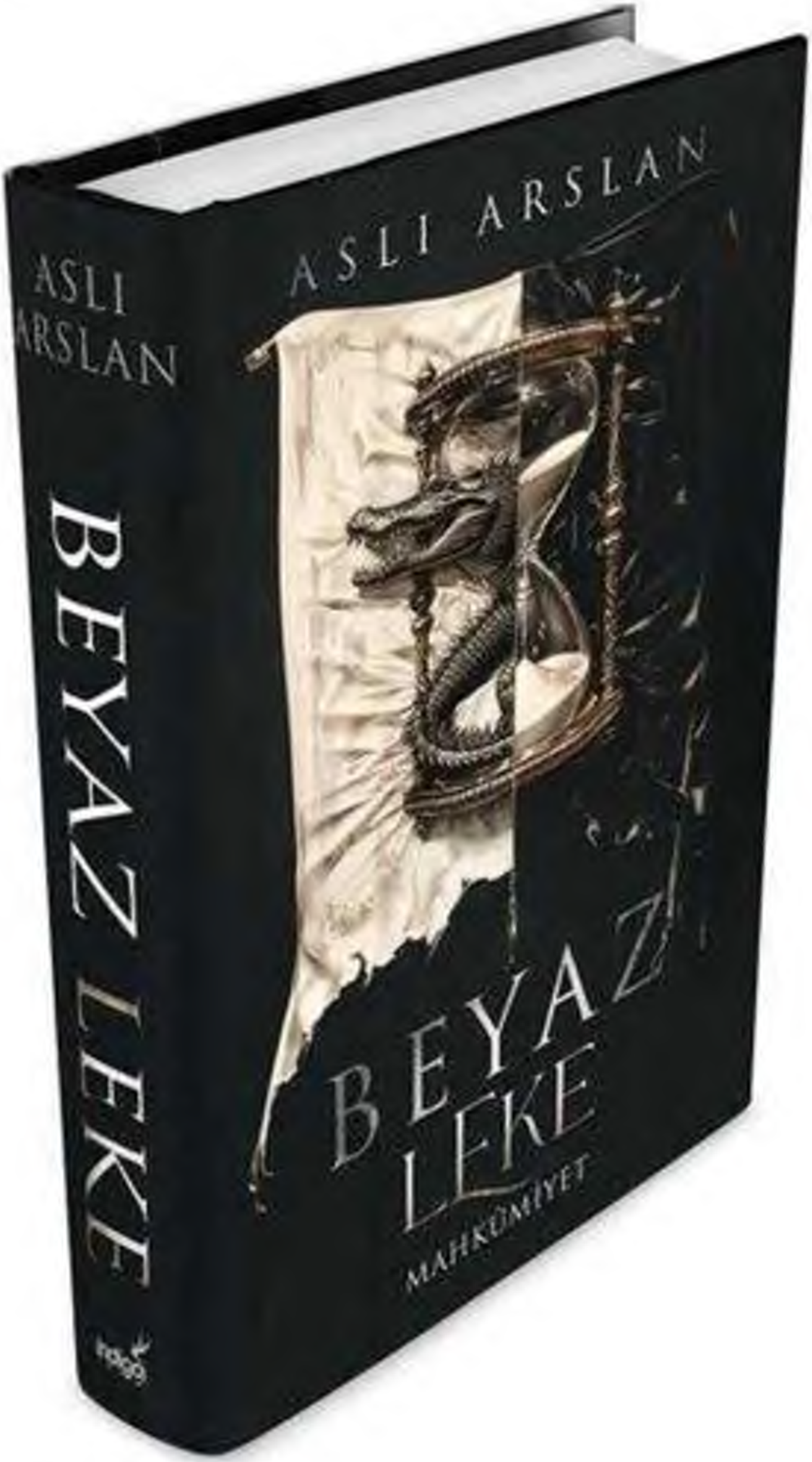

ASLI ARSLAN
BEYAZ LEKE
MAHKÛMİYET
ASLI ARSLAN
BEYAZ LEKE

Beyaz Leke

Mahkumiyet

Aslı Arslan

zm

Özgürlük için başkaldırmaktan korkmayan ve savaşın ortasında bile kalbinin sesini dinleyen herkese...

Bu kitapta geçen kişiler ve kurumlar tamamen
hayal ürünü olup her ayrıntısıyla kurgudan ibarettir.

GİRİŞ

Özgürlük.

Özgürlük, kendi kalbini bir başkasının ellerine verdiğinde mahkûmiyete dönüşürdü ve gerçek ölüm o zaman gerçekleşirdi çünkü insan, bileklerindeki kelepçelerle nefes almaya devam edebilirdi ama kalbi bir başkasının elindeyken sadece o kişi için nefes almak isterdi.

Acı, bir başkasına güvenip verdiğin kalp parçalanmaya başladığında hissedilirdi ve gerçek ölüm o zaman gerçekleşirdi çünkü insan, bileklerindeki kelepçelerden kurtulmak için ellerini kesebilirdi ama acıyı susturmak için kan akması yetmezdi.

Nefret, kalbini o bir başkasının elinden alamadığında ortaya çıkardı ve gerçek ölüm o zaman gerçekleşirdi çünkü insan, bileklerindeki kelepçeleri dahi sevmeyi öğrenebilirdi ama bile bile kendini mahkûm ettiği insanın kalbini mahvetmesine göz yumamazdı.

İhanet ise o bir başkasının kalbini paramparça etmesiydi ve ölmezsen ihanet intikama dönüşürdü; en tehlikelisi buydu çünkü tüm duygular tek bir parçaydı ama ihanet binlerce duyguyu içinde barındırırdı.

Eftalya Atalar tüm duyguları içinde barındıran o kadındı.

Güçlü değildi, güçsüz de. Savaşçı değildi ama savaş meydanından da kaçmazdı. Saatlerce ağlamazdı ama ağladığında da gizlenmeye çalışmazdı. İnsanlardan nefret etmezdi ama onlara ihtiyaç da duymazdı. Ölmek istemezdi ama yaşamak için de bir çabası olmazdı. Kahkahalar atmazdı ama gülmeyi de severdi. Renkli kıyafetler giymezdi ama çiçekli elbiseler almayı severdi. Çikolatalara âşık değildi ama yarın öleceği korkusuyla koca bir pastayı yiyebilirdi. Hassas değildi ama kalbi kırıldığında ayakta durmakta bile zorlanırdı. Yalancı değildi ama gerektiğinde kendini bile yalanlarına inandırabilirdi. Korkak değildi ama geceleri yalnız uyuyamadığında bir tek babasına sarılmak isterdi. Mutlu bir çocukluk geçirmemişti ama çocukluğuna da küs değildi. Annesi onun saçlarını hiç okşamamıştı ama kendi saçlarını sevmeyi kendine öğretmişti.

Kendisine âşık değildi ama boynuna bir urgan bağlayıp kendini asacak kadar da kendinden nefret etmezdi.

Ve...

Hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı ama olursa bir başkasının boynundaki idam ipini kendi boynuna geçirebilecek kadar gözü kararabilirdi.

Eftalya Atalar aslında her ikisiydi ama günün birinde bir tarafı tercih edecekti.

Yuvarlak masanın etrafında insanların kahkahaları birbirine karışıyordu. Eftalya oturduğu yerde sırtını sandalyeye yaslamış, elindeki şampanyasından küçük yudumlar içiyordu. Deliler gibi sarhoş olmayı sevmezdi çünkü kontrolünü kaybederse onu alt ederlerdi.

Bir ödül töreniydi, henüz çok genç olan Eftalya kariyerinin zirvesine doğru ilerliyor, avukatlık konusunda nam salmaya devam ediyordu. Hükümetin ve gelecekte Krallık'a dönüşecek o örgütün ileri gelen milletvekillerinden birini büyük bir davadan kurtarmıştı. Milletvekili tamamen suçluydu ama onun yakasını kurtarmayı başarmıştı.

Bu gece Eftalya'ya ödül verilecekti; tam yedi dakika sonra ilk ödülünü alacaktı fakat onun gözleri çaprazındaki masada oturan adamdaydı. Sekiz parça et, üç yudum su, karşısındaki kadına kaba davranışlar, etrafa dikkat edişler, arkasındaki dört koruma.

"Kıskanmıyorum desem yalan olur," dedi hemen yan tarafında oturan Kerem Karaman. Eftalya'dan dokuz yaş büyüktü ve iyi bir savcıydı. Bunlar dışında fazlasıyla kurnaz, bir o kadar da sinsiydi. Özellikle Krallık'la oldukça içlidışlıydı, seviliyordu. Eftalya'yı tanıdığından beri ise gözü sadece onun üzerindeydi. "Bu kadar genç yaşta ödül kazanmak çok kolay değil, gerçekten tebrik ederim. Herkes sana minnettar. Büyük bir lekeyi temizledin."

Bir eli Eftalya'nın sandalyesinin arkasındaydı, Eftalya bunun farkında olsa bile aldırış etmedi ve gülümseyerek ona karşılık verdi. İşi konusunda iyi olan bu adam, kadınlara sergilediği tutum konusunda oldukça kötüydü. Daha önce evlenip boşanmıştı, şiddet uyguladığı eski eşi Kerem'e dava bile açamamıştı. Şimdilerde ise gözü sadece Eftalya'nın üzerindeydi. Başarı, hırs, güzellik... Hepsi Kerem Karaman için çok önemliydi.

Eftalya'nın karşısında ayakta duran, çocukluğundan beri beraber büyüdüğü ve zamanla korumalığını yapmaya başlayan Sinan'ın yeşil gözleri Kerem Karaman'ın sandalyesine attığı elindeydi. Çocuklukları beraber geçmiş, zamanla aileleri dolasıyla ast üst ilişkisini öğrenmişlerdi.

Beyaz Leke - Mahkûmiyet

Eftalya deliler gibi ders çalışırken Sinan askeri lisede okumuştu. Bir süre sonra askeri liseden atılmış, Eftalya'nın babasının isteğiyle onun koruması olmuştu.

Bu işi severek yapıyordu çünkü Eftalya'ya hayatında kimseye değer vermediği kadar çok değer veriyordu, öyle ki Sinan'ın tek ailesi Atalar ailesi olmuştu.

"Harika bir dava kazandı," dedi Turgay Polat. Başarılı ve Krallık'a yakın bir hâkimdi, sadece onların emirlerine göre hareket ediyor, hukuka aykırı olan bütün davaları bile Krallık istediği için onaylıyordu. "Bize harika bir milletvekili kazandırdı. Dışarıda Eftalya'ya karşı büyük bir nefret olsa bile bizim taraf ona fazlasıyla minnettar."

Minnettarlardı, teklif edilen paraların, hediyelerin ve yanında gelen üstü kapalı tehditlerin anlamları büyüktü.

"Evet," dedi Simge. Eftalya kadının soyadını hatırlayamadı. O da avukattı. "Senin de baban milletvekiliydi, değil mi Eftalya?" Kadın elindeki şampanyayı yudumlarken sesinde derin bir kinaye vardı çünkü Eftalya'nın babası karşıt görüşte bir milletvekiliydi ve yargılanma sürecindeydi. Krallık'a karşıydı, buraya adım atamazdı, kızıyla yan yana gelmesi bile tartışmalara konu olurdu.

Dakikalardır dağınık olan algısı babasının adını duyunca toparlandı. Dönüp kadına bakarken göz ucuyla Sinan'ın omuzlarının gerildiğini fark etti. Kendini sakinleştirmek istermiş gibi başını sağa indirmişti. "Evet," dedi Eftalya sakin bir sesle çünkü Sinan'ın aksine o sinirlenmemişti, alışmıştı artık bunlara. "Milletvekili." Masada sessizlik oluştu, herkes babasının yargılanma sürecinde olduğunu biliyordu. "Milletvekiliydi. İşine son verdiler." Boğazını temizledi. "Ve bunu hak etti."

Eftalya babasına karşı gelen ve Krallık'ın yanında duran o asi avukattı. Diğerlerine göre tabii.

Kerem Karaman konuyu dağıtıp, "İlk ödülümü aldığımda heyecandan ölecek gibiydim," dedi. "Fakat Eftalya nasıl da rahat. Bu yaşta bu profesyonellik hayran olunası."

Çünkü o ödül Eftalya'nın umurunda değildi, hiçbir ödül umurunda değildi. O an umurunda olan tek şey çapraz masada oturan adamdı. Her hareketini izliyor, bir yandan saati kontrol ediyor, ardından sahnedeki adamın sesine kulak vermeye çalışıyordu.

"Mahkeme salonunda da çok asildi," dedi adını hatırlamadığı erkek avukat. "Çıktıktan sonra karşıt görüştekilerin yüzünü ve küfürlerini

duydunuz mu? Hepsi Eftalya'nın canını almak istiyor." Etinden bir parça kopardı. "Tek koruma sana nasıl yetiyor Eftalya? Biz güçlendikçe karşıt birlikler çoğaldı, canın tehlikede."

Sinan kasıldı. Kerem Karaman ise, "Halledeceğiz," dedi üzerine vazifeymiş gibi. "Baroyla konuşacağım."

Eftalya, *Umurumda değil bütün bunlar!* diye haykırmak istiyordu fakat gülümseyerek karşılık vermekten başka hiçbir tepki veremiyordu. İnsanlar onun soğuk duruşuna alışmıştı, hatta Eftalya'nın hiçbir zaman neşeli bir kadın olmadığını sanıyorlardı. Halbuki eskiden oldukça neşeli biriydi... Gözleri Sinan'a kaydı.

Son beş dakika. Tik tak.

Bir kez onaylar gibi başını salladı, Sinan da önce ona karşılık verip ardından köşedeki garsona başıyla işaret verdi.

Dört dakika elli iki saniye. Garson elindeki tepsiyle yürümeye başladı, Eftalya'nın arkasından geçerek çaprazdaki o adama doğru ilerledi. Kerem Karaman omzunu sıvazladığında Eftalya rahatsız oldu, Sinan daha fazla gerildi, garson yürümeye devam etti.

Dört dakika otuz beş saniye. Çaprazdaki adamın yanından geçerken garsonun ayağı takıldı, elindeki tepsi adamın kucağına düştü ve camın parçalanma sesi ortamı doldurdu. Kerem Karaman sıçrayarak elini Eftalya'nın omzundan çekti, Eftalya derin bir nefes aldı, çaprazdaki adam küfrederek ayağa kalkıp garsonu omzundan itti. Beyaz gömleğindeki şarabı ilk önce beyaz mendille temizlemeye çalıştı, sonra garsonu daha sert iterek yere düşürdü. Tuvalete ilerleyen adamın korumalarından bir tanesi garsonu kolundan tutup diğer tarafa götürdü. Sinan sağlam bir dayak yiyeceğini ama sadece bu kadarla kalacağını söylemişti, daha fazlası yaşanmasın diye Eftalya içten dualar etmeye başladı.

Sinan ve Eftalya bakıştı.

Dört dakika on saniye. O anda Eftalya'nın telefonu titredi. Kerem'in gözleri telefona kayarken Eftalya saklayarak telefonunu eline aldı ve yine o mesajlardan biriyle karşılaştı.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Sevgili Avukat, şimdi olanlar gelecekte bizi yan yana getirmek için bir gösteri. Öyle değil mi? Sabırsızlıkla o günü bekliyorum.

Numarayı tanımıyordu; aradığında sadece meşgul çalıyordu ve sorgulattığında bilgisayar uygulaması olduğunu söylemişlerdi. Babası

yargılandığından beri durmadan bu kişiden mesajlar geliyordu. Avukat olduğu için tehdit edilmeye bazı noktalarda alışmıştı fakat bu kişiden aldığı mesajlar can sıkıcı bir boyuta erişmişti. Omzunda bir nefes gibiydi ama takip edilmediğinden emindi.

Takip edilse bilirdi, tabii takip eden bir hayalet değilse.

Başını kaldırıp Sinan'a baktı, Sinan onaylar gibi başını salladı ve Eftalya telefonu küçük çantasına koyup ayağa kalktı. Ona daha fazla bu mesajlardan bahsetmemesi gerektiğini biliyordu çünkü kendisi kadar onun da canını sıkıyordu.

"Sanırım heyecanlandım," diye mırıldandı üzerindeki siyah dar elbiseyi düzeltirken. "Yüzümü yıkasam iyi olacak."

"Ne?" dedi masanın köşesindeki adını hatırlamadığı adam. Krallık'a yakın başka bir isimdi. "Sadece birkaç dakika sonra ödülünü alacaksın."

"Hemen geleceğim," dedi Eftalya elini boynuna dolarken. "Midem bulanmaya başladı, sandığınız kadar sakin biri değilim, sadece göstermemek konusunda profesyonelim. Ödülü almadan önce bayılıp kalsam daha büyük bir rezillik olacağına eminim."

"Sandığımızdan çok daha iyisin," dedi Kerem. Sinan gözlerini devirdi, Eftalya ise gözlerini devirmemek için kocaman açıp gülümsedi. "Merak etme, gelemeyecek olursan bir süre bekletiriz."

"Hiç gerek yok," dedi Eftalya. Üç dakika otuz bir saniye kalmıştı. "Beni alkışlarken umarım avuçiçleriniz parçalanır, tek istediğim bu."

Hepsi kahkaha attı, oynadığı rol takdire şayandı. Sinan bile neredeyse inanacaktı ama göz göze geldiklerinde direkt bu düşünceden vazgeçti. Eftalya sadece iyi bir oyuncuydu. Satrançtaki rakip değildi, satranç tahtasını inşa edecek kişi bugün oydu.

Sırtını masaya verip hızlı adımlarla tuvaletlerin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Çantasındaki telefonu titredi ve diğer masalardaki gözlerin ona döndüğünü gördü. Hepsi babasına karşı gelen avukatın nasıl da Krallık'ı koruduğunu konuşuyordu, bazıları ise ondan nefret ediyordu. Kerem Karaman'la aynı masada oturmak zordu, Kerem Karaman'ın göz bebeği olmak da öyle. Bütün yeni avukatların olmak istediği noktaydı.

Tuvaletin önüne geldiğinde kapıdaki güvenlik Eftalya'ya baktı. Sadece hukuk bürosundan ve Krallık'a yakın olanların katıldığı bu davette tuvaletlerin olduğu yere Sinan'ın girmesi yasaktı. Oldukça korunaklı

görünen bu yer aslında bir o kadar korunaksızdı çünkü her an biri başınıza bir namlu yaslayıp kurşunla beyninizi dağıtabilirdi.

Aynı görüşte olduğunu söylemek, aynı fikirleri daima paylaşacakları anlamına gelmezdi; burada güven devreye girerdi.

"Eftalya Hanım," dedi güvenlik, Sinan'a bakarak. "Sizi içeriye tek almamız gerek, korumanızın girmesi yasak."

Elbette biliyordu, her zaman bilirdi. "Sadece kapıda durmasını istiyorum," dedi Eftalya gülümseyerek. "Kazandığım davadan sonra kimseye güvenim kalmadı."

İki dakika kırk üç saniye.

"Tabii ki," dedi güvenlik kapıdan çekilirken. Çantasını aramadı; burada Krallık'a yakın olan kimsenin çantası aranmazdı, Eftalya bunu başarmak için çok çabalamıştı.

Telefonu bir kez daha titredi, tuvalete girdi ve kadınlara ait bölümü geçip erkekler tarafına yürüdü. Ayağındaki topuklu ayakkabının çıkardığı ses boş koridorda hafifçe yankılanıyordu. Buradaki herkes birbirine güveniyormuş gibi görünse de aslında öyle değildi. Koridorun boşluğu bile bunu simgeliyordu.

Kapının koluna uzanırken derin bir nefes aldı, telefonu bir kez daha titredi, sonra arkasına baktı. Kapıdaki güvenliğin yerde sürüklenen ayaklarını gördü, bakışları solda kalan pencere boşluğuna kaydı. Bütün plan istedikleri gibi ilerleyecekti. Başını sallayıp kapıyı açtı.

İlk karşısına çıkan aynalardı, sonra üç kabin ve köşede elindeki mendille gömleğini silmeye çalışan o hâkim. O da bugün ödül alacaktı, babasının yargılanmasına neden olduğu için. Ve yarın gerçekleşecek duruşmada herkese sürprizi olduğunu söylemişti. Bu sürpriz Eftalya'nın babasının suçunu ilan edecekti.

Hâkim Ali kenarları kırışmış gözlerini kaldırıp aynadan Eftalya'yla göz göze geldi, kaşlarını çattı. "Ben mi yanlış tuvaletteyim?" diye sordu, sonra biraz daha dikkatli baktığında onun kim olduğunu anladı. "Ah," dedi kaşlarını kaldırarak. "Eftalya Atalar, Adnan Atalar'ın kızı. Sonunda tanışabilecek miyiz?"

Eftalya'yı nasıl da küçük bir piyon gibi görüyordu, o an gözlerinden bunu anlamıştı. Bütün aşağılayıcı tavırlarıyla, o suçlu insanların hapishaneden kurtulmalarıyla, babasının ipini çekmesiyle, hayatlarını kararmalarıyla. Üzerine geçirdiği pahalı takımları, orta yaşına yakışmayan o gözlüğü, kibirden seğiren ağzı.

Eftalya kapıya sırtını dayayıp kapattı, sonra sol eliyle kilidi yavaşça çevirdi. Tık sesinin ardından Hâkim Ali'nin elindeki mendil duraksadı ve bu kez omzunun üzerinden Eftalya'ya baktı.

Artık aynadan gördüğü kişiyle arkasına dönüp baktığı kişi birbirinden farklıydı.

Aslında neler olacağı açıktı, o an bunu ikisi de biliyordu ama hâkimin bilmediği tek şey, Eftalya'nın ilk cinayetini babası uğruna şu an bir tuvalet köşesinde işleyeceğiydi. Soğukkanlı duruşunun ardında aslında nefesini tutmuş, elleri buz kesmiş ve bacaklarını hissetmeyen bir Eftalya vardı.

Özgürlük bazen ölümü göze almaktı ve bu birinin ölümüne karşılık başka birinin hayatı demekti.

"Sen..." dedi Hâkim Ali.

Sinan'ın dediklerini hatırladı Eftalya. *Sadece birkaç saniyen olacak,* demişti. *Silahı çıkarıp kilidi açıp tetiği çekmen iki saniye ama birini öldürmen hayatına mal olacak. Bununla yaşayabileceksen bunu göze al Eftalya. Bunu gerçekten istiyorsan göze al çünkü bir kurşunu ıskalarsan hayatını da ıskalarsın.*

Daha önce kimseyi öldürmemişti, babasının silahlarıyla boş kutulara kurşun sıkmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Ve o kutular bile bazen canını yakardı.

Ya öldüremezsem? demişti Sinan'a ciddiyetle.

O halde soğuk namluyu adamın alnına daya Eftalya. Çok kan akar, miden bulanır ama ıskalamazsın.

Hâkim Ali bağırmak için ağzını açtığı anda Eftalya çantasından küçük silahını çıkardı, kilidini açtı ve tek adımla karşısına geçip namluyu adamın alnına yasladı. Mendil yere düştü, adamın sırtı betona yaslandı. Kalbi korkuyla atan Eftalya'nın eli ise titremedi bile.

Son iki dakika yirmi saniye.

Siyah giy, demişti Sinan. *Böylece kanı gizlersin. Tetiği çekerken yüzünü kapat. Kan ellerden daha çabuk temizlenir Eftalya fakat yüzden zor çıkar.* Sonra da gülümsemişti. *Hem senin yüzüne kan da yakışmaz, ödül alacaksın hemen sonrasında. Bırakalım kan benim yüzüme yakışmaya devam etsin.*

İnsan ödül almadan hemen önce birini öldürmemeli, diye dalga geçmişti Eftalya. Sessizlik oluşmuştu çünkü o an hayatının en büyük dönüm noktasının bu olacağını biliyordu.

"Beni öldürdükten sonra yaşayabileceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldandı hâkim. Son cümlesiydi.

Eftalya derin bir nefes verdi. *Ya yapamazsam?* demişti Sinan'a.

Yapamazsan namluyu çevir ve kendi kalbine sık, demişti Sinan ciddiyetle. *Çünkü Krallık seni daha acılı işkencelerle öldürür Eftalya. Ellerini keserler, sesini ve nefesini de.*

Evet, Eftalya kendine âşık değildi ama ölümü tercih edecek kadar da bu hayattan nefret etmiyordu.

İşaretparmağı tetiği okşadı. "Babam öldükten sonra yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sonra elinin tersiyle yüzünü kapatıp sol tarafa baktı ve tetiğe baskı uyguladı. "*Özgürlük için her şeyi yaparım.*"

Susturucudan gelen o ince ses. Koluna çarpan ıslaklık, kesilen nefes ve birkaç saniye sonra etrafı saran kan kokusu. Eli o an titremeye başladı, bakışları tuvaletin duvarında dolaşırken çenesinde de ıslaklık hissetti.

Sonra ne yapacağız Sinan? diye sormuştu.

Ben halledeceğim, demişti Sinan. *Sen ise çıkıp gülümseyerek ödülünü alacak ve Krallık'ın alkışlanmasına neden olacaksın.*

Bakışları yavaşça karşısına döndü ve aynadaki yansımasını gördü. Çenesinde kan vardı, göğüskafesinde, göğüskafesindeki o doğumundan kalan beyaz lekenin üzerinde ve omuzlarında.

Ayna kan içindeydi, betonda cansız parçalar vardı ve aşağıya baktığında topuklu ayakkabılarının ucuna dokunan kanı gördü. Yerde gözleri ve ağzı açık yatan cansız adamı, parçalanan kafasını.

Birkaç saniyeden fazla bakma, demişti Sinan. *Yoksa kusarsın. Ben ilk seferde çok kusmuştum Eftalya.*

Kusmaktan nasıl kurtuldun Sinan? diye sormuştu Eftalya.

Sinan yine gülmüştü. *Hâlâ kusuyorum Eftalya ama kan kokusuna zamanla alıştım. Zaten kusturan kan kokusu değil, birini öldürmenin ağırlığı çünkü can almak çok basit ama o aldığın canla yaşamak çok zor.*

Son iki dakika iki saniye kalmıştı. Bir canın yok oluşu sadece on sekiz saniye sürmüştü, öte yandan yine sadece bu on sekiz saniye Eftalya'nın bütün hayatını değiştirecekti.

Midesi bulandı, titreyen elleri lavabonun kenarlarına tutundu ve gözleri aynadaki kişiye yeniden döndü. Güç, birini öldürmek ve dövüşmek değildi; güç, bunlarla yaşamaya devam etmekti.

Güç, *özgürlük* için çabalamaktı.

Hızlı bir şekilde suyu açtı, çınlayan kulaklarını önce suyun sesi doldurdu, sonra kendisinden önceki ödül alan kişinin ismini işitti. Sıra Eftalya'ya geliyordu. Gülümsemesi gerekiyordu, sakin yürümesi gerekiyordu, omuzlarını dik tutması gerekiyordu, nefes almayı unutmaması gerekiyordu.

Ellerini bol su ve sabunla yıkadı, sonra omuzlarına su dokundurdu, peçeteyle sildi. Göğüskafesini temizledi. Kan kokusu daha da arttı, en son bu kadar kan kokusu aldığında kardeşi vurulmuştu, yanında yerde kanlar içinde yatıyordu ve o kardeşinin kan havuzunda dakikalarca uzanmıştı.

Şimdi bu kana sebep olan kendisiydi.

Peçeteyle çenesini sildi.

Son bir dakika yirmi saniye.

Yüzüne hafifçe su çarptı ve ellerini bir kez daha sabunladı, ardından ayakkabılarına bulaşan kanları da temizledi. Yürürken arkasında kanlı adımlar bırakmasına gerek yoktu.

Bir daha cansız bedene bakamadı değil, bakmadı çünkü bakarsa devam edemeyeceğini biliyordu.

Başarabilir miyim Sinan? diye sormuştu Eftalya.

Bilmiyorum, demişti Sinan dürüstçe. *Tek bildiğim her şeyin bu ölümden sonra başlayacağı Eftalya. Hayatın değişecek, sen değişeceksin. Ruhun değişecek, bakışların bile değişecek.*

Bahsettiklerini şimdi anlıyordu çünkü aynadaki kadın artık aynı bakmıyordu. Siyah uzun saçları dağınıktı, ela gözleri siyaha dönmüştü çünkü gözbebekleri korkudan büyümüştü, kalın dudakları susuzluktan kurumuştu, burnunun ucu kırmızıydı. Ağladığını o an fark etti.

Göğüskafesinin üzerindeki o beyaz leke, annesinin dile getirdiği o beyaz oyuk bile sanki haline acıyıp kızarmıştı.

Suyu kapattı, çenesini kaldırdı, gözlerini kıstı. Önüne gelen saçlarını geriye attı, elleriyle yanaklarını sildi. Kan kokuyordu. Elleri kan kokmamalıydı ama kokuyordu. Sanki tuvaletteki kan kokusu üzerine sinmişti. Herkes bu koku yüzünden neler olduğunu anlayacaktı.

Son kırk saniye.

İsmi anons edilmeden önce kazandığı davadan söz ediliyordu, Krallık'a yaptığı iyilikten, daima onların yanında olduğundan ve bu hayatı Krallık'ın kurtaracağından. Bunlar umurunda değildi, Krallık'ı kurtarmak ya da kurtarmamak; tek umurunda olan kişi babasıydı.

Sırtını aynaya döndü, derin bir nefes aldı ve kan lekelerine dikkat ederek kapıya doğru birkaç adım attı. Kilidi çevirdi, elleri artık titremiyordu.

Kapıyı açtığında sesler daha yakındaydı. Otuz saniye kalmıştı.

Koridorda yürürken Sinan'la göz göze geldi, güvenliği halletmiş bekliyordu. Bakışlarıyla iki duygu paylaşıyorlardı: ölümün getirdiği zafer ve ölümün getirdiği acı.

Sinan'ın yanından geçerken bir kez başını salladı, Sinan karşılık verdi. Eftalya'nın henüz çıktığı tuvalete girdiğinde Eftalya yürümeye devam etti. Eli çantasının içine gittiğinde birkaç masa ona bakmaya başladı. Kan kokusunu mu alıyorlardı? Hayır almıyorlardı, hepsinin yüzünde zafer gülümsemesi vardı. Takdir ediyorlardı.

Son yirmi beş saniye.

Telefonun ekranında o mesajı gördü.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Aramıza hoş geldin Sevgili Avukat. Bu sana son mesajım. Bazen camdaki yansımayla aynadaki yansıma birbirinden farklıdır.

Seni gelecekte bekliyor olacağım.

Özgürlük için ve istersen özgürlüğümüz için.

Son on beş saniye.

Adım atmaya devam ederken gelen mesaj soluk borusuna bir bıçak saplanmasına neden olmuştu sanki.

"Ödülünü almak için Eftalya Atalar'ı sahneye davet ediyorum!" Az önce oturduğu masanın önünden geçerken iş arkadaşlarının gerçekten avuçlarını kanatana kadar alkışladığını gördü. Bütün salon onu takdir ediyordu. Birkaç dakika önce birini öldürmesini alkışlamıyorlardı fakat Eftalya bu alkışları ona yoruyordu.

Sahneye yaklaştı ve basamağa adım attığında biri omzuna dokundu. Bakışları arkasına döndüğünde bir adamla karşılaştı, buradaki herkesten daha farklı, daha gizli, daha soğuk ve daha sıcak bir adam.

Bir mendil uzattı, beyaz bir mendil. "Kolunuz," dedi sert ve kısık bir sesle. "Kolunuzu silin, kan bulaşmış. Ödülünüze de bulaşmasın, zaten yeterince kanlı bir ödül."

Eftalya'nın dudakları aralandı, her şey birkaç saniyede olmuştu ve gözleri eline tutuşturulan mendile kaydığında köşesinde iki harf gördü.

"BL"

1
MAHKÛMİYET

Herkesin sustuğunu yüksek sesle dile getirmek en büyük korkusuzluktu ve artık dünya korkak insanlarla doluydu.

"Ölüm en yüksek çığlıktır."

Duvardaki cümleye odaklandım ama devamı daha can yakıcıydı.

"Ölüm bazen de umutsuz bir dilektir."

Başımı iki yana sallarken gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve son cümleyi okumaktan kaçındım ama işte orada, zihnimin içinde, tam da ezberlediğim şekilde dönüyordu.

"Ölüm büyük bir çığlık ve umutsuz bir dilek olduğunda kimse sizi unutamaz. Biz unutulmayacağız."
BL

Duvara siyah boyayla yazılmış cümlenin bir kısmı silinmeye çalışılmış, kırmızı boyayla karalanmış, bazı yerlerine çarpılar atılmıştı fakat oradaydı. BL örgütü zamanla büyümüş, sokaklara yayılmıştı, ardından caddelere ve sonra insanlara. Şimdi de herkesin kalbinde bir şekilde yer etmişti. İnsanlar hükümete, yani Krallık'a duyduğu saygıdan daha fazlasını BL örgütüne duyuyor, ona güveniyordu.

Bense BL'yi ilk bilen kişilerden biriydim kanlı bir mendil sayesinde, bunun neden böyle olduğunu bilmesem de.

Yirmi dört yaşında ilk cinayetimi işlediğimde BL zihnime kazınmıştı.

Şu an yirmi sekiz yaşındaydım ve BL adım attığım her yerdeydi.

Üzerimdeki siyah paltoya sarılıp etrafa daha dikkatlice bakmamaya çalışarak yürümeye başladım fakat yanımdan geçip gidenler bana bakmamak için bir çaba göstermiyordu, aksine üzerimdeki kıyafetlere bakıp anlam vermeye çalışıyorlardı. Bu caddede benim gibi giyinen bir kadın bulmak neredeyse imkânsızdı, hatta bir kadın görmek de çünkü ya istismara uğrardınız ya da Krallık yanlısı olarak görünür, kaçmalarına sebep olurdunuz.

İkincisi gibi göründüğümü biliyordum.

Sene 2027'ydi, mevsimlerden kış, aylardan aralık, günlerdense pazartesi. Kar çok erken yağmaya başlamıştı fakat henüz tutmamıştı. Giydi-

ğim ince takımlar artık üşütmeye başlamıştı, öyle ki tam evden çıkarken zorla Sinan tarafından sırtıma atılan siyah palto bile ısıtmıyordu.

Ve bugün kalbimin üzerine ilk defa kar yağmıyordu, nedenini ise bilmiyordum.

Uzakta arabaya yaslanmış olan Sinan'a baktım, onun gözleri de duvardaki cümledeydi. Sokaktaki insanlar ise yaslandığı arabaya bakıyor, kimisi yere tükürüyor, kimisi de küfürler savuruyordu. Burada kabul görmüyorduk. Bizler, onlar için hükümetin, yani Krallık'ın yanında olan taraftık. Bu mahalle ise tam karşıt görüşteki insanların olduğu yerdi.

Öyle ki polisler bile böyle semtlere giremiyordu çünkü herkes kendi arasında bir örgüt oluşturmuştu. Taşlarla, sopalarla ve bazen silahlarla karşılık veriyorlardı. Ekmek alacak paralarını silahlara harcıyorlardı çünkü artık dünya seneler öncesi gibi değildi; can güvenliği, açlıktan daha kıymetliydi.

Bir baba, evladını doyurmak için mama almadan önce evladının canını korumak için silah temin etmek istiyordu, işte biz artık öyle bir dünyadaydık; bense buradaki insanlara göre silah temin etmelerine neden olan kişiydim.

Karşıdan karşıya geçerken bir adamın bizzat bana küfürler savurduğunu işittim. "Kahrolun!" diye bağırıyordu ve anlamadığım birkaç kelime daha. "Ölüyoruz. İnsan öldürüyorsunuz ve utanmadan buralara, bizlerin yanına geliyorsunuz!" Daha hızlı adımlar attım, arabaya yaslanan Sinan ise bana doğru koşup önüme geçti. "Hanımefendi!" diye haykırdı adam, diğer taraftan başka biri fırladı. "Kaldırımlara bakın, ölüleri bile yerden kaldıramıyoruz çünkü bir mezarlığımız bile yok! Krallık bizim gibileri mezarlığa bile layık görmüyor!"

Ürperdiğimde Sinan sıkıca kolumu kavrayıp başımı eğdi çünkü başka bir taraftan biri taş fırlatmıştı. "Üç gün önce kızımı açlıktan kaybettim!" diye haykırdı bir kadın. "Ve kimse bana yardım eli uzatmadı." Bir taş bacağıma geldiğinde Sinan kısık bir sesle küfretti, acıyla inledim.

"BL bizi koruyacak!" diye bağırdı başka bir kadın. "Bizi kurtaracak!"

"Özgürlüğe!" diye haykırdı iki kişi. "Özgürlüğümüze!"

Taşlar artıp arabanın camlarına gelmeye başladığında Sinan hızlı bir şekilde yolcu kapısını açıp beni içeriye soktu. Derin bir nefes verirken emniyet kemerimi bağladım, Sinan da hemen ardımdan binip, "Burası gün geçtikçe kötü bir hal alıyor Eftalya," dedi dişlerini sıkarak. "Meryem için başka bir doktor bulmamız gerekecek."

Meryem Atalar. Benden on iki yaş küçük kız kardeşim. Bundan on bir sene önce sadece ikimizin olduğu bir ortamda silahlı çatışmayla dört yerinden vurulmuştu. O zamanlar o dört yaşındaydı, ben ise on altı. Bir oyun parkında mutlu mutlu eğlenen iki çocuğu vurmak vicdan isterdi fakat Meryem'e acımamışlardı, tek nedenleri ise babamın üye olduğu partiydi. Karşıt görüşler ve savaşlar kardeşimin hayatını mahvetmişti. Meryem o günden sonra aylarca tedavi görmüş ve en sonunda yüzde seksen sakat kalmıştı. Konuşamıyor, yürüyemiyor, yemek yiyemiyor, gülemiyordu. Gözleri ve ellerinden başka oynayan bir uzvu yoktu.

Okula bile alınmıyordu, yeni yürürlüğe göre engelli çocuklar evde eğitim görmeliydi. Bu yasanın neden çıkarıldığı elbette diğer yasalar gibi tartışmaya kapalıydı, Krallık öyle istiyordu.

Bana hiçbir şey olmamıştı. O zamanlar annem, Meryem hastane odasında canıyla cebelleşirken bana dönüp, "Koruyamadın onu!" diye bağırmıştı. "Sadece kendi canını korudun, öyle değil mi?" Acıyla söylenen cümlelerin bıraktığı etki çok sonrasında kalbe uğruyordu. Meryem'in yaşadıklarından daima kendimi sorumlu tutmamın tek nedeni buydu ama o günü zihnimde tekrar tekrar oynatamıyordum.

Sinan arabayı çalıştırdı. "Bu doktordan başka hiçbir doktoru Meryem istemiyor." Bu mahallede doktoru yaşıyordu ve üç gün kalması şartıyla onu her ay buraya getirmek zorunda kalıyordum. Bir önceki geldiğimde tacize uğramıştım, ondan öncekinde çantam çalınmıştı. Aslında bugün en hafif olay yaşanmıştı.

"O halde doktor buradan taşınsın," dedi Sinan arabaya gelen taşlara öfkeyle bakarken. Çevremizde insanlar vardı, hepsi arka arkaya taş atmaya devam ediyordu.

"Doktor Krallık'ın tarafında değil," diye açıklama yapıp ısıtıcıyı çalıştırdım. "Ve BL'yi destekliyor."

BL. İlk ortaya çıktığında Krallık'ın hiçbir şekilde önemsemediği ama şimdi, karşıt görüşteki partilerden daha büyük bir birliğe dönüşmüş örgüt. Kimin kurduğu belli değildi, nasıl yayıldığı ve kimler tarafından yönetildiği de. Tek bildiğim seneler önce elime tutuşturulan mendilde yazan BL'nin aslında bugünlerin habercisi olduğuydu.

Bir daha o bilinmeyen numaradan mesaj almamış, o adamla karşılaşmamıştım fakat gün geçtikçe BL'nin adını daha fazla duymuştum. İnsanlar isimlerini vücutlarına kazıyordu, fikirlerini duvarlara yazıyorlardı, öyle ki örgüt dünya basınında bile duyulmaya başlamıştı.

Bütün dünya, ülkemizi ele geçirmeye hazır bir örgütten söz ediyordu. Krallık'ın o kadar da umurunda değildi, ta ki eski başkan bir silahla yatağında başından vurulana dek. Uykusunda, nefes almasına fırsat bile verilmeden vurulmuştu.

Ve geriye bana bırakılan mendil gibi bir mendil bırakılmıştı. Üzerinde BL işlemesi vardı. Bu bir seri katil cinayeti değildi, onların simgesinin işlendiği bu mendil cinayeti örgütün işlediğine dair bir kanıttı.

Birkaç kez örgütten bazı kişilerle aynı ortama girmiştim. Çoğu, yüzümde gülümseme oluşmasına bile neden olmuştu. Hatta bazıları çok komikti, içinde bulunduğumuz dünyaya göre fazla komik. Galiba acıyla baş etme yöntemleri buydu.

Ve bugün kalbimin üzerine ilk defa kar yağmıyordu, nedenini ise bilmiyordum.

Sinan sola döndüğünde bu kez taşlar arka camlara denk gelmeye başladı. Kırılmaz camları çoktan taktırmıştım, korkmuyordum ama insanları anlamak büyük bir kumardı. Bakışlarımı sol tarafa çevirdiğimde yerde uzanan adamı gördüm. Gözleri açıktı, arabaya bakıyordu ve yanında bir boya kutusu duruyordu. Fakat daha dikkatli bir şekilde baktığımda arabaya baktığını değil, boşluğu izlediğini fark ettim.

Adam ölüydü, kimbilir ne zamandan beri yerdeydi. Gerçekten de kimse onu oradan kaldırmamıştı. Krallık'a karşı gelenlere mezar verilmiyordu, maaşları bağlanmıyordu, düşüncelerini özgürce ifade edenler hapse giriyordu, daha da kötüsü el altından öldürüyorlardı. Seneler önce bu zamanların geleceği bir şekilde belliydi ama hiçbirimiz bu kadarını beklemiyorduk.

Fakirler daha fakir, zenginler daha zengindi. Kimin iyi taraf olduğu açıkça ortadaydı ve benim kötü tarafta görünmem de büyük bir kumardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Sinan beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Taşlar artık yoktu, geride kalmışlardı fakat bakışlar aynı yerinde duruyordu. Derme çatma evlerden lüks binaların olduğu tarafa çıkmaya başlamıştık.

"Babamı ziyarete," dedim, ardından ısıtıcıyı biraz daha yükseltmek için düğmeye uzandım. Sinan ise bakışlarını elime çevirdi, ardından dişlerini sıkıp yeniden cama baktı.

Dört sene önce babam yargılanma sürecindeyken onu ipten kurtarabilmiştim fakat zaman geçtikçe artık onu kurtarabilmek imkânsız

bir boyuta erişmişti. İlk önce hapse atılmıştı, ardından karşıt görüşte olanların birlikte bulunduğu o hücreyi boylamıştı. Biraz zaman sonra avukatı olmam yasaklanmıştı, bir süreden sonra avukat tahsisleri bile Krallık'ın onayından geçmeye başlamıştı. Ve şimdi en büyük suçluların bulunduğu adanın ortasındaki hapishanede geleceğini bekliyordu.

Düşüncelerinden, fikirlerinden ve inandıklarından ise bir an bile olsun vazgeçmiyordu. "Direneceğim," diyordu. "Vazgeçmeyeceğim. Boyun eğmeyeceğim Eftal, gerekirse beni öldürsünler, ben bu dünya için çabalamaya devam edeceğim. Çocukları öldürüyorlar, kadınları katlediyorlar ve bunları yapanları da savunuyorlar. Nasıl onların tarafında olabilirim?"

Babam çok gururlu adamdı, öyle ki gururu canından daha kıymetliydi ama benim için en kıymetli olanın kendisi olduğundan habersizmiş gibi davranıyordu. Ondan başka kimsem yoktu. Annem sadece kendini düşünürdü, babam suçlu bulunduğu anda ondan boşanmış, Krallık'ın tarafındaki bir milletvekiliyle evlenmişti. Haftada bir beni arar, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorar, umurundaymış gibi davranıp kapatırdı. Meryem'i görmeye de ayda bir kez gelirdi, onu bana bırakmıştı çünkü evlendiği adam Meryem'i istemiyordu.

Babamın gururunun mu yoksa annemin bencilliğinin mi daha büyük olduğundan emin değildim ama babam hâlâ anneme âşıktı.

Radyoya uzandığımda Sinan bir kez daha elime ters bir şekilde baktı. Simsiyah saçları bugün daha da dağılmıştı, tarama zahmetine bile girmemişti belli ki. Griye çalan mavi gözleri ise kıpkırmızıydı. Gitgide daha fazla irileşiyordu, boyu sanki daha fazla uzuyordu ama bugün, diğer günlerden daha ufak gösteren ruhuydu. Canını sıkan bir şeyler vardı ve o şeyleri çok iyi biliyordum. Üzerine giydiği boğazı açık kazağı bile bunun habercisiydi çünkü Sinan hiçbir zaman boğazını kapatmadan dışarı çıkmazdı, askeri liseden sonra zorla damgalanan iz boğaz boşluğundaydı. Bu damga Krallık'a aitti; onlardanmış gibi görünmek benden daha çok onu rahatsız ediyordu.

Gözlerimi devirip, "Söyle," diye mırıldandım. "Söyle ve kurtul. Günlerdir karın ağrısı çekiyorsun Sinan Yaman."

"Saygısızca olur Eftalya Atalar," derken gözlerini kısmıştı. Işıklardaydık, yolda mendil satan çocuklar değişmemişti fakat bir fark vardı. Her mendilin içinde BL'yi öven bir cümleyle tanışıyordunuz. Öyle bir ideolojiydi ki sıradan bir yürüyüşte bile BL'nin sizi etkisi altına alması muhtemeldi.

"Saygısızca olmaz," dedim bize yaklaşan küçük çocuğa bakarken. "Lütfen içindekileri boşalt." Sinan'la aramızda büyük bir bağ vardı ama çalışırken bana hiçbir zaman saygısızlık yapmazdı, daima bana patronu gibi davranır, hatta bazen öfkelendiğinde Eftalya Hanım diye çıkışırdı. Sustu, direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sinan..." dedim gözlerimi devirerek. "*Üç, iki, bir, stop.*" Bu aramızda küçüklüğümüzden beri bir şifreydi, resmiyeti kaldırmak istediğimizde telsizden birbirimize bunu mırıldandır, ast üst ilişkisiz beraber oyunlar oynardık. Sonra yeniden normale döner, o müştemilata geçerdik. Bu olay büyüdükçe yüz yüze olmaya başlamıştı. "Şimdi seni dinliyorum, resmiyeti kaldırdık."

O sırada küçük çocuk cama vurup işaretparmağını kaldırdı ve konuşmamızın arasına daldı. Mavi gözleriyle, uzun kirpikleriyle ve üzerindeki kirli kıyafetleriyle aslında hem buraya ait hem de değildi. "Sinan," dedim. "Arabanın kilidini ve camı aç."

"Tehlikeli," dedi hiddetle.

"Aç," dedim tek nefeste. "Küçük bir çocuk bizi öldüremez çünkü henüz ne yaptığının bile farkında değil."

Sinan onaylamaz bir şeyler mırıldandı fakat arabanın kilidini açıp camı indirmeyi de ihmal etmedi. Siyah camın arkasından gözlerimiz kesiştiğinde çocuk kaşlarını kaldırıp mendili bana uzattı.

"Ne kadar?" diye sordum torpido gözünden cüzdanımı çıkarırken.

"Ne kadar verirseniz hanımefendi," dedi çocuk çekingen bir şekilde.

"Peki sana para vermesem ama arabama alsam, sonra yemeğe gitsek olur mu?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Aç olduğunu düşünüyorum."

"Değilim hanımefendi," dedi çocuk fakat etrafına ürkek bakışlar attı. "Ayrıca mendili almak zorundasınız, almazsanız bana çok kızarlar."

"Hey!" diye bağırdı arka taraftan bir adam. "Onunla konuşmayı bırak, mendili alıyorsan al, almıyorsan ilerle sürtük!" Bize yaklaşmaya başladığında çocuk korkuyla gözlerini açıp mendili uzatmaya devam etti. Çocuk zarar görmesin diye hızla mendili aldım ve eline yüzlük sıkıştırdım. Sinan anında camı kapattı.

Yeşil ışık yandığında neyse ki adam bize ulaşmadan uzaklaşmaya başlamıştık. Elimdeki kâğıt mendile bakarken köşesinde duran yapışkanlı kâğıt parçasını fark ettim. Beni açmalısın diyordu kâğıt, *BL'den sana bir mesaj var.*

"Ne yazıyor?" diye sordu Sinan tek nefeste. İçimdeki merakla, bunu bana yaptıran Sinan'mış gibi kâğıdı hızla açtım ve sesli bir şekilde okudum.

Dün gece bir anne çocuğunu besin eksikliği yüzünden emziremedi ve ikisi de öldü. Bunun tek sorumlusu Krallık. Susma, dile gelir çünkü kalbin hâlâ atıyor.

Özgürlüğe.
BL

Arabanın içini sessizlik kapladı. Derin bir sessizlikti bu çünkü ikimiz de ne yaptığımızı biliyorduk fakat Sinan en sonunda dayanamayıp, "Bu cümlelerin ardından canın yandı mı?" diye sordu. Cevap vermedim. "Krallık'a öfke duydun mu?" Yine cevap vermedim. "Kendine öfke duydun mu?" Sessizlik. "Eftalya," dedi sert bir sesle. "Parmağına taktığın o yüzükten utandın mı peki?" Bakışlarım ona döndüğünde acıyla nefesimi verdim.

Dört gün önce nişanlanmıştım. Kerem Karaman'la.

Sinan bir yola bir bana bakarken çenesi kasıldı, öfkeden nefesi kesik kesikti. Kendi aramızda yapılan nişana asla katılmamış, sonraki gün ortalarda görünmemişti. Bir daha karşılaştığımızda da ağzını bıçak açmamıştı fakat bu yüzleşmenin gerçekleşeceğinden emindim.

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun," diyebildim sadece. Sinan ise başını iki yana sallayıp gaza biraz daha bastı. "Babam kendini kurtaramıyorsa ve gururunu susturamıyorsa ben bu şekilde halledeceğim. Kerem'in Krallık'la arasının çok iyi olduğunu biliyorsun. O gerçekten çok iyi bir savcı ve..."

"Senin baban son derece soylu bir adam Eftalya ve sen soysuz adamın tekiyle nişanlandın, üstelik o adam zaafını kullandı." Başını iki yana salladı. "Bunu babana söylediğinde..." Hırıltılı bir nefes verdim. "Söylemeyeceksin değil mi? Söyleyemezsin. Bunu kendine nasıl yapabilirsin? Nasıl olur da o adama boyun eğebilirsin?"

"Boyun eğmedim," diyerek karşı çıktım. "Sadece olması gerekeni gerçekleştirdim. Ne bekliyordun? Dünyamız bu haldeyken aşk evliliği yapabileceğimi mi? Hem evlilik de neyin nesi? Herkes artık bir amaç uğruna yaşıyor Sinan. İkinci gün gözümüzü açtığımızda yaşadığımıza şükrediyoruz. Altı üstü altından bir halka parmağımda, adı da nişan..."

"O adam için böyle olmadığını biliyorsun," diyen Sinan'ın sesi yükseldi ardından hızlı bir şekilde toparladı. "Sana aşk evliliği yap demiyorum ama çabaladığın yolun sonunda sen olmaktan çıkıyorsun."

Aslında Sinan da babamdan başka kimsemin olmadığını, babama bir şey olursa yaşamaya devam edemeyeceğimi çok iyi biliyordu fakat öfkesi bütün bunların dışındaydı. Bunu seneler boyunca gözlerinin içinde görmüştüm, itiraf edemediği duygular orada, gözlerindeydi. Ben anlardım, o ise anladığımı anlamazdı; bu sessiz bir anlaşmaydı.

"Bunu kimse bilmeyecek," dedim açıklama olarak. "Aramızda gizli bir nişan. Benden bir isteği yok, onu sevmediğimin farkında." Gözlerimi kapattım ve başımı koltuğa yasladım. "Hem belki ona âşık olurum, severim zamanla. Babam için bana yardım etmek istiyor, bu bile o kadar kötü biri olmadığını gösterir."

Yine sessizlik oldu, aptalı oynadığımı çok iyi biliyordu. Bu kez çok daha uzun sürmüştü bu sessizlik. En sonunda Sinan, "Sevgi ve aşk kötülükle beslenmez Eftalya..." diye mırıldandı. "Sevgi ve aşk bazen acı verse de kalbini attırır ama sen o parmağındaki yüzükle kalbini durdurdun. Kendini kandırmaktan vazgeç."

"Babama bir şey olursa..." Yutkundum. "Ondan başka kimsem yok Sinan. Bunu biliyorsun."

"Ben varım Eftalya," dedi boğuk bir sesle. "Ben varım ve buradayım. Senelerdir buradayım."

"Aynı şeyden söz etmiyoruz, senin canın tehlikede değil." Bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Gözlerim akıp giden yolda gezinirken, "Bu kadarı yeterli," diye fısıldadım. "*Stop* düğmesinden parmağımı çekiyorum."

"Elbette Eftalya Hanım," dedi ve başka hiçbir şey söylemedi. Sakince, aramızdaki sessizliğe başka bir ses eklensin diye uzanıp radyoyu açtım.

"Ülkenin yüzde doksanının çok mutlu olduğu ve bu verilerle refah seviyesinin yükseldiği kanıtlanmıştır. İnsanlar..."

Kanalı değiştir.

"Hükümet kimsesizler için evler kurmaya devam ediyor ve bu evler vergi karşılığında daha güzel bir hale geliyor."

Kanalı değiştir.

"Opera sanatçısı şarkısını söylerken sanata karşı olan bir topluluk tarafından kurşunlanarak öldürüldü."

Kanalı değiştir.

"Kitaplara gelen yasaklar mecliste tartışmalara konu olmaya devam ediyor. Vatandaşların bir kısmı kitapların toplatılmasından memnun fakat bir kısmı ise sanata karşı gelinmemesi gerektiğini söylüyor. Bu tartışmalar..."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Lanet olsun."

Kanalı değiştirdiğimde bir kadının çocuğunu aradığı ve altı aydır bulamadığı söyleniyordu. Son günlerde BL ile işbirliği içinde olduğundan tutuklanmak için aranıyordu fakat acılı annenin çocuğunun yaşadığını bilmekten başka umudu yoktu.

Kanalı değiştirdim.

"*İdam yasası mecliste tartışılmaya devam ediyor.*" Gözlerim kısıldı ve radyonun sesini açtım. "*Direnişçiler, Sosyalistler, Fikir Birlikleri ve Ayaklanma Başlatanlar için idam yeniden gündeme geldi ve bu kez vatandaşlar da bunu istediği için olumlu bakılıyor.*"

Sinan'la göz göze geldik. Boğazıma yumru oturmuştu. İkimizin de aynı şeyi düşündüğüne emindim. Korktuğumuz gerçekleşecekti, idam geliyordu ve ilk önce Krallık'a karşı gelenleri idam edeceklerdi.

Telefonum çalmaya başladığında ekranda Ceyda Kısrak ismiyle karşılaştım. Fakülteden hâlâ görüştüğüm tek arkadaşımdı, insanlarla aramdaki soğuk mesafeyi Ceyda sayesinde aşabilmiştim ama güvendiklerimiz tartışıldığında ortaya çok daha kötü sonuçlar çıkıyordu.

Ekrandan onay düğmesine basıp, "Ceyda?" diye mırıldandım.

"Haberleri duydun mu?" diye sordu hararetli bir sesle. Büyük ihtimalle yine bir yerlere yetişmeye çalışıyordu.

"Evet ve bunu bekliyorduk zaten. İdam yasası..."

"Hayır ahmak," dedi öfkeyle. "Hapishanedekiler için gelen yeni kuralları."

"Ne?" Oturduğum yerden biraz doğruldum. "Ne kuralları?"

"Ah, bilmiyorsun," dedi mutsuz bir sesle, sonra bir kahve istediğini duydum. "Çok yorgunum, dün gece çok içtim ve okula geç kaldım. Kahve alıyordum." Hiçbir şey söylemeden cevap vermesini bekledim. "Üst rütbe hapishanelere artık ağızlık ve haftalık işkence kuralları getirdiler. Henüz tamamen onaylanmadı ama az önce babanın hapishanesinde çalışan bir gardiyan deneme olarak orada bugün uygulamaya başladıklarını söyledi. Bil bakalım bu yöntem tecavüzcülerden bile önce kimlere uygulanıyor?"

"Ceyda," dedim sessizce. "Hayır."

"Çok üzgünüm." Birine teşekkür etti, sonra koşuşturma sesini bir kez daha duydum. "Ama iyi haber, avukatlarla konuşulurken ağızlıklarını çıkarabiliyorlar."

"Ceyda!" dedim sertçe. "Babamın avukatı değilim artık, biliyorsun ve onlara hayvan gibi davranıyorlar!" Başımı iki yana salladım. "Babam," dedim nefesimi vererek. "Onun astımı var Ceyda. Bu..."

"Çok üzgünüm," dedi bir kez daha. "Senin için gardiyanların birkaçıyla konuşur, elimden geleni yapmaya çalışırım, olur mu?" Bunu ben de yapabileceğim için hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam ettim. "Kerem sana bundan bahsetti mi? Yasayı onaylayanların arasında babasıyla o da var."

Sinan bir küfür savurdu ve sertçe direksiyona vurdu. Kalbim gür bir sesle atıyordu. Kerem'e sorsaydım bunu yapmak zorunda kaldığını ama babam konusunda yardım edebileceğini söylerdi, buna emindim. "Bahsetmedi..." Tek diyebildiğim bundan ibaretti.

"Büyük ihtimalle seni üzmek istememiştir," dedi ama kırgın sesi, senelerdir gizlemeye çalıştığı durumla yeniden yüzleşmeme sebep oldu. Kerem'e karşılıksız bir aşk besliyordu. Birkaç kez bunu Kerem'e ima ettiğimde umurunda olmadığını, hatta benim uydurduğumu söylemişti ama ben bundan adım kadar emindim.

Ceyda'ya kızgın hissetmiyordum, umurumda da değildi ama bana saygısızlık yaptığının farkında olmaması kötüydü çünkü gizleyemiyordu.

"Büyük ihtimalle," diyerek onu geçiştirdim. Birkaç dakikalık boş sohbetin ardından telefonu kapattık. Nişanı biliyordu ama konusunu bile geçirmiyordu, muhtemelen dile getirmek canını yakıyordu.

Sonrasında barodan birkaç kişiyle konuştum ve bu bilgiyi teyit ettirdim, tam da Ceyda'nın dediği gibi onaylayanlardan bir tanesi de Kerem'di fakat bu nişanımızdan önce olmuştu. Bana sunduğu üstü kapalı nişanlanmaya karşılık babama yardım etme sözleşmesinden çok daha önceydi.

Sinan yine hiçbir şey söylemedi ama gerginliği gözle görülür şekilde ortadaydı. Öyle ki Kerem aradığında gerginliğinden dolayı telefonu açamamış, sadece sessizce yolu izlemeye devam etmiştim.

Seneler önce o ödül töreninde hâkimi öldürdükten sonra bir daha asla aynı kadın olamamıştım. Bu Sinan'la aramızda bir sırdı. O gün Sinan'a hiç kusmadığımı söylediğimde sadece durmuş, dikkatli bir şekilde yüzüme bakıp başını çevirmişti. Bu yüzden bile kendimi kötü hissetmiştim. Hiç kimse benden şüphelenmemişti, öylece bir toprağın altında gömmüştü Sinan adamı. Mezarının yerini bile bilmiyordum ama bugün o mezar bir şekilde ayağımın altında ezilecekmiş gibi hissediyordum.

Dört senedir içimde büyüyen korku, acı ve geceleri kâbuslarıma konu olan kan sanki bugün yeniden ortaya çıkacaktı. Bu bir histi, sadece bir his ama genelde hislerimde yanılmazdım.

"Burada bekleyeceğim," dedi Sinan yüzüme bakmadan. Çoktan geldiğimizi o an fark ettim. "Dikkatli ol."

Hapishane adadaydı, oraya gitmek için vapurlara biniliyordu ve yetkililer dışında kimse gelemiyordu. Korumalar bile. Çünkü bu hapishanede en güçlü suçlular kalıyordu.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim ve ileride duran vapura doğru ilerledim. Sonrası klasik protokollerle devam etti. Kimlik kartı, Krallık Selamı, imza seremonisi ve yarım saatlik bir vapur seferi. En sonunda küçücük adadaki o büyük hapishanenin önündeydim.

İşin tuhafı Krallık yetkilileriyle onların adamları da bu adada yaşıyordu. Bu kadar korkusuzluğun nedeni neydi? Fare kapanının ortasına ev inşa etmekle aynı şeydi.

Ve bugün kalbimin üzerine ilk defa kar yağmıyordu, nedenini ise bilmiyordum.

Hapishanenin önünde durduğumda kapıdaki iki gardiyan hemen beni tanıdı ve dönüp birbirlerine baktılar.

Haftada üç kez buraya geliyordum, babamın avukatlığını yaparken bu daha fazlaydı fakat üç ay önce bu görevimi elimden almışlardı. Onu görmek için tek şansımsa ziyaretine gelmekti.

Avukatı olarak değil, Eftalya'sı olarak. Kızı olarak.

Gardiyanlar başlarıyla selam vermeden önce dijital olan kartımı onlara gösterdim, ardından kapıya okuttum fakat geçen sefer olduğu gibi hata verdi. Derin bir nefesin ardından "Avukat Eftalya Atalar," dedim ikisine bakıp. "Ve beni tanıyorsunuz. Yine aynı protokolle mi ilerleyeceğiz?" Eskiden daha resmi olan kuruluşlar şimdilerde laçkaydı ve bu çok daha kötüydü.

Gardiyanlardan bir tanesi lakayt bir şekilde gülümseyip beni oyaladı fakat diğeri öğle arasına çıkmak için sabırsız olduğundan kapıyı benim için açtı.

"Görüş saati başladı hanımefendi," dedi lakayt olan. "Görüş saatini doldurmak istemezseniz sizi burada bekliyorum, bir çay ya da kahve içmek için..."

"Çeneni çok seviyorsan hemen kapatmalısın," diyerek onu sert bir dille uyardım. "Benden çekinmediğinizi biliyorum ama size çekineceğiniz insanlar getirebilirim veya benden çekinmene neden olabilirim."

"Sürtüğü olduğunuz Kerem Karaman'dan mı bahsediyorsunuz?" Güldü.

Kimse nişanlı olduğumuzu bilmiyordu. Henüz. Ama ortada dönen dedikoduların, arkamdan edilen lafların, her şeyin farkındaydım. Dişlerimi sıktığımda ona doğru küçük bir adım attım. Bir yetmiş altı boyundaydım ve gardiyan neredeyse benden birkaç santim kısaydı.

"Bugün adanın havasını iyi almaya bak gardiyan," diye mırıldandım. "Çünkü yarın aynı havayı alamayacaksın."

Gardiyan kahkaha attı. "Ah, Kerem Bey'e işime son vermesini mi söyleyeceksiniz?"

Güldüm, ardından sertçe burnuna öyle sert bir yumruk attım ki geriye savrulup arkasındaki duvara çarptı. Eli burnuna gittiğinde parmaklarının arasından kan damladığını gördüm. Diğer gardiyan kocaman gözlerle bana bakarken, "Çünkü nefes alacak burnunu kırdım," dedim gülümsemeye devam ederken. "Ve karşılık verirsen kırılan tek yer burnun olarak kalmayacak."

Milletvekilinin kızı olduğunuzda küçüklüğünüzden beri eğitilerek büyütülüyordunuz. Babam beni sürekli dövüş sporlarına göndermiş, ardından kendi çapında kutu kurşunlatarak silah kullanmayı öğretmişti. Sonrasında ise başka spor dallarına yönlendirmeye çalışmıştı. Anneme göre elbette bu bir kadına yakışmazdı, hatta benim erkek gibi yetiştiğimi dile getirirdi ama büyüdükçe sadece bunlar için bile babama minnettar kalabiliyordum.

"Devam edebilirsiniz Eftalya Hanım," dedi diğer gardiyan, burnunu kırdığımın önüne geçerken. "İyi görüşler."

Hiçbir cevap vermeyerek büyük demir kapıdan girdim ve dört katlı taştan hapishaneye baktım. Sıvası akmış, duvarları kavlamıştı fakat yazıları inatla silmiyorlardı. Mahkûmların yazdıkları kelimeleri ve cümleleri silmeme nedenleri ise nefretlerini diri tutmaktı.

"Toplum ölümünüzü getirecek!"

"DFG yaşayacak!"

"Sessiz değiliz, sadece dilimizi kestiler!"

Eski bir birlikti, katledilmişlerdi.

"Gözlerimi çıkarın, görmeye devam edeceğim. Kulaklarımı kesin, duymaktan vazgeçmeyeceğim. Dilimi koparın, konuşmanın başka bir dilini bulacağım. Kolumu yok edin, diğer elimle var olmaya devam edeceğim."

BL

Bu yeni yazılmıştı, kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. Bundan birkaç ay önce büyük suçluların bazı uzuvlarının kesilmesi maddesi yürürlüğe girmişti fakat gerçekten hayata geçirdiklerini şu an görebiliyordum.

Hapishaneye girdiğimde tanıdık görevli beni karşıladı. Yüzünde tebessümle kadın, "Hoş geldiniz," dedi. "Sizi dün bekliyordum."

Birkaç ay sonra bütün kurumlardaki kadınların işlerine son verileceğinden tamamen habersizdi, bu can yakıcıydı. İşine bağlılığı yüzündeki tebessümden belliydi. Kadınların seçme ve seçilme hakkı da ellerinden alınacaktı. Krallık'a yakın olanlar, yani benim gibiler işlerine devam edecekti ama onun dışındakiler evlerinde kalacaktı.

"Sadece yoğundum," dedim aynı tebessümle karşılık vermeye çalışarak. Söylediğimi umursadı mı bilmiyordum ama camın arkasına geçtiğinde gözlüğünü taktı ve klasik maddeleri sıralamak için hazırladı. O kâğıtlarla oyalanırken ben camdaki yansımamla karşılaştım.

Saçlarım çok uzamıştı, belimdeydi. Anneme göre bu beni gerçekten sürtük gibi gösteriyordu ama ben tıpkı kocaman seramdaki çiçeklerimin dallarını kesemediğim gibi saçlarıma da kıyamıyordum. Gözlerim için ise aynı şeyi söyleyemezdim. Mor halkalar oldukça kötü görünüyordu, nişan gününden beri uyumadığım her halimden belliydi.

Üzerimde ise yine koyu renk takımlar vardı ama bol gelmeye başlamıştı. Zayıfladığımı fark edebiliyordum, yansımadaki kemikli yüzüm de bunu bana haykırıyordu. Üzerime giydiğim lacivert, dize kadar dar inen düğmeli elbise bile bunu örtemiyordu.

"Eftalya Hanım?" dedi kadın birkaç kez seslenmiş gibi.

Daldığım noktadan ayrılıp kuru olan dudaklarımı ıslattım. Sürdüğüm koyu kahverengi rujuma kaydı gözleri fakat çok oyalanmadı. "Dalmışım," deyip dijital kartımı okuttum, ardından o soruları sormadan cevapları tek tek sıraladım. "Avukat Eftalya Atalar. 10 Ocak 1998, İngiltere doğumluyum," dedim kendimi tanıtarak. "Anne adı Yasemin, baba adı Adnan. Milletvekili ve eski belediye başkanı Adnan Atalar'ın eski avukatı olarak onunla görüşmeye geldim." Kayıtlara geçerken kadın kaşlarını kaldırdı. "Kızı olarak," diye düzelttim. "Görüş izni dijital sistemimde kayıtlı olduğu gibi Adnan Atalar'ın yirmi dakikalık izni benim için ayrılmıştır." Kadın başını salladı, son cümleleri bekledi. Yüzlerce kez tekrarladığım o cümleyi yine dile getirdim. "*Onurlu Krallık'ımı karanlığa sürüklemeyeceğime ve mahkûmlara ışığı göstereceğime ant içerim.*"

Kadın sevecen bir şekilde gülümsedi, ardından önüme bir kâğıt itti. Saniye düşünmeden imzaladım ve kâğıdı verirken üzerimdeki eşyaları da ona teslim ettim. Avukatı olarak değil de kızı olarak girdiğimde çantamı, hatta tek bir çöpü dahi sokamazdım içeriye.

Rutubet kokan koridorda yürümeye başladığımda ve gardiyanlardan biri bana eşlik edip kapıları açtığında sakin görünmeye çalışıyordum fakat ilerledikçe hapishanedeki rutubet kokusunun yerini kan, sessizliğin yerini ise acı haykırışlar almıştı. Bakışlarım sağ tarafa döndüğünde gardiyan, "Buradan," dedi fakat baktığım yön daha karanlık, işkenceye daha gebeydi. Gardiyan bir kez daha, "Buradan," dedi ve eliyle işaret etti. "Orası yasaklı bölge hanımefendi."

"Orası işkence bölgesi," diye düzelttim gardiyanı. İçeriden bir adam söylediğimi destekler gibi acıyla haykırdı. Öyle bir haykırıştı ki bu, ölümle son bulmuş olmalıydı.

Bu söylediğim onu şaşırtmıştı ve yüksek sesle söylediğim için etrafına bakmak zorunda kalmıştı, ardından işaretparmağını dudaklarına götürüp beni görüş yapılacak alana doğru götürdü.

İlk önce camları gördüm, sonra camın arkasındaki mahkûmları. Ardından onları ziyarete gelen dostlarını, arkadaşlarını, sevgililerini ve ailelerini...

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp, "Ama bu kapalı görüş," dedim. "Ben sanıyordum ki..."

"Açık görüşlere kısıtlama geldi Avukat Hanım," dedi sakin bir dille. "Yakınlarla görüşme artık bu şekilde sağlanıyor."

"Neden?"

Gardiyan, "Sizi daha rahat dinleyebilmek için," dedi.

"Peki ya avukatlar?"

"Onlara herhangi bir sınırlama getirilmedi." Başımı iki yana hiddetle salladığımda içimdeki öfkenin katlanarak arttığını hissedebiliyordum.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedim dayanamayarak. Kır saçları alnına düşmüştü, büyük ihtimalle bütün bu olan bitene karşı olacak kadar yaşı vardı, güzel zamanları görmüştü ama sorumu tahmin ettiğinden sessizliğe gömülmüştü. Sustum ve gülümsedim. Bu gülümseyişime hayal kırıklığıyla karşılık verdi ve görüş alanını eliyle işaret edip geriye çekildi. Bazen soruyu dile getirmeden de sorabilirdiniz ve karşınızdaki kişi size tek bakışıyla cevap verebilirdi.

Onaylamıyordu, istemiyordu ama zorunluydu.

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda babamı bulmak zor olmadı, hatta ilk gördüğüm gözler onunkilerdi ama yüzünü göremiyordum çünkü ağızlıkla oturuyordu. Siyah ağızlık, kuduz köpeklerin ağızlarına takılanla aynıydı. Tek farkı üzerine mahkûm numarası işlenmesiydi. 5 numara. Ağızlıkların renkleri farklılık gösteriyordu, babamdaki siyahtı.

Hızlı adımlarla onun olduğu tarafa yöneldiğimde hissetmiş gibi gözlerini boşluktan çekti ve bana baktığı anda mavi gözleri ışıldadı, aynı şekilde karşılık verirken acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım.

Her gördüğümde biraz daha çöküyordu fakat bu kez ölümle burun buruna gelmiş gibi korku doluydu bakışları. Beni gördüğünde umut ve kurtuluş arardı halbuki, ilk ve son cümlemizin içinde her zaman umut geçerdi. Babamın canını bu kez daha fazla yakmışlardı.

Karşısında birkaç saniye ayakta dikildim, ardından boş sandalyeye kendimi bıraktığımda parmaklarım direkt olarak cama dokundu ve onun da parmakları cama uzandı. Gülümsemeye çalıştım ama onun karşılık verip vermediğini bile anlayamıyordum. Arkasında duran gardiyanla göz göze geldiğimde bu adamın az önceki gardiyanla asla aynı düşüncede olmadığını boynundaki yarım ay dövmesinden anladım.

Bütün bunları savunanların yanındaydı. Hatta gönüllü gardiyan seçilmişti, yarım ay bunu simgeliyordu. Aynısı Kerem'in ensesinde vardı ve Sinan'ın da boğazına damgalamışlardı.

"Babacığım," dedim sesimin ulaşması için delikli cama yaklaşarak. "Nasılsın?"

Bembeyaz saçları, düşük omuzları ve her şeye rağmen parlayan gözleri. Evimize girip onu götürüşlerini asla unutamıyordum.

Babamın bakışları arkasındaki gardiyana döndüğünde gardiyan, "Sadece beş dakika," dedi ve sertçe babamın ağızlığını çıkardı. Bakışlarım gardiyandan ayrılıp yeniden babama döndüğünde o ağızlığın yanaklarında iz bıraktığını, hatta kestiğini ve dudaklarının nefes darlığından rengini kaybettiğini gördüm.

"Eftalya'm," dedi öksürerek, ardından dudaklarını ıslattı. "Burada işler biraz karışıyor ama iyi olmaya çalışıyorum." *Hayır, babacığım olmaya çalışmıyorsun, sen ölüyorsun, seni öldürüyorlar.* "Bize bu ağızlıkları verdiler ve koğuş dışına çıktığımız an takmamızı söylediler." Bir kez daha öksürdü. "Başkalarıyla konuşmamız yasaklandı ama sadece bu da değil, yan koğuştan birkaç kişinin dilinin kesildiği söylentileri var." Onu hiç tepki vermeden dinlemeye çalıştım ama tırnaklarım çoktan

bacaklarıma batmaya başlamıştı. "Bana senden sonra avukat verilmeyeceğini söylediler, bu doğru mu?"

Babamla aramızda sözsüz bir anlaşma vardı birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize dair. "Evet," dedim diğer söylediklerini arka plana atarak. "Böyle bir uğraşları var ama birkaç savcıyla beraber çabalıyoruz."

Babam direkt anladı, her şeyi anlardı zaten. Yüzüğü taktığım elimi aşağıda gizliyordum. "Kerem..." dedi öksürürken. "O nasıl?"

Yeniden gülümsemeye çalıştım. "İyi."

Babam kaşlarını kaldırdı. "Aranız nasıl?"

"İyi."

"Eftalya?" Ne düşünsem hissederdi. "Neler oluyor?"

"Sadece..." Bakışlarımı kaçırdım ve diğer mahkûmlara baktım. Herkes mahvolmuş görünüyordu ve gözlerindeki ışık tamamen sönmüştü fakat bunun ötesinde dikkatimi çeken başka bir şey olmuştu.

Biri.

Diğerlerinden daha farklı görünen bir adam.

Babamın hemen yanındaki sandalyede oturuyordu fakat karşısındaki görüş sandalyesi boştu ve bakışları direkt benim üzerimdeydi. Ağızlığı takılıydı, kırmızıydı, üzerinde 1 numara vardı fakat dikkatimi çeken ağızlığının rengi değil, gözlerini bir an bile olsun benden ayırmaması olmuştu.

"Sadece..." dedim yeniden yutkunarak ve bakışlarımı adamdan ayırarak ama elaya çalan açık kahverengi gözleri çoktan zihnime kazınmıştı. "Karmaşık." Babam tedirgin bir nefes verdi. Elimi bir kez daha cama yasladım. "Ama korkma, hallederiz."

"O sana..." dedi babam büyük bir yalandan kaçıyormuş gibi. "... zarar vermiyor, değil mi? Eftalya sakın benim için bir aptallık yapma. Çok yalnızsın, seni kullanırlar."

Yaptım babacığım, onunla nişanlandım, dün bana sarılmak istedi ve sarıldım. Sinan haklı, benden daha fazlasını isteyecek ve belki de ben senin için ona bunları sunmaya çalışacağım ama sen özgür olduktan sonra arınacağım. Zaten babacığım aşk benim için çok uzak bir kavram. Baksana dünyamız yok oluyor, dünya bu haldeyken aşkın ne önemi var?

"Asla zarar vermiyor," dedim yalan söyleyerek. Ona yalan söylediğim tek konu buydu. "Ve yalnız değilim baba. Birçok arkadaşım, kitaplarım ve çiçeklerim var." *Çok yalnızım baba, Sinan ve Ceyda'dan başka kimsem yok çünkü herkes Krallık'a ait. Krallık'a duyduğum nefreti*

haykırmak istiyorum baba ama haykırdığım an beni öldürürler ve beni öldürürlerse senin hiçbir şansın kalmaz.

"Ah," dedi babam gülümseyerek. Bu gerçek bir gülümsemeydi. "Çiçeklerin nasıl?"

Tebessüm ettim. "Harikalar! Bir tane zambak, bir tane de papatya aldım. Senin çiçeklerinin hiçbiri solmadı, Meryem'in çiçekleri gitgide büyüyor. Büyüyoruz babacığım. Yeşeriyoruz ve solmuyoruz."

Birçok anlam taşıyan bu cümleler babama ulaştı, bana çoktan öğrettiği bir şiir gibiydi. "Meryem," dedi ürkek bir sesle. "O nasıl?"

Yine yalana başvurmayarak, "Ağrıları çok," dedim. "Onu doktorunun yanına bıraktım, biliyorsun ondan başka kimseye gitmiyor ama o semt baba..." Gözlerimi kapattım. "Berbat halde. BL resmen orayı ele geçirmiş durumda ve biliyorsun, fakirler her zamankinden daha fakir, zenginler ise daha zengin. Onları eziyorlar. Bugün Meryem'in doktoru, yani Hikmet Bey artık daha fazla bu ülkede duramayacağını söyledi. O gidince ne yapacağımı bilmiyorum." Dertlerimden bahsederken babamı daha fazla acının içine gömdüğümü fark ettim ve başımı iki yana salladım. "Ama korkma, hallediyorum. Meryem de iyi. Halledeceğiz." Bir kez daha parmaklarımı cama yasladım. "Bütün çabam babacığım, bütün hayatım, bütün hırsım, bütün gücüm, bütün aklım senin için. Her şeyi senin için yapıyorum ve halledeceğim."

Babam konuyu başka bir boyuta çekip, "Bu saydıkların yüzünden Kerem'e yaklaşıyorsan..." diye çıkışacaktı ama lafını böldüm.

"Hayır. Kerem gerçekten iyi bir adam ve onu senelerdir tanıyorum. Seni de tanıyor ve o da senin için çabalıyor." Bir kez daha gözlerimi kaçırdığımda elimi saçlarımdan geçirdim ve yan taraftaki mahkûmun daha dikkatli bir şekilde bana baktığını, hatta aklımın oyunu değilse tebessüm ettiğini hissettim. Gözleri kısılmıştı. Ağızlığına rağmen dudaklarının kıvrımını hissedebiliyordum.

Babama baktım, ardından yeniden o adama baktım ve babama döndüm. "Burada seni rahatsız eden birileri var mı?" Babam kaşlarını çattı. "Yani mahkûmlardan."

"Yok," dedi. "Vardı ama götürüldüler. Nereye götürüldüklerini bilmiyorum. Benim kaldığım ve yanımızdaki iki koğuş benim gibi eğitimli insanlara ayrılmış durumda." Buradaki diğer mahkûmlar da babam gibi insanlardı fakat bu yan taraftaki mahkûmun korkutucu, belki de meraklı bakışlarının anlamı neydi? Babamla bir ilgisi yoksa benimle ilgisi neydi? "Mahkemeye kaç gün kaldı?"

Babamın gözünün içine bakarken o adama bakmamak için büyük çaba veriyordum fakat dayanamayıp üçüncü kez o yöne döndüğümde hâlâ bana baktığını gördüm. Bunu bekliyormuş gibi bir elini havaya kaldırdığında *deri siyah bir eldiven* taktığını gördüm, diğer elinde ise eldiven yoktu fakat parmakları yara içindeydi. Babamda olan yaraların aynısıydı.

Eldivene nasıl izin veriyorlardı? Mahkûmların hepsi tek tip giyinmek zorundaydı. Simsiyah bir tulum giyme zorunlulukları vardı ama bu adam eldiven takıyordu.

Başka bir gardiyanın adama yaklaştığını gördüm. Babam dağılan dikkatimi fark edince, "Eftalya?" diye seslendi. "Bana bak kızım, buradaki kimseye birkaç saniyeden fazla bakma."

Gözlerimi zorlukla o adamdan ayırdığımda aklımdaki soruyu anlamış gibiydi ama hiçbir şey söylemedi. "On gün sonra mahkeme," dedim. "Maalesef sana on gün içinde avukat verilmesini sağlayamayacağız ama Kerem hâkimle iletişim içinde. Bir çaresini bulacağız." Dağılan odağımı toplamak zordu, cama doğru eğildim. "O adam kim oluyor da eldiven takabiliyor baba? Bu yasak değil mi?"

Babam işaretparmağını dudaklarına götürdü ve beni susturdu. Kaşlarım çatıldı fakat bir daha o yöne bakmadım, bakamadım değil, bakmadım çünkü odaklanırsam aynı savaşı o adama açacağımı biliyordum.

"Yeter bu kadar," dedi babamın arkasındaki gardiyan sert bir sesle, sonra babamın karşı çıkmasına izin bile vermeden sertçe boynunu tuttu ve ağızlığı yukarıya çekti.

"Yavaş olun," dedim düşündüğümden daha yüksek bir sesle fakat elbette beni dinlemediler. Babamı sandalyesinden düşecek kadar sert bir şekilde oturduğu yerden kaldırdılar ve birbirimize veda etmemize izin bile vermeden âdeta sürükleyerek götürdüler.

Bu anı daha önce yaşadığım için sessiz ama acı içinde izledim, ilk seferde nasıl bağırdığım ve hapishaneyi nasıl ayağa kaldırdığım dün gibi aklımdaydı. Babam gözden kaybolana kadar çıktığı kapıya baktım ve tırnaklarımı avuçlarımın içine batırarak o boşlukla bir kez daha yüzleştim.

İdam geliyordu. Ülkeye idam geliyordu ve ilk önce kendilerine karşı olanları öldüreceklerdi, bu ölenlerin içinde benim babam da vardı. Onu gözlerimin önünde öldüreceklerdi ve bu yaşıma kadar verdiğim bütün çaba boşa gidecekti.

"*Sevgili Avukat.*"

Bir ses duydum lakin üzerime alınmayıp gözlerimi boşluktan ayırmadım. Sadece birkaç saniyeye ihtiyacım vardı, ondan sonra kalkıp gidecektim ama o ses bir kez daha bana ulaştı, bu kez daha gür bir şekilde. "Sevgili," dedi vurgulayarak. "Avukat."

Gözlerim ağır ağır yan taraftaki adama döndüğünde eğildiği yerden bana seslendiğini gördüm. Ağızlığını çıkarmışlardı tam da istediği gibi ve yüzü şimdi bana daha yakındı.

Kemikli bir yüzü, köşeli ve gamzeli çenesi, kavisli ve kanatlı bir burnu vardı. Yanaklarında babamdaki gibi ağızlığının izi kalmıştı fakat babamdan daha kötü görünüyordu. Sinekkaydı tıraş zorunluluğu olmasına rağmen sakalları hafifçe uzamıştı ve dolgun dudakları tıpkı babamınkiler gibi kurumuştu. Bakışlarım gözlerine kaydığında az önce gördüğüm gözlerinin şimdi açık olan yüzüyle daha uyumlu durduğunu fark ettim. Ela gözleri büyük ve hafifçe çekikti, kirpikleri ise saçları gibi koyu kahverengiydi. Dalgalı saçları diğer mahkûmlara göre daha bakımlı görünüyordu ama dağınıklığı aynıydı. Makas izleri kendi saçlarını kestiğini söylüyordu ama eline makas alması bile yasak olmalıydı.

Bütün bunların dışında gözlerinden ne düşündüğünü anlamak tamamen imkânsızdı, hem işim gereği hem de tecrübelerimle bunu direkt anlardım ama bu adamda tek ulaşabildiğim ela gözlerdi.

"Bana mı seslendiniz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Omzunu indirip kaldırarak nefes aldı. Ne iriydi ne de zayıf ama bu bana hapishaneden önceki hayatında atletik bir vücudu olduğunu gösteriyordu. Üst düzey insanların olduğu yerde onun mesleği ne olabilirdi? Asker diyebilirdim ama duruşu, saçının şekli, hatta bakışları bile bunun aksini gösteriyordu. Siyasetçi olamazdı çünkü bunun için genç ve dinç görünüyordu. Genç bir siyasetçi? Ah sanmıyordum, genç siyasetçilerin hepsini öldürmüşlerdi.

Adam yavaşça etrafına baktı sonra gülümseyerek "Size," dedi başını indirip kaldırarak. "Sevgili Avukat. Evet, size sesleniyorum."

Yüzüne daha dikkatli bir şekilde baktım, bir yerlerden tanıdık geliyordu ama bir yandan da o tanıdık kişiyle alakası yoktu. Yüzünde o kadar çok yara vardı ki eskiden gördüysem bile onu tanımak imkânsız olurdu.

"Avukat olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordum çenemi kaldırarak. "Ve sizi bir yerden tanıyor muyum?"

Adam birkaç saniye yüzümü inceledi, ardından kıyafetime baktı ve sanki ayaklarıma kadar beni süzdü. Bakışları yeniden yüzüme

tırmandığında, "Üzerinizdeki sıkıcı elbise, çalışmaktan taramadığınız saçlarınız, yorgunluğunuz ve yakanızdaki yarım ay damgalı rozet bu zamanda sizin avukat olduğunuzu bağırır cinsten," dedi kibar bir dille ama öyle iğneleyici bir tınısı vardı ki bu kibarlığı bir silah gibiydi. "Fakat bunların dışında ben zaten sizin avukat olduğunuzu biliyorum."

Kaşlarım daha fazla çatıldı. "Babamla konuşmamı mı dinlediniz?"

Başını omzuna doğru yatırdı, gözlerini az önceki gibi kıstı ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Sevgili Avukat," diye mırıldandı. "Karşıma geçip oturursanız size söyleyeceklerim var. Sizinle göz göze gelmek için heyecanlıyım, bu anı uzun zamandır bekliyorum." Yaşı yirmilerinde olmalıydı, kalın tok sesi ise susuzluktan veya alkolden çatallaşmış gibiydi.

Arkasındaki gardiyana baktım, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi öylece bize bakıyordu.

Siyah deri eldivenli, bir numaralı mahkûma göz yumuyorlardı. Neden?

"Bunu neden yapayım?" diye sordum ayağa kalkıp kendi sandalyemi düzelterek. "Başka mahkûmlarla iletişim kurmak âdetim değil."

Adam dilini üç kez damağına vurdu ve başını iki yana sallarken, "Benden mahkûm diye bahsetmeniz kalp kırıcı Sevgili Avukat, adımı sorsaydınız söylerdim," dedi tekdüze bir sesle. "Üstelik sadece birkaç gün sonra beni savunmak için başkalarının karşısında duracak olmanıza rağmen bu şekilde kalbimi kırmanız hiç ama hiç hoş değil."

"Efendim?" dedim yüzüne dikkatle bakarak. Dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım fakat yüzündeki tebessüm dalga geçen bir adamdan öte kibirli bir adama ait gibiydi.

"Duydunuz," dedi resmiyetle. "Ama duymadıysanız yeniden..."

"Siz bir *mahkûmsunuz*," dedim üzerine bastırarak. "Ve ben sizin avukatınız değilim. Lütfen kendinize gelin." Arkasındaki gardiyana sert bir bakış gönderdim. "Akli dengesi yerinde değil sanırım?"

Adam güldü. Bir mahkûma zıt duran bakımlı dişleri gözlerimin önüne serildi ama daha fazla odaklanmamaya çalışarak bir kez daha sandalyeyi düzelttim. Çekip gitmem gerekiyordu ama adamın bu rahatlığı ve gardiyanların bu duruma izin vermesi babama yapılan haksızlığı gözlerimin önüne sermişti ve bu öfke bambaşka bir öfkeydi.

"Hayır Sevgili Avukat, akli dengem fazlasıyla yerinde ama görüyorum ki sizin öfke probleminiz var." Çenesiyle beni ve bulunduğum yeri işaret etti. "Üstelik benim aksime oksijeniniz kesilmediği ve sokaklarda özgürce dolaşabildiğiniz halde." Bir anlık kalbimin çatladığını hissettim

çünkü o da babam gibi bir mahkûmdu ama bakışlarıyla mahkûm olan benmişim gibi davranıyordu. "Direkt kabullenemeyeceğinizi bildiğim için evinize bir mektup gönderdim, onun ardından zaten beni görmeye geleceksiniz." Eldivenli işaretparmağını havaya kaldırdı. "Ve elbette hediyem de var size."

"Bunu neden yapayım?" Kaşlarım çatıldı. "Evimin adresini nereden biliyorsunuz?" Öne doğru eğildim, ellerim sandalyeyi sıkıca tuttu. "Siz kim oluyorsunuz da beni bu şekilde tehdit edebiliyorsunuz?"

Dudaklarını büktü. "Yapacaksınız," dedi net bir sesle, ardından gözleri o anda hızlı bir şekilde parmağımdaki yüzüğe kaydı. Öylesine dikkatliydi ki elimi anında saklamama rağmen görmüştü. Kaşlarını kaldırdı. "Ve kim olduğumu öğreneceksiniz ama yeniden söylüyorum, adımı merak ediyorsanız şimdi size söylerim."

"Hayır," dedim karşı gelerek. "Ben Krallık'ın karşı çıktığı mahkûmlara avukatlık yapmıyorum." Bu adam Krallık'ın bir oyunu olabilir miydi? Bir test? Belki de Kerem'in bir oyunuydu.

"Ah," dedi adam yapmacık bir kırgınlıkla. "Bildiğim kadarıyla babanız devletin elindeki kara listede ilk sıralarda ve siz onun senelerce avukatı oldunuz."

Dişlerimi sıktığımda, "Bunu size kim söyledi?" diye sordum. "Babamın arkadaşı mısınız?"

Adam başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Sizin hakkınızda birçok şeyi biliyorum Sevgili Avukat. Sizin bilmediklerinizi bile."

"Bana Sevgili Avukat demekten vazgeçin," dedim ve gitmek için adım attım.

"Sevgili Avukat'ım diye sahiplenmek isterim ama siz uğraştırıyorsunuz," dedi ve o da ayağa kalktı. Düşündüğümden daha uzun boyluydu, başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalmıştım. Bir doksan bir ya da bir doksan iki.

"Terbiyesiz, küstah, saygısız herif," dedim kısık bir sesle.

"Sayılır," dedi söylediğimi duyarak ya da dudaklarımı okuyarak.

Sinir bozucuydu ama bir türlü gidemiyordum.

"Bu şekilde devam ederseniz..."

"Sizi anlıyorum," diye devam etti ve sözümü yarıda kesti. Normalde sözümü kesmek imkânsızdı ama baskınlığı daha fazla öfkelenmeme neden olmuştu. "Dışarıdasınız ve bolca zamanınız olduğu için sürekli diretiyorsunuz ama bilirsiniz babanızdan, biz mahkûmların

çok zamanı yoktur Sevgili Avukat." Cümleleri diken gibi battı. "Beni kurtarabilecek tek avukat da sizsiniz. Bunu kabul etmek zorunda kalacaksınız." Dudaklarım aralandı cesareti karşısında. "Yine de ben size bir iyilik yapacağım ve neden zorunda kalacağınızı size göstereceğim. Mektubumu okuyun lütfen." Eldivenli elini kaldırdı ve gardiyanı çağırdı. "Kendinize iyi bakın. Görüşmek üzere." Gardiyan arkasına geçti ve ağzını kapatmak için eğildi. O sırada bana tarafını âdeta kanıtladı. "*Özgürlüğümüze.*"

BL

Bu adam BL örgütündendi ve hapishanedeydi; ne kadar önemli biriyse onu bu hapishaneye getirmişler, direkt öldürmemişlerdi.

Gardiyan ağızlığını bağladı ve adamın sessizliğe gömülmesine neden oldu. Daha fazlasını izlemek istemediğim için arkamı dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Çığlıkları yeniden duydum fakat bir kez daha o tarafa bakmadım, bu defa başka bir gardiyan bana eşlik etti.

Kadının olduğu tarafa çıktığımda elimi taşın üzerine koydum ve derin bir nefes verdim, gözlerim dışarıdaki gün ışığına yöneldiğinde kadın eşyalarımı önüme koydu. Sertçe eşyaları almadan önce kadına selam verdim, ardından hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Az önceki ağır demir kapının oraya çıktığımda burnunu kırdığım gardiyanın yerine başka bir gardiyan geldiğini gördüm. Benimle göz teması bile kurmadan kapıları açtılar.

Siyah paltoyu üzerime geçirirken beş dakika gibi bir süre yürüyüp vapura ulaştım. Kendi kendime, "Aklını kaybetmiş, geri zekâlı herif," diye söyleniyordum. "Sıkıcı elbiselermiş." Çantamdaki telefonu çıkardım ve Kerem'in adına tıkladım.

Birkaç çalışın ardından açtı. "Eftal," dedi keyifli bir sesle. "Ne yaptın? Adnan amca nasıl?"

"Bana neden söylemedin?" Sessizlik oldu, elbette bunun geleceğini biliyordu. "Kerem, ağızlığı bana neden söylemedin? Ceyda söylemeseydi büyük bir sürprizle karşılaşacaktım ve..."

"Ceyda mı söyledi?" dedi öfkeli bir sesle. "Ona söylememesi gerektiğini söylemiştim."

Ceyda gardiyanlardan birinin ona söylediğini belirtmişti fakat bunu Kerem'e söylemedim ve devam etmesini bekledim. Bunu yapmadı. "Her türlü öğrenecektim," dedim sert bir sesle. "Bu benden neden gizleniyor?"

"Üzülme diye."

"Aklını mı kaybettin?" dedim öfkeyle. "Dün üzülmeyeyim diye söylemedin ama bugün öğrenecektim zaten. Bu nasıl bir saçmalık..." Sonra duraksadım ve dehşetle güldüm. "Dün gece yaptığın parti mahvolmasın diye benden bunu gizledin, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Bencil herifin tekisin."

"Of Eftalya," dedi bıkkın bir sesle. "Abartıyorsun. Dün hepimizin eğlenceye ihtiyacı vardı ve güzel vakit geçirdik." Ben geçirmemiştim, onlar geçirmişti. "Normal hayattan sıyrılman gerektiğini öğrenmen gerekiyor."

"Senin de babamı ne kadar önemsediğimi öğrenmen gerekiyor Kerem çünkü nelere katlandığımı biliyorsun." Bu cümle bıçak gibi ona saplandığında düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldı.

Kerem uzun bir süre bütün işlerime koşmuş, beni elde etmek için büyük çaba vermişti. Sadece yardımlar da değildi, birçok el altı işi de yürütmüştü. Hatta babamın refah içinde yaşamasını sağlamıştı, ne kadar olabilirse. Savcı olmasının dışında ailesinden ötürü de maddi durumu oldukça iyiydi çünkü babası Krallık'ın yanında duran bir milletvekiliydi ve annesi ise yandaş gazeteciydi.

Bütün bunlar olurken Kerem bana karşı hislerini belli etmişti. Aslında babama yaptıkları için karşılık vermemiştim hislerine hemen ama beni babamla tehdit ettiği gün yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. En ufacık bir tartışmamızda yaptığı iyiliklerle karşımda dikiliyor ya da daha fazlasını yapabilecekken sanki onu sevmediğim için beni engelliyordu.

Karşılıklı birbirimizi kullanıyorduk. Onu sevebilmek için çok çabalamıştım fakat bir süreden sonra bundan da vazgeçmiştim çünkü onu sevemezdim; ben insanlara bile isteye acı veren kimseyi sevemezdim.

Zaten aşk bu hayatta bana fazlasıyla uzaktı.

"Ne kastettiğinin farkına var," dedi Kerem tehditkâr bir ses tonuyla.

Dilimi ısırdım ve cümleleri geriye ittim.

İnsan hayatındaki yolu kendi seçebiliyordu ama ben hayatımı kendim için yaşamayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Hayatıma yön veren acılardı, kederlerdi ve yaşanılanlardı. Kendimi ve benliğimi kaybediyordum ama yaşaması gereken bir babam vardı, onun için canımı bile verebilirdim, bu yüzden Kerem'e boyun eğmek kaybettiğim benliğimi bulmamda başka bir engel olacaktı ama vazgeçmeyecektim.

"Akşam yemekte konuşuruz," dedim daha sevecen bir sesle. "Seni anlıyorum."

"Güzel." Arkadaki sese bakılırsa barodaydı. "Seni seviyorum, akşam yemekte görüşürüz."

"Seni," dedim ardından duraksadım ve gökyüzüne baktım. "Bekleyeceğim yemeğe. Görüşürüz." Cevap vermesini bile beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

"Aşk kendini gizlemez," demişti babam başka bir gününde. "Senin karşına geçer ve seni bulduğunda dört elle sana sarılır kızım. Bu yüzden sen de onu gizleyemezsin."

Gözlerimi gökyüzünden ayırdım, bakışlarım dalgalı denizle kesişti, o sırada üzerimdeki elbise sanki daha fazla bol gelmeye başlamıştı ama bunun nedeni kilo kaybı değildi, olduğum kadının cansız bir mankene dönüşmesiydi.

Hayatımda yaşanan her olay bir pamuk ipliğine bağlıymış gibi geliyordu. İnce, hassas ve tek bir darbeyle parçalanacak türden. Ben de o ipin üzerinde yavaş yavaş yürüyordum. Dikkatli, sakin ama bir gün dengem sarsılırsa düşmek, ipin kopmasından çok daha iyi olacaktı.

Hayatım ne zaman bu duruma gelmişti hatırlıyordum ama hayatımız ne zaman kurtulacaktı, hiçbir fikrim yoktu.

Birisi ne yaptığımı sorgulasa sadece nefes aldığımı söylerdim.

Bir de soğuğu hissettiğimi.

Kapının önünde durup derin bir nefes alırken hissettiğim soğuğun beni etkilemesine izin veriyordum. Çantamın içinden anahtarı çıkarırken ise dış kapı yavaşça açıldı ve Nigâr kapı aralığından bana baktı.

Haftanın beş günü evimde bana yoldaş olan, yardımlarını esirgemeyen ve çocukluğumu bilen Nigâr bir yandan da Meryem'e bakıyordu fakat artık ellilerinde olduğu için onun da beni terk edip gideceği günü bekliyordum.

"Sen miydin?" dedi tedirginlikle.

Babamın büyük bir baskınla evden götürülmesinin ardından hepimizin kalbinde büyük bir korku kalmıştı ama Nigâr'ın eşinin suikast sonucu öldürülmesi, korkularına korku ekmişti. Her kapı sesinde irkiliyordu hatta çoğu zaman dışarı çıkamıyordu.

"Benim Nigâr Sultan," dedim gülümsemeye çalışarak. "Kapıyı açabilirsin."

Kapattı, sürgüyü çekti ardından açtığında üzerindeki yemek yaparken giydiği önlüğünü gördüm. "Geç kaldın," dedi merakla. "Başına bir geldi sandım Eftalya."

"Yok." İçeriye girerken üzerimdeki montumdan kurtuldum. "Meryem'i doktoruna bıraktım, iki gün sonra alacağım. Oradan babamın yanına geçtim, sonra da baroya. Yarın önemli bir davam var." Elimdeki belgeleri gösterdim, çok da önemli olduğu söylenemezdi. Boşanma davalarına bakmak benim için önemsizdi. Artık avukatlar olarak aldığımız her suçluyu bile dikkatle seçiyorduk ve çoğumuz Krallık tarafında olanları tercih ediyordu. Babam dolayısıyla henüz baroda dışlanmaya başlanmamıştım ama zamanla bunun da olacağını biliyordum. "Çok güzel kokuyor," dedim derin bir nefes alarak. "Yoksa patates yemeği mi yaptın?"

"Evet." Nigâr tedirgin bir nefes verdi. İçeriye geçmeden önce duraksadım. "Adnan Bey nasıldı?"

Ona ağızlıktan söz etmeli miydim? Onun da oğlu hapisteydi ve maalesef benden daha şanssızdı çünkü görüş izni yoktu. Oğlu, bizzat hükümet binasını taşlama girişiminde bulunmuş, uzuvları kesilmişti. Hatta ölmüş bile olabilirdi ama bunu bilmiyordu.

"Aynıydı," dedim dürüstçe. "Yorgunluğunu gizleyemiyordu."

"Ah." Nigâr başını salladı. İkimiz de sessizce bekledik. En sonunda üst katı işaret etti. "Odanı ve Meryem'in odasını topladım, ayrıca çiçekleri de suladım." Ev o kadar büyüktü ki hepsine aynı anda yetişemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ilerleyerek. "Bana yemekte eşlik etmek ister misin?" Sonra gözlerimi devirdim ve topuklarımda döndüm. "Gerçi Kerem de birazdan burada olacaktır, kendisine akşam yemeği sözüm var, bu yüzden Sinan asla gelmek istemedi. 'Salyangoz suratlıyla aynı masada yemek yiyeceğime gider salyangoz yerim,' diye de çıkıştı." Nigâr kaşlarını kaldırdı. "Yer bu arada, bir keresinde Kerem'e nefretinden salyangoz yedi." Nigâr kaşlarını daha fazla kaldırdı. "Her neyse, senin de Kerem'den hoşlanmadığını biliyorum."

Kerem'in adını bile duyduğunda ürperdiğini gördüm. "Sağ ol," dedi başını sallayarak, ardından aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı ve hızla ayakkabı dolabının yanındaki vestiyere uzandı. "Bugün akşama doğru bu kutu sana geldi."

Kaşlarımı çattım. "Kargo firması genelde barodaki ofisime gönderir."

"Gelen kişi kargo çalışanı değildi." Umursamaz bir şekilde omzunu indirip kaldırdı. "Genç bir delikanlıydı, bunu sana vermem gerektiğini söyledi, hatta ilk başta kötü bir şey olduğu konusunda korktum fakat bana referans olarak babanı tanıdığını söyledi."

"Ve buna inandın mı?" dedim çekingen bir şekilde vestiyere uzanırken. "Evimin adresini nereden bildiğini sordun mu?" Başını korkuyla iki yana salladı. Kızmıştım ama yeterince dertle uğraştığı için bunu ona yansıtmak istemedim. "Peki," dedim vestiyerden kutuyu alırken. "Sen çıkabilirsin, ellerine sağlık yeniden."

Bir cevap vermedi, yaptığının hata olduğunu bilerek hemen yanıma gelip vestiyerdeki montunu ve çantasını aldı ardından kapıyı açıp çıkarken, "Kerem Bey gelene kadar," dedi dikkatle. "Kapıyı kilitlemeyi unutma olur mu?"

Bakışlarım kapıdaki beş kilide, üç sürgüye kaydı. Bunu Sinan benim için yapmıştı ama çoğu zaman o kilitleri kullanmak yerine yastığımın altında sakladığım silahıma güveniyordum.

Başımı tutamayacağımı bildiğim bir sözle salladım. Nigâr çıkıp gittiğinde ise kapıyı kilitlemeden oturma odasına ilerledim ve siyah kutuyu elimde salladım. Ne çok büyük ne de çok küçüktü ve oldukça hafifti.

Oturma odasındaki üçlü koltuğa kurulduğumda önümdeki meşeden masaya kutuyu koydum ve diğer tarafta duran sigaradan bir tane alıp yaktım.

İki katlı evin en sevdiğim köşesi, Amerikan mutfaklı oturma odasıydı çünkü hayatımın son güzel anıları babamla burada geçmişti. Karşımdaki büyük televizyonda filmler izlemiştik, sol taraftaki boydan pencereye bakarak karları saymıştık ve sağ taraftaki kitaplığı birlikte dizmiştik. Şimdi o pencereye yine karlar vuruyordu fakat bu kez tek başıma izleyebiliyordum.

Eğilip yan tarafta duran ayaklı lambayı yaktım ve sarı loş ışık odayı aydınlattığında elimdeki sigarayı kül tablasına bırakıp kutuyu dikkatle açtım. Beni çok zorlamadan açıldığında içinin de simsiyah olduğunu gördüm. Bir CD vardı, bir de mendil. Kanlı bir mendil.

Elim ilk önce mendile uzandı fakat ardından bunun bir suç objesi olduğunu düşünüp temastan vazgeçtim.

Hızla ayağa kalkıp koridora bıraktığım bilgisayar çantamı aldım, ardından mutfak çekmecesinden eldivenleri. Sakince bilgisayarı açmadan önce eldivenleri elime geçirdim, sonra bilgisayarı açtım. Şifreyi girdikten sonra gözlerim yeniden mendile uzandı ve eski Eftalya'nın bu görüntü karşısında neler yapabileceğini düşündüm.

Bu bir tehdit kutusu olmalıydı. İlk avukat olduğum zamanlar bu beni çıldırtsa da şu an sadece bir mendille bundan kurtulduğum için

kendimi iyi hissediyordum. Hapishanedeki o mahkûmun bana oynadığı oyun gerçekten kanlı bir mendil göndermek miydi? Bunlara alışık olduğumu bilmesi gerekiyordu. Karşı taraftaki müvekkilin, savunduğum müvekkilin annesinin dilini koparıp bana kutuyla gönderdiği günün üstüne daha kötü bir kutu alamazdım sanki. Ya da en azından öyle sanıyordum.

Çantamın içindeki telefonumun sesi odayı doldurdu fakat umursamadan dikkatli bir şekilde kutudan CD'yi alıp bilgisayara taktım. Sadece bir dosya vardı: *BL*

Kaşlarım çatıldı, gözlerim yeniden mendile döndü ve o an zihnimde bıçakları hissettim. Geriye doğru kaçtığımda ellerimi havaya kaldırıp seneler öncesine gittim. O mesajlara, bilinmeyen numaradan gelen *Sevgili Avukat'lı* o cümlelere, gelecekte görüşeceğimizi söylemesine, tam ödülü almadan önce bu mendilin bana verilişine.

BL yazıyordu; kimse bilmezken BL yazıyordu.

Ve şimdi o mendil buradaydı.

Boğulduğumu hissederken sakince bilgisayara yaklaşıp dosyaya tıkladım. Önce fotoğrafları gördüm, ardından bir videoyu. Kalbimin ortasında bir endişe peyda oldu, bu endişenin nedeni daha büyük felaketleri doğuracaktı.

Videoya tıkladım ve kül tablasına bıraktığım sigarayı yeniden dudaklarımın arasına aldım.

İlk önce görüntü bembeyaz bir tuvaletin tavanını gösteriyordu, ardından yavaşça indiğinde dudaklarımın arasındaki sigarayla donakaldım ve çantamdaki telefon yeniden çalmaya başladı.

Videodaki kişi bendim, dört sene önce öldürdüğüm hâkimleydim ve birazdan onun beynini tek kurşun darbesiyle dağıtacaktım. Bu görüntüleri aklımdan silmek imkânsızdı fakat anbean hareketlerimi izlerken karşımdaki kişi ben değildim sanki, oldukça donuktum.

Bir nefes, iki nefes ve son nefes. Kurşun adamın beynini dağıttı ve bedeni yere yığıldı.

Sigara dudaklarımın arasından yere düştüğünde halının üzerinde yavaşça delik açmaya başladı ama videodan gözlerimi ayıramıyordum.

Sakin adımlarım, aynadaki aksim ve ellerimdeki kandan kurtuluşum. Çenemi havaya kaldırışım, saçlarımı arkaya atışım. Dudaklarımdaki ruju tazeleyişim ve yüzüme yapmacık bir gülümseme maskesini yerleştirişim. Eftalya Atalar'ın babasını yargılayan hâkimi öldürüşünün görüntüleri.

Video durdu, bakışlarım yeniden mendile döndü ve onu elime alırken titrediğimi fark ettim. Kalbimin üzerine büyük bir ateş düşmüştü, korkunun ateşi. Mendili elimde çevirirken o simgeyle yeniden yüzleştim.

BL

O adamdı. Bugün benimle konuşan o adamdı, o mahkûmdu bana bu mendili veren ve oradaydı. Nasıl unuturdum? Halbuki ne kadar da önemli bir andı benim için. Nedeni çok açıktı aslında. O gün hakkında bir daha konuşmamış, tamamen hafızalardan silmek istemiştik.

Bir an bile düşünmeden kutudaki beyaz zarfı elime aldım ve çevirdiğimde kırmızı mühürle üzerindeki BL damgasını gördüm. Zarfı yırtar gibi açtığımda yere düştü ve içinden beyaz bir kâğıt çıktı.

Dörde katlanmış kâğıdı hızla açtığımda düzgün bir el yazısıyla karşılaştım. Ellerim titremeye başladı, o hâkimi öldürdüğümde bile böylesine korkuyla titrememişlerdi.

Okuyacağım satırların asıl benim mahkûmiyetimin başlangıcı olacağının bilincine ise o an vardım.

Sevgili Avukat,

Bu mektubu tam olarak nerede okuduğunu bilmiyorum ama gönderdiğim hediyenin sana ulaştığını umuyorum. Bu sana ilk hediyem, özensiz olduysa affola, mahkûmiyet altında sana karşı en fazla bu kadar kibar olabiliyorum. Bir gün gökyüzüne yeniden temas edebildiğimde sana daha güzel bir hediye paketi vereceğimden emin olabilirsin. Daha gerçekçi ve daha içten.

Bu kısa mektubu gülümseyerek yazıyorum çünkü kuluyu açtığını varsayıyorum ama merak etme, birazdan başka bir hediye daha gelecek. Üzgün yüzünde gülümseme oluşturacak başka bir hediye. Seni hiçbir şeye zorunlu hissetmediğimi, sadece bu tek taraflı mahkûmiyetten sıkıldığımı ve seni de benim mahkûmum yapmak için böyle bir çaba içinde olduğumu bilmeni isterim.

Üç gün.

Üç gün içinde görüşeceğimizi umuyorum, şayet görüşmezsek üç gün sonra seni yanımda görmekten de mutluluk duyacağımı bilmeni isterim, bunun çok kolay gerçekleşeceğini kuluyu açtıysan zaten anlayacaksın.

Bu bir tehdit değil Sevgili Avukat.

Bu, Krallık'ın yanında gibi görünen senin bana uzanmak zorunda kalan yardım elin. Büyük bir heyecanla, elimi uzatmış bir şekilde

Beyaz Leke - Mahkûmiyet

seni bekliyorum.
Unutma, mahkûmiyet hiçbir zaman lekesiz olmaz.
Özgürlüğümüze,
BL

Elim boynuma doğru gittiğinde kapı çaldı ve hızlı adım sesleri duydum. Gözlerim kapıya kaydığında nefesimi tutmuştum, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Ne kadar süre o kapıyla bakıştığımı bilmiyordum ama boğulacağımı hissettiğimde derin bir nefes alıp koşar adımlarla kapıya ulaştım.

Bir saniye, iki saniye, üç saniye.

Kapıyı açtığımda kimseyle karşılaşmadım ama yerde bir çiçek duruyordu. Beyaz bir orkide. Bir çiçeği kurumuş, diğer çiçekleri canlı. Eğilip üzerindeki notu açtığımda başka bir mektupla karşılaştım.

Bu bir savaş değil, barış çiçeği. Bahsettiğin serana güzel bir orkide gönderiyorum iyileştirmen için. Çiçek yetiştirmek kolaydır Sevgili Anukal fakat bir çiçeğin hayatını kurtarmak çok zordur. Bunu başarabileceğine inanıyorum. Farz et ki bu çiçek bizim dünyamız.
Sen olmazsan o çiçek iyileşmez.
Merak ettiğin ama bir türlü sormadığın adımı bu şekilde söylemek de daha doğru geldi.
Ben Tugay Demir Çeviker.
BL örgütünün lideri ve kurucusuyum.
Senin için ise sadece kurtarmak zorunda olduğun bir mahkûmum.
Şimdilik.

Ve bugün kalbimin üzerine ilk defa kar yağmıyordu, nedenini ise artık biliyordum.

2
SUÇ KRALI

Ada Hapishanesi

O gün hava soğuk muydu, sıcak mıydı; kar mı yağıyordu yoksa yağmurlu muydu, hiçbir mahkûm bunu bilmiyordu. Hatta hangi gündü, hafta bitiyor muydu ya da saat kaçtı; hesaplamadıkları sürece bilgileri olmuyordu.

Tugay Demir Çeviker ise her günü hesaplıyor, her haftayı duvara not alıyor, hatta bazen saatleri takip edebilmek için uyumamaya çalışıyordu.

Şu an saat öğle vakitlerinde olmalıydı, yirmi kişilik hapishanede havalandırma üstü kapalı bir şekilde sağlanıyordu ve içerisi daima karanlık oluyordu, öyle ki bazı zamanlar ışıkları bile yakmıyorlardı. Bugün ise şanslı günündeydi, floresanın ışığı tepesindeydi.

Ada Hapishanesindekilerin gündüz hava almaları ve ortak alana çıkmaları yasaktı, güneşi göremezlerdi. Sadece geceleri ortak alana çıkıp ciğerleri mahvolmasın diye beş dakikalığına gökyüzünü paylaşıyorlardı, sonrasında hapishanelerine dönüyorlardı.

Tugay'ın güneşi görmeyişinin üzerinden iki sene, dört ay, altı gün, beş saat, kırk sekiz dakika geçmişti. Dakikadan emin değildi ama çentik atmak yerine duvara kazıdığı takvimi sayesinde bugünün tarihini anlayabiliyordu.

Diğer mahkûmlar için her saat geceydi, sadece uyuyorlar, yemek verildiğinde yiyorlar ve sonrasında sohbet bile etmeden geri uyuyorlardı çünkü ağızlık sistemi gelmişti.

Hiçbir mahkûm birbiriyle konuşamazdı, bu direniş anlamına gelirdi.

Bu direnişin ortasında Tugay, Eftalya'yı gördükten sonra duvara, "Hiçbir mahkûmiyet tek taraflı olmaz!" cümlesini kazımıştı, altında ise Eftalya ile ilk konuştuğu tarih yazıyordu: 8 Aralık 2027

Parmakları masanın üzerinde ritmini artırırken gözleri önündeki kâğıtlardaydı. Eldivenli sol elini kullanmamaya özen gösteriyordu, halbuki önceden sol elini kullanırdı ama zaman ona sağ elini de kullanmayı öğretmişti. Yazarken, yemek yerken, bir iş yaparken. Krallık bunu ona zorunlu tutmuştu.

Başını omzuna doğru yatırıp duvardaki cümleye daha dikkatli baktı.

Üç gün dolmak üzereydi ve Eftalya henüz ortalarda yoktu. Sandığından daha akıllı olduğunu düşündüğü bu kadının hiç tahmin etmediği kadar aptal çıkmasından çekiniyordu.

Bakışları yeniden masaya indi ve sol taraftaki fotoğraflara, fotoğrafların altındaki kalın dosyaya baktı. Tugay Demir için sol taraf her zaman doğruyu gösterirdi. Bir yemek masasında solda otururdu, uyurken sol tarafa doğru yatardı, affı olan insanlar solunda kalırdı.

Eftalya'nın dosyasını ve fotoğraflarını da sol tarafa koymuştu.

En üstte Eftalya'nın barodan çıkarken çekilmiş o fotoğrafı duruyordu, beş ay öncesine aitti. Üzerinde koyu kırmızı kabanı vardı, saçları dalgalıydı ve omuzlarından dökülüyordu, yorgun bakışları sola değil, sağa doğru bakıyordu. Arkasında hiçbir zaman yanından ayrılmayan koruması Sinan vardı. Sinan'ın dosyası da Eftalya'nınkinin altındaydı.

Tugay Demir sakince sağ eliyle fotoğrafı aldı ve Eftalya'nın yüzünden göğüskafesine doğru indi, oradaki beyaz lekeyi gördü. O an sigara içebilse yakardı ama ağızlıkla bu imkânsızdı.

Eftalya'yı ilk gördüğünde beyaz lekesi küçük bir halka şeklindeydi fakat artık göğüskafesinde, tam kalbinin üzerinde kocaman bir daire oluşturmuştu, gitgide büyüyordu. İnsanlar bu rahatsızlığa sedef hastalığı diyordu, Tugay içinse fazlasıyla derin bir anlamı vardı: Bu bir hastalık değildi, Eftalya'ya verilen bir ödüldü.

Tam kalbinin üzerindeki beyaz leke, onun üstün olan kişiliğini simgeliyor ve kalbini parlak bir elmas gibi gösteriyordu.

Fakat Tugay, bu rahatsızlığın gitgide artmasının Eftalya'nın canını da tehlikeye atacağını biliyordu.

Derin bir nefes verdi. Başkalarının vücutlarında görmek istemeyeceği bu leke Tugay Demir Çeviker'in hayranlık duyduğu bir şeydi.

Acaba Eftalya da bu lekeyi seviyor muydu? Sevmeliydi.

Altındaki fotoğrafı aldı. Eftalya yemek yiyordu, genelde hafif yemekler yemeyi tercih eder, renksiz kıyafetler giyerdi. Kahkahalarla güldüğü hiçbir fotoğrafına rastlamamıştı ama bu fotoğrafta gülüyordu, gerçek bir gülümsemeydi. Sırtı dönük kişi ise Sinan'dan başka kimse değildi.

Diğer fotoğrafı eline aldı. Engelli kardeşiyle beraberdi, yüzünde hüzün vardı, doktorun yanından çıkıyordu. Tedirginliği her halinden okunuyordu.

Tugay Demir derin bir nefes alıp fotoğrafı bıraktı ve dosyayı açtı, altını çizdiği ve onlarca not aldığı kâğıtlara baktı. Hayatı, çocukluğu, gittiği okullar, yaşadığı evler, hepsi hakkında bilgisi vardı ama geçen gün parmağında gördüğü yüzük hakkında herhangi bir bilgi yoktu.

Yeni gerçekleşmiş olmalıydı, gizli tutulmuştu belli ki ama neden?

Tugay'ın kaşları çatıldı. Eftalya ona göre aşkı ikinci plana atacak bir kadındı ve babası için savaş verirken nişanlanmış mıydı?

Yeniden dosyaya baktı, bütün arkadaşlarına, bütün çevresindekilere, özellikle erkeklere göz gezdirdi ama hiçbirine ihtimal vermedi.

Tugay'ın gözünde Eftalya öyle üst bir noktadaydı ki çevresindeki hiçbir erkek onun âşık olabileceği seviyede olamazdı çünkü hepsi acımasızdı. Eftalya acımasız bir kadın değildi, Tugay gibi hiç değildi. Bu yüzden çevresindeki Tugay gibi adamlara âşık olmazdı.

Bir kişi hariç. Tugay yanından hiç ayırmadığı koruması Sinan'dan şüpheleniyordu ama örgüt bunu reddediyordu.

Dosyayı elinden bıraktı ve boynunu çıtlattıktan sonra masanın sağ tarafına baktı. Az önce Eftalya'ya bakarken gözlerinde parlayan o ışık yok oldu, yerine nefret ve kin geldi.

Masanın sağ tarafındaki kâğıtta bir ölüm listesi vardı, listenin ilk on bir kişisinin üstü çizilmişti. Listede yirmi dokuz kişi vardı ve yirmi dokuzuncu da kendisiydi. Kendi ölüm listesine kendi adını da yazan tek kişi Tugay Demir Çeviker olabilirdi ancak.

Kâğıdı sağ elinde tutarken listedeki isimlere tek tek baktı, her ismi aklına kazımıştı fakat bir ismin üzerinde durdu. Kerem Karaman. Sıra ona geliyordu ve adını görmek bile boynundaki bir damarın atmasına neden olmuştu. Dün gece uğradığı işkencenin sonucu değildi, bu sızı daha derinden, kaburgalarını acıtacak cinsten bir sızıydı.

Sol eli titremeye başladığında sırtını sandalyeye yaslayıp karşısındaki duvara bir kez daha baktı.

Ne kalemle yazılmıştı ne boyayla. Tek tek kazınarak çizilmiş harfler kelimelere dökülürken onun kim olduğunu bağırıyordu.

Hapishanesinin demir kapısının açılma sesini işitti, yüzünde yine bir gülümseme oluştu.

Birkaç kişi yataklarında hareketlendi ve Tugay'la göz göze geldikleri anda bakışlarını kaçırdılar. Herkesin ondan çekinmesi ve korkması umurunda değildi; umurunda olan tek şey özgürlüktü.

Gardiyanın adım seslerini işitti, kâğıtları ve fotoğrafları saklama zahmetine girmedi çünkü kimseye izin verilmese bile bazı noktalarda ona izin verilirdi; kuralları hapishanede Tugay Demir belirlerdi. Sınırlı ölçüde.

"Tugay Demir Çeviker," dedi gardiyan. "Ziyaretçin var."

Tugay gülümsemeye devam etti. Elbette Eftalya Atalar sandığından daha da zekiydi.

Gardiyan ona yaklaşırken tetikteydi, diğer herkes gibi bir eli belindeki silahtaydı. Onun tarafında olanlar bile yakınındayken belindeki

silahlarını kontrol ederdi. Arkasına geçtiğinde ağızlığının kilidini açtı, sonra yavaşça çıkardı.

Tugay'ın yüzündeki yaraları acıyordu ama diğer bütün acıların yanında bu onun için hiçbir şeydi. Sırtındaki kırbaçların izi henüz geçmemişti, bacaklarında ise demir yanıklarının izi vardı. Alışıktı işkenceye, dövülmeye ve ötekileştirilmeye. Yine de ağızlığı açıldığında gülümsemeden edemedi.

"Sevgili Avukat'a beklemesini söyle," dedi Tugay sol elindeki eldiveni düzeltirken. "Ve ona nazik davran çünkü bunu hak ediyor."

"Çay, kahve ikram etmemi de ister misin?" diye sordu gardiyan yarı alaylı, yarı ciddi. Sırtı dönük olsa bile tetikte kalmaya devam ediyordu.

"O çay ya da kahve sevmez," dedi Tugay kısık bir sesle. "Şarap sever. Onu da bir gün ona belki ben ikram ederim. Özgürlüğümüzde."

"Güneşi bile göremeyen bir adama göre fazla cesur konuşuyorsun," dedi gardiyan ama bunu söylediği anda pişman olmuştu çünkü Tugay Demir omzunun üzerinden dönüp ona baktığı anda geriye doğru adım atmak zorunda kalmıştı.

Tugay ise yüzündeki gülümseme silinmeden, "Göreceğim," dedi kısık bir sesle. "Ve bu, o kadın sayesinde olacak."

Eftalya Atalar

Hayatımda sadece üç kez zamanı durdurmak istemiştim.

Birincisi, kardeşim yerde kanlar içinde yatmadan birkaç saniye önceydi. O kurşun havadayken zaman dursaydı ve ben bir şekilde o kurşunun isabet etmesini engelleseydim diye düşünürdüm hep. Önüne atlayabilirdim, onu çekebilirdim, hatta karşılık bile verebilirdim ama zaman dursaydı bunun üstesinden gelebilirdim.

İkincisi ise gecenin saat üçünde simsiyah giyinen adamlar babamı yatağından çekip çıkardıkları zamandı. Tam o anda babamı gizleyebilir, o adamlara karşı çıkabilirdim. Rahat yatağımda uyumak ve sabah uyandığımda güne onsuz başlamak yerine, o bir yerlerde mutlu bir hayat sürmeye devam ederken daha rahat nefes alabilirdim.

Üçüncüsü ise birkaç sene önce o hâkimi öldürdüğüm andı çünkü hiçbir işe yaramamıştı, babam yine hapse girmişti, sadece biraz zaman kazanmasına neden olmuştum. Bunu kendime itiraf edemesem de birinin canını boşuna almıştım ve o aldığım can bir tehdit olarak karşıma çıkmıştı.

Aslında düşündüğümde bütün bunlardan başka da zamanı durdurmam gereken anlar vardı.

Annem bizi çocukken terk edip gittiğinde, aç kalıp yemek yapmayı öğrendiğimde, okula giderken babam yüzünden adamlar beni köşeye sıkıştırdığında, dövüldüğümde, küfür yediğimde, alnıma bir silah dayayıp babamın yerini sorduklarında veya işkence ettiklerinde.

Fakat bütün bunları benimsemiştim çünkü Eftalya Atalar'ı bu kadına dönüştüren o yaşadıklarıydı ama ilk ikisi çok acıydı.

Seranın ortasındaki masada oturmuş çiçeklere bakarken bunları düşünüyordum.

Bu hayatta bağlı olduğum nadir şeylerden biri de çiçeklerimdi. Kocaman bir seram vardı. Papatyalar, orkideler, kaktüsler... O kadar büyük bir seraydı ki benden başka kimse buraya girmek istemezdi.

Babam ve Sinan dışında.

Annem için burası benim asosyal kişiliğimi gizleyemediğim yerdi. Ona göre asosyal olma nedenim durmadan kitaplar okumam, kulaklık takıp insanlardan kaçmam, sürekli ders çalışmamdı. Yaşıtlarım geceleri dışarı çıkarken ben geceleri oturup ders çalışırdım.

Arkadaşım yok değildi ama anneme göre kimse benimle arkadaş da olmak istemezdi. Dar görüşlüydü, öyle ki beni kimsenin sevemeyeceğini söylerdi.

Kadın gibi otur Eftalya, derdi. *Kadın gibi konuş Eftalya, kadın gibi davran. Cilveli olmalısın, başını kaldır o kitaplardan. Bak çevrene, arkadaşların ne durumda, sen ne durumdasın?*

Kolay ağlayan biri değildim ama bir gün annem iki orkidemi alıp öfkelenerek çöpe attığında saatlerce ağlamıştım ve şimdi o orkidelerin boşluğunu mahkûmun bana hediye ettiği orkide almıştı.

Bir çiçeği solmuş, diğer çiçekleri canlı.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve önümdeki bilgisayara bakmaya devam ettim, tam karşımdaki Sinan benimle sessizliği paylaşıyordu.

"Konuş," dedim en sonunda dayanamayarak. "Böyle susacak mıyız?"

"Eftalya Hanım..."

"Of," dedim gözlerimi ona çevirip. "Üç, iki, bir, *stop*. Kaldırdım duvarları, konuş benimle. Ne yapacağım?"

İki gündür ikimizin de gözüne uyku girmemişti. Sinan kendini suçluyor, o görüntülerin nasıl alındığını sorguluyordu, ben ise her şeyi bir kenara bırakmış, paçayı nasıl kurtaracağımı düşünüyordum.

Uykularım kâbuslara dönüştükten ve her gece o mahkûmu zihnimde görmeye başladıktan sonra uykuya da küsmüştüm. İlaçlarla uyumaya alışıktım ama şu an zamanı öldürmeme hiç ama hiç gerek yoktu.

"Duvarlarla alakalı değil," dedi Sinan yanımdaki sandalyeyi çekip otururken. "İki gündür adamı araştırıp duruyorum ve ulaştıklarım o kadar sınırlı ki..."

"Tugay Demir Çeviker," dedim karşımdaki bilgisayar ekranına bakarken. "Bulduklarımız sadece internetle sınırlı. Krallık'ın dosyalarına erişemiyorum çünkü anlarlar." Ellerimi bir kez daha saçlarımdan geçirip dişlerimi sıktım ve ekrandaki yazılara hızla göz gezdirdim. "Krallık'ta eskiden pilotmuş," dedim stabil bir sakinlikle.

"Ve bir uçak kazasıyla işinden kovulmuş, ardından engelli damgası yapıştırmışlar. Bir askeri kovmakla eşdeğer ama asker değilmiş. Krallık'a ait birçok haber sitesinde aşağılanıyor fakat taşaklı bir adam olduğu adına sansür koymalarından belli."

"Çünkü BL örgütünün kurucusu." Cümleyi kurarken bile titrediğimi fark ettim.

"Bir kez daha dile getirme," dedi Sinan mavi gözleriyle beni incelerken.

"Getireceğim," dedim bilgisayar ekranını sertçe kapatıp. "Adamın altı avukatı olmuş ve altısı da ölmüş." Alayla güldüm ama kalbimde büyük bir korku yeşerdi. "Öldürülmüş," dedim üstüne basarak. "Ama hepsi eceliyle ölmüş gibi görünüyor. Bir tanesi yediği tavuktan zehirlenmiş, bir tanesi kalp krizi, bir tanesi trafik kazası. Bir tanesi uykusunda, bir tanesi alerjiden." Gözlerimi sıkıca yumdum. "Sonuncusu ise intihar etmiş. Adama dokunan ve kurtarmaya çalışan yanıyor."

O insanların ecelleriyle öldüklerine ikimiz de inanmak isterdik ama bunun böyle olmadığını biliyorduk.

"Sence Krallık mı bunu yapıyor yoksa adamın kendisi mi bir şekilde öldürüyor?" Gözlerim büyüdü. "Bilemiyorum Eftalya," dedi tedirgin bir nefesin ardından. "Bu adamın işlemediği suç yok, hakkında ortada doğru düzgün bilgi yok. Belki de avukatlar onun hakkında bilgilere erişiyor ve en sonunda *bam*!" Parmaklarını silah haline getirdi. "*Ecel.* Öldürüyor."

Sessizlik oluştu, yutkundum. Sinan ise başını iki yana salladı. "Çok rahatlattın," dedim gözlerimi kısarak. "Beni de hayvan yesin ve öyle öleyim, ne dersin?"

Şaka yapılmaması gerekiyordu, ikimiz de gülmemiştik ama kalbimdeki korkunun da geçeceği yoktu. "Adı bile doğru olmayabilir," dedi Sinan birkaç dakika sonra. "Tek kesin bilgi pilot olduğu. Bir dönem Krallık için çalışmış, başkanın uçağının kaptanıymış." Bakışlarım keskinleşti. "Şu gece yarısı alnından vurulan başkan. Arkasından BL damgası bırakılan."

Her şey birbirine girmiş, düğüm olmuştu. Canım tehlikedeydi, işim tehlikedeydi ama bu adamın avukatı olursam Krallık ipimi keserdi. Her şey o kadar karmaşıktı ki hangi tarafından tutsam elimde kalacaktı.

Ellerimi yüzüme yerleştirdim ve kalbimin hızlandığını hissettim. "Ne yapacağım?" diye fısıldadım. "O adamın avukatı olursam babamı da tehlikeye atarım. Kerem öğrenirse..." Sinan'ın hırıltılı bir nefes verdiğini işittim. "Yardım etmeyecek biliyorum. Krallık karşımda duracak. Ama avukatı olmazsam da zaten boynuma bir urgan bağlanacak ve idam sehpasına kendim çıkacağım." Ellerimi yüzümden çekip Sinan'a baktım. "Ne yapacağım?" Sesim titriyordu, hayır ağlamayacaktım, bunun adı korkuydu. "Bana bir çare bul."

Sinan büyük bir acı ve kederle bana bakarken elini havaya kaldırdı ve yüzüme dokunacak gibi olduğunda bundan vazgeçti. Bana sarılmazdı, sarıldığımda pek karşılık vermezdi ama ağladığımda karşımda gözleri dolar, gözümdeki yaşları yok etmek için dünyayı bile silmek isterdi.

Sinan'ın inandığı iki şey vardı: Biri bendim, diğeri de bana olan sonsuz sadakatiydi.

"Eftalya," dedi acıyla eli havadayken. "Öyle bakma." Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kaçırdım. "Beni siper olarak kullan," dedi en çaresiz öneriyle. "Sana o hâkimi öldürten kişi olduğumu söyle, Krallık'la aramın iyi olmadığını biliyorlar. Dersin ki bu adam beni zorladı. Bırak benim boynuma urganı bağlasınlar, idam sehpasına çıkarsınlar. Göze alırım bunu. Suçlu benim çünkü."

Gözlerimi devirdiğimde, "Bunu hiçbir zaman yapmayacağımı çok iyi biliyorsun," dedim ve yüzüne baktım. Benden daha çaresiz, hatta daha korkmuş görünüyordu, öyle ki onu hedef göstersem yüzüne neşe gelecekti çünkü iki gündür beni buna ikna etmeye çalışıyordu. "Asıl sen bana şöyle bakmaktan vazgeç," diye inledim. "Senden başka kimsem yok, sen de gidersen ben ne yapacağım? Tek dostum, tek arkadaşım, tek sırdaşım sensin. Vazgeç bu düşünceden."

Sinan yutkundu, gözlerini kaçırdı ve her ne düşünüyorsa bunu bana yansıtmamaya çalıştı. Hayatının çok büyük bir döneminde sadece acı çekmişti, o acıları bana anlatırken bile gözlerine böyle bir keder uğramamıştı ama şimdi öyle kötü bir haldeydi ki kendimden önce onu kurtarmam gerektiğini hissediyordum.

"Mektuplarda çok nazik konuşuyor," dedi Sinan. "Belki de sandığımız kadar acımasız değildir." İkimiz de birbirimize inanmayarak baktık. "Tamam, bu saçmaydı ama şu an aklıma başka bir çare gelmiyor."

"Kerem'den yardım mı istesem?" diye sorduğum an Sinan yüzünü buruşturdu.

"O solucan suratlının Krallık götü yalamaktan dili aşınmış," diyerek çıkıştı. "Bu cinayetten bahsettiğin an hayatını asıl o karartır."

Haklıydı, iki akşam önce yemek yerken tam olarak düşüncelerinden emin olmuştum. Öylesine bir bağlılığı yoktu Krallık'a, gönülden bağlıydı. BL'nin konusunu açtığım anda kapatmış ve öyle büyük bir kinle çıkışmıştı ki oturduğum yerde sinmek zorunda kalmıştım.

Sinan'ın telefonu çalmaya başladığında hızla hareket etti. "Mert arıyor," dedi gözlerini açarak. "Belki bize şu adam hakkında bir şeyler verir."

"Lütfen," dedim ellerimi birbirine geçirerek.

Telefonu masaya yerleştirdi ve hoparlöre alıp, "Alo?" diye mırıldandı. "Herhangi bir bilgiye eriştin mi?"

Mert bir şeyler çiğnerken, "Bu adam hayalet gibi," dedi heyecanla. "Ve fazlasıyla korkutucu. Cinayetleri, pilotluğu..."

Mert, Sinan'ın askeriyeden arkadaşıydı ve şu an Krallık'ın yanında siber suçlardaydı. Elinden geldiğince yardım ederdi ama bunun dışında etliye sütlüye pek de karışmazdı.

"Aptal herif," dedi Sinan sert bir sesle. "Bize bilmediğimiz bir şey ver, Google'a adamın adını yazınca ne çıktığını biliyoruz."

"Boyu 1.93," dedi Mert gülerek. "Yakışıklı da adammış."

"Mert!" dedi Sinan dişlerini sıkarak.

"Bağırma lan bana," dedi Mert. "Sosislimi yerken seni aradığıma şükret. Teşekkürler bebeğim." Öpücük, öpüşme, şaplak sesi. İkimiz de gözlerimizi devirdik. "Neden hapishaneye girdiğini öğrendiniz mi?"

"Evet," diye atıldım. "Diğer bütün suçlarının yanında örgütün kurucusu olduğu ifşa edilmiş."

"Peki onu kimin hapse tıktığını biliyor musunuz?" Öpüşme sesleri.

"Mert!" diye bağırdı Sinan. "Öpüşmeyi bırak, ne biliyorsun?"

Birkaç saniye sonunda Mert gülerek, "Sizin savcı tıkmış bu taşaklı herifi hapse," dedi ve başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. "Kerem Karaman ifşa etmiş, hatta bu adamı hapse tıktığı için ödül bile almış. Nasıl bilmezsiniz?"

Aniden beynimde sirenler çalmaya başladı ve Kerem'in evindeki ödül sehpasını hatırladım. Aldığı bütün ödüller aynı yerdeydi ama bir tanesi baş köşedeydi. O ödülü ayrı bir şekilde gururla sergiliyordu. Sorduğumda ise, "İtibarım," demişti. "Bir pislikten kurtulmamızı sağladım, Krallık'ın en büyük ödülüdür."

Bahsettiği pislik, Tugay Demir Çeviker'di.

Mert'in telefonundan yine öpüşme sesleri geldi ve Sinan öfkeyle telefonu kapatıp, "Sikeyim," diye hırladı. "Her şey boka batıyor."

Bakışlarım Sinan'dan masaya kaydı, ardından orkideye baktım ve budadığım tarafına odaklandım. Solgun taraf bizim dünyamız demişti, onu kurtarırsam bizi de kurtaracaktım. O çiçeği kurtarırdım ama dünyamız için değil, çiçeklere çok değer verdiğim için yapardım bunu.

Orkideye o kadar uzun süre baktım ki kendimi ilk defa ölü bir çiçek gibi hissettim. Evet, bazı zamanlarda kendimi onlara benzetirdim. Bir çiçek kadar güzel olduğum için değil, sessizliklerimiz benziyordu. Fakat bu kez daha acı doluydu bu sessizlik.

Ölü çiçekler de kokar, derdi babam çoğu zaman. Benim bu labirentin ortasında ölümün kokmasına bile izin vermeyeceklerdi. Eftalya *denizkızı* demekti ve denizkızları boğulmazdı ama beni boğacaklardı.

Eftalya çiçek demekti ve o çiçek ölecekti. Budadığım orkide belki iyileşecekti ama aynısı benim için geçerli olmayacaktı.

"Eftalya?" dedi Sinan ve omzuma dokundu. Gözlerim ona döndüğünde korkudan titrediğimi fark ettim. "Eftalya..." dedi bu kez daha acılı bir ses tonuyla. Başka hiçbir şey diyemedi çünkü çaresizlik akıyordu sesinden, bunun başka bir adı yoktu.

"Sinan," dedim yutkunmakta zorlanırken. "Bana cinayet hakkında söylediklerini hatırlıyorsun değil mi?" Sinan başını salladı ve sandalyeyi itip önüme çöktü. "Ben sana bir yalan söyledim o günden sonra."

"Ne yalanı?" dedi Sinan.

"Korktuğumu söylemiştim ya." Başını bir kez daha salladı. "O korku değilmiş Sinan. O hiçbir şeymiş." Midem bulanıyordu, sanki az önce bir cinayet işlenmişti ve o cinayet benim cinayetimdi. "Asıl korku şu an yaşadığımmış çünkü ölümü hissediyorum."

"Eftalya," diye fısıldadı.

"Hissediyorum," dedim bir kez daha. "Bu yolun sonunda öleceğim ve ölmek istemiyorum, ölmekten korkuyorum."

Sinan çöktüğü yerden ayağa kalkıp elini saçlarından geçirdi, sonra yumruklarından bir tanesini masaya sertçe indirdi. Ardından bir kez daha ve bir kez daha.

Sinan her zaman bana, *Ölmeyeceksin*, derdi. *Ölemezsin, ölmene izin vermem.* Fakat bu kez dudaklarından bu kelimeler dökülmedi.

"Ölürüz o zaman Eftalya," dedi bu kez. "Ben de seninle ölürüm."

Sinan bile bana hayatım konusunda söz veremedi.

Bakışlarım yeniden orkideye döndüğünde gözümden bir damla yaş aktı fakat bunu silmek bile istemedim. Yaşamaya hiçbir zaman hevesli değildim ama çiçeklere âşık olacak kadar da bu dünyayı seviyordum ve ölüm hiç bu kadar yakınımda olmamıştı.

"Bir karar verdim," dedim orkideye bakarken. Sinan hiçbir cevap vermedi fakat ona da dönüp bakamadım çünkü omuzlarındaki o suçluluk duygusuyla bir kez daha yüzleşemezdim. "Tugay Demir Çeviker'in avukatı olacağım."

Kimse babamı neden bu kadar sevdiğimi ya da onun hayatı için neden bu kadar çabaladığımı anlamıyordu, bazen Sinan bile.

Çünkü çocukken tek arkadaşımdı, çünkü tek oyun oynadığım kişiydi, tek sırdaşımdı, beni tek anlayan kişiydi. Beni olduğum gibi kabul eden sadece o olmuştu. Sinan bile bazen küçükken benimle oyunlar oynamak istemezdi çünkü erkek oyunlarının bana göre olmadığını düşünürdü. Halbuki ben o oyunlardan keyif alırdım.

Hayır, yalnız bir çocuk değildim ama diğer çocuklardan farklıydım. Bundan olmalı ki birkaç sene özel sınıfta ders görmüştüm. O zaman bana bunun nedenini söylememişlerdi, aslında hâlâ bilmiyordum ama artık merak da etmiyordum.

Belli bir yaşıma kadar altıma kaçırıyordum, çişimi tutmayı bir türlü öğrenememiştim. Belli bir yaşıma kadar yemek yiyemiyordum, annem bu yüzden benden nefret eder, akrabalarının ya da komşularının yanına götürmeye utanırdı. Ellerime vura vura bana çatal tutmayı öğretir, onca çabasına rağmen parmaklarımla yediğimdeyse bağırıp çağırırdı. Bense bu şekilde yemenin daha keyifli olduğunu düşünürdüm sadece.

Fakat tüm o *normal* şeyleri yapamazken çok erken yaşta okumayı yazmayı çözmüştüm, kimsenin okumadığı kitapları bitirmiştim. Kavanoz dipli gözlüklü, başkalarını çirkin dediği o kız çocuğu bendim. Çocukluk fotoğraflarıma baktığımda çirkin gelmiyordum gözüme ama diğer çocuklar çok çirkin olduğum ve çoğu zaman onlara zarar verdiğim için yanımda durmak istemezlerdi.

Çok uzun süren bir tedavi sürecim olmuştu. Annem beni kabullenmek istememişti ama o süreçte babam hep elimi tutmuştu.

İyileşmek tedaviden önce kalpten gelirdi, başka birinin kalbinden.

Babam beni kalbiyle iyileştirmişti.

Gözlerim Ada Hapishanesinin tabelasında gezinirken kapıdaki nöbetçilerin beni izlediğinin farkındaydım. Kaç dakikadır orada dikildiğimi bilmiyordum fakat hayatımın dönüm noktasında olduğumu hissedebiliyordum.

Avukatlığın dönüm noktam olduğunu sanıyordum. Sonra babamın hapishaneye girmesinin dönüm noktam olduğunu düşündüm. Ardından Kerem Karaman'la nişanlanmamın, defalarca kurşunlara hedef olmamın, özel sınıflarda yetiştirilmemin, ötekileştirilmemin, öğretmenlerin bile benden nefret etmesinin...

Fakat asıl dönüm noktam burasıydı.

Bir mahkûmun iki dudağının arasındaki emirdi. Ölümüm, bir örgüt kurucusunun iki dudağının arasındaydı.

Küçük adımlarla hapishanenin önüne gittiğimde kapıdaki nöbetçiler birbirine baktı. Yeniden bana döndüklerinde bugünün görüş günü olmadığını bilen bir çaresizlikle baktım onlara. Bundandır ki hiçbir şey söylemeden kapıları açtılar.

Kaşlarımı çatıp tek kelime etmeden yürümeye devam ettim. Geçen gün bana hadsizlik yapan nöbetçi ortalarda yoktu, halbuki bu saatler onun görev saatleriydi.

Gözlerim yine yazılı duvarlara kaydığında yeni cümlelerle karşılaşmadım ama artık BL, o iki harf her baktığımda daha fazla ürkütüyordu beni.

Ama ürkütmenin dışında kalbimdeki solgun bir çiçeğin üzerine su döküyordu sanki. Bunun anlamı neydi? Hayır, hayranlık değildi, olamazdı ama belki umut? Senelerdir Krallık'ı devirmek isteyen o kadar örgütün arasından BL'nin başarılı olabileceğini düşündüren neydi?

Tugay Demir Çeviker olmamalıydı.

Hiçbir zaman BL örgütünün tarafında yer almayacaktım çünkü bu dünya için savaş verecek biri değildim, ben bu dünyayı sadece çiçekler için severdim.

Peki Tugay Demir Çeviker'i bu dünyayı kurtarmaya iten neydi?

Hapishaneye girdiğimde geçen gün görevli olan kadının yine aynı yerde durduğunu fark ettim. Kapıdaki nöbetçilerin aksine o beni gördüğünde kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Eftalya Hanım?" dedi şaşkınlıkla. "Bugün görüşmeniz yok ve babanız..."

"Babam için gelmedim," dedim ve fısıldadığımı fark edip boğazımı temizledim. Cama yaklaşıp delikten, "Babam için gelmedim," dedim donuk bir şekilde. "Başka bir görüşmem var."

Kadın daha fazla şaşırdı. "Bu hapishanede avukatı olduğunuz biri mi var?" Şaşırması çok normaldi çünkü burada sadece Krallık karşıtları yer alırdı ve benim babamdan başka kimseyle alakam olamazdı.

Kadını ne onayladım ne reddettim. Ardından, "Görüş olmadan da görüşebileceğim biri olduğunu düşünüyorum," dedim ki öyleydi. "Üç gün önce ayarlamıştık."

Kadın başını eğip önündeki kâğıtlara baktı. "Belirli kişiler hariç görüşler açılmaz," dedi. "Siz kim için geldiniz? Babanızla bir şekilde görüşmek için izin koparıyorsanız..."

Daha fazla uzatmadan, "Tugay Demir," dedim ve kadının gözleri öyle bir döndü ki bana birkaç saniye duraksamak zorunda kaldım. "Tugay Demir Çeviker ile görüşmem var."

Dudakları aralanan kadın şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmeden, "Emin misiniz?" diye sordu.

Kaşlarım çatılırken, "Tugay Demir Çeviker," diyerek bastırdım. "Lütfen geldiğimi haber verin."

Birkaç saniye şaşkınlığının geçmesi için kendine izin verdi, ardından telefona uzanıp birkaç tuşa bastı. Bir süre sonra, "Tugay Demir Çeviker için. Avukat Eftalya Atalar geldi," dedi. Onun ismini söylerken bile tedirgin olduğunu hissettim. "Evet, kendisi son derece emin görünüyor."

Kısa bir sessizliğin ardından kadın birkaç kez başını salladı, sonra telefonu kapatıp önündeki kâğıda bir şeyler yazdı ve o an ikimizin adı yan yana kâğıtlara işlendi.

Krallık karşıtı, BL örgütü kurucusu mahkûm Tugay Demir Çeviker ile görüşmeye gelen Krallık yanlısı Avukat Eftalya Atalar.

Ürperdiğimi hissettim.

"Eşyalarınızı alayım," dedi kadın. Ardından bilindik prosedürlerle devam etti.

İlk önce kendimi tanıttım, bütün eşyalarımı bıraktım, bu kez takımımın ceketine kadar aldılar. Lacivert gömlek ve siyah dar bir etekle kaldığımda bir gardiyan gelip üzerimi aradı, sonra başka notlar da aldılar. Ayakkabımın içine, ağzıma, kulağıma, saçlarıma baktılar. Erkek gardiyan olması fark etmiyordu, eli mahrem yerlerimde bile dolaşmıştı.

Krallık'ın tarafında olmamak bu demekti işte ama ben ötekileştirilmeye çocukken alışmıştım.

İş yemin kısmına geldiğinde kadın imalı bir şekilde bana baktı. "Onurlu Krallık'ımı karanlığa sürüklemeyeceğime ve mahkûmlara ışığı göstereceğime ant içerim," dediğimde alayla güldü.

"Kesin öyledir," diye ağzının içinde geveledeğinde dudaklarım bu saygısızlık karşısında şaşkınlıkla aralandı ve o anda kendilerinden olmayanlara nasıl davrandıklarını gördüm, bununla yüzleştim. Kadın bir böcekmişim gibi beni izlerken arkamdaki gardiyan düşündüğümden daha sert bir şekilde omzumdan itti ve beni görüş alanına doğru götürdü.

Başımı çevirip baktığımda nefes boşluğundaki yarım ay dövmesini gördüm. Sadece göz göze gelmemiz bile gardiyanın beni daha sert bir şekilde itmesine neden oldu. "Önüne bak," dedi baskın bir sesle.

"Ben bir avukatım," dedim dişlerimin arasından. "Ve bana saygı duymak zorundasın."

Bu kez sırtımda soğuk copun ucunu hissettiğimde kulağıma, "Sen hiçbir bok olamazsın sürtük," dedi hırlayarak. "Ve Krallık bir gün sizi de temizleyecek."

Dudaklarım aralandı. "Bütün bunlar onunla görüşeceğim için mi?" diye sordum.

"Onunla dediğin adamın kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi gardiyan ve beni sola döndürdü, diğer görüş yerlerinden farklı bir yere götürdüğünü anladım. İşkence odalarına daha yakın bir yerdi.

Tugay Demir Çeviker de işkenceye uğruyor olmalıydı ama hiç de öyle görünmüyordu, bunu nasıl gizleyebiliyordu?

Tekrardan sola döndüğümüzde dar bir odaya girdik. Yine camlı bir odadaydım. Ortada geniş bir cam vardı, camın iki tarafında da sandalyeler ama etrafta kimse yoktu.

Ortadaki sandalyeye doğru itildiğimde bir anda dönüp gardiyanın kolunu kavradım ve kendime çektim. Göz göze geldiğimizde bana büyük bir nefretle baktı. "Bir daha bana dokunursan o kolunu kırarım, beni duydun mu gardiyan?"

Gardiyan anlık olarak afallasa da ardından, "Bu cesaretin nedeni görüşeceğin adam mı?" diye sordu ve kolunu kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım. Avuçiçlerim öfkeyle karıncalanmaya başlamıştı. Babama ya da Krallık'ın yanında olmayan herkese yaşattıklarıyla onları aslında nasıl da değersiz gördüklerini anladım.

İnsan değildim bu Krallık yanlısı gardiyanın gözünde, bir böcektim; bir erkeğin arkasına gizlenen ve korunmaya muhtaç bir kadındım. Meydan okuyamaz, tepki veremezdim.

Camın arkasından ses geldiğinde içeriye başka bir gardiyan girdi, sonra yavaş adımlarla yürüyen Tugay Demir Çeviker'le karşılaştım. Üzerinde siyah mahkûm kıyafeti vardı, bileklerinde de kelepçeler fakat ağızlığı yoktu. Gözleri benden önce yanımdaki gardiyana kaydı sonra kolunu kavrayan elime.

Anlık afallamamla gardiyan beni ittiğinde sandalyeye doğru tökezledim ve ellerim sandalyenin sırtına tutundu. O sırada Tugay tam karşımda ayakta durdu ve ilk defa karşılıklı ayakta birbirimizi gördük.

Boyu benden çok daha uzundu, çenesi daima havadaydı ve omuzları dikti. Daha önce gördüğümde sakalları az da olsa uzamıştı ama şimdi hiç yoktu ve ağzının kenarındaki yara izleri ortadaydı. Ela gözleri bir an bile olsun bana kaymadan yanımdaki gardiyana bakıyordu, her adımını izliyordu. O gardiyan ise benim yanımdan uzaklaşıp yan taraftaki kapıdan girdi ve Tugay'ın tarafına geçti. Gözleri gardiyanı izlemeye devam ederken cansız bir manken gibiydi, nefes almadığını bile düşünebilirdiniz ama çevresindeki herkesin hareketlerine dikkat ettiğini anlıyordum. Babam da böyleydi, birbirlerine bu noktada benziyorlardı.

Tugay'ı getiren gardiyan geldiği kapıdan çıktı. Geride sadece beni getiren gardiyan kalmıştı, o da Tugay'ın arkasına geçti.

Derin bir nefes verdim ve ben de duruşumu dikleştirip omuzlarımı havaya kaldırdım. Önüme gelen saçlarımı arkaya attığımda sandalyeyi sakince çekip oturdum. Tugay Demir'in gözleri en sonunda bana kaydığında yüzündeki donuk ifade değişti ve ilk tanıştığımdaki o tebessümü yüzüne uğradı. Başımla oturması için işaret verdiğimde tek kaşını

havaya kaldırdı, bu hareketim hoşuna mı gitmişti yoksa ona bunu yapmak çok üstten bir davranış mıydı, anlayamadım.

Tugay gözlerimin içine bakarken, "Kelepçemi aç," dedi arkasındaki gardiyana. Gardiyan dişlerini sıktı ama söyleneni yapmak üzere bir adım attı, bana yaptığı zorbalık ona işlemiyordu belli ki. Nasıl oluyordu da Krallık karşıtı bir mahkûmun bu kadar söz hakkı olabiliyordu?

"Hayır," diyerek karşı çıktığımda gardiyan duraksadı. "Kelepçeler kalacak."

Tugay bir kez daha kaşını kaldırdı ve önümüzdeki cama imalı bir bakış attı. Kurşun geçirmez cam varken bana zarar veremezdi ama ben her zaman kendimi güvende hissetmek isterdim ve bu adamın bileklerinde kelepçe varken daha güvende hissedecektim.

İkiletmedi ve karşımdaki sandalyeye oturduğunda ellerini önündeki mermere yerleştirdi. İki elinde de eldivenler vardı ve bu kez onu incelemekten hiçbir şekilde çekinmedim. İlk önce ela gözlerine baktım, sonra yüzündeki izlere, ardından boynundaki izlere. Görünen kadarıyla işkenceye uğruyordu, eh, en azından diğer mahkûmlarla eşit olduğu noktalar vardı.

Yan taraftaki hücrelerden bu düşüncemi destekleyen bir bağırtı yükseldi, ardından yalvarışı işittim. Korkuyla olduğum yerde irkildiğimde Tugay hareket bile etmedi, aşinaydı işkence görmeye ve duymaya.

Gözlerim eldivenlerine kaydığında üzerlerindeki damgaları gördüm ve gözlerim kısıldı. Timsah deseni vardı, BL'nin simgesi olmalıydı.

Bu eldivenlerin sırrı neydi? Öğrenmek için çıldırıyordum fakat gururumu çiğneyip de merak ediyormuş gibi görünmemek için soramıyordum.

Onu ne kadar süre incelediğimi bilmiyordum ama yeniden yüzüne döndüğümde başını omzuna yatırmış, gülümseyerek beni izlemeye devam ediyordu. Bir başkası bunun harika bir görüş saati olduğunu düşünebilirdi ama karşımdaki öyle bir adamdı ki bu gülüşünün altında bile bir anlam olmalıydı.

"Sevgili Avukat," dedi ve böylece ilk konuşan o oldu. "Heyecanlı olması için mi üç gün bekledin?" Ve bu kez inceleme sırası ondaydı.

İlk önce saçlarıma baktı, sonra yüzüme ve üstümdekilere. "Yine koyu kıyafetler tercih etmişsin, hep koyu renkler mi giyersin? Uyumamışsın, gözlerinin içi kıpkırmızı. Üşümüşsün, burnun kızarmış. Hasta mısın?"

Gözlerimi devirirken ben de ellerimi mermerin üzerine yerleştirdim, direkt olarak ellerime baktı, bakışları bir süre yüzüğümün üzerinde gezindi. Bu kez gizleme zahmetine girmedim.

"Bu seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordum. "Ve bana Sevgili Avukat demekten vazgeç."

"Vazgeçmeyeceğim." Net bir yanıttı, sonra sandalyeyi biraz daha çekip cama iyice yaklaştı. "Ve bir karara vardıysan sana *Sevgili Avukat'ım* diyeceğim."

Bir kez daha gözlerimi devirdiğimde gülümsemeye devam etti. Cümleleri, tavırları ve davranışları bütün o duvarlardaki cümlelerin sahibinin kendisi olduğunu gösteriyordu, asla da gizlemiyordu ve BL örgütü gibi kendisinin de çok tuhaf bir etkisi vardı. Öyle ki kimsenin olmadığı bir meydana çıkıp konuşmaya başlasa bir süreden sonra herkesi etkisi altına alabilirdi.

Derin bir nefes verdim ve ben de cama yaklaştım. "Sana açık konuşacağım," dedim net bir sesle. "Eve gönderdiğin hediyeyi aldım." Göz ucuyla gardiyana baktım sonra biraz daha eğildim. "Ve amacının ne olduğunu anladım. Bu son derece nazik kişiliğinin altında nasıl bir adam yattığını biliyorum. Beni resmen tehditle avukatın yapmaya çalışıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana bir terbiyesizlik yapmadım, yaptım mı?" Alayla güldü. "Sana çiçek bile gönderdim."

"Beni," dedim dişlerimi sıkarak, "tehdit ettin."

"Hayır," dedi, ardından o da cama doğru yaklaştığında aramızda bir karışlık mesafe ve neyse ki cam vardı. "Aynı tarafta olduğumuzu gösterdim sana."

"Ben senin tarafında değilim," diyerek çıkıştım. "Benim tarafım belli." Ciddiye almadı ama geriye de çekilmedi. Gözleri gözlerimi arşınlarken bakışları göğüskafesime kaydı ve tekrar yukarı tırmandığında dudakları kavislendi. "Seni araştırdım."

Yapay bir şaşkınlıkla, "Öyle mi?" dedi. "Ve ne buldun?"

"Senin yansıttıklarından başka ne mi buldum?" diye sordum imalı imalı.

Başını iki yana sallayıp dilini damağına vurdu. "Uzun zamandır adımı araştırıp bakmıyorum, hakkımda neler döndüğünü bir de senden dinlemek isterim."

Korkunun gözlerime uğrayıp uğramadığını bilmiyordum ama, "Tugay," dediğimde sesime uğramıştı. "Demir Çeviker." Adını benden duyduğunda gözlerini kıstı. "İlk cinayetini on dört yaşında işlemişsin, bir çocukken. O yaşta bir çocuk neden cinayet işler?" Yüzüne gölge düştü ama hiçbir cevap vermedi. "Bu şekilde anlaşamayız, bana cevaplar vermen gerekiyor."

"Devam etmeni bekliyorum," dedi ciddiyetle ama gülümsüyordu. "Senden kendimi dinlemek keyifli olacak Sevgili Avukat."

"Bana Sevgili Avukat..." Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Dokuz cinayet, beş gasp, yedi hırsızlık, üç azmettirme, iki örgüt liderliği, silah ticareti ve en sonunda başkan cinayeti. On cinayet oldu." Duydukları kendi hakkında değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "BL örgütünün kurucusu olduğun ortaya çıktı. Bütün bunlardan yargılanıyorken seni hangi noktada savunmamı bekliyorsun söyler misin?"

"On bir," dedi gözlerini kısarak.

"Ne?"

"On bir cinayet," diye düzeltti. "Eksik bilgi. İşte şimdi kalbimi kırdın."

Dudaklarım aralandı ve şaşkınlıkla ona baktım, o ise gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Sen kafayı yemişsin," diye mırıldandım. "Bence seni kurtarmak için akli dengesi yerinde değil raporu almamız gerekiyor."

"Denedim fakat inanmıyorlar," dedi dudaklarını bükerek. "Ayrıca abartıyorsun."

"Abartıyorsun mu?" Gözlerim açıldı. "Katilsin."

"E sen de katilsin," dedi bir anda ve duvara çarpmış gibi oldum. "On bir kalp durdurdum, sen bir kalp durdurdun," diye fısıldadı. "Fakat bu ikimizin de katil olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ayrıca sen gökyüzünün tadını çıkarıyorken ben nefeslerimi bile yarım alıyorum. Adil değil."

Hiçbir cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettim, o ise benden daha rahat görünüyordu. "Seni," dedim dişlerimi sıkarak, "hangi noktada savunmamı bekliyorsun?"

"Seç beğen," dedi alayla. "Hangisi hoşuna giderse."

Parmaklarım içeriye doğru büküldü. "Sen çok rahat olabilirsin ama ben değilim," dedim itiraf ederek. "Benden önceki altı avukatın başına neler geldiğini biliyorum." Yüzündeki gülümseme silindi ama dikkatli bir şekilde beni incelemeye devam etti. "Hepsi öldü." Dişlerimi sıktım. "Öldürüldü." Bir cevap vermedi. "Bunu sen mi yaptırdın?"

İlk defa kaşları çatıldı. "Hayır," diyerek net bir sesle cevap verdi. "Ben zararsız insanlara zarar vermem."

"Ama onları tehditle yanında tutarsın," dedim bu kez.

"Onlar tehditle yanımda değildi," dedi.

"Kim seni isteyerek savunur ki?" diye sorduğumda çatık kaşları düz bir çizgi halini aldı fakat bu kez gülümsemedi. Bir başkası olsa kalbini kırdığımı düşünebilirdim ama bu Tugay için geçerli değildi.

"Çok büyük konuşuyorsun Sevgili Avukat," dedi Tugay Demir. "Gün gelir sen de beni isteyerek savunursun. İfşalar umurunda bile olmaz, sadece benim için savaşırsın."

"Bu imkânsız," diye çıkıştım. "Hiçbir avukat gazetelerin *Suç Kralı* diye bahsettiği bir adamı savunmak istemez çünkü bu bile bile başarısızlıktır. Ben seninle kaybedeceğim davalara gireceğim, bunu sen de iyi biliyorsun."

Yüzüne tekrardan gülümseme kondu, başını omzuna doğru yatırdı ve tok bir sesle, "Demek avukatım olmayı kabul ettin," dedi sakince. "Tek odaklanabildiğim nokta bu şu anda."

"Ölmeyi kabul ettim," diye karşılık verdim. "Çünkü iki türlü de öleceğimi fark ettim."

"Ama yine de *Suç Kralı* diye anılan bir adamı savunarak mı ölmek istedin?" diye sordu ve yine duvara çarpmış gibi oldum. "Kabul et Sevgili Avukat, bu tarafta ölüm daha onurlu ve bunun farkındasın." Hiçbir cevap vermedim. "Ve ölmeyeceksin, senin ölmene izin vermeyeceğim."

Sırtımı sandalyeye yaslayıp ondan uzaklaştım. Sonra alayla ona baktım, bileğindeki kelepçelere, bulunduğu noktaya ve arkasındaki gardiyana. "Büyü yaparak mı beni ölümden kurtaracaksın?" diye sordum. "Uyan Tugay Demir Çeviker, sen bir mahkûmsun, bileklerinde kelepçe var ve beni koruyamazsın."

O da arkasına yaslandı ve gözleri üzerimde gezinirken, "Sen de uyumaya devam et Sevgili Avukat," dedi karşılık olarak. "Çünkü uyandığında ben özgür bir şekilde tam yanında olacağım, sen de yaşıyor olacaksın. Söz veriyorum, canım uğruna."

Normalde alaya alırdım ama bir şey beni ona güvenmeye itiyordu, ne olduğunu anlayamıyordum. Söz vermişti ve ben o söze inanmıştım.

Konuyu tamamen değiştirerek, "Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Açık konuş."

"Avukatım olmanı." Bir kez daha öne doğru eğildi. "*Benim avukatım* olmanı."

"Sadece bu kadar değil, değil mi?" Hiçbir cevap vermedi. "Bana senin hakkında başka bilgiler vermen gerekiyor, seni tanımam gerekiyor. Avukatın olacaksam birbirimizden nefret etsek bile bunu kurallara göre ilerletmemiz gerekecek."

Kaşlarını çatıp, "Nefret mi?" diye sordu. "Senden nefret etmiyorum." Ona duyduğum nefret dilimin ucuna kadar geldi ama söylemekten vazgeçtim. "Ve elbette sana kendim hakkında bilgiler vereceğim ama ondan önce senin de imzalaman gereken bir anlaşma olacak."

"Ne?" derken bir kez daha öne eğildim. "Neden söz ediyorsun?"

"Gözlerimin içine bak Sevgili Avukat," dedi gözlerimin tam içine bakarken. "Sence sana öylece kendim hakkında bilgiler verecek biri miyim?" O an aklımdaki taşlar yerine oturdu. Diğer bütün avukatlar, Tugay Demir hakkında bilgilere ulaştığı için öldürülüyordu. Peki ya bu kadar avukat nasıl oluyordu da bu bilgileri gün yüzüne çıkarmıyordu?

"Nasıl bir anlaşma bu?" diye sordum yutkunarak. "Ağzımı açarsam öleceğimi mi kabul ettireceksin bana?"

"Ölüm yok," diye çıkıştı. "Sadece güven anlaşması."

"Yalan söylüyorsun." Biraz daha yaklaştım, aramızda cam olmasa nefesini yüzümde hissederdim ve o da bunun farkındaydı. Resmi bir şekilde avukatı olduktan sonra aramızdaki bu cam kalkacaktı. Bu kalbimin teklemesine neden oldu. "Bütün o avukatlar nasıl oldu da seni ifşa etmeden öldü?"

Çok basit bir şekilde, "Bana bağlılardı," diye yanıt verdi.

"Ama ben sana hiçbir zaman bağlı olmayacağım."

Gözleri anlık olarak yüzüğüme kaydı, sonra yeniden yüzüme. "Büyük konuşmaktan vazgeç Sevgili Avukat," dedi net bir sesle. "Bazen işkencelerin en büyüğünü çeksen bile ağzından laf alamazlar. Bak bana, hayatının en büyük sırrını biliyorum ama kimseye söylemedim. İşkence etsinler, yine söylemem. Sen de bağlanacaksın bana, adımı bile kimseye fısıldamak istemeyeceksin."

"Uyan," dedim bir kez daha. "Ve sırrımı söylemezsin ama tehdit edersin, öyle değil mi?"

"Doğru yolu göstermek diyelim." Boynunu çıtlattı. "Her neyse, bu akşam örgütümle tanışacaksın, onlar seni yasaklı bölgeden almaya gelecekler." Yasaklı bölge dediği yer, liderlerin bile girmesinin yasak olduğu bir yerdi. "Sen sadece oraya git ve bekle, geleceklerdir." Şaşkınlıkla onu dinlemeye devam ettim. "Bir anlaşmayla karşı karşıya kalacaksın,

kabul ettikten sonra sana kapılarımı açacağım ve resmi olarak avukatım olacaksın."

Sessizlik oluştu. Birbirimizin gözünün içine bakarken bakışlarım ağzının kenarındaki yara izlerine kaydı ve bir anlık içimin acıdığını hissettim. Boynunda ip izleri vardı, onu boğmaya çalışmışlardı. Çekinmeden kendisini incelememe fırsat verdi. "Seni bu yola iten nedir?" diye sordum dayanamayarak.

Bu soruyu beklemediği çok açıktı çünkü yüzündeki gülümseme silindi ve kaşları havalandı. "Senin yoluna mı?" diye sordu ve buna ben de hazırlıksız yakalandım. "Vardır bir nedeni, vardır bir izi, vardır bir *lekesi*."

Benim yolum. Bizi bu şekilde mi nitelendiriyordu?

"Gazetelerin *Suç Kralı* diye bahsettiği bir adamsın, mahkûmsun, idam yasası geliyor ve ilk asılacak adamlardan birisin. Af dilemek yerine hâlâ çaba veriyor, karşı çıkıyorsun. Gerçekten tek savaşın bu dünya için mi yoksa daha başka şeyler de mi var?"

Yeniden sessizlik oldu. Ardından bütün söylediklerimi duymazdan gelerek, "Hâlâ yaşıyorken gazetelerin benden *Suç Kralı* diye bahsetmesi umurumda bile değil," dedi başını sallayıp. "Öldüğümde günlerce manşetlerde kalacağım ve kimse beni unutamayacak."

"Bütün çaban bunun için mi yani?" diye sordum.

"Sen söyle," dedi durumu bana çevirerek. "Bütün bu verdiğin çaba gerçekten baban için mi yoksa kalbinde bir yerlerde özgürlük için çabalayan o kadını işitebiliyor musun?" Yutkundum. "Ben duyuyorum Sevgili Avukat ve buradasın. Şu an benden nefret ediyor olabilirsin ama bu nefret solup gidecek. Gün gelecek yanımda duracaksın ve ben öldükten sonra alkışlayan insanlardan bir tanesi de sen olacaksın."

Yutkunduğumda kalbimin atış sesi kulaklarıma doldu, bahsettiği kadının sesi bu muydu? Başımı iki yana sallarken, "Yine kelepçeli bir adama göre fazla cesur cümleler kurdun," diyerek lafı değiştirdim.

Gözleri parmağımdaki yüzüğüme kaydı. "Benim bileklerimde kelepçe var Sevgili Avukat ve elbet bir gün çıkar," dedi. Gözleriyle yüzüğümü işaret etti. "Ama görüyorum ki senin de ruhun kelepçeli. Hangimiz daha berbat bir durumdayız, iyi düşün."

Kaşlarım çatıldı. Ardından elimi kucağıma indirerek, "Küstah, saygısız, terbiyesiz herif," dedim hiddetle.

Sırıtıp, "Sayılır," dedi. Ardından çenesiyle elimi işaret etti. "Yüzüğün ağır geliyorsa bana ver, onu eritip anahtar yapar, kelepçelerimi öyle çıkarırım." Göz kırptı. "En azından daha önemli bir işe yarar."

"Sen bana..." Elimi saçlarımdan geçirdiğimde daha fazla sırıttı. "... hangi hakla..." Ellerim yumruk şeklini aldı. "Ne demekti o?" Kaşlarım çatıldı. "Sen benim nişanlım hakkında..." Gülmeye başladı. "Ben onu..." Yutkundum. "İğrençsin."

"Sakinleş Sevgili Avukat," dedi gülmeye devam ederken. O an gülerken ne kadar güzel göründüğünü ve genel olarak bakıldığında yakışıklı bir adam olduğunu fark ettim. "Uysal nişanlına hiçbir şey söylemedim ama bizim dünyalarımızda aşka yer olmadığının farkındayım." Duraksadım. "Sence var mı yoksa Sevgili Avukat?" diye sordu bu kez. "Peki mahkûmların bir kalbi var mıdır sence?" Çenesiyle beni işaret etti. "Peki ya yalan makinesi olan avukatların?"

Uysal nişanlın diye bahsettiği kişinin Kerem Karaman olduğunu biliyor muydu? Bilseydi neler olurdu?

"Sen aşktan ne anlarsın ki?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ağzına yakışmıyor, bu dünyada kalan tek güzel duyguyu da bu şekilde kirletme."

Dudakları aralandı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Hiçbir şey söylemeden kapattığında ise yüzündeki gülümsemenin anlamı derinleşti. Kendini savunmayacaktı ama bana silah doğrultacaktı, bunu biliyordum.

Gözlerim eldivenlere kaydı yeniden ve lafı değiştirmek istedim. "Senin neden eldiven takmana izin veriyorlar?" diye çıkıştım. "Bu haksızlık."

"Avukatım olduktan sonra öğrenirsin. Meraktan delirdiğini biliyorum," diyerek başını salladı. "Ve istersen sen de takabilirsin, örgütümdeki herkes takar."

"Süre bitti," dedi gardiyan arkadan ama Tugay'ın yüzündeki ifade zerre değişiklik göstermedi.

Gardiyana ters bir bakış attım. Sonra sandalyeyi sertçe itip, "Benimle nazik konuşmayı da bırak," dedim sert bir sesle. "Gerçekte kim olduğun ortada."

"Sana asla saygısızlık yapmam," dedi ve o da ayağa kalktığında üstten bana baktı. "Ben daima nazik bir adamımdır."

Gözlerimi kıstım ve yeniden gardiyana baktım, gardiyan ise gözleriyle küfürler savurarak beni izlemeye devam ediyordu. Dudaklarından *sürtük* kelimesi döküldü yine. O iğrenç dudaklarının hareketinden

anlamıştım bunu. O sırada Tugay bakışlarını sola çevirdi ve büyük ihtimal yansımadan gardiyanla göz göze geldi. Yüzündeki ifade değişti ama gülümsemesi aynı yerinde duruyordu.

"Bu arada," dedim sandalyeyi yerine yerleştirirken. "Yeniden karşılaşana kadar hiçbir olaya karışma, taze bir suçla yüzleşmek istemiyorum."

"Elbette." Tugay geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha ve bir adım daha. Gözleri benden ayrıldı, yüzündeki gülümseme silindi ve bir anda başını çevirip gardiyana öyle sert bir kafa attı ki irkilip geriye kaçtım, dudaklarımdan ise tiz bir çığlık döküldü. Gardiyan tökezlerken arkasındaki duvara çarptı, eli burnuna gittiğinde kanı gördüm. Gardiyanın burnunu kırmıştı. Böylece suç işlemeyeceğini söylemesinden birkaç saniye sonra yine bir suç daha işlemiş oldu.

Yeniden bana baktığında aynı gülümsemeyle başını sallayıp, "Ben her zaman nazik bir adamımdır ama sol tarafımda kalanlara karşı yapılan saygısızlıklara tahammülüm yoktur," diye mırıldandı. "Görüşmek üzere Sevgili Avukat, bir dahaki sefere *avukatım* diyebilmem ümidiyle. *Özgürlüğümüze.*"

Gardiyan eli burnunda ona bakarken Tugay sırtını döndü ve kapıya doğru yürüdü; arkasından bakarken kendimi güvende hissetmeme neden olan ne korumasıydı ne de önemsedikleri.

Büyük bir şaşkınlıkla arkasından bakarken yeniden bana döndü. Bu kez yüzünde görmeyi hiç ummadığım masum bir ifade vardı. On bir kişiyi öldürmemiş gibi bir ifade. "Bu arada," dedi içten bir sesle. "Senden bir şey isteyebilir miyim bir dahaki görüşmemiz için?"

Şaşkınlıktan açılmış dudaklarım kapandığında gardiyan acıyla inliyordu ama bu umurunda bile değildi. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Bana gelirken yaprak sarması getirir misin?" diye sordu. Dünyanın belki de en masum sorusuydu bu o an. "Uzun zamandır yemedim, burada bize Krallık'tan arta kalan bozuk yemekleri getiriyorlar ve ben yaprak sarmasını çok severim." Kaşlarım havalandı, acıyla inleyen gardiyan bile şaşkınlıkla Tugay'a baktı. Ne onayladım ne reddettim ama o getireceğimden emindi ki, "Nasıl yapıldığı çok önemli değil," dedi. "Sen en çok hangisini seviyorsan o olsun."

Yeniden sırtını döndü ve kapıya sert bir yumruk indirdi, o yumruğun ardından diğer gardiyan kapıyı açtı.

Dondum kaldım, ne yaşadığımı sorguladım, sonra suç listesine eklediği yeni suçuyla göz göze geldim. Bir gardiyana zarar vermek bile

beş seneden başlardı ama o an bana yapılan saygısızlık suç listesinden daha önemliydi çünkü her ne kadar aksi yönde bir duruş sergilemeye çalışsam da benim de öteki olduğumu görmüştü.

O an fark ettim ki arkasından bakarken bana kendimi güvende hissettiren, seneler sonra ilk defa olmam gereken noktada hissetmem ve Tugay Demir'in bahsettiği o kadının sesini ilk defa idrak edebilmemdi.

Gardiyanın bunu hak ettiğini söylemişti. Diğerlerinin hak ettiği ve edecekleri gibi. O an zihnimin içinde ise başka siren sesleri ötmeye başladı. Geçen gün kapıda bana saygısızlık yapan nöbetçi gardiyanın ortalarda görünmemesinde de Tugay'ın parmağı olabilir miydi?

Ağaçlar kurumuştu, yollarda kan izleri vardı, duvarlar kavlamıştı ve neredeyse her köşe başında ölü insanlar görmek oldukça normal bir hal almıştı. Bu dünyayı kurtarmak için çabalanır mıydı, bilemiyordum ama arabanın içinde etrafı izlerken bu dünyanın aslında artık eskisi gibi olmadığını çok daha net hissediyordum.

Neredeyse her duvarda BL'nin bir cümlesini görmek mümkündü ve ben artık bu cümlelerin sahibini tanıyordum.

Bir ev işaret edilmişti solda. Şu yazıyordu:

"Bu evde bir aile katledildi ve o aileyi kimse savunmadı, biz savunacağız!"
BL

Başka bir evin duvarında şu yazıyordu:

"Bu evde çocuklar öldü! Açlıktan.
Ama o çocukların açlığını kimse önemsemedi,
biz önemseyeceğiz!"
BL

Fakat bunların dışında en çok dikkatimi çeken cümle ortadaki evin duvarında yazıyordu:

"Yangını başlatmak için ateşe gerek yok,
en büyük yangın inançtan gelir."
BL

Tugay davasına inanıyordu, bunu ela gözlerinden görmüştüm.

Telefonum çalmaya başladığında irkildim ve sürücü koltuğundaki Sinan'la göz göze geldik. Ekranda Kerem'in adı yazıyordu, Tugay'ın yanından geldiğimden beri Sinan'la konuşamamıştım. Tek diyebildiğim BL örgütüyle tanışacağımızdı, onu ise yanımda böyle bir örgütün yanına giderken koruma olarak değil, dostum olarak götüreceğimdi. Çünkü biliyordum, bizi öldürürlerdi, ikimiz de birbirimizi koruyamazdık.

"Efendim?" dedim telefonu açarak.

"Bebeğim," dedi Kerem ve Sinan öyle bir gözlerini devirdi ki gülmemek için dişlerimi sıktım.

"Efendim?" dedim bir kez daha.

"Sana geldim ama yoksun," dedi, adım seslerini işittim. Benden izinsiz yine evime girmişti ve her zaman olduğu gibi eşyalarımı karıştırdığını biliyordum. "Neredesin?"

"Sinan'layım," dediğimde, "Merhaba Solucan," diye fısıldadı Sinan. "Yemek yiyeceğiz, biraz kafa dağıtmak istedim."

"Beraber yerdik," dedi Kerem.

"Bok ye," diye fısıldadı Sinan yeniden. Gözüm parmağımdaki yüzüğüme kaydı ve Tugay'ın söylediği cümleler kulağımda çınladı.

"Ah," dedim duraksayarak. "Hiç aklıma gelmedi, yoğunsun diye düşünmüştüm." Sessizlik oldu, Kerem'e elbette bu açıklama yetmedi. "Hem sen bizim yemek yediğimiz yeri sevmiyorsun."

"Yine o aptal dönerciye mi gidiyorsunuz?" Kibirli bir nefes verdi. "Dikkatli ol, yemeğine dikkat et. Seni evde bekliyor olacağım, önemli bir konu var."

Tedirginlikle Sinan'a baktım. "Ne hakkında?"

"Baban hakkında."

"Ne?" diyerek doğruldum. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedikten sonra derin bir nefes verdi. "Aslında evet. Gelince konuşuruz, olur mu?" Arkadan Nigâr'a verdiği emri duydum. "Dönerinden ilk önce Sinan'a tattır, bir şey olmazsa sen de ye. Kimseye güven olmaz bu devirde. Karşıt insanlar her yerde."

Karşıt insan seninle telefonda konuşuyor Kerem, demek istedim ama onun yerine Sinan'ın sessiz küfürlerini duymazdan gelerek, "Kerem..." diye inledim. "Görüşürüz." Bir şeyler söylemeye devam edeceği sırada da telefonu yüzüne kapattım.

Sinan ağzının içinde küfürler yuvarladı. "Üç, iki, bir..." Devam edemeden hiddetlendi. "İzin ver kafasını koparıp döner makinesine geçireyim, çok keyifli olur."

Gülerek, "İlk önce sen tadacaksın ama," dedim ve en sonunda Sinan'ı da güldürdüm.

"Bugün ne olduğunu anlatmayacak mısın?" Derin bir nefes verdim. "Sır mı? Neler oluyor? Giderken çok tedirgindin ama geldiğinde rahattın. Diğer avukatlardan bahsettin mi?" Korkuyla bana baktı. "Bir şekilde beni de bilgilendirmen gerekiyor."

"Korkacak bir şey yok," dediğimde gülümsemeye çalıştım. "Gerçekten kibar bir adam." Aklıma gardiyana attığı kafa geldi. "Yani belirli ölçüde. On bir kişiyi öldürmüş olması kibar olmadığı anlamına gelmez, değil mi?" Sinan dans eden karıncalar görmüş gibi beni izlemeye devam etti. "Bir plan yapacağım ama ondan önce suyuna gitmemiz gerekiyor."

"Nasıl yani?"

"Örgütüyle tanışacağım, o anlaşmayı imzalayacağım ve avukatı olacağım. Tugay'a göre..." derken kaşları havalandı.

"Resmiyeti kaldırdın mı?"

"Ne diyeyim?" diyerek kaşlarımı çattım. "O *mahkûma* göre bir yerden sonra onun tarafında kendi isteğimle kalacağım ama böyle bir şey sözkonusu değil. Kendine göre inançları var, beni tanımıyor, tanıdığını sanıyor." Rahatlatmak için elimi direksiyondaki eline koyup sıktım, Sinan'ın kasıldığını hissettim. "Rahat ol, bunu da halledeceğim."

Hayır Eftalya, bu adamın resmi bir şekilde avukatı olduğunda barodakiler senden nefret edecek, dosyalar elinden alınacak, didik didik taranacaksın, türlü zorbalıklara maruz kalacaksın.

"Eldiven olayını öğrendin mi?" dedi yasaklı bölgeye dönerken. Normalde yasaklı bölge demir parmaklıklarla kapalı olurdu ama bugün, tam da Tugay'ın söylediği gibi bizim için hazırlanmıştı.

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım ve elimi çektim. "Sanırım örgütün logosu gibi bir şey, bilemiyorum."

"Daha farklı bir şeyler olduğuna eminim," dedi Sinan, sonra arabayı yavaşça durdurdu. Ortalıkta kimse yoktu. "Bu adamın o kadar cinayeti boşuna işlediğini düşünmüyorum Eftalya. Yaşattıklarının yanında yaşadıkları da var, kimse bu hale öyle kolay gelmez."

Kaşlarımı kaldırıp, "BL'yi desteklediğini de söyleyecek misin?" diye sordum alayla.

"Tek desteklediğim kişi sensin," diyerek gülümsedi. "Örgüt kursan uğruna ölürdüm." Kahkaha attığımda o da bana katıldı.

Birkaç dakika sonra arabadan indiğimizde gökyüzünden karlar yine süzülerek iniyordu ve bu kez tutacak gibiydi. Öyle ki üzerimdeki kalın paltoya sarılsam da beni yeterli ölçüde ısıtmıyordu.

Sokak oldukça ıssızdı, ileride terk edilmiş arazi, onun yanında kapatılan askeriye vardı. Biraz ilerisinde uçak pisti ve terk edilmiş köşkler. Buraya girildiği anda vurulmadan çıkmak imkânsızdı. Örgütler tarafından ele geçirildiğinden artık Krallık da giremiyordu.

Yeni fark ediyordum. Burası BL'nin evreniydi, kendi dünyalarını kurdukları yerdi.

Olduğum yerde zıplarken, "Dondum," dedim. "Nerede bunlar?"

"Kaç kişi geliyor?" diye sordu. *Bilmiyorum* anlamında kafamı salladım. "Niye geliyorlar?" Yine salladım. "Nasıl tanışacağız?" Yine salladım. "Ölecek miyiz lan?" dedi bu kez. Gülerek başımı iki yana sallarken uzaktan bir arabanın farları gözlerimi kamaştırdı.

"Geliyor," diye mırıldandım, ardından başka bir arabanın farları da gözüme çarptı. "Geliyorlar," diye düzelttim.

Nabzım hızlanmıştı. İlk önce siyah kocaman lüks bir minibüs sokağa giriş yaptı, ardından siyah başka lüks bir araba daha ve bir araba daha. Köşeden dönen dördüncü arabayı beşincisi de takip ettiğinde artık soğuktan değil, kalbimin hızından dolayı olduğum yerde titriyordum.

Simsiyah araçlar art arda önümüzden geçtiğinde ve bir tanesi minibüs, yedi tanesi lüks olan araçlar tam karşımızda daire şeklinde durduğunda ağzım kocaman açıldı.

Hepsi Krallık'a ait kayıp araçlardı, BL örgütü hepsini çalmış, kendi zimmetine geçirmişti. Bütün araçların üzerinde BL yazıyordu, harflerin yanında siyah timsah simgesi vardı. Peşi sıra durduklarında Sinan'la öyle bir haldeydik ki uzaktan biri bizi izlese gülme krizine girebilirdi ama ben şu an bunu yapabilecek durumda değildim.

İlk önce minibüsten altı tane adam indi, hepsi siyah tulumlar giymişti, başlarında bir şapka vardı, şapkalarında ise BL harfleri. Eldivenleri simsiyahtı, üzerlerinde timsah simgesi vardı.

Minibüsün arkasındaki araçtan bir kadınla bir adam indi, onun arkasındakinden iki kadın ve onların arkasındaki araçlardan da başka adamlarla kadınlar.

Hepsinde siyah tulumlar, şapkalar ve eldivenler vardı. Kadınların saçları kısacıktı, bellerine silahlar takmışlar, üzerlerine kurşun geçirmez yelekler geçirmişlerdi.

"Sikeyim," dedi Sinan donuk bir sesle. "Benim için de bir koruma gerekiyor şu an." Başka zaman olsa bu yoruma kahkahalarla gülebilirdim ama şu an bu mümkün değildi.

Herkes araçlardan inip ellerini önlerinde bağladığında içlerinden bir tanesinin, "Daha havalı inebilirdim, canım çok sıkkın şu an..." diye mırıldandığını duydum. Bir başkası ise onu dirseğiyle dürtüp susturdu.

Çevremizde daire oluşturduklarında nasıl bir örgütün içine girdiğimi değil, nasıl bir dünyaya kucak açtığımı yeni görüyordum.

Bir kadın ve bir adam bize yaklaşmaya başladığında yüzleri arabaların ışıkları sayesinde ortaya çıktı. Kadından önce adamı görmüştüm ve o an öyle bir kilitlendim ki başımın döndüğünü hissettim, hatta şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Bu adamı tanıyordum. Asıl tanıdığım adam buydu, bana o gece mendili veren bu adamdı.

Tugay'la çok benziyorlardı, öyle çok benziyorlardı ki şaşkınlığımı gizleyemedim. Gülümsedi, gülümsemeleri birbirinden farklıydı, bu adam daha saf görünüyordu ama ufak tefek farkları olsa da yüzleri birbirine çok benziyordu.

Kadın bir adım geride kaldı, adam ise karşımda durup başıyla selam verdi. "Giray Pusat Çeviker," dedi gülümsemeye devam ederken. "Daha önce tanışmıştık, ben Tugay'ın ikiziyim."

"Çift yumurta ikizi," dedi arkadan bir ses ve yine o kişiyi susturdular, bu kez konuşan başka biri gibiydi.

"Sen..." dediğimde şaşkınlıktan neredeyse ağzım yırtılacaktı. Aslında bana o salonda mendili veren kişi Tugay değildi, hiç olmamıştı. Sadece ona benzetmiştim.

Giray başını salladı. "Tam üstüne bastın," dedi ve Sinan'a baktı. "Abimle benziyor muyuz?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden yutkundum ve diğer örgüt üyelerine baktım. Hepsi oldukça ciddiydi ve yaşları hemen hemen benimle aynıydı, bazıları daha küçük bile olabilirdi ama o kadar donanımlılardı ki kendimi çırılçıplak hissettim.

"Hava soğuk," dedi arkasındaki kadın öne çıkarak. Boyu benimle aynıydı, üzerinde dar siyah bir tulum vardı, saçları sarı ve kısaydı. Kadın da tanıdık geliyordu, bu yüzden daha dikkatli bir şekilde baktığımda onu da tanıdığımı fark ettim. Başkan Yardımcısı'nın kızıydı.

"Sen..." dedim bu kez de ona.

"Ah," dedi gülümseyerek ama o kadar soğuk bir gülümsemeydi ki baştan aşağı beni süzdüğünü bile görmezden gelmeye çalıştım. "Havalı

bir ismim yok diğerleri gibi ama sen zaten beni tanıyorsun. Defne ben, Defne Tufan."

"Götüm düştü," dedi arkadan biri ve gözlerim o tarafa kaydığında örgütün tek uzun saçlı kızıyla karşılaştım. Kızıl saçları omuzlarından dökülüyordu. "Ve biraz daha burada durursak kara götümü gömeceğiz. Gidelim."

Defne gözlerini devirdi. "Gidelim, köşkte konuşuruz."

Sinan'la birbirimize baktık. Ardından tek derdimiz buymuş gibi, "Hangisine bineceğiz?" diye sordum.

Giray tıpkı abisinin suçları için söylediği gibi, "Seç beğen," dedi. "Hangisini istersen."

"Moda galiba bu cümle sizin aranızda," diye mırıldandığımda anlamayarak kaşlarını kaldırdı. En yakın araca doğru yürüdüğümde Sinan da peşimden geldi.

"Bu kim?" diye sordu kızıl saçlı Sinan'a ters ters bakarak. "Biz sadece kadın için gelmedik mi?"

Sinan öfkeyle kıza baktı. "Bilgimiz dahilinde," dedi Giray ve başıyla Sinan'a işaret verdi. Halbuki Tugay'a Sinan'ın haberini vermemiştim, bunu nasıl öğrenebilmişti?

Üçüncü araca bindik, karşımıza Giray'la Defne geçti. Kızıl saçlı kız ise ön koltuğa oturdu. Şoför de bindiğinde arabayı çalıştırdı ve saçma sapan bir arabesk şarkı arabanın içini doldurdu.

"Kapat şunu," dedi kızıl saçlı kız. "Bütün havamızı söndürüyorsun."

Arabayı kullanan kişi şarkıyı kapattı fakat güldüğünü işittim. Sonrasında büyük bir sessizlik, bakışmalar ve imalı gülümsemelerle yola devam ettik.

Birkaç dakika sonra yasaklanan köşke geldiğimizde yine en havalı şekilde arabalardan indiler ve biz de onlara katıldık. Köşkün kapısında bekleyen örgütten iki kişi Giray ve Defne'ye selam verip kapıyı açtı, arkalarından girerken diğerleri de bize dahil oldu.

Ast üst ilişkisi yoktu belli ki, hepsi eşitti fakat söz hakkının kimde olduğu da ortadaydı; Giray ve Defne bu görevi üstlenmişti.

Bu köşkler hakkında ortalıkta dönen birçok efsane vardı. İçeride ölülerin olduğu, mahkûmların buraya kapatıldığı, büyüler yapıldığı, bazen ayinler düzenlendiği...

"Hayır, büyüleri burada yapmıyoruz," dedi kızıl saçlı bana göz kırpıp sola dönerken. Sanki iç sesimi duymuş, ne sormak istediğimi

anlamıştı. Büyük bir salon, on iki kişilik masayla karşılaştım. "Büyü odamız solda kalıyor, cinleri orada çağırıyoruz." Dudaklarını büküp Sinan'a baktı. "Korktun mu bebek?"

"Sen hep böyle çok mu konuşursun?" diye çıkıştı Sinan kıza.

"Gamze," dedi Defne kızıl saçlıya. "Sırası değil."

Baş köşedeki sandalyeye Giray oturdu, onun yan tarafına Defne. Biz de çaprazlarındaki sandalyeye yerleştik. Diğerleri odanın içine dolduğunda bazıları sandalyelere yerleşti, bazıları da etrafa dağıldı.

Duvarlarda tıpkı yollarda olduğu gibi cümleler vardı ama kâğıtlara yazılıydı. Bir tarafta BL yazısıyla siyah timsah simgesi vardı. Onun dışında sıradan bir salondu, eski bir salon takımı köşedeydi. Şömine yanıyordu.

Masanın üzerinde ise su ve şarap vardı. "Şarap?" dedi Giray çenesiyle şişeyi göstererek. Başımı iki yana salladığımda bir adam, "Onları zehirlememizden korkuyor," diyerek güldü, diğerleri de ona katıldı.

Haklıydı, zehirlenmekten korkuyordum.

Giray beni rahatlatmak istermiş gibi şaraptan kendine doldurdu ve tek dikişte içtikten sonra yeniden çenesiyle işaret etti. Bir kez daha reddettiğimde başıyla karşısındaki adama işaret verdi, birkaç saniye sonra ise önüme bir kâğıt koyuldu.

"Vay canına," dedi adının Gamze olduğunu öğrendiğim kız. "Çok hızlıyız, heyecanlandım." Yeniden Sinan'a baktı. "Şu bebeğe de imzalatacak mıyız? Sevgili misiniz, nesiniz siz?"

"Koruması," dedi Giray yanıt olarak.

"Ama bu çok bebeksi bir koruma," diyerek takıldı Gamze.

Sinan öfkeyle nefesini verdi. Kâğıdı önüme çektiğimde tıpkı avukatlık sözleşmesi gibi bir sözleşmeyle karşılaştım, sadece cümleler daha öz ve daha kısaydı.

Madde maddeydi, hiçbir yasal yürürlüğü yoktu, kanıt niteliği bile taşımazdı ama atacağım bir imza maddelere bakıldığında bütün hayatımı kapsayacaktı. Tugay Demir Çeviker kendi çapında yine bir kibarlık örneği sergilemişti.

Madde 1: BL örgütünün sırları yayıldığında bedeli canla ödenir.

Madde 2: BL örgütündeki kişiler ifşa edildiğinde bedeli canla ödenir.

Madde 3: BL örgütü hakkındaki hiçbir bilgi Krallık'a taşınamaz, taşınırsa bedeli canla ödenir.

Madde 24: BL örgütünün sözünden çıkılırsa bedeli canla...

"Siktirin gidin," diyerek başımı kaldırıp onlara baktım. "Bu resmen bir ölüm sözleşmesi ve hiçbir yasal yürürlüğü yok. Amacınız ne?"

Giray ellerini önünde bağladığında eldivenlerine baktım. "Biz kimseyi aramıza zorla almayız ama bir şekilde beraber iş yürüteceksek de bunu imzalatırız. Yasaları biz belirleriz, bunlar da bizim yasalarımız. Senin dünyanda yasal yürürlüğü olmayabilir ama bizim dünyamızda var."

Öfkeyle ona bakıp, "Krallık'ın zorbalığını eleştirip insanları canlarıyla tehdit mi ediyorsunuz?" diye sordum ve Giray kaşlarını kaldırıp Defne'yle bakıştı.

Sözü Defne aldı. "Biz seni korumaya çalışıyoruz," dedi başını sallayarak. "Bunu imzaladıktan sonra sana koruma vereceğiz." Sinan kasıldı. "Başına bir şey gelirse, özellikle bizim örgütümüz tarafından, seni onlardan bile koruyacağız. Tek isteğimiz aramızdaki güveni artırmak."

"Saçmalık," diyerek nefesimi verdim. "Bu haltlardan birini yememin ya da buradakilerden birinin bana zarar vermesinin önüne geçmeye çalışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Vay," dedi Gamze. "Gerçekten akıllı kızmış."

"Ben akıllı mıyım tartışılır ama siz zorbasınız," diyerek karşılık verdim. "Canım üzerine bir sözleşme imzalamayacağım, göz korkutmaya çalışıyorsunuz."

Giray derin bir nefes verdi, Tugay gibi sakin ve sabırlı değildi. "Avukat," dedi baskın bir sesle. "Bu kuralları çiğnesen de seni yine hiçbirimiz öldüremeyiz, bu güç de abimin elinde. Bu örgüttekileri öldürme hakkı sadece onun elindedir."

Avukatlar bu sözleşmeden mi korkmuştu?

"Daha önce bu sözleşmeye uymayan kaç kişiyi öldürdü? Avukatların canına nasıl kıydı?" diye sorduğumda sessizlik oluştu. "Hepiniz kafayı yemişsiniz ve ben bu sözleşmeyi..."

Giray başıyla bir hareket yaptığında bir adamın adım seslerini duydum, ardından köşedeki televizyon açıldı ve benim cinayet görüntüm dönmeye başladı. Bütün bakışlar ekrana döndüğünde artık bu sırrı sadece dört kişi değil, bütün BL örgütü biliyordu.

O lanet silahı kaldırdım, o lanet silahla adamı alnından vurdum ve o lanet beyni dağıldığında...

Üç gündür Sinan'la bu videoyu o kadar çok izlemiştik ki bağışıklık kazanmıştık. O yüzden herhangi bir duygu belirtisi göstermedim; tek hissettiğim hayatımı mahvettiğimdi.

Bakışlarımı çevirdiğimde Defne, "Elin bile titrememiş," dedi gözlerini kısarak. "Konu can olduğu zaman sen de pek hassas görünmüyorsun Eftalya Atalar."

"Harika bir ortam," dedi solda kalan adam. "Herkes birbirine laf sokuyor, Krallık götü vurmaktan sıkılmıştım."

Gözlerim yeniden önümdeki kâğıda döndüğünde ve birkaç derin nefes aldığımda aslında hiçbir tercihim olmadığını fark ettim. Neyin savaşını veriyordum? Bu sözleşmeyi imzalamasam da ölmeyi göze almıştım. Okumaya devam ederken son madde dikkatimi çekti ve ürperdiğimi hissettim.

Madde 29: Bu maddelerin hiçbiri gerçekleşmeden BL örgütünden birinin canına zarar gelirse BL örgütünün kurucusu bunu canıyla öder.

Giray hangi maddeyi okuduğumu anladı. "Senin dışında hiçbir avukata bu sözleşmeyi imzalatmadık ve bu sözleşmeyle en çok senin canını güvenceye alıyoruz. Kendimize rağmen." Kaşlarını kaldırdı. "Hatta bu sözleşmeyi imzalayan kişi sayısı bile sınırlı, bu odada imzalamayan çok kişi var."

Bana bir şey olursa Tugay bunu canıyla ödeyecekti. Peki ya başka kimlerin canının bedelini canıyla öderdi? Giray? Kesinlikle. Defne? Kesinlikle. Kızıl saçlı kız? Sanmıyordum.

Sinan'la birbirimize baktık ve o an asıl olanı anladım: Tugay'ın verdiği sözün altında bu yatıyordu. Üstte yazan maddelere karşı çıkarsam bedelini canımla öder miydim, bundan emin değildim ama bana bir şey olursa Tugay bunun bedelini canıyla ödeyecekti.

"Eftalya," diye fısıldadı Sinan.

"Kalem," dedim elimi öne uzatarak.

"Eftalya," dedi bir kez daha Sinan ama umursamadım.

BL örgütüyle tanışmıştım, onların yasalarını görmüştüm ve kendi yasalarımın burada hiçbir önemi yoktu. O halde ben de kendi yasalarımı oluşturabilirdim.

Defne elime kalem verdiğinde herkes dikkatli bir şekilde beni bekliyordu. Bir an bile düşünmeden kâğıdın *sol* altında bana ayrılan köşeye imzamı attım ve kalemi masaya fırlattığımda bakışlarımı onlara çevir-

dim. "Kurucunuzun canı umurumda bile değil," dedim gülümseyerek. "Bu sözleşme sizin canınızı yakacak."

Hiçbiri bir cevap vermedi. Birkaç dakika süren sessizliğin sonunda ise arkadan bir adam önüme saksıda bir çiçek bıraktı. Beyaz kasımpatıydı. Sadakati temsil ederdi. Üzerinde ise not vardı. Duraksamadan notu elime aldım ve bir çırpıda açtım.

Sevgili Avukat'ım,

Avukatım kelimesinin altı öyle bir çizilmişti ki ait olduğum tarafı gösteriyordu.

Her gün serana yeni bir çiçek göndereceğim konusunda mutlak sadakatim ve canım üzerine söz veriyorum. Dünyama hoş geldin, mahkûmiyetimiz artık iki taraflı. Merak etme, ben mahkûm olduğum dünyadaki acımasızlıkları sana yapmayacağım. Kalbi olmam, nazik olmayacağım anlamına gelmez. Bana yalnız hissettirmediğin için minnettarım. En yakın zamanda görüşmek üzere, büyük bir heyecanla seni bekliyorum.

Özgürlüğümüze,
BL

3
SİYAH ELDİVENLER

Ada Hapishanesi

BL örgütünün kendi arasında dört kuralı vardı.

Birincisi sadakatti. Ne olursa olsun herkes birbirine sadık kalmak zorundaydı.

İkincisi saygıydı. Kimse kimseye saygısızlık yapamaz, zarar veremezdi.

Üçüncüsü fedakârlıktı. Herkes birbirini canı pahasına kollamak zorundaydı.

Dördüncüsü ve en önemlisi ise sessizlikti. Canın yansa da, hatta ölecek kadar canın yansa da sessizce acının geçmesini beklerdin ve şikâyet etmezdin. Bu güçlü ya da güçsüz görünmekle ilgili değildi; bunun nedeni insanları sessizliğin daha fazla alaşağı etmesiydi.

Tugay Demir Çeviker o gün yeniden ve belki yirminci kez dördüncü kuralını devreye sokacaktı. Aslında bu tamamen kural yüzünden değildi, artık sessizliğe bile mahkûm olması yüzündendi.

İşkence odasındaydı. Köşede elektrikli sandalye vardı, onun yanında buzlu su, diğer yanında ateş fakat yine onu aşağılamak için tavandan kollarıyla bağlamışlardı. Boyu çok uzun olmasına rağmen ayakları yere değmiyordu. BL örgütünün kurucusuna özel bir dizayndı bu. Keyif alıyorlardı, ilk işkencesinde Krallık bir jüri gibi oturmuş onu izlemişti fakat bir süre sonra sessizliğinden sıkılıp bıkmışlardı.

Canın arkasından izleyen gardiyanlar dışında bir kişi kalmıştı: Kerem Karaman.

Altında siyah mahkûm eşofmanı vardı, üzeri ise çıplaktı. Sol tarafında, tam kalbinin altında BL damgası vardı. Bu dövmeyle yapılmamıştı, Krallık'ın zorla yaptığı yarım ay damgasını silmek için bıçakla kazıyarak BL yazmıştı. Krallık bunu gördüğünde gülmüştü ama yeniden yarım ay damgasını yapmak istememişlerdi çünkü onlara göre Tugay Demir Çeviker Krallık'ın simgesini bile kirletiyordu.

Sırtına dokuzuncu sert kırbaç darbesi indiğinde dişlerini acıyla sıktı fakat sessizliğini korudu, bağırmadı, ağlamadı ama canı öyle yanıyordu ki normal bir insanın direnciyle artık katlanamayacak noktada olduğunun farkındaydı.

Arkasındaki gardiyan bir kez daha sordu: "Krallık'ın belgeleri nerede?"

Tugay Demir Krallık'ın pilotuyken onların bütün gizli arşivlerine ulaşmış, o belgeleri gizlemişti. Tugay'ı öldürürlerse bu belgeler yayılacaktı ve onlar yayıldıkça Krallık bile kendi içinde çatışacak, yıkılacaktı. Hepsi bunun farkında olduğu için Tugay'ı öldüremiyorlardı ama öldürmek dışında bütün işkenceleri çektiriyorlardı. Bu yüzden hapishanedekilere çok rahat bir şekilde söz geçirebiliyordu, tepki verseler bile karşılığında bulacaklarından habersizlerdi ama bu işkence çektirmeleri için engel değildi.

Tugay yine hiçbir cevap vermedi. Bir kırbaç daha vurdu gardiyan. Öyle sertti ki Tugay'ın başı önüne düştü, sonra hızlı bir şekilde çenesini kaldırıp karşısındaki siyah cama baktı. Acıdan gözleri dolmak üzereydi, sırtındaki izler geçmeden yenileri oluşuyordu ama bu Krallık'ın umurunda değildi.

"Konuş!" diye haykırdı gardiyan, sonra bu kez omzuna sert bir şekilde vurdu, ardından bir kez daha ve bir kez daha. Bu onu konuşturmaktan öte gardiyanın öfkesini dışa vuruş şekliydi. Oraya girerken, "Seni bugün mahvedeceğim fahişe," demişti Tugay'a aşağılayarak. Elleri bağlıyken herkes karşısında durabiliyordu.

Ama elleri çözüldüğünde...

Tugay gülmeye başladığında sesi işkence odasını doldurdu, ardından kahkaha atmaya başladığında kırbaç sırtına art arda inmeye başladı. Gözleri acıdan doldu ama gülmeye devam etti. Tek kelime etmiyordu, sadece işkencenin bitmesini bekliyordu.

Kırbaç en çok canını yakandı, elektrikli sandalye bayılmasına neden oluyordu, soğuk suya alışmıştı. Henüz yakmayı denememişlerdi çünkü Tugay'ı oraya bağlayamazlardı; onu bu aletlere bağlarken bile arkada bekleyen dört gardiyan oluyordu.

Camın arkasındaki mikrofondan tık tık sesi geldi, sonra Kerem Karaman boğazını temizledi. "Konuşmayacaksın değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Onun sesini duyduğu an yüzündeki ifade değişti, kahkahası kesildi ama gülümseyerek cama bakmaya devam etti. "Vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordu. Bu ağzından çıkan ilk cümleydi.

"Hayır," dedi Kerem. "Ve bunu sen konuş diye değil, zevk için yapıyorum piç kurusu."

Bir kırbaç darbesi daha indi, ardından bir tane daha. Kapının yanındaki gardiyan, Tugay'ın tarafında olduğundan bakmamak için çaba veriyordu fakat ses çıkaramazdı.

"Kerem Karaman," diye mırıldandı Tugay Demir nefretle. "Zevk almak istiyorsan beni bağlama ve camın arkasından çıkıp karşıma gel. Sadece birkaç saniye karşımda o şekilde dur, korumaların, gardiyanların yokken yap bunu."

Kerem Karaman güldü. "Kendini çok önemli sanıyorsun mahkûm."

"Ben zaten önemliyim," dedi Tugay Demir. "Ama sen korkaksın." Yüzündeki gülümseme silindi ve cama öyle bir baktı ki Kerem'i görmese bile direkt onunla göz göze geldi sanki. Bunun bile Kerem'in ürpermesine neden olduğundan emindi. "Gün gelecek, sen camın arkasında değilken ve benim ellerim bağlanmamışken karşılaşacağız. O gün seninle beraber bütün hayatını mahvedeceğim. Nefesini kesmeyeceğim, hayır ama kesmem için yalvaracaksın."

Kerem Karaman onu ciddiye almıyordu çünkü mahkûmdu ve asla özgür kalmayacaktı.

"Bir piç kurususun," diye aşağıladı onu Kerem. "Ve asıl senin gibi bir piç kurusunun boynuna urgan geçirilip asılmasını izlerken son derece keyifli olacağım."

Bir kırbaç darbesinin ardından gardiyan öfkesine yenik düşüp önüne geçti ve nefretle Tugay'a baktı. Sonra kırbacı karnına indirdi. Tugay sarsıldığında gardiyan biraz daha yaklaştı ve bir kez daha vurdu. Yüze vurması yasakken Tugay'ın yüzüne aşağılayıcı bir tokat indirdi, sonra tükürdü.

Mikrofonun ardındaki birkaç gardiyan, "Hayır!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Bu, öfkeli bir timsahın kafesine iki metreden fazla yaklaşmakla eşdeğerdi. Tugay çevik bir hareketle gardiyanı bacaklarıyla boynundan yakaladı, sonra dizlerinin arasında sıkıştırıp boğmaya başladı. Diğer gardiyanlar o tarafa doğru koştu. Tugay dizlerinin arasındaki gardiyanı öyle sıkı tutuyordu ki ayırmaları neredeyse mümkün değildi. Sırtına defalarca kırbaçlarla vurdular, tekmelediler, yumrukladılar ama Tugay hiçbir şekilde gardiyanı bırakmadı.

"Aptalsınız," dedi Tugay dişlerinin arasından. "Sadece belli yerlerimi parçalayarak beni yok edemeyeceğinizi anlamadınız." Gardiyanın yüzüne baktı. "Ne diyordun?" diye sordu gardiyan titremeye başladığında. "Bir kez daha tekrar et."

Kerem Karaman, "Sakinleştirici iğne!" diye bağırdı. "İğneyi vurun ahmaklar!" Tugay gülmeye başladığında gardiyan gözlerini Tugay'a çevirdi. Dili dışarıdaydı, gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Eftalya Atalar'a, onun avukatına saygısızlık yapan gardiyandı bu. Tugay ona kafa atmıştı ve hırsını bu şekilde çıkarabileceğini sanmıştı. O gardiyanı boğarak hem Eftalya'nın ifşa edilmesinin önüne geçip az da olsa zaman kazanırdı hem de kendi hırsını söndürdü.

Kimse sol tarafına aldığı insanlara saygısızlık yapamazdı.

Gardiyanın gücü tükendiğinde gözleri kaymaya başladı, tam o esnada Tugay'ın boynuna bir iğne saplandı. Kerem'in mikrofonun ucundaki küfürlü cümleleri ve tokat sesleri yanındakileri azarladığını gösteriyordu.

Gardiyanın gücü tamamen bittiğinde kafası dizlerine düştü, Tugay'a yapılan iğnenin etkisi ise kendini göstermeye başladı. Bacaklarındaki güç azalırken direnmeye devam etti ama ilaçlara karşı koyamıyordu, bu en kötüsüydü.

Birkaç dakika sonra bacakları çözüldüğünde ölen gardiyan bir çuval gibi yere yığıldı, Tugay'ın ise bacakları sallanmaya devam etti ve başı öne düşmeye başladı.

"Bayıldıktan sonra bacaklarına vurun," dedi Kerem Karaman hırsla mikrofona doğru. "Bütün gücünü elinden alın."

Tugay'ın ıslak kumral saçları önüne gelirken başı tamamen öne düştü, daha fazla direnemedi. Gardiyanların bacaklarına vurmaya başladığını hissetti fakat bu his saniyeler geçtikçe uzaklaşıyordu çünkü bilinci kapanıyordu.

"On iki," diye mırıldandı Tugay gözleri tam kapanmadan. "Kayıtlara geçin, on iki cinayet oldu. Dünya bir pislikten daha kurtuldu."

Eftalya Atalar

Çocukluğumdan beri en büyük hayalim avukat olmaktı. Suçluları değil, suçsuzları savunmaktı fakat bu dünyaya dahil olduğumda aslında hiçbir şeyin istediğim gibi ilerlemediğini gördüm.

İlk başlarda, Krallık henüz ülkemizde bu kadar hâkimiyet kurmamışken insanlar daha özgürdü. Eşcinseller daha mutluydu, kadınlar daha huzurluydu, çocuklar daha neşeliydi. İnsanlar hür bir şekilde düşüncelerini dile getirebiliyordu, okuduğumuz kitaplara kimse karışamıyordu, izlediğimiz filmler sansürlenmiyordu, müziklerimiz bizim zevklerimize göreydi çünkü şarkıcılar vardı.

Kısacası nefes alabiliyorduk, her anlamda ve her yerde. Avukatlar da istedikleri gibi hareket edebiliyordu, tıpkı savcılar ve hâkimler gibi.

Fakat zamanla hızlı bir şekilde değil, yavaş yavaş dünyamız öyle bir değişti ki ne olduğunu bile anlayamadık. Her şey olup biterken Krallık tam ortadaydı.

İlk önce eşcinsellerin özgürlükleri ellerinden alındı, oy kullanma haklarına bile son verdiler. Hepsini bir hastaneye kapatmakla tehdit ettiler, hastalıklı olduklarını söylediler.

Ardından kadınların haklarına sınırlama getirdiler; asker olmaları, polis olmaları, güvenlik olmaları yasaklandı. Zamanla bürolarda da işlerine son verilmeye başlandı, sadece Krallık'ı destekleyenler belirli konumlara yerleştirildi. Onların işlerine de yakın zamanda son verilecekti, o madde de yürürlüğe girmek üzereydi.

İnsanların düşünce özgürlükleri ilk önce uygulanan para cezalarıyla bastırıldı, ardından hapis cezası geldi ve artık babam gibi insanlar hapiste işkencelerle tutulmaya başlandı. Sırf Krallık'a karşı oldukları için. Onlardan değilseniz ve farklı düşünceleri savunuyorsanız susturuluyordunuz, aksi iddia bile edilemezdi.

Kitaplara yasaklar gelmeye başladı. İlk önce elbette siyasi kitaplara, ardından yetişkinler için olanlara, sonra romantik kitaplara ve en sonunda kişisel gelişimlere. Sebep olarak bu kitapların insanlara kötü düşünceleri işlediğini öne sürdüler, iki insanın öpüşmesiyle alıp vermedikleri neydi, bilmiyordum ama iki insanın bir kitapta mutlu bir hayat sürmesi bile bir yerden sonra onları rahatsız etmeye başladı.

Sadece kendilerini destekleyenlerin kitapları basıldı, diğerleri susturuldu. Bu da yetmedi, o yasaklı kitapları yanında taşıyanlara da cezalar kesildi.

İzlediğimiz filmlere sansür geldi, diziler kaldırdı. Televizyon kanalları tek tek kapatıldı, sadece destekleyen kanallara yer verildi; Krallık'ı desteklemeyenler televizyonlarını bile açamamaya başladılar.

Müzikler susturulmadı ama kendilerine karşı olan sanatçıları yazarları, şarkıcıları, tiyatrocuları, oyuncuları fark etmeksizin hapishaneye attılar; çoğu narin ruhlara sahip olduğu için intihar etti, bazıları kaldıramadı, bazıları ise hâlâ işkencelere uğruyordu. Bu yüzden eski şarkıları dinlemekten başka hiçbir şey yapamıyorduk. En azından onlara henüz yasak gelmemişti fakat kafelerde yüksek sesle bu şarkılar çaldığında Krallık yanlısı olanlar ters ters bakabiliyordu.

İşte tam olarak böyle bir dünyanın ortasına *BL* doğdu. Birçok örgüt kuruldu, birçok örgüt insanların yanında olmaya çalıştı ama

hepsi Krallık tarafından alaşağı edildi, tek yaşamaya devam eden BL oldu çünkü inançtan geliyordu ve o inanç dünyamızın her tarafına yayıldı.

Çok zekice ilerlediler. İlk önce bir mendille –BL ile benim tanışmam da bu şekilde olmuştu– tanıttılar kendilerini, sonrasında aldığımız gazetelerin içine bırakılan kâğıtlarla, ardından köşe başlarında duvarlardaki yazılarla ve kapılara bırakılan mektuplarla. Benim kapıma hiçbir zaman mektup bırakılmamıştı çünkü Krallık yanlısı görünenlere bunu yapmıyorlardı ama kararsız olanlara ya da karşıt düşüncelere bunu aşılıyorlardı.

Tek istedikleri özgürlüktü.

Zamanla büyüdüler, bazı insanlar sessizce destekledi, bazıları yüksek sesle bağırmaya başladı; o insanları da öldürdüler ama bu kez yıldıramadılar. Sevsinler ya da sevmesinler BL birçok insanın kanına karıştı ve Krallık'ın en büyük düşmanı olmaya başladı çünkü Krallık artık öldürerek susturamayacağının farkındaydı.

Bir ses kaydı yoktu, görüntü de, tek iletişim araçları yazıları ve mektuplarıydı. Herkes kurucusunu biliyordu ama kimse Tugay'dan bahsetmiyordu, herkes BL diyordu. *BL bizi yaşatacak, bizimle olacak, o bizi kurtaracak.*

Bir gün Tugay çıkıp bir televizyon kanalında ya da bir meydanda konuşursa neler olabileceğini tahmin bile edemiyordum.

Böyle bir dünyada Krallık'a karşı gelmek büyük cesaret isterken Tugay bu örgütü kurarak Krallık'ın kanını emmeye başlamıştı. Krallık korumaları artırmıştı, yasalarını bile bazen BL'den korkarak değiştiriyorlardı ve kibirli bir duruş sergileseler de hepsinin kendi içinde BL'den korktuğunu biliyordum.

Şu an tam olarak BL örgütünün içindeydim ve o evin içinde Krallık neyi yasakladıysa vardı.

Duvarda rengârenk bir bayrak vardı, yanında kadın başkanlarımız, televizyonun yanındaki raflarda yasaklanan tüm kitaplar, filmler ve şarkıcıların kasetleri. Hepsi ama hepsi bu evin içindeydi, burada Krallık'ın yasakları geçmiyordu.

Bakışlarım yeniden önümdeki dosyaya kaydığında üzerinde yazan isme baktım.

TUGAY DEMİR ÇEVİKER
BL ÖRGÜTÜ KURUCUSU

"Abim bu dosyayı sana vermemin yeterli olduğunu söyledi Avukat," dedi Giray, bakışlarım ona döndü. Tugay'dan daha koyu saçları vardı, gözleri ela değil, yeşildi, yüzü biraz daha dolgundu ama aynı boyda olmalılardı. Giray daha az korkutucuydu ya da daha iyi rol yapıyordu, kestiremiyordum ama ikisi de oldukça dikkatliydi.

"Sizin ailede genetik mi?" diye sordum Giray'a. "Yani bir insana ismiyle değil, lakapla hitap etmek."

Giray gözlerini devirdi, ardından bir ayak bileğini dizine yaslayıp masanın üzerindeki kalemiyle oynamaya başladı. "Alınıyorsan Eftalya diyebilirim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Fakat Avukat demek de hoşuma gidiyor, ilk defa aramızda bu kadar diplomatik biri var."

"Neden öyle söylüyorsun?" diye çıkıştı soldan bir adam. Bakışlarım o tarafa döndüğünde simsiyah saçlarını gördüm, simsiyah gözleri ve simsiyah kıyafetleri. Boyu o kadar uzundu ki belki de iki metreden daha fazlaydı. "Ben de son derece diplomatik biriyimdir." Öne yaklaştı, elini uzattı, karşılık verdiğimde elimin tersini öptü. "Ben Ufuk," diyerek kendini tanıttı, sesinde cilve vardı. "Sizin kadar diplomatik olmasam da ben de öyleyimdir Eftalya Hanım."

"Avukat mıydın yani?" diye sorduğumda Giray da dahil gülmeye başladılar, kızıl saçlı kız, yani Gamze daha fazla güldü.

Onun arkasındaki elmasını ısıran saçı kırmızı boyalı bir adam, hatta genç ve belki de on sekizinden küçük çocuk, "Diplomatik dediğine bakma," diye lafa atladı. "Başkan binasında kahve makinesinin yanında düğmeye basıyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemek için kendimi tuttum. Ufuk ise elini çekip ters ters kırmızı saçlı çocuğa baktı. "Nasıl büyük hamlelerim olduğunu bilemezsin o kahve makinesinin yanında," diye tepki verdi.

"Nasıl hamleler mesela?" dedi kırmızı saçlı. "Sert kahve isteyene sütlü mü veriyordun amına koyayım?"

"Kahvelerine zehir koysaydım hiçbiri yaşamıyordu şu an." Ufuk'un sesinde kibir vardı, bana döndüğünde ise yine cilveli bir şekilde güldü. "Öyle de önemli bir insanımdır Eftalya Hanım."

"Gördüğün her dişiye yürümek zorunda değilsin ya," dedi Gamze gözlerini açarak. "Uçan kuşlara bile cilve yapıp, *Aman da cici kuş, konmaz mısın omzuma?* diye şakımak zorunda da değilsin."

"Eftalya Hanım kelimesinden nefret etmeye hazır olun," dedi kırmızı saçlı çocuk. Başını eğip beni görmeye çalıştı. "Benim adım

Kamil," dedi. Gözlerim açıldı. "Adımla dalga geçersen kötü olur. Bana sadece Red* demen yeterli."

"Ne özgün isim ama," diye mırıldandığımda Ufuk güldü.

Giray duruşunu dikleştirip ellerini önünde birleştirdiğinde Defne girdiği odadan çıktı ve birkaç kişiye kafa hareketi yaptığında iki kişi onun çıktığı odaya girdi. Boyu, fiziği ve hareketleriyle Giray kadar önemli biri olduğunu hissettiriyordu. Tugay'ın kız arkadaşı olabilir miydi?

"Evet Avukat," dedi Giray ciddiyetle beni düşüncelerimden uzaklaştırırken. "Elindeki dosyada abimin bilgileri var, resmi olarak avukatı olmak sadece birkaç hamlene bakar. Bunun dışında bizimle olmak istersen, yardım etmek gibi..." Kaşlarım havalandı. "Anlıyorum," dedi imalı imalı, onun da tek kaşı havalandı. Sonra bir anda ayağa kalktı. "Yine de bizimle gerçekten tanışmak istersen burada olduğumuzu bil."

Bakışlarım yanımda oturan Sinan'a kaydığında kaskatı bir şekilde durduğunu gördüm, gözleri örgütün her üyesinde dolaşıyordu ve biliyordum, eve dönerken bu anlaşmayı imzaladığım için beni mahvedecekti, dakikalardır olan sessizliğinin tek nedeni buydu.

"Hangi konuda yardım etmemi istiyorsunuz?" diye sordum. Bu soru sadece meraktan ibaretti, yardım edeceğimden değildi. "Ve *abi* diyorsun, siz ikiz değil misiniz?"

"Bu kısım karmaşık," diyerek beni geçiştirdiğinde gözlerim eldivenlerine kaydı. Hepsinin eldivenin olması bir maskot gibi miydi, anlayamıyordum.

Giray ağır ağır ilerlerken Sinan'ın kısık bir sesle, "Artık gidelim," dediğini işittim, kendini rahatsız hissediyordu.

Gamze bunu kaçırmadan lafa atladı. "Sinan Bebek sanırım bizden korktu," dedi dudaklarını bükerek. "Bir korumaya göre ne kadar da hassas."

Defne bacaklarını masaya uzattı, çapraz bir şekilde birleştirdi ve Sinan'a baktı. "Artık tek başına olmayacağı için korkacağı da hiçbir şey kalmadı."

Sinan hangisine öfkeyle bakacağını şaşırmışken Giray omzunun üzerinden bize baktı. "Avukat," dedi. "Ufuk senin koruman olacak." Reddetmek için ağzımı açtığımda elini kaldırıp beni susturdu. "Ve istediğin kadar karşı gel, bundan sonra seninle devam edecek."

* (İng.) Kırmızı, kızıl.

Sinan öfkeyle bakışlarını bana çevirdi ardından Ufuk'a baktı, Ufuk ise cilveli bir şekilde göz kırptı. Sinan'a bile.

İçimden bir ses onunla çok iyi anlaşacağımı söylüyordu ama yine de, "Bu zamana kadar koruma isteseydim zaten olurdu," diyerek karşı geldim. "Sinan var, bu yeterli."

"Değil çünkü abime senin canın uğruna söz verdim ve her ne olursa olsun, seni korumak zorundayım Avukat," dedi Giray ve televizyonun yaslı olduğu duvarın oradaki kitaplıktan iki kitap çıkardı. Karşımda bir düzenek vardı, Giray birkaç düğmeye basıp geriye doğru adım attı. Onun her adımında duvar hareket etmeye, sonra olduğu yerde dönmeye başladı. Bense oturduğum yerde kasılmaya. Bu, Defne'nin gözünden kaçmadı ama çaktırmamaya çalıştı.

Duvar tamamen döndüğünde bembeyaz bir yazı tahtasıyla karşılaştım. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Sinan'ın, "Siktir," diye fısıldadığını işittim.

Duvarın sol tarafında BL örgütündeki kişilerin fotoğrafları vardı, yanında isimleriyle, yaşlarıyla, meslekleriyle. Ortada Tugay'ın adı vardı, fotoğrafı yoktu. Sadece Tugay Demir Çeviker yazıyordu, onun altında ise Giray Pusat Çeviker.

Duvardakiler sadece bununla sınırlı değildi.

BL örgütünün olduğu sol tarafta benimle Sinan'ın fotoğrafı da vardı.

Eftalya Atalar, Avukat, 10 Ocak 1998.

Sinan Yaman, koruma ve eski asker, 6 Mayıs 1997.

Dudaklarım aralandığında bakışlarım tahtada gezindi ve tahtanın ortasında bir tarif gördüm. Bir kilo tavuk yazıyordu, iki kaşık köri baharatı, bir bardak süt, biraz su...

Giray, "Red!" diye hırladığında başını önüne eğip iki yana salladı.

"Ah," dedi kırmızı saçlı çocuk ve hemen kalkıp o yemek listesini eliyle sildi. "Özür dilerim, dün akşam yemek yapmıştım, tarifi burada unutmuşum." Örgütteki bazıları gülmemek için kendini tuttu, Giray öfkeyle baktı, Defne gözlerini devirdi. "Ne var ya?" diye çıkıştı Red. "Yerken böyle demiyordunuz."

"Geri zekâlı, salak!" dedi Gamze suratına su atarken. "Yine bütün havamızın içine sıçtın, bıktım senden."

"İkinci tabağı isterken böyle demiyordun Kızıl Şeytan," diye çıkıştı yeniden Red.

Sinan'la birbirimize baktık. Sinan gözlerini ovuşturdu, sonra yeniden etrafına baktı. Büyük ihtimalle bunların bir kâbus olmasını diliyordu...

"Sol tarafta neden adımız var?" diye sordum ters ters.

"Yemek tarifi tarafında mı olacaktı adın ablacım?" diye çıkıştı Red. "Örgüttesin işte, dramatikleştirme olayı. Yeşilçam çekiyoruz sanki."

"Aynı şey değil," dediğimde bakışlarım Giray'a döndü. "Sizinle aynı düşüncede değilim, bunu çok iyi biliyorsunuz."

"O sözleşmeyi imzaladıktan sonra düşüncelerinin pek de bir önemi kalmıyor Eftalya Atalar," dedi Defne ve ayaklarını salladı. "Ve senin adın uzun zamandır orada."

"Ne kadar uzun zamandır?" diye sordum.

"Mendili aldığından beri," dedi Giray diğer taraftan. "Sen bu örgütteki çoğu kişiden bile önce bu listedeydin."

"Neden?" Dünyanın en mantıklı sorusuydu bu o an.

"Bunun yanıtını sana ben değil, Tugay Demir verebilir," dediğinde yeniden tahtaya döndü. "Hem sol tarafta olmak, sağ tarafta olmaktan çok daha iyidir, bizi tanıdıkça bunu çok daha iyi anlayacaksın."

Bakışlarım tahtanın sağ tarafına döndüğünde işlerin çok daha karmaşıklaştığını fark ettim. Orada da fotoğraflar vardı; sıralamalar, oklarla birbirine bağlanmış isimler... Krallık'ın önde gelen isimleri sağ taraftaydı ve bazılarının üzeri çizilmişti. Ölenlerin üzerini çizmişlerdi. Hemen bu listenin sağında yirmi dokuz kişinin adı vardı.

Yirmi dokuzuncu kişinin olduğu yere *Anonim* diye not düşülmüştü, isim yoktu. Dehşetle nefesimi verdiğimde diğer isimlere değil, sadece ona odaklandım. İlk sorduğum, "Yirmi dokuzuncu kişi kim?" oldu. Soruyu sorarken sesimin titrediğini fark ettim ama umurumda değildi.

Sessizlik odanın içini doldurdu. Ardından Giray, "Bunu hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi gözlerini kısarak ama bir tahmini olduğunu anlayabiliyordum ve elbette o tahminini benimle paylaşmayacaktı. "Sadece en son ölecek kişi o."

Yeniden listeye baktım, listedeki isimlere. Başkanlar vardı, milletvekilleri, bakanlar ve... Kerem Karaman. Adı büyük harflerle yazılmıştı, babasının isminin altındaydı. Kalbimde bir acı hissetmek istedim ama ifadesiz bir yüzle o isme bakmaya devam ederken sadece yutkundum. Sinan da aynı ismi gördüğünde dönüp bana baktı.

Giray bakışlarını bana çevirdiğinde yüzümdeki bir ifadenin değişmesini mi bekledi yoksa herhangi bir tepki vermemi mi bilmiyordum ama hiçbir şey söylemeden ismi izlemeye devam ettim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ciddiyetle Giray. Ellerini önünde birleştirmişti, üzerindeki siyah gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Göğüskafesindeki timsah dövmesini görebiliyordum.

"Şaşırmadım," dedim rahat bir sesle. "Ve hâlâ hangi konuda benden yardım istediğinizi anlamadım."

Defne ayaklarını yasladığı yerden doğruldu ve tahtanın olduğu tarafa yürürken topuklu ayakkabısının sesi odanın içini doldurdu; o an başka bir detay daha fark ettim. Tahtanın üzerinde, sağ taraftaki ölecekler listesinde Defne'nin babasının ismi de vardı ama bu konuda oldukça ruhsuz görünüyordu.

"Aklından ne geçtiğini biliyorum Eftalya," dedi. Neyse ki bir tanesi ismimle hitap edebiliyordu. "Babam umurumda bile değil. Eşcinsel olduğu için erkek kardeşimi yakarak öldürdüler ve bir mahallenin ortasında gerçekleşti bu. Kimse sesini çıkaramadı, babam ise bir mezarı bile olmayacağı için mutluydu. 'Adımızı kirletemeyecek artık,' demişti. O gün benim tarafım belliydi." Tek nefese o kadar büyük bir acı sığdırmıştı ki kalbim tekledi. "Örgüt babamı nasıl öldürür bilemem ama onun da bir mezarı olmaması için dua edeceğim."

"Ben..." diye mırıldandım, sonra saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Senin adına üzüldüm."

"Üzülme, bunu sadece ben yaşamıyorum, bu ülkede birçok insan yaşıyor." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve senin de babanın hapishanede olduğunu biliyorum, her gün nasıl işkenceler gördüğünü ve bütün bunları Krallık'ın yaptığını. Karşımızda oturmuş bizden değilmiş gibi davransan da içindeki nefreti görebiliyorum. Bir direniş göstermene gerek yok fakat bu insanlardan kurtulursak baban da kurtulacak. Bunu biliyorsun değil mi?"

Babamı kurtarmak için nişanlandığımı hatırladım, parmağımda bir yüzük vardı ve bunu sadece babam için yapmıştım; şimdi ise karşımda başka bir tercih duruyordu. Aslında buna tercih denilemezdi. Gözlerim kısıp yeniden tahtanın soluna baktım, toplam yirmi yedi kişi vardı, benimle Sinan eklenince ise yirmi dokuz ediyordu. Yirmi dokuz kişi Krallık'ı bitirebilir miydi?

"BL'nin öylesine bir örgüt olduğunu asla iddia edemem," dedim dürüstçe. "İnsanlara etkiniz ortada ama bu kadar kişiyle Krallık'ı bitiremezsiniz." Aralarından birkaç kişi güldü.

Bir tanesi ise öfkeyle nefesini verdi. "Bu aptal kadın bize onları mı savunacak?" diye kükrediğinde Giray öyle sertçe dönüp baktı ki diğerlerinden daha orta yaşlı olan adam susup geri yerine oturdu.

"Belki de öyledir," dedi Defne. "Fakat bu da bir çabadır, değil mi? Ve biz yirmi dokuz kişi değiliz, arkamızda kocaman bir halk var. Bir fitile bakar her şey."

"Yine de çok zor," dediğimde ellerimi şakaklarıma bastırdım.

"Güç kalabalıklardan gelmez," dedi Giray rahat bir ses tonuyla. "Güç zekâdır ve öylesine seçildiğini hiç sanmıyorum Avukat." Masaya doğru yürüdü, ardından karşıma geçtiğinde ellerini masaya yerleştirdi. "Tahtanın sağındakiler de insan. Arkalarında koruma ordularıyla gezmeleri, bir gece vakti huzurlu uykularında ölmeyecekleri anlamına gelmiyor, değil mi?"

İlk önce dudaklarım aralandı, ardından sustum ve yeniden açtığımda, "Bana bu yüzden ihtiyacınız var," dedim yutkunarak. "Onlara daha rahat ulaşmak için."

"Harikasın bebeğim," dedi Gamze sol taraftan.

"Tamam ama neden ben?" diye sordum. Sadece sesli düşünüyordum, sonra bunun cevabının onlarda olmadığını fark ettiğimde ellerimi saçlarıma geçirdim. "Gerçekten size yardım edeceğimi düşündüren nedir?"

"Babanı yaşatmak," dedi Defne çok rahat bir sesle. "Kısa ve net."

"Başka?"

"Bize inanmak?" dedi Red.

"Belki bizi seversin," dedi Gamze gözlerini kırpıştırarak. "Yabani görünsek de öyle insanlar değiliz." Bakışları Sinan'a döndü ve göz kırptı. Sinan ise gözlerini kaçırdı.

Giray masanın etrafını dolaştı ve benim olduğum tarafa geldi. Yanımdaki sandalyeye oturdu, ardından bir anda elini masaya sertçe indirdi. İrkildiğim için Sinan, "Yavaş!" diye tısladı. Giray ise bir anda üzerindeki bütün şiddet araçlarını çıkarmaya başladı.

İlk önce üç silah, sonra dört bıçak, iki çakı, ceplerinden jilet, gömleğinin yakasından da jilet. Şaşkınlıkla ona bakarken kurşun geçirmez yeleğini de çıkardı, sonra bana dikkatli bir şekilde baktı. "Avukat," dedi sakin bir sesle. "Tugay Demir Çeviker senelerdir seni tanıyor ve bunun senin için ne ifade edeceğini bilmem ama BL'yi ilk bilen kişi sendin, o mendille. Abim bunu özellikle istedi. O attığı mesajların hepsiyle ilk sana gösterdi."

O mesajların hepsini Tugay atmıştı, gelecekte görüşeceğimizi söylediği mesajlardı. "Sebebini tahmin edebiliyorum ama tamamen değil,

zaten söylemek de bana düşmez ama bunlar öylesine değildi. Şimdi buradasın, bizimlesin, karşımızdasın ve biz de buradayız. Karşındayım, silahsız, tamamen özgür. İstersen şu an beni çekip vurabilirsin, burada kimse de sözleşme gereği sana hiçbir şey yapamaz ama bunu yapmazsın. Neden? Çünkü Krallık umurunda bile değil."

Cümleleri tıpkı Tugay gibi etkileyiciydi. "Ne?" dediğimde oturduğum yerden kalkmak istedim ama omzuma bastırıp beni yerime oturttu.

"Bir sözleşme imzalattı sana, o sözleşmede başına bir şey gelirse kendi canıyla ödeyeceği yazıyor ve bu örgütte o sözleşmeyi imzalayan ikinci kişisin, ilk kişi de benim. Başka kimse yok." Kendisini işaret etti. "Ben kardeşiyim ve sen avukatısın." *Neden* diye haykırıyordu iç sesim. "Bütün bunlar nedensiz değildi ve görüyorum, sen de bizimle berabersin. Yardım edip etmemek kendi tercihin ama düşmanımız olmana gerek yok, bunu hiçbirimiz hak etmiyoruz."

Gözlerim Giray'ın yeşil gözlerinde dolaştı, sonra arkasındaki Defne'ye baktım ve diğerlerine. Hepsine tek tek bakıyordum ve hepsi benden bir yanıt bekliyordu. Sinan bile merakla beni izliyordu.

Aklıma ilk geleni söyledim: "Ya özgürlük uğruna beni kullanırsanız?" Çünkü en çok düşündüğüm buydu, Tugay benimle konuşurken de bunu düşünmüştüm. Her şey sineye çekilebilirdi ama BL örgütü için özgürlük daima birinci sıradaydı. "Ya sonra sırtımdan bıçaklarsanız beni? Ya beni kurban ederseniz?"

Giray'ın karşı çıkmasını bekledim ama bunu yapmadı. Düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldıktan sonra hiçbir cevap vermeden oturduğu sandalyeden kalktı. O an anladım, kendisi adına bir söz verse bile abisi adına söz veremiyordu; sessizliğini korumaya devam etmesinin nedeni buydu.

Gözlerim yeniden tahtanın sağ tarafına kaydı ve o isimlere baktım. Her isimle sohbetim olmuştu, içlerinden bazıları sonuna kadar Krallık'ın yanında olacaktı ama özlerinde kötü insanlar değillerdi. Onları bile öldüreceklerdi.

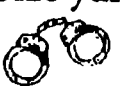
"Benden ne istiyorsunuz?" diye sorduğumda gözlerim tahtada geziniyordu.

Giray sessizliğini korumaya devam ettiği için sözü Defne devraldı. "Tek istediğimiz Feridun Karaman'ın gizli yerini söylemen." Bahsettiği Kerem'in babasıydı. Hızlı bir şekilde ona baktığımda emin olduğum bir şey vardı: Hiçbiri Kerem'in nişanlım olduğunu bilmiyordu. "İki

gün sonra o adamı büyük bir operasyonla devireceğiz ve bize yardım edersen bu çok daha kolay olacak."

"Neden Kerem değil de babası?" diye sorduğumda Sinan bile bu acımasız sorum karşısında şaşkına dönmüştü.

"Aslında Kerem'di," dedi Giray. "Fakat Tugay onu kendi halletmek istediğini söyledi, bize de babasını bıraktı." Gözlerini kıstı, derinlere kadar indi. "Söylesene Avukat, bize yardım edecek misin?"

Aynadaki aksimde kendimi izliyordum.

Annemin durmadan daha güzel olabilecekken neden bu şekilde olduğumu sorguladığı yüzüme bakıyordum, sonra vücuduma ve saçlarıma.

Anneme göre çok zayıftım, saçlarım çok cansızdı ve kısaltmam gerekiyordu, burnum çok büyüktü, dudaklarım da öyle. Kadınsı hatlara sahip değildim ona göre ama bunun dışında göğsümde tam kalbimin üzerinde başlayan vitiligo hastalığımdan utandığını hissetmiştim, bunu geçirmek için verdiği çabanın haddi hesabı yoktu.

"İlk doğduğunda yoktu," demişti bir keresinde babama. Gizli gizli onları dinliyordum. "Büyüdükçe ortaya çıktı, nedeni de bilinmiyor, neden böyle bu kız? Kötü görünüyor, arkadaşları dalga geçiyor, insanlar sürekli bakıyor, nasıl yapacağız? İnsanlara açıklama yapmaktan yoruldum. Küçücük çocuğun lekesi mi olur Allah aşkına?"

Babam geçiştiriyordu, hatta bunun çok önemli olmadığını söylüyordu ama annem için güzellik birinci sırada olduğundan bu beyaz lekelerden nefret ediyordu. Daima spor yapardı, saçları hep bakımlıydı, sağlıklı beslenirdi, dimdik otururdu, kendisine zarar veren her şeyden kaçardı.

Şimdi aynadaki aksime bakarken bu lekenin göğüskafesimin etrafına yayıldığını ve boynuma doğru tırmandığını gördüm. Parmaklarım çevresinde dolaşırken kaşlarım çatıldı. Doktora ilk gittiğimizde bana bunun psikolojimi bozmaması gerektiğini söylemişti, annem kolumdan tutup zorla götürmüştü beni oraya. Doktor söyleyene kadar bu hastalığın nadir olduğunu asla bilmiyordum. "Neden bozsun ki?" dediğimde on dört yaşındaydım.

Doktor öylece susmuş, söylediğine pişman olmuştu.

Zamanla insanlar bu lekeyi sorarak, bakışlarıyla taciz ederek, hatta kötü göründüğü yönünde cümleler söyleyerek aslında doktoru haklı çıkarmışlardı, ben de o lekeye küstüğümü fark etmiştim. Bundan

olmalı ki çoğu zaman önü kapalı kıyafetler giyerdim. Bazen de bunu neden kendime yaptığımı sorgular, o lekeyi gözler önüne sererdim.

Bir keresinde Kerem, "İş toplantılarında bence kapatmalısın," demişti. "Kötü mü görünüyor?" diye sorduğumda, "Kötü değil ama insanlar çok sorgular," diyerek geçiştiren bir cevap vermişti. Leke büyüdükçe Kerem'in bakışlarından rahatsız olmuştum çünkü bundan hoşlanmadığı belliydi.

"Eftalya Hanım?" Nigâr'ın sesiyle kendime gelince arkamda olduğunu gördüm, beni izliyordu. "İyi misiniz?"

"Nigâr Sultan," dedim başımı omzuma yatırıp. "Sence bu beyaz leke kötü mü görünüyor?"

"Hayır," dedi hemen kendinden emin bir tavırla. "Aksine seni güzelleştiriyor." Klişe bir yanıttı ama yine de yüzümde gülümseme oluşmasına neden olmuştu. Sırtımı aynaya dönüp ona doğru yürüdüm, ardından koluna girip mutfağa doğru ilerledim. "Neden öyle düşündün ki?"

İnsanlar bu aralar çok sık bu lekeye bakıyor diyemediğimden, "Sadece stresten dolayı çoğaldı," diye cevap verdim. "Genişliyor, bir gün yüzümü kaplayacak diye korkuyorum. Sinan kar tanesine benzeyeceğimi söyleyerek bana takılıyor ama bunun hastalık olduğu da ortada."

Mutfağa girdiğimizde bir sandalyeye oturdum ve Nigâr hemen önüme yeni demlenen kahveden koydu. "Bence seni farklı kılıyor," dedi gülümseyerek. "Benim de boynumda ameliyat izim var, insanlar bakıyor ama umursamıyorum. Bir zaman sonra o bakışlara alışıyorsun."

Başımı sallarken lisedeki kızları hatırladım, o leke ufacıkken bile benimle nasıl da dalga geçiyorlardı, şimdi olsa sadece karşıma geçip kahkaha atarlardı. İşin garip yanı, lekeler sadece göğüskafesimdeyken bacağımın üst taraflarında da küçük beyaz lekeler oluşmaya başlamıştı. Annemi uzun zamandır görmemiştim, şu an beni görseydi dehşetle yüzüme bakıp, *Sana ne oldu Eftal?* diye haykırırdı. *Doktora gideceksin!*

Anneniz tarafından beğenilmemek, sevilmemek, sürekli aşağılanmak bir süreden sonra özgüveninizi kırıyordu.

"Ben bu lekeye karşı hissizdim," dedim dürüstçe. "Ama zamanla utanmaya başladım. Bilemiyorum, her neyse." Elimi enseme yerleştirdim ve ocağa baktım. "Ne yemek yapacaksın? Benim birkaç saate çıkmam gerekiyor."

Örgütün yanından ayrıldıktan sonra Sinan'la yol boyu imzaladığım anlaşma üzerine kavga etmiştik, en sonunda *stop* diyerek araya resmiyet

duvarını koymuştum. Bunun üzerine Sinan bana birkaç dakikalığına küsmüştü ama eve geldiğimizde koltukta uyuyakaldığımı görmüş, üzerimi sıkıca örtmüştü.

O gece başımdan hiç ayrılmamıştı çünkü yine onlarca kâbus görmüştüm.

Örgüte ne olumsuz ne olumlu bir dönüşüm olmuştu ama dün resmi bir şekilde Tugay'm avukatı olmuştum. Bunu onaylamak için gittiğim yerde bir sürü bakışa maruz kalmıştım ama henüz baroda bu haber yayılmamıştı, yani Kerem henüz bilmiyordu ama elbette yayılacaktı, Kerem de bunu öğrenecekti.

Akşamüzeri yeniden Tugay'la görüşmeye gidecektim. Bu kez camsız, bir masada ve karşılıklı. Resmi bir şekilde avukatı olarak ve o benim müvekkilimken.

"Eftalya," dedi Nigâr başını eğerek. "Beni duymuyor musun?"

"Ah," dedim. "Dalmışım, ne diyordun?"

"Çorba, et ve pilav yaptım," dedi. "İstediğin başka bir şey var mı?"

Kolumdaki saate baktım, ardından altdudağımı dişlerimin arasına aldım. Sinan, Meryem'i doktordan almaya gitmişti, bugün tek başıma hapishaneye gidecektim ve dönüşte bana Ufuk eşlik edecekti. Yeni korumam Ufuk'la nasıl bir yol izleyeceğimiz konusunda bir fikrim yoktu ama artık iki korumam olacaktı.

"İstediğin başka bir şey var mı?" diye sordu Nigâr bir kez daha.

Çok kısa bir an düşündüm. "Yaprak sarması yapmayı biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Zihnimde Tugay'ın sesi çınlıyordu, benden yaprak sarması istemişti, bundan bir hafta önce bunu ona götüreceğimi söyleseler aptal olduklarını dile getirirdim ama yaşadıklarını, yaşatılanları düşündüğümde babamla aynı noktada olduğunu görebiliyordum. Aslında bundan bir hafta önce BL örgütü liderinin benden yaprak sarması isteyeceğini söyleseler de bunun saçma bir şaka olduğunu dile getirirdim ama Tugay'a akıl sır erdirilemezdi, bunu görmüştüm.

Nigâr gülümsedi. "Elbette," dedi keyifle. "Biraz yaprağım var, sarmamı ister misin?"

Başımı heyecanla salladım. "Evet, getir de beraber saralım hadi."

Nigâr kaşlarını kaldırdı. Normalde mutfağa girmezdim, girdiğimde güzel yemek yapardım ama pek zamanım olmadığından bu işleri Nigâr hallederdi.

Fakat Tugay Demir, "Sen nasıl seviyorsan öyle olsun," demişti, ben de nasıl seviyorsam öyle yapabilirdim.

Yeniden kaşlarını kaldırdı. "Çok mutlu oldun," dedi dolaba doğru yürürken. "Bu kadar çok mu istiyorsun yaprak sarması?"

"Mutlu mu?" Bunu sorarken bile yüzümdeki gülümsemenin farkında değildim.

"Evet," dedi kavanozun içindeki yaprakları çıkarırken. "Canının çok istediğini bilseydim daha önceden yapardım."

"Aslında," dedim elim boynuma doğru giderken. "Benim için değil, birine yapacağım."

Nigâr'ın yüzü düştü, bakışlarını kaçırdı. "Kerem Bey'e mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, ona neden yemek yapayım?"

Bu yanıt Nigâr'ın hoşuna gitmiş olmalıydı ki kıkırdadı. Ardından yaprakları belirli bir sıraya göre dizdi, içini hazırlarken oturduğum yerden kalkıp ona yardım ettim, hatta biraz dinlenmesini söyleyip kendim hazırladım. Bunu yaparken kendimi uzun zaman sonra ilk defa iyi hissediyordum çünkü biri için çabalamayalı, daha doğrusu olumlu bir sonuç verecek bir çaba vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Krallık yanlısı Avukat Eftalya Atalar'ın Krallık karşıtı BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker'e sarma sardığı gerçeğiyle şu an yüzleşmeyecektim.

Gülmeye başladığımda Nigâr bana ne olduğunu sordu ama hiçbir cevap vermeden devam ettim.

On beş dakika sonunda masaya geçtiğimizde yaprakları önümüze aldık ve pirinçleri doldurmaya başladık. Havadan sudan öylesine şeylerden sohbet etmeyi bile o kadar çok özlemiştim ki uzun süredir hissetmediğim kadar mutlu hissediyordum.

Nigâr karşı komşudan söz ediyordu, dedikodu yapıyordu kendi çapında. Dedikodudan pek hoşlanmasam da ona ayak uyduruyordum. Sonra saçlarının renginden konu açıyordu, konudan konuya atlıyor ama bir şekilde konuyu yine bana getiriyordu.

"Eftalya," dedi heyecanla. "Dolabının içi çiçekli elbiselerle dolu, biliyorum seviyorsun renkleri. Giysene bir gün kızım onlardan."

Alıp alıp dolabın köşesinde çürümeye terk ettiğim o elbiselerden alışveriş yaparken yanımda olan Sinan'dan ve Nigâr'dan başka kimsenin haberi yoktu.

"Bilmiyorum," dedim yanaklarım kızarırken. "Çok romantik elbiseler. Nerede giyeceğim? Mahkûmların karşısında mı?"

"Neden olmasın?" diye sordu. O an Tugay Demir'in karşısına çiçekli elbiseyle çıktığımı düşündüm ve bir kez daha kahkaha attım, mutluluk tam yanımdaydı.

Ve tabii ki bu mutluluk o kadar da uzun sürmedi.

Kapı çaldığında kısa süreli bakıştık, ardından Nigâr kapıyı açmaya gitti. Önce sesini duydum, sonra adım seslerini. Kerem gelmişti ve elim yaprakların üzerinde donakalmıştı.

Kalbim korkuyla atıyordu, Tugay'ın avukatı olduğumu bu kadar çabuk öğreneceğini beklemiyordum. Büyük finale gelmiştik, birazdan deprem olacaktı.

Gözlerimi sıkıca yumup birkaç derin nefes aldığımda mutfağa girdiğini hissettim. Sonra Nigâr'a, "Bana bir kahve koy ve çık," dediğini duydum. Saygısızdı, yine saygısızdı.

İçimden ona kadar saydım ve en sonunda gözlerimi açtığımda Kerem'in az önce Nigâr'm kalktığı sandalyeye oturduğunu gördüm. Dikkatli bir şekilde bir bana bir masaya bakıyordu, şaşkınlık içindeydi. Derin bir nefes verdim, hayır, henüz öğrenmemişti. Zaten bana bu konuda öyle güveniyordu ki aldığım dosyaları incelemeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu.

Kendim için değil, babama zarar vermemek için ters bir şey yapmayacağıma emindi.

Nigâr sessizce kahvesini hazırladı, önüne koydu ve hiçbir şey söylemeden çıktı. "Afiyet olmasın mı?" diye sordu Kerem arkasından. Nigâr yine cevap vermedi. "Saygısız!" dedi bu kez de.

Kahverengi saçları yine taranmıştı, üzerinde siyah takım elbisesi vardı, kirli sakalını yeni kesmişti, tıraş losyonu kokusu geliyordu. Yeşil gözleri ise dikkatle bana bakıyordu.

"Hoş geldin," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Beklemiyordum." Bakışları göğüskafesime indi, üzerimde geceliğim ve sabahlığım vardı; o baktığı an sabahlığımın önünü kapattım.

"Hoş bulduk," dedi, ardından alayla önümdeki yapraklara baktı. "Hayırdır, aşçılığa mı soyundun?"

"Sadece," dedim yaprakları işaret edip. "Yardım etmek istedim."

"Yardım etmek için değil, sana yardımcı olması için var o kadın," dedi Kerem rahat bir sesle, ardından cebinden sigarasını çıkarıp yaktı, masadaki yemeklere zerre saygısı yoktu. "Sana yakışmıyor Eftalya."

Derin bir nefes verip gözlerimi devirdim, sonra ellerimi yanımdaki peçeteye sildim. "Neden geldin? Bugün duruşman yok muydu?"

Kerem dudaklarını büktü, ardından yaklaşıp bir anda elimin tersine öpücük kondurdu. "Nişanlımı özleyemez miyim?"

"Kerem..." dedim elimi ondan kurtarmaya çalışırken ama bırakmadı. "Nigâr burada, sevmiyorum böyle hareketleri, biliyorsun."

"Umurumda değil," diye mırıldandı. "Seni kaç gündür göremiyordum, işten fırsat bulduğum an sana kaçtım. Hem söyleyeceklerim var."

Elimi ondan kurtarmak için ayağa kalktım ve buzdolabına doğru ilerlerken, "Ne hakkında?" diye sordum.

Kerem'in bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyordum ama gözlerim ona dönmüyordu. Dolaptan buz gibi su çıkardım, soğuk sulardan nefret ederdim ama o an kurtuluş için koca bardak suyu kafama diktim.

"Neyin var senin?" diye sordu Kerem sert bir sesle. "Benden kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum," dediğimde yeniden masaya ilerleyip karşısına oturdum, parmaklarımın arasında ise sıkıca bardağı tuttum. "Sadece yorgunum ve yoğunum, çok işim var. Ayrıca nişanlanmış olmamız evime çat kapı geleceğin anlamına gelmiyor."

Tek kaşını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı, ardından Nigâr'ın getirdiği kahveden birkaç yudum içti, yüzünü buruşturdu, kahveyi itekledi. Bir kez daha gözlerimi devirdim. Hep böyleydi, beni şaşırtmıyordu.

Sessizlik oluştu. Yutkunma, ayağını yere vurma ve parmaklarla ritim sesinden başka hiçbir ses yoktu. O an babasının bu gece BL örgütü tarafından alaşağı edileceğini hatırladım, onu uyarmalı mıydım? Aslında bunu ona borçluydum. Ne olursa olsun, onun babasıydı ve Feridun Karaman oğlu kadar kötü biri değildi. En azından benim tanıdığım kadarıyla.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey..."

Lafımı yarıda kesti. "İdam yasası yarın geliyor." Kalbim tekledi, açık olan dudaklarım daha fazla aralandı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Elimdeki bardak titremeye başladığında beklediğim depremin evin içinde can bulduğuna şahit oldum fakat aslında o deprem tam içimde, kalbimin üzerindeydi. "Oy çokluğuyla kabul edildi, ilk önce Krallık karşıtları asılacak, sonra sanatçılar çünkü sanatçılar toplumun çıkaramadığı sestir. Her neyse. Maalesef asılacaklar arasında baban da var Eftalya."

Elimdeki bardak daha fazla titrerken, "Na..." Yutkundum, kekelemeye başlamıştım. "Nasıl oldu bu?" diye sordum. "Bunun olmayacağını söylemiştin."

Kerem mutsuz bir şekilde yüzüme baktı, sonra uzanıp ellerimi tuttu ama bu kez kaçamadım çünkü buz kesmiştim, hareket edemiyordum.

İdam demek, geri dönüşü olmaması demekti. İşkencelere bile razıydım ama idam demek, babamın ölmesi demekti ve biliyordum, ilk asılacaklardan biri o olacaktı.

"Ret oyu verdim Eftalya," dedi Kerem mutsuz bir sesle. "Ama sadece benim oyumla olmuyor. Babamın da fikrini değiştirmek istedim ama o onayladı. Hem sadece altı kişi ret oyu verdi, kalan otuz kişi onayladı." Daha fazla titremeye başladım. "Aksini savundum ama kimse beni dinlemedi, yapabilecek hiçbir şeyim yoktu."

Otuz altı kişi. Sadece otuz altı kişi bir insanın idamına keyfi bir şekilde karar verebiliyordu. Bu o kadar acıydı ki, o insanların canı hiçbirinin umurunda bile değildi.

Gözlerim acıyla dolduğunda babamın yüzü gözümün önüne geldi. İşkencelerden ötürü sesindeki o korkuyu duydum; ağızlığını, yürüyüşündeki aksaklığı gördüm. "Bana," dedim kısık bir sesle. "Söz vermiştin. Bunun olmayacağı, babamın asılmayacağı konusunda bana söz vermiştin." Bulanık görüyordum çünkü ağlayacaktım ve bu en son isteyeceğim şeydi.

"Bebeğim," dedi nefesini vererek.

"Bana," dedim dişlerimi sıkarak. "Söz vermiştin Kerem. Babamı kurtaracaktın."

"Yine kurtarabilirim," dediğinde elimi daha sıkı tuttu, bunu suyun titremesinden anladım. "Ama baban bana yardımcı olmuyor. Bir kez..." Başını salladı. "Bir kez olsun düşüncesinden vazgeçip pişman olduğunu söylese onu oradan çıkarabiliriz bile ama bunu yapmıyor. Beni çaresiz bırakıyor."

"Kerem," dedim bardağı sıkıca tutarken. "Babamı asacaklar ve sen bana pişmanlıktan mı söz ediyorsun?" Gözümden bir damla yaş aktı, silmek için uzandı fakat başımı sağa çevirdim. "Bana bunu engelleyeceğini söylemiştin. Böyle anlaşmıştık."

Kerem başını iki yana salladığında, "Zamanımız var," dedi içimi rahatlatmak istermiş gibi. "Sen de babanla konuşursan ve onu ikna edersen..."

"Ne zamanından söz ediyorsun?" diye haykırdığımda sesim mutfakta yankılandı. "Bu karar onaylandıktan sadece iki hafta sonra onları asmaya başlayacaklar!" Elimi ondan kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. "Ama bu senin de işine geliyor, değil mi?" diye sordum aynı yüksek sesle. "Çünkü babamdan, yani onlardan nefret ediyorsun!"

"Eftalya," diyerek karşı çıktı, onun da sesi yükselmeye başlamıştı.

"Son iki senede verdiğin tek çaba Krallık karşıtlarını içeriye tıkmak!" diye bağırdım. "Çünkü kanında Krallık'ın düşünceleri geziniyor! Sen de onlar gibisin!"

"Yapma," dedi ve ellerimi daha sıkı tuttu, bu kez sakinleştirmek için değildi. "Bu şekilde daha fazla kötüye gitmesini sağlarsın."

"Beni tehdit etme!" diye haykırdığımda vücudum öfkeden titriyordu. "Ben babam için seninle nişanlanmayı bile göze aldım, bunu yaptım! Bir aptal gibi, kendime yakışmayan şekilde ruhumu yok ettim, seninle nişanlandım ben!" Kerem'in çenesi kasıldı ve gözlerine öfke doldu. "Babamı kurtaracaksın diye kendimi sana sattım ben, parmağıma bu yüzüğü taktım ve bu hayatımda aldığım en iğrenç..."

Bir anda elimdeki bardağı alıp sertçe masaya çarptığında cam parçaları etrafa dağıldı. Bir parçası yüzüme denk gelmiş, acıyla inlememe neden olmuştu çünkü yüzümü kesmişti. Ardından mutfak masasındaki örtüyü öyle sert bir şekilde çekti ki bütün o sarmalar yere dağıldı.

Sertçe sandalyemin kollarından tuttuğunda ve yüzüme yaklaştığında gözlerim kocaman açık ona bakıyordum. "O cümlenin devamını getirirsen babanı diri diri yakmalarını sağlarım," dedi dişlerini sıkarak. "Beni duydun mu?" Korkuyla değil, şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Duydun mu?" diye bağırdı tekrar yüzüme. Sesi kulaklarımda çınlamaya devam ederken gözlerimi sıkıca yumdum. "Duydun," dedi sesini alçaltırken. "Ve anladın."

Gözlerimi açmadım, gözkapaklarımdaki karanlığa odaklandım ama babamın yüzünden ya da Kerem'in öfkesinden başka hiçbir şey göremedim. Oradaydım, hiç olmadığım biri gibi oturuyordum ve o an fark ediyordum parmağıma bu yüzüğü takmasaydım da bu tehditlerle karşılaşacağımı.

"Adımı kirletmeyeceksin," dedi Kerem öfkeyle nefesini verirken. Nefesi yüzümdeydi, midem bulanıyordu. "Sen benim nişanlımsın, ona göre davranacaksın."

Yine gözlerimi açmadım ama içimde bir yer, kısık da olsa bir ses, *Al yerden bir cam parçası, sapla şahdamarına ve öldür onu!* dedi. Bu ses, seneler önce o tuvalette hâkimi çekip vuran kadının sesiydi.

Ne yazık ki artık asıl sorun da buradaydı, o zamanlar bunu yapabiliyordum ama birini öldürebilecek kuvvetimin kalmadığının farkındaydım.

"Eftalya," dedi, sesi daha sakin geliyordu. "Seni üzmek istemiyorum." Aklımı kaçıracaktım, bu bir kâbus olmalıydı. "Ama beni buna itme. Elimden gelen her şeyi yapıyorum, bizim için de baban için de." Nefesimi tuttum, onun kokusunu bile almak istemiyordum. "Sadece bana güven olur mu?"

Hiçbir şey demedim, gözlerimi açmadım ve bir süre daha öylece durdum. Bu sürede sadece bir kez Tugay'ın yüzü gözlerimin önüne geldi; direnci ve ne olursa olsun dik duruşu... Aklıma gelmemeliydi, BL benim de içimde bir yerlere işlememeliydi ama bu olmuştu.

Kerem birkaç dakika sonra sandalyemi hafifçe itti, sonra adımlarını işittim, cam parçalarına basıyordu. Ardından mutfaktan çıktı ve dış kapının çarpılma sesini duydum.

Gözlerimi yavaşça açtığımda Nigâr'ın koşar adımlarla etrafımda dolaştığını fark ettim fakat söyledikleri bir çınlama gibi geliyordu. Etrafa baktı, sonra yüzüme, ardından çeneme bir havlu tuttu, gözleri acıyla dolmuştu. Bakışlarım sadece bir kez yere döndüğünde cam parçalarını ve yaprak sarmalarını gördüm.

Bu hayatın içinde bir çaba yoktu, olmamalıydı. Bu hayatın içinde mutluluk yoktu, olmamalıydı.

Bu hayatın içinde masumiyet yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı.

Gözlerimi yeniden kapattım, ardından göğsümdeki o beyaz lekenin daha fazla büyüdüğünü hissettim. İstedim ki bir idam ipi o an boynuma dolansın ve ruhumu ayırsın bedenimden çünkü bu şekilde yaşamaya devam edebilecek biri değildim.

Dışarıda karlı değil, yağmurlu bir hava vardı ve ben şemsiye bile almadan dışarıya çıkmıştım. Ada Hapishanesinin olduğu yere daha fazla yağmur yağmıştı ve sırılsıklam olmuştum ama bu umurumda bile değildi; ıslanmak beni kendime getirmişti, soğuktan ne kadar hoşlanmasam da şok etkisi yaratmıştı.

Görüş masasında otururken karşımdaki boş sandalyeye bakıyordum, birkaç dakika sonra Tugay Demir gelecekti. Bu kez kapıdaki

kadına avukatı olduğum belgeyi vermiştim ve hiçbir şey söylemeden içeriye girmiştim. Krallık Yemini etmeyi ihmal etmemiştim elbette. O yemini etmeseydim girdiğim yer görüş odası değil, hapishane olurdu.

Saçlarımdan üzerimdeki kahverengi boğazlı elbiseye sular damlıyordu, bir kaban bile almadan dışarı çıkmıştım. Üşüdüğümü hissediyordum, oda da oldukça soğuktu ama yine umursamadım.

Böylesi çok daha iyiydi.

Kapının önünden sesler gelmeye başladı: Adım sesleri, mırıltılı konuşmalar; hepsi benim, Tugay'ın avukatı olmamı konuşuyordu. Gitgide yayılacaktı, ilk önce hapishanede, sonra baroda. Eninde sonunda da Kerem'in kulağına gidecekti.

Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım, o sırada kapının açılma sesini işittim. İçeriye bir gardiyan girdi, orta boylarda, yaşlı ama gözlerinden bile Krallık karşıtı olduğu belli olan cinsten. Bana başıyla selam verdi, onun arkasından Tugay Demir Çeviker'in girdiğini gördüm.

İçeriye girmeden önce girişte durup bana baktı. Siyah mahkûm üniforması, elleri kelepçeli, ağızlığı yok, eldivenler giyilmiş, gözleri beyaz ışıkta daha yorgun görünüyor, saçları daha dağınık, hatta sakalları hafif uzamış.

Yine de gülümsedi, karşılık bulamadığında ise daha geniş gülümsedi ve içeriye doğru bir adım attığında hafifçe sektiğini ama bunu engellemeye çalıştığını fark ettim; bir şeyler olmuştu.

O an birine sarılma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğumu anladım. Sarılma da değil, güvendiğim birinin omzunda saatlerce ağlayıp kendimden utandığımı söylemek, neye dönüştüğümü ve ne uğruna kendimden vazgeçtiğimi anlatmak istiyordum. Ancak bu kişi Tugay Demir değildi, olamazdı, ona sarılamazdım.

Keşke Sinan olsaydı.

Tugay bana yaklaştıkça yüzüme dikkatli baktı ve çenemdeki kesik izini gördüğünde yüzündeki gülümseme silindi, kaşları çatıldı. Ağır adımlarla karşımdaki sandalyeye oturduğunda gardiyan kapıyı kapattı, sonra Tugay'ın kelepçesine doğru ilerledi. "Kelepçe kalacak," dedim bir kez daha. Tugay bu kez umursamadı ve çeneme bakmaya devam etti.

Yüzüne bakmadan hızla çantamdan dosyasını ve notları çıkardım. Yüzümü dikkatli bir şekilde incelediğini biliyordum ama onunla göz temasından kaçındım.

"*Sevgili Avukat*," diye mırıldandı. Ruhumdan yayılan mutsuzluğu mu hissetmişti yoksa kendisi de mi kötüydü, bilmiyordum ama sesi mutsuz geliyordu. "Yüzüne ne oldu?"

"Düştüm," dedim dosyanın ilk sayfasını açarak. Notları da etrafa yaydım. "Nereden başlayalım?"

"Nasıl düştün?" diye sordu fakat yine yüzüne bakmadım. Notları belirli bir düzene göre yerleştirirken, "Nasıl düştün?" diye sordu bir kez daha ve ben yine cevap vermedim. Bir anda yüzüme dokunmak için elini kaldırdığında geriye çekilip gözlerinin içine baktım ve dimdik oturduğunu, arkasına bile yaslanmadığını gördüm. Eli havada asılı kalırken yüzünde büyük bir merak vardı.

"Merdivenden düştüm," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Bunun ne önemi var?"

Gözleri çenemde dolaştı, sonra yüzüme baktı, ardından beni süzdü. "Düştün ve sadece çenen mi yaralandı?" diye sordu merakla. "Daha çok kesilmiş gibi görünüyor. Zarar görmüşsün, bunun elbette önemi var."

"Düştüm ve çenem merdivenin sivri tarafına denk geldi, vücudumda da morluklar var." Bakışlarında buna inanmadığını görebiliyordum. "Neden merak ediyorsun?"

"Hiç," dedi kaşlarını çatarak. "Bir an bunu sana birinin yapmış olabileceğini düşündüm ama kendini koruyabileceğine emin olduğum için vazgeçtim." Cümlesi bıçak gibi saplandığında yutkunmadan edemedim. "Korursun değil mi?" diye sordu. Gözleri yüzümden parmaklarıma kaydı ve yüzüğe baktı. Yüzüğün yerinde olduğunu gördüğünde, "Korursun..." dedi derin bir imalı imalı. "Sanmıyorum kendine bunu yapacağını."

O da bilmiyordu kiminle nişanlı olduğumu ve Kerem'den fazlasıyla nefret ettiğini anlayabiliyordum. Ne düşünecekti? Beni anlayacak mıydı? Hayır, Tugay Demir bu konuda beni anlamazdı çünkü dilinden özgürlüğü düşürmeyen adam, bir yüzükle kendimi birine mahkûm ettiğimi asla kabullenemezdi.

Sessiz kaldım, sonra sandalyemi biraz daha masaya yaklaştırıp gözlerimi önümdeki notlara çevirdim. "İki gündür gönderdiğin çiçekleri aldım Sevgili Müvekkilim," dedim onun gibi konuşmaya çalışarak. "Ama bana her gün çiçek göndermek zorunda değilsin, seram o kadar büyük değil."

"O halde daha büyük bir sera alırız sana," dedi ve sesine yine o bilindik neşenin geldiğini fark ettim. "Hatta kocaman bir bahçen de olabilir. Çünkü ben her gün sana çiçekler göndermeye devam edeceğim. Kendi ellerimle getiremediğim için üzgünüm ama kendim hepsini araştırarak gönderiyorum sana, bunu bil. Özgür olduğumda bizzat kendi ellerimle çiçek verebilirim."

"Sebep?" dedim notları karıştırırken. "Neden bana çiçek gönderiyorsun?"

"Nezaket," diyerek geçiştirdi.

"Nezaket," diyerek alaya aldım. "Beni tehdit edersin ama nezaket, bir gardiyanın burnunu kırarsın ama nezaket, adam öldürürsün ama nezaket..." Omzumu indirip kaldırdım. "Anladım," dedim üstünü kapatıp. "Bu kez notlar yoktu ama." Umursamaz görünüyordum ama aslında neden not olmadığını merak ediyordum çünkü onun bana gönderdiği notlar için bile ayrı bir dosya hazırlamıştım.

Başını önüne eğdiğinde ve masaya yaslandığında benimle göz göze geldi. Aramızda cam yoktu, onu ilk defa bu kadar yakından görüyordum. Uzun kirpikleri vardı, yüzündeki izler onu güzelleştirmişti, gülümsediğinde dudağının kenarında bir gamze oluşuyordu. "Eksikliğini hissedecek misin diye merak etmiştim," dedi sevecen bir sesle. "Hissetmişsin." Göz kırptı ve öyle sevimli göründü ki bu beni bozguna uğrattı.

Gözlerimi kaçırdım, ardından yeniden ona baktım ve bir kez daha notlara baktım. Dayanamayıp bir daha ona döndüğümde gülümsemeden edemedim. "Şöyle bakmaktan vazgeç," dedim gülümseyerek. "İnsanları hiç katletmemiş masum bir adam, hatta bir çocuk gibi görünüyorsun."

Sırıttı ve yeniden dik bir duruşa geçtiğinde eldivenli parmaklarını birbirine geçirdi. Gözleri ilk önce notlara kaydı, sonra dosyaya baktı, ardından deri çantama. Bir şeyler aradığını anladım ama hiçbir şey sormadan beni bekledi. Heyecanlı mıydı? Evet, heyecanlıydı.

Aradığı yaprak sarmasıydı, kalbimde bir delik oluştu; ilk defa Tugay Demir için o gün canım yandı çünkü yaprak sarması getirememiştim. Bu da bana bir mahkûmun değil de masum bir adamın dileğini gerçekleştirememişim gibi hissettirmişti.

Boğazımı temizlerken notlarla uğraşmaya devam ettim. "Örgütünle tanıştım, hepsi son derece kibar ve bir o kadar da kaba insanlar. Ayrıca bana imzalattığın o ölüm sözleşmesi de yine senin gibi çok

nazikti." Gözlerini kırpıştırdı. "Söylesene, 28 madde boyunca şöyle olursa ölürsün, böyle olursa ölürsün, bir de bu şekilde kuzu pirzola olursun yazarken yorulmadın mı?"

"Hayır tabii ki," dedi heyecanla. "Bayılırım tehditlere." Beni işaret etti. "Üzerine alınma lütfen, seni tehdit etmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Madde 29 ben ölürsem senin öleceğini de söylüyor," dedim. "Yani bir gün ölmeni istersem kafama sıkabilirim öyle mi?"

Aslında şaka yapmaya çalışmıştım ama ciddiye almış olmalıydı. "Bunu yapmazsın değil mi?" diye sordu.

Güldüm. "O kadar manyak mı görünüyorum?"

"En az benim kadar," diye yanıt verdi. "Çünkü bunu ben de yapardım." Yine güldüm ve bu kez o da bana katıldı.

"O sözleşmeyi sadece iki kişi imzalamış," dedim gözlerinin içine bakarak. "Birisi ikizin Giray, diğeri de ben. Söylesene, neden ben?"

Hızlı bir cevap vermesini bekledim çünkü genelde cümlem tamamlanmadan ne söyleyeceğimi anlar, direkt cevap verirdi ama bu kez öyle olmadı. Düşündü, nedenlerini değil de ne söyleyeceğini düşündüğüne emindim. En sonunda geçen gün söylediği gibi, "Vardır bir nedeni," dedi. "Vardır bir izi, vardır bir lekesi."

Gözlerimi kıstım, aynı şekilde karşılık verdi. Öyle rahatsız oturuyordu ki yüzündeki o gülümseme olmasa benimle bu odada durmaktan rahatsız olduğunu düşünürdüm.

Notlara döndüm. "Bilgilerini teyit etmem gerekiyor," dedim sakin bir sesle. "Lütfen tek kelimelik cevaplar ver ve beni dalgaya alma çünkü ses kayıt cihazını açacağım. Sen bir mahkûmsun, ben de senin avukatınım. Bu ciddiyette ilerlemesini istiyorum."

"Elbette Sevgili Avukat," dedi rahat bir sesle. "Şu hayatta seni ciddiye aldığım kadar kimseyi ciddiye almıyorum ben."

Derin bir nefes verdim, sonra çantamdan ses kayıt cihazını çıkardım, bu onu rahatsız etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Adın Tugay Demir Çeviker."

"Evet."

"29 Kasım 1996 doğumlusun."

"Evet."

"Burcun Yay." Gülmeye başladı. "Tamam beni dinliyor musun diye merak etmiştim," dedim gülerek.

"Sevgili Avukat," dedi içten bir sesle ya da ben öyle duymak istedim. "Şu an seninle bir kafede oturuyor olsaydık bütün bunlar olmadan tanışsaydık, şimdi bana yükselenimi sorardın değil mi?"

Gözlerimi açtım ve ses kayıt cihazını işaret ettim. Tugay sırıtarak ses kayıt cihazına yaklaştı. "Yükselenimi bilmiyorum," dedi cihaza doğru. "Ama Sevgili Avukat'ım hangi burcu daha çok seviyorsa o olsun."

Aşağıdan bacağına vurduğumda düşündüğümden daha acılı bir tepki verdi ve yüzünü buruşturdu. "Acıdı mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama acıdığını anlayabiliyordum.

Yeniden notlara döndüm. "İzmir doğumlusun, annen ve baban hayatta değil, bir tane ikiz kardeşin var."

Kısa bir süre bekledikten sonra, "Evet," dedi. Merakla ailesi hakkında bir şeyler sormak istedim ama bu beni ilgilendirmezdi çünkü o mahkûmdu, ben de onun avukatıydım. Resmiyeti bozamazdım.

Kaşlarım çatıldı. "Kayıtlara göre bir kızın var, adı Nida Çeviker." Bakışlarımı ona çevirdim. "Evli misin?"

Gözlerimin içine bakarken yavaşça ses kayıt cihazına yaklaştı yine. "Sevgili Avukat şu an evli olmadığımı söylemem için ömründen beş sene verir," dedi fısıldayarak. "Bana şu an endişeyle bakıyor."

"Hey," dedim dişlerimi sıkarak. "Ne saçmalıyorsun?"

Yeniden gülmeye başladı. "Evli değilim," dedi dürüstçe. "Kız kardeşimi kendi üzerime aldım, soyağacım silindi. Çocuğum gibi görünüyor."

Nefesimi verdim ve içimin rahatladığını hissettim, içimi rahatlatan da neydi? Evli olsa ne olacaktı ki?

"İlkokul ve ortaokul zamanlarına dair kayıt yok, lisede askeri okula gitmişsin," diye mırıldandım. "Sonra da pilot olmuşsun. Bir süre Kralık için çalışmışsın, başkanın pilotuymuşsun."

"Evet," dedi ve sesinde mesleğine duyduğu aşkı hissettim. "Pilotum ve çalıştım."

"Sonra da başka bir pilotla içinde bulunduğunuz uçak düşmüş, ikiniz de ağır yaralar almışsınız ama yaşamışsınız." Sessizlik. Onaylamadı ya da reddetmedi çünkü bahsi geçen şey bir suçtu.

Yutkundum ve yeniden notlara döndüm. "Şimdilik sana soracağım iki soru var," dedim. "Avukatın olarak not almak zorundayım."

"Elbette," dedi. "Yanıtlamak için seni bekliyorum, umarım eski kız arkadaşlarımı sormazsın." Gözlerimi devirdim, o ise karşılık olarak

başını omzuna doğru yatırıp gözlerimin içine baktı. Öyle dikkatli bir şekilde baktı ki bir süreden sonra kendisi bile bu bakıştan rahatsız oldu.

"Lütfen laubalileşme," dedim resmi bir ses tonuyla.

Başını salladı, sonra yeniden ses kayıt cihazına yaklaştı. "Karşınızda bir mahkûm ve avukatı var," dedi. "Teyit ediyorum, sevgili gelecekte bunu dinleyenler. Hepinizin belasını sikeceğim fakat avukatıma kocaman çiçeklerle dolu bir bahçe almaktan da vazgeçmeyeceğim. Evet, ben Tugay Demir Çeviker, şu an bir deniz kenarındayım, güneş tenimi yakıyor. Evet, ben artık özgürüm, siz bunu dinlerken ben özgürüm."

Elimi onu susturmak için masaya vurduğumda Tugay geriye çekilip teslim oluyormuş gibi kelepçeli ellerini kaldırdı.

Krallık başa geçtiğinden beri mahkûmlara sorulan o iki zorunlu soruyu ona yönlendirmem gerekiyordu fakat ilk defa bu soruları sorarken canım bu kadar yanıyordu; babama soramamıştım çünkü yanıtları biliyordum ama Tugay'a soracakken neden bunları sorduğumu anlamasından korkuyordum.

Elime kalemi alıp, "En sevdiğin yemek?" diye sordum umursamaz görünmeye çalışarak.

Hiçbir cevap vermeden bekledi, öyle ki neredeyse bir dakika geçti. O bir dakika sonunda bakışlarımı yavaşça ona çevirdiğimde yüzünde gülümseme yoktu. Ona bakmamı beklemişti. "*Yaprak sarması*," dedi üzerine bastırarak. "Çok severim. En sevdiğim yemektir."

Bakışlarımı kaçırdım hemen, yazarken harfler birbirine giriyordu çünkü kendimi suçlu hissediyordum; belki bir açıklama yapmam gerekiyordu ama hiçbir şey söylememiştim, o da sormamıştı.

En sonunda, "Yaprak sarmasını yapamadım," dedim dürüstçe. "Bir şey oldu ve yapamadım."

"Boş ver," dedi omzunu indirip kaldırarak. "Bir mahkûma göre fazla masum bir istekti zaten."

"Gerçekten yapamadım," dedim gözlerimi açarak. "Yoksa yapmayı..." Çenesiyle ses kayıt cihazını işaret ettiğinde susmak zorunda kaldım, ardından diğer soruya geçtim. "En sevdiğin koku?"

"Yok," dedi hemen. "Hiç olmadı."

Gözlerim açıldı. "Nasıl yani? En sevdiğin koku yok mu?"

Tugay'ın dudakları yeniden kavislendi ve dilini damağına vurup başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Bu soruların nedenini biliyorum Sevgili Avukat," dedi. "Bir gün idam edilirsem avukatım olarak

ölmeden önce en sevdiğim yemeği verecek, asıldığım yere en sevdiğim kokuyu yayacaksın."

Elbette biliyordu, bilmeme ihtimali mi vardı? Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Üzgünüm," dedim. "Zorundaydım."

"Problem değil," diyerek geçiştirdi. "Umarım o yaprak sarmasını bir idam sehpasına çıkmadan hemen önce yemem, tek dileğim bu."

Sessizlik. İdam yasasının geleceğini biliyor muydu? Asılacaklar listesinde başta olduğunu peki? Elbette biliyordu, her şeyi biliyordu.

Ellerimi kâğıdın üzerine koydum ve kalemi çevirip lafı değiştirdim. "Bilgilerin bu kadarla sınırlı, gerisi suçlarından ibaret. On bir cinayet..."

"On iki," dedi bu kez.

"Ne?" dedim gözlerimi açarak.

"Dün on iki oldu," dedi dudaklarını bükerek. "Bir gardiyanı boğarak öldürdüm." Gözlerim kocaman açıldı, ardından uzanıp ses kayıt cihazını kapattım.

"Sen ciddi misin?" diye sordum öfkeyle.

"Evet," dedi. "Çok canımı sıktı, ben de onu boğdum."

Rahatlığına ayrı, yüzündeki gülümsemeye ayrı şaşırmıştım. "Sana hiçbir suça karışma dememin ardından sadece üç gün geçti ve bir gardiyanın burnunu kırdın, bir gardiyanı boğdun..." Ellerimi öfkeyle saçlarımdan geçirdim. "Her geldiğimde bu sayı yükselecek mi yoksa beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Kafa attığım gardiyanla aynı kişi," dedi ellerine bakarak. "Ve yine abartıyorsun."

Dişlerimi sıkarak öne doğru eğildim. "Aptal bir adam değilsin," diye fısıldadım öfkeyle. "O kadar suçtan yargılanırken yeni suç işlemen başını daha çok yakacak, bunu bilmiyor musun? Neden sözümü dinlemiyorsun?"

Yüzümdeki öfkeye bakarken dudaklarını birbirine bastırdı, ardından ses kayıt cihazını işaret etti. "Sevgili Avukat, keşke bu konuşman ve azarlaman kayıtlara geçseydi, özgür olduğumda dinleyip keyiflenirdik."

"Özgür falan olamayacaksın, bu aptal bir inançtan başka hiçbir şey değil," dedim sert bir sesle. "Söylesene, hangi tarafından tutup kurtaracağım seni? Hangi suçunu aklayacağım? Herkesin gözü önünde gardiyan öldürüyorsun, ben seni nasıl temizleyeceğim Tugay Demir Çeviker?"

Ilk defa yüzüne bakarak adını söylemiştim ve bu onun dikkatinden kaçmamıştı. Bu kez yüzüne oturan gülümseme, her zamanki gülümsemelerden farklıydı. O da öne doğru eğildiğinde yüzüyle yüzüm arasında birkaç karışlık mesafe vardı. Gözleri gözlerimi arşınlarken bakışları dudaklarıma indi, çok oyalanmadan çenemdeki o kesiğe döndü. Kaşları çatıldığında bir kez daha gözlerime döndü. "Senden tüm bunlar dışında başka bir şey istesem Sevgili Avukat?" diye fısıldadı. "Benim için önemli bir şey ama bu kez masum bir istek değil, merak etme."

"Nedir?" dediğimde benim de gözlerim yüzünde gezindi, bütün yaralarına rağmen oldukça pürüzsüz görünüyordu, hatta yüzünün yumuşacık olduğunu bile düşündüm.

"Lütfen," diye fısıldadı ricadan ziyade minnet eder gibi. "İşkence çekmemi engelleyebilir misin?" Kalbimin üzerine bir taş oturdu o an. "Sorun işkence çekmem değil, sırtımda artık yer kalmadı, yaralar iyileşmeden aynı noktalara vuruyorlar ve bu dik duruşumu engelliyor. Bir yolunu bul, mahkûmiyetimden önce işkenceleri bitir. Ben her şeyi kabullenirim, her acıya tamamım ama dik duruşumu elimden alırlarsa biterim, bu benim yıkımım olur."

Dimdik durmaya çalışması, arkasına yaslanmaması, bacağına vurduğumda acıyla bakması, hafifçe sekmesi... Yeni işkenceye uğramıştı ve bütün bunlara rağmen gülümseyebiliyor, dik durmadığını düşünse de ruhu dimdik bir şekilde karşımda duruyordu.

"Sırtım çok kötü şu an," dedi aynı fısıltıyla. "Karşına kötü ve bakımsız bir şekilde çıkmak istemediğim için bu formayı giydim ama forma sırtıma her dokunduğunda daha fazla yanıyor. Bir yolunu bul, işkence görmemi engelle çünkü yasal değil. Bu kadarı yasal değil Sevgili Avukat. Çektirdikleri işkencelerin haddi hesabı yok."

Acıyla nefes verdiğimde gözlerindeki samimiyet görüyordum. Acısını gizlemeye çalışıyordu, canının nasıl yandığını tahmin bile edemiyordum. "Müvekkilimin sırtını görmek istiyorum," dedim gardiyana.

Gardiyan şaşkınlıkla bana baktığında gözleri Tugay'a döndü, Tugay'ın gözlerine hayal kırıklığı oturduğunda ona inanmadığımı düşündü ve gardiyana onay verdi ama inanmadığım için değildi, nasıl bir acıya rağmen hâlâ dik durabildiğini görmek istemiştim.

Gardiyan bize yaklaştı, sonra Tugay'ın formasının arkasındaki düğmeleri açmaya başladı, Tugay aynı şekilde duruyordu ama gardiyanın

her hareketinde dişlerini sıkıyordu, ses çıkarmıyordu fakat gözlerinden neredeyse ateş çıkacaktı.

Gardiyan formayı açtığında her ne gördüyse gözleri açıldı ve geriye doğru bir adım attı. Oturduğum yerden kalktığımda Tugay arkamda bıraktığım boşluğa baktı. "Şemsiyen yok muydu?" diye sordu bana. "Hasta olacaksın Sevgili Avukat, nasıl ıslanmışsın." Kaskatı kesildim. "Dışarısı yağmurlu demek," diye mırıldandı ve yine gülümsediğini hissettim ama göremedim çünkü sırtına doğru ilerliyordum. "Sen de haklısın, yağmuru hissetmek güzeldir, özledim."

Derin bir nefes aldım ve sırtına baktım, bir saniye önce aldığım o nefes sanki son nefesimdi çünkü soluğum kesilmişti. Düşündüğümden çok daha kötüydü, bir insanın hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. Sırtı paramparçaydı; kemikleri görünüyordu, hâlâ kan akıyordu. Elimle ağzımı kapattığımda gözlerimin acıyla dolduğunu hissettim çünkü bu kadar yaraya rağmen nasıl yürüyebildiğini, nasıl gülümseyebildiğini aklım almamıştı.

Bir an kendimi tutamadım ve elimi ağzımdan çekip sırtına hafifçe dokundum, bu ona ilk dokunduğum andı fakat bu kadar acılı olmamalıydı. Derin bir nefes aldığında alnını masaya yasladı ve sonra bundan vazgeçip yine çenesini kaldırdı. Parmaklarımın ucuna kan geldiğinde başımı iki yana salladım.

"Revire götürüleceksin," dedim direkt Tugay'a, ardından gardiyana baktım. "Revire götüreceksiniz." Sesim titriyordu fakat bunu acıma olarak algılamasını istemiyordum.

"Yasak," dedi gardiyan mutsuz bir sesle. "Bunu yaparsak..."

"Götüreceksiniz!" diye bağırırken elimi Tugay'ın sırtından çektim. "Ve sorarlarsa, *Tugay Demir Çeviker'in avukatı Eftalya Atalar onu iyileştirmemizi söyledi,* diyeceksiniz. Suçu bana atacaksınız. Emrediyorum."

"Bunun için görmene izin vermedim," dedi Tugay. Sandalyeme doğru ilerlerken bir yanım acıyla kavruluyor, bir yanım öfkeyle titriyordu. "Tek istediğim işkencelerin önüne geçmen, yapabiliyorsan bunu yap."

"Bu şekilde dayanamazsın," dedim elim sıkıca sandalyenin sırtını tutarken. "Sana bakılması gerekiyor, çektiğin acıyı tahmin bile edemiyorum!" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sana bunu Krallık yapıyor tamam ama bu kadarı neden?" diye sordum. Tugay cevap vermedi. "Arkasında kim var?" Yine cevap vermedi. Sandalyeyi hafifçe ittim. "Kahretsin,"

dedim dişlerimi sıkarak. "Sana yardım etmemi istiyorsan bana yanıtlar vermen gerekiyor, beni duydun mu Tugay?"

Tugay dik bir duruşa geçtiğinde ellerini birleştirdi. "Sol tarafıma gelir misin?" diye sordu. "Lütfen sandalyeni sola çek, yanıma yaklaş."

"Ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sol tarafıma gel Sevgili Avukat," dediğinde sesindeki o baskınlığı hissettim, emir verir gibiydi. "Gel, sana istediğin yanıtları vereceğim."

Derin bir nefes verdim, ardından sandalyeyi sol tarafına çekip oturdum, artık aramızda masa yoktu, dizi dizime değiyordu ve gözleri gözlerime daha yakındı. Bakışları saçlarımda dolaşırken, "İstediğim yanıtları verecek misin?" diye sordum.

Normalde ben bir avukattım ve o bir mahkûmdu. Ses kaydıyla soru cevap şeklinde ilerlerdik, bu kadarla sınırlı kalırdık ama daha ilk açık görüşümüzde bütün kurallar yıkılmıştı, ben masanın ardında bile değil, onun yanındaydım.

Tugay Demir Çeviker her kuralı yıktığı gibi benim kurallarımı da yıkmıştı.

"En çok neyi merak ediyorsan onu sor," dedi sonra gözleri boğazlı elbisemin üzerinde gezindi. Bundan hoşlanmadığı her halinden belliydi.

O an zihnimde sadece iki soru döndü: Birincisi neden beni seçtiği, ikincisi ise neden eldiven taktığı hakkındaydı. Neden beni seçtiği konusunda dürüst bir yanıt vermeyebilirdi ama eldivenleri konusunda yalan söylemesi imkânsızdı çünkü gösterebilirdi.

"Neden eldiven takıyorsunuz?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Sen ve örgütünün bir simgesi mi yoksa başka bir anlamı mı var?"

Tugay bu soruyu soracağımı anlamış gibi gülümsedi. "Eldivenleri ben takıyorum," dedi başını sallayarak. "Ve onlar da bana yalnız hissettirmemek için bunu devam ettirdiler, bir simgeye dönüştü."

"Yani altında başka bir anlam var, öyle mi?" diye sordum.

Tugay'ın gözleri kısıldı, sonra bakışları gardiyana döndü. Ufak bir kaş göz hareketi yaptığında gardiyan küçük adımlarla duvarın kenarından ilerledi ve uzanıp köşedeki kamerayı yukarıya kaldırdı. Neler olduğunu anlayamadığımda bir klik sesi işittim. Bakışlarım önce Tugay'm gözlerine, ardından ellerine kaydığında sol elini kelepçeden çıkardığını gördüm.

Korkuyla geriye çekileceğim sırada sağ eliyle sandalyenin alt tarafından tutup sertçe çekti ve bacağım iki bacağının arasına yerleşti.

Büyük bir korkuyla ona bakarken, "Beni öldürecek misin?" diye sordum. İlk sorduğum soru buydu çünkü Tugay'ın özgürlük için her yolu deneyebileceğine emin olan tarafımı susturamıyordum.

"Unuttun mu?" dedi sağ elindeki eldiveni çıkarırken. Artık kalp atışlarını duyabileceğim kadar yakındım ona, bu hamlesi aramızdaki mesafeyi yok etmişti. "*Sen ölürsen ben de ölmek zorunda kalırım.*"

Neler olduğunu anlayamıyordum. İlk önce sağ elindeki eldiveni çıkardı ve uzun parmaklarıyla, geniş avuçlarıyla karşılaştım. Yaralar vardı fakat bunlar gizlenmesi gereken yaralar değildi.

Sol eline gelmişti sıra ve sakince sol elindeki eldiveni çıkarırken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

İlk önce siyahlıkla karşılaştım, eldiven parmaklarını terk ederken dudaklarım aralandı çünkü sol eli dirseğinden itibaren protezdi.

Tugay Demir Çeviker'in kolunu kesmişlerdi.

"Gözlerimi çıkarın, görmeye devam edeceğim," dedi daha önce okuduğum o cümleleri tekrar ederek. "Kulaklarımı kesin, duymaktan vazgeçmeyeceğim. Dilimi koparın, konuşmanın başka bir dilini bulacağım." Protez elini yavaşça kucağımdaki elimin üzerine koydu, soğuktu ama sanki eli orada, kanlı canlıydı. "*Kolumu yok edin, diğer elimle var olmaya devam edeceğim.*"

Kalbim hızlanmaya başladı. Gözlerimin içine bakıyordu. "Benim kolumu kestiler Sevgili Avukat fakat ben yine de var olmaya devam ettim. Söylesene, özgürlük gerçekten de benim için imkânsız mıdır?"

4
İLK TEMAS

Küçükken bir keresinde düşüp çok kötü bir şekilde avcumu kesmiştim. Yerdeki cam avcuma girmişti, öyle keskin bir camdı ki parçaları avcuma dağılmış, avcumun kanlarla dolmasına neden olmuştu. Vakit öğlendi, annem dışarıya çıkmama izin vermiyordu fakat ben patenlerimle kaymayı çok seviyordum. Annem patenlerin kız çocukları için değil, erkek çocukları için olduğunu söylerdi. Annem yokken evde paten sürerdim fakat o gün evdeydi, ben de o uyurken evden çıkmış, sahil kenarında o patenleri sürmek istemiştim.

Sonu elbette hüsrandı, önüme bir taş çıkmıştı ve o sahilin kalabalığının ortasında yere düşmüş, birkaç metre sürüklenmiştim. Avuçiçlerim yere sürtünmüştü, cam da parçalanarak avcuma girmişti.

Herkes çevreme toplanıp beni yerden kaldırmıştı. İlk başta patenlerimi çıkarmış, ardından banklardan bir tanesine oturup oradaki insanlara birazdan annemin beni gelip alacağını söylemiştim. Yavaş yavaş yanımdan uzaklaştıklarında ise can acısıyla dakikalarca ağlamıştım.

Kimseden yardım istememiştim o gün. Evim aslında beş dakika uzaklıktaydı ama eve gidersem annemden yiyeceğim azarlardan korktuğumdan avcum daha fazla kanamaya ve sonrasında sızlamaya başlamasına rağmen can acısıyla orada durmaya devam etmiştim. Babam akşam eve geliyordu, bu yüzden ben de akşama kadar eve gitmemiştim.

Sanki o an annemden azar işitmek, canımın acısından daha önemliydi. Bu his çok başkaydı. Akşama doğru acı hissetmemeye başlamış, durumunun iyiye gittiğini düşünmüştüm ve tam babamın iş çıkış saatinde eve gitmiştim.

Annem kapıyı öfkeyle açtığında ilk başta üzerimdeki kiri görüp küfürler savurmuştu. Ardından babam koşarak içeriden gelmişti. O esnada elimi gören annem saçlarını yolmaya başlamıştı.

Babamın yüzündeki endişeli ifade elimi gördüğünde artmıştı, direkt bileğimden tutup avcuma bakmış, kocaman gözlerle beni kucaklayıp hastaneye götürmüştü. Yol boyunca defalarca özür dileyip ağlamıştım ama babam da defalarca özür dilememem gerektiğini söyleyip neden bu zamana kadar beklediğimi sormuştu. Ona annemden

korktuğumu söylediğimde ise her zaman olduğu gibi yanlış düşündüğümü söylemişti, halbuki o zaman bile yanlış düşünmediğimi biliyordu.

Hastaneye gittiğimizde doktor elime bakmış, sonra hemşireler gelip temizlemişti. Bu esnada doktor babama bu saate kadar nerede olduğumuzu sormuştu, babam ona gizlendiğime dair açıklamalar yapmıştı. Annem yerine utanıyordu fakat sesinde öyle bir korku vardı ki defalarca doktora bir şeyler yapılması gerektiğini söylemişti.

Hemen gelseydim olayın bu kadar büyümeyeceğini söylemişti doktor, hatta mikrop yayıldıysa elimi bile kesebileceklerini öğrenmiştim. Elbette bunu benim yanımda konuşmamıştılar ama küçüklüğümden beri kapı dinlemeye alışıktım. Hiçbir şey hissetmemiş, öylece elimi kesemeyeceklerini düşünmüştüm ama büyüdükçe o gün kangren olmama ramak kaldığını fark ettim.

Babam doktora elimi kurtarması için yalvarmış, defalarca ondan bu yönde söz istemişti. Zaten vitiligo rahatsızlığıyla bir savaş içinde olduğumdan bir de elimi kaybedersem insanların benden daha çok çekineceğini dile getirmişti. İnsanlar benden korkardı, annem daha fazla utanırdı ve babam daha fazla yıkılırdı. Çünkü aksini söyleseler de insanlar kusurları olan kişileri bakışlarıyla ezmekten, onlardan korktuklarını belli etmekten asla geri durmazdı.

Teyzemin çoğu zaman vitiligonun onlara bulaşmasından korkarak bana sarılmadığını bile hatırlıyordum, belki de annem de bu yüzden bana sarılmıyordu.

Bir operasyon geçirdim, avcumun içinden parça parça camları çıkardılar, temizlediler. Bunları beni uyuşturup yapmıştılar ama uyuşma geçtiğinde çektiğim acının haddi hesabı yoktu.

O gün babam eve gitmek istememişti, annemse sadece arayıp durumumu sormuştu. Hastaneye gelmemişti. Babam onu kan tuttuğunu söylemişti ama bana öfkeli olduğu için gelmediğini biliyordum.

Bir gün sonra elim sarılı şekilde eve gönderilmiştim. Hastaneden çıkarken elimin durumunun zamanla belli olacağı dile getirilmişti.

İnanılmaz bir acıydı ve ağrıkesicilerle ayakta duruyordum ama acıdan ziyade sahilde bıraktığım patenlerime ağlıyordum. Eve geldiğimizde annemin yedek patenlerimi de çöpe attığını görmüştüm, katiyen bir daha paten ya da bisiklet sürmeyeceğimi söylemişti. Bu kez babam da karşı çıkmamıştı.

Annem bu süreçte bir kez olsun elimi tutup bana sarılmamış, hatta aksine benim aptal bir kız olduğumu söyleyip durmuştu. O zamanlar Meryem bir bebekti, henüz engelli değildi. Bana onu gösterip, "O hiçbir zaman senin gibi kusurlarla dolu olmayacak," demişti.

Maalesef öyle olmamıştı, Meryem şu an engelliydi ve anneme göre iki kız çocuğu da kusurlardan ibaretti.

Zamanla neyse ki avcum iyileşti, avcumun içinde derin bir kesik izi kaldı ama elimi kesmek zorunda kalmadılar. Babam çok mutluydu; o olmasaydı elimin kesileceğinden emindim.

O günden sonra ne paten sürdüm ne bisiklet. İkisi de yasaklanmıştı evet fakat ben de onlara yaklaşmak istememiştim çünkü o kesiği her gördüğümde avcumun acısını hissedebiliyordum.

Ve şimdi karşımda Tugay Demir Çeviker vardı, eli dirsekten itibaren protezdi ve kestiklerini söylüyordu.

Ben bir cam parçasının avcuma girmesiyle dahi baş edememiştim. Evet, çocuktum ama bazen acıların çocuklukla alakası olmazdı ve o acıyı yetişkin bir birey de çekebilirdi. Tugay bana bu acıdan çok daha fazlasını yaşadığını söylüyordu.

Gözlerim siyah protez eline kaydığında parmaklarını hareket ettirebildiğini gördüm, pille çalışan bir eli vardı. Eline baktığımı fark ettiğinde parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye çalıştı ama o mekanik ses kulaklarımdaydı, dizime bir damla yaş düştüğünde ağladığımı fark ettim.

Buna hazırlıksızdım, o da hazırlıksız olacaktı ki protez olan sol elini benden gizledi. Donuk bakışlarla eldivenini aldı. "Bana acıma Sevgili Avukat," dedi. Sesinde keder vardı, ona acımış olmamın verdiği keder. "Bunu sana bana acıman için göstermedim, her çaresizliğin içinde bir çare olduğunu bil diye gösterdim. Sol elimi kullanıyordum; yemek yerken, yazarken ve daha birçok şeyde ama zaman ve bu acı bana sağ elimi de kullanmayı öğretti."

Gözlerimi masadan ayırıp ağır ağır ona baktım, gözlerinde yine o saygılı ifade vardı fakat çenesi kasılmıştı. "Bakma öyle," dedi gözlerini kısarak. "Sağ elimle daha iyi yazıyorum."

Burnumu çekip elimin tersiyle gözlerimi sildim fakat boğazıma oturan yumru bir türlü geçmiyordu. "Bunu neden yapt..." diye söze başlayacağım sırada neden yaptıklarını sormanın ahmaklık olduğunu fark ettim. "Bunu nasıl yaptılar?" diye sordum bu kez.

Hiçbir şey söylemeden öylece yüzüme baktı, sonra yeniden eldivenlerini giydi. Bileğine kelepçeyi geçirdi ve bana uzattı, sol elinin bilek kısmını sıkmamı istiyordu.

Geçen gün de kolayca bileğini o kelepçeden kurtarabilecekken bana duyduğu saygıdan ötürü bunu yapmadığını fark ettim.

Bir kelepçeye, bir ona bakarken ela gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Kelepçeye uzanmadım bile. İşaretparmağımı sol avcumun içindeki o kesik izine sürterek, "Uyuş..." dedim, sonra yutkunup boğazımı temizledim. "Uyuşturdular mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı ve bunu yaparken aynı acıyı çektiğini gözlerinde gördüm.

"Bu canilik," diye fısıldadım acıyla. "Bu kadarı çok fazla. Seni uyuşturmadılar ve kolunu mu kestiler? Gizli gizli mi yaptılar bunu?"

Yine başını iki yana salladı.

"Çok..." diye fısıldadım, sonra avcumun içindeki o kesiğin aslında nasıl da önemsiz bir acı olduğuyla yüzleştim. "Çok acımıştır," dedim ve yeniden gözlerim doldu.

Çenesi kasıldı, daima yüzünde oluşan o tebessüm kuş olup uçmuştu. Başını omzuna doğru yatırdığında bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan boynuma ve göğüskafesime, son olarak da elime kaydı. Parmağımın hareketi duraksadığında gözünden hiçbir şey kaçmadığını fark etmiştim.

Yeniden bana baktığında gözümden bir damla yaş daha aktı. Mahkûmların işkence gördüğünü biliyordum fakat bir dünyayı dışarıdan görmekle o dünyada yaşamak ve olanı biteni dinlemek arasında dağlar kadar fark vardı.

"Çok acıdı değil mi?" diye sordum, sonra bunun cevabını neden merak ettiğimi anlayamadım. İçimdeki öfkeyi alevlendirmek miydi niyetim, Krallık'ın gerçek yüzüyle bir kez daha karşılaşmak mıydı yoksa onun benimle bir şeyler paylaşmasını istemem miydi?

Birkaç saniye daha yüzüme baktı, ardından ağır ağır başını iki yana salladı. Acıdı diyemedi, bunu benimle paylaşmak yerine güçlü görünmeye çalıştı fakat inanmayarak ona baktığımda yüzüne yine o bilindik gülümseme oturdu. "Acımadı," dedi hafif alaylı ve ciddiyetsiz. "Belki de uyuşturmuşlardır, öyle çok büyük bir acı değildi."

"Neyle kestiler?" diye sordum.

Boğazını temizledi, gözlerini sadece birkaç saniye kaçırıp, "Balta," dedi boğuk bir sesle. Henüz elini kestiklerini söylemediğinde bile

çekmiş olabileceği acıya inanamamıştım ama baltayla kestiklerini söylediğinde resmen o acıyı hissettim.

"Çok acımıştır," dedim bir kez daha.

"Acımadı," dedi ve yeniden yüzüme baktı.

"Müvekkiller avukatlarına yalan söylememeli," dedim sertçe fakat sesimdeki acı geçmiş değildi.

"Ve avukatlar ağlamamalı," dedi sözümün üzerine. "Özellikle *benim avukatımsan,* benimleysen." Gülümsemeye devam etti. "Şimdi sana ağladığın için daha fazla çiçek göndermek zorunda kalacağım, bu zekiceydi. Gözlerinden akan yaşları mı sayayım Sevgili Avukat? Her yaş için bir çiçek gönderebilirim."

Gülerek burnumu çektim, ardından saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Gerçekten seram çok küçük, bana artık çiçek gönderme. Onları sığdıramıyorum."

"O halde bahçe almalıyız sana," dedi düşünceli bir sesle. "Çünkü ben sana dilediğimce çiçek göndermek istiyorum."

"İstediğin olsun diye bana bahçe mi alacaksın?" Bir kez daha güldüm. "Bu çok bencilceydi."

"Eh," diye mırıldandı. "En azından bencilliğimi sana çiçekler göndermek için kullanıyorum Sevgili Avukat." Bu kez içten bir şekilde gülümsedi. "Çiçekleri bu denli seviyorken neden bu kadar karanlık giyiniyorsun?" Sorusu karşısında kasıldım. "Eminim dolabında birçok çiçekli elbisen vardır ve rengârenk kıyafetlerin." Kaşlarını çattı. "Seni o şekilde görmek için sadece bahçe almam yetmeyecek gibi."

"Çiçekli elbiselerim yok," dedim hemen ve utançla gözlerimi kaçırdım. "Ayrıca ben bir avukatım, öyle giyinmek pek yakışmaz." Nasıl da annem gibi konuşmuştum ama.

Tugay gülmeye başladığında öne eğildi ve o an yakınlığımızdan hiçbir şekilde rahatsız olmadığımı fark ettim. Genelde insanlarla çok yakın temas kurmaktan kaçınırdım ama şu an bir bacağım Tugay'ın iki bacağının arasındaydı ve o öne eğilmiş, aramızdaki iki karışlık mesafeden benimle konuşuyordu.

"Ben de bir mahkûmum," dedi gülerek. "Ve çikolataları çok severim." Gözlerim büyüdü. "Silahları sevdiğimi söyleseydim şaşırmazdın ama çikolata dediğimde şaşırdın." Göz kırptı. "Kuralları yıkmak için bu yola çıktım Sevgili Avukat. Sen de yık kuralları ve o çiçekli elbiselerden bir tanesini giy. Ben görmesem bile sen aynada kendini gör. Eminim çok yakışacaktır."

Yüzümü buruşturdum. "Bu imkânsız."

"Ne kadar imkânsız?"

"İmkânsız işte."

"Ne kadar işte?" dedi taklit ederek. "Özgürlüğüm kadar mı? Yoksa güneşi görme ihtimalim kadar mı?"

"Bu da ne demek?"

Başını omzuna doğru yatırdığında gülümsemesi silinmedi. "Biz mahkûmlar sadece beş dakikalığına gökyüzünü görebiliyoruz Sevgili Avukat, unuttun mu? Bu da ancak geceleri mümkün oluyor. İnan bana yıldızları ezberledim ama güneşi ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin." Bunu unuttuğum için kendimi bıçaklamak istiyordum fakat o bana kırılmamıştı. "Bulutları severim ve yine bir kuralı yıkmak gerekirse gece adamı değilimdir."

Onun pilot olduğunu hatırladım ve canımın acıdığını hissettim. "Bulutları çok sevdiğin için mi pilot oldun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

Yüzündeki gülümseme silinmedi ama dudaklarını ıslatırken bakışlarını arkamdaki duvara çevirdi ve bir süre cevap vermedi.

"Senelerdir güneşi, bulutları, aydınlığı görmedim," dedi donuk bir sesle ama hâlâ gülümsüyordu. "Ve artık güneşi görmek imkânsız gibi geliyor." Yeniden bana baktı, gözlerinin içinde bir ateş vardı. Bir şey bana o ateşin benim için yandığını düşündürdü. "Söylesene Sevgili Avukat," dedi o sırada umutsuz bir sesle. "Seni çiçekli elbiseler içinde görmem, güneşi görmem kadar imkânsız mı?"

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum ama kalp atışlarımın hızlandığının farkındaydım. Gerginlikten olmalıydı çünkü Tugay'ın bir sonraki cümlesinin ne olacağını asla kestiremiyordum, sürprizlerle doluydu. O sürprizlerin kalbimi hızlandırması ve beni germesi ise tuhaftı.

Beni geriyordu, evet. Geriyordu değil mi?

"Sanırım," dedim gözlerimi kaçırarak. "Sanırım o kadar imkânsız diyeceğim ama..."

Başını eğip görüş açıma girdiğinde göz göze geldik. "En azından özgürlüğüm kadar imkânsız değil, güneşi hissediyorum çünkü. Hâlâ bir umut var diyebiliriz."

O kadar dikkatli bakıyordu ki odağımı değiştirsem bile yine gözlerini görebilecekmişim gibi geliyordu. "Sende çiçekleri sevecek bir tip de yok aslında," diyerek lafı değiştirdim.

"Sevmiyorum ki," dedi omuzlarını silkerek.

"O zaman neden çiçek gönderiyorsun?"

"Çünkü sen seviyorsun."

Gözlerimi kıstım, beni taklit etti; tek kaşımı kaldırdım, aynısını yaptı; dudaklarımı birbirine bastırdım, o da yaptı. Kendimi tutamayıp güldüğümde o da güldü, ardından beni hapsolduğum yerden kurtararak dik bir duruşa geçti, aramıza mesafe koydu.

Biraz mesafe girdiğinde rahatlamam gerekiyordu fakat aramızdaki bir ipin koptuğunu hissettim, bu da beni rahatsız etti.

Elimi saçlarıma geçirip karıştırdım. Ardından ayağa kalkıp gardiyana, "Onu revire götüreceğiz," diye emir verdim. "Aç kapıyı."

"Efendim," dedi gardiyan. "Yasaklar..."

"Revire götüreceğiz," dedim bir kez daha.

"Bunu yapamam çünkü..."

"Müvekkilimi revire götüreceğim!" diye bağırdığımda bakışlarım gardiyana döndü. "Kapıyı aç!"

Gardiyan kaşlarını kaldırdığında bakışları Tugay'a kaydı, sonra hızla kapıyı açtı. Yeniden Tugay'a dönüp baktığımda gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Oturduğu sandalyeden kalkarken gardiyan ona doğru yürüyordu. Kelepçeleri takacaktı ki hemen, "Gerek yok," dedim. "Bu hapishanede kurallara kulak asılmıyorsa biz de öyle yapacağız."

Tugay üstten üstten bana bakarken dik durmak için hareketlendi fakat zorlandığında yüzünü buruşturdu. Ona yardım teklif etmeyi düşündüm fakat direkt olarak bu fikirden vazgeçtim çünkü bundan hoşlanmayacağına emindim; zaten çoktan yanımda yürümeye başlamıştı.

Onun adımlarına ayak uydururken boy farkımızla bir kez daha yüzleştim, sonrasında ise bana sırıtarak bakan yüzüyle.

Kapıdan çıktığımızda gardiyan da bizimle yürümeye devam etti, hemen arkamızdaydı. "Gardiyan?" dedi Tugay bana bakarak. "Çok havalı değil miydi sence de?" Omzunu hafifçe omzuma dokundurdu. "Yine öyle bağırman için yeniden mi yaralanmam gerekiyor?"

"Sen bir manyaksın," diye ağzımın içinde geveledığimde duvarları kavlamış koridorda yürüyorduk ve çığlık sesi duyuyordum, bir adam haykırıyordu acıyla. İşkence görüyordu, bunu biliyordum. Çığlık sesi duymak irkilmeme neden olmuştu ama Tugay da gardiyan da öyle rahattı ki... Onların alışık olduğu bu ses beni gittikçe daha fazla korkutuyordu.

"Sayılır," dedi gözlerini bir an olsun benden ayırmadan. Ben arada sırada dönüp ona bakıyordum ama o, bana bakmadığı her an gidecekmişim gibi davranıyordu. Ya da her zaman tetikteydi, tam ayırt edemiyordum. "Ve şu an bunu yapmana gerek yok, beni iyileştirmeni istemedim. Revire gitmemiz yasak, kendini Krallık'ın önüne atıyorsun. Tek istediğim işkenceleri engellemendi."

"Tugay Demir Çeviker'in avukatı olarak kendimi onların önüne yeterince attığımı düşünüyorum."

"Bir daha söylesene avukatım olduğunu," dedikten sonra sırıttı. "Daha havalı göründün." Gözlerim büyüdü. "Tugay Demir Çeviker'in avukatı, *benim avukatım.*"

Gülerken gözlerimi kaçırdım. O esnada gardiyan önümüze geçip bize yol göstermeye başladı. Tugay'ın bileklerinde kelepçeler vardı fakat takılı değildi, bunu sadece üçümüz biliyorduk. Her an birine zarar verebilirdi, bana zarar verebilirdi, kendine de öyle ama bütün bunları yapmak yerine bana bakmaya devam ediyordu.

"Kurallar yazılıdır Tugay Demir," dedim baskın bir sesle. "Yasaklar ise Krallık'ın sözlü uyarılarıdır. Değiştirilmeyen bazı maddeler vardır anayasada, o maddelerden biri de mahkûmların iyileştirilmesi konusunda." Başka bir yöne döndük, bu koridor daha temiz görünüyordu. "Kısacası ben seninle kurallara göre ilgileneceğim."

Kaşları havalandı. "En azından bu hayatta hâlâ hukuktan bahsedebilen birileri var," dedi. "Hiçbir zaman yanlış seçim değildin."

"Yani beni seçmenin tek nedeni hukuka aykırı davranmamam mı?" diye sordum revirin önüne geldiğimizde. O sırada revirin sol tarafında bekleyen iki gardiyan büyük bir şaşkınlıkla bize bakıyordu. Yavaş yavaş yayılacaktı Krallık yanlısı Eftalya Atalar'ın Krallık karşıtı Tugay Demir Çeviker'in avukatı olduğu.

"Hayır," diye net bir yanıt verdi.

"Peki ne?"

"Vardır bir nedeni," dedi ezberden o cümleyle. "Vardır bir izi, vardır bir lekesi Sevgili Avukat."

Sorgulayan gözlerle ona bakarken gardiyan revirin kapısını açtı, ardından içeriye geçmemiz için bekledi. Tugay ellerini kaldırıp kapıyı işaret etti. Yüzünde alaylı bir ifade vardı fakat yine bana kibarlık yaptığını göstermeye çalışıyordu.

Önden revire girerken bütün imkânsızlıklara, bileğindeki o kelepçelere, ortama ve Krallık'a rağmen nasıl bu şekilde olduğumuzu

sorguladım. O bir mahkûmdu, bense avukatıydım; aramızdaki ilişkinin müvekkil ve avukat ilişkisinden ibaret olması gerekirken her şey normalmiş, dışarıdaymışız gibi davranması ve benim de bu şekilde hissetmem tuhaftı.

Biz çoktan o resmiyet duvarını yıkıp geçmiştik.

Gardiyan arkamda kalan Tugay'ın yanına geçti hemen. Revire adım attığım an revirin temizliğiyle, sakinliğiyle ve boş boş oturan doktorla karşılaştım. Dört sedye vardı, dört perde, iki kapı ve o kadar temizdi ki buraya hiçbir mahkûmun gelmediğine, gelse bile iyileştirilmek üzere yatışı verilmediğine emindim.

Doktor başını önündeki, Krallık'a ait olan kitaptan kaldırdığında gözlerim hemen yarım ay dövmesini buldu. Onun gözleri ise Tugay'la beni.

Bir anda ayağa kalkıp sert bir sesle, "Neler oluyor burada?" diye sordu. Kendini korumak istiyormuş gibi direkt olarak sandalyesinin arkasına geçti. Üzerindeki beyaz önlükte bir tane bile leke yoktu çünkü burada sadece oturuyordu, mahkûmlardan bir tanesini bile iyileştirmeye çalışmadığını biliyordum. "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Gözleri Tugay'a kaydı, sonra gardiyana ve en son bana. "Ne hakla buraya girersiniz?"

Birkaç adım atıp gardiyanın ve Tugay'ın iyice önüne geçtim ve doktorun da ben yaklaştıkça geriye gittiğini gördüm. "Avukat Eftalya Atalar," dedim kendimi tanıtarak. "Müvekkilim Tugay Demir Çeviker'in yasalar gereğince tedavi edilmesini emrediyorum."

Doktor öyle büyük bir şaşkınlıkla baktı ki Tugay'ın arkadan güldüğünü işittim. "Yasak," dedi doktor gözlerini büyüterek. "Bunu benden nasıl isteyebilirsin?"

"Yasak olduğuna dair belge göster," dedim sert bir sesle. Dudakları aralandı. "Buradasın ve burada olduğun sürece sadece gardiyanları tedavi etmekle yükümlü değilsin. Kuralları değil, yasaları dinleyerek seninle konuşuyorum. Şu an müvekkilim Tugay Demir'i tedavi edeceksin. Ardından ister beni şikâyet et, ister yapay bir kural belgesi çıkar, umurumda değil, şu an bunu yapmazsan yasal olarak sonuç vermese de bir yola gireceksin."

Doktor büyük bir şaşkınlıkla yüzüme bakmaya devam ederken gülümsedim. "Anlaşıldı," dedim, ardından Tugay'a döndüm. "Sedyelerden birine geç lütfen, doktor seninle ilgilenecek."

Tugay dilini dudağında gezdirirken beni uzun uzun süzdü, ardından dönüp doktora baktı. Gözlerindeki ifade değiştiğinde korkutucu yüzünü bana göstermediğini fark ettim. Yine gülümsüyordu ama o kadar baskın bir gülümsemeydi ki bu, göz ucuyla doktorun yine gerilediğini gördüm.

"Evet," dedi Tugay çenesiyle beni işaret ederek. "Kendisi *benim avukatım* olur."

"Bu..." dedi doktor ama dili dönmekte zorlanıyordu. Tugay ise konuşmasını beklemeden sedyeye oturdu, gardiyan da onunla beraber ilerliyordu. "Bu öylesine bir mahkûm değil." Bakışlarım doktora döndü, eliyle sıkıca sandalyeyi tutuyordu. "Herkes bir yana ama bu adamı tedavi edersem işime son verirler."

"Zaten işine son verecekler," dedim gözlerimi devirerek. "Çünkü senden daha iyi adamlarını yerine getirecekler ve bu böyle devam edecek."

Tugay yüzüstü uzanıp kelepçeli ellerini başının üzerine yerleştirdi, gardiyan yavaşça sırtını açtı. O an revirde bile bir pencere olmadığını ve beyaz floresan ışıklarıyla aydınlatıldığını gördüm. Bu çok acımasızcaydı, bu kadarı fazlaydı. Mahkûmlar buraya gündüz vakti gelir de güneşi görürler diye revire bile pencere yapmamışlardı.

Doktor gardiyana, "Kelepçeleri takılı mı kontrol et," dedi.

"Takılı." Gardiyan bu sırrı üçümüzün arasında tutmaya devam ediyordu.

Sakin adımlarla Tugay'ın olduğu tarafa yürüdüm, ardından kollarımı göğsümde bağlayıp ona doğru eğilerek, "Uslu dur," diye emir verdim. "On üçüncü cinayet istemiyorum."

Tugay göz ucuyla bana bakıp, "Abartıyorsun," dedi. "Birkaç saattir kimseyi öldürmedim." Tek kaşımı kaldırdığımda başını salladı ve beni onayladı.

Doktor bize doğru yürüyordu. "Bu yaptığın yüzünden alacağın cezayı biliyor olmalısın," dedi bana. "Bana tehditle iş yaptırıyorsun, mahkûmu iyileştirmek istiyorsun, yasakları çiğniyorsun." Gözleri Tugay'ın sırtına kaydı, yüzünü buruşturdu. "Üstelik işkence görmeyi hak eden biri için bunu yapıyorsun."

"Hak edip etmediğine sen karar veremezsin," dedim ters bir sesle. "Tek yapman gereken onu iyileştirmek ve iyileşene kadar burada tutmak." Doktor inanmayarak bana baktı. "Bu şekilde dönerse hücrede mikrop kapar, bunu istemiyorum."

"Krallık bunu uygun görüyorsa..."

"Ben ne uygun görüyorsam," diye düzelttim cümlesini.

Tugay'ın yine sırıtarak bana baktığını gördüm. Gardiyan bile aynı ifadeyle bana bakıyordu. Biliyordum yaptığımın başıma büyük bir dert açacağını, Krallık karşıtı bir mahkûmun avukatı olduğumun daha hızlı ve fazla yayılmasına neden olacağını; hatta belki de bu durum yüzünden avukatlığım zedelenecekti fakat Tugay'ın sırtı bu haldeyken öylece çekip gidemezdim.

Doktor öfkeyle çekmeceden eldivenlerini çıkardı. Gardiyana bakıp, "Buraya kimse getirilmiyor mu gerçekten?" diye sordum.

"Yaralanan gardiyanlar ve çalışanlar sadece," dedi gardiyan kısık bir sesle. "Bir de bayılan mahkûmları ayıltmak için buraya getirirler."

"Yani işkencelere devam etmek için onları yaşatıyorlar," dedim daha kaba bir ifadeyle dile getirerek. Gardiyan cevap vermedi ama haklı olduğumu biliyordum.

Doktor diğer odaya geçtiğinde ilaç getirmeye gittiğini biliyordum, ne olursa olsun şu an beni şikâyet etmeyecekti ve bunun nedeni benden çekinmesinden öte yanımda Tugay olmasıydı. Ona güvenmiyorlardı, her an her şeyi yapabilirdi. Açıkçası şu an ben de güvenmiyordum, öyle bakıyordu ki her an kalkıp doktorun boynunu kırabilirdi.

"Bak," dedim ellerimi sedyeye sağ elinin yanına yerleştirerek. "Duruşmana bir hafta var Tugay ve bu kadar kısa zamanda ne yapabilirsem onu yapmak istiyorum ama bana yardımcı olman gerekiyor." Kaşları havalandı. "Birini öldürmek yok, kavga yok; kurallara uyacaksın." İmalı imalı bana baktı, dudaklarını gülmemek için birbirine bastırdı. "Tamam, yasalara uyacaksın," dedim. "Çünkü seni kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım."

İşte bu beklenmedikti, gözlerinde bunu görebilmiştim. "Nasıl?" diye sorduğunda sırtına bakmamak için ekstra çaba veriyordum.

"Dosyandaki cinayetlerin hiçbiri kanıtlanmamış," dedim. "Ve hiçbirini itiraf etmemişsin, hepsi bir suçlamadan ibaret. Hoş reddetmemişsin de ama reddedersen..." Yüzündeki ifade değişince sustum. "Krallık'ın yanında olmaktan söz etmiyorum Tugay," dedim sakin bir sesle. "Bahsettiğim o cinayetleri işlemediğini söylemek." Hiçbir şey söylemedi. "Belki ilk duruşmada seni kurtaramam, belki ufacık bir ihtimal ama orada bir yerlerde o ihtimal var, anlıyor musun beni?" Yine hiçbir şey demedi. "Gardiyanları öldürmen dosyana işlemeyecektir,"

diye fısıldadım. "Çünkü o işkenceler de yasal değil fakat geçerli bir yasayı gözlerinin önünde çiğnersen seni asla kurtaramam."

"Bu ne demek?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kuralların değil, yasaların geçerli olduğu bir yerde birini öldürmekten söz ediyorum," dedim onun anlayabileceği şekilde. "Zarar vermekten bahsediyorum. Ortalıkta BL örgütünün kurucusu olduğunu bağırmandan bahsediyorum, insanları gözle görülür bir şekilde ayaklanmaya sürüklemenden bahsediyorum. Krallık'tan birine herkesin gözü önünde zarar vermen örneğin. Bu bizi bitirir." Anlıyordu ve anlamak onu rahatsız etmişti. "Bunları yaparsan seni asla kurtaramam, duydun mu? Bana söz ver, artık bir kişiye bile zarar vermeyeceksin."

Yutkundu, doktorun odaya girdiğini duydum, bakışları o tarafa kaydı fakat bir söz vermedi. "Tugay," dedim fısıldayarak. "Lütfen." Gözlerindeki ifade yoğunlaştı. "Bunu benim için de yap çünkü yaptığın her şey beni de etkileyecek, anlıyor musun?" Doktor pamuk alırken Tugay'ın yüzüne doğru eğildim. "Artık işkence çekmek istemiyorsan," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ve dik yürümek senin için bu kadar önemliyse, hatta özgürlüğü istiyorsan rol yapacaksın."

"Bütün bunları neden söylediğini biliyorum Sevgili Avukat," dedi o da kısık bir sesle. "Konu ne işkenceler ne kendi kurtuluşun ne de özgürlüğüm." Nefesi yüzümü okşadı. "Konu, tek bir hatamda direkt beni idam sehpasına çıkaracak olmaları, öyle değil mi?" Kalbim acıyla kasıldığında artık gülümsemiyordu. "Boynuma bir urgan geçirip beni asmamaları için çabalayacaksan sadece, o aşamaya gelene kadar ben zaten kendi canıma kıyarım, bunu dert etme."

Gözleri ela, saçları kumral, yüzündeki izlere rağmen güzel bir adamdı fakat gözlerinde o kadar büyük bir dünya vardı ki o dünyada patlayan bombaların, savaşların, ölen insanların izlerini bile görebiliyordum.

Doktor yanımıza geldiğinde dikelmek durumunda kaldım fakat omuzlarım düşük kalmıştı, bunun nedeni ise son cümleleriydi. Tugay öyle bir adamdı ki Krallık tarafından öldürülmektense gururu için kendi canına kıyardı; bu huyu babama benziyordu.

Doktor pamuğa bir ilaç sürdüğünde Tugay'ın sırtına baktı ve o bakınca ben de bakmak zorunda kaldım. Parçalanmış sırtında hangi noktayı tedavi edeceğini bilmiyordu, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Eli havada bir süre öylece kaldı, ardından en derin olan yaraya pamuğu

sertçe bastırdı. Tugay dişlerini sıkarak inledi ve sağ eliyle benim elimi kavradı. Parmakları öyle sıkı tutunuyordu ki şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. İlk temasımız bir sedyede acıdan dolayı olmuştu.

Doktor ve gardiyan büyük bir şaşkınlıkla ellerimize baktığında elimi çekmem gerektiğini çok iyi biliyordum ama bunu yapmak bir yana, çektiği acıyla daha sıkı tutunsun diye elini daha sıkı kavradım. Öte yandan onları şaşırtan şeyin Tugay gibi birinin böyle bir hamlede bulunması olduğuna da emindim.

Parmakları elimi daha sıkı kavradı ve avcu, avcumdaki o izin üzerine denk geldi. Yeniden paten sürüyormuş gibi hissetmesem de paten gördüğümde üzülmeyeceğim bir gün gelecekmiş gibi hissettirmişti bu durum bana.

Doktor hırıltılı bir nefes verdikten sonra pamuğu başka yaralarına da sürmeye başladı, Tugay'ın çektiği acıyı sıktığı dişlerinden ve belirginleşen çene kemiğinden anlayabiliyordum ama çıtı çıkmıyordu. İnleme bile yoktu, tek yapabildiği elimi sıkıca tutmaktı. Ancak elimi çektiği acı kadar sıksaydı büyük ihtimalle parmaklarım kırılırdı. Bunu yapmadı, tutuşu sıkıydı ama canımı yakmıyordu. Sıcak eli güvende değil ama umutlu hissettirmişti.

"Bir ağrıkesici veremez misiniz?" dedim doktora.

"Hayır," dedi Tugay direkt. "Onların verdiği hiçbir ilacı istemiyorum." Çünkü güvenmiyordu.

Doktor bir cevap verme gereği bile duymadı, sadece işine devam etti. Tugay elimi tuttuğunu yeni fark ediyormuş gibi gözlerini elime kaydırdı, ardından kaşları çatıldı. Başparmağı sakince elimin tersinde dolaştı. Kasıldım ama bu rahatsız olduğum için değildi. Yüzünde gülümseme oluştuğunda ise kalp atışlarım hızlandı.

Ve o an elimi okşamadığını, aksine parmağını yüzükparmağıma doğru ilerlettiğini anladım. Başparmağı nişan yüzüğümün üzerinde duraksayıp ince halkaya dokunduğu anda rahatsız hissetmeye başladım. Öyle ki elimi çekmek istedim.

Tugay elimi çekmek istediğimi fark ettiğinde gözlerime baktı. Yine yüzündeki o gülümsemeyle, "En azından sol değil, sağ elinde Sevgili Avukat," dedi. "Bu bile benim sol tarafı daha çok sevmem için bir işaret."

Elimi bıraktığında boşluğunda soğuğu hissettim, bu çok tuhaftı ve maalesef rahatlamış hissettirmesi gerekirken öyle olmamıştı.

Kerem'i hatırladım, son tartışmamızı, olanları, parmağımdaki yüzüğü, Tugay'ın avukatı olduğumda gerçekleşecekleri ve işin en tuhaf kısmı, Tugay'ın duruşmasında onun karşısındaki savcının Kerem olacağını. Bunların hepsi üst üste gelmişti, çığlık atarak kaçmam gerekiyordu ama ben öylece cansız bir manken gibi durmuş Tugay'ın yüzüne bakıyordum.

Tugay bir an bile çekinmeden, "Dışarıdaki dünyada hâlâ aşk var sanırım doktor," dedi alayla. "İnsanlar parmaklarına yüzük takacak kadar birbirlerine âşık olabiliyorlar demek."

Doktor hiçbir cevap vermedi, sadece başının üzerinde birleşik duran ellerine baktı kelepçelerin yerinde olup olmadığını kontrol etmek amacıyla.

"Öyle mi Sevgili Avukat?" diye sordu bana. "Anlatsana, bütün bu savaşların ortasında aşk nasıl yaşanabiliyor?"

Boğazımı temizlerken kollarımı göğsümde bağladım ve ellerimi ondan gizledim. "Bence gereğinden fazla soru soruyorsun," diye mırıldandım. "Artık susman gerekiyor."

Doktor pamuğu başka yaralarına da sürdü fakat Tugay'ın acıdan uyuştuğunu anlayabiliyordum çünkü yüzünde yine o gülümseme oluşmaya başlamıştı. "Sadece merak ediyorum," dedi masum bir tonla ama hiç de masum değildi. "Uzun zamandır içerideyim ve merak ediyorum. Eskiden olduğu gibi mi her şey?"

Doktor pamuğu bastırdı fakat Tugay aldırış etmedi. "Ben hiç âşık olmadım," dedi dürüst bir ses tonuyla. "Çünkü aşk benim dünyama uygun değildi, bu imkânsızdı." Göz kırptı. "Güneşi görmek kadar imkânsız ya da çiçekli elbiseleri." Yutkundum. "Ve zaten ömrünün uzun bir kısmını mahkûm olarak geçiren bir adamın bir de bir kadına mahkûm olması çok acınası olurdu." Dalga geçiyormuş gibi davranıyordu ama gerçekten böyle düşündüğünün farkındaydım. "Yine de bana aşkı anlatırsan senden dinlerim Sevgili Avukat."

"Yine akli dengen yerinde değilmiş gibi mi davranıyorsun Tugay Demir Çeviker?" diye sordu doktor kin dolu bir sesle. "Bunu artık kimse yemiyor."

Kendimi tutamayıp, "Gerçekten akli dengesi yerinde değil," dedim ve Tugay gülmeye başladı. Ciddiyetle ona bakarken gülmeye devam etti. Sırtı parçalanmıştı, az önce eline olanları benimle paylaşmıştı fakat bütün bunlar olmamış gibi gülüyordu.

Onun bu haline ben de gülmeye başladığımda gardiyan da doktor da şaşkınlıkla bize baktı fakat onlara aldırış etmedim, ta ki revirin kapısı aniden açılana kadar.

Gülerek kapıya baktım, kapıyı açan gardiyan öndeydi, arkasından bir adamı taşıyan iki gardiyan girdi. Adamın yüzü yara içindeydi, ağzından kan geliyordu ve yarı baygındı. Bacağı teklerken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Ama yüzümdeki gülümsemeyi soldurup kalbimin ortasına büyük bir bıçak saplanmasına neden olan durum çok daha başkaydı.

Gardiyanların taşıdığı kişi babamdı.

"Baba..." diye fısıldadığımda gardiyanlar babamı Tugay'ın hemen yanındaki sedyeye yatırıyordu. "Baba," diye fısıldadım bir kez daha. Birinin fısıltılarımı duyup duymadığını bilmiyordum. Bacaklarıma sanki bıçaklar saplandı, zar zor ayakta duruyordum.

"İşkence sırasında yine bayıldı," dedi onu getiren gardiyanlardan biri. "Ve bu kez atak geçiriyor, acil müdahale istendi çünkü *idam* edilecek. İdama kadar ölemez." Kulaklarım uğuldamaya başladığında vücudum titriyordu. Oradaydım, bir yabancı gibiydim ve babamı ilk defa işkence çektikten hemen sonra, o bunu benden gizleyemeden görüyordum. *Hayır*, diyordu, *bana işkence etmiyorlar Eftal, öyle bir şey sözkonusu bile olamaz.*

Yalan söylemişti, işkence görüyordu, Tugay gibi kırbaçla vurmamışlardı ona, yüzünde muşta izleri vardı. Onu dövmüşlerdi. Onu öldüresiye dövmüşlerdi. Revire gelirken duyduğum çığlıklar babama aitti.

"Baba!" dedim daha yüksek sesle, ardından öyle hızlı bir şekilde ona doğru atıldım ki kimse beni tutamadı. İlk önce yüzünü tuttum, ardından elini ve sonra bacaklarını. "O benim babam," dedim babamın gözlerine bakarak. Ama onun gözleri kayıyordu, beni göremiyordu. "Baba!" diye bağırdım bir kez daha, ardından gardiyanlardan birinin beni çekmeye çalıştığını fark ettim.

Doktor babamın yanına doğru yürüdüğünde gardiyandan kurtulmaya çalıştım. "Baba!" diye yeniden haykırdığımda beni tutan gardiyanın karnına sert bir dirsek geçirdim. Babamın elini tuttum, ardından yüzüne yaklaştım. Nefes alıyordu ama hiçbir şey söyleyemiyordu, göremiyordu, hatta duyamıyordu sanki.

Bu kez iki gardiyan beni tuttuğunda avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Beni engellemeleri umurumda bile değildi. O an

Krallık'ın kuralları da umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Krallık'ın nezdinde bu şekilde bağırmanın bile hapisle sonuçlandığını, bunun bir başkaldırı olarak görüldüğünü bilmem rağmen umurumda değildi.

"Baba!" diye bağırdım. Kollarımdan tutan gardiyanlardan kurtulmaya çalıştım ama imkânsızdı. Doktor babamın yanında durmuş bana bakıyor, bir şeyler söylüyordu ama onu duyamıyordum. "Öldü mü?" diye haykırdım, arkamdaki gardiyanlara tekmeler savurmaya çalıştım ama ya çok çabuk toparlanıyorlardı ya da benim gücüm kalmamıştı.

O sırada görüş açıma Tugay'ın yüzü girdi, ayaktaydı, gözlerimin içine bakarak bir şeyler söylüyordu ama ağlamaktan onu duyamıyordum bile.

"Avukat! Avukat, avukat!" diye sesleniyordu. "Beni dinle, bana bak." Kelepçelerden kurtulmamıştı fakat elleri yüzümü kavramıştı; bir eli soğuktu, bir eli sıcak. Oradaydı, yüzümü tutmuş beni sakinleştirmeye çalıştırıyordu. "Avukat!" diye bağırdı Tugay bir kez daha.

Son bir kez daha çırpındım ancak yine kurtulamadım ellerinden. Arkamdaki gardiyanlar destek istediklerini bildirdiler. Bizimle gelen gardiyan ise Tugay'ı tutuyormuş gibi davranıyordu ama onun bizim tarafımızda olduğunu biliyordum.

"Baba," dedim ağlayarak ama baktığım kişi Tugay'dı. "Öldü mü?" diye sordum, cevap beklemeden konuşmaya devam ettim. "*Onu öldürecekler*, işkencelerle öldürecekler." Artık çırpınmak için gücüm kalmadığından olduğum yer kalıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

"Yapma," diye mırıldandı Tugay. Parmakları yüzümde gezindi, gözümden akan yaşlar, onun avuçiçlerine doluyordu. Eldivenleri vardı ama birçok insandan daha samimiydi dokunuşu. "Yapma, yansıtma, bunu yapma, ne yapacaklarını biliyorsun."

Krallık gözünüzün önünde birini öldürse bile ses çıkaramaz, tepki veremezdiniz. Bu direniş demekti ve attığım çığlıklar, revirdeki kameraya direniş olarak yansımıştı.

O an benim umurumda değildi ama Tugay'ın umurundaydı.

"Onu öldürecekler," diye fısıldadım acıyla. Mantıklı düşünemiyordum, ilk defa babamı bu halde görmenin acısıyla mantığımın sesini duyamıyordum. Tugay kelepçelerden kurtulsun ve o revirdeki herkesi öldürsün istedim bir anlığına, hatta bunun için yalvarabilirdim.

Kapı açıldı ve içeriye üç gardiyan daha girdi. Girdikleri an yarım ay dövmelerini görmüştüm. Tugay'ın arkasına geçen bir gardiyan sertçe dizinin arkasına tekme attı ve Tugay'm dizlerinin üzerine çökmesine sebep oldu. O sırada arkamdaki gardiyanlar beni revirden çıkarmak için harekete geçti.

"Hayır, öldürmeyecekler," dedi Tugay net bir sesle. "Ben babanın yanındayım, onunlayım." Babamı tanıyordu, onunla arkadaş mıydı?

"Onu öldürecekler..." derken âdeta revirden sürüklenerek çıkarılıyordum.

Tugay'ın arkasındaki gardiyan ağızlığı çıkardı ve ağzına takmak istedi fakat Tugay direndi. "Söz veriyorum," dedi. "Onu öldürmeyecekler, söz veriyorum."

Kapıdan çıkarılırken son gördüğüm ağızlığı ona zorla taktıkları ve az önce iyileştirmeye çalıştığım sırtına sert bir tekme geçirip onu yüzüstü yatırdıklarıydı.

Ardından kapı kapandı.

Son sürat giden arabanın içinde nefes alamıyordum. Kar yağıyordu, koşturan insanların arasından geçerken onlara çamur sıçratıyordum. Umurumda değildi. Çalan telefon da umurumda değildi, kendi canım da o an umurumda değildi.

Tek düşündüğüm babamdı, o hali gözlerimin önünden gitmiyordu. Ardından beni Ada Hapishanesinin önüne bırakmışlardı ve dik durmak için büyük çaba vermem gerekmişti.

O revirin ortasında attığım çığlıklar yolun sonuydu çünkü biliyordum, bu bir direniş demekti. Birkaç gün değil, belki de birkaç saat içinde bu yayılacak, görüntüler Krallık'ın eline ulaşacaktı, ardından benim de ipimi keseceklerdi.

Babamın duruşmalarında oldukça sakin kalabiliyorken bugün kalamamıştım.

Babamın kuralı buydu, ne olursa olsun önce kendi canımı düşüneceğime dair söz verdirmişti bana. O söz sayesinde ben o duruşmalarda babam suçlu bulunurken bile Krallık Selamı'nı verip yoluma devam etmiştim.

İki kolunuzu kaldırıyordunuz, üst üste getiriyordunuz ve kocaman bir çarpı işaretiyle Krallık yanlısı olduğunuzu belli ediyordunuz. Bu Krallık Selamı'ydı.

Ve ben bugün o çarpı işaretini parçalayıp geçmiştim.

Arabayı sertçe durdurduğumda yağan karın altında duran Sinan'la göz göze geldim. Yanında Ufuk da vardı. Örgütün yanıma verdiği koruma. Onu unuttuğumu fark ettiğimde dudaklarımdan bir küfür döküldü, arabadan inip sertçe kapıyı kapattım.

"Eftalya," dedi Sinan bana doğru koşarken, Ufuk da peşinden geldi. "Üzerine bir mont bile giymemişsin, üşüyeceksin. Neler oluyor?"

"Her şey mahvoldu," dedim Sinan'ın yüzüne bakarken. Ufuk başıyla selam verdi, karşılık verdiğimde sıcacık gülümsedi. "Her şey mahvoldu," dedim ikisine. "Kalemimi kıracaklar, her şeyi mahvettim."

Sinan endişeyle nefesini verirken ters ters Ufuk'a baktı, ardından kollarımı tutup bana doğru eğildi. "Bana ne olduğunu anlat Eftal," dedi baskın bir sesle. "Anlat, bir çaresine bakayım ve seni kurtarayım."

"Kurtaralım," dedi Ufuk düzelterek.

"O çeneni kapatman gerektiğini söylemedim mi?" diye çıkıştı Sinan. "Neden buradasın?"

"Çünkü ben diplomatik bir korumayım," dedi Ufuk. Sinan dişlerini sıktığında Ufuk gülümsedi, ardından bir adım öne çıkıp elini uzattı. "Merhabalar Eftalya Hanım," dedi ciddiyetle. "Bugün korumanız olarak ilk günüm fakat Sinan'ı benden kim koruyacak, bilemiyorum."

"Senin şimdi belanı..."

"Lütfen," dedim ikisine bakarak. "Şu an gerçekten sırası değil." Buz gibiydi hava, öyle ki Ufuk da Sinan da konuşurken ağızlarından dumanlar çıkıyordu ama benim vücudum cayır cayır yanıyordu. Bakışlarını Sinan'a döndü. "Bugün hapishanenin ortasında Krallık'ın yaptıklarına karşı çıktım, bağıra bağıra hem de." Sinan kasıldı. "Ve kamera da vardı, şahitler de." Sinan'ın dudakları aralandığında Ufuk daha rahat görünüyordu. "Çoktan görüntüler yayılmaya başlamıştır ama o zamana kadar ulaşmam gereken bir dosya var."

Sinan büyük bir şaşkınlıkla bakarken yaptığımın ne kadar büyük bir şey olduğunu gözlerinden görebiliyordum. "Bunu neden yaptın?" diye sordu, sonra yutkunup hızla üzerindeki ceketi çıkardı ve omzuma attı. Üşümemi engellemek istedi. "Sen asla böyle hatalar yapmazdın."

"Çünkü babamı..." Ufuk'a baktım, ardından sustum. "Dinle," dedim konuyu kapatarak. "Feridun Karaman'ın odasından idam yasası dosyasını çalacağız." Sinan'ın gözleri irileşti. "Kimlerin onay verdiğini görmek istiyorum, bugün bunu yapmazsam hiç yapamam. Tek istediğim ben odasına girdiğimde onun dikkatini dağıtmanız ve o odadan çıkarmanız."

Sinan eliyle yüzünü sıvazladı. "Neyin peşindesin Eftal?" diye sordu. "Bunlar çok büyük tehlikeler."

"Sinan," dedim sert bir sesle. "Ne diyorsam o." Bakışlarımı Feridun Karaman'ın ofisine çevirdim. "İçerideki korumaları geçebilecek tek kişi benim, dikkat dağıtacak kişiler de sizsiniz." Sinan onaylamaz bakışlarla beni izliyordu fakat Ufuk direkt olarak başını salladı. "Bir çaresini bulun," dedim binaya ilerlerken.

"Tek başına gidemezsin," dedi Sinan, arkamdan geliyordu. "Onların arasına seni tek başına göndereceğime ölmeyi yeğlerim, bunu çok iyi biliyorsun."

"Sinan," dedim ve elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bir şey olacaksa ikimize de olsun kafasından çık, dışarıdayken beni daha rahat koruyabilirsin değil mi?" Sinan endişeyle yüzüme baktı. "Sadece bir çaresini bul," dedim geri geri yürümeye devam ederken. Ardından ceketini ona attım. "Ve dikkatli ol."

Cevap vermesini beklemeden asansöre doğru ilerledim, artık peşimden gelmeyeceğini biliyordum ama bunu yaptığı için kendinden nefret edeceğini de. Sinan daima sözümü dinlerdi ve sözümü dinlediği her an için benimle sonradan kavga ederdi. Yine edecekti fakat bunun bir önemi yoktu.

Asansör üçüncü katta durduğunda hızla indim, ardından sola dönüp iki korumayla göz göze geldim. İkisi de hazır ola geçerken korumalardan bir tanesi, "Eftalya Hanım," diyerek selam verdi. Bu Kerem'in korumalarından biriydi. Kendi korumasını buraya gönderdiyse bir şeylerden şüpheleniyor olmalıydı.

"Feridun Bey içeride mi?" diye sordum gülümsemeye çalışarak.

"Evet," dedi koruma. "Geldiğinizi haber vereyim." Henüz haber uçmamıştı, bu da güvende olduğumu gösterirdi.

En azından şimdilik.

Koruma içeriye girip kapıyı kapattı ve birkaç saniyenin ardından kapıyı açıp beni içeriye davet etti. Başımı sallayıp içeriye girdim. Feridun Karaman bilgisayarının başında kâğıtlarla uğraşırken adım seslerimi duyunca gözlerini bana çevirdi. Beni gördüğünde gözlerinin içi ışıldadı. Bu ışıldamadan nefret ediyordum çünkü o kadar iğrenç bir adamdı ki Kerem yokken benimle evlenmek üzerine şaka bile yapabiliyordu.

"Merhaba," dedim karşısında dururken.

"Ah, Eftalya," dedi Feridun, ardından sırtını sandalyeye yasladı. Mahkûmlar sırtındaki yaralar yüzünden yaslanamazken Krallık'takiler sırtlarını çok rahat yaslayabiliyordu. "Otursana, bir kahve söyleyeyim."

Masanın önündeki koltuğa oturduğumda, "Çok kalmayacağım," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sadece buradan geçerken uğramak istedim, Kerem de belki buradadır diye düşünmüştüm."

"Kerem az önce çıktı aslında," dedi Feridun eli telefona gitmeden önce. "Soğuk bir şeyler ister misin? Alkol?" Sırıttı. "Bu aramızda sır olarak kalabilir."

Yüzümü buruşturmak yerine gülümsemeyi zorlukla tercih edip, "Gerçekten teşekkür ederim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben sadece sizi görmek istedim."

"Kayınbabanı mı görmek istedin yoksa Feridun Karaman'ı mı?" diye sordu. "İkisi arasında dağlar kadar fark var, öyle değil mi?"

"Sanırım her ikisini de," dediğimde ellerimi koyacak yer bulmakta zorlandım. Feridun gülümsedi ve aramızdaki sessizlik kışkırtıcı bir hal almaya başladı. Kaşını kaldırdı, gülümsemeye çalıştım, sonrasında ise gözlerini kıstı.

"Bir şey var," dedi ve başını omzuna doğru yatırdı. "Kerem'le mi bozuksunuz?"

"Hayır, Kerem'le her şey yolunda." *Ve lanet olsun ki oğlun bir sinir hastası.* "Ben sadece nişandan beri görüşmeyince..."

Dışarıdan yüksek bir müzik sesi geldi, bütün kapalı camlara rağmen ofisin içini doldurdu. Romantik bir şarkı çalıyordu. Müzik sesini duymak, özellikle bu devirde yüksek sesle, herkes için şaşkınlık verici bir durumdu ve sokaktan yükselen şarkının sesi, Feridun'un gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Kapı bir anda açıldı ve korumalardan bir tanesi içeriye girdi. "Efendim, dışarıda Ufuk diye bir adam var," dedi tedirginlik içinde. "Ve sizin için şarkı yazdığını söylüyor." Feridun ellerini masaya vurarak ayağa kalktı. "Size hayran olduğunu söyledi, ayrıca sizi tanıyormuş."

"Ufuk kim ulan?" dedi Feridun öfkeyle. "Beni nereden tanıyormuş?"

"Efendim," dedi koruma başını önüne eğerek. "Kahve makinesinden tanıdığını söyledi..." Gülmemek için kendimi tutarken boğuk bir nefes verdim, Feridun bana dönüp baktığında hızla ifademi toparladım. "Bir de, 'O bizim beraber içtiğimiz sütlü kahveyi unutamaz,' dedi. Her zaman üç şeker atarmışsınız efendim."

Feridun dişlerini sıkıp ellerini sertçe masaya vurdu. "Bu nasıl bir terbiyesizlik!" dedi masanın yanından geçerken. "Engelleyemediniz mi?"

"Onunla görüşmezseniz kendisini yakacağını söylüyor efendim," dedi koruma ellerine bakarak. "Size hayranmış, büyük bir hayranlık."

"Bu terbiyesizlik..." derken Feridun'un yüzündeki o gururlu ifade midemi bulandırmıştı. Bakışları bana kaydı. "Hemen geliyorum Eftalya, bir hayranımı göndermem gerekiyor da."

Ufuk nasıl da iyi biliyordu Krallık'ın dikkatini dağıtmayı. Bu binanın önünde Ufuk sadece kendini yakacağını söyleseydi asla kılı kıpırdamazdı Feridun'un ama hayranlık ve okşanan ego onu bulunduğu yerden kaldırmıştı.

"Sorun değil," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben beklerim sizi."

Feridun bir baş hareketinin ardından korumasıyla odadan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz masasına geçtim ve kâğıtlara baktım. Hepsi yasalarla ilgiliydi ama idam yasasıyla ilgili bir şey görmemiştim. Parmaklarım bu kez direkt olarak bilgisayarını buldu. Açık ekrandaki dosyalara tek tek baktım ama idamla alakalı hiçbir şey göremeyince e-postalara girdim.

Ve gördüm, en üstteki e-postaya İDAM YASASI isimli bir dosya ekliydi, kocaman bir şekilde gözlerimin önünde duruyordu. Hızlı bir şekilde dosyayı kendime e-posta olarak attım. Dışarıdaki müzik sesi kesilmişti, ellerim titrerken kendi e-posta adresimi yazmakta bile zorlanıyordum. Bakışlarım kapıya kaydı. "Hadi," diye fısıldadım kendime. En sonunda dosyayı kendime gönderdim, ardından hemen onu gönderilenlerden sildim.

Gülümsedim, yerime geçmek için bir adım attım fakat gözlerim yeniden bilgisayara kaydı. İki seçeneğim vardı: Ya yakalanma riskine yeniden girecektim ya da yerime oturacaktım.

Elbette ilkini seçtim ve arama kısmına onun adını yazdım.

TUGAY DEMİR ÇEVİKER

Sadece bir e-posta vardı. Başlık BL ÖRGÜTÜ KURUCUSU TUGAY DEMİR ÇEVİKER olarak atılmıştı, dosyayı gönderen ise Kerem'di.

İçinde ne olduğuna bakmadan hemen o dosyayı da kendime attım, o sırada adım seslerini işittim. E-postayı gönderilenlerden silerken kapının koluna bir el uzandı, konuşmalar yakınlaştı ve kapı açıldı. Dosya silindikten hemen sonra sırtımı kapıya dönüp pencereden dışarıya baktım.

Bir nefes, iki nefes, üç nefes.

"Eftalya?" Başımı çevirdim, Feridun Karaman kollarını düzeltiyordu. "Bizi gördün mü?"

"Bakındım ama göremedim," dedim meraklanmış gibi. "Halletti-niz mi?"

"Evet," dedi Feridun çenesini kaldırarak. "Bir fotoğraf çekilip gönderdim ya." Sandalyesine ilerlerken ben de oradan ayrıldım. "Çok seviliyoruz, biliyorsun. Kıyamıyorum böyle hayranlarıma." Beni süzdüğü sırada kapıya doğru yürüyordum. "Gidiyor musun? Otur bir şeyler içelim, var senin bir karın ağrın."

"Ah," dedim elimi saçlarımdan geçirerek. "Aslında evet, vardı. Kerem'e hediye almak istiyordum, size danışacaktım ama beklerken aklıma aniden geldi." Kerem'e tüy bile almazdım. "Eminim çok sevecektir."

"Ne alacaksın?" diye sordu Feridun. "Otursana yahu."

"Çok heyecanlandım," dedim elim kapının koluna giderken. "Hemen gidip almam gerekiyor, çok üzgünüm. Sonra yeniden konuşuruz, olur mu?" Cevap vermesini bile beklemeden odadan çıkıp hızlı adımlarla asansöre ilerledim ve bindiğim gibi sırtımı yaslayıp derin bir nefes verdim.

Birkaç dakika sonunda binadan çıktığımda Sinan'ın arabamın önünde beklediğini gördüm. Koşar adımlarla yanına gidip, "Sürücü koltuğuna geç," dedim etrafıma bakmadan. "Hemen gidelim." Koltuğa oturdum, Sinan da sürücü koltuğuna geçip gazı kökledi. "Ufuk nerede? Harika bir iş çıkardı."

"Kusmaya gitti," dedi Sinan. "Feridun Karaman'ı yanağından öperken fotoğraf çekilmiş."

Başımı iki yana sallayıp gülmeye başladığımda köşede duran Ufuk'u gördüm, Sinan yavaşlayarak durdu. Arka koltuğa geçtiğinde, "Teşekkürler Ufuk," dedim. "Çok akıllıcaydı."

"Ne demek Eftalya Hanım," dedi Ufuk, eli ağzındaydı. "Umarım bozulan psikolojim için de bir desteğiniz vardır."

Gülerek ona baktığımda Sinan, "Göster fotoğrafı," dedi dikiz aynasından Ufuk'u inceleyip. "Göster de yüzünün ne tarafına işeyeceğimizi bilelim."

"Sinan," dedim uyarıcı tonda, ardından çantamdan telefonu çıkarıp e-postalara girdim. Tugay'ın dosyasına evde bakmaya karar verip İDAM YASASI dosyasını açtım. O sırada Ufuk, Sinan'a bir şeyler söy-

lüyordu ama ne dediğine odaklanamayacak kadar önümdeki tek sayfadaydı aklım.

İdam yasasına onay verenlerin hepsi elimdeydi. Bu isimlerden bazılarını BL'nin ölüm listesinde görmüştüm ama beni şaşırtan Kerem'in gerçekten de söylediği gibi ret oyu vermesiydi.

Ve Feridun Karaman'ın idam yasasını onaylaması.

Çiçekleri sevmemin en büyük nedeni, öldükleri zaman canlarının acıdığını hissetmememdi.

Küçükken bir kedim vardı, iki yaşındayken hastalıktan ölmüştü. Ardından bir kuşum olmuştu, o da kaçmıştı. Tavşanım olmuştu, bana zarar vermişti. Köpeğimiz vardı, komşumuz bir gece çok havladığı için av tüfeğiyle vurup öldürmüştü ve onun yaptığı kanıtlanamamıştı. Tek gören bendim ve o zaman bile çocukların beyanını ciddiye almıyorlardı.

Köpeğimizin ardından her şeye küsmüştüm ve bir daha hiçbir canlıyı sevmeyeceğim konusunda yeminler etmiştim.

Babam köpeğimizin ölümünün ardından bana papatya getirmişti. Dümdüz beyaz bir papatyaydı, saksıdaydı fakat ölmek üzere gibiydi. Lise bire yeni geçmiştim, ders yoğunluğunun arasında babam masama bu beyaz papatyayı bırakıp ona bakmamı söylemişti.

Ölür, demiştim. *Yaşatırsan sadece bir dalı ölür, diğer dalları yaşar,* demişti.

Toprağı kurur, demiştim. *İyi bakarsın,* demişti.

Ömrü kısa olur, demiştim. *Başka çiçeklere fırsat verirsin,* demişti.

Çiçekleri sevmiyorum ki, demiş, *onlar huzurlu hissettirmez,* diye de diretmiştim.

Sonuçta bir kediye ve köpeğe sarılmakla ya da bir kuşun sesini duymakla bir tutulamazdı.

Onlar da canlı, demişti babam. *Vermen gereken tek şey biraz bakım, biraz su ve çokça sevgi Eftalya. Onları ne kadar seversen, o kadar güzel büyürler. Çiçekler geleceğimizi şekillendiriyor, lütfen bu papatyayı çok sev, onu güzelce büyüt. Geleceğini şekillendir.*

Babamın o papatyayı verirken ona bu kadar bağlanacağımı düşünmediğine emindim. O papatyaya çok iyi bakmış, dalları çıktıkça çok mutlu olmuş ve başka papatyalar da edinmiştim. Ardından başka başka çiçekler. Her gün eve yeni bir çiçekle geliyordum, annem söyleniyordu

fakat babam onu susturuyordu. Bir papatya, ardından gül, sonra zambak, orkide... O kadar büyüdüler ki babam şu an içinde oturduğum küçük serayı kurdu benim için.

Annem çiçeklere bağlanmayı bir hastalık gibi gördü ama ben onların tek bir dalına bile zarar gelse mahvoluyordum ve onları iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Zaten hayatım boyunca bağlandığım her şeyi çok abartırdım. Babamı abartıyordum, çiçekleri abartıyordum, tek dostum Sinan'ı abartıyordum... Fakat bir gece orkidem kurudu diye saatlerce ağladığımda babam dur çizgisini bana göstermişti.

Çiçeklerin de ömürleri var Eftalya, demişti. *Fakat kökleri daima canlı kalır, onlar insanlar gibi değil, ağlama artık.*

Ne zaman tamamen ölürler peki baba? diye sormuştum.

Yandıklarında, demişti. *Çünkü onlar yandığında kökleri de yanar.*

Gözlerim çiçeklerin üzerinde gezinirken bilgisayar ekranının ışığı yüzüme yansıyordu. Akşam olmuştu, serada kimse yoktu ve önümdeki dosyada Tugay'ın adı yazıyordu. Feridun'dan kendime attığım bu dosyada ne vardı bilmiyordum ama içimden bir ses, o dosyada her ne varsa artık hayatımın eskisi gibi devam etmeyeceğini bana âdeta haykırıyordu.

İki seçenek vardı önümde yine: Ya o dosyayı açacaktım ve yüzleşecektim ya da vazgeçip dosyayı silecektim.

Elbette ben yine ve yeniden ilkini seçtim.

Şarabımdan birkaç yudum içtikten sonra masada tırnağımla ritim tutmayı bırakıp dosyanın üzerine iki kere tıkladım ve sadece bir eklentiyle karşılaştım.

Bir video vardı. 2 dakika, 17 saniye.

Yutkunurken omurgamdan bir ürperti indi, elim ensemi bulduğunda göğsümdeki o beyaz lekenin daha fazla yayıldığını hissettim sanki, oysaki bu sadece bir yanılsamaydı.

Derin bir nefes verdikten sonra videonun üzerine iki kere tıkladım ve kendi cinayet videomdan sonra hayatımı değiştirecek ikinci video oynamaya başladı.

Video güvenlik kamerası kaydıydı, yukarıdan çekilmişti ve Tugay Demir bir sandalyede oturuyordu. Ellerini sandalyenin kollarına kelepçelemişlerdi, bacaklarını da ve üzeri çıplaktı, altında sadece şortu vardı.

Elleri. Elleri sağlamdı. Sol elini henüz kesmemişlerdi.

Gözleri karşısındaydı, dikkatlice birine bakıyordu ya da birilerine bilemiyordum ama video oldukça hışırtılıydı. Sesi daha fazla açtığımda arkadaki insanların kendi aralarındaki konuşmalarını işittim. Cezadan söz ediyorlardı, BL'den ve... bir isimden.

Hâkim Ali. Seneler önce öldürdüğüm o hâkimin ismiydi.

Mikrofona birisi konuştu, kameranın açısı değişti, camın arkasındakileri gördüm. Krallık mensuplarını, tanıdığım o isimleri. Kerem'i gördüm, Feridun Karaman'ı, eski başkanı ve yardımcısını. Başkan henüz ölmemişti, bir gece vakti uykusundayken onu henüz öldürmemişlerdi.

Mikrofona konuşan Kerem Karaman'dı. "İtiraf et ve kurtul," dedi Kerem, sesi boğuk geliyordu ama yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Yoksa canın çok yanacak Tugay Demir Çeviker."

Kamera ikiye bölündü, artık iki tarafı da görebiliyordum. Tugay sesini bile çıkarmadan cama bakıyordu, camın ardındakiler de gözlerini ondan ayırmıyordu.

Başkan mikrofonu aldı. "Bana yazdığın mektubu aldım," dedi sakin bir sesle. "Ve sonuna attığın BL imzasını da gördüm." Vücudum kaskatı kesildi çünkü o zamanlar BL'yi kimse bilmiyordu. "Bu BL de neyin nesi? Açıkla."

Tugay gülmeye başladı, ardından yere tükürdü; tükürdüğü yerde kan vardı. Onu dövmüşlerdi ama kamera net olmamasına rağmen daha genç, daha dinç olduğunu görebiliyordum. Henüz işkence görmediği fazlasıyla belliydi.

"Şanslısın Başkan," dedi Tugay baskın bir sesle. "Çünkü BL adını öğrenen üçüncü kişisin."

"Diğer iki kişi kim?" diye sordu Feridun Karaman.

Tugay gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı ve cevap vermedi çünkü birisi bendim, bir mendil aracılığıyla BL örgütünü ilk öğrenenlerden birisi bendim. Bunun nedenini bilmiyordum fakat Tugay kendi örgütü dışında BL'yi ilk benim öğrenmemi sağlamıştı.

"Beni duymuyor musun, piç kurusu?" diye bağırdı Kerem. "Söylesene."

Tugay yine sustu.

"Bir direniş mi başlatacaksın?" diye sordu başkan. "Bunu başarabileceğini mi sanıyorsun?"

Burası bilindik sorgu odaları gibi de değildi. Rahatsız edici bir havası vardı, kameranın net olmayan görüntüsüne rağmen yerlerde

dolaşan fareleri görebiliyordum; Tugay'ı sanki burada çürümeye terk etmişlerdi ya da edeceklerdi.

"Bir direnişten daha fazlasını başlattım," dedi Tugay. "Ve zamanla, başlattığım bu direnişim sizi öldürecek." Hafifçe öne eğildi. "Beni engelleyemeyeceksiniz," dedi üstüne basa basa. "Çünkü ben sadece bir kişi olmayacağım hiçbir zaman."

"Hapishaneye girecek birine göre fazla cesursun," dedi Feridun alayla. "Bunu nasıl başaracakmışsın?"

"Zamanla," dedi Tugay sakin bir sesle. Karşısındaki Krallık mensuplarına baş kaldırıyordu. "İlk önce insanlar fısıldayarak konuşacak BL'yi, ardından arabalarınızın camına notlar bırakacaklar, zamanla duvarlarda cümlelerimi göreceksiniz ve gitgide fısıltılar yükselecek, bağırışlara dönüşecek. Bir kişiyi engelleseniz bir başkası ortaya çıkacak, susturamayacaksınız. Zamanla sizden olanlar bile benimle birlik olacak, sizi bitirecek." Tugay gülümsedi. "Geceleri uyuyamayacaksınız, hatta bir gece vakti yataklarınızda ölü bulunacaksınız ve bunun için beni suçlayamayacaksınız çünkü hapishanede olacağım." Krallık mensupları birbirine baktı ve alayla güldüler, onu ciddiye bile almadılar.

Tugay görmediği halde, "Güldüğünüzü biliyorum," dedi başını omzuna indirerek. "Gün gelecek gülemeyeceksiniz ve benden kaçacak delik arayacaksınız. Ve ben sabırlı bir adamımdır."

Dik duruşu, net bakışları, üstün cümleleri. Tugay Demir Çevikel bu üçünden ibaretti ve izlerken yüzümde bir gülümseme oluşmuştu. Gurur gülümsemesiydi bu belki ya da onun bu dik duruşuna hayranlık, bilemiyordum fakat videoyu durdurup onu birkaç dakika izlediğimde bu başkaldıran tavrının benim üzerimde de etki bırakmaya başladığını fark ettim.

Başımı iki yana salladım, videoyu yeniden açtım ve yüzümdeki gülümsemeyi sildim.

Başkan yeniden mikrofonu aldı. "Bırak bu masalları Tugay Demir," dedi aşağılayarak. "Algı dağıtmaya çalışma, Hâkim Ali'yi senin öldürdüğünü biliyoruz."

Elim boynuma gittiğinde kanımın çekildiğini hissettim. Hâkim Ali ölmüştü, onu ben öldürmüştüm ve bu video o cinayetten sonra çekilmişti.

Tugay sustu. Benim öldürdüğümü biliyordu ama bunu söylemiyordu.

Krallık mensupları emin olamıyordu, birbirlerine baktılar. Kerem mikrofonu kapatıp onlara bir şeyler fısıldadı, duyamıyordum ama bu iddiayı ortaya atan o gibiydi. Belki de Tugay'ı hapse attıran da Kerem'di. Ona duyduğu nefret videodan bile anlaşılıyordu.

"Sen öldürdün, değil mi?" dedi Kerem yeniden mikrofonu açtığında. "Seni parçalayıp timsahlara yem edeceğim, hatta bunu gözlerinin önünde yapacağım."

Tugay yine cevap vermedi. "Hâkim Ali'yi ben öldürdüm," diye fısıldadığımda beni kimse duymadı, duyamazlardı ama gerçeği sadece Tugay ve ben biliyorduk.

"Cevap ver," dedi Başkan. "Yoksa cezalandırılacaksın."

Tugay yine hiçbir şey söylemedi. O kadar sessizdi ki dışarıdan bakan onun gerçekten Hâkim Ali'yi öldürdüğünü düşünebilirdi, halbuki ben öldürmüştüm ve Tugay bunu biliyordu.

"İtiraf et ve kurtul," dedi Feridun ciddiyetle. Üzerine gidiyorlardı çünkü o zamanlar Hâkim Ali'yi öldüren kişiyi bulmaları, halktan büyük alkış toplayacaktı. Ve Krallık alkışlara, kendi onurlarından daha fazla önem verirdi. "Yoksa Krallık'tan birinin canına kıymanın sonuçlarını biliyorsun Tugay Demir."

Zihnimde sirenler çalmaya, tırnaklarım avuçiçlerime batmaya başladı; sanki seradaki çiçekler tek tek kurudu, geriye kalanlar ise yaşamak bile istemedi.

Tugay yine sustu. Susmamalıydı, bir başkası olsa itiraf ederdi ama bunu yapmadı. Neden yapmadı? Hâkim Ali'nin ölmesini istediği için mi? Onu öldürmeyi isteyen o muydu yoksa beni mi koruyordu? Hayır, beni korumak için bir nedeni yoktu.

Tugay'a neden bunu yaptıklarını sormuştum, hatta nasıl olduğunu fakat anlatmamıştı. Bunları ondan dinleseydim şu anki gibi dik duramazdım çünkü birinin acılarının sebebini dinlemek dünyadaki en büyük kederlerden biriydi.

"Susacak mısın?" diye sordu Başkan düz bir sesle. Tugay susmaya devam etti. Krallık mensupları tekrar birbirine baktı ve Kerem arkasında duran birine baş hareketi yaptı. Birkaç saniye sonra Tugay'ın bulunduğu odaya bir adam girdi.

Elinde bir balta vardı.

"Bu baltayı hatırlıyor musun?" dedi Feridun Karaman. Tugay dönüp o baltaya bakmadı fakat kasıldığını, hatta nefesini bile tuttuğunu

anladım. "Evet Tugay Demir Çeviker, annenin de canını alan o balta bu." Tugay'ın daha fazla kasıldığını fark ettim, benim de nefesim kesiliyordu. "İnsanlar ölüyor Tugay," dedi Feridun. "Fakat dünya o kadar kötüleşti ki annen gibi insanlar da öldürülüyor." Tugay olduğu yerde hareket etmeye başladı. "Sadece biraz para için annen hırsızlar tarafından bir baltayla doğranarak öldürüldü, sence bu aptal dünyayı dize getirmek gerekmiyor mu? İşte biz bunun için varız, anlıyor musun?"

Tugay başını iki yana sallarken daha fazla hareketlendi fakat ağzını bir an bile olsun bıçak açmadı, o sırada videoyu durdurdum. Videoyu durduğum yerde, santimlerce uzağımda duran Tugay'ın gözlerinin dolduğunu bana düşündüren neydi? Dolması gerektiği düşüncesi miydi yoksa annesinin ölümü müydü?

Ülkede hırsızlık arttıktan sonra ölümler çoğalmıştı, insanlar artık yolda giderken bir anda sizi çevirip boynunuzu kesip cebinizdeki parayı alabiliyordu çünkü açlık vardı, savaş vardı ve herkes kendi ailesini hayatta tutmaya çalışıyordu.

Fakat bir baltayla doğranmak çok daha büyük bir şeydi ve Tugay'ın canını daha fazla yakmak, belki aşağılamak ya da itiraf ettirmek için son kozlarını oynayarak o baltayı karşısına çıkarmışlardı.

Videoyu yeniden açtım.

"Annen öldürülürken orada mıydın?" diye sordu Kerem, sesi ürkütücü geliyordu. Her şey çok ürkütücüydü.

Tugay yine sustu. Fakat ben biliyordum, Tugay oradaydı. İtiraf etmemişti, o günü anlatmamıştı ve belki de hiçbir zaman anlatmayacaktı ama Tugay'ın yüzünden orada olduğunu anlayabiliyordum. Kurtarmaya çalışmış mıydı annesini? Kaç yaşındaydı? Ona zarar vermeden nasıl bırakmışlardı? Yoksa vermişler miydi? O hırsızlar şimdi neredeydi?

Gardiyan elinde baltayla Tugay'ın karşısına geçti. Tugay baltaya bakmamak için direndi, gözlerini camdan ayırmadı. Ne düşündüğünü anlayabilmek imkânsızdı.

"Sol elini kullanıyorsun," dedi Başkan sakin bir sesle. "Uçağı hep sol elinle kullandın, iş yazılarını hep sol elinle temize çektin, sol elinle yemek yedin, sol elinle saçlarını karıştırdın." Mikrofona biraz daha yaklaştı. "Sol elinle o direniş cümlelerini yazdın, sol elinle bir ayaklanma başlattın ve biliyorum, insanları sol elinle öldürüyorsun."

"Hayır," diye fısıldadım. Krallık mensupları bir tiyatro oyunuymuş gibi camın arkasından onu izliyordu. Acımasızca kolunu mu kesecekleri? Hayır, bu kadarı çok fazlaydı. Kendi eli için savaşmasına bile izin vermeyeceklerdi çünkü bağlanmıştı.

Tugay'ın boğazından hırıltılı bir nefes döküldü. Hiçbir şey demiyordu, yalvarmıyordu, direnmiyordu, sadece susuyordu. Bütün öfkesini, acısını, savaşını içinde yaşıyordu; bir küfür bile etmedi, sessizce ona verecekleri cezayı bekledi.

"Şimdi sana iki seçenek şansı sunacağım," dedi Başkan sakin bir sesle. "Birincisi: Elindeki bize ait olan dosyaları ver ve seni serbest bırakalım."

"Hayır," dedi Tugay sadece. Düşünmedi bile, canı o an umurunda değildi. "O dosyalar benim canımı bağışlayacak çünkü bana bir şey olursa o dosyaların yayılacağını ve Krallık'ın aldığı yaranın iyileşmeyeceğini biliyorsunuz." Krallık mensupları gerildi. "Halkınızın bile size güvenmeyeceğini de."

Krallık mensupları yeniden mikrofonları kapatıp bir şeyler konuştular. Başkan gergindi, yardımcısı da öyle fakat Feridun'un ve Kerem'in rahatlığı oturduğum yerde rahatsız bir nefes almama neden oldu.

"O halde Hâkim Ali'yi öldürdüğünü itiraf et," dedi bu kez Başkan.

Tugay sustu. Seneler sonra bir tehdit olarak önüme getirdiği cinayetim, aslında seneler önce iki dudağının arasındaydı.

"Bu iki şansı da kaçırırsan elinden olacaksın," dedi Başkan ve sesi öylesine net geldi ki damarlarımdaki kanın akışının durduğunu hissettim.

Tugay yine sustu. Aslında çözüm çok basitti: Hâkim Ali'yi öldürmediğini itiraf etse ve adımı verse kurtulabilirdi, elini kurtarabilirdi ama o susmayı tercih etti.

Krallık mensupları birbirine baktı, ardından Kerem mikrofonu eline aldı. "Kendini zeki sanıyorsun," dedi. "Ama aptalın tekisin, hem de bir sokak ortasında BL broşürlerini dağıtırken yakalanacak kadar." Başımı iki yana salladım. Hayır, o kadar basit olamazdı, Tugay'ın bunu yaparken bile bir planı olmalıydı. "Dinle beni aptal herif, ya şimdi itiraf et ya da parçalarını tek tek timsahlara yem etmemi izle."

Tugay yine sustu, ardından ellerini yumruk yaptı. Hiçbir şey söylemedi, öyle bir sessizliğe gömüldü ki Krallık mensupları artık onun konuşmayacağından emin oldu.

"Üçe kadar sayacağım," dedi Başkan gözlerini kısarak. "Ve susmaya devam edersen..."

Başkanın lafını ağzına tıktı. "Gözlerimi çıkarın, görmeye devam edeceğim," dedi korkusuz bir sesle. "Kulaklarımı kesin, duymaktan vazgeçmeyeceğim. Dilimi koparın, konuşmanın başka bir dilini bulacağım." Sol eline baktı. "*Kolumu yok edin, diğer elimle var olmaya devam edeceğim.*"

"Bu korkusuzluk değil, aptallık," dedi Başkan.

"İşkenceleriniz umurumda bile değil," dedi Tugay dikkatlice cama bakarken. "Çünkü kolumu keseceğiniz baltayı ben elime ağır geldiği yaşlarda taşıdım. Acı çektirmek ya da ağzımdan bir laf almak için kullandığınız annem de şu an bu şekilde durmamı isterdi." Bir anda sesi yükseldi. "Korkmuyorum, canım acımıyor ve yalvarmayacağım! Bana istediğiniz her kötülüğü yapın çünkü biliyorsunuz ki benim zaafım sevdiklerimdir ve maalesef bu hayatta sevdiğim bir insan bile kalmadı, hepsini çoktan kaybettim." Çenesini kaldırdı. "Her şeyini kaybetmiş bir adamım, en acımasız tarafım da işte burada ortaya çıkıyor. Siz elimi kesersiniz, ben sağ elimle yazmayı öğrenirim. Siz beni timsahlara yem edersiniz, ben timsahı kendi simgem haline getiririm."

Eldiveninin üzerindeki timsah simgesini hatırladım ve bütün örgüt üyelerinin elleri olsa bile eldiven taktığını. Tugay hiçbir zaman yaşadıklarını drama çevirmemişti, aksine yaşadıklarıyla önüne ışık tutmuştu. Timsahlardan korkabilecekken BL'nin simgesi yapmıştı onu. Asıl güç tam olarak buydu.

Tugay Demir Çeviker'in zekâsı birçok insanın savaş açıp kazanamayacağı kadar büyüktü.

Başkan başını hayal kırıklığıyla iki yana sallayarak, "Üç," dedi. Mutlak sonu biliyordum. Evet, Tugay bana yalan söylemişti, biraz bile uyuşturmamışlardı. Canli canlı, bilinci yerindeyken kolunu kesmişlerdi. "İki." Tugay çenesini havaya kaldırdı, ellerini daha sıkı bir yumruk yaptı. Başkan, "Bir," dediğinde sessizlik oluştu.

Tugay ne Hâkim Ali'yi benim öldürdüğümü söyledi ne de dosyalarını onlara verdi; bu şekilde hem onlara tutsak oldu hem de onları kendine tutsak etti.

"Büyük bir kayıp," dedi Başkan. Eli baltalı gardiyan Tugay'a ilerledi. Eski bir baltaydı, bir köy evinde ağaçları kestikleri cinstendi, bozuk görüntüye rağmen paslandığını görebiliyordum.

Gardiyan baltayı havaya kaldırdı, Tugay gözlerini kapatmadan hemen önce kameraya baktı. Videoyu durdurdum; o an zaman dursun istedim çünkü sonrasını çok iyi biliyordum. Sonrasında onun elini kesiyorlardı; yazdıkları için, direnişi için, cümleleri için, itiraf edemedikleri için ve diğer birçok şey için.

Ama o kameraya bakarken acıyla yutkundum ve yine gözlerimin dolduğunu fark ettim. Kameraya bakan gözlerinde maalesef korku ve acı vardı, bunu gizleyemiyordu. Hayır, Tugay'a korkusuzluk öyle bir anda yüklenmemişti.

Tugay zamanla korkusuz bir adama dönüşmüştü.

Elimi kaldırıp ekrana dokundum, parmaklarım yüzünün bir kısmında gezindi, ardından sol eline uzandım. Keşke o an orada zamanı durdurabilseydim. Ne yazık ki bu imkânsızdı ama videoyu çok uzun bir süre açamadım ve yüzünü dakikalarca izledim, hatta öyle çok izledim ki her karışını ezberledim. Bakışlarını, dudaklarını, çenesini, saçlarındaki kıvrımları. Sol elinin kesilmeden önceki görüntüsünü. Sımsıkı yumruklarını.

En sonunda videoyu açtığımda gardiyan bir an bile düşünmeden baltayı havaya kaldırıp Tugay'ın sol koluna indirdi. Acı dolu bir çığlık bekledim ya da haykırış fakat baltanın sesinin ardından sadece bir inleme sesi döküldü Tugay'ın dudaklarından.

Tugay Demir Çeviker bağırmadı, haykırmadı bile.

Ve video bitti. Emindim, 2 dakika 17 saniyenin ardından belki 18. belki de 20. saniyede Tugay'ın acı dolu haykırışları duvarlarda çınlamıştı. Fakat benim duyabildiğim sadece sessiz inlemesiydi. Daha fazlasını zaten şu an kaldıramazdım.

Tugay'ın acısını sadece 2 dakika 17 saniyeye sığdırmışlardı fakat benim için bu süre tüm hayatıma mal olacak kadar uzundu. O an gerçekten göğsümdeki beyaz lekenin daha fazla genişlediğini hissettim, hayatımın daha da değiştiğini ve aslında hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını.

O an anladım, küçükken patenden düşüp elim kesildiğinde çektiğim acının, Tugay'ın çektiği acının çeyreği bile olmadığını.

Vardı bir izi, vardı bir lekesi, vardı bir nedeni. Sanırım bu cümledeki nedeni artık biliyordum ve ne olursa olsun, Tugay'a canımı kurtardığı için bir borcum vardı.

Ağlamaya başladım, o videodaki yerin kokusu nasıl burnuma gelebilirdi, bilemiyordum ama kendimi orada, camın arkasındaki Krallık mensuplarıyla Tugay'ı izliyormuş gibi hissettim. Bir adamın elini kesmişlerdi, canları bile acımamıştı; bunu bir tiyatro haline çevirmişlerdi ve ben senelerce onlara hizmet etmiştim.

Bilgisayar ekranını kapattığımda Sinan'ın karanlıkta elinde bir çiçekle içeriye girdiğini gördüm. Saksıdaki çiçeği önüme koydu, ardından notu da bıraktı. "Yine geldi," dedi sorgulayıcı bir tonda. "Bunu her gün tekrar edecek gibi görünüyor."

Lavanta çiçeğiydi, rengi mordu ve oldukça güzel görünüyordu. Mor lavanta da bağlılığı simgelerdi. Tugay çiçeklerle bana bağlılığını gösteriyordu ve ben artık sadece çiçekler sayesinde değil, az önce izlediğim o video sayesinde de bağlılığını hissediyordum.

Ben onu tanımıyorken o bana bağlılığını göstermişti.

"Eftalya," dedi Sinan. Elini omzuma yerleştirdi. "Neden ağlıyorsun? Neler oluyor?"

Hiçbir cevap vermeden titreyen ellerle hızlı bir şekilde notu açtım ve yine onun cümleleriyle yüzleştim.

Sevgili Avukat'ım,

Genelde lavantaları bir mezara giderken yanımda götürür, kaybettiğim kişinin toprağının üzerine koyardım fakat ben yaşadıklarımdan ders çıkarırken onları iyileştirmeyi tercih ederim. Neden lavantalar bana bir mezarlığı hatırlatsın ki? Bence bana seni hatırlatmalı, böylelikle her gördüğümde birinin ölümünü değil, senin yaşadığını hatırlarım. Ölü bir yüz değil, canlı bir yüz beni gülümsetebiliyor, bu yüz sana ait.

Mutsuz musun, ne yapıyorsun ve nasılsın, hiçbir bilgim yok. Bir anda kapına gelip seni görememek kalbimi kırıyor çünkü son gördüğümde iyi değildin. Derin bir nefes almanı istiyorum çünkü rewirdeki olayı hallettim, kimse sana zarar vermeyecek. Baban iyi ve artık senin için onu kendimden bir parça gibi koruyacağıma söz veriyorum.

Senden bir şey isteyebilir miyim?

Hayır, bu kez yaprak sarması olmayacak, merak etme.

Senden isteğim, bana güneşi göstermenin de bir yolunu bulman, imkânsızlıkları imkânlı bir hale getirmen çünkü bütün

Beyaz Leke - Mahkûmiyet

bu imkânsızlıkların, bütün bu mahkûmiyetin ortasında bana gülümsüyorsun ve bu, güneşi görmenin o kadar da imkânsız olmadığını haykırıyor bana. Tıpkı çiçekli elbiseler gibi. Buradayım ve savaşmaya devam edeceğim. Seni yeniden görmeyi ise sabırsızlıkla bekliyorum.

Özgürlüğümüze,
BL

Bakışlarımı Sinan'a çevirdim, çenemi havaya kaldırdım. Ardından sakin bir sesle, "Ufuk'a söyle, örgüte götürsün bizi," dedim. "Feridun Karaman'ı bitirmek için tüm bilgileri vereceğim ve ben de onlarla gideceğim."

5
SEVGİLİ MÜVEKKİLİM

Ada Hapishanesi

Tugay Demir Çeviker'i defalarca dizlerinin üzerine çöktürmüşlerdi. Gerek işkenceler için, gerek aşağılamak için, gerek itaat ettirmek için, gerek annesi adına yalvarması için, gerekse sadece dalga geçmek için. Bu yüzden dizlerinin üzerine çöktürülmeye alışıktı, hatta bu ona güç verirdi çünkü yeniden doğrulduğunda dizlerinin üzerine çöktüreceği insanların sayısı çoğalıyordu.

Fakat bu kez yeniden biri yüzünden dizlerinin üzerine çöktürülmüştü, hatta kesiklerle dolu sırtına ayakla basılıyordu.

Bu kişi, Tugay Demir Çeviker'in senelerdir yanında olmasını istediği Eftalya Atalar'dı.

İşkence izlerini silmek için getirildiği revirde yere yatırmışlardı onu ve gardiyanlardan bir tanesi sırtına sertçe, acı çektirmek istermiş gibi basıyordu. Acı geçerdi, aşağılanma geçerdi fakat kurtuluş sadece bir kez gerçekleşirdi.

Gardiyan topuğunu daha fazla bastırdı Tugay'ın sırtına ve az önce doktorun ilaç sürdüğü yerler iyileşmek bir yana dursun daha fazla kanadı ama Tugay'ın hiçbir zaman amacı iyileşmek değildi.

Tugay'ın amacı işkenceleri sonlandırmak da değildi.

Tugay'ın tek amacı bugün bu revire gelebilmekti. Revirden istediği ilacı çalabilmişti; bu da görevini gerçekleştirdiğini gösteriyordu.

Eftalya Atalar onu hiç yanıltmamıştı, hayatında gördüğü en merhametli ama gerektiğinde de en acımasız avukat sadece Tugay Demir Çeviker'e ait olabilirdi.

"Tugay Demir Çeviker," dedi doktor tepesinden ona bakarken. Beyaz terliklerine bulaşan toza bakan Tugay hissettiği acıyı görmezden geliyordu. "Ne zamandan beri yasalara göre hareket edip iyileşmeye çalışıyorsun?"

Ada Hapishanesinin en nefret edilen, en öldürülmek istenen, en tehlikeli görünen mahkûmu Tugay Demir Çeviker'di ve maalesef ki onu alt edemiyorlardı, alt edemedikleri için de hayatta kalmasına yetecek seviyede işkence ediyorlardı.

O revire girerken Tugay, Eftalya gittikten sonra yeniden işkence göreceğinin farkındaydı fakat farkında olmadığı bir durum yaşanmıştı. Eftalya

o merhametli tarafına yenik düşmüş, Krallık'a karşı gelip bağırmış ve kendisine itiraf edemese de bulunduğu tarafı ifşa etmişti.

Revirde çıkardığı olay yayılırsa ve kanıtlanırsa ilk önce avukatlığına son verilirdi. Ardından yargılanırdı, yargılanırsa hapse girerdi, hapse girerse işkence görürdü ve Eftalya işkenceleri onun gibi kaldıramazdı.

Tugay bütün planlarını Eftalya için yok sayıp zorlukla konuşarak, "Avukatımı ifşa etmemek için ne istiyorsun?" diye sordu doktora.

Doktor alayla güldü. Ardından Tugay'ın sırtına basan gardiyana bir baş hareketi yaptı, gardiyan Tugay'ı saçlarından kavrayıp başını kaldırdı. Kurbanlık bir koyun gibi doktora bakmasını sağladıklarında bu da Tugay'ın gururunu kırmıyordu.

Alışıktı, aşağılanmaya alışmak onu Tugay Demir Çeviker'e dönüştürmüştü.

Saçlarından kavrayıp onu kurbanlık koyun gibi yere yatırıyorlarsa, günün birinde onları aynı şekilde kendi karşısında tutabileceğinden emindi.

"Avukatın birkaç saat içinde Krallık tarafından fişlenecek," dedi doktor kaşlarını kaldırarak. "Çünkü Krallık'ın kurallarına karşı geldi, başkaldırdı, gardiyanlara saldırdı."

Çünkü o babası, *demek istedi Tugay. Arkadaki sedyede baygın yatan kişi Adnan Atalar'dı. Tugay'ın koğuştan tanıdığı, gizlice okuduğu mektuplar sayesinde Eftalya'nın serasını öğrendiği, engelli diğer kızı hakkında bilgiler edindiği o adamdı. Tugay onu tanıyordu lakin bir kez bile sohbet etmemişti. Aynı tarafta olmaları, aynı düşünceleri paylaşabilecekleri anlamına gelmiyordu.*

Fakat Tugay o an kendi içinden Eftalya'ya babasının canını koruyacağına dair bir söz vermişti. Adnan Atalar artık onun gözetimi altındaydı.

Eftalya'yı bu şekilde darmadağın eden her duygunun karşısında durmaya hazırdı.

"Avukatımı ifşa etmemek için ne istiyorsun?" diye sordu bir kez daha Tugay Demir.

"O başarılı bir avukat olduğu için mi böyle bir soru soruyorsun?" dedi doktor. "Öyleyse hiçbir avukat seni kurtaramaz, boşa savaş verme Tugay Demir."

Tugay dişlerini sıktı, gözleri doktorun gözlerine kilitlendi. Sol elindeki kelepçe takılı değildi, istese o an tepesindeki gardiyanlardan bir tanesinin boynunu kırabilir, doktoru köşedeki neşterle kesebilir ve ortalığı kan gölüne çevirebilirdi ama bütün bunlar Eftalya Atalar'ı kurtarmazdı.

Tugay'ın o an tek düşündüğü Eftalya Atalar'dı.

Tugay'ın uzun zamandır düşündüğü tek şey Eftalya Atalar'dı.

Özgürlükten sonra.

"Ne istersen verebilirim," dedi Tugay. "Onu ifşa etmemen için ne istersen sunabilirim sana."

Doktor şaşkınlığını gizleyemedi, gardiyanlar da öyle çünkü ilk defa Tugay Demir Krallık'tan birine işbirliği teklif ediyordu ve bu kendisi için değil, Eftalya içindi.

"Yalvaracak mısın?" diye sordu doktor şaşkınlıkla. Bu gerçek bir soruydu. "Çünkü öyle bakıyorsun."

"Yalvarmamı mı isteyeceksin?" dedi Tugay. Gardiyan ayakkabısıyla sırtına daha sert bastı; yaralar kanadı, acı çoğaldı. "Sana yalvarmam mı gerekecek onu ifşa etmemen için?" Hiçbir zaman gururunu çiğnememişti. Kolu kesilirken bile yalvarmamıştı, her zaman çenesi dik bir şekilde Krallık'ın karşısında durmuştu.

Doktor çok kısa bir süre düşündü, ardından arkasındaki sandalyeyi çekip Tugay'ın karşısına oturdu. Gardiyanlar ise Tugay'ı dizlerinin üzerine oturtup ona itaat eder gibi görünmesini sağladılar.

"Yalvar desem yalvaracak mısın?" Doktor hâlâ şaşkındı.

Tugay hiçbir şey söylemeden doktorun yüzüne baktı. Krallık mensupları o an Tugay'ı gözleriyle görseler bile yalvardığına inanmazlardı ama o, sadece sessizliğiyle bile avukatı için yalvarma ihtimali olduğunu haykırıyordu; dizlerinin üzerinde duruşu bile bunu kanıtlar nitelikteydi.

"Sanırım seninle anlaşacağım," dedi doktor. Tugay Demir şaşırmamıştı çünkü Krallık tutkunu herkes Krallık'ı çok çabuk satardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Tugay.

"Seni yalvartabilirim," dedi doktor aşağılayıcı bir ses tonuyla. "Ama bundan çok daha fazlasını düşündüm Tugay Demir."

Boğuk bir nefes verdiğinde arkasındaki gardiyan, Tugay'ın dik duruşundan rahatsız olup sırtına tekme attı. Tugay sarsılsa bile düşmedi. Dizlerinin üzerindeyken bile Krallık'a korku verebiliyordu.

"İki milyon istiyorum," dedi doktor. "Yarın sabaha kadar hesabımda olacak."

Tugay hemen, "Sabah hesabında olacak," diye onayladı ve iç sesi alayla güldü çünkü doktora vereceği para, Krallık'tan çaldığı paraydı. Onların cebinden aldığını doktorun cebine koyacaktı.

"Ve," dedi doktor, ardından sırıttı. Asıl korkutucu olan geliyordu. "Krallık'ın simgesiyle damgalanacaksın Tugay Demir Çeviker," diye mı-

rıldandı. "Bir kez daha fakat bu kez o damgayı kazımayacaksın. Krallık'a ait olan yarım ay simgesini vücuduna damgalayacağız."

Diz çökebilirdi, itaat ediyormuş gibi görünebilirdi, hatta yalvarabilirdi fakat Krallık'a ait bir damgayla yaşamaya devam edemezdi; bu onun kurallarına tamamen aykırıydı. Daha önce defalarca bunu tekrar etmişlerdi, her seferinde o damgayı vücudundan kazıyarak çıkarmıştı fakat bu kez bunu yapmaması gerekecekti, etinden o damgayı kazıyamayacaktı.

Tugay Demir Çeviker'den Eftalya Atalar için gururunu çiğnemesi isteniyordu.

Tugay'ın çenesi kasıldı, doktor ise keyifle gülümsedi. "Kabul etmezsen kamera görüntüleri birazdan Krallık'a iletilecek ve gereken yapılacak ama kabul edersen gözlerinin önünde o görüntüleri sileceğim. Gardiyanlar konuşsa bile kanıtsız olduğu için avukatın çok çabuk sıyrılabilir." Doktor gözlerini kıstı. "Seç: Gururun mu yoksa avukatının hayatı mı?"

Tugay Demir Çeviker için gururu önemliydi, öyle ki kolu kesilirken bile bir an gururundan vazgeçmemişti. Şu an o damgayı vücuduna kazımamaları için diğer kolundan bile vazgeçebilirdi fakat bunu dile getirirse daha aciz bir konuma düşecekti.

Hayatındaki bütün kötülükleri bir tür simge haline getirebilirdi ama bu damgayı getiremezdi. Saniyeler dakikaya dönüşürken revire ölüm sessizliği hâkimdi.

Tugay Demir Çeviker çenesini kaldırdığında elleri yumruk halini aldı. Zehir içiyormuş gibi hissetti fakat yine de, "Kabul ediyorum," dedi. "Beni damgala doktor."

Gardiyanlar ve doktor öyle büyük bir hayretle Tugay'a baktılar ki hepsi neye uğradığını şaşırdı. "Sen..." dedi doktor gözlerini büyüterek. "BL örgütü kurucusu, Tugay Demir Çeviker damgalanmayı kendi rızanla kabul mu ediyorsun?"

"Ediyorum," dedi Tugay baskın bir sesle. "Sil o görüntüleri, ardından damgayı bas. Çabuk ol."

"Bir avukat uğruna..." Doktor başını iki yana salladı. "Görünür bir yerini damgalayacağım Tugay Demir."

Tugay dişlerini sıkıp, "O siktiğimin çenesini kapat artık," dedi hırsla. "Ve şu işi hallet şerefini siktiğim yoksa ellerimdeki kelepçeleri umursamadan o boynunu kıracağım."

Gardiyanlar kasılıp Tugay'ın ellerine baktılar ve her şeye rağmen yine de onu tuttular.

Doktor gülerek oturduğu yerden kalktığında bilgisayarının başına gitti, ardından ekranı Tugay'a çevirip kamera görüntülerine girdi. Geçmiş görüntülerden o günü tamamen silen tuşa basmadan Tugay'a baktı. "Sıkı tutun," dedi gardiyanlara. "Ona güvenmiyorum."

Kelepçelere, dört gardiyana rağmen ondan delicesine korkuyorlardı.

Gardiyanlar Tugay'ı ayağa kaldırdılar ve ikisi kollarından tutarken biri önüne geçti, diğeri arkasında kaldı. Tugay'la beraber gelen gardiyan ise köşede kaldı. BL örgütünün tarafındaydı fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu, muhbirler daima sessiz kalırdı.

Doktor emin olduğunda silme düğmesine bastı, ardından çöp kutusundan da temizlediğinde Tugay doktorun o görüntüleri kopyalayacak zekâya sahip olmadığından emindi.

İçinin rahatlaması gerekiyordu fakat gardiyanlar Tugay'ı zorla sedyeye yatırdığında kendi kaderinin en kötü zamanını yaşadığının farkındaydı. Sırtı, bacakları ve sağlam kolu acıyordu ama hiçbir duygu, gururun incinmesinin önüne geçemezdi.

"Yüzüstü yatırın," dedi doktor çekmeceden uzun bir demir çıkarırken. Ucunda yarım ay simgesi vardı, buradaki mahkûmları ilk önce o demirle damgalıyorlardı. O simgeyi ateşle alevlendirerek.

Gardiyanlar Tugay'ı yüzüstü yatırdıklarında bakışları Adnan Atalar'ın olduğu tarafa döndü. Adam hâlâ yarı baygındı, gözleri bir açılıp bir kapanıyordu, yüzü tanınmaz haldeydi. Gardiyanlar Tugay'ın kollarından sıkıca tutmuştu, diğer gardiyanlar ise bacaklarından fakat Tugay zaten karşı koymuyordu.

Artık kendini tamamen kurbanlık koyun gibi hissediyordu.

Çakmağın sesini duyduğunda doktorun o demirin ucunu yakmaya başladığını anladı. Isıtıp bırakmamıştı, uzun süre yakmıştı demirin ucunu, canını hem daha çok yaksın hem de damga tamamen belli olsun diye.

Doktorun adım seslerini işittiğinde gözlerini Adnan Atalar'ın yüzünden ayırmadı. Adnan Atalar ise baygın gözlerle ona bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ensesini açın," dedi doktor. Tugay gözlerini kapattı, dişlerini sıktı. Öyle bir sıktı ki neredeyse dişleri kırılacaktı. Gardiyanlardan biri Tugay'ın hafif uzayan saçlarını çektiğinde ensesi tamamen açığa çıktı.

"Şuna bakın," dedi doktor. "Daha önce de aynı noktadan damgalamışlar ama kazıyarak çıkarmış."

Tugay gözlerini daha sıkı kapattı ve olacakları bekledi.

Birkaç saniye sonra ilk hissettiği o yakıcı sıcaklık oldu. Ardından etin yanma sesi geldi, cızırtı ve sıcaklık artık en derinine işlemişti. Öyle bir acıydı ki bu, doktor demiri bastırdıkça Tugay haykırmamak için çenesini daha fazla sıktı fakat hafif bir inleme çıkmasını engelleyemedi. Bu yüzden bile kendisine öfkeli hissedeceğini bildiğinden ellerini sıkı bir yumruk yaptı, sol eli de dahil.

Hafifçe çırpındığında gardiyanlar kollarına ve bacaklarına daha fazla bastırdılar ama Tugay'ın bu çırpınışı acıdan geliyordu.

Baskı arttı, burnuna gelen yanık kokusu kendi tenindendi, ardından demirin uzaklaştığını hissetti ama acı aynı yerinde duruyordu. Ensesinde artık Krallık'ın simgesi olan yarım ay damgası vardı ve bu, eldiveninin üzerindeki timsah simgesine bir hakaretti.

"Tek kişilik hücreye götürmeden önce saçlarını kısacık kesin," dedi doktor fakat Tugay öyle bir acı çekiyordu ki boynunu kesseler bu kadar acıyıp acımayacağını sorgulamadan edemedi. "Kesin ki herkes BL örgütü kurucusunun ensesindeki o damgayı görsün."

Tugay Demir dişlerini sıkarken, "Numan Birkoç," dedi. Doktorun adıydı. Kendisine bir nottu. Doktor hiçbir cevap vermedi ama Tugay ölüm listesindeki doktorun ismini elbette ezbere biliyordu. On sekizinci kişi, Numan Birkoç'tu.

"Adımı ezberlemen iyi olmuş," dedi doktor alayla. Tugay ise Adnan Atalar'la göz göze geldi. Eski milletvekili onu izliyordu, birazdan yeniden bayılacaktı fakat bayılmadan önce gördüğü son şey Tugay'ın damgalandığı andı.

Tugay Demir gardiyanları ve doktoru umursamadan, "Adnan Atalar," dedi ensesindeki acı yüzünden kısık bir sesle. "Artık benim gözetimimdesin, canın bana emanet. Kızın için."

Adnan Atalar bu anın hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edemezken ilk defa Tugay'la iletişime geçtiğini fark ediyordu. "Kızım için," dedi Adnan Atalar zorlukla konuşarak. Ağzındaki kan kurumuştu. "Onu nereden..." Devam edemedi, öksürmeye başladı.

"Hakkınızdaki her şeyi biliyorum," dedi Tugay hiç çekinmeden. "Fakat bir şeyi bilmiyorum, bana onu söylemelisin." Adnan Atalar gardiyanlara baktı, ardından onları dinleyen doktora ve Tugay'ın bu kadar korkusuz olmasına şaşırdı.

"Kızının nişanlısı kim?" diye sordu Tugay büyük bir kinle. O an, Adnan Atalar tam karşısındayken ve ağızlığı yokken sorabileceği tek soru buydu, bu sorunun cevabı sadece Adnan Atalar'da gizliydi.

Ayrıca bu sorunun cevabı, birçok kapının anahtarı olacaktı ama her şeyden önce Eftalya'nın çenesinde yeni oluşan izin de nedenini gösterecekti. Tugay'a göre Eftalya ona şiddet uygulayan biriyle olmazdı ama kaçırdığı gözleri, çenesinden bahsederken elindeki yüzükle oynaması ve güzel bir duygunun yüzüne uğramaması Tugay'ı ikileme düşürüyordu.

Her şeyi biliyordu ama nişanlısının kim olduğunu bir türlü bulamıyordu.

"Konuşturmayın," dedi doktor gardiyanlara. "Tugay'ın ağızlığını getir."

Tugay başını hareket ettirmek istedi fakat ensesindeki acı öyle büyük bir yanmaya dönüştü ki dişlerinin arasından inleme dökülürken, "O kişi kim?" diye sordu. "Bana sadece bunu söyle."

Eftalya'nın o kişiyi sevmesiyle, ona âşık olmasıyla ya da onunla hayatını birleştirme ihtimaliyle ilgilenmiyordu. Tek düşündüğü o kişinin yüzüğü nasıl Eftalya'nın parmağına taktırdığı ve ona şiddet uygulayıp uygulamadığıydı.

Adnan Atalar gözlerini kıstı, ardından daha fazla direnemeyerek yeniden bayıldı. Tugay'ın ağızlığını taktılar ve onu sedyeden kaldırmadan saçlarını üç numaraya vurdular.

Tugay Demir Çeviker'in Eftalya Atalar için ilk fedakârlığı değildi bu ama onun uğruna ilk kez gururunu hiçe saymıştı ve bunun bir kereyle sınırlı kalmayacağına emindi.

Eftalya Atalar

Hayatımın hiçbir döneminde taraf tutan biri olmamıştım. Siyasi olarak desteklediğim bir parti hiçbir zaman olmamıştı, desteklediğim bir ideoloji de yoktu. Babamın aksine körü körüne inandığım ve uğruna direndiğim bir fanatizm bana uygun değildi.

Sokak ortasında Krallık yanlıları tarafından sadece bir kadın olduğum için dövüldüğümde bir taraf tutabilirdim çünkü Krallık'a göre kadınların söz hakkı belirli bir yere kadar ellerinden alınmalıydı. Krallık tıpkı annem gibi bir kadının sadece doğurmasını, çocuğuna bakmasını, hatta çalışmaması gerektiğini savunuyordu. Bir kadının tek görevi anne olmaktı, o da belli bir yaşa kadardı. Belli bir yaştan sonra çocuğun izinleri bile babandan geçiyordu.

Krallık'ın koyduğu bu kurallar zamanla tarikatların diline dolandı ve o tarikatlar sokaklara dökülüp kadınları dövmeye, tecavüz etmeye hatta öldürmeye başladılar.

Krallık bunu engellemedi, hapse girenler serbest bırakıldı. Hatta bazıları Krallık'ın belirli mevkilerine getirildi.

Bir sokak ortasında orta yaşlı, yarım ay kolyeli insanlar tarafından sadece mini eteğimle yürüdüğüm için tekmelenerek dövüldüğümde bir taraf tutabilirdim ama o an bile herhangi bir tarafı seçmemiştim; tek istediğim tekmelerin bir an önce son bulmasıydı. Avukatların dokunulmazlıkları vardı ama kadın avukatların yoktu, bu yüzden o sokakta beni döven insanlar yargılanmadı bile.

Öfkemi içimde yaşamıştım fakat unutamadığım bir şey vardı. Tekmelendiğim o sokakta yerde yatarken duvarda bir cümle görmüştüm. Üzeri karalanmaya çalışılmıştı ama yine de okunuyordu. BL'nin bir cümlesiydi:

"Biz kadınları susturamayacaksınız! Çünkü siz sesimizi bile duymadan çığlık atacağız, çığlıklarımızdan kim olduğumuzu bilemeyeceksiniz, tek hissettiğiniz korku olacak; bizden korkacaksınız."

BL

Bu cümle aklıma kazınmıştı çünkü yerde iki büklüm yatarken o cümlenin verdiği güç bambaşkaydı.

Bugüne kadar aslında kendimi kandırıyordum. BL'nin birçok cümlesi zihnime kazınmıştı, sesli dile getirmesem de her gördüğüm cümleyi aklıma kazımayı ihmal etmiyordum.

Birisi bir kadına tecavüz ettiğinde hapse girip birkaç sene yatıyordu ama Krallık'a karşı gelenler idama kadar götürülüyordu. Bunlar gerçekleşirken tek yapabildiğim o tecavüzcülerin yasalar gereğince daha fazla ceza almalarını sağlamaya çalışmaktı ama yine BL'nin bir cümlesi, arabamın camına yapıştırılmış bir kâğıtla bana gerçeği fısıldamıştı.

"Bıçak sana saplanmadan acıyı hissetmeyecek misin? Unutma, acıyı hissetmiyor ve ses çıkarmıyorsan elinde bıçak tutan sensindir."

BL

O tecavüz davasının ardından arabamın camında bu cümleyi görmek bana kendimi tamamen suçlu hissettirmişti, her şeyin sorumlusu sanki bendim.

Fakat yine de yasalardan vazgeçmemiştim.

Bir çocuğu sırf Krallık'a karşı geldiği için hapse atmışlardı. Çocuk daha on üç yaşındaydı ve tek yaptığı duvardaki Krallık yazısına çarpı atmaktı. O çocuk hapishanede açlıktan öldü.

Bu ilk başta büyük olay oldu, Krallık yanlısı halk bile tepki gösterdi, vicdanlarıyla ayakta durdular fakat zamanla tecavüzler, çocuk

ölümleri ve açlık öyle bir arttı ki halk bütün bunlara bile alıştı. İlk seferde verilen hiçbir tepki aynı kalmadı, öyle ki insanlar artık yolda yatan kimsesizlerin cansız bedenlerini bile görmezden gelmeye başladı.

Bu insanlara ben de dahildim.

Alıştırmışlardı, susturmuşlardı, korkutmuşlardı.

Ve bütün bunların ortasında atılan tek çığlık BL'ye aitti.

Fakat yine de onların tarafını tutmamıştım çünkü direnişlerine inancım yoktu.

Tugay Demir Çeviker'i tanıyana kadar.

Senelerdir cümlelerini duvarlarda, kâğıtlarda okumuş, hatta bazen korkusuzca yayın yapan televizyon ve radyolardaki insanların dudaklarından duymuştum. Tugay Demir'i görene kadar onun kim olduğunu merak etmediğimi fark etmiştim fakat BL'nin seneler önce kanıma karışmaya başladığını yeni yeni anlıyordum. Şimdi de Tugay Demir Çeviker kanıma giriyordu.

Gücünü hissedebiliyordum, kolu kesilmesine rağmen; başkaldırışına şahit olabiliyordum, işkence çekmesine rağmen; umutlanabiliyordum, mahkûm olmasına rağmen. Çünkü bütün o cümlelerin sahibi oydu ve öyle büyük bir tepki gösteriyordu ki Krallık'a, artık kalbimdeki hayranlığı da yok sayamıyordum.

BL aç insanlara Krallık'tan çaldığı paralarla yardım ediyor, yemek dağıtıyordu. Çocuklara el uzatıyor, kadınları koruyordu. Bunların dışında örgütü destekleyenlere gizli gizli silah temin ediyorlardı, bir anda sokak ortasında öldürülmemeleri ve kendilerini korumaları için.

Bu bir iç savaş demekti fakat Tugay Demir savaşın ta kendisiydi.

"Eftalya," dedi Sinan omzumu dürterek. "Kendine gel." Sesi endişeli, hatta öfkeli geliyordu. "BL'nin tarafına mı geçiyorsun? Krallık'a ihanet mi edeceksin?" Sorular acımasızdı, can yakıyordu. "Bu ortaya çıkarsa başına gelebilecekleri düşünebiliyor musun?"

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve ovuştururken, "Bu bir taraf seçmek değil," dedim kendimden emin bir sesle. "Sadece Feridun'un yok olmasını istiyorum."

Sinan gözlerini büyüterek ciddiyetle bana baktı. "Bahsettiğin adam, o parmağındaki aptal yüzüğün muhatabının babası; ayrıca Krallık'ın baş adamı. Onu öylece bitirmeyeceksin, BL ile bitireceksin. Bu bir suça ortak olmaktan çok daha fazlası. Ortaya çıkarsa hayatını karartırlar."

"Benim hayatım zaten kararmıştı," dedim kendimi tutamayarak. "İdam yasası geldi, babamı idam edecekler. Ayrıca şu an zaten bir bok

çukurunun içindeyim, Tugay Demir'in avukatıyım. Bu ortaya çıktığında zaten beni mahvedecekler, bari gitmeden önce ben de onlardan birinin ipini çekeyim."

Sinan ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzüme bakarken gözlerini kıstı, ardından yan taraftaki sandalyeyi çekip oturdu. "Baban içeriye girdiğinde bile böyle keskin kararlar vermedin," dedi tane tane. "O adam mı seni bir şeylere zorluyor?" Kastettiği Tugay'dı. "Tehditle mi yaptırıyor bunu?"

"Hayır," dedim rahat bir sesle.

"Yalan söylüyorsun." Endişeyle nefesini verdi. "O herifin avukatı olman sıkıntıysa ortaya çıktığında onun seni zorla tuttuğunu söyleriz, cinayeti ifşa ederse de..." Derin bir nefes verdi, gözlerini kapattı. Tekrar açtığında gözlerindeki endişe artmıştı. "Değişiyorsun Eftal," dedi. "Ve bu değişim gerçekten hayatını karartacak."

Başımı omzuma doğru yatırdığımda uzanıp masadaki elini tuttum, kasıldı. "Hayatımızın ne kadar kötü olduğunu bilmiyormuş gibi konuşma," dedim sakin bir sesle fakat az önce izlediğim görüntülerden ötürü hâlâ kalbim sızlıyordu. "Bu şekilde devam ederse yaşayacağımız süre beş sene, benim bir kadın olarak yaşayacak sürem ise belki iki sene." Sinan daha fazla kasıldı, parmaklarını daha sıkı tuttum. "Bir direnişe destek olmuyorum, kendi savaşıma onları da ortak ediyorum çünkü Feridun idam yasasını onaylamış, babamı düşünmeden." Sinan öfkeyle nefesini verdi. "Duvarlara BL için yazı yazacak değilim, bu öyle bir şey değil." İçimdeki ses aksini söylüyordu sanki ama kendimi o kadar kaptıramazdım. "İsteğim, içimdeki öfkenin dinmesi."

Ve isteğim, Tugay Demir'in kolunu kesenlerden birinin ölmesi.

"İlk cinayetini işlediğinde ellerin titriyordu," dedi Sinan fısıldayarak ve gözleri ellerimize kaydı, avuçiçlerinin buz kestiğini fark ettim. "Fakat şimdi daha korkusuzsun Eftal. Zaman bizi yaşatır mı, bilmiyorum ama seni bambaşka bir kadına dönüştürecek, orası kesin."

Hâkim Ali'yi benim öldürdüğümü Krallık'a ifşa etseydi Tugay Demir'in elini hiçbir zaman kaybetmeyeceğini söylemeyi düşündüm Sinan'a. Benim için büyük bir fedakârlık yaptığını, bir noktada bunun karşılığını vermem gerektiğini. Ama kendi içimde bile kaybettiği eline hiçbir karşılık bulamıyordum.

"Eftalya." Başka bir ses aramıza katıldığında Sinan hemen elini çekti ve bakışlarım kapıya döndüğünde onu gördüm.

Kerem gelmişti.

Bakışları sertti. O öfkeyle bize bakarken Sinan çevik bir hareketle önümdeki notu alıp ellerini arkada birleştirdi. Karanlıkta Kerem bunu fark etmemişti ama mor lavantaları saklamaya zamanımız yoktu.

Ellerim buz keserken, "Kerem," dedim ve yutkunarak ellerimi saçlarıma geçirdim. "Burada ne işin var?"

Birkaç adımla yanımıza ulaştığında gözleri benim değil, Sinan'ın üzerindeydi. Her ne düşünüyorsa kasılan çenesi öfkesini gizleyemiyordu. "Nişanlımı görmeye geldim," dedi Sinan'a bakmaya devam ederken. "Ama onun hadsiz korumasıyla karşılaşmayı beklemiyordum."

Sinan da öfkeyle Kerem'e baktığında birkaç saniye gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım, ardından sandalyeyi işaret edip, "Otur," dedim. "Sinan da gidiyordu."

İkisinin arasındaki gerilim tırmanırken kulaklarımı Sinan'ın defalarca söylediği bir cümle doldurdu, Kerem'in kafasını anahtarlık yapmak istediğini söylemişti defalarca. *İzin ver Eftalya onun kafasını koparıp anahtarlık yapayım,* diyordu. *Sallanıp dursun kapının üstünde, güzel olmaz mı?* Bunu söylediği an çok gülmüştüm ama şu an gülebilmek imkânsızdı.

Kerem de Sinan'dan hoşlanmıyordu. Aslında Kerem, çevremdeki hiçbir erkekten hoşlanmıyordu.

Söylediğimi dinleyip sandalyeye oturdu. Önce bana, ardından göğüskafesime baktı. Üzerimde V yaka bir kazak vardı ve göğsümdeki beyaz lekenin gitgide boynuma doğru tırmandığı açıkça ortadaydı. Kerem bakarken şaşkınlığını gizleyemedi ve belki de tiksinmeyi çünkü burnunu kırıştırmıştı.

Hızlı bir şekilde sandalyedeki şalı üzerime alıp önümü kapattığımda Kerem'in bakışları masaya, ardından mor lavantalara kaydı. *Hediye olarak geldim* diye haykıran çiçeğe bakarken kaşları çatıldı. "Bunu kim aldı?"

Sessizlik ve korkuyu göğüskafesimde hissetmeye başladım. Elbet bir gün Tugay'ın avukatı olduğumu öğrenecekti ama o zamana kadar yüzleşmekten kaçacaktım.

"Eftalya," dedi Kerem kızgın bir sesle. "Bu çiçeği kim aldı?"

"Ben aldım." Sinan'ın sesi keskindi. "Gördüm, beğendim, aldım."

Kerem bakışlarını ona çevirdi ve aşağılayıcı bir tavırla onu süzdü. "Yerini bilmen gerektiğini kaç kez daha söyleyeceğim," dedi bir böcekle

konuşur gibi. "Sen bu evde sadece bir korumasın, daha fazlası değilsin. Hangi hakla nişanlıma bu çiçeği alabiliyorsun?"

Parmaklarımla burnumun kemerini sıkarken Sinan, "Doğru, Eftalya'nın korumasıyım," diye karşılık verdi. "Ama senin canını kimse benim yanımda korumuyor, buna dikkat et Kerem Karaman."

Kerem elini masaya vurup ayağa kalktığında, "Sinan," diye inledim. "Dışarı çık."

"Eftal..."

"Sinan," dedim ona bakıp ve ben de ayağa kalktım. "Dışarıya çık ve beni Kerem'le yalnız bırak."

Birkaç saniye yüzüme baktı, ardından daha önce yaptığı gibi yine öfkeli adımlarla seradan çıktı. O dışarı çıkar çıkmaz Kerem bana dönüp, "Bu veledi mahvetmememin tek nedeni sensin," dedi, dişlerini sıkıyordu. "Fakat sabrımı zorluyor. O kim ki sana çiçek alıyor?" Sinan'ın çiçek almasına böyle tepki veriyorsa çiçeklerin aslında Tugay'dan geldiğini bilse ne yapardı diye düşünmeden edemedim.

"Kerem," dedim söylediklerini duymazdan gelerek. "Neden geldin?"

"Neden mi geldim?" dedi hiddetle. "Bugün babamın yanına gitmişsin ve beni sormuşsun, sonra da hediye alacağını söylemişsin." Kaşları çatıldı. "Özür dileyeceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki hâlâ aynı şekilde davranıyorsun."

"Özür mü?" Gülmeye başladım. "Senden neden özür dileyeceğim ki?"

Kerem gerçekten benden özür bekliyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Geçen gün söylediklerinin ne kadar ağır olduğunu unuttun mu?"

"Geçen gün sana aslında içimden geçen hiçbir şeyi söylemedim," derken çenemi havaya kaldırdım. "Ayrıca bir süre yüzünü görmek istemiyorum, evime habersiz gelmezsen çok iyi olur."

Bu zamana kadar hiç Kerem'le bu şekilde konuşmamıştım, daha doğrusu konuşamamıştım çünkü beni sindiriyordu fakat artık beni sindirebilmesi için nedeni kalmadığını görüyordum. İdam yasası gelmişti.

Kerem dişlerini sıktı, bir şey söyleyecek gibi oldu. Ardından sustuğunda gözlerini kapatıp kendine sakinleşme payı verdi. Uzun bir süre sinir hastalığından ötürü tedavi görmüştü, bir torba ilaç kullanıyordu

ve defalarca o sinir harbine şahit olmuştum fakat geçen gün ilk kez o sinir harbinde fiziksel bir zarar almıştım.

Tekrarı olmamalıydı.

Gözlerini açtığında korkutucu bir şekilde gülümseyip, "Senin için çabalıyorum," diye mırıldandı. "Babamı karşıma alıyorum, Krallık'ı karşıma alıyorum ama sen bana bu şekilde mi davranıyorsun?" Kollarımı göğsümde bağlayıp hissiz bir şekilde onu dinlemeye devam ettim. "Kabul ediyorum, benimle bir amaç uğruna nişanlandın ama arada sırada o amacı görmezden gelip benim sana olan aşkımla da ilgilenemez misin?" Konunun seyri değişirken rahatsız bir nefes verdim, Kerem ise bana doğru bir adım attı. "Seni hiçbir şeye zorlamadım," dedi gözleri dudaklarıma kayarken. "İstediğin gibi barodaki kimseye nişanlandığımızı söylemedim ama Eftalya, Sinan'a bile benden daha sıcak bakarken sana yardım etmemi bekleyemezsin. Üçüncü sınıf bir korumaya bile benden daha yakınsın."

Kaşlarım çatıldı. Sert bir sesle, "Benden ne bekliyorsun?" diye sordum. Kerem bana biraz daha yaklaştı, sınırları aştığında nefesimin daraldığını hissettim halbuki Tugay yaklaştığında böyle hissetmemiştim.

"Sadece beni, çabamı ve aşkımı görmeni istiyorum," derken elini kaldırıp yanağıma dokundu, hemen başımı çevirdiğimde eli havada kaldı. "Çünkü bu şekilde kendimi senin aptal âşığın gibi hissediyorum ve bu bana yakışmıyor."

Yutkundum, bir kez daha bana dokunmak istediğinde geriye doğru bir adım attım. "Sana aşk ya da sevgi gibi hisler beslemediğimi biliyorsun Kerem. En başından bunu söyledim."

"Ama, *Bir umut var,* dediğimde sustun."

Susmuştum çünkü onu hiçbir zaman sevemeyeceğimi söylersem babama yardım etmeyeceğini düşünüyordum. Lafı değiştirerek, "Bana olan hislerin aşk değil, hırs," dedim. "Çünkü bu yaşına kadar uğruna çabaladığın her şeyi elde ettin ve beni de bir görev gibi görüyorsun." Çenemle onu işaret ettim. "Çoğu zaman tiksinerek baktığın bir kadına âşık olamazsın, öyle değil mi?"

"Sana âşığım," dedi ezberden. "Ve sen de bana âşık olacaksın." Kendisini işaret etti. "Farkında değil misin, biz birbirimiz için yaratılmışız. Benden başka birini yanına yakıştırabiliyor musun?"

Gözlerim masanın üzerindeki mor lavantalara kaydığında, "Bunları söylemek için mi geldin?" diye sordum. "Öyleyse sana öfkem geçmedi, söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Çabalıyorum Eftal," dedi ve bir anda elleriyle yüzümü tuttuğunda irkilip ellerini itekledim. Duraksadı, öfkelendi ama yansıtmamaya çalışarak devam etti. "Babanın idamını geciktiriyorum, listenin sonlarına aldım ve Krallık'ı da ikna ettim. Baban af dilerse onu idam etmeyecekler."

Dudaklarım aralandığında babamın işkenceden sonraki görüntüsü gözlerimin önündeydi. O haline bile dayanamıyordum, idam edilseydi ben de canımdan olurdum.

"Sen de babanı ikna et, onunla konuş. Krallık'a boyun eğip af dilesin, canı bağışlansın."

Elim boynuma giderken, "Bunu yapmaz," diye fısıldadım. Kerem bazen çok kötü bir adama dönüşebiliyordu, bazen öfkesine yenik düşebiliyordu ama ne olursa olsun, sırlarıma sadıktı ve gerçekten de babam için çabalıyordu. "Başka bir çaresi olmalı."

"Başka bir çaresi yok bebeğim," dedi Kerem başını iki yana sallayarak. "Tek şartları babanın boyun eğmesi. Ve bunu hiç kimseye değil, benim için sadece senin babana yapacaklar. Onun dışındaki mahkûmların hepsi gözlerinin yaşına bakılmadan idam edilecek." Endişe katlanarak artarken beni alaşağı eden başka bir düşünce kalbimde can buldu.

Tugay'ı da idam edeceklerdi.

"Bütün mahkûmları mı?" diye sordum zorlukla konuşarak.

"Krallık karşıtı herkesi," dedi Kerem rahat bir sesle. "Hepsi idam sehpasına çıkacak ve altlarındaki sandalye itilecek." Gözlerini kıstı. "Ve inan, aralarından biri hariç diğerlerinin de bunu yaşamasını istemezdim." O kişi Tugay'dı, biliyordum; söylemesine bile gerek yoktu. Soramazdım da zaten ama ondan nefret ettiğini biliyordum. "O kişinin de sandalyesini özellikle ben iteceğim."

Ellerimi saçlarımdan geçirdiğimde yüzümü ondan gizlemek isteyerek arkamı döndüm ve karşıdaki ormanlık alana baktım. Karlar ağaçların üzerinde yer yapmıştı fakat rüzgârda o karlar savrulup ağaçları ortaya çıkaracaktı. Benim de üzerimde karlar vardı, gün gelecek rüzgâr esecekti ve Kerem her şeyi öğrenecekti.

Yüzüğü fırlat yüzüne, dedi bir tarafım ama biliyordum, babamı kurtaracak tek kişi şu an Kerem'di. BL onu koruyamazdı, Tugay ne kadar söz verirse versin idama karşı gelemezdi; karşı gelebiliyor olsaydı, kendi özgürlüğü bu denli kısıtlanmazdı.

Ve ben şu an bu yüzüğü fırlatırsam Kerem o hırsla babamın idamını bile hızlandırabilirdi.

Kapana kısılmıştım, nefes alamıyordum.

Ve bir anda Kerem'in kollarını belime sarıp bana sarıldığını hissettim, nefesi boynumdaydı. "Üzülme," dedi fısıldayarak. "Senin için çabalıyorum, bizim için çabalıyorum."

Kaskatı kesilirken parmağımdaki yüzüğün ağırlığının gitgide arttığını fark ettim. Nefesi boynumdaydı, kolları belimdeydi ve ben daha önce defalarca babam için hissiz kalabildiğim o anlara rağmen bu kez hissiz kalamıyordum.

Çünkü kendi içimdeki direnişim başlamıştı.

Hızla kollarından kurtulduğumda, "Yapma," diye inledim. "Benim iznim olmadan bir kez daha bana dokunma."

Kerem'in kaşları çatıldı, sesimdeki öfkeyi duymuştu. Midem bulanıyordu ve o bana dokundukça daha fazla katlanamayacağımı fark ediyordum. Daha öncesinde sessiz kaldığım her şeye artık tepki veriyordum. Bu da Kerem'in gözünden kaçmamıştı.

Kerem başını sallarken geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha ve bir adım daha. Sonrasında bir anda masanın üzerindeki mor lavantaları elinin tersiyle itti. Saksı yere düştü, içindeki toprak etrafa dağıldı.

Acıyla inleyip geriye kaçtığımda, "Parmağındaki yüzüğe sadık kal Eftalya," dedi tehdit eder gibi. "Yoksa nişanlısını aldatan fahişe bir avukattan farkın kalmayacak."

Cümlelerini umursamadan yere çöktüğümde ve ellerimle saksıya toprağı geri koymaya başladığımda birkaç saniye tepemde dikilip beni izlediğini biliyordum, ardından hiçbir şey söylemeden seradan çıkıp gitti.

Avuç avuç toprağı saksının içine boşaltırken lavantanın kırılan birkaç dalı yerdeydi ve canım öyle bir acıyordu ki ağlamamak için direnmek benim için çok zordu. Transa girmiş gibi toprağı saksıya yerleştirirken bir yandan da lavantanın yapraklarında parmaklarımı gezdiriyordum. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

Birkaç dakika sonra omzumun sarsıldığını hissettim ve Sinan'ın bana baktığını gördüm. Bir şeyler söyledi ama duymazdan gelerek, "Ufuk'a haber verdin mi?" diye sordum.

"Eftalya," dedi uyarır gibi.

"Ufuk'a haber ver," dedim titreyerek. Ellerim durmuyordu. Sinan ellerimi tuttu ama itekledim. "Derhal."

"Acele karar verme, bunu yaptığında..."

"Ufuk'a haber ver ve sadece yeri söylemeyeceğimi, Feridun'un ölüm şekline bile benim karar vereceğimi söyle!"

Sabaha karşıydı, ormandaki kurtların uluma seslerini duyabiliyordum. Hava buz gibiydi ama kalbimde kocaman bir ateş yanıyordu; ateşin adı intikamdı. Daha önce hissettiğim hiçbir duyguya benzemiyordu, avuçlarımda bir güç vardı, omuzlarımda hırs ve gözlerimde öfke.

Tam karşımızdaki Feridun'un gizli mabedine bakarken bize yaklaşan örgüt araçlarının ışıklarını görebiliyordum.

Bir adım arkamda Sinan ve Ufuk vardı. Ufuk'un ellerinde siyah eldivenler, üzerinde tıpkı örgüttekiler gibi siyah tulum. Sinan'la bense en rahat kıyafetlerimizi giymiştik fakat uzaktan gören biri onlardan ayrı olduğumuzu söyleyebilirdi.

Sinan'la tartışmıştık. Bir türlü neden böyle bir yola girdiğimi anlamıyordu, esasen ben de bu kararıma hazırlıksız yakalanmıştım fakat sevdiğim her şeyi abartma konusunda usta olduğum kadar diğer duygularımda da öyleydim. Öfkeyi de abartırdım, nefreti de, hatta kini de. Ve Feridun Karaman'a olan öfkem, Kerem'in mor lavantaları devirmesiyle ikiye katlanmıştı.

Örgütün araçları yine sırayla önümüzde durduğunda bu kez ilk seferinde olduğu gibi bir şaşkınlık yoktu ama içimde bir yerlerdeki o hayranlığı hissedebiliyordum.

Üç büyük siyah minibüs önümüzde durduğunda ilk inenler yaşça daha küçüktü fakat hepsinin üzerinde siyah tulumları, ellerinde siyah eldivenleri vardı. Onun arkasındaki minibüsten inenlerden ikisini hemen tanımıştım. Red ve Gamze.

Örgütteki tek uzun saçlı kızın Gamze olması yine gözümden kaçmamıştı. Bir çay bahçesinde karşılaşmışız gibi gülerek elini Sinan'a salladığında Sinan ağzının içinde bir şeyler geveledi. Red ise Ufuk'a öpücük attı ve Ufuk her ne yaptıysa Red kahkaha attı.

Son minibüsten en güçlü olanlar indiğinde sona Defne ve Giray Pusat kaldı. Onlara Feridun'un gizli mabedinin yerini veren ve buraya çağıran bendim ama hepsinin hazırlıksız olduğu konu, benim de onlara dahil olacağımdı.

Giray'la Defne otobüsten iner inmez bize doğru yürümeye başladı. Giray'ın iri vücudu gözle görülür bir şekilde ortadaydı. Hepsinin kafasında siyah bereler vardı fakat Giray bereyi elinde tutuyordu. Siyah botları yerdeki karlara her baskı yaptığında çamurlarını sıçratıyordu, bana yaklaştıkça gülümsüyordu.

Karşımda durduğunda, "Avukat," dedi selam vererek. "Her şeye hazırlıklıydım ama buna değildim, bizimle mi geleceksin?"

Hiçbir cevap vermediğimde ceplerinden eldivenlerini çıkardı ve ellerine geçirirken abisinin aksine onun ellerinin sapasağlam yerinde durduğunu fark ettim. Zihnimde bir şimşek çaktı, o videoyu hatırladım.

Sevdiğim herkesi kaybettim, demişti Tugay. *Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.* Bana da soyağacının silindiğini söylemişti, üzerine sadece küçük bir kız çocuğu kayıtlıydı, o da kardeşiydi.

Giray ise kayıtlarda yoktu.

Dudaklarım hafifçe açılmış ona bakarken eldiveni giyen elleri duraksadı, örgütün diğer üyeleri ise o sırada arkamıza doluştu. Gamze insanları itekleyerek Sinan'ın yanına geçerken Red de Ufuk'un yanında yerini aldı.

"Demek bu bebek bizimle bir suça karışacak," dedi Gamze kısık bir sesle Sinan'a. "Senin elin silah tutabiliyor mu?"

Ufuk diğer taraftan lafa atladı. "Kendisi askeriyeden atılmış biri," dedi Sinan'ı savunuyormuş gibi. "Boş bir çocuk değil Gamze. Beni yenemez ama seni çok rahat yenebilir."

Sinan'ın öfkeli nefesini işittim.

"Hünerlerini göstermek ister misin?" dedi Gamze, Sinan'a. "Öyle bakma, örgütteki hayvanlardan sonra gözüme bebek gibi geliyorsun. Sadece takılıyorum."

"Alınıyorum," dedi Red hiddetle.

"Sen hariç."

Defne sağıma geçti, Giray ise solumdaydı. *Solumda.* Arkasına dönüp bakışlarıyla Gamze'yi susturduğunda Gamze kıkırdadı, ardından yeniden bana döndüğünde hâlâ büyük bir şaşkınlıkla Giray'a bakıyordum.

"Ne oldu avukat?" dedi tek kaşını kaldırarak. Abisinden daha yumuşak yüz hatlarına sahip olabilirdi, hatta çok daha içten gülümsüyor olabilirdi ama gözlerinde anlam veremediğim bir kurnazlık vardı. Belki de aynısı Tugay'da da vardı ama bunu ben fark edemiyordum.

"Ölüsün sen," dedim Giray'a net bir sesle. Örgütteki herkes sessizliğe gömüldü ve farkında olmadan sesim yüksek çıkmıştı. Yeniden, "Öldün," dememle bir anda herkesin bana silah doğrultması ve Sinan'ın önüme geçmesi bir oldu. Arkamdaki onlarca kişinin kurşunuyla taranmam an meselesiydi. Sadece Defne'yle Giray bana silah çekmemişti.

"Bu bir tuzak mı?" diye sordu Defne, ardından onun da elinin beline doğru gittiğini gördüm fakat Giray düz gözlerle bana bakmaya devam ediyordu.

Dudaklarım aralandı, silahlara baktım. Ardından, "Tehdit için söylemedim," dedim şaşkınlıkla. "Gerçekten ölüsün sen."

"Kırdı bu da kafayı," dedi Red silahı elinde sıkıca tutarken. Namlusu tam enseme denk geliyordu. "Sanırım Krallık'ın ortaya attığı, BL örgütünün kendi dışkılarını yediği yalanı gerçek. Masum tavuk sote tarifimi görseler gözyaşlarına boğulur götlekler."

"Bunu ne zaman söylediler?" dedi Gamze şaşkınlıkla. Onun silahı omzuma denk geliyordu. "En son insanlara kanımızı içirdiğimizi söylüyorlardı."

"Yavrum," dedi Red gülerek. "Onu içirdik, sonra bir posta da ayinle işedik birbirimizin üzerine."

"Ben şimdi ne yapacağım?" diyen Ufuk silahı ne bana ne örgüte doğrultabilmişti. Silahı kendi şakağına çevirmişti. "Ne Eftalya Hanım'ı korumaktan vazgeçebiliyorum söz verdiğim için ne örgütten. Sanırım en doğrusu kafama sıkmak."

Derin bir nefes verip, "Silahları indirir misiniz?" dedim. Sinan öfkeyle silahını hepsinin yüzüne tek tek doğrultuyordu ama canlı çıkmayacağından da emindi. Gamze'ye doğrulttuğunda ise Gamze dil çıkardı. "Buraya iki kişi gelip Giray'ı öldürecek değiliz, kastettiğim başka bir şey."

"Kırılıyorum," dedi Ufuk, ardından silahı gökyüzüne çevirdi. "Biz buraya üç kişi geldik Eftalya Hanım."

"Üç kişi," diye düzelttiğimde Ufuk yeniden silahı şakağına dayadı.

Giray gözlerini kıstı, ardından elleriyle herkese silahlarını indirme emri verdi. Dikkatli bir şekilde beni incelerken başını omzuna doğru yatırdı.

"Ne zamandan beri ölüsün?" diye sordum Giray'a.

"Vampire bağladı bu kez de," dedi Red.

"Kayıtlarda," dedim Giray'ın gözlerinin içine bakarak ve en başından itibaren beni anladığına emin oldum, sadece açıkça sormamı

bekliyordu. "Ne zamandan beri ölüsün? Tugay Demir Çeviker'in soyağacında yoksun fakat onun ikizisin. Krallık seni ölü biliyor, değil mi?"

Giray boynunu çıtlattı, bunu bilmem onu rahatsız etmişe benziyordu. "Tugay mı söyledi bunu?" diye sordu.

"Kimin söylediğinin pek önemi yok," diyerek ucu açık bir yanıt verdim. "Sadece ne zamandan beri bu şekilde bildiklerini merak ettim." Giray bakışlarını hızla Defne'ye çevirdi ve o an, BL hakkında bu kadar bilgi sahibi olmamdan rahatsız olduğunu fark ettim. Onlara bıçak çekeceğimi düşünüyor olabilir miydi?

"Tugay Demir hapse girdikten sonra evde ölü bulundum, beni öldüren kişi ise Defne Tufan'dı. Bir silahla beni göğsümden vurdu Tugay Demir babasını tehdit ettiği için. İlaçlarla kısa süreli kalbimi durdurmuştuk, o yüzden polisler eve geldiğinde öldüğüme şahit oldular. Defne Tufan'ın şahitliği ise en büyük kanıttı. Sonrası ise çok basit ilerledi." Defne gülümsedi, gözlerim kocaman açıldı.

"Evet," dedi Defne. "Ben hâlâ Krallık tarafında görünüyorum Eftalya Atalar ve kimse BL örgütünde olduğumu bilmiyor. Giray'ı öldürdüğüm için hapse girmedim, aksine ödüllendirildim." BL her gün beni biraz daha şaşırtmayı başarıyordu, bu kadarı çok fazlaydı.

Sessizlik oluştuğunda elim enseme doğru gitti. Ardından derin bir nefes verip, "O halde..." dedim kaşlarımı kaldırarak. "Şu an BL örgütünün başında kimin olduğunu bilmiyorlar."

"Araştırıyorlar," dedi Defne nazik bir dille. "Fakat bir sonuca ulaşamıyorlar." Göz kırptı. "Tugay Demir Krallık'ın verdiği izinle ikiz kardeşinin mezarına gidip acı çekerken onlar bayram ediyordu ama o mezarın içinde gizli silahlarımızın olduğunu bilmiyorlardı." Dilini damağına değdirip bir ses çıkardı, ardından yeniden sağ tarafıma geçti. "Bu arada gerçekten Giray'ı vurdum, göğüskafesinde izim var."

"Güzel bir iz," dedi Giray başını eğip Defne'ye bakarken ve o da dik bir duruşa geçip solumda kaldı. "Senden bana hatıra kaldı."

Şaşkınlık vücudumdan uzaklaşmamıştı ve benimle aynı durumda olan tek kişi Sinan'dı. Bu zekice planın sahibi de büyük ihtimal Tugay Demir'di fakat arka planda Giray'ın omzundaki yük oldukça büyüktü.

"Zor olmalı," dedim yutkunarak. "Bir hayalet gibi yaşamak, insan içine karışamamak." Giray hafifçe gülümsediğinde yanağında gamze oluştu, güzel bir gamzeydi.

"Zaten," dedi donuk bir sesle. "Tugay Demir Çeviker'in ikizi olarak yaşamaya devam etseydim gerçekten ölürdüm," diye açıkladı. "En

azından hâlâ nefes alabiliyorum avukat. Söylediğin gibi ölü bir adamım ben ve bu yüzden ölümün en uzak olduğu kişi de benim." Bakışları bana döndü, göz kırptı, kendimi tutamayıp gülümsedim. "Ve merak ediyorsan ölümü, ne cennet ne cehennem var buralarda. Savaştan ibaretim. Keşke bir yerlerde bal akan nehirler olsaydı."

Tugay Demir Çeviker.

Giray Pusat Çeviker.

İkisi farklı kişiler olsalar da aslında oldukça birlerdi, karakterleri farklı mıydı henüz tam anlayamıyordum ama cümleleri oldukça etkileyiciydi. O an nasıl bir kuyunun içinde olduğumu daha net fark ettim.

BL kanıma karışıyordu, Tugay Demir Çeviker kanıma karışıyordu fakat benim de düştüğüm bu çukurda aslında hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlıyordum.

"BL örgütüne hoş geldin Avukat," dedi Giray Pusat. "Uzun zamandır seni bekliyorduk."

"Örgütten değilim," diye açıkladım. "Hiçbir zaman da olmayacağım, bu düşünceyi aklından çıkar."

Giray sırıttı, gamzesi daha fazla açığa çıktı, ardından bir anda elindeki bereyi başına geçirdi. Bere sandığım şey kar maskesi çıkmıştı. Giray'ın ardından örgütteki herkes de kar maskelerini indirdiğinde tek maskesiz Sinan'la ben kalmıştık.

"Hep öyle söylerler, bizden olmadıklarını dile getirirler," dedi Giray belinden silahını çıkarıp şarjörünü doldururken. Bir yandan da dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi, Defne de sigarayı yaktı. "Ardından kanlarına karışırız ve sonra ne olur biliyor musun?" Şarjörünü doldurdu ve hızlı bir hareketle yerine taktı. Dudaklarında sigarasıyla bakışlarını bana çevirdi. "Kanlarının son damlalarına kadar BL için savaşırlar."

"Arkanda gördüğün herkes BL'den olmadığını söylüyordu," dedi Defne sağımdan. O da oldukça profesyonel bir şekilde şarjörünü dolduruyordu. "Ve şimdi hepsi BL için savaşıyor."

Korkmam mı gerekiyordu? Kaçmam ya da tepki vermem? Biri ölecekti, bu örgütten olduğum söyleniyordu, bir adım atıyordum. Peki ya ben neden heyecanlanıyordum? İlk cinayetimde korkudan ölecek gibiyken şu an, yirmi altı kar maskeli insana bakarken heyecanlanmam normal miydi?

Tugay Demir Çeviker'i bir gün kar maskesiyle gördüğümde kaçacak mıydım?

Defne hiç ummadığım anda bir kar maskesiyle eldiven uzattı. *Eldiven*. BL'ye ait olan timsah simgeli siyah eldivenler. Tugay'ın eli olmadığı için taktığı eldivenler.

"Maske zorunlu," dedi Defne açıklama olarak. "Fakat eldivenler kendi tercihin. Yüzünün tanınmasını istemezsin."

Arkamda duran Gamze de Sinan'a eldivenle maske verdi. "İnan çok üzgünüm o güzel yüzünü kapatacağın için," diye mırıldandı. "Fakat kamera görüntülerinde bütün ülke seni izlerse de çok kıskanırım."

"Birazdan götüne kurşun yiyeceksin belki," dedi Red omzunu itekleyerek. "Fakat sen hâlâ yavşaklık peşindesin."

Sinan gözlerimin içine öyle bir baktı ki gözlerimi hemen kaçırmak zorunda kaldım fakat benden önce kar maskesini yüzüne geçirdiğinde ve silahını hazırladığında onun da içten içe heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum.

Sakin bir şekilde kar maskesini yüzüme geçirirken Defne'nin değil, Giray'ın kokusunun kar maskesine sindiğini fark ettim. Odunsu bir kokuydu ve güzeldi, hatta çok güzeldi.

Birkaç saniye eldivenlere baktım ve o an bunları giymenin BL örgütüne dahil olmakla eşdeğer olduğunu fark ettim.

Ardından Tugay'ın kesilen kolu geldi aklıma. Çenemi havaya kaldırdığımda Sinan'ın da eldivenleri giymeyi reddetmediğini gördüm. O da benimle aynı düşünüyordu.

Bir, iki, üç. Çok hızlı düşünmemin ardından vardığım karar yüzümün gülümsemesine neden oldu.

Eldivenin tekini alıp hızla sol elime geçirdim, Giray'ın yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini anlayabiliyordum. Diğer eldiven Defne'de kalırken, "Örgütten değilim," dedim sol elimi havaya kaldırarak. "Sadece Tugay Demir'i anladığımı göstermek istiyorum."

Defne'nin güldüğünü işittim, bakışlarımı ona çevirdiğimde aşağılama bekliyordum fakat aksine bu hoşuna gitmiş gibiydi. Giray ise diğer eldiveni cebine koyup, "Etkileyiciydi avukat," dedi başını sallayarak. "En az BL'nin duvarlara yazdığı cümleler kadar. Belki bir gün bizimle duvarlara yazı yazmaya da gelirsin."

Defne, "İşte bu etkileyici kişiliği yüzünden seçildi belki de," derken Giray'a baktı ve Giray da gülümseyip başını örgütüne doğru çevirdi.

"Operasyon çok kısa sürecek," dedi baskın bir sesle ve geriye doğru bir adım attı. Dik duruşu, kararlı sesine itaat eden birer asker gibi onu

dinledi herkes. "Saat, beş otuz altı ve en geç altı on beşte Feridun'u indirmiş olacağız." Bakışları bana döndü, Ufuk'a ne söylediysem aynılarını örgütüne söylüyordu. "Altı otuzda eve hizmetçiler geliyor, onlar masum insanlar ve zarar görmelerini istemeyiz." Boynunu çıtlattı, bu onda tik gibiydi. "On üç tane koruması var; yedisi aşağı katta, üç tanesi koridorda, ikisi yatak odasının önünde. Dışarıdaki korumaları siz halledeceksiniz. Ben, Defne ve Avukat yatak odasına gireceğiz." Bakışları bana döndü ve kısık bir sesle devam etti. "Yanımdan bir an bile ayrılmayacaksın Avukat çünkü Tugay Demir Çeviker canını bize emanet etti ve sana bir şey olursa Tugay Demir de yok demektir."

Hiçbir şey söylemeden onu dinlemeye devam ettim, bakışları Sinan'la Ufuk'a kaydı. "Siz de Avukat'ın yanından ayrılmayacaksınız," dedi. "Ardından biz yatak odasındayken, yani Feridun'u hallederken kapıyı tutacaksınız." Sinan'ı imalı imalı süzdü. "Seni tanıyorum Sinan Yaman, sen beni hatırlamıyorsun ama askeriyede aynı dönemde ders gördük ve iyi olduğunu biliyorum."

Sinan'ın gözleri büyüdü fakat ifadesini tam göremiyordum.

"Herkes hazır mı?" dedi Giray herkese dikkatlice bakarken. "Tek yapmanız gereken," Öne doğru eğildi. "Öldürmek ve canınızı kurtarmak."

Örgüttekiler hazır ola geçerken silahlarını ellerine aldılar ve Giray'ın emrini beklediler.

Giray önüme, Ufuk'la Sinan yanıma geçti. Defne ise Giray'ın yanına. Giray başını kaldırdı, omuzlarını oynattı, gökyüzüne baktı ve boynundan bir kolye çıkarıp ucunu öptü. Bu hareketinin ardından Defne'yle göz göze geldi. Defne başını salladığında, "Şimdi," dedi yüksek bir sesle. "Gidiyoruz."

Sonrası hem çok hızlı hem de çok yavaş ilerledi.

Örgüttekiler son derece eğitimliydi, buna şaşırmamıştım fakat adımları, bahçeden süzülüşleri ve bir yılan gibi sürünerek geçmeleri bu durumu bir miktar garip karşılamama neden olmuştu. Sinan da onlar gibiydi, aralarında en çevik olmayan kişi bendim. Öyle ki çitlerden geçerken beni beklemek zorunda kalmışlardı. Bu bir film sahnesi olsaydı seyirci kahkaha atardı ama hepsi sabırla beni beklemişti.

Bahçeye girdiğimizde Giray başıyla bana, Defne'ye, Ufuk'a ve Sinan'a işaret verdikten sonra arka kapıya yöneldi. Parmağını kaldırıp üçten geriye doğru saydı örgüttekiler için. İşaretparmağını indirmeden

önce başını salladı ve onu da indirdiğinde herkes bir anda evin önünde gizlendiği yerden çıkıp Feridun'un korumalarını indirmeye başladılar.

Susturucular sayesinde ses çıkmıyordu fakat insanları görmesem de öldüklerini biliyordum. Giray ölen insanları umursamadan ilerleyip duvara yaslandı ve arka kapıda bekleyen iki korumaya baktı.

Bir kez daha boynunu çıtlattı sonra. Duvardan ayrılıp iki kurşunla, hiç ıskalamadan ve karşılık vermelerine bile izin vermeden korumaları alınlarından vurdu. Yüzlerindeki şaşkınlıkla yere devrildiler, ikisinin de gözleri açıktı, dudakları da öyle ama Giray bir saniye dahi yüzlerine bakmadan cebinden bir tel çıkardı ve kapıyı açmaya girişti.

Gözlerim yerdeki adamlara kilitlenmişken yutkunmakta zorlandım ve kendimi sandığımdan daha cesur hissetsem de o an arkamı dönüp kaçmak istedim. Bunu hisseden Sinan elini belime yerleştirdi ve görüş açımı kapatıp beni yürütmeye başladı ama ben yerdeki ölü insanlara bakmaya devam ettim.

Giray'ın gözünden kaçmamıştı bu halim. "Zamanla ölü yüzlere alışıyorsun," dedi tıpkı Sinan gibi. "Bize böyle öğrettiler."

"Bize böyle öğrettiler," dedi Sinan da ezberden cümleyle.

Defne de öyle soğukkanlıydı ki Giray kapıyı açmaya çalışırken sabırla onu bekliyordu. Kan kokusunu sadece ben mi alıyordum?

Uzaktan bir kahkaha sesi geldi, Gamze olmalıydı. Giray dişlerini sıktığında Ufuk, "Gamze..." dedi bıkkın bir sesle. "Bir kez daha onun yüzünden boka batmayız umarım."

"Onun için bütün bunlar eğlenceden ibaret," dedi Defne. "Artık şaşırmıyorum."

"Neden?" Soruyu soran Sinan'dı, merak etmesi beni şaşırtmıştı.

"Çünkü hepimizden farklı," dedi Defne, Giray'ın ellerini izlerken. "Bu örgütteki çoğu insanı biz bulduk ama bizi bulan Gamze'ydi." Kısık bir sesle anlatmaya devam etti. "Akıl hastanesinden kaçmış. Yerimizi nasıl öğrendi bilmiyoruz ama köşkün kapısının önünde bulduk onu. Normalde hiçbirimiz onu istemedik ama Tugay kabul etti." Giray derin bir nefes aldı, istemeyenlerden biri de o olmalıydı. "Ailesi, hayatı, hiçbir şey hakkında bilgimiz yok. O da hatırlamadığını söylüyor." Bu yalan olabilirdi, hepimiz bunu düşünüyorduk ama kimse dile getirmiyordu. "Tek bildiğimiz, BL'ye son derece sadık olduğu."

Çıt sesi geldi, Giray kapıyı açmıştı. "Neden akıl hastanesine yatmış?" diye sordu Sinan.

"Nedenini sadece Tugay Demir biliyor," dedi Ufuk. "Ve bu yüzden Gamze evdeyken hiçbirimizin can güvenliği olmasa da ona alıştık. Düşünsene o bir sosyopat olabilir ama öğlen beraber puding yiyip çizgi film izledik."

"Eh," dedi Defne gözlerini kısarak. "En azından şimdiye kadar hiçbirimizi öldürmeye çalışmadı."

Sessizlik oluştu. Ufuk'la Giray onu onaylamamıştı, bu da aksinin gerçekleşme ihtimalini düşündürdü bana ama üzerine düşmedim. Giray'la içeriye girdiğimizde Sinan'ın yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. Üzgünlük? Merak? Hayır, bunların hiçbiri değildi, sadece kafası tamamen karışmıştı.

Girdiğimiz yer mutfaktı ve yemek kokusu duvarlara sinmişti. Ufuk, "Acıktım," diye söylendiğinde Sinan dirseğiyle karnına vurdu. Ufuk da karşılık olarak onu omzundan itti.

Giray mutfağın duvarına sırtını yasladığında gözünü kısıp kapıdan dışarıya baktı, ardından bana döndü. "Yatak odası nerede biliyor musun? Hangi oda?"

Başımı iki yana salladım. "Tek bildiğim üst katta olduğu. Kerem laf aralarında babasının üst katta, odasında olduğunu söylerdi."

Giray başını sertçe bana çevirdi. "Kerem Karaman'la aranız iyi mi?"

Evet, kendisi nişanlım olur.

"Sayılır," dediğimde bakışlarımı kapıya çevirdim. "Avukat olduğum ilk zamanlar çok yardımcı olmuştu."

Giray yüzüme bakıyordu fakat kapıya odaklanmaya devam ettim. O sırada Feridun'un bir koruması koridora girdi. Geçerken bakışları bir anlığına mutfağa döndü. Göz göze geldiğimizde elinde silah bulunmayan tek kişi olmama rağmen silahına sarılıp havaya kaldırdı.

Ölüm hiç bu kadar yakın olmamıştı, kaskatı kesilmiştim. Öylece korumaya bakarken bir silah sesi geldi; korumanın elindeki silahtan çıkmıştı. Silahta susturucu yoktu, ses bütün evi inletti.

Kurşun hemen yanımdan geçip arkamdaki cama çarptı. Cam tuzla buz olurken içerideki bir odadan iki koruma daha çıktı. Ben hâlâ kaskatı kesilmiş bir vaziyette dururken çevremdekiler koşturmaya başladı.

Defne bir korumayı indirdi, Sinan ise bana silah doğrultan kişiyi. Ufuk önüme siper olduğunda Giray merdivenleri üçer üçer çıkmaya başladı. Merdivenin ortasında karşısına, muhtemelen Feridun'un odasının önünde duran korumalar çıktı. İlk koruma silahına davranamadan

Giray onu alt etti ancak diğer koruma koluna bir tekme geçirdiğinde Giray'ın elindeki silah merdivenlerden yuvarlanıp önümüze sürüklendi. Ufuk'tan önce silahı sol elime alıp ilerledim. Sinan'la Defne arkamızdan gelirken koruma silahını Giray'ın alnına doğrultmuştu. Saniye değil, Giray'ın ölümüne saliseler kalmıştı.

Bir an bile düşünmeden tetiğe bastım, kurşun korumanın bacağına isabet etti.

Acıyla büküldüğünde Giray üzerine atıldı, elinden silahını aldı ve Ufuk da çevik bir hareketle adamı alnından vurdu. Beyni dağılırken etrafıma baktım ve Sinan'la göz göze geldik.

Sol elimdeki silaha baktı, yüzümdeki ifadeye ve yaptığıma. Aynı şaşkınlık bende de vardı. Yeniden ölü adama baktım, ardından Giray'a döndüm. Gülümsüyor gibiydi ama emin olamıyordum o an. Hemen ayağa kalkan Giray boynunu çıtlattı ve Feridun'un odasına gitmeden önce, "Sana borçlandım Avukat," dedi içten bir sesle. "Bunu asla unutmam, son nefesime kadar."

Bir cevap bile beklemeden Feridun'un odasının kapısını açtı. Silah sesleri susmuştu ve Feridun kapana kısılmıştı. Odaya ilk giren Giray oldu, ardından Defne'yle ben de girdiğimizde Sinan'la Ufuk kapıda kaldılar. Karşılaştığım görüntü, canımın acımasına değil, içimin rahatlamasına neden oldu.

Feridun'un altında bir şort vardı, üstü çıplaktı ve pencereden kaçmak için bir bacağını dışarıya çıkarmıştı. Gözleri üzerimizde gezindi; eldivenleri, kar maskelerini, timsah simgelerini gördü.

Bakışlarını pencereye çevirdiğinde Gamze'nin kahkahasını duydum. "Aptal herif, götünü mü izleyeceğiz böyle? Sok şu mide bulandırıcı bacağını içeriye!"

Feridun Karaman korkuyla yeniden bize döndüğünde Giray sakin bir sesle, "Tik tak," dedi eldivenli ellerini önünde bağlayarak. "Kapana kısıldın Feridun Karaman. BL bu kez seni güzellik uykundan uyandırmaya ve ebedi uykuna kavuşturmaya geldi."

Feridun Karaman'la göz göze geldiğimizde beni tanımadı. Yeniden Giray'a döndüğünde pencereden sarkıttığı bacağını içeriye aldı. "Birazdan buraya polisler doluşacak," dedi ezberden. "Ve hepiniz mahvolacaksınız ama şimdi çekip giderseniz yakalanmazsınız. Evim sinyal gönderiyor, birkaç dakika sonra burada olduklarında..."

"Ölüm dakikalarca sürmez Feridun Karaman," dedi Giray. "Sadece saniyeler sürer ve ben seni birkaç saniye içinde öldüreceğim, polisler ise

sadece yerden ölünü kaldıracak. Merak ediyorsan ben de tam o zamanlarda güzellik uykuma yatmış olacağım."

Canım acımalıydı, elbette onunla bir gönül bağım yoktu fakat babamın idam yasasını onaylayana kadar iyi bir insan olduğunu düşünüyordum. Ne yazık ki hiç de iyi bir insan değildi. İdam yasasını onaylamıştı, bunu inandığı bir dava uğruna yapmış olabilirdi ancak Tugay'ın eli kesilirken de keyifle gülümsemeyi seçmişti.

Çocuklar ölmüştü, Krallık'ın yanında kalmıştı; kadınlara tecavüz edilmişti, Krallık'ın yasalarını dinlemişti; ne olursa olsun iyi bir insan değildi.

On üç yaşında hapse atılan ve açlıktan ölen o çocuğun sorumlusu Feridun Karaman'dı çünkü onu içeri attıran oydu.

Giray silahının kilidini açtı, büyük adımlarla Feridun Karaman'a doğru yürüdü. Namluyu alnına dayadığında kan yüzüne gelmesin diye avcuyla namlunun olduğu tarafı kapattı.

"Dur," diye mırıldandım. Defne şaşkınlıkla bana baktığında Feridun Karaman da bakışlarını bana çevirdi ve başını omzuna doğru yatırdı. Yalvarır gibi bakıyordu.

Sesimi tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ama yüzümdeki maskeyi yavaşça çekip çıkardığımda Feridun Karaman'ın gözlerine anbean yerleşen dehşeti gördüm. Büyük bir şaşkınlıktı içindeydi, ölümle burun buruna gelmesinden bile daha büyük bir yıkım yaşadığının farkındaydım.

Senelerdir tanıdığı ve oğluyla nişanlı olan Krallık yanlısı Eftalya Atalar, BL ile onun karşısında duruyordu.

"Sen..." dedi bozguna uğrayarak. Giray omzunun üzerinden bana baktı.

Hepsinin vicdanıma yenik düşüp Giray'ı durduğumu düşündüğüne emindim fakat vicdanım artık Krallık için işlemiyordu.

"Onu asarak öldürün," dedim Feridun Karaman'ın gözlerinin içine bakarak. "Çünkü kendisi idamdan korkuyor olsaydı, bir gün o urganın boynuna geçirileceğinin de farkında olurdu." Giray gözlerime baktığında ben Feridun'a bakmaya devam ettim. "Ben idam ipini boynuna geçireceğin Adnan Atalar'ın kızıyım Feridun Karaman, unuttun mu? Gözlerimin içine bakarak babamı görmezden gelemezsin."

"Sen..." dedi Feridun zorlukla konuşarak. "Ne zamandan beri..."

"Astıktan sonra sol kolunu kesin. Tıpkı Tugay Demir Çeviker'in elini kestikleri gibi," dedim ve kalbimde yine bir ateşin yandığını

hissettim. İntikam ateşi sandığım bu ateş intikamdan kaynaklanmıyordu, acıydı sebebi. "Ve elini eldivene geçirip Krallık'a gönderin. BL'yi tanımak istiyorlarsa bu güzel bir mesaj olacaktır."

"Seni aşağılık orospu!" diye haykırdı Feridun Karaman fakat yüzüne bakmadan başımı çevirdim ve asılmasını izleme zahmetine girmeden yürümeye başladığımda açık kapıdan bizi şaşkınlıkla izleyen Ufuk ve Sinan'la göz göze geldim. "Kahpe!" diye bağırmaya devam etti Feridun. "Nankör! Seni mahvedeceğim!"

Arkamdan çırpınış sesleri geldi fakat dönüp bakmadan merdivenlere ilerledim, Sinan'la Ufuk ise Feridun'u tutmak için içeriye girdi.

Merdivenlerden inerken parmaklarımın arasında sıkıca kar maskesini tutuyordum fakat henüz sol elimdeki eldiveni çıkarabilmiş değildim. Baktığımda eldivene bulaşan kanı fark ettim. Benim kanım değildi; hangi ara, ne zaman kan sıçramıştı, bilmiyordum ama merdivenin son basamağında donup kaldığımda koridordaki büyük aynayla yüzleştim. Üzerimde siyah boğazlı bir kazak vardı, altımda siyah pantolon ve siyah botlar. Aslında böyle bakıldığında da onlardan farklı giyinmişim gibi görünmüyordu ama saçlarım uzundu.

Gözlerimde ise korkusuz bir ifade vardı ve bu, Hâkim Ali'yi öldürdüğümde yüzümde oluşan o ifadeden farklıydı. O zaman dönüştüğüm kişinin farkında değildim ama şimdi aynadaki aksim bile bana meydan okuyordu.

Sen, diyordu. *Krallık yanlısı Eftalya Atalar, az önce bir Krallık mensubunun idamına karar verdin. Üstelik bunu BL için, BL ile yaptın. Sol elindeki eldiven bile buna şahit.*

Aynaya bir görüntü eklendiğinde Giray'ı gördüm. Kar maskesini çıkarmamıştı ama tam arkamda durmuş, aynaya bakıyordu. Yukarısı sessizliğe gömülmüştü, büyük ihtimalle söylediğimi yapacaklardı. Onu asacaklardı ve elini kesip Krallık'a göndereceklerdi.

"Artık eminim," dedi Giray aynadan yüzüme bakarken. "Abim seni seçmekle son derece doğru bir karar vermiş fakat bu kadarını ben bile beklemiyordum."

"Ne kadarını?" diye sorduğumda sanki elimdeki eldiven kime dönüştüğümü bir kez daha haykırıyordu.

"Akıllısın," dedi Giray hiç düşünmeden. "Fakat bir o kadar da acımasızsın. Seni bu acımasızlığa sürükleyen babanın mahkûmiyeti mi?"

Evet, babam senelerdir mahkûmdu ama ben böyle bir acımasızlığı daha önce hiç yapmadığımı söyleyemezdim. Giray'ın sorduğu soruya

verecek cevabım olmadığını fark ettim o an çünkü bilmiyordum. Konu acımasızlık da değildi, cesaretti. Ben artık kendimi tamamen cesur hissediyordum.

Aynadan gözlerine bakmak yerine başımı çevirip doğrudan baktım. "Ben her şeyi abartırım," dedim kendimi açıklayarak. "Sevgiyi, şefkati, merhameti, bağlılığı." Gözlerimi kıstım. "Ayrıca nefreti, öfkeyi, intikamı ve kini de." Giray dikkatlice beni dinliyordu. "Feridun Karaman o abarttığım bir hissime denk geldi. Sana göre zekiliktir, bana göre sadece kendi savaşımdır ama yanlış anlama, bu BL için değildi, daha çok kendi adımaydı."

Giray gülümsedi. "Bir gün BL'ye de bağlanacaksın," dedi büyük bir inançla. "O zaman bu bağlılığı abartmanı sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Hiçbir zaman BL'ye bağlanmayacağım," dedim kendimden emin bir sesle. "Bunu abine de söylemelisin. Dilediği buysa bilsin, hiçbir zaman size dahil olmayacağım."

"Abim bana senin hakkında pek bir şey söylemedi Avukat," dedi Giray. Yukarıdan bir ses geldiğinde Giray keyifle gülümsedi. Büyük ihtimalle Feridun'u asmışlardı. "Kim olduğunu biliyorum, suçunu ve aslında içinde sakladığın o kişiyi fakat bütün bunların dışında Tugay Demir'in sana bağlılığı ve inancı var." Hazırlıksız yakalanmıştım. "Bir mektupla bana senden bahsetmişti ve ilk cümlesinde senin ona *güneşi göstereceğini* söylüyordu." Başını iki yana salladı. "Mahkûm bir adama bu inancı nasıl aşıladığını bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla yansıttığından çok daha fazlasısın."

Bir gün o mektubu okumak istiyordum, hatta o kadar istiyordum ki bunun için birçok şeyden vazgeçebilirdim.

Giray boynunu çıtlattı, nefes verdi. Birazdan polisler gelecekti ve artık gitmemiz gerekiyordu fakat bir adım bile atamıyordum. "Tugay Demir," dedim ve adını söylerken gülümsediğimin çok geç farkına vardım. "Neden bu kadar gökyüzüne âşık?"

Giray da bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Bunun BL'nin örgüt sırlarından biri olduğunu sanmıyordum, belki Tugay'a sorsam o da mantıklı bir yanıt verirdi ama Tugay'ı bir başkasından dinlemek en doğrusuymuş gibi gelmişti.

Özellikle bu başkası ikiz kardeşiyse.

"Tugay'ın çocukluğundan beri en büyük hayali pilot olmaktı," dedi Giray. "İlk önce kâğıtlardan uçak koleksiyonu yaptı kendine, ardından

oyuncak uçakları oldu, annem ona minik uçaklar almıştı. Zamanla bu bir hayal olmaktan çıktı ve Tugay pilot oldu. İlk önce havayolu şirketinde çalıştı, ardından askeriyenin pilotluğunu üstlendi ve en sonunda Krallık'ın. Savaş uçakları bile uçurdu ama onu en zorlayan Krallık'ın pilotu olmaktı."

Gözlerim büyürken, "Çocukluk hayaliydi ve sonra bu Krallık tarafından kirletildi mi?" diye sordum.

Giray'ın gözlerine hüzün oturdu. "Çocukluk hayalinden vazgeçmesini sağlayan onlara açtığı savaştı. Krallık'ın pilotu olmak bir plandan ibaret bile olsa pilotluktan zor vazgeçebildi. Bilinenin aksine o uçak kazası bir plan değildi Avukat. O uçak gerçekten düştü. Tugay bir pilot olarak onurlu bir şekilde ölmek istedi."

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı ve çocukken kâğıttan uçaklar yapan bir çocuğun dönüştüğü kişi canımın acımasına neden oldu.

Giray başını iki yana salladı. "Sonrası ise bildiğin gibi. Kısacası, onun küçükken çizdiği resimlere baksan bulutları, bulutların arasında uçan uçakları görebilirsin. Ve artık Tugay mahkûm, en son gökyüzünü ne zaman gördüğü belirsiz ve sol kolunu kestiler." Son cümleyi söylerken sol elini yumruk yapmıştı.

"Kolunu kesmelerinin bir nedeni de pilotluğundan vazgeçirmek değil mi?" diye sorarken sesim titriyordu. "Çocukluk hayali olduğunu biliyorlardı."

Giray bakışlarını kaçırdı. "Tek elli kimseyi pilot yapmazlar Avukat. Onun elinden çocukluk hayalini aldılar ama bununla yüzleşmek, gökyüzünü görememesinden daha ağır değildir." Çenesiyle beni işaret etti. "Ve sen, bütün bunların ortasında Tugay Demir'i gökyüzüne kavuşacağına inandırmışsın."

Gözlerim dolmuştu ve bunu Giray'dan bir an bile olsun gizlemiyordum, uzaktan siren sesleri geliyordu. Ufuk'la Sinan'ın merdivenlerden indiğini duyduğumda, "Bence," dedim boğuk bir sesle. "Tek elli bir insan da pilot olabilir."

"Kurallara aykırı," dedi Giray.

"BL de her şeye aykırı," diye mırıldandım merdivenin basamağından inerken. "BL de bütün kuralları hiçe sayıyor. Ve Tugay Demir, o BL örgütünün kurucusu." Omuzlarımı kaldırdım. "Hiçbir şey imkânsız değildir, savaşmak yeterli."

Arabanın içinde derin bir sessizlik vardı. Sürücü koltuğundaki Sinan'ın bakışları arada sırada bana dokunsa da ağzını bıçak açmıyordu ve hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Feridun'u asmışlardı, elini de kesmişlerdi ve belki de akşama kadar bütün haber kanalları Feridun'un ölümünden, BL'nin bir cinayetinden daha söz edecekti.

Krallık hediye paketiyle gelen eldivenli elle karşılaşacaktı, bu haber kanallarına verilmeyecekti fakat ortalık kan gölüne dönecekti, bundan emindim.

Ve bu cinayete ben de dahil olmakla kalmamış ölüm şekline bile bizzat karar vermiştim. Fakat şu an, bütün bunların dışında düşündüğüm başka bir şey vardı, çok daha doğru, çok daha gerçek, hatta çok daha iyi bir yol.

Çok daha imkânlı.

Bir anda elime telefonu alıp Ceyda'nın babasının numarasına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Ceyda'nın babası da Krallık yanlısı bir savcıydı fakat o Kerem ya da Feridun gibi değildi, kendi halindeydi. Hatta çoğu zaman Krallık'ın kararlarını sorguladığına emindim fakat bunu ne o dile getirirdi ne de ben. Bu yüzden başım sıkıştığında, bir sır saklanacağında ya da kendimi kurtarmak istediğimde ilk onu ararım.

"Alo?" dedi uykulu bir sesle. Gözüm arabanın ekranındaki saate kaydı, sabah altı kırk beşti.

"Alo," dedim şakaklarımı ovuştururken. "Kusura bakma Mehmet amca seni bu saatte rahatsız ediyorum ama çok acil bir soru sormam gerek."

Hareketlendiğini hissettim. Babamı severdi, hatta babamı birkaç kez ziyarete gittiğini de biliyordum fakat o konuda ne zaman yardım isteyecek olsam korkarak benden kaçmıştı, büyük ihtimalle yine öyle bir durum olduğunu sanıyordu. "Tabii," dedi isteksiz bir sesle. "Dinliyorum seni Eftalya. Ceyda'yla mı alakalı?"

"Hayır," dedim, ardından gözlerimi kapattım. "Sana Krallık hakkında bilmediğim bir şey soracağım." Daha fazla kasıldığına emindim. "Mehmet amca," dedim gözlerimi açarak. "Ada Hapishanesindekiler gökyüzünü sadece geceleri ve beş dakikalığına görebiliyor." Hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti, elbette bu kuralı biliyordu. "Ben bir mahkûma güneşi göstermek istesem, yani öğlen vakti gökyüzüyle birkaç dakika da olsa buluşturmak istesem ne yapmam gerekir?"

Kafasının karıştığına o kadar emindim ki... "Neye bulaştın sen?" diye sorarken sesinde korku vardı. "Konu babansa..."

"Lütfen," diye fısıldadım, Sinan'ın gözleri bana döndü. "Sadece bunun nasıl gerçekleşeceğini söyle ama bana imkânsız olduğunu söyleme." Çünkü imkânsız demesinden korkuyordum, çünkü Tugay'ın sesi kulaklarımda çınlıyordu: *Özgürlüğüm kadar imkânsız mıdır?* Çünkü artık imkânsızlığa ben de inanmıyordum.

Mehmet amca homurdandı. "Bu izni sadece o mahkûmun dosyasına bakan savcı verebilir ya da onu içeriye attıran savcı," dedi net bir sesle. "Ve benden bunu isteyeceksen..."

Gerisini dinleyemedim çünkü Tugay Demir Çeviker'i içeriye attıran savcı, Kerem Karaman'dı ve onun bu izni kendi rızasıyla vermesi imkânsızdı.

Fakat benim kitabımda artık imkânsız değildi.

Gelişigüzel bir teşekkür geveledikten sonra telefonu kapattım. Sinan'a, "Kerem'in evine sür," dedim.

"Eftalya... Sikeyim," dedi Sinan en sonunda dayanamayarak. "Her ne bok yiyorsan dur artık çünkü abartıyorsun." Sol elimde hâlâ kanlı olan o eldiven vardı, çıkarmamıştım ve Sinan da bunun farkındaydı.

Başımı ona çevirdim, gözlerinin içine baktım. "Kerem'in evine sür," dedim baskın bir sesle. "Yoksa seni arabadan indirip bu yola tek başıma devam edeceğim."

Birazdan Feridun Karaman'ın ölüm haberi Kerem'e ulaşacaktı, hatta belki de ulaşmıştı. Bilmiyordum ama *ne pahasına olursa olsun*, Kerem'in evinden Tugay'ın dosyasını çalacak ve o onay kâğıdını çıkaracaktım.

Sonrasında bu olay ortaya çıktığında Kerem'in hayatını tamamen yangına çevireceğini bilsem bile.

Ada Hapishanesi

Tugay Demir Çeviker tek kişilik hücreye alınmıştı ve hücrenin içinde bir ışık bile yoktu. İşkence çığlıklarından ve yerde dolanan farelerden başka bir şey duymuyordu. Yemek vermiyorlardı, su sınırlıydı, nefes alması ise gücünün yettiği kadardı.

Fakat Tugay'ın canını yakan bunlar değildi, saatler önce ensesine işledikleri damgaydı. Yangın geçmişti, sızı kalmıştı ama damganın bıraktığı o gurur kırıcı iz bir türlü geçecek gibi değildi.

Beyaz Leke - Mahkûmiyet

Tavanın, başını yasladığı duvar tarafından su damlıyordu, Tugay her damlayı avcunun içinde tutmaya çalışıyordu. Kendi kendine havanın yağmurlu olma ihtimalini düşünüyordu, belki de karlıydı; avcunun içinde gökyüzünden gelen bir damlayı hissediyor olma ihtimali onu mutlu ediyordu.

İnsan bazen kavlayan küflü duvarlara bile minnet duyabiliyordu mevsimi hissettirdiği için, Tugay bunu da öğrenmişti.

Başını birkaç kez arkasındaki duvara vurdu. Saçlarını yamuk yumuk kesmişlerdi, bazı yerlerde derinlikler vardı ve kanatmışlardı ama görüntüsüne o an önem vermesinin tek nedeni, avukatının karşısına bu halde çıkmak istememesiydi.

Saçlarını zaten defalarca kesmişlerdi ama o zamanlar avukatı hayatında değildi.

Hücrenin dışında adım sesleri işitti, bakışları sertçe o tarafa döndüğünde düşük omuzlarını hemen düzeltti, çenesini havaya kaldırdı. Her şeyi gösterebilirdi ama yıkımı asla kimseye yansıtmazdı.

Hücrenin kapısının demirli küçük penceresi açıldığında dışarıdaki floresanın ışığı vurdu hücreye ve kendi tarafında olan o gardiyanın yüzünü gördü.

"Tugay Demir," dedi gardiyan korkuyla arkasına bakarken. "Avukatından mektup var, şunu al çabuk."

Tugay sırtındaki acıya rağmen öyle çevik bir hareketle kalkıp mektubu minik pencereden aldı ki neredeyse gardiyanın uzattığı diğer paketi unutuyordu. Gardiyan sağa bakarken, "Çabuk," diye fısıldadı. Tugay o paketi de aldığında gardiyan koşar adımlarla oradan uzaklaştı ve neyse ki floresan ışığını onunla bıraktı.

Tugay ilk önce hızlı bir şekilde paketi açtı. Paketin içinden timsah simgeli siyah eldiven düştüğünde Tugay yere çöküp eldiveni eline aldı, kendi kanının kokusu dışında bir kan kokusu aldığında eldiveni burnuna yaklaştırdı ve kanı kokladı.

Eftalya'nın kokusunu aldı.

Lavanta kokuyordu.

Ona gönderdiği lavantalar gibi.

Avukatın o eldiveni giydiğini fark ettiğinde hemen yere oturdu ve gülümseyerek zarfı açtı. Zarftan birkaç boş kâğıtla yazılı bir kâğıt çıktı.

Bir mektup. Avukatı Tugay'a mektup yazmıştı.

Tugay Demir seneler sonra kalbinin özgürlük dışında başka bir duyguyla attığını hissetti; bunun adı heyecandı.

Aslı Arslan

Sevgili Müvekkilim,

Senin bana neden durmadan Sevgili Avukat dediğini şimdi çok daha iyi anlıyorum. Bir kelimenin başına sevgili kelimesini koyduğunda havalı görünüyormuş. Sevgili müvekkilim, sevgili çiçeklerim, sevgili mahkûm.

Sevgili Tugay Demir Çeviker.

Gülümsedin mi? Ben yazarken güldüm.

Revirde yaşanan olayın üzerini ne karşılığında kapattıklar bilmiyorum ama beni tehdit ederek başlattığın bu yolda fedakârlıklarınla karşılaşıyorum. Bir değil, birkaç tanesiyle hem de. Diğer birkaç taneden sen bahsetmeden bahsetmeyeceğim fakat karşılıksız fedakârlıklardan hoşlanmadığımı bilmelisin.

Karşılık olarak da kuru kuru teşekkür etmektense sana bu eldiveni gönderdim. Senin için o eldiveni saatler önce sol elime taktım. Listeden bir kişinin üzeri çizildi ve emin ol iki dakika on yedi saniyeden daha kısa sürdü.

Bunu BL örgütüne ait olduğum için yapmadım, seni anladığımı göstermek için yaptım.

Bir de benim de artık sola değer verdiğimi bilmeni istiyorum. Elime büyük gelen bu eldiven, senin sol eline tam gelecektir.

Zarfın içine koyduğum birkaç boş kâğıdı istediğin gibi şekillendirebilirsin. Belki onlardan bir uçak yaparsın ve o uçağı bulunduğun yerde uçurursun.

Yarın görüştüğümüzde bazı hayallerin imkânsız olmadığını göreceksin çünkü güneşi görmen için izin aldım, seninle beraber gökyüzünü göreceğiz. Nasıl olduğunu sorgulama, tıpkı benim senin yollarını sorgulamadığım gibi.

Umarım yarın kar yağmaz, güneş açar. Sen gökyüzüne kavuşacaksın, birkaç dakika da olsa. Ayrıca herkesin karşısında korkudan titrediği müvekkilimin çikolata sevdiğini de aklımdan çıkarmayacağım o gökyüzünün altındayken.

Özgürlüğüne,

"Sevgili Avukat"

6
GÖKYÜZÜ, GÜNEŞ VE HAYALLER

"Başkan Sözcüsü Feridun Karaman, evinde canice asılmış bir halde bulundu! Yatak odasının tavanına asılan Feridun Karaman'ın görüntülerini yayınlayamıyoruz lakin onu öldüren örgütün BL olduğu arkalarında bıraktıkları notla kesinleşti. Yatak odasının duvarına yazılı cümleyi tekrar ekranlara getiriyoruz."

Yatak odamın içinde şarkı mırıldanarak dört dönerken yeniden ekrana bakışlarımı çevirdim ve belki de onuncu kez o cümleyle karşılaştım. Bir kez daha okumak istedim çünkü o cümle bana aitti.

"İdamdan korkuyor olsaydı bir gün o urganın boynuna geçirileceğinin de farkında olurdu."
BL

Giray Pusat Çeviker, benim cümlemi duvara yazmalarını istemişti ve beni de örgütten saydığı için altına BL damgasını yapıştırmıştı, bir timsah simgesiyle. Bunun nedeni belki de Feridun Karaman'ın ölüm şekline benim karar vermemdi.

Katledilişin ardından kendi cümlemi BL örgütü imzasıyla bir duvar yazısında görmek tuhaf hissettirmeliydi, belki de öfkelendirmeliydi fakat bütün bunların aksine kalbimde büyük bir heyecan vardı hatta öyle ki öfkelenmek bir yana dursun, bu cümlenin duvara yazılması bana keyif vermişti çünkü idam yasasına onay verenler artık rahat bir uyku çekemeyeceklerdi; her gece uykuları yarıda kesilecekti çünkü bir gün BL'nin onlar için de geleceğini düşüneceklerdi.

Bu ikinci cinayetimdi, kendi ellerimle öldürmesem de karşı çıkmadığım her cinayetin katiliydim ve Feridun Karaman'ın boynuna urganı geçirenlerden biri de bendim.

Şu an kalbimde büyük bir heyecan olsa da, hatta o cümleyle karşılaştığımda gurur hissetsem de bu cinayetlerin tekrarı olmayacaktı, onlara katılmayacaktım; dün gece bir kez daha yaşanmayacaktı.

BL örgütüyle bir kez daha aynı yolda yürümeyecektim. Yürümemeliydim.

"Feridun Karaman'ı seven halk sokağa döküldü ve artık BL'nin yıkılması için ayaklanma başlattılar, gözler Başkan'a dönüyor ancak o

cephede sessizlik hâkim. Herkes şu an BL örgütü için verilecek kararı bekliyor, bir karar verilmezse halkın içindeki ateş sönmeyecek ve sokaklar daha da karışacak gibi görünüyor çünkü BL örgütünü destekleyen teröristler de kendilerini gizlememeye başladılar."

Diğer haber spikeri öfkeyle söze atladı; Krallık yanlısı, çocuk istismarcısının tekiydi. "Krallık'ın artık sadece mahkûmlar için değil, BL örgütünü destekleyenler için de idam yasasını getirmesi gerekiyor. Hatta bu teröristlerin ibret için sokak ortasında asılması..."

Diğer spiker boğazını temizleyerek onu susturdu. "Şu an canlı yayındayız efendim. Öfkenizi anlıyoruz fakat aynı şekilde karşılık vermememiz gerekiyor. Başkan bütün halkımızı kucaklar, Krallık da öyle. Bu yüzden merhametli yetkililerimizi bu şekilde kirletmeyelim."

Alayla güldüğümde ne yapmaya çalıştıklarının farkındaydım. Tam olarak istedikleri bu şekilde bir karşılıktı. Feridun'un cinayetini gizlemiyorlardı çünkü Krallık yanlısı halkın sokağa dökülmesini istiyorlardı. Tek istedikleri o halkın daha fazla alevlenmesi ve BL örgütünü destekleyenlere hadlerini bildirmeleriydi. Minik bir iç savaş Krallık'ın işine gelirdi ve Feridun'un ölümü ekmeklerine yağ sürmüştü. Onlara göre Krallık tarafında olanlar, BL örgütünden olanları öldürecekti; halk birbirine girecekti. Böylelikle ülke, azınlık örgüt destekleyicilerinden temizlenecekti.

Aslında kimsenin sokağa döküldüğü de yoktu, eski görüntüleri ekrana getirip insanları gaza getirmeye çalışıyorlardı ve bu görüntülerin ardından Krallık binasının önüne insanlar toplanmaya başlamıştı. BL örgütünü destekleyenler ise duvarlara benim cümlemi yazmaya başlamıştı.

Benim cümlemi.

Krallık kesilen koldan söz etmiyordu çünkü onları dinleyen halk korkup bu canilik karşısında geri adım atabilirdi, üstelik aklıselim insanlar bu kolun altında nasıl mesaj bir yattığını sorgulayabilirdi. Evet, körü körüne destekleyenler elbette vardı ama ikilemde kalıp vicdanlarını dinleyen bir kesim de vardı.

Fakat ben o kolun kesilip Krallık binasına hediye paketiyle gönderildiğini biliyordum, özellikle Başkan'ın önüne. Hevesle o paketi açtığında Feridun'a ait siyah eldivenli bir elle karşılaşmıştı. Bir de not vardı. O notu gördüğümde kime ait olduğunu hemen anlamıştım.

Cümlelerin sesi olabilir miydi? O cümlenin sesi vardı ve Tugay Demir Çeviker'e aitti.

"Balla bazen kesmez, bıçak her zaman bilenmez; intikamın ladı ise yavaş yavaş lezzetlenir. Bazen bir sol kol direnişin sembolü haline gelir fakat size gönderdiğimiz bu kesik kol, direnişin değil, intikamın sembolüdür. Timsahlarımızın midesi Krallık elini kabul etmiyor, işte bu yüzden size bir hediye pakediyle sürpriz yapmak istedik. Umarım bu pakeli ayışığında açarsınız. İyi uykular. Tabii artık sizin için mümkünse."

BL

Bu not ve paket basına yansıtılmamıştı, halk bu adamın kolunun baltayla kesildiğini bilmiyordu, üstelik uyuşturmadan ve canlıyken. Bundan bahsetselerdi hem Tugay'ı ifşa edeceklerdi hem de kendilerini.

Ben ise kesik koldan, hediye paketinden ve nottan dün sabah, Tugay'ın güneşi görme iznini alabilmek için Kerem'in evine gittiğimde haberdar olmuştum.

Kerem'in evine gittiğimde...

Yüzümdeki o mayhoş gülümseme silindiğinde yutkunarak odanın içinde sola döndüm ve aklımdan dün sabah yaşananları sildim. Zaman geçerdi, anlar bir kez yaşanırdı, zihin o anları bir film şeridi gibi önüme getirmezse ve hatırlatmazsa yara kalmazdı.

Yara kalmayacaktı. Dün sabah benim için yara olarak kalmayacaktı; buna izin vermeyecektim.

"Bugün çok mutlusun," dedi Nigâr beni incelerken. Bir gözü televizyona kayarken yatağı topluyordu. "Güzel bir haber mi aldın Eftalya?" Sesinde az da olsa ima vardı, dayanamayıp devam etti. "Feridun Karaman'ın ölümünün ardından mutsuz olmanı beklerdim." Krallık umurunda bile değildi. "Sahi, Kerem nasıl? Televizyonda verilen kısa cenaze görüntülerinde berbat görünüyordu."

Yutkunup masamın üzerindeki makyaj malzemeleriyle gelişigüzel oynamaya başladım. "Çok üzgün," dedim açıklama olarak. "Sakinleştiricilerle ayakta kalıyor. Normalde benim de cenazeye gitmem gerekirdi, biliyorum, bunu düşünüyorsun fakat Krallık mensuplarından başka kimseyi istememiş." Bunun nedeni halkın gözünde kendilerini biraz daha yükseltmekti, ayrıca oluşabilecek her tehditten korkuyorlardı. Barodaki söylentilere göre Başkan da yardımcıları da hediye paketinin ardından evlerini değiştirmişti.

BL tek hareketle yine korku salmıştı.

"Anlıyorum," dedi Nigâr konuyu kapatarak. Hiçbir zaman üzerime gelmezdi. "O halde neden mutlusun?"

...kadar mutlu olmam elbette akıl kârı değildi, özellikle nişanlımın babası yeni öldürülmüşken fakat yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Makyaj masamın üzerindeki allığa bakıyor, gülümsüyordum. Bir insan allığa gülümseyebilir miydi? Gülümseyebiliyordu işte. "Sadece bugün güzel bir gün olacakmış gibi geliyor çünkü kar yağmıyor Nigâr Sultan, bu iyiye işaret." Hevesle başımı kaldırıp ona baktım. "Düşünsene, günlerdir kar yağıp duruyordu ama bugün kar durdu. Bu bir mucize anlıyor musun? Bu bir işaret resmen."

Bakışlarım odamdaki pencereden dışarıya kaydı ve saatlerdir kanın yağmadığına bir kez daha şahit oldum. Sadece bu kadar da değildi; güneş bir görünüp kayboluyordu, bu da iyiye işaretti. Nigâr kafayı yemişim gibi bana bakarken yanına gidip yanağından makas aldım, ardından odamın içinde koşar adım ilerlemeye devam ettim.

Ellerimi birbirine çarpıp bakışlarımı en sonunda Meryem'e çevirdim ve uzanıp televizyonu kapattım. Bu kadar haber, bu kadar karalama, bu kadar beyin yıkama ve bu kadar yalan yeterliydi.

Canım kardeşim Meryem tekerlekli sandalyesinden beni izliyordu. Konuşamıyordu, konuşabilse de kelimeleri zorlukla telaffuz edebiliyordu. Tek hareket ettirebildiği başıydı, arada sırada da parmaklarını fakat bu kadardı. Tuvalete gidemiyor, yemek yiyemiyor, kitap okuyamıyor, hatta şarkıları bile uzun süre dinleyemiyordu çünkü vücudundaki her nokta hassastı. Kulakzarları bile. Bu yüzden aniden hareket ettirilmemesi gerekiyordu, bu bile eklemlerine zarar verebilirdi. Ona sıkıca sarılmak istesem bile bunu yapamıyordum çünkü kemikleri çok hassastı, kırılabilirdi, onu parçalayabilirdim.

Benden santimlerce kısaydı fakat boyuna rağmen oldukça da zayıftı. Kırk iki kiloya kadar düşmüştü çünkü vücudu besin kabul etmiyordu. Vitaminler vücudunda tutunmuyordu. Bilekleri bir kedininki kadar inceydi; hatta kedinin bilekleri bile onunkilerden daha kuvvetli olmalıydı.

Kardeşim gözlerimin önünde gün geçtikçe çöküyor, ölüyordu fakat o yüzündeki gülümseme bir an bile olsun silinmiyordu. Bu da bir direnişti, hatta benim en büyük gördüğüm direnişçi, çektiği acılara ve yaşadıklarına rağmen Meryem'di.

Daha Meryem dört yaşındayken annemin yine cinnet geçirip bizi evde istemediği gün sığındığımız çocuk parkında, babamın karşıt görüşündeki partilileri tarafından silahlarla taranmıştık. Ben bankta

oturuyordum, Meryem salıncaktaydı ve kurşunlar ona isabet etmişti, benim tek yapabildiğim ise bankın altına saklanmaktı.

Dört el ateş, belki de beş. Tam hatırlayamıyordum, o günden sonra defalarca bana sormuşlardı fakat asla doğrusunu söyleyememiştim. Sonrasında yerdeki kovanlardan dokuz el ateş ettiklerini öğrenmiştim.

İki çocuğa; biri dört, biri on altı yaşında iki çocuğa dokuz el ateş etmek insanlık değildi.

O gün ateş edenler, Krallık'ın oluşmasına neden olan partililerdi. Sadece beş sene hapse girip çıktılar, ardından ülkeden kaçtılar ve kendi mutlu hayatlarına devam ettiler. Bir çocuğun hayatını katletmemişler gibi.

Kurşunların sesi kesildiğinde saklandığım bankın altından çıkıp Meryem'e bakmıştım ve onu, korunaklı salıncakta hafif hafif sallanırken görmüştüm; bacakları sallayarak sallanmak değildi bu. Kurşunlar yüzündendi, yere kanlar damlıyordu.

Zaten o günden sonra bir kez daha bacakları hareket etmedi.

Günlerce tedavi gördü fakat doktorun yanlış bir hamlesiyle tamamen felç kaldı. Babam onu yurtdışına kadar götürdü, teknolojinin bütün imkânlarından faydalanmaya çalıştı ancak her şey faydasızdı.

Meryem yüzde seksen engelli kalmıştı.

Okula gidemedi çünkü onu almadılar, büyümesi bir süreden sonra duraksadı, arkadaşları olmadı çünkü onu daima dışladılar, sokağa çıkamadı, eğlenemedi; hatta bir süre sadece acı çekmesin diye uyutuldu.

Ve o kadar acıya rağmen yaşamaya devam etti.

Meryem şu an on altı yaşındaydı fakat yedi ya da sekiz yaşlarında bir çocuk gibi görünüyordu. Dışarı çıkmayı bu yüzden pek sevmezdi çünkü insanların bakışlarından rahatsız olurdu; tek gülmediği zamanlar dışarıda olduğu zamanlardı. Hiçbir şey söylemezdi, onunla aramızda şifreler olurdu fakat ben bakışlarından bile anlardım. İnsanlardan korkuyordu, o insanların bakışlarından da.

Bu yüzden onu ya sabahın erken saatlerinde ya da geceleri dışarı çıkarırdım. Elimden geldiğince her sabah ve akşam ona yemeğini yedirirdim, uyumadan önce masallar okurdum. Biraz büyüdüğünde bu masallar romanlara dönüşmüştü. Böylece zamanla Meryem okumayı da çözdü. Tam olarak değil fakat bir yazıyı zorlukla da olsa anlayabiliyordu. Ne yazık ki ilk tam anlamıyla okuduğu yazı, babamın hapse girdiğine dair haberdi, gazeteden görmüştü.

Ona acımıyordum; o da kendisine acınmasını istemiyordu ama tek arkadaşları bizdik: ben, babam, Sinan ve Nigâr. O silahlı saldırının hemen ardından çocukluğumdan beri tanıdığım Sinan, babamın emriyle korumamıza dönüştü. O zamanlar askeriyeden yeni atılmıştı, normalde koruma olmak istemezken Meryem'in halini görüp bizim için kendi hayatını ikinci plana atmıştı. Sinan'ın hayatı bizden ibaretti, bu işi kabul ettiğinden beri bu böyleydi.

Fedakârlık kolay bulunmazdı, Sinan'ın yaptığı fedakârlıksa çok büyüktü.

Annem arada sırada görmeye gelse de pek Meryem'in yanında olmuyordu. Utanmadığını söylüyordu lakin Meryem'le insan içine çıkmak istemiyordu. Bir keresinde bana Meryem'e acıyarak baktıkları için üzüldüğünü söylemişti ama sağ olsun yeni eşiyle, Krallık'ın göz boyamak için kurduğu Engelli Kuruluşuna bağışlar yapıyordu.

Artık biliyordum, annemin iki hayatı vardı ve bizimle yaşadığı hayat istediği *hayat* değildi; diğer hayatında daha mutluydu, bu yüzden bizi olabildiğince görmezden geliyordu. Ben de buna izin veriyordum.

Meryem'in zekâsı bir çocukla eşdeğer olsa da babamın uzaklara gittiği ama döneceği, annemin ise çok çalıştığı yalanına inanmıyordu. Ne zaman babamdan bahsetsek gözlerinin dolmasından, annemden bahsettiğimizde ise gözlerini kaçırmasından anlamıştım bunu.

Elbette biliyordu babamın hapishanede olduğunu, annemizin ise bizi istemediğini.

"Meryem!" diye şakıdım. Gülümseyerek yüzüne bakıp ellerimi sandalyesinin kollarına koydum. "Bugün beraber kıyafet seçeceğiz!"

Meryem yaslandığı yerde gülümsedi ve başını birkaç kez salladı, heveslenmişti.

"Meryem bugün harika yemek yedi," dedi Nigâr nevresimimi değiştirirken. "Koca tabak pilavını bitirdi."

"Meryem, bu hayatta görüp görebileceğin en obur insan," diyerek güldüm ama durum aslında tam aksiydi. Yemek yiyemiyordu, bir süre sonra canı acıyordu.

Arkamı dönüp dolabıma doğru yürüdüm, hızla kapaklarını açtım ve üzerimdeki ceketi çıkarıp sandalyeye attım. V yaka bir tişört ve eşofmanla kaldığımda tek tek ellerimi kıyafetlerin üzerinde dolaştırdım.

Siyah. Siyah. Kahverengi. Gri. Lacivert. Siyah. Siyah. Koyu mor. Bordo. Siyah. Yine siyah.

İlerleyip diğer dolabımı açtım ve kocaman dolapta alıp alıp giymediğim çiçekli elbiselerle karşılaştım. Bembeyaz karanfilli elbise, yanında papatyalı pembe elbise, onun yanında yeşil ne olduğunu benim bile bilmediğim çiçekli elbise... Ellerimi bu kez de o elbiselerin üzerinde gezdirirken zihnimde onun sesi çınladı.

Tugay'ın sesi.

Seni çiçekli elbiseler içinde görmem, güneşi görmem kadar imkânsız mı? demişti Tugay Demir Çeviker o baskın ama yumuşak sesiyle. Parmaklarımı beyaz elbisenin üzerinde gezdirdiğimde gülümseyen yüzünü anımsadım, öne eğildiğinde kalkan kaşlarını, dağınık saçlarını. Mahkûm olduğu için saçları hep dağınıktı ama yanıma gelirken elleriyle taradığını görebiliyordum. Anlayabiliyordum.

Acaba bugün de yapacak mıydı bunu?

O sanırım bütün şartlara rağmen yanıma gelirken kendine özen gösteriyordu; giydiklerine, duruşuna, saçlarına.

"O çiçekli elbiselerden bir tanesini giyeceğini söyle bana," dedi Nigâr hevesle. "Alıp alıp dolabın köşesinde çürümeye bırakıyorsun Eftal." Yatağa yeni nevresimleri seriyordu. Bakışlarım ona döndüğünde hevesle bana baktığını gördüm, Meryem de gözlerini kırpıştırıyordu. Sanki o elbiselerden birini giymemi istiyordu.

"Bilemiyorum," diye mırıldandım yeniden dolaba dönerken. "Ben bir avukatım ve bu kıyafetler hoş karşılanmıyor..." Yüzümü buruşturduğumda elimi beyaz elbiseden çektim. "Yani bir keresinde pembe bir tişört giydiğimde bana imalı imalı bakanlar olmuştu, bir avukat değilmişim gibi... Canlı bir renk bile insanları rahatsız etmişti."

Kerem'in o gün söylediği cümleler zihnimde döndü. *Bu nasıl bir kıyafet?* diye çıkışmıştı. O zamanlar daha nişanlı değildik artık gerçek yüzünü gizlemiyordu. *Ciddiyetsiz ve arayış içinde bir kız gibi görünüyorsun Eftalya. Krallık böyle şeyleri hoş karşılamaz.*

Aynı günün akşamı şansıma annem evime gelmişti ve kıyafetime, *İşine saygın olsun*, diye tepki vermişti. *Bari ona saygın olsun Eftalya.*

Sadece pembe renkteki bir tişört bile onların gözünde bir ayaklanma gibiydi.

Başımı iki yana sallarken çiçekli elbiselerin olduğu dolabı sertçe kapattım. Arkamdan Nigâr'ın bıkkın bir nefes verdiğini işittim ama ağzını açıp hiçbir şey söylemedi.

Henüz o elbiselerden bir tanesini giymeye hazır değildim.

Yeniden diğer dolaba ulaştığımda kahverengi boğazlı bir elbiseyi çıkarıp üzerime tuttum ve Meryem'e baktım. Kaşları havalandı. Siyah boğazlı elbiseyi tuttum, yine kaşları havalandı. Diğer siyah balıkçı yaka elbiseyi tuttuğumda bir kez daha kaşlarını kaldırdı. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda V yaka, dize kadar inen, dar bordo elbiseyi üzerime tuttum. O an Meryem gözlerini kırpıştırdı, bu onaylıyor demekti.

Göğsümü işaret ederek, "Leke gitgide büyüyor," dediğimde diğer elbiseleri dolabın içine fırlattım ve bordo elbiseyi üzerime tutmaya devam ettim. Meryem'i kırmayacak, bunu giyecektim fakat göğsümdeki beyaz leke boynuma doğru uzanmaya başlamıştı. Belki bir ay sonra çeneme ulaşacaktı. Bu denli hızlı yayılması normal değildi, doktor stres kaynaklı yayılacağını söylemişti fakat hiç bu kadar yayıldığı olmamıştı.

Yüzüme ulaştığında artık insanların o küçümseyici bakışlarıyla karşılaşmaya başlayacaktım çünkü gizleyemeyecektim, bana hasta muamelesi yapacaklardı. Annemin benimle dışarıda bir kahve bile içmeyeceğine emindim.

Dış kapıdan ses geldiğinde Sinan'ın, "Eftal!" diye seslendiğini işittim. Ardından Ufuk'u duydum: "Eftalya Hanım!"

Ah, artık iki korumam vardı.

"Diğer korumayı eve sokmayacaktın," dedi Nigâr tedirginlikle. "Biraz ürkütücü bir tip."

"Çünkü iki metre," diyerek güldüğümde Sinan yatak odamın kapısını çaldı. "Lütfen ona kötü davranma, özünde iyi biridir. Sadece biraz yabani."

"Biraz mı?" dedi Nigâr gözlerini büyüterek. "Dün kapının önünde karşılaştık. Yeniden içeri girmek istediğimde üzerimi arayacağından, sana zarar verme ihtimalim olduğundan söz etti. Sonra da dönüp, 'Ne güzel bir hanımefendisiniz Nigâr Hanım,' dedi..." Başını iki yana salladı. "Elli sekiz yaşında bir kadın olmasam bana cilve yaptığını düşünürdüm."

O herkese cilve yapıyor, diyemediğimden gülerek ona baktım. Meryem hevesle başını salladığında bunun Sinan için olduğunu anladım. İkisi o kadar iyi anlaşıyordu ki ben olmadığım zamanlar Sinan yemeğini yediriyor ya da geceleri romanlarını okuyordu. Bir abiden farkı yoktu Meryem için.

"Eftal," dedi Sinan. " Müsait değilsen gidebiliriz..." İtişme oldu. "Çek şu elini omzumdan, bana sarılmayı bırak artık."

"Dün harika iş çıkardık *ortak*," dedi Ufuk. Sesinden güldüğünü anlayabiliyordum. "Harika bir ekip olduk."

"Gelebilirsiniz," derken kollarımı önümde bağladım ve içeri girmelerini bekledim. Kapı açıldı, ilk giren Ufuk oldu, ardından Sinan da girdi.

Sinan öylece girmemişti, ellerinde çiçek vardı. Yeni saksıda çiçek. Yeni hediye. Yeni not. Tugay Demir Çeviker bana cevap vermişti, halbuki birkaç saat sonra görüşecektik.

Yerimde duramayarak koşar adım Sinan'a ilerledim. Hiçbir şey söylemeden elinden çiçekleri çekip aldığımda bu kez beyaz lavantalarla karşılaştım; dalları sağlam, çiçekleri canlıydı, güzel kokuyordu.

Beyaz lavanta bir *dileğin gerçekleşmesi* anlamına gelirdi. Tugay Demir Çeviker'in bir dileğini gerçekleştirdiğimden haberi vardı.

Çiçekleri yatağın üzerine koyduğumda herkes büyük bir şaşkınlıkla beni izliyordu fakat umurumda bile değildi; köşesine koyulan nota ulaştığımda ve yatağa çiçeklerin yanına oturup notu açtığımda gülümsemeye devam ediyordum.

Sevgili Avukat'ım,

Umarım bu çiçekler sen bana gelmeden sana ulaşır çünkü beyaz lavanlalar bugün ikimizi simgeliyor. Bir dilek gerçekleşli ya da gerçekleşecek, toprakla bir lavanla filizlenecek, o lavanlanın rengi beyaz olacak tıpkı göğüskafesindeki gibi. Onu gizleme, masallarla o lekeye anlam kazandırmak gerekiyorsa sana göğüskafesine beyaz lavanla sürülünce prensese dönüşen küçük kızın masalını anlatabilirim.

Daha önce bu masalı duymadın mı?

O halde bakarsın belki ilk kez benden dinlersin.

Gönderdiğin hediyeni aldım; sol elime taktığım yeni eldivenimi hiçbir zaman çıkarmayacağımı ve kaybetmeyeceğimi bilmeni isliyorum.

Bütün gece hücremde güneşin doğmasını diledim, şu an karanlıkla olduğum için güneşin doğup doğmadığını bilmiyorum fakat sen görebilirsin. Güneş gökyüzünde yerini aldıysa bütün imkânsızlıklar imkân dahilinde olsun mu?

Seni bu kez çok daha büyük bir sabırsızlıkla bekliyorum, senelerdir beklediğimden daha büyük.

Özgürlüğüme değil, özgürlüğüne de değil.

Özgürlüğümüze,

"Sevgili Müvekkilin"

BQ

İlk defa bir mektubunun sonuna sadece BL yazmamıştı çünkü bu mektup diğerlerinden çok daha özeldi, bunu cümlelerinden bile anlayabiliyordum. Ayrıca ona özel mektubumun ardından böyle bir hamle yapması, ikimizin arasındaki sınırların gitgide azaldığını gösteriyordu.

Elim enseme gitti ve bir sızı hissettim.

Benim taktığım eldiveni sol eline geçirmişti. O eldiveni ona gönderirken aynı gün eline geçireceğini düşünmemiştim lakin bunu yapmıştı. BL gibi bir örgütü kurup Krallık'ın karşısında dimdik duran o adam böyle ince düşünceli olamazdı. Olmamalıydı.

Ama Tugay Demir Çeviker tam olarak böyle bir adamdı. Birini yanımda öldürdükten sonra yüzüme kan geldiği için çıkarıp mendilini verebilir, bu yüzden defalarca özür dileyebilirdi örneğin. Bu tam onluk bir hareket olurdu.

Sıradan bir hayatın içinde rasgele bir masada karşılıklı oturup konuşsaydık ondan etkilenmeyeceğimi söylemek ahmaklık olurdu çünkü cümleleriyle, oturuşuyla ve bakışlarıyla oldukça çekici bir adamdı; yüzü güzeldi, güzelden ziyade çekiciydi. Ela gözleri bazen bal sarısı oluyordu, bazen toprak rengi. Fakat bana bakarken asla kötü bir duygu göremiyordum içlerinde. Belki de Tugay Demir'i çekici kılan bana bakışlarıydı.

Üniversitede tanışsaydık ondan delicesine etkilenebilirdim. Fakat bizim tanışmamız bütün romantikliklerden uzaktı ve dünyamız şu an bunlara müsait değildi. Bir başkası bu çiçeklere bile anlam yükleyebilirdi ama bana ilk gönderdiği çiçekte beni tehdit eden bir adamın her çiçeğine anlam yüklemek de aptallık olurdu.

Aptallık olurdu olmasına ama gülümsememi ya da notta yazanları tam dört kez okumayı bırakamıyordum. Tuhaf bir etkisi vardı, içine çekiyordu. İtiraf edemesem de bana bakmasını, durmadan gülümsemesini, bütün o yaşadıklarına rağmen karşımda dimdik durabilmesini özlediğimi hissediyordum.

Bakışlarımı nottan kaldırdığımda ilk göz göze geldiğim kişi Meryem oldu. Kaşları havadaydı, başını sallıyordu çünkü merak ediyordu o notun kimden geldiğini, neden gülümsediğimi ya da neler olduğunu. Meryem benim en büyük sırdaşımdı, günlüğümdü, kapalı kutumdu ve bir gün onun karşısına geçip bu düşündüklerimden söz edebilirdim.

"Eftalya Hanım?" dedi Ufuk. Bakışlarım ona döndüğünde yüzümdeki aptal gülümsemeyi sildim, ardından ayağa kalkıp notu odamdaki kilitli çekmeceye, diğer notların yanına götürdüm.

"Evet Ufuk?" dedim kilitli olmayan çekmeceyi açıp notu oraya koyarken.

"Bana bakar mısınız?" Bakışlarım yeniden ona döndüğünde kaşlarını kaldırdı ve gözlerinin nereye odaklandığını fark ettim. Göğüskafesime bakıyordu. "Eftalya Hanım," dedi merakla. "Göğsünüze ne oldu?"

Bıkkın bir nefes verip bütün insanlığa açıkladığım gibi, "Vitiligo var bende," dedim. "Göğüskafesimdeki beyaz leke ben küçükken çıktı, gitgide de büyüdü. Tedavisi mümkün ama..."

"Hayır," dedi Ufuk kaşlarını çatarak. "Onu sormuyorum, durumu zaten biliyorum. Giray hiçbirimizin bu konu hakkında konuşmaması gerektiğini emretmişti."

Kaşlarım havalandı. Giray'a da bu emri veren kişi Tugay mıydı?

"O halde?" dediğimde kaşlarımı çattım.

"Morarmış," dedi Ufuk bana doğru yürüyerek. "Zarar görmüşsünüz, darbe almışsınız. Boynunuzda ve aşağısında morluk var. Ne oldu?"

Sinan'ın da o an gözleri sertçe göğüskafesime döndüğünde gözlerim endişeyle büyüdü ve benim bile fark etmediğimi Ufuk'un fark etmesi bir yana dursun, elimi göğüskafesime yerleştirdiğimde ağrı hissettim. Hızla dolabın aynasına doğru ilerledim ve kalbimin olduğu yerden yukarıya tırmanan morluğu gördüğüm an hatırladım.

Kerem'in evinde olmuştu, dün onun yanına gittiğimde.

Nefes almakta zorlandığımda başımı iki yana salladım. Ardından sandalyenin üzerine bıraktığım bordo elbiseyi alıp, "Düştüm," dedim gelişigüzel. "Banyoda düştüm dün."

"Düşme izi gibi görünmüyor Eftalya Hanım," dedi Ufuk. Öfkelendiğini hissettim. "Darbe almış olmalısınız, defalarca darbe aldığım için o izleri tanırım. Size kim, ne yaptı?"

"Düştüm Ufuk," dedim gözlerimi öfkeyle ona çevirerek. "Düştüm, anlıyor musun? Duş alacaktım sabah ve ayağım kaydı, boynum küvetin köşesine geldi."

Sinan, "Az önce *dün* dedin," derken dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. "*Dün düştüğünü* söyledin fakat şu an *sabah* diyorsun."

"Of," dedim elbiseyi havaya kaldırarak. "Dün ya da bugün hatırlamıyorum. Ufuk söyleyene kadar ağrımıyordu bile fakat ağrımaya başladı. Artık ikiniz de o bakışlarınızı üzerimden çeker misiniz? Şimdi izin verirseniz giyinmek istiyorum, ardından Ada Hapishanesine gideceğim. İlk önce babamla görüşmem var. Ardından..." Ufuk'a döndüm. "...kurucunla."

Sinan büyük bir öfkeyle bana bakarken ben bakışlarımı ondan kaçırdım ve arkamı dönüp pencereye doğru ilerledim. O sırada Nigâr dışarıya çıktı. Bir süre sonra ise diğer adım seslerini işittim. Kapı tamamen kapandığında dik durmaya çalışan omuzlarım düştü, başım yere eğildi, dudaklarım aralandı. Gözlerimi sıkıca yumarken sağ elimdeki yüzük artık bir kelepçeden çok daha ağır geliyordu. Sanki bir taş taşıyordum, zehirli ve acı dolu bir taş.

Arkamdaki Meryem'in boğuk seslerini duyduğumda bakışlarım ona döndü ve endişeyle bana baktığını gördüm. Merak ediyordu, anlamaya çalışıyordu.

Sağlığı dışında hiçbir konuda ona yalan söylemezdim, bu yüzden yeniden yüzümü pencereye çevirdiğimde dolan gözlerimi hızla sildim. O sırada bulutların arasından güneş kendini gösterdi; parlak, sıcak ve umutluydu.

"Güneş gökyüzünde yerini aldıysa bütün imkânsızlıklar imkân dahilinde," diye fısıldadım. Bu cümle artık daha çok kendime yönelikti.

Son sürat giden arabanın içinden insanların yollara döküldüğünü ve ellerindeki pankartlarla Feridun Karaman'ı andıklarını görebiliyordum. Defalarca tek başıma yola çıkacağım konusunda Sinan'la kavga etmiştim fakat şu anki duruma bakıldığında Sinan'la Ufuk'un yanımda olması çok daha doğru geliyordu. Üstelik kaç kere yolumuz kesilmişti saymamıştık.

Vatandaşlar araçları durduruyordu. Krallık Selamı verenlerin yola devam etmelerine izin veriyorlardı, bunu yapmayanları ise köşeye çekiyorlardı.

Halk artık kendi adaletini sağlamaya başlamıştı, Krallık da bunu engellemiyordu. Duvarlardaki BL cümlelerinin üzeri daha net bir şekilde çizilmeye başlanmıştı ama yeni yazılan o cümleyi görebiliyordum, bana ait olanı. Dünden sonra her köşe başına yazılmaya başlanmıştı.

İç savaşın çırası yanmaya başlamıştı, alevler nasıl büyüyecekti ya da yangın nasıl ortaya çıkacaktı bilmiyordum ama arabanın içinde buz gibi bir sessizlik vardı. Radyo açık değildi, müzik yoktu, Sinan benimle göğüskafesimdeki morluktan dolayı konuşmuyordu çünkü dün Kerem'e gittiğimi biliyordu ama Sinan'ı eve göndermiştim, o evde neler olduğunu bilmiyordu.

Ada Hapishanesine giden yola girdiğimizde hapishanenin önünde çevirme olduğunu gördük. Sinan küfrettikten sonra aracı çevirmenin

olduğu yere ilerletti. Ehliyet ve ruhsattan önce adımızı soyadımızı sordular, ardından Sinan'ın dönmesi gerektiğini söylediler. Çünkü o resmi olarak Krallık karşıtıydı; başkaldırmış, damgalarını kazıyarak çıkarmıştı. Kırmızı listelerindeydi.

Ufuk'la ben çevirmeden geçtiğimizde Ufuk sürücü koltuğuna geçti ve hapishaneye doğru sürdü. "Nasıl oluyor da böyle iyi gizlenebiliyorsunuz?" diye sordum Ufuk'a örgütü kastederek.

"Senelerce Krallık için çalıştım Eftalya Hanım," dedi Ufuk arabayı yavaşça durdururken. "Küçükken beni yanlarına aldılar. İlk önce ayakkabılarını temizledim, ardından eşyalarını taşıdım, en son da kahve makinelerinde üşendikleri için düğmeye basan kişi olarak seçtiler beni." Gülümserken bakışları bana döndü. "Annemle babamı yangında kaybettim küçükken, kardeşim de şu an Krallık'ın tarafında bir milletvekili. Kısacası onlara göre ben onların tarafındayım fakat görüyorsunuz ki BL için çalışıyorum."

"Neden?" diye sordum elim kapının koluna giderken. "Tarafsız bir duruş sergileyecekken neden BL'nin tarafına geçtin?"

"Çünkü," dedi Ufuk gülümsemeye devam edip. "Biri olmaya ihtiyacım vardı Eftalya Hanım. BL bana biri olma şansı verdi, kendimi önemsiz hissetmiyorum artık."

Aynı şekilde gülümseyerek ona baktığımda gözlerimi kıstım. "Sana hemen ısındım," dedim sıcak bir sesle.

"Anlıyorum Eftalya Hanım," dedi Ufuk. "Fakat aşkınıza karşılık vermeden önce buna BL örgütünün müsaade edip etmeyeceğini öğrenmem lazım." Gülmeye başladığımda o da bana karşılık verdi ve ben arabadan inerken o da inip arabanın önünde bekledi. Arkamı dönüp asker selamı verdim, aynı şekilde karşılık verdiğinde yeniden gülüştük.

Ada Hapishanesinin önünde bu kez iki değil, dört gardiyan vardı. Denetim sıkılaşmıştı fakat beni gördüklerinde üzerimi arama zahmetine bile girmemişlerdi çünkü direkt Krallık Selamı'nı vermiştim, onlar da karşılığında bana kapılarını açmıştı.

Hapishaneye girdiğimde duvarların boyanmaya başladığını gördüm, yazıları siliyorlardı; normalde ibret için tutarlardı fakat bu kez o duvarları tek tek temizlemek istemişlerdi. İçimden bir ses, Feridun'un ölümünün acısını mahkûmlardan çıkaracaklarını söylüyordu.

Koridordan geçip denetim kısmına geldiğimde her zaman beni karşılayan kadının gittiğini ve yerine bir erkek getirildiğini gördüm.

Yüzümde hem acı verici bir gülümseme oluştu hem de başımı iki yana sallarken haklılığın verdiği bir gurur.

Kadınların işlerine tek tek son vermeye başlamışlardı, Krallık yanlısı olmaları bile önemli değildi. Seçme seçilme hakları, çalışma izinleri, hepsi tek tek kaldırılacaktı.

"Merhaba," dedi adam. "Görüş yapacağınız kişinin adını alabilir miyim? Eşyalarınızı lütfen kutuya bırakın."

Çantamı ve üzerimdeki ceketi kutunun içine bıraktığımda ilk defa dedektörle bir gardiyan gelip beni aradı. "Adnan Atalar," dedim bıkkın bir nefes vererek. "Kızı Eftalya Atalar geldi, dün öğleden sonra kaydını yaptırmıştım."

Adam göz ucuyla bana baktı, ardından kıpırdanıp boynundaki yarım ay damgasıyla âdeta tarafını belli etti. "Görüşünüz sadece beş dakika ile sınırlı, ağızlıksız görüşmeler dinleme altına alınacak." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor durdurdum. "Görüşün ardından gardiyanlar tarafından çıkarılacak..."

"Babamla görüştükten sonra *müvekkilimle* de görüşmem olacak," dedim, ardından çenemle ilerideki dosyaları işaret ettim. "Gündüz hava alma izni verildi." Gardiyan bu kez göz ucuyla değil, bizzat dönerek şaşkınlıkla bana baktı.

"Kimin avukatısınız?" diye sordu hem merak ettiği hem de kayıtlara işleyeceği için.

"Tugay," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Tugay Demir Çeviker'in avukatıyım." Gardiyanın ağzı öyle büyük bir şaşkınlıkla açıldı ki koşar adımlarla dosyaların olduğu tarafa gitti. Kayıtlı ismimi gördükten sonra önündeki bilgisayardan Tugay'ın dosyasını açtı ve gündüz hava alma izninin Kerem Karaman tarafından onandığını gördü. Başını iki yana sallarken ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

O an Tugay'ın avukatı olmaya kimse cesaret edemeyeceği için bunu bile sorgulamadıklarını gördüm, dosyasını açıp şöyle bir bakmıyorlardı bile çünkü onlara göre tamamen suçluydu, ölmeliydi, nefret edilen o kişiydi. Hiçbir avukat da onu savunmaya cesaret edemezdi.

Ben dışında.

Gardiyan önüme kâğıtları sertçe koyduğunda tek tek Krallık'a ait bütün anlaşmaları imzaladım. Ardından yemin etmem için gözlerimin içine baktı. "Onurlu Krallık'ımı karanlığa sürüklemeyeceğime ve mahkûmlara ışığı göstereceğime ant içerim," diyerek Krallık Selamı'nı verdim.

Gardiyan alayla güldü, ardından kâğıtları aldıktan sonra başıyla görüş yerini işaret etti. Diğer gardiyan benimle gelirken arkamdan, "Sürtük," diye söylendiğini işittim. Tugay Demir Çeviker'in avukatı olmak beni hemen *sürtük* yapmıştı.

Diğer günlerin aksine hapishane çok daha sessizdi, çığlıklar ya da işkenceler yoktu. Bu durumda iki seçenek vardı: Ya mahkûmlara artık geceleri işkence ediyorlardı ya da onları öldürmüşlerdi.

Karnımda bir sancı hissettim. Böyle bir durumda aklıma gelen ilk görüntü babamın yüzü olurdu fakat bu kez yanma Tugay'ın da yüzü eklenmişti. Benim artık bu hapishanede koruyacağım iki adam vardı.

Görüşlerin yapıldığı yere geçtiğimizde gardiyan sandalyeyi işaret etti, ardından arkamda durmaya devam etti. Aramızda yine cam vardı fakat bu kez yanımdaki sandalyeler bomboştu. Kimse artık görüşe gelmiyordu ya da görüşe getirilen kişilerin bir şekilde canlarına son verilmişti.

Sabırsızca cama bakıyordum. Birkaç dakika sonunda kapı açıldı ve bir gardiyan girdi, uzun ve heybetliydi. Onun arkasından da babam geldi. Gardiyanı tanıyordum, Tugay'ın muhbiriydi, onun tarafında olan gardiyandı ve artık babamı da koruyordu.

Tugay Demir benim için babamı koruyordu.

Babam aksayan bacağıyla ilerledi; ağzı kapalı, elleri kelepçeli karşıma oturdu. Gözlerinden bir tanesi tamamen kapanmıştı, yanağında kocaman bir morluk vardı, boynunda da morluklar. Kalbimin ortasındaki ormanda büyük bir yangın çıktığında babam o yangının ortasındaydı.

Üzerindeki siyah formanın bir kısmı yırtılmıştı fakat karşımda dik durmaya çalışıyordu.

"Baba," diye mırıldandım. Karşısında ağlamak istemiyordum fakat bunu başarabilmem imkânsızdı. Gözlerimin önünde Krallık tarafından yavaş yavaş öldürülüyordu.

Babam çocuk gibi gardiyana baktığında gardiyan eğilip babamın ağızlığını açtı ve o an ağzındaki morlukları, patlayan dudağını, şiş burnunu gördüm. Onu öyle dövmüşlerdi ki vücudunun bu kadar şiddeti nasıl kaldırdığını bilemiyordum.

"Eftal'im," dedi babam zorlukla konuşarak, ardından öksürmeye başladı. Ağzının içi yaralarla doluydu. "Artık beni görmeye gelmemen lazım, bu senin için çok zararlı."

Bütün söylediklerini duymazdan gelerek, "İşkence etmediklerini söylemiştin," diye çıkıştım fakat sesim acıdan titriyordu. "Ama belli ki seni ölesiye dövüyorlar baba."

Babam çok kısa bir an sessiz kaldı, ardından gülümsemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. "Meryem nasıl?" diye sordu, ilk sorduğu kişi hep o olurdu.

"İyi," dedim sadece. Babam bir kez daha öksürdüğünde arkasındaki gardiyan yavaşça sırtını sıvazladı. Gözlerim gardiyana döndüğünde başıyla hafif bir selam verdi, arkamdaki gardiyanın ise öfkeli nefesleri duyuluyordu. "Herkes iyi. Herkes çok iyi ama sen berbat bir haldesin. Bak..." Öne eğildim, sadece beş dakikam vardı. "Dört gün sonra bütün Krallık karşıtları tek tek yargılanacak ve idamlarına karar verilecek. O listede sen de varsın baba."

Babam bunları konuşmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Baba," dedim dişlerimi sıkarak. "İnançların, otoriten, düşüncen, hiçbiri umurumda bile değil, beni anlıyor musun? Af dilersen ya da sadece bütün bunlardan vazgeçersen seni affedecekler." Öyle kısık sesle söylemiştim ki bunu, duyup duymadığını bilmiyordum. "Tek bir af, tek bir özür, başka hiçbir şey değil. O mahkemede özür dilemezsen ya da pişmanlığını dile getirmezsen seni direkt idam ipine götürecekler. Bunu geciktirebilirim fakat engelleyemem, bana yardımcı olman gerekiyor."

"Eftal," dedi babam bıkkın bir sesle. "Bunları konuştuk..."

"Konuştuk," derken sesim düşündüğümden daha yüksek çıktı. "Konuştuk ve bizi zerre düşünmediğini anladım. Söylesene bir fikir, bir düşünce, çocuklarından nasıl daha önemli olabilir? Senin canının kıymeti yok, onu anladım fakat bizim de mi yok? Anlamıyor musun baba? Seni öldürecekler, gözlerimin önünde seni asacaklar ve ben hiçbir şey yapamayacağım." Artık ağlamamak için direnemiyordum. "Ailem, hayatım, her şeyim zaten paramparça. Her şey çok boktan, bir de seni kaybedemem."

O benim dostumdu, arkadaşımdı, ailemdi, çocukluğumdu, her parçamdı.

Babam sessizliğini korumaya devam ederek bana baktı. O an, bir gün ona dönüşebileceğimden korktum. Bir çocuğum olduğunda sadece kendi fikirlerim için hayatımı yok sayabileceğimden...

Bir insan bir düşünceye bu kadar bağlı olabilir miydi? Gururu her şeyden önce geliyordu.

"Ne sanıyorsun?" dedi babam en sonunda dürüstçe. "Beni asmalarının önüne geçsem bile bir gün koğuşumda bıçaklanarak öldürüleceğim. Hiçbir zaman kurtuluşum olmayacak, bu yüzden gururlu bir ölüm çok daha iyi değil mi?"

"Kurtaracağım seni," dediğimde neye güvendiğimi bilmiyordum. "Bilmiyorsun seni kurtarmak için neler yaptığımı, neleri göze aldığımı, nelere katlandığımı..." Sustum, gözlerimi kapattım, ardından öfkeyle ona baktım. "Bunu bana borçlusun, duydun mu?"

Babam gözlerimin içine baktı, baktı ve baktı. Ardından, "Tugay Demir Çeviker beni kendi koğuşuna aldırdı," dedi sakin bir sesle. Her hareketimden ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Yetmedi, gardiyanlarını bana verdi." Kalbimin ortasındaki o orman yangınına su döküldü, çiçekler açmaya başladı. "Eftal," dedi öne eğilerek alçak bir sesle. "O adamın kim olduğunu biliyor musun sen?"

"Biliyorum," diye mırıldanırken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Fakat bahsettiğim borçların nedeni Tugay değil." Elimi cama yasladım, gözlerimi kıstım. "Yaşamanı istiyorum," dedim çaresiz bir sesle. "Bu savaşa değsin istiyorum çünkü sen ölürsen nasıl bir kadına dönüşeceğimi bile bilmiyorum baba. Kendimden korkuyorum."

Tam dört gün sonra sabah babamın mahkemesi vardı, öğlen ise Tugay Demir'in. İkisiyle aynı gün yüzleşmek beni öldürecekti, ikisi hakkında çıkacak herhangi bir kötü karar beni mahvedecekti.

"Bitti," dedi arkamdaki gardiyan. O sırada babamın arkasındaki gardiyan da yavaş hareketlerle ağızlığa uzandı.

"Bir şey söyle," dedim babama endişeyle. "İçimi rahatlat ya da yüzümü güldür. Bir şey söyle baba. Lütfen."

Babam ayağa kalktığında ben de kalktım. "Dünya mahvoluyor kızım," dedi babam sadece. "Ben sindirilirsem, sen sindirilirsen, o sindirilirse bu dünya mahvolmaya devam edecek." Ağızlık babamın ağzına yaklaştı. "Sessiz insanların bile dilini kestiler bu hapishanede, bağıranları asmışlar, çok mu?" Omzunu indirip kaldırdı. "Çabalayacaksan benim için değil, kendi geleceğinin *özgürlüğü* için çabala."

Ağızlık takıldığında acıyla ona baktım, o ise çenesini indirmeden arkasını döndü ve girdiği kapıdan çıktı. O an ona öfkelenmem gerekiyordu belki de fakat bu zamana kadar babama hayran olmamın nedeni biraz da bu gururlu duruşuydu.

"Yürü," dedi arkamdaki gardiyan sert bir sesle. Kolumu sıkıca tuttuğunda kendimi ondan kurtardım, ardından öfkeyle ona bakıp yürümeye başladım.

Bu babamla son görüşümüzdü, artık iznim yoktu; mahkemesinin ardından ise hiç olmayacaktı. O eski güzel günler geride kalmıştı. Onun uğruna bir adam öldürmem, o adamı öldürdüğüm için BL örgütünün kurucusunun avukatı olmam... Bütün bunlar, her şey boşlukta asılı kalmıştı.

Koridorda yürürken ne düşünmem gerektiğini ya da nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum. Biri arkamdan, "Eftalya!" diye seslendi, onun burada olmasını beklemiyordum.

Kerem'in sesiyle omuzlarım titredi, bakışlarım ona döndüğünde sert adımlarla bana doğru yürüdüğünü gördüm, yanında da Krallık'a ait iki milletvekili ve koruma ordusu vardı. Ama hiçbir koruma ordusu artık onu koruyamazdı, bunu çok iyi biliyordu, babasının başına gelenlerden sonra anlamıştı.

Tam karşıma dikildiğinde gözlerinin kıpkırmızı, giydiği gömleğinse ilk defa ütüsüz olduğunu gördüm. Yüzünde renk yoktu, saçlarını her zaman tarardı fakat bugün darmadağınıktı. Öyle acı çekiyordu ki alınan sanki babasınınki değildi de kendi canıydı.

Tugay oyununu kuralına göre oynamıştı fakat benim yaptığım Tugay'ın yaptığından daha can yakıcıydı ve bir gün BL örgütüyle birlik olup babasını öldürdüğümü öğrenirse neler olacağını tahmin bile edemiyordum.

"Senin burada ne işin var?" dedi dişlerinin arasından. Öfkeliydi. Elleri titriyordu hâlâ, deprem oluyormuş gibi titriyordu.

"Babamı," dedim kekeleyerek. "Babamı görmeye gelmiştim."

"Çıkış bu taraftan," dedi arkasını göstererek. "Sen nereye gidiyordun?"

Elim enseme gittiğinde, "Ben... karıştırmış olmalıyım," diye mırıldandım zorlukla. "Babamla kötü bir konuşma geçirdik de." Gözlerini kıstı, kaşları ise çatıldı. "Hem senin burada ne işin var?"

"Burada ne işim mi var?" dedi sorumu tekrar ederek, ardından milletvekillerine döndü. Hepsi Kerem'in çılgınca öfkesinin farkındaydı ama hiçbiri çıkıp bir şey diyemiyordu. "Burada ne işim var..." dedi bir kez daha tekrarlayarak, ardından bir anda elimi tuttu ve beni beraberinde sürüklemeye başladı. "Gel burada ne işim olduğunu göstereyim, seni bir orospu çocuğuyla tanıştırayım Eftalya."

"Kerem," dedim. Bileğimi öyle sıkı tutuyordu ki kendimi ondan kurtarmak bir yana dursun, canımın acısıyla inledim. "Kerem, nereye gidiyoruz? Eve dönmem gerek."

"Babamı öldüren kişinin yanına." Cümleyi kurduğu an başımı iki yana salladım ve nereye gittiğimizi anladım. Beni Tugay Demir'in yanına götürüyordu, işkence odalarının olduğu yöne gidiyorduk.

"Hayır," dediğimde beni duymadı, aldırış bile etmedi. Milletvekilleri, korumalar, kimse onu engelleyemedi. Arkasından sürükleyerek beni o işkence odalarının olduğu kısma götürürken, "Hayır," diye inledim bir kez daha ama karşı gelemedim. Adımları sağlamdı, öfkesi diriydi; Tugay'ı öldürebilecek kadar büyük bir öfkesi vardı.

"O yaptırdı," dedi Kerem dişlerinin arasından. "Ve bugün sabah dalga geçermiş gibi bana hediye paketiyle ip gönderdi, sıra sana gelecek der gibi." Bileğimi daha sıkı tuttu, daha dar bir koridora girdiğimizde boyası dökülmüş duvarlarla ve yerdeki kan izleriyle karşılaştım. Başımı iki yana salladım. "Babamı öldürdü."

Kapıların karşısında durduğunda dizlerim korkudan titriyordu, bu bana yapacaklarından ziyade Tugay'a yapacaklarından korktuğum içindi. O an avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum fakat bunu yapmamın her şeyi daha kötü bir hale getireceğini biliyordum.

Korumalardan bir tanesi kapıyı açtığında karanlık bir odayla karşılaştım, Kerem bileğimi bıraktı fakat sertçe beni yanına çekmeyi de ihmal etmedi. Işıklar yandığında dört sandalyeyle karşılaştım, mikrofonlar ve bir cam da vardı.

Bu oda, Tugay'ın kolunun kesildiği odayla aynıydı. Ona işkence ettirecekti ve bu kez camın arkasında ben de olacaktım. Kameralar beni çekecekti, o kameralar çekerken onun işkencesini engelleyemeyen, izleyen bir Eftalya Atalar burada olacaktı. Ellerimi saçlarıma geçirirken, "Kerem," diye mırıldandım korkuyla. "Ben gitmek istiyorum, bunu görmek istemiyorum..."

Kerem beni duymazdan geldi ve o an beni orada tutmasının nedenini çok iyi anladım. Göz korkutmaktı amacı, bir gün onu bırakırsam aynısını babama da yapacağının göstergesiydi. Belki de bir gövde gösterisiydi ya da hepsinin dışında beni yanında destek olarak görmek istiyordu, halbuki dün ona yeterince destek olmuştum. Öfkelerine göz yumarak.

"Perdeleri açın," dedi Kerem ve mikrofonun düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra içerideki odanın siyah perdeleri yavaşça açıldı ve tam

tamına sekiz gardiyanla yüzleştim. Sekiz gardiyan ve bir adam, sadece bir mahkûm. Tugay Demir Çeviker.

Kollarından tavana asmışlardı, bacaklarında da zincirler vardı. Üzeri çıplaktı, altında forması vardı fakat bu kez göğüskafesinin olduğu kısım da kırbaç izleriyle doluydu. Yeni oluşmuş kırbaç izleriydi bunlar. Belki de birkaç saat önce, belki dün akşam, belki de sabah. Kestiremiyordum fakat kanamaya devam ediyorlardı.

Sadece bu kadar da değildi: Tugay'ın benim yanıma gelirken özenli görünmek için taradığı saçlarını üç numaraya vurmuşlardı, bazı kısımlar fazla derin kesilmişti, bazı kısımlar ise uzun kalmıştı. Saçlarını kesmişlerdi, neden yapmışlardı bunu? Saçlarından ne istemişlerdi?

Perde açıldığı an öne eğik duran başı hareketlendi, çenesini kaldırdı ve dikkatlice cama baktı. Yüzünde bir gülümseme vardı fakat bana gülümsediği gibi değildi. Kerem'i çileden çıkaracak bir gülümsemeydi bu.

Mahvolmuştu, işkence odasındaydı fakat o kadar üstün bir şekilde gülümsüyordu ki bu bile Kerem'in bacaklarının sinirle titremesine neden olabiliyordu.

"Hediyemi almışsın," dedi Tugay alaylı bir sesle. Gözleri siyah camdaydı ama sanki bir anda beni görecekti, o siyah cam sanki bir anda şeffaflaşacaktı ve göz göze gelecektik. Bu yaşanırsa parçalanmak bir yana dursun, ihanet ediyormuş gibi hissedecektim. "Ve anladığıma göre çok beğenmişsin, koşa koşa kollarıma gelmişsin."

Kerem'in bacakları daha fazla titredi. Ardından dişlerini sıkarak mikrofona doğru, "Senin canını kendi ellerimle alacağım orospu çocuğu," dedi hırsla. "Seni bir idam sehpasına çıkardığımda altındaki sandalyeyi ben tekmeleyeceğim ama öncesinde diğer kolunu da keseceğim, hatta ibret olsun diye seni bir şehrin ortasında astıracağım."

Tugay gülmeye başladığında gardiyanlar ona şaşkınlıkla baktı, o kadar işkenceden sonra bu şekilde durabilmesine ya da gülebilmesine şaşırıyorlardı. Kerem öfkeyle mikrofona doğru küfürler savurmaya devam etti fakat Tugay daha yüksek sesle güldü.

En sonunda Kerem, "Elektrik verin!" diye bağırdığında soldaki gardiyan elindeki cihazı Tugay'ın sırtına yasladı. Tugay'ın gülüşü kesildiğinde vücudu acıyla sarsıldı, başı birkaç saniyeliğine önüne düştü.

"Bir kez daha," dedi Kerem. Bir kez daha elektrik verdiler ona ve Tugay'ın dudaklarından sadece acılı bir inleme döküldü. Dirseklerimi masaya yasladığımda ellerim saçlarımdaydı, köklerinden çekip

koparmak istiyordum sanki. Bu anları görmek video izlemek gibi olmuyordu. Acı çekerken aldığı nefesi bile duyabiliyordum, gözlerindeki ifade daha netti. Tugay Demir'in işkencesini camın arkasından izleyen avukatı Eftalya Atalar'dı fakat kalbi bin parçaya bölünen kimdi, bilmiyordum. Her acı çektiğinde biraz daha titredim, her elektrik verdiklerinde saçlarımı daha fazla çekiştirdim fakat sesimi bile çıkaramadım.

"Yeter," dedi Kerem'in arkasındaki milletvekili. Kerem durmadı, art arda elektrik verdirmeye devam etti. Tugay'ın artık nefesi kesilmeye başlandığında aynı milletvekili daha baskın bir sesle, "Yeter," dedi. "Ölmemesi lazım, ölürse biteriz. Zaten buraya gizli saklı geldik Kerem."

Boğulduğumu hissediyordum fakat Kerem milletvekilinden önce dönüp bana baktığında sadece düz gözlerle ona baktım; o sırada gözümden bir damla yaş akmaması için direnişim, Krallık'a karşı direnişimden çok daha büyüktü. Sakin görünmeye çalıştım; üzülmüyormuş gibi, hatta sıkılmış gibi. Öyle güzel rol yaptım ki bakışlarını benden çekti Kerem fakat o an karnıma saplanan bıçaklar fiziksel bir nesneye dönüşseydi buradaki herkesi öldürürdü, biliyordum.

Kerem öfkeyle hırladığında en sonunda elektriğe son verdi ve yeniden mikrofona yaklaştı. "Şimdi gülmeye devam edebilirsin piç kurusu," diye mırıldandı. "Hadi devam et."

Tugay başını kaldırmaya çalıştı fakat yapamadı. Çığlık atmamak için zor duruyordum, elimle ağzımı kapattım. Tugay bir kez daha denedi başını kaldırmayı, ardından bir kez daha ve en sonunda yarı açık gözlerle cama baktığında yine gülümsedi. Bu kez kahkahaya dermanı yoktu ama gülümsemesi silinmedi.

"Bugün benim için güzel bir gün," dedi mutlulukla. "Ve sen ne yaparsan yap bunun önüne geçemeyeceksin." Başı yine öne düştü, sonra yeniden kaldırdı. "Ben hediye göndermeyi severim, sol tarafımdakilere ve sağ tarafımdakilere davranışlarım çok farklıdır." Başını omzuna doğru yatırdığında gözleri camda gezindi. Sadece birkaç saniyeliğine göz göze geldik ama o bana baktığını bile bilmiyordu. "Bugün, *ilk defa* bir hediye alacağım ben sol tarafımda kalan birinden. Değil sen, ölü baban dirilip gelse benim keyfimi kaçıramaz."

Gözümden bir damla yaş süzüldü, hızla sildim kimse görmeden ama bir yaş daha aktı, ardından bir yaş daha. Kastettiği bendim, kastettiği güneşi görecek olmasıydı, kastettiği bizdik.

"Merak etme," dedi Kerem korkutucu bir gülümsemeyle. "Sol tarafındaki herkesin canını alacağım Tugay Demir."

Sinirlenmedi Tugay, kısık bir sesle gülmeye devam etti. "Sen değil benim solumdakilerin canını almak, baban olmadan yolun solundan bile yürüyemezsin ben karşına çıkarım diye." Milletvekilleri birbirine baktı. "Kaç korumayla geldin? Altı mı?" Yedi koruma vardı. "Kolları, bacakları bağlı bir adamım ama sekiz gardiyan var burada. Benden öyle bir korkuyorsun ki o odadan her çıktığında altına kaçırdığına bile eminim. Uykuların kaçacak Kerem Karaman," dedi hiddetle. "Uyku uyuyamayacaksın çünkü o ipi asıl ben senin boynuna geçireceğim, tıpkı babanın boynuna geçirdikleri gibi. Özgür olmamı bekle ve o güne kadar nefes almanın tadını çıkar."

Kerem'in öfkeden gözleri doldu, sanki elektrik verilen, işkence çeken, bağlanan kişi oydu. "Bu bir itiraf mı?" dedi Kerem kaşlarını kaldırarak. "Babamın senin tarafından öldürüldüğünün itirafı mı?"

Tugay kaşlarını kaldırdı. "Sözüm var birisine," dedi derin bir sesle. "Sözünden çıkmamak için bu soruna cevap vermeyeceğim." Gülümsedi yeniden. "Yap işkenceni, canım yanmıyor. Durma, devam et. Bir gün özgür olduğumda ben sana daha acımasız davranacağım." Gözlerini kıstı, yeniden göz göze geldik, bu kez daha uzun. "Tıpkı babana asılırken acımasız davrandıkları gibi. Ağlamış mıdır?" diye sordu. "Çırpınmış mıdır? Söylesene Kerem Karaman, babanın kolu kesilirken çığlıklar atmış mıdır? Ne acı, çok üzüldüm."

Kerem öfkeyle bağırdı ve ellerini sertçe masaya vurup öyle bir hızla ayağa kalktı ki kimse onu durduramadı. Birkaç saniye içinde Tugay'ın bulunduğu odanın kapısını açtı. Oturduğum yerden ayaklandığımda Kerem'in Tugay'ın üzerine atıldığını gördüm. Sert bir yumruğu yüzüne geçirdiğinde ve bunu bir kez daha yaptığında Tugay gülmeye devam etti.

Kerem, "Seni öldüreceğim!" diye haykırıp bir kez daha vurdu. Ardından karnına yumruk indirdi ve yeniden yüzüne. En sonunda korumalar içeri girip Kerem'i Tugay'ın üzerinden aldıklarında arkamdaki duvara sokulduğumun farkında bile değildim. Milletvekilleri bile geriye kaçmıştı.

Korumalar onu kollarından tutup çekerken Kerem, "Seni piç kurusu, kanı bozuk orospu evladı!" diye haykırdı.

Tugay gülmeye devam etti ve Kerem odadan çıkarılırken, "Bugün beni hiçbir şey mutsuz edemez," diye mırıldandı fakat dudağı patlamıştı, yanağında ise büyük bir kızarıklık vardı. "Ayrıca yumrukların bile senin gibi vasıfsız, göt herif."

Kerem küfürler savurmaya devam ederken onu camlı odadan da çıkardılar ve tek başıma kaldım. Gözlerim Tugay'dan ayrılmıyordu, benim de çıkmam gerekiyordu o odadan fakat hareket bile edemiyordum.

Bir gardiyan, "Siz de çıkın," dedi diğerlerine. "Ben başında dururum." Gardiyanlar dünden razıymış gibi Tugay'ın bulunduğu odanın kapısından çıktıklarında gardiyan ve Tugay baş başa kaldı. Camın arkasındaki odadaydım hâlâ ama onlar kimsenin kalmadığını düşünüyorlardı.

Tugay gülmeye devam ederken gardiyanın gözlerinin içine baktı. Gardiyan başıyla selam verip karşısında el pençe divan durdu, ardından sağ tarafa yürüyüp onu çeken kamerayı yukarıya kaldırdı.

O an hiçbir gözün izlemediğine emin olan Tugay'ın yüzündeki gülümseme bir anda silindi, yerini büyük bir acıya bıraktı ve dudaklarının arasından tiz bir inleme döküldü. Omuzları düştüğünde yere düşmemek için direndi fakat bacakları tutmuyor gibiydi; kollarından bağlıydı ve bağlı olmasa çoktan dizlerinin üzerine çökmüş olacağının farkındaydım. Gardiyan belinden kavradığında Tugay bunu da kabul etmek istemiyordu fakat artık gücü kalmamıştı.

Gardiyan onun tarafındaydı, o da muhbirdi fakat bunların dışında o gardiyanı tanıyordum; orta yaşlıydı, babamla yaptığım görüşteki gardiyandı. Gözleriyle bunları onaylamasa da sesini çıkaramıyordu.

Tugay acıyla inleyerek dişlerini sıktığında ağzındaki kanı tükürdü, ardından bir kez daha gözlerimi dolduran o cümleyi söyledi. "Bugün değil," diye mırıldandı. "Bugün değil gardiyan. Duydun mu? Bugün yıkılmayacağım, diğer günler yıkılabilirim ama bugün yıkılmamam gerekiyor."

Sokulduğum duvardan ayrılıp cama yaklaştığımda başını kaldırıp dik durmaya çalıştığını gördüm fakat başaramıyordu. "Bugün avukatınızla olan görüşmeniz ertelense..."

"Hayır," dedi Tugay, sonra bağlı olan ellerine baktı. "Ben bugün ilk hediyemi aldım uzun süre sonra, o hediye için canımı alacaklarını bilsem yine de vazgeçmem gardiyan."

Bütün işkencelere rağmen onun için ayarladığım görüşe gelecekti ve ben şu anı izlemesem onun bütün bunları yaşadığını bile bilmeyecektim. Daha neler oluyordu? En önemlisi Tugay benim için nasıl bir fedakârlık yapmıştı?

"Hediye nedir?" diye sordu gardiyan, sonra bir kez daha belinden tutmak istedi ama Tugay karşı geldi.

Güneşi göreceğini söylemesini bekledim, bulutlardan bahsetmesini, gökyüzüyle buluşacağını ya da bütün bunların dışında imkânsız sandığı bir dileğinin gerçekleştiğini.

Ama beni tamamen şaşırtarak, "İnsan tarafım ve kalbim hâlâ canlıymış gardiyan," dedi bakışlarını ona çevirirken. "Çünkü heyecanlandım, benim bugün bir dileğim gerçekleşecek ama hediye dileğim değil, benim heyecanım. O kadar çok Suç Kralı dediler ki bana, kendim de ezberledim bunu ama bir Suç Kralı, hapishanenin en korkulan mahkûmu olmasına rağmen bir buluşmaya katılacakmış gibi heyecanlı. Belki de bütün bu duygulardan uzak kalacak kadar karanlığa mahkûm edildiğimdendir bilmiyorum ama bugün bir buluşmam var gardiyan. O buluşma aydınlıkta olacak, gökyüzünün altında. Hayır, delirmedim sadece henüz genç bir adam olduğumu hatırladım."

Artık gözyaşlarımı gizleyeceğim kimse yoktu, sessizce ağlıyordum onu izlerken. O bir mahkûmdu senelerdir; gökyüzünü bile görmemişti, insan içine karışmamıştı, güzel bir yemek yememişti, belki de temiz bir su bile içmemişti. Ona gökyüzünü verirken yanında getirdiklerimi hiç düşünmemiştim ama haklıydı; ona bir mektup yazmıştım gerçek bir buluşma gerçekleşecekmiş gibi ve o da karşılık vermişti geleceğini söyleyerek.

Biz avukat ve müvekkil ilişkisinin dışına çoktan çıkmıştık. Öyle çıkmıştık ki ona sarılma isteğimi bastıramıyordum. O kapıdan girsem, ona sarılsam ne tepki verirdi? *Beni öylece izledin mi Sevgili Avukat?* der miydi? Sanmıyordum, Tugay Demir'in beni anlamadığı, bana öfkelendiği tek bir an bile olmamıştı.

"Kalbimiz taşlaştı artık," dedi gardiyan mutsuz bir sesle. "Yumuşatabilene *aşk olsun, sitemle değil üstelik.*"

Tugay eğdiği başını kaldırdı, gözlerindeki ifade bütün acılarına rağmen o kadar şeffaftı ki... "Ne güzel cümle," dedi Tugay gülümseyerek. Bu cümle benim kalbimi de hızlandırmıştı. "Bir gün âşık olursam o kişiye söylerim."

Gardiyan gülümsedi ve Tugay da karşılık verdi. Ardından gözlerini kapatıp açtı ve yeniden dik durmaya çalıştı. "Birazdan ellerini açarım," dedi gardiyan kapıyı işaret ederek. "İyice uzaklaşsınlar."

Tugay'ın umursadığı o an elleri değildi. "Çok mü kötü görünüyorum?" diye sordu. "Çok mu çirkinim şu an?"

Gardiyan başını iki yana salladı.

Tugay onayladı ve hemen, "Yüzümü iyice temizle," dedi. "Ve üzerime yeni forma ver, saçlarımdaki yamuklukları da düzelt. Çok kötü değil, kötü görüneyim bari; en azından daha kabul edilebilir."

Gülümsedim, içimdeki acının ve anlam veremediğim o sarılma hissinin nasıl geçeceğini bilmiyordum. Görünenden çok daha farklıydı, belki de bana gösterdiğinden bile daha farklıydı fakat ben her zaman insanların ilk önce kalbine bakardım. Tugay'ın kalbi ise kötülükten çok iyi anlıyordu ama kötülüğü yaparken oldukça seçiciydi.

"Gelmiyor musun?" Milletvekillerinden biri bana seslendiğinde Tugay'la gardiyanın bakışları direkt cama döndü. Bakışlarım mikrofona kaydı, hâlâ açıktı. Birinin onları dinlediğini anlamışlardı.

Gardiyan benim olduğum odaya doğru yürüdüğünde hızla kendimi dışarıya attım ve milletvekilinin şaşkın bakışlarına aldırmadan ters yöne doğru yürümeye başladım, en karanlık noktaya, en görünmeyecek yere.

Tugay da gardiyan da anlamıştı dinleyenin Krallık'tan olmadığını çünkü Krallık dinleseydi gardiyanı anında yok ederdi. Krallık dinleseydi Tugay'la alay ederdi.

Krallık izleseydi canı böyle yanmazdı fakat olmuştu, gerçekleşmişti; o karşımda işkence çekerken ben camın arkasından izleyip ağzımı bile açamamıştım. Her şey unutulurdu ama zaman bu anıyı asla silmeyecekti.

Ada Hapishanesi mahkûmlara işkence çektirmek için kurulmuş bir düzenekti, bunu altında bulunduğum açılır kapanır tavandan anlayabiliyordum. Ayrıca işkence odalarından. Dışarıdan görüntüsü bu kadar ürkütücüyken kimbilir koğuşları nasıldı...

Mahkûmlara sadece geceleri beş dakika gökyüzünü gösteriyorlardı göstermesine de bunun bile bir karşılığı olduğunu az önce bir gardiyan ağzından kaçırmıştı. Demişti ki, *Gökyüzünü görmek isteyen işkenceye boyun eğer.*

Tugay Demir Çeviker gökyüzü olmadan yaşayamıyorsa her gece görmek istediğinde işkenceye boyun mu eğiyordu?

Bu insanlık değildi.

Sırtımı yasladığım yerde Tugay'ı bekliyordum ve gelmesine birkaç dakika kalmıştı, koğuşundan çıktığını söylemişlerdi ama koğuşunda olmadığını biliyordum, işkenceden sonra koğuşuna dönmüş olamazdı.

Ne yapmıştı? Yüzünü mü yıkamıştı? Peki ya izleri? Anlamayacağımı mı sanıyordu?

Yanımdaki gardiyan tarafsızdı, ne BL örgütünü destekliyordu ne de Krallık'ı. Bu yüzden onun yanında daha rahat hissediyordum, o da elbette bizi rahat bırakacaktı.

İlerideki koridorda hareketlenme oldu. Bir gölge belirdiğinde Kerem'in Ada Hapishanesinden çoktan çıkış yapmasının verdiği rahatlık vardı üzerimde. Hâlâ burada olsaydı Tugay'a gökyüzünü gösteremeyecektim, tıpkı yaprak sarmalarını veremediğim gibi.

Yaprak sarmaları... İçimin acıdığını hissettiğimde gölgeler beden buldu ve az önce esir tutulduğu yerde yanında duran gardiyanla Tugay Demir Çeviker'i gördüm.

Karanlık koridordan aydınlığa çıktıklarında ilk gördüğüm önde duran elleriydi, bileklerinde kelepçeler vardı. Eldivenlerini giymişti ve sol elindekinin benim gönderdiğim eldiven olduğunu hemen anlamıştım çünkü üzerindeki kanı temizlememişti. Kurumuş kan timsah simgesinin üzerinde öylece duruyordu.

Bakışlarım yukarıya tırmandığında yeni forma giydiğini gördüm çünkü eski formasında kan izleri vardı fakat daha yukarıya çıktığımda dik durmaya çalışan omuzlarıyla karşılaştım. Rol yapıyordu; hayır, bu rol değildi. Güçlü görünmek? Bu da değildi, söylediğine göre düşündüğü tek şey karşıma iyi bir şekilde çıkmaktı fakat üzerindeki formaya rağmen göğüskafesindeki kırbaç izlerini biliyordum.

Gözlerim yüzüne kaydığında verdiği çabayla bir kez daha yüzleştim, bu sefer tokat daha sert vurdu yüzüme. Yamuk kesilen saçlarını düzeltmişlerdi, yüzündeki kan izlerini ise temizlemişlerdi. Bana yaklaştıkça izleri belirginleşiyordu, dudağının kenarında bir yara izi vardı ama az önce işkence çekmemiş gibiydi; yine karşıma en iyi haliyle çıkmaya çalışmıştı.

Bu bir buluşmaymış gibi...

Bana yaklaştıkça gözleri kısıldı, yüzünde bir tebessüm oluştu ve çenesini kaldırdı. Bu, Kerem'e attığı gülümsemelerden çok daha farklıydı. O kadar farklıydı ki ikisi aynı adam mı diye düşünmek zorunda kaldım.

Karşımda durduğunda ben karanlık taraftaydım, o ise aydınlıktaydı. Bu yüzden bir adım daha attım ve onunla beraber ışığın altında dikildim.

Daha içten gülümsedi ve beni inceledi, tıpkı onu incelediğim gibi. İlk önce gözlerime, ardından dudaklarıma baktı. Dudaklarımda biraz fazla oyalandı, gülümsemesi ise derinleşti. Ardından gözleri göğüskafesime doğru indiğinde dişlerini göstererek gülümsedi lekemi gizlemediğim için. Fakat birkaç saniye sonra gülüşü soldu, kaşları çatıldı. Göğüskafesimdeki morluğu gördü.

Yeniden gözlerime baktığında, "Sevgili Avukat," dedi kafası karışmış bir şekilde. Güneşi, gökyüzünü, saati sormadı. "Göğüskafesine ne oldu?"

"Düştüm," dedim aynı yalanı yineleyerek. "Duşta boynumu küvete vurdum fakat acımıyor."

Tugay bir süre yüzümü inceledi. Yalan söylediğimi düşündüğüne emindim. "Çenen de düştüğünde olmuştu, değil mi?" diye sordu ciddiyetle. "Bu aralar dengende bir sıkıntı mı var yoksa biri dengeni mi sarsıyor Sevgili Avukat?"

Yutkundum, ona yalan söylemek konusunda yetersiz kaldığımı fark ediyordum. "Ne önemi var ki?" dedim ucu açık bir yanıt vererek. "Sonuç olarak acımıyor."

"İki oldu," dedi Tugay tek kaşını kaldırıp. O an yüzünün yarısı karanlıktaydı ve öyle çekici ama bir yandan da öyle korkutucu görünüyordu ki düşüncelerimin önüne geçemedim. "Üçüncüde önemi olup olmadığını hep beraber göreceğiz."

Gülümsemeye çalıştım. Ardından, "Avukatlar mahkûmlarını korur," dedim işaretparmağımı kaldırarak. "Sendeki bu koruma içgüdüsünün nedeni nedir?"

Tugay neyse ki yeniden gülümsediğinde omuzlarımdaki ağır yük sanki kalktı, bulutları görmeden ayaklarımın altında hissettim. "Sen bana *Sevgili Müvekkilim* dediğinden beri ne ben öylesine bir mahkûmum ne de sen öylesine bir avukatsın," dedi göz kırparak. "Hem en başında da söylemiştim sana, mahkûmiyet hiçbir zaman tek taraflı olmaz."

O sınırın çoktan aşıldığının elbette farkındaydım, belli ki o da farkındaydı ama ikimiz de bunu sesli dile getirmek istemiyorduk.

"Düzenek hazır!" İlerideki gardiyan bize doğru seslendiğinde ellerimi birbirine çarparak gülümsedim ve onun da gözlerine neşenin geldiğini gördüm; gerçek bir neşe. Neşenin yanında çocuksu bir sevinç vardı. Tugay Demir'i ilk defa kocaman bir adam gibi değil, küçücük bir çocuk gibi görebiliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordum hevesle, ardından düzeneğin olduğu kısma yürümeye başladım. Tugay da yanımda ilerledi, ikimiz yan yana yürürken gardiyanları bile unuttuk o an. "Bugün şanslısın çünkü kar yağmıyor fakat güneş bir görünüp bir kayboluyor. Umarım bu beş dakika içinde güneş sana kendini hissettirebilir."

"Güneşi hissediyorum ki zaten," diye mırıldandı gözlerini kaçırarak. Tugay Demir gözlerini kaçırmıştı.

"Anlamadım?"

"Hazırım," dedi başını sallayarak. "Hazırım diyorum Sevgili Avukat, hadi şu hayatımın nadir güzel beş dakikalarından birini yaşayalım." İmayla bana baktı. "İki dakika on yedi saniyeden daha uzun ve güzel bir anı olsun."

Anlamıştı, kolunun kesildiği anı izlediğimi anlamıştı; bakışlarında görebiliyordum bunu ama daha ziyade yine kötü geçirdiği dakikaları daha güzel dakikalarla örtmeye çalıştığını da görebiliyordum.

Düzeneğin olduğu kısma geçtiğimizde ikimiz de ortadaydık ve etrafta kimse, hiçbir şey yoktu. Beton zemin, duvarlar ve asma tavan. Gardiyanlar bile uzakta duruyordu. Birbirimize baktık, omzum onunkine dokunuyordu. Tugay o an yerini değiştirdi ve beni *soluna* aldığında gülümsedi.

"İşte şimdi hazırım," dedi başını sallayarak. "Yaklaşık üç senedir ne güneşi gördüm ne bulutları ne gökyüzünü ve şimdi senin sayende hepsini göreceğim. Bana verdiğin çok küçük bir şeymiş gibi görünebilir fakat benim için anlamını bilemezsin."

Bilirim, Tugay Demir Çeviker. Gökyüzüne aşkını, gökyüzüne aşkından pilot olmak istediğini, kâğıtlarla uçaklar yaptığını bilirim Tugay Demir. Bir sen olmasam da ben de bir şeyleri bilebilirim.

Ve bilemezsin, Tugay Demir Çeviker. Gökyüzünü gör diye yaptığım fedakârlığın benim göğüskafesimde sinir harbinden çıkmış bir morluk bıraktığını hiçbir zaman bilemezsin; bilmeni de istemem zaten.

"Gün gelir devran döner," dedim kısık bir sesle. Düzenekten ses geldi, tavan açılmaya başlıyordu. "Belki bir gün yeniden pilot olursun, işte o zaman uçağında bana da bir yer ayırırsın ve senin yanında bulutları daha yakından görürüm. O zaman ödeşmiş oluruz."

Tugay kaşlarını kaldırdığında tavan gıcırtı çıkararak açılmaya devam etti fakat bana bakmaya devam ediyordu. "Tek elim yok benim," dedi net bir sesle. "Ve tek elle kimseyi pilot yapmazlar, işte bu gerçekten imkânsız bir dilekti."

"Ne kadar imkânsız mesela?" dedim onu taklit ederek. "Güneşi görmen kadar mı?" İmayla ona baktım. "O kadar mı imkânsız?"

Tugay gözlerimin içine bakarken tavan yarısına kadar açılmıştı ve yüzüne gökyüzünün aydınlığı vuruyordu fakat o bana bakmaya devam ediyordu. Bakışlarındaki ifade değişirken gülümsedi, gülümseyişinde derin anlamlar vardı. "Şu an düşündüklerim kadar imkânsız," dedi içten bir sesle. "Ve düşündüklerimi bilsen bana hak verirdin."

"Belki de vermezdim."

Tavan tamamen açıldığında Tugay dudaklarını ıslattı, ardından gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. O an ne düşünüyorsa yüzündeki gülümseme genişledi ve başını çevirdi.

Gözlerini araladığında başını yavaşça kaldırdı ve gökyüzüyle seneler sonra yeniden tanıştı. O gökyüzüne baktı, ben ona. Yüzündeki gülümsemeyle dudakları aralandığında hava bulutluydu, kar yağmıyordu ve güneş bir yerlerde gizleniyordu ama bunun dışında sanki kış havası değildi. Sanki Tugay için gökyüzü bugün masmaviydi.

Gözlerindeki o çocuksu neşe büyüdü, yüzündeki gülümseme dünyanın en masum gülümsemesiydi. Tugay Demir gökyüzünü gördüğü an bütün duvarlarını tamamen indirdi, kendini gizleyemedi. Kaç yaşındaydı şu an? Yedi? Sekiz? Keşke konuşup benimle paylaşabilseydi çünkü ellerini hareket ettirip iki yana açmak istediğinde kelepçelere takılmıştı, o kadar çok anın büyüsüne kapılmıştı ki kelepçeleri bile unutmuştu.

O an beni dahi unutup bir adım öne gitti ve derin bir nefes daha aldı. Gözlerini bile kırpmamaya çalışıyordu gökyüzünü kaçırır diye. Bir adım daha attı ve bir adım daha. Başını sağa çevirdi, ardından sola ve o an yüzümdeki gülümsemeyi donduran, ensesindeki kocaman kızarıklığı, yarayı ve *damgayı* görmekti.

BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker'in ensesinde Krallık'a ait yarım ay damgası vardı. Yutkunmakta zorlanırken dengemi bu kez neredeyse gerçekten kaybediyordum. Tugay'ı defalarca damgaladıklarına emindim fakat bu damga yeni oluşmuştu, üstelik Tugay bu damgayı kazımamıştı.

Tugay gülmeye başladığında ben ona dolan gözlerle baktım; neyse ki gözlerimin dolduğunu görmedi. Bu bir ceza mıydı, işkence miydi yoksa fedakârlık mıydı, bilmiyordum ama kendi ensem acıyacak kadar sorumlu hissetmiştim.

Yaklaşık iki dakika boyunca hareket etmeden küçük bir çocuk gibi durup gökyüzünü izledi, ben ise onun arkasından baktım. En sonunda, "Dışarıdaki sesleri duyabiliyorum," dedi. "Arabaların, insanların, hatta ağaçların sesini. Rüzgârı hissediyorum, nefes aldığımda temiz hava var." İki adımla soluna geçtim yeniden. "Daha net hissediyorum artık, özgürlük o kadar da imkânsız değil."

Her gün gördüğümüz gökyüzü, bir mahkûm için büyük bir umut olabiliyordu; artık gündüzleri gökyüzüne baktığımda tek hatırlayacağım isim Tugay Demir Çeviker'di.

Solundan karşısına geçtiğimde gülümseyerek ona baktım, gökyüzünden bakışlarını ayırmasına neden olabilen sadece bendim. Yeniden yüz yüze geldiğimizde onu gün ışığında görmek, daha da güzel bir adam olduğunu bana kanıtlıyordu.

O bana bakarken elimi göğüskafesimden içeriye uzattım. Tugay'ın gözleri şaşkınlıkla açıldığında utangaç bir şekilde sırıtıp sutyenimin içinden küçük fındıklı bir çikolata paketi çıkardım. "Özür dilerim, hapishaneye yiyecek sokmak yasaktı, ben de böyle bir çözüm buldum."

Tugay'ın gözlerindeki şaşkınlık arttı, ardından öyle bir kahkaha attı ki gardiyanlar büyük bir merakla bizim olduğumuz tarafa döndü. Ben de gülmeye başladığımda, "Bu çok etkileyiciydi Sevgili Avukat," dedi kahkahasının arasından. "O kadar etkileyiciydi ki bunu birkaç kez daha yapmanı isteyebilirim. Bak bakalım başka çikolata paketleri var mı oralarda bir yerlerde? Olsun, olmalı."

Kendimi tutamayıp samimi bir şekilde hafifçe omzuna vurduğumda, "Başka çarem yoktu," diye inledim. "Ayrıca yemek istemiyorsan..."

"O da ne demek?" dedi kaşlarını kaldırıp. "Yemek istememek de ne demek?" Bileklerini havaya kaldırdı ve kelepçeleri gösterdi. "Elbette yemek isterim ama ellerimi kullanamıyorum ki. Kelepçelerim var benim, mahkûmum ben. Nasıl yiyebilirim ki?" Dudaklarını büktü, lanet olsun bu kez gerçekten rol yapıyordu ama çok tatlı görünüyordu. "Bayılırım çikolataya, özellikle senin göğüskafesinden doğduysa fakat kelepçelerim var."

"İstediğinde çat diye açıyorsun ama o kelepçeleri," dedim gözlerimi devirerek.

"Şu an canım kelepçeleri açmak istemiyormuş," dedi sırıtarak. "Şu an kelepçelerin bileklerimden çıkası yokmuş."

"Ne istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Sana çikolata mı yedireyim?" Etrafıma baktım, bizi izleyen gardiyanlara. "BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker'e çikolata mı yedireyim şimdi burada?"

"BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker bir mahkûm, kelepçeli ve avukatı ona iyi bakmak zorunda. Böyle bir durumda yedirmek zorunda gibi durmuyor mu?" Kaşlarımı çattığımda aynısını yaptı, kaldırdığımda yine aynısını, başımı omzuma doğru yatırdım, tekrar etti. Gülmeye başladığımda o da güldü.

Savaşı kaybettiğim için küçük çikolatayı paketinden çıkarmaya başladım. Ardından, "Bir başkası olsa kur yaptığını düşünürdü," dedim. "Fakat konumumuz gereği birbirimize kur yapamayacağımız için..." Gözlerimi kaldırıp ona baktım, sırıtarak beni izliyordu fakat bu kez daha farklıydı. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Sana çok güzel olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu bir anda.

Boğazımı temizledim. "Sınırı aşmazsak," dedim fakat o anda çikolata paketini açıyordum *ona yedirmek için.* Sorusu ellerimin bocalamasına neden olmuştu, bu da gözünden kaçmamıştı.

Tugay umursamadı bile. "Söylesene, çok güzel olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Olmuştur," diyerek omzumu silktim ve paketi koyacak yer bulamadığımda Tugay bir anda elimden paketi çekip aldı ve avcunun içinde sakladı. Şaşkınlıkla ona bakarken, "Olmuştur," dedim bir kez daha. "Neden sordun?"

Gözleri elimdeki çikolataya kaydı, ardından parmağımdaki yüzüğe. Bu kez gülüşünde korkutucu bir hava vardı. "O halde söyleyenlere de ki, *Hiçbiriniz bana Tugay Demir Çeviker'in baktığı bakmıyorsunuz. Baksaydınız göğsümdeki lekeyle çok daha güzel göründüğümü bilirdiniz.*"

Dudaklarım aralandığında bir anda eğilip çikolatayı parmaklarımın arasından aldı. Yemeye başladığında daha büyük bir şaşkınlık içindeydim. "Temiz hava çarptı galiba," diye mırıldandığımda kalbimin ilk defa bu kadar hızlı attığına şahit oluyordum. "O yüzden bu sınırı aşmaları pas geçeceğim."

Gözlerini kapatıp çikolatayı yerken öyle bir nefesini verdi ki sanki o an bulunduğumuz yer Ada Hapishanesi değildi de bir sahil kenarıydı ya da bir bahçe; sanki tatildeydik. Öyle görünüyordu ki ben bile bir an yerimizi sorgulamıştım.

Gözlerini açtığında beş dakika bitmek üzereydi, bunu biliyordum fakat bir an, sadece bir an zamanın durmasını istedim. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim, sanki gökyüzünü ben de uzun zamandır görmüyordum ve onunla o gökyüzünü paylaşmıştık.

"Dört gün sonra olan duruşmamı unut," dedi kısık bir sesle. "Dün ölenleri, sonra olacakları, mahkûmiyeti, avukatlığı, hapishaneyi, hatta gardiyanları." Bir adım attığında aramızdaki mesafe bir anda sıfıra indi; siyah botlarının ucu, siyah botlarıma dokunuyordu. "Her şey bir yana, bu an için benim de sana bir hediyem var, seninki kadar büyük olmasa da."

Ela gözleri yakından, özellikle gün ışığında öyle güzel görünüyordu ki kısa bir süre cevap veremedim. Ardından, "Nasıl?" diye sordum. "Ayrıca sınırlarımız..."

"Sınırları da sikeyim şu an Sevgili Avukat," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Küfrettim, tüh."

"Evet, ettin. Çok ayıptı."

"Sınırların canı cehenneme Sevgili Avukat'ım," dedi bu kez de. Sol elini havaya kaldırdı. "Elini ver bana."

"Ne?" Gözlerim irileşti.

"Elini ver," dedi yeniden. Sol eli havadaydı. "Bir kez daha sınırları aşmayacağıma..." Kaşları çatıldı, gözleri yüzümde gezindi. "...söz veremem elbette ama ver elini, hediyemi avcuna bırakayım." Etrafıma bakındım, gardiyanların gözleri üzerimizdeydi. "Beş dakikam bitmek üzere," diye fısıldadı gözlerindeki heyecanla. "Ve bittiğinde yine mahkûm Tugay olacağım fakat şu an özgürmüşüm gibi versene elini bana."

Yutkundum. Üçüncü gardiyan ortalıklarda yoktu, büyük ihtimalle düzeneği kapatmaya gitmişti. Her zaman iki yolum vardı, şimdi de öyle ve ben her zaman birinci yolu seçerdim; Tugay için yine birinci yolu seçmiştim.

Sağ değil, sol elimi yavaşça havaya kaldırdığımda ve çekingen bir şekilde avcunun içine yerleştirdiğimde buz gibi soğukla tanıştım. Protezin soğuğuydu bu fakat o kadar umurumda değildi ki kalbim çok daha hızlı atmaya başlamıştı.

Korkudan atıyor olmalıydı, gardiyanlar gördüğünde oluşacak dedikoduların korkusundan atıyor olmalıydı. Başka türlüsü çok yanlıştı, imkânsızdı; hayır, dile bile getirilmezdi.

Tugay gülümsediğinde başparmağıyla elimin tersini yavaşça okşadı. Elimi havaya kaldırdığında gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını elimin tersine dokundurdu düşündüğümden daha uzun bir süre.

Heyecandan elim titremeye başladığında dudaklarının verdiği his elimdeydi, kalbimdeydi, vücudumdaydı; hayır, bu çok saçmaydı.

BL'nin kanıma karışması gibi Tugay Demir'in de etkisi altında kalıyordum.

Elimi bırakmadan dudaklarını elimden uzaklaştırdı, ardından avcumun içini döndürdü. Sağ elini cebine attı ve avcumun içine küçük bir şey bıraktı. Gözlerimi zorlukla ondan ayırıp avcumun içine baktığımda *kâğıttan yapılan bir lale* gördüm. Tugay'a kendisine uçak yapması için gönderdiğim kâğıtlardan bana da lale yapmıştı. Defalarca evime çiçekler gönderdiği yetmezmiş gibi bu kez de bana, sıradan bir buluşmadaymışız gibi çiçek vermişti. Bütün imkânsızlıklarına rağmen.

Büyük bir şaşkınlıkla avcumun içine bakan gözlerimi onun yüzüne çevirdim ve işte o an güneşin bulutların arasından çıktığını gördüm, Tugay'ın yüzüne yansıyordu. Bakışlarını güneşe çevirdi, yüzündeki gülümseme öyle huzur doluydu ki yeniden bana baktığında o huzur benim de içime doldu.

Tugay gülümserken, "Saksıdaki çiçekler elbet bir gün kurur, sonra da ölür," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. Avcumda kâğıttan yaptığı laleyi tutuyordum. "Fakat bu çiçek hiçbir zaman kurumaz, hep canlı kalır. Sana hiçbir zaman ölmeyecek bir çiçek veriyorum, onu daima sakla çünkü bu çiçek bizim imkânsızlıkları imkâna çevirmemize ışık olacak, bugünü hatırlatacak: gökyüzünü, güneşi ve hayalleri."

"Tugay," diye fısıldadığımda bu kez gözlerimi dolduran mutsuzluk değil, heyecanın verdiği mutluluktu. Onu gördüğümden beri kalbimin üzerine kar yağmıyordu fakat bugün kalbimin üzerinde bir güneş açmıştı.

Başını iki yana salladı beni susturmak istermiş gibi. "Bir gün bana inancın biterse mahkûm Tugay Demir Çeviker'in bu çiçeği zifiri karanlık hücrede, sadece düşüncelerinin ışığıyla senin için hazırladığını unutma." Yüzümün her zerresinde gezindi bakışları, ardından son kez elimin tersini teşekkür edermiş gibi öptü. "Özgürlüğümüze Sevgili Avukat'ım. Özgürlüğümüze."

7
İKİ DAKİKA ON YEDİ SANİYE

Aşk gerçekten var mıydı?

Hayatımın hiçbir döneminde aşka inanmıyorum diyerek ayaklarını yere vuran bir kadın olmamıştım, aksine çoğu zaman âşık olmanın verdiği hissi merak etmiştim.

İlkokulda, dünya henüz bu halde değilken, küçük çocukların bile dilinde siyaset yokken sınıf arkadaşıma âşık olmuştum. Adını hatırlamakta her seferinde zorluk çekiyordum ama saçlarının rengini, temiz okul üniformasını ve ciddi yüzünü hep hatırlayabiliyordum.

Kimseyle konuşmaz, sadece ders çalışırdı. Çoğu zaman sınıftaki kızlar onunla dalga geçerdi ama ben içten içe ona hayranlık beslerdim. Yüzümü ellerime yaslayıp bana dönük sırtını izler, hayaller kurardım. Hayallerim genelde beraber parka gitmek üzerine olurdu ama o yaşlarda zaten başka hayaller kurabilmek zordu.

Pek arkadaşım olmadığı için onunla nasıl iletişim kuracağımı da bilmiyordum ama sınıftaki kızların sevdikleri çocuklara mektup yazarak aşklarını ilan ettiklerini duymuştum. Üçüncü sınıfta ilk aşkıma mektup yazdım. Yazdıklarım daha dün gibi aklımdaydı ve o kadar komikti ki her hatırladığımda gülüyordum.

Merhaba, ben sana âşık oldum galiba, diye başlamıştım. *Sırtın çok güzel, çok güzel ders çalışıyorsun, kalemin de çok güzel. Ben Eftalya, bana âşık olur musun?*

Mektubu onun masasına bırakıp kaçmıştım ve ertesi gün bütün sınıfın dalgasına maruz kalmıştım çünkü o mektup herkesin eline geçmişti. Âşık olduğum çocuk mu herkese okuttu yoksa masadan mı alıp okudular, hiçbir zaman öğrenemedim ama o çocuk bana âşık olmak bir yana dursun, bir kez bile yüzüme bakmadı.

Bir süre sonra da askerdeki babası şehit oldu, taşınmak zorunda kaldılar ve onu bir daha görmedim.

Aşktan ise yine vazgeçmedim.

Ortaokulda Deniz diye bir çocuğa âşık oldum Çok haylazdı ve gelip gidip bana vuruyordu. Benimle ilgilendiğini düşünerek ona âşık olmuştum ve ben de durup dururken gidip ona vurmaya başlamıştım.

O zamanki aklıma göre o bana bu şekilde âşık olduğunu söylüyordu, ben de ona o şekilde. Çünkü annem bana şiddet uyguladıktan sonra aslında beni sevdiğini söylerdi, sevginin dilinin bu olduğuna inanıyordum.

Bir süre sonra ona âşık olduğumu anladı ve bütün sınıfın ortasında beni rezil etti. Rezil etmekle de kalmadı, herkesin ortasında beni itti ve yere düştüm. Altımdaki etek başıma kadar geçmişti, o yaşta okulun ortasında yaşadığım bu deneyim yüzümü kızartmıştı. Herkes kahkahalarla bana gülmüştü, bu zorbalıktı. Yedinci sınıftaydım, okulun bitmesine çok vardı. O günden sonra bir kişiyle bile iletişim kuramadım.

Aşktan ise yine vazgeçmedim.

Lisede Cem adında bir çocuğa âşık oldum, okulun basketbol takımındaki o havalı çocuktu. Bütün kızlar peşindeydi fakat o beni her gördüğünde göz kırpıyor, bulduğu her boşlukta benimle sohbet ediyordu. Normalde âşık olmayacağım kadar kibirli biriydi ama nedense bunun da aşk olabileceğini düşünüp ona tutulmuştum.

Ta ki beni okulun arkasında zorla öpmeye çalışana kadar. O yaşıma kadar kimseyle öpüşmemiştim ve buna hazır değildim. Cem ise bunu yapmak zorunda olduğumu söyleyerek okulun köşesinde sıkıştırmıştı beni. Karşılık vermediğimde ise zorlamıştı. İlk öpücüğümü zorbalıkla almıştı elimden ve ondan sonraki bir hafta boyunca okula gidememiştim. Büyüdükten sonra fark etmiştim bunun taciz olduğunu. O yaşımda beni zorla öpüp bir de bunu bile beceremediğimi söylemesi, hatta yüzüme tükürmesi kendimi daha fazla yetersiz hissetmeme neden olmuştu.

Bir hafta sonunda okula döndüğümde ise dönen dedikoduların önünü alamamıştım. Ne yaşandıysa tam tersiydi söylenenlere göre. Ben Cem'i zorlamıştım, o bana dokunmak istememişti ama en sonunda erkekliğine(!) yenik düşmüştü ve benimle birlikte olmuştu. Lisedekilere göre bu fahişe olmak demekti, öğretmenler bile bu konuyu konuşuyorlardı.

Lise ikinci sınıfta yaşadığım bu olayın ardından mezun olana kadar başka kimseyle konuşamadım ama her seferinde zorbalıkla karşılaştım. Cem beni her gördüğünde *lekeli* diye dalga geçti, başkaları varken ise mağduru oynadı.

Önceki olaylarda Sinan yanımdaydı ve gidip onun omzunda ağlayabiliyordum. Hatta o çocukları dövdüğünü de biliyordum ama Cem

olayında Sinan yoktu, askeriyedeydi. Omzunda ağlayabileceğim tek kişi babamdı, o da iş yüzünden eve geç geliyordu.

En sonunda dayanamayıp yaşadıklarımı anneme anlatmıştım. Anne bu, istismara uğradığımı söylemesi gerekirdi ama o dinleyip benim ahlaksız biri olduğumu iddia etmişti. Başkalarıyla öpüştüysem beni kimsenin almayacağından(!), çöp gibi köşeye atılacağımdan, erkeklerin elinin kiri olduğumdan bahsetmişti.

Yetmemiş bana bakirelik testi yaptırmak istemişti, bu olay o kadar büyümüştü ki babama kadar gitmişti. Onun engellemeleriyle olay kapanmıştı fakat annemin daha geçenlerde ben Kerem'le nişanlanırken bile Kerem'i köşeye çekip bir *anne* gibi uyardığını biliyordum, ona göre annelik bu demekti. Kerem'e evlenmeden önce bakirelik testi yaptırmasını önermişti, çok mühim bir meseleymiş gibi. Kerem'in ne karşılık verdiğini bilmiyordum ama bana önemsiz olduğunu söylemişti.

Çünkü anneme değil, bana inanmıştı yoksa önemsiz olduğunu dile getirmezdi, onu da biliyordum. Avazım çıktığı kadar bağırıp bakireliğin kimseyi ilgilendirmeyen, önemsiz bir detay olduğunu söylememek için kendimi tutsam da dayanamayıp söylediğimde annemin tokadıyla susturuldum.

Aşkın her kötü yüzünü gördükten sonra tamamen uzaklaşmıştım işte ve üniversiteye geçtiğimde kendimi sadece derslerime vermiştim. Kimseyle ilgilenmiyordum, hiçbir gruba dahil olmuyordum, gelen teklifleri direkt reddediyordum, inancım körelmişti. Aşka hâlâ inanıyordum ama benim için yoktu. Genelde hep sırtına hançer yiyen o yan karakterdim ben, baş karakterlerdi aşkın en güzel halini yaşayan.

Sonradan fark etmiştim ki geçmişte yaşadıklarımın hiçbiri aşk değildi. Ben hayatımda hiç o duyguyu tatmamıştım, hepsi bir arayıştı.

Mutlu evlilikler, güzel öpücükler, şen kahkahalar, romantik dakikalar, bunların hepsi benden tamamen uzaktı. Hayatımız karanlığa sürüklendikten sonra ise aşk bir göreve dönüştü ve ben Kerem'le nişanlandım. Bir başkası olsa belki nişanlanmazdı, biliyordum fakat benim için o kadar önemsizdi ki bir yüzük, aşk, sevgi ya da başkasının hayatıma dahil olma ihtimali... teklifini kabul etmekte bile zorlanmamıştım.

Kerem babamı kurtaracaktı, ben onun eşi olacaktım. Anlaşmamız buydu. Defalarca elimi tutmuştu, sarılmıştı, hatta öpmüştü de. Güzel bir aşk öpücüğü değil, karşılıksız kaldığında geri çekildiği türden. Hepsi de o kadar hissizdi ki, *Aşk diye bir duygu olmayabilir, olsaydı o beni öptüğünde ben bunu hissederdim*, demiştim.

Fakat şimdi, bu hapishanede aşkın varlığını yeniden sorgulamam tesadüf olamazdı. Bütün bu savaşların, imkânsızlıkların, karanlığın, hatta işkencelerin ve ölümlerin ortasında aşkın varlığını sorgulamam tesadüf olamazdı.

Her duyguyu abarttığım gibi aşk duygusunu da abartacağımı biliyordum, zaten bu yönümü fark ettikten sonra aşkın benden uzak durması gerektiğini de fark etmiştim ama babam bir keresinde aşkın önüne geçemeyeceğimi ve onun benden her zaman bir adım önde olacağını söylemişti.

Şimdilerde bir adım önümü göremiyordum ama kalbimin atışlarını kulaklarımda duyabiliyordum, ellerimde Tugay'ın ellerinin bıraktığı boşluğu hissedebiliyordum, yanaklarıma sıcaklık bastığını fark edebiliyordum.

Onlarca müvekkilim olmuştu, erkek ya da kadın fark etmez fakat öylesine sınırları aşmadan ilerlemiştik ki müvekkillerimin gözünde daima soğuk bir avukat olarak kalmıştım. Çoğu müvekkilimin ismini yanlarından ayrıldıktan sonra hatırlamazken Tugay'ın adını kimin koyduğuna kadar merak ediyordum, nerede doğduğunu, nasıl bir çocukluğu olduğunu, en sevdiği rengi, en son okuduğu kitabı, en sevdiği ülkeyi...

Bakışlarım avcumda duran beyaz kâğıttan laleye kaydı, ardından onun ellerine baktığımda sağ avcunun içinde benim ona verdiğim çikolatanın boş paketini tuttuğunu fark ettim.

Saklayacaktı.

Çünkü o bir mahkûmdu ve belki de seneler sonra çikolata yiyebilmişti. O çikolata paketine baktığımı fark ettiğinde gizleme zahmetine bile girmeden cebine koydu, saklayacağının kesin kanıtıydı bu.

"Avukat," dedi gardiyanlardan bir tanesi. "Artık gitmemiz gerekiyor. Beş dakika bitti."

Derin bir nefes alırken bakışlarımı tavana çevirdim ve karanlığın yeniden hapishaneye dolduğunu gördüm fakat yine de beş dakika da olsa gökyüzüne kavuşmuştu, güneşi hissetmişti. Tavanda olan bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde gülümsediğini fark ettim, Tugay'ın gülüşü bile bana bir direnişi, âdeta savaşı anımsatıyordu.

"Hadi ama," dedi Tugay gülümsemeye devam ederek. "İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz şu an."

Tedirgin bir şekilde hareketlenip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ne düşünüyoruz?" diye sordum.

Tugay tedirginliğimi fark etti, tek kaşını kaldırdı. Bana doğru eğildiğinde yüzüyle yüzüm arasında bir karışlık mesafe kaldı. Gardiyanların gözü önünde bir mahkûmun avukatıyla bu şekilde görülmesi tam bir fiyaskoydu ama ben geriye bir adım dahi atamadım. "Hisler düşünceleri doğurur Sevgili Avukat," dedi kısık bir sesle. "Ve umuyorum ki aynı duyguları hissediyorsak aynı şeyleri düşünüyoruzdur."

Yutkunurken kalbimin sesini duyacak diye ödüm kopuyordu. Bu aptallıktı, bana ne oluyordu? O bir mahkûmdu, bir katildi, Suç Kralı'ydı, örgüt kurucusuydu, Krallık karşıtıydı, savaşın başlangıcıydı.

Tugay Demir Çeviker *kıyamet* demekti.

"Bence dünyamız hisler açısından oldukça iğrenç bir halde," dedim ucu açık bir yanıt vererek. "Bileklerinde kelepçeler var, bir mahkûmsun, güneşi görmeye bile sadece beş dakikan var ama hislerden söz ediyorsun, ne oldukları da önemsiz. Ya çok umutlu bir adamsın ya da fazla hayal kurmayı seviyorsun." Yüzündeki gülümseme bir an bile olsun silinmedi. "Beni merak ediyorsan hisler konusunda gerçekçi biriyimdir. Dünyamı tamamen hislere kapattım ve tamamen savaştan ibaretim, başka bir duygu da yok."

Tugay gülümsemeye devam ederken, "Güzel bir haber," dedi. Ardından sağ elime dokundu ve parmağı yüzüğümün üzerinde gezindi. "Bu aptal yüzüğü gerçekten bana verebilirsin o halde, ben de onu eritip anahtar yapabilirim. Sonuçta hislere kapalı bir kadının parmağındaki bir nişan yüzüğünün de önemi yoktur." Feci derece patlamıştım. Dudaklarım aralandığında bu kez sırıttı, ardından geriye doğru bir adım attı.

Sağ elimi sol avcumun içine aldığımda gardiyanlara baktım ve ikisinin gözlerinin de bizim üzerimizde olduğunu fark ettim. Diğer tarafa baktığımda ne yapacağımı bilemedim, derin bir nefes alıp gardiyanların olduğu tarafa yürümeye başladım, Tugay ise gülerek peşimden geldi. *Gülerek.*

Hemen yanıma geçtiğinde omzuyla omzumdan hafifçe itekledi, ters ters ona baktığımda sırıttı. Gözlerimi devirdiğimde bir kez daha omzuma dokundu. O alandan çıkıp yürümeye başladık. "Bak," dedim kaşlarımı çatarak. "Bak canımı sıkıyorsun."

"Hımm," dedi derinden gelen bir sesle. "Başka ne yapıyorum? Anlatsana yavaş yavaş."

"Canımı sıkıyorsun, özelime giriyorsun, sınırları aşıyorsun, böyle bir de sorguluyorsun falan filan." Ters ters ona baktığımda çok yavaş yürüdüğünü fark ettim. "Neden yavaşsın? Sana diyorum."

Tugay minik adımlar atıp, "Zaman kazanıyorum Sevgili Avukat," dedi gülümsemeye devam ederken. "Bu koridor tamı tamına iki yüz adım, büyük adımlarla doksan. Defalarca işkenceler için yürüdüğüm yolu giderken küçük adımlar attım, dönerken ise büyük. Oradan biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şu an işkenceye gitmiyorsun Tugay Demir," dedim. "Büyük adımlar atabilirsin. Sana bunu asla yaptırmam."

"Biliyorum, sen işkenceye götürmezsin ama koridorun sonu da başka çeşit bir işkenceye çıkıyor çünkü hücreye götürecekler beni," diyerek çenesiyle ileriyi işaret etti. "Ve bu koridorun sonunda seninle de yollarımız ayrılacak bir dahaki görüşmemize kadar. Şimdi işkencelere gittiğimden daha yavaş yürüyorum, hemen bitmemesi gerek. İki yüz adımdan daha fazlası olacak."

Gardiyanlar onu duyuyordu fakat bu umurunda bile değildi. O an nasıl göründüğü ya da ne şekilde anlaşıldığı da. Adımlarım bıçak gibi kesildiğinde dudaklarım aralandı, ardından koridorun sonuna baktım ve yeniden ona döndüm. "Ne zaman hücreye aldılar seni?" diye sordum kısık bir sesle.

"Dün," dedi. "Feridun Karaman'ın ölümünün ardından."

"Fakat bu da yasal değil," derken dişlerimi sıkıyordum. "Herhangi bir kanıtları olmadığı halde seni hücreye kapatamazlar."

"Yasalar uzun zamandır kötü sonlu masallardan ibaret Sevgili Avukat," dedi Tugay tepkisiz bir şekilde. "Artık beni koğuşa almayacaklarına eminim, hücrede kalmaya devam edeceğim."

"Etmeyeceksin." Kaşları havalandı. "Etmeyeceksin," dedim bir kez daha ve ona yaklaştım. İşaretparmağımı kaldırırken öfkeden gözlerim kararmıştı. "Buna izin vermeyeceğim." Dönüp gardiyanlara baktım. "Tugay ve beni görüşme odasına alın, müdürle konuşacağım."

Tugay kolumu tutup beni kendine çevirdi. "Bunu bana yardım etmen için söylemedim, tek derdim hızlı yürümendi. Sadece benimle biraz daha vakit geçirmeni istiyordum."

"Tugay," dedim sert bir sesle. Kolumu ondan kurtardım. "O hücrede sana yemek veriyorlar mı?"

"Hayır."

"Su?"

"Sınırlı ölçüde."

"Gece gökyüzü izni?"

"Asla."

Dişlerimi sıktım. "Yapayalnızsın," dedim kısık sesle. "Orada insan delirir."

"Delirmem," diyerek başını iki yana salladı. "Kâğıtlarım var senin verdiğin."

İçimde tarifi olmayan bir heyecan vardı ve cümleleri heyecanımı tetikliyordu ama sadece bu kadar da değildi, hislerim büyük bir bombanın patlamak üzere olduğunu söylüyordu.

Tugay Demir'in her cümlesinde başka bir ima vardı sanki.

"Yavaş yürümek istemenin nedeni sadece hücre değil, değil mi?" diye sordum. "Başka bir şeyler var."

Yine imalı imalı bana baktı. "Hisler Sevgili Avukat," diye mırıldandı. Yaşadıklarından ders çıkarmayı fazlasıyla abartmıştı, bir hücrede yaşamaya boyun eğemezdi. "Ayrıca daha uzun süre hücrede kaldığım da aç bıraktıkları da oldu. Problem değil, ben hücreyi seviyorum."

"Sevmekle, sevmek zorunda bırakılmak aynı şeyler değil," derken öfkeden gözlerim karardı.

Tugay bakışlarını bir kez daha parmağımdaki yüzüğe çevirdi, ardından göğsümdeki ve çenemdeki ize. "Anlıyorum."

Başımı omzuma doğru yatırdım ve kederle ona baktım. "Saçlarını Feridun Karaman yüzünden mi kestiler?" diye sordum dayanamayarak. "Ve o ensendeki damgayı da yine Feridun Karaman yüzünden mi yaptılar?"

Kısa bir sessizlik oldu, Tugay dakikalardır ilk defa gülümsemiyordu ve dakikalardır ilk defa yüzünde kederli bir ifade oluşmuştu. Arkamdaki gardiyanlara birkaç saniyeliğine baktı, ardından yeniden bana döndü. "Kötü mü görünüyor?" diye sordu kısık bir sesle. "Düzeltmeye çalıştım."

Omuzlarım düşerken, "Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Sadece nedenini merak ediyorum. Bütün bunların nedeni o adamın ölümü mü?"

Net bir yanıt alamadım. Tugay bir kez daha koridorun sonuna baktı ve yine gülümsedi. "Bakıyorum da sen de zaman kazanmaya çalışıyorsun böyle lafa tutarak."

Kollarımı önümde bağlarken, "Cevap vermeyeceksin değil mi?" diye sordum.

"Sorguda mıyım Sevgili Avukat?" diyerek beni dalgaya aldı. "Öyleyse seninle baş başa sorgu odasına gitmek isterim."

"Of!"

"Of," dedi beni taklit ederek. Gözlerimi devirdiğimde aynısını yapmaya çalıştı. Başarısız olduğunda kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Sikeyim, yapamadım," dedi ardından dudaklarını yine sıkıca kapattı. "Tüh," dedi. "Yine küfrettim."

Gülmeye devam ederken yeniden yürümeye başladım ve bu kez onun minik adımlarına ayak uydurdum. O ne kadar yavaşsa ben de o kadar yavaş ilerledim. Bu Tugay'ın hoşuna gitmiş olacaktı ki yüzündeki gülümseme silinmiyordu.

"Ayrıca babamı koruduğun için teşekkür ederim," dedim ayaklarımıza bakarken. "Yani bunu yapmak zorunda değildin fakat yapıyorsun." Tugay sadece başıyla beni onayladı. "Ayrıca o gün revirdeki rezaleti de temizlediğin için teşekkür ederim." Yeniden başını salladı, bu kez kaşları çatıldı. "Bir de çiçekler için de teşekkür ederim tabii..."

"Görüyorsun değil mi?" diyerek lafımı böldü. "Bütün imkânsızlıkların içinde bile hayatını güzelleştiriyorum Sevgili Avukat. Her eve lazım bir Suç Kralı'yım ben."

Kıkırdadığımda yüzüme dikkatle baktı, bir anlık eli havalanır gibi oldu fakat kelepçeler engel olduğunda gözlerini kıstı.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordum hevesle.

Çok kısa düşünüp "Beyaz," diye yanıtladı. "Senin?"

"Siyah," dedim kaşlarımı çatarak. "En sevdiğin sayı ne?"

"Yirmi dokuz." Gözlerini kaçırdı. "Senin?"

"Altı çünkü altıncı yaşım çok güzeldi!" Ellerimi birbirine çarpıp önüne geçtim ve geri geri yürümeye devam ettim. "Biliyor musun, yüzmeyi altı yaşında öğrendim. Babam öğretmişti, öğrenirken neredeyse boğuluyordum hatta ama sonra durmadan yüzmeye gitmek istedim ve bir süre sadece yüzdüm. Küçücük çocuk olmama rağmen vücudum kas doluydu. Ayrıca altı yaşındayken arkadaş edinmiştim, mahallemizdeki kızlar beni hiç dışlamıyordu. Bir de ilk oyuncağımı da altı yaşında annem aldı, aslında babam da alıyordu ama altı yaşında annem aldı."

Yeniden ellerimi çarptım. "O oyuncağı hâlâ saklıyorum. Bir gözü yok. Küçükken yüzünü boyamışım Tugay ama görmen lazım hâlâ güzel!" Ellerimi kalbime koydum ve gözlerimi kapatıp açtım. "Aslında sekiz sayısını da seviyorum ama sekiz yaşında çok kötü şeyler yaşadım. Aslında güzel şeyler de yaşadım ama genel olarak kötüydü. Bir de biliyor musun, kitap okumayı söktüğümde ilk okuduğum kitap bir katil kitabıydı, adam herkesi deşiyordu. Sen kitap okumayı sever misin?"

Güldüm. "Aslında aşk kitaplarına bayılırım ama yasaklandı, malum aşk yasak bu ülkede artık. Ne acı..." Derin bir nefes alırken önüme döndüm. "Yani filmler de öyle ama... Aa Tugay, biliyor musun ben oyuncu olmak da istemiştim fakat..." Anlık olarak nefesim kesildiğinde kaç saniyedir konuştuğumu düşündüm; ne kadar bilgi verdiğimi ve kaç sınırı aştığımı. Gözlerim büyürken Tugay'ın beni dikkatlice dinlediğini fark ettim. Yüzünde heyecanlı ve meraklı bir ifade vardı.

Telaşla bir anda hayatımda onsuz geçirdiğim günleri onunla paylaşmak istememin nedeni neydi? Bu duygunun adı neydi?

"Şey," dedim yanına geçerek. "Çok mu konuştum? Özür dilerim, ortam yoktur, ya çok konuşurum ya hiç konuşmam. Annem olsaydı şu an delirirdi." Bir keresinde Kerem'e de sarhoş olup anılarımdan söz etmeye başlamıştım, birkaç dakika sonra çok konuştuğumdan yakınıp uyumaya gitmişti. Kırıcıydı ama haklılardı. İnsanları sıkıyor olabilirdim.

Tugay'ın sağına geçtiğim için düzelterek beni soluna aldı. Gülümsemeye devam etti. "Hiç kimseyi bu kadar dinlemek istememiştim," diyerek bana karşı çıktı. "Ne çok konuşmasından bahsediyorsun, hiçbir şey anlatmadın ki. Devam et, dinliyorum ben." Omzumu silkerken sessizliğe yeniden gömüldüm fakat bu onu rahatsız etti. "Çocuk gibi bükme dudağını, öyle az konuştun ki çok konuşan insan görmemişsin sen. Ben çok konuşurum mesela." Ciddi olamazdı. Az ve öz konuşuyordu o, bunu görmüştüm fakat benim çenem düşmüştü.

"Derdin başından aşkın," dedim yeniden omzumu silkerek. "Bir de geçip sana çenesi düşüklük yapıyorum."

"Avukat," dedi ilk defa başına *sevgili* koymadan. Gözlerimi açıp tedirginlikle ona baktım, öfkelenmiş miydi? "Sevgili Avukat," diye düzeltti hemen. "Hiç arkadaşın olmadı mı?"

"Bunu da mı söyledim?" diye sordum ellerimle yüzümü kapatıp.

"Yok," dedi utanmayayım diye. "Ben öyle tahmin ettim."

"Arkadaşlarım oldu ama beni pek sevmezlerdi, şimdi bir tane yakın kız arkadaşım var ama iş ilişkisi," diyerek kısa bir cevap verdim. "Ayrıca bence konuyu kapatalım, sınırları epey aşıyoruz."

"Sevgili Avukat, sınırların gelmişini geçmişini si..." Sustu, ardından derin bir nefes verdi. "Tamam, şöyle düşün. Ben müvekkilim, suçluyum, mahkûmum, Suç Kralı'yım; sen de avukatımsın, *benim* avukatımsın, altını çiziyorum." Göz kırptı. "Sadece benim avukatımsın şu an ama bunların dışında biz neden iki arkadaş olmayalım? Beni neden arkadaştan saymıyorsun sen?"

Dudaklarım aralanırken, "Arkadaş mı?" diye sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Neden olmasın?" Kaşlarını çattı. "Benim de pek arkadaşım olmadı, senin de olmamış. Ben on üç kişiyi öldürmüş bir katil olabilirim ama pekâlâ harika bir arkadaş da olabilirim. Söylesene, arkadaşı katil olan tek kişi sen misin?"

"Hımm," dedim başımı sallayarak. "Dünyada nadir bulunurmuş gibi geldi."

"Ben şimdi sana yüzlerce kişi bulabilirim beni haklı bulan. Arkadaşken bütün bu karmaşalardan, savaşlardan uzaklaşırız ve sadece ikimiz hakkında konuşuruz." Bu kez o önüme geçti, geri geri yürümeye başladı. Az önceki çocuksu hevesim sanki ona geçmişti. "İkimizi de büyük bir yalnızlıktan kurtarıyorum, istemez misin benim gibi bir arkadaş? Madem yapayalnızım, bu yapayalnızlıkta gel benim arkadaşım ol."

Aynı şaşkınlıkla bakarken, "Nasıl bir arkadaşlıktan söz ediyorsun?" diye sordum.

Tugay gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığında, "Aklın nerede Sevgili Avukat?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Bence bu çok zor görünüyor." Bir kez daha durduk ve ayağımla yere bir şeyler çizmeye başladım. "Yani bana üzüldüğün için arkadaşım olmak istiyorsan bu daha kırıcı. Ayrıca aramızdaki sınırların durmadan aşılmasından da fazlasıyla rahatsızım, yani sonuçta ben senin avukatınım ve..."

Bir anda çenemde sol elini hissettim. Başımı hafifçe kaldırdığında göz göze geldik. Üstten bana bakarken elini çenemden çekmeden, "Senelerdir yapayalnızım Sevgili Avukat," dedi dürüstçe. "Ve bu bir hücre yalnızlığı değil, içsel yalnızlık. Şimdi hayatının belki de son günlerini yaşayan bir mahkûmum, insanlar beni öldürmek için savaş veriyor, ilk canımı alan kişiyi ödüllendirecekler; herkes bana nefretle bakıyor, yanımda olanların bazıları bile amaçları uğruna benimle." Başparmağı çenemde dolaştı, ürperdiğimi hissettim. "Arkadaş olunması zor bir adam olduğumu söylersen anlarım, ısrar etmem ama bütün bunların dışında sebeplerin varsa umurumda bile değil çünkü sen beni içsel yalnızlıktan kurtardın az önce. O parlayan güneş buna şahitti. Sen uzun süre sonra bana tuhaf bakmayan tek kişisin."

Yutkundum. "Arkadaş olunması zor bir adam değilsin," diyerek karşı çıktım. Elini çenemden hâlâ çekmiyordu ve kalbim atıyor, atıyor, atıyordu. "Sadece..." Sustum.

"Sadece mahkûmum diye mi?"

"Tugay sen bir katilsin," diye mırıldandım.

"E sen de katilsin," dediğinde yine fena patladım.

"Sen gerçek bir katilsin," derken kaşlarımı kaldırdım.

"Sen yapay bir katil misin?"

"Öyle değil," diye çıkıştım. "Bütün bunların dışında beni zorla avukatın yaptın. *Tehdit ederek.* Bir çiçek gönderdin diye beni zorla ve tehditle avukatın yapmadığın anlamına gelmiyor. Arkadaşlıklar zorunluluklarla başlamaz. Arkadaşlıklar sözleşmelerden geçmez, bana bir sözleşme imzalattın sen. Bir amacın var, bir savaşın. O yolda yanında olmamı istiyorsun, o yolun sonuna kadar da arkadaşım mı olacaksın? Peki ya sonra?"

Tugay çenesini havaya kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. "Seni avukatım yaptım, gerisi senin elindeydi, bunları sen istedin. Aslında seni avukatım yapmak büyük bir kumardı da. Güneşi gösteren kişi sendin, bunun için savaş verdin. Uzun süredir çikolata yememiştim, bana çikolata verdin." Başını salladı. "Hücrede kalmamı bile engellemeye çalışıyorsun. Seni seçtim, avukatım olmanı istedim fakat gerisi senin içinde yanan ateşle gerçekleşti. Durma, itiraf et."

Bana doğru eğildi, ardından biraz daha yaklaştı, dudaklarıyla dudaklarım arasında birkaç santim kaldığında dengem sarsılmıştı. Kulağıma yaklaştı, nefesi boynuma çarpıyordu. "Feridun'u astırmak ve kolunu kestirmek senin tercihindi Sevgili Avukat. Bunları ben istemedim, sen yaptın."

Yine ve yine fena patlamıştım. Geriye çekilip yüzüme bakmaya devam etti ve cevap bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Babam için yaptım," dedim hızlı bir şekilde.

"Babanın sol kolu hâlâ yerinde," dedi o da hızla. "Fakat Feridun'dan intikam aldın. Benim için."

Altdudağımı dişlerimin arasına alırken kendimi tutamayarak, "Çünkü sana bunu nasıl yaptıklarını izledim," dedim sert bir sesle. "İki dakika on yedi saniyeye sığdırmışlar senin kolunun kesilişini. Bu çok ağırdı."

Tugay bunu bilmiyor olmalıydı, kaşlarını kaldırdı. Hayır, benim izlediğimden emindi, bu kadar kısa sürmüş olması onu şaşırtmış olmalıydı. "Acısı iki dakika on yedi saniyeden çok daha uzundu ama bu söylediğin bir yanıt değil," derken başını salladı. "Çektiğim acıyı...

İşaretparmağı tam kalbimin üzerine geldiğinde kaskatı kesildim. "... tam kalbinde hissettiysen bu seninle alakalıdır. Çektiğim acı, içindeki intikam ateşini alevlendirdi fakat az önce yaşananlar o intikam ateşinden çok daha büyüktü." Gülümserken gözleri ışıldadı. "*Beş dakika seninle güneşi hissetmek, iki dakika on yedi saniyeden daha büyüktür.*"

O an ilk kez çektiği acıyı Tugay'dan dinlemek istedim; bunun ona hissettirdiklerini ve sonrasında olanları da. Fakat bunu ondan dinlemeyi kaldırabilir miydim, bilmiyordum.

Bir süre yüzüne baktım, ardından yeniden yürümeye başladığımda bana eşlik etti. Koridorun bitmesine çok az kalmıştı fakat hiçbir şekilde bu yolun bitmesini istemiyordum. "Seninle arkadaş olursam beni örgütünden sayacak mısın?"

"Hayır," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Örgüt de neyin nesi? Benim adım Tugay ve seninle arkadaşken öylesine bir adamım, karıncayı bile incitemem. İmdat, kurtarın beni."

Güldüğümde o da bana eşlik etti. "Peki sınırları çok aşacak mısın?"

"Hangi sınırlar?" İmalı imalı ona baktım. "Söz veremem," dedi ve yeniden geri geri yürümeye başladı. "Zaten siktiğimin kelepçeleri var, daha ne kadar sınır olabilir ki?" Gözlerimi büyüttüm. "Tüh kere tüh," dedi yeniden. "Yine küfrettim."

Kahkaha attım. "Çok tuhaf birisin," dedim dürüstçe. "Bu çok dikkatimi çekiyor." Dikkatle ona baktığımda onun da beni izlediğini fark ettim. "Çocukluğunu çok merak ediyorum. Gerçekten senin de hiç arkadaşın yok muydu?"

Gözlerini koridorun sonuna çevirdi. "Pek yoktu. En yakın arkadaşım annemdi, bir başkasına ihtiyacım olmuyordu."

"Annenle güzel bir ilişkin vardı o halde?" dediğimde sadece başıyla onayladı. İçsel bir savaş verirken kıvrandığımı anladı ve ağzımdaki baklayı çıkarmam için kaş göz işareti yaptı. "O videoda annenden söz ediliyordu," dediğimde sesim çok kısık çıkıyordu. "Yani annenin ölümünden..." Gözlerini gözlerimden bir an bile olsun ayırmadı ama elalarına acının bulaştığını gördüm. "Yani bu çok acı ama umarım bunu ona yapanlar..."

"Öldü," dedi kısaca.

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört."

"Yani anneni sonradan o şekilde görmek, o yaşta bir çocuk için..."

"Başından sonuna kadar oradaydım," dediğinde kaskatı kesildim ve o da bakışlarını başka yöne çevirdi. "Her anını izledim, kurtarmak da imkânsızdı. Ve evet, aynı baltayla kolumu kestiler ama annemi gördüğüm an kadar canımı yakmadı bu." Bakışları yeniden bana döndü. "O yaşımdan beri de savaş içindeyim, her anlamda."

Hayır, Tugay'ın ağzından onun çektiklerini dinleyemezdim.

"Anlıyorum," derken Tugay'dan yayılan o mutsuz havayı hissedebiliyordum. "Benim de kardeşimi gözlerimin önünde vurdular, henüz ufacık bir çocuktu ve şu an engelli. Yani sevdiğin birinin gözlerinin önünde canının yanmasının ne demek olduğunu çok iyi bilirim, seni anlıyorum." Sessiz kaldı, herhangi bir şaşkınlık belirtisi bile yoktu.

Koridorun sonuna kaç adım kalmıştı bilmiyordum fakat artık bittiğini görebiliyordum. Avcumda duran beyaz laleyi evimin hangi köşesine koyacağımı düşünmeye başlamıştım; ona hiçbir zarar gelmemeliydi.

"İki yüz otuz sekiz," dedi sonra bir adım daha attı. "İki yüz otuz dokuz." Koridorun sonuna gelmeden önce derin bir nefes aldı, ardından açıklığa çıktık. "İki yüz kırk," diyerek bakışlarını bana çevirdi. "Seninle az önce geçirdiğim beş dakika ve iki yüz kırk adım," dedi içten bir tebessümle. Gülünce öyle güzel bir adama dönüşüyordu ki aksini iddia edenle savaşa girebilirdim. "Son nefesimi verirken bile aklımda olacak çünkü yaşadığımı hissettirdi."

"Böyle konuşma," dedim kaşlarımı çatarak. "Tekrar izin almaya çalışacağım ve yarın yeniden geleceğim, duruşma için konuşmamız gerek."

Bakışlarında bambaşka bir ifade gördüm, hem mutsuzluk hem de heyecan içeren bir ifade; heyecanın yanında alevlenen bir öfkenin de izleri vardı. Anlayamamıştım ama gözleri çıktığımız açıklıkta geziniyordu, birkaç saniye daha kazanmaya çalışıyordu, bir planı vardı.

"O halde," dedi Tugay arkama bakarak. "Arkadaş mıyız Sevgili Avukat'ım?"

Gözlerimi kısıp onu dikkatle inceledim. "Arkadaşız şimdilik," dedim başımı sallayarak. "Sevgili Müvekkilim."

Tugay derin bir nefes aldı, ardından bana doğru bir adım attı. Omuzlarını dikleştirdi, bakışlarındaki o güzel ifade yok oldu, karanlık bulutlar tepesindeydi artık. Hayır, yanılmamıştım, bugün bombalar patlayacaktı, bunu görebiliyordum. Tugay'ın bir planı vardı.

"O halde," dedi ve o sırada yan tarafımızdan başka gardiyanın geçtiğini gördüm. Gardiyanlardan bir tanesi Tugay'a aşağılayarak baktı,

Tugay ise aldırış etmeden sırıttı. "O halde," dedi bir kez daha. "Arkadaşın senden ilk özrünü diliyor ve ilk kıvılcımı başlatıyor." Geriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. "Yanımdan bir an bile olsun ayrılma Sevgili Avukat çünkü sadece benim yanımda güvendesin."

Gardiyan, "Damgalı eşek," diyerek Tugay'ı aşağıladığını sandığında ve güldüğünde omzunun üzerinden dönüp bize bakmadı bile. "Ne de güzel damgaladım ama seni."

"Ne?" dediğimde Tugay başıyla bana selam verdi, bileklerini havaya kaldırdı ve bir klik sesinin ardından sol elini kelepçeden kurtardı. Yanımızdaki gardiyanlardan bir tanesi şaşkınlıkla bize bakarken Tugay arkasını döndü, az önce laf atan gardiyanı omzundan tutup çevirdi ve arkasına geçti. Ellerini adamın yüzüne yerleştirdi, kolunu boynuna doladı. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşmişti.

"Beni hatırladın demek gardiyan," diye mırıldandı kulağına. "Evet, ensesini damgaladığın o mahkûmum ben ve şimdi seni öldüreceğim." Gardiyanın gözleri kocaman oldu. Tugay bir anda geriye çekilip adamın boynunu tuttu ve tek hareketle boynunu kırdığında gardiyan ayaklarımın dibine düştü. Ölmüştü.

Ufak bir çığlık attığımda uzakta olanları izleyen ve tarafsız sandığım gardiyan Tugay'ın üzerine atıldı. Tugay ise dirseğiyle gardiyanın yüzüne vurdu, ensesinden tutup duvara doğru sürükledi. Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde adamın başıyla yangın düğmesine sertçe vurdu, cam kırıldığında kafasıyla bu kez düğmeye vurdu ve yangın sirenleri ötmeye, ışıklar yanıp sönmeye ve sular akmaya başladı.

Hemen ilerimizdeki koridorda hareketlenme başladı ve düzeneklerden sesler geldi. Büyük bir şaşkınlıkla ona bakarken ensesinden tuttuğu adamı yere fırlattı, sonra önüme geçip birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Bir yerine bir şey olmadı ya."

Kocaman gözlerle ona bakarken, "Ne yaptın?" diye sordum. "Neler oluyor?" Henüz birkaç dakika önce sakin sakin yürüyordük ve birden yaşananlar... Ağzım kocaman açılmış ona bakıyordum.

"Başka zamanım yoktu," diye açıkladı. Gardiyanların bizim olduğumuz tarafa doğru koşmaya başladığını gördüm. Bütün bu kargaşanın ortasında Tugay kolumdan tutup çekti ve koşmaya başladık.

Az önce iki yüz kırk adımda yürüdüğümüz koridoru belki altmış adımda geçtiğimizde şaşkınlıkla etrafıma bakıyordum fakat Tugay bu planı çoktan hazırlamıştı, bunu hareketlerinden anlayabiliyordum.

Koridorun sonundaki merdivene doğru gittiğinde ve tırmanmaya başladığında ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Amacı kaçmaksa bu imkânsızdı, kapılarda dedektörler vardı. Dışarı bir adım attığı an tepedeki keskin nişancılar onu alnından vururdu.

"Tugay..." diye inlediğimde merdivenin son basamağını da çıkıp sola döndü, ardından duvara yaslanıp beni de önüne aldı. Bir eli belime sarıldığında sırtım göğüskafesine yaslandı, nefesi boynumdaydı. "Tugay," diye inledim yeniden. "Neler oluyor?"

Eliyle ağzımı kapattığında kulağıma, "Sadece sus," diye fısıldadı. "Saatlerce konuşmanı dinleyebilirim ama şu an sus Sevgili Avukat." Kolu öyle sıkı dolanmıştı ki vücutlarımız bir bütün halindeydi.

Birkaç saniye içinde gardiyanlar hızla merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Bizim olduğumuz tarafa değil de sağa döndüklerinde Tugay belimdeki elini uzaklaştırdı. Yeniden önüme geçtiğinde bu kez eli elimi buldu ve sola doğru koşmaya başladı.

"Kaçamazsın," diye inledim. "Buradan kaçamazsın!"

Hiçbir cevap vermedi. Bir kapının önüne geldiğimizde kapı açıldı, bir gardiyanla karşılaştık. Göz göze geldiğimiz an adamın yarım ay dövmesini gördüm, o dövmeyi görmemle Tugay'ın adamın yüzüne sert bir yumruk geçirmesi bir oldu. Gardiyan belindeki silaha ulaşmadan Tugay onu arkadaki masaya yatırdı ve ensesinden bastırırken elindeki silahın yere düşmesine neden oldu.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu Tugay. "Elektrik verdiğin o mahkûmum ben."

"Piç kurusu," diye bağırdı gardiyan öfkeyle.

Tugay gardiyanın başını kaldırıp sertçe masaya çarptı. "Bütün mahkûmların koğuşlarını aç," diye emir verdi bilgisayarı işaret ederek. "Yoksa o silahla beynini patlatırım senin."

"Siktir git," dedi gardiyan. "Siktir git! Senden emir alacağıma..."

Tugay yerdeki silahı aldı ve bir an bile düşünmeden adamı bacağından vurdu. Adam acıyla inleyip yere çöktüğünde Tugay yeniden onu yakasından tutup kaldırdı ve az önce belki de keyifle oturduğu sandalyesine yerleştirdi. "Bütün koğuşların kapısını aç yoksa beynini patlatmadan önce bütün uzuvlarını parçalarım senin."

Gardiyan çok çabuk teslim olup hızla bilgisayardan birkaç tuşa bastı. Saniyeler sonra hapishanenin içinde kapıların açılma sesi yankılandı, hemen sonrasında ise mahkûmların bağırışları, silah sesleri ve daha fazlası.

Tugay gülümseyerek geri çekildi, silahın kilidini açtı, yüzüne kan sıçramasın diye başını bana çevirdi ve isabet aldıktan sonra silahı ateşledi. Gardiyanın beyni patladığında koluma ve yüzüme kan bulaştı. Tugay'ın da eline kan sıçramıştı fakat gözlerini bir an bile olsun benden ayırmıyordu.

Neye dikkat etmem gerektiğini, ne olduğunu, ne uğruna gerçekleştiğini hiçbir şekilde anlamıyordum; tek gördüğüm Tugay'ın hapishanede büyük bir savaş başlattığıydı ve Krallık yanlısı olan, ona işkence çektiren bütün gardiyanları öldürdüğüydü.

Tugay silahı beline sıkıştırdı, ardından masanın üzerindeki peçetelerden aldı ve elini sildi. Sonra bir peçete daha alıp bana yaklaştı. Yüzüme gelen kanı silmeye başladığında bunu daha birkaç saat önce hayal ettiğimin ve başıma geldiğinin farkındaydım.

"Özür dilerim," dedi sakin bir sesle ve yanağımdaki kanı temizledi. "Bu gerçekten büyük terbiyesizlikti."

Büyük bir şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken mutsuz bir şekilde dudaklarını büktü. Hızlı adımlarla benden uzaklaştı ve odadaki bir dolabın kapağını açtı. Kaskatı kesilmiş bir halde tam karşıma bakarken yeniden önüme geldi, üzerime bir ceket geçirdi. Bu gardiyan ceketiydi ve baldırlarıma kadar geliyordu, oldukça büyüktü.

Sakince ceketi üzerime oturttu, ardından kocaman bir pantolonu eğilip bacaklarımdan geçirdi. Şaşkınlığımın farkındaydı ve bu üzerimi giydirmeye başlamasına neden olmuştu. Fazlasıyla bol gelen pantolonun belini kemerle iyice sıktı, sonra ceketi üzerine bıraktı.

Ben ona bakmaya devam ederken saçlarıma uzandı. Saçlarımı tepeden toplayıp başıma bir şapka geçirdi, yüzümü gizledi. "Saçlarına bu şekilde dokunduğum için çok üzgünüm," dedi gerçekten mutsuz bir sesle. "Fakat hayal ettiğimden daha yumuşakmış."

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayabildim en sonunda.

"Seni gizliyorum," dedi başını sallayarak ve geri çekilip şapkamı daha aşağıya indirdi. "Olabilecek her zarardan."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum bir kez daha. "On dört kişiyi öldürdün."

"On beş," diye düzeltti, ardından başını iki yana salladı. "Ve ne yaptığımı sonra konuşuruz Sevgili Avukat, sadece yanımdan ayrılma yeter."

Korkuyor muyum? diye düşündüm fakat hayır, korku yoktu; hatta endişe de. Yaşananlara ya da ölen insanlara bile üzülemiyordum çünkü

ülke bu haldeydi. Silahlar konuşuyordu, insanlar öldürülüyordu, bütün bu gardiyanlar günlerce mahkûmlara işkenceler ediyordu.

Bu kez elimden izinsiz tutmak yerine elini uzatıp tutmamı bekledi. Yutkunduğumda bakışlarım uzattığı sol eline kaydı. Bu, onun suç ortağı olmak, ona ayak uydurmak demekti; bu, direnişte benim de adımı geçirmek demekti fakat başka yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Karşılık olarak sol elimi açıp avcumun içindeki beyaz kâğıttan laleyi gösterdim. Bu ikimizin arasındaki bir simge gibiydi. O kadar kargaşaya rağmen o çiçek elimden bir an bile düşmemişti.

Tugay gülümseyerek avcumun içindeki beyaz laleyi aldı, ardından üzerimdeki gardiyanın ceketinin önünü açtı. Göğüskafesim yeniden ortaya çıktığında laleyi çikolata sıkıştırdığım yere, iki göğsümün ortasında yerleştirdi. Bütün bu cehennemin ortasında heyecandan delirecek gibi olmuştum.

"En güvenli yer," dedi göz kırparak. Parmaklarının birkaç saniyede tenimde gezinmesi nasıl bu kadar heyecanlandırabilirdi? "Öyle değil mi?" Yeniden fermuarı çektiğinde teslim olmuştum. Hareket bile edemiyor, sadece ona ayak uyduruyordum. Tugay Demir'in üzerimdeki etkisini bu şekilde tanımlayabilirdim.

Gözlerim üzerimdeki cekete kaydığında başımı iki yana sallıyordum. "Bunu daha önce planladın," dedim tek nefeste.

"Evet," dedi sakin bir sesle. "Adımlarımın yavaşlığının bir diğer nedeni de buydu, o gardiyanın vardiya saatini bekliyordum." Bakışlarımı ona çevirdiğimde gülümsedi ve önüme gelen bir tutam saçı da şapkamın içine gizledi. "Fakat en büyük neden, seninle geçirmeye devam etmek istediğim o güzel zamandı. Masumiyet hemen kana bulansın istemedim."

Başımı iki yana salladım. "Bunu ne zamandan beri planlıyordun?"

"Bir süredir."

"O halde sana güneşi göstereceğimden emin miydin?"

"Emindim," dedi büyük bir güvenle. "Ben kendimden çok sana güvendim."

Aklına yetişemiyordum ve daha bilmediğim neler olduğunu düşünüyordum. "Bunu benimle paylaşabilirdin," diye fısıldadım.

"O zaman benim gibi biriyle arkadaş bile olmak istemezdin," derken ela gözlerini kıstı. "Ayrıca tüm bunlara karşısın. Sen hukuk insanısın, ben bir suçluyum. Seninle sadece müvekkil ve avukat ilişkimiz

varken büyük bir savaş içerisindeyiz." Yeniden üzerimdeki cekete baktı. "Ve şu an canımı sıkan tek şey, o güzel beyaz lekeyi kapatmak zorunda kalmak. Başka hiçbir şey canımı sıkamaz."

Soğukkanlıydı fakat bir o kadar sıcaktı, katildi ama bir o kadar da canımı umursuyordu. Korkusuzdu ama bir o kadar da sevdiklerinin canına bir şey olacak diye korkuyordu. Elbette kendimi sevdiği biri olarak nitelendirmiyordum ama yüzünden tedirginliğini anlayabiliyordum.

Hapishanenin içinde siren sesleri ötmeye, anonslar geçilmeye başladı. "HERKES KOĞUŞUNA DÖNSÜN YOKSA CANINIZDAN OLACAKSINIZ!"

Mahkûmlar bu anonsa alayla gülmüş olacak ki sesleri daha fazla yükseldi.

Tugay bir kez daha elini uzattığında yine tutmamı bekledi. *Ya onunla beraber ya da yalnız,* dedi iç sesim ve ben yine ilk seçeneğin yolundan ilerlediğimde sıkıca elini tuttum.

Protez elinin soğukluğunu benim elimin sıcaklığı örttü. Gözlerini kıstığında aynı şeyi düşünmüş olacak ki, "Hissetmiyorum sanma Sevgili Avukat," dedi ve diğer eliyle elimin üzerine dokundu. "Sıcaklık sadece dokunularak hissedilmez. Ben sana dokunmadan da sıcaklığını hissediyorum, en başından beri hem de."

Yutkunduğumda gülümsedi, ardından döndü ve kapıya ilerledi. Çıktığımız anda suya girdik. Her yer su altındaydı çünkü yangın düğmesine basmıştı. Paçalarımıza kadar suya batmıştık. Bunun dışında bir mavi, bir kırmızı ışık yüzümüze vuruyordu. Tugay hızlı adımlarla az önceki merdivene doğru yürümeye başladığında elimi öyle sıkı tutuyordu ki, *Acaba ne kadar sıkı tuttuğunun farkında mı?* diye düşünmeden edemedim.

Merdivenlerin son basamağından indiğimizde ise cehennemle karşılaştım.

Mahkûmlar ortadaydı, gardiyanlarla savaş içindeydiler. Çoğunda silahlar vardı ve öldürüyorlardı. Aynı şekilde gardiyanlar da gözlerini kırpmadan mahkûmların canını alıyordu. Yerlerde ölü, yaralı insanlar vardı. Koridorun duvarlarına bile yazılar yazılmıştı, camlar kırılmıştı, duvarlardaki Krallık simgeleri parçalanmıştı.

Ülkede iç savaş çıkmak üzereydi, hapishanedeyse çoktan çıkmıştı ve bunu Tugay başlatmıştı.

"Babam," diye inledim korkuyla. "Babam!"

Tugay bunu da düşünmüştü. "Güvenli bir yerde," dedi sakin bir sesle. "Her şeyden haberi var." Bütün o kargaşanın ortasında sahilde yürüyormuş gibi duvar kenarından ilerledi. Ayaklarımın dibine düşen insanların üzerinden atlıyordum ve Tugay her adımımızdan önce bir kamerayı elindeki silahla vuruyor, etkisiz hale getiriyordu. İzlenmemizin önüne geçiyordu.

Gardiyanlardan bazıları mahkûmların tarafındaydı ve diğer gardiyanlarla kavga ediyorlardı, Tugay'ın yanında olan gardiyanlardan bazılarını onların arasında görebiliyordum. Başka uzun koridora çıktığımızda burası daha kötü bir haldeydi. Duvarlarda BL yazıyordu, cümleler BL'nin cümleleriydi. Yerlerde bile BL yazıyordu ve Tugay'ın adım attığı yerlerdeki mahkûmlar daha fazla cesaretleniyordu.

"Bir kişi ölür, bin kişi dirilir; susma, çığlıklar başka ölü zihinleri de diriltir!"
BL

"Bu hapishanede on üç yaşında bir çocuk açlıktan öldü. Korktuğun an o çocuğun acısını hatırla!"
BL

"İntikam acıdan doğar; bizi acıya alıştırdılar, şimdi onlar intikamlarımıza alışacak!"
BL

Bir anons daha geçildi: "ŞİMDİ BUNA SON VERMEZSENİZ HEPİNİZ İDAM EDİLECEKSİNİZ!" Sanki hepsini idam etmeyeceklerdi. "AF DİLERSENİZ KRALLIK SİZİ AFFEDECEK." Affetmezdi, bunu herkes biliyordu, bu yüzden bir kişi bile geri adım atmıyordu.

Bir gardiyan bize silah doğrulttuğunda hızla eğilerek Tugay'ı da çektim. Kurşun arkamızdaki duvara isabet ettiğinde Tugay oraya baktı, ardından bana bakıp belindeki silahı çıkardı ve tek seferde gardiyanı alnından vurdu.

"On altı," dedi dişlerini sıkarak, sonra bana baktı. "Bak gerçekten isteyerek yapmıyorum. Görüyorsun, zorunda bırakıyorlar beni." O sırada bir mahkûm üzerimdeki üniformadan olsa gerek kolumdan kavrayıp çekiştirdiğinde Tugay onu öyle bir itti ki mahkûm duvara yapıştı. "Sıktığımın salağı," dedi Tugay dişlerini sıkarak. "Gardiyanın elini mi tutup yürüyeceğim burada?"

Mahkûm, Tugay'ı yeni görmüş olacak ki gözlerini kocaman açtı ve ellerini kaldırarak özür dileyip kaçtı. Şaşkınlıkla ona bakarken daha sonra bu ana gülmeyi aklımın bir köşesine yazdım ve Tugay'la yürümeye devam ettim.

"Küfrettim yine," dedi az önce dört kişiyi öldürmemiş gibi. "Bugün çok abarttım." Hâlâ eğlenebiliyor, sakin sakin böyle cümleler kurabiliyordu. Onun yerinde olsam bu kadar kargaşanın sahibi olarak aklımı kaçıracağıma emindim.

Koğuşların olduğu kısma ulaştığımızda orayı ilk defa görüyordum ve o görüntü kalbimi sıkıştıracak kadar kötüydü. Ranzalar iki katlıydı fakat yattıkları yer resmen taştandı, yerler betondu, pencere yoktu. İçerisi bir insanın yaşayamayacağı kadar kötü bir haldeydi. Yastıkları yoktu, köşede görünen tabaklar kir içindeydi.

Onları insan yerine koymuyorlardı; insanı geç, hayvan yerine bile koyulmuyorlardı.

Mahkûmların bu nefreti, bu kini o an o kadar haklı geldi ki ben kuştüyü yatağımda yatarken bu insanların bazılarının suçsuz yere buralarda yatmaları canımı yakmıştı.

Babam her zaman, *Bir resmin içinde olmakla dışarıdan bakmak farklı olaylardır,* derdi. Bu cümlenin ne anlama geldiğini yeni anlıyordum ve neden gururundan vazgeçemediğini de görebiliyordum.

Yerinde olsam ben de vazgeçmezdim, diye düşündüm.

Koğuşların olduğu yerden işkencelerin olduğu yere geçtiğimizde açık olan kapıdan yerdeki kan izlerini, zincirleri, kırbaçları, buzları, ateşin izlerini gördüm. Belki de birini yakarak öldürmüşlerdi.

Korkuyla başımı çevirdiğimde farkında olmadan Tugay'a sokuldum ve elini daha sıkı tuttum. Bu kısım daha sakindi ve gardiyanlar azdı; aslında hapishanede gardiyanlar mahkûmlardan daha azdı. Bu yüzden mahkûmların direniş çığlıkları daha fazla duyuluyordu.

Tugay başka merdivenleri tırmanmaya başladığında nereye gittiğini anlamıştım: müdürün odasına.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Gerekeni," dedi sadece. Merdivenin son basamağında durduğunda buranın sessiz olduğunu fark ettim. Hiçbir mahkûm buraya gelmemişti, belki de her şey plan dahilindeydi. Müdür odasında saklanıyordu. Ah, evet, Tugay'ın mahkûmları çıkarması bile planlıydı, gardiyanların büyük çoğunluğunu müdürün odasından uzak tutmak için yapmıştı.

Tugay bir anda beni yine kendine çekti, bu kez kolunu boynuma sardı ve sırtımı tamamen ona yaslamama neden oldu. Başını eğip baktı ve derin bir nefes aldı. "Sevgili Avukat," dedi. "Çok özür dilerim, bunu yapmak zorundayım."

"Neyi?" derken gözlerim kocaman açıldı.

O sırada Tugay başımdaki şapkayı çekip çıkardı ve saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine neden oldu. Çenesi başımın tepesine dayandığında kolu boynuma daha sıkı dolandı fakat sıkmıyordu. Derin bir nefes aldı, verdi ve bir kez daha aldı. "Artık en sevdiğim koku var," diye mırıldandı nefesini verirken.

"Ne?" diye sordum. Anlamıyordum, delirmişti.

"En sevdiğim koku şu an lavanta çünkü laleler kokmaz." Gözlerim iyice büyüdü. "Fakat bu yarın değişebilir, her şey sana bağlı."

"Tugay," diye fısıldadım, diğer kolunu belime sardı. "Sen delirmişsin." En son ilgilendiğim çiçekler lavantalardı. "Şu an, şu konumda bunu mu söylüyorsun?"

"Başka hangi konumda söyleyebilirim?" diye sordu Tugay. "Bizim zamanımız mı var?" Haklıydı ve kahretsin, bu çok kötüydü. "Ayrıca daha doğru bir konum bilmiyorum ben."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Hiçbir cevap vermedi, keskin bir nefesin ardından merdivenden benimle beraber çıktığında karşımızda sekiz gardiyan gördüm. Müdürün odasını koruyorlardı. Hızla silahlarını bize doğrulttuklarında gözlerim kocaman açıldı. Tugay o an elindeki silahın namlusunu şakağıma dayadı ve kolunu boynuma daha sıkı dolandı.

"Kollarımın arasındaki Krallık yanlısı bir avukat," diye bağırdı. "Ve ufacık bir zararınızda onun beynini dağıtırım!"

O an korkacağımı ya da avazım çıktığı kadar bağıracağımı sandım ama öylesine rahattım ki. Her şeyin bir oyundan ibaret olduğunun farkındaydım fakat bu kadar rahat görünmek dünyanın en saçma izlenimini yansıtacağından çırpınmaya başladım. "İmdat!" diye haykırdım. "Kurtarın! Beni öldürecek!"

Tugay rol yaptığımı anlamamış olacak ki sıkıca sardığı kolunu hafifçe gevşetti ve namlunun soğuğunu şakağımdan birazcık uzaklaştırdı. Gardiyanlar birbirine bakmaya başladığında, "Eftalya Atalar!" diye haykırdım. "Feridun Karaman'ın eski avukatıyım! Meclisteki birçok kişinin avukatlığını yaptım! Beni esir tutuyor!"

Gardiyanlar silahları havadayken bize bakıyordu ve Tugay onlara doğru yürüyordu. "Çekilin," dedi kapıyı işaret ederek. "Yoksa onun beynini dağıtmakla kalmam, Krallık'ın tüm bilgilerini yayarım."

Gardiyanlardan bir tanesi cebinden telefonu çıkardığında direkt adımı arattığını anladım. Diğerlerine telefonunu gösterdi. Bütün internet aramalarında adım, Krallık'a yaptığım iyiliklerle geçiyordu, avukatı olduğum davalarla, aldığım ödüllerle ve niceleriyle.

Bu yüzden beni kaybetmek istemezlerdi ve o an Tugay'ın bu planı beni de dahil ederek yaptığını anlamıştım. Planı bugün uygulamıştı çünkü ben olmasaydım müdürün odasına giremezdi.

"İndirin silahları," dedi internete bakan gardiyan. "Doğru söylüyor."

"Çekilin," dedi Tugay ve şakağıma silahı daha fazla dayadı. Tek hareketiyle benim de beynimi patlatabilirdi ve ben senelerce tanıyormuş gibi güveniyordum ona. Beni öldürebilirdi, hatta daha kötüsü gerçekten onlardan biri olarak görebilirdi ama buna inanmıyordum. Bu olayın ardından Tugay'm defalarca bu yaptığı yüzünden özür dileyeceğinden ya da keyifle gülüp suç ortağım olduğunu söyleyeceğinden emindim.

Peki ya ben neden ona ayak uydurmuştum?

Gerçekten her şeyi o an itiraf etsem ve planlarından bahsetsem veya gardiyanlar kapıyı açmasa bana zarar verir miydi?

Gardiyanlar iki yana açıldıklarında Tugay beni önünden çekmeden kapının önüne geçti ve gardiyanlara kapıyı açın emri verdi. Bir tane gardiyan kapının kolunu çevirdi ve kilitli olduğunu fark etti ardından başını iki yana salladı. Bu sırada içeriden müdürün küfür sesleri yükseliyordu, biriyle konuşuyordu. "Kapımda!" diye haykırıyordu. "Geldi! Beni öldürecek! İşkenceleri abarttığınızı söyledim! Destek çağırın! Yetemiyoruz!"

Tugay güldü, ardından kapıya öyle sert bir tekme geçirdi ki eski tahta kapı kırıldı, kilidi yere düştü ve kapı yere devrildi. Hemen masaya baktım ama müdürü göremedim, içeri girdiğimizde meşeden masanın altına saklanan müdürle karşılaştım.

"Geldi!" diye haykırdı telefondakilere. "Geldi! Odama kadar girdi! İmdat!"

Tugay beni kendinden uzaklaştırmadan belime daha sıkı sarıldı ve masanın arkasına doğru yürümeye başladığında şakağımdaki silah boynuma indirdi. Önüme gelen saçımı silahın ucuyla arkaya doğru itti. Şaşkın bir nefes alırken Tugay'ın dudakları şakağıma dokundu, bir öpücük gibi değildi, daha ziyade özür diliyor gibiydi.

"Çık dışarı Erdem Tekin," dedi Tugay Demir. "Zamanın geldi."

"Yalvarırım," dedi müdür telefona. "Yalvarırım, beni öldürecek." Fakat karşıdan ses gelmediğinde telefona baktı, yüzüne kapatmışlardı. Müdür ellerini kaldırıp masanın altından çıkarken kapıdaki gardiyanlar toz bulutu olup uçmuşlardı ve müdürü kaderine terk etmişlerdi.

Krallık'ta kimsenin birbirine sadık olmadığının bir başka kanıtıydı bu.

"Hiçbir emri ben vermedim," dedi müdür korkuyla. Orta boylardaydı, onu tanıyordum fakat onun beni tanıyıp tanımadığından emin değildim çünkü gözleri benim üzerimde bile gezinmiyordu. Tek düşündüğü kendi canıydı. "Kerem Karaman'ın emirleriydi, onu engellemeye çalıştım, her şeyi yaptım. Hatta bak..." Bir anda titreyen elleriyle kâğıtları karıştırmaya çalıştı. Sonra çıkarıp bir kâğıt gösterdi. "...senin için revire götürme emri verdirdim, ben yaptım."

"Kes lan sesini şerefini siktiğim," dedi Tugay sert bir sesle. "Camın arkasından kaç defa beni izlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Müdürün korkudan gözleri dolduğunda başını iki yana sallamaya devam etti. "Otur," dedi Tugay sandalyeyi işaret ederek. Ardından beni kendinden uzaklaştırdığında sırtım boşluğa düştü, bu hoşuma gitmemişti. Silahı kaldırdı, köşedeki güvenlik kamerasına sıktı ve o kamerayı da iptal etti.

Elinde duran şapkamı bana verdiğinde sakin bir şekilde saçlarımı toplayıp şapkayı başıma geçirdim. Müdürün ilk kez bakışları bana kaydı. "Otur!" diye bağırdı Tugay ve onu ilk kez bağırarak duymak korkudan titrememe neden oldu çünkü en korkutucu yüzünü görüyordum.

Müdür dehşetle sandalyeye otururken bana, "Sen," diye mırıldandı.

"Hepiniz o kadar salaksınız ki açıp dosyama bile bakmıyorsunuz," dedi. "Tanıştırayım, kendisi benim avukatım olur."

"Nasıl olur?" dedi müdür şaşkınlıkla. "Bu nasıl olur?"

"Kes sesini, ben istersem her şey olur." Kollarımı önümde bağladığımda çenemi kaldırıp müdüre baktım, içim sızlamıyordu bile. Belki yarın bu hareketlerime pişman olacaktım fakat şu an pişmanlık mümkün bile değildi. Çünkü aynı müdür babama da işkence çektiriyordu.

"Ne istersen yaparım," dedi müdür kısık bir sesle. "Ne istersen."

Tugay elindeki silahın namlusunu müdürün ensesine dayadı. "Başkan'ı ara," dedi net bir sesle. "Ve hoparlöre al."

Müdür gözlerini kocaman açtı. "Telefonlarımı açmıyorlar ve seni konuşturursam sonradan işime..."

Tugay, "Başkan'ı ara!" diye haykırdığında korkudan bir kez daha titrediğimi hissettim. Müdür direkt telefonu eline aldı ve rehbere girip birkaç tuşa bastı, sonra da telefonu hoparlöre aldı.

Üçüncü çalışta telefon açıldı. "Destek sağlanıyor," dedi Başkan'ın telaşlı sesi. "Beş dakika sonra orada olacaklar. Üç helikopter, altı çevik kuvvet, iki TOMA, altı profesyonel tetikçi gönderdik." Sadece bir kişi içindi bu kadar önlem. Tugay Demir bir kişiden çok daha fazlasıydı.

Tugay'ın yüzünde bir gülümseme oluştu, ardından telefona doğru eğildi. "İyi günler Sayın Başkan," dedi sakin bir sesle. "Ben Tugay Demir Çeviker, BL örgütünün kurucusuyum, sizin ise korkulu rüyanız."

Kısa bir sessizlik oluştu, ardından telaşlı bir koşuşturma, konuşma sesleri geldi. Tugay daha fazla gülümsedi. "Bu yaptığının bedelini..." dedi Başkan. Dişlerini sıkarak konuştuğu anlaşılıyordu. "...ne şekillerde ödeyeceğinin farkında mısın?"

Tugay telefonu eline aldı, diğer elinde duran silahı müdürün ensesine daha fazla yasladı. "Ensemdeki damganın bedelini ne şekillerde ödeyeceğinizin farkında mısın?" diye sordu tehditkâr bir sesle. "Sence de fazla sessiz kalmadım mı?" Gözlerini kıstı. "Hediyemi beğendin mi? Söylesene, şu an telefonu hangi elinde tutuyorsun? Umarım sol elindir." Tugay güldü. "Çünkü bir dahaki konuşmamızda sol elinde tutamayacaksın."

Başkan küfretti, ardından yeniden hareketlenme sesleri geldi. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Krallık'ın çöküşü dışında mı?" diye sordu Tugay. "İstediğim şey aslında çok basit ama sizin canınızı çok yakacak."

Başkan bir kez daha, "Ne istiyorsun?" diye haykırdı.

Tugay gülümseyerek bana baktı ve o an benim de yüzümde bir gülümseme oluştuğunu fark ettim. "Birazdan çatıda olacak gösteriyi bütün millete televizyondan izletmeni istiyorum." Gözlerimin içine baktı, en derinlere. "Bu yayın *iki dakika, on yedi saniye* sürecek."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Başkan gülmeye başladı. Öyle bir gülüyordu ki Tugay'ı aşağıladığı her halinden belliydi ama derinlerde ondan çok korktuklarını biliyordum. BL kâbusları haline gelmişti.

"Senin delirdiğini söylüyorlardı," dedi Başkan gülerek. "Fakat bu kadarını beklemezdim."

Tugay da güldü. "İnan delirmek aklımı daha fazla çalıştırıyor," diye cevap verdi. "Ve dediğimi yapmazsan hayatını bitireceğimi de bilmen gerekiyor."

"Nasıl bitirecekmişsin?" diye sordu Başkan. "Yine Krallık'ın gizli sırlarıyla mı tehdit edeceksin? Öyleyse..."

"Çatıdaki görüntüleri yayınlamazsan seks kasetin yayılacak," dedi Tugay. "Örgütüm şu an o kaseti internete yaymak için bekliyor." Başkan'ın tarafında sessizlik oluştu, Tugay ise devam etti. "Ve bu seks kaseti bir erkekle Başkan, bunu ikimiz de biliyoruz. Söylesene, bütün eşcinselleri kılıçtan geçirip eşcinsel olmak nasıl bir his? Kabullenmeni kolayca sağlayabilirim o kaseti yayarak ve senin için bu, hayatının bitmesi demek, biliyorum."

Gözlerim kocaman açıldığında elimle ağzımı kapattım. Müdür de şaşkınlıkla dönüp baktığında Tugay silahın namlusunu bastırıp yüzünü çevirmesine neden oldu. Sessizlik düşündüğümden daha uzun sürdü ve Tugay kahkaha attı. "Telefonu hoparlöre almıştın, değil mi ahmak herif? Artık bütün Krallık senin gerçekte kim olduğunu öğrendi. Şimdi onları tek tek temizleyeceksin, en güvendiğin insanları öldürmek zorunda kalacaksın. İçten tükeneceksiniz, çürüyeceksiniz." Tugay kinle telefonu kendine yaklaştırdı. "Sizi..." dedi kelimenin üzerine basturarak, "...öyle bir bitireceğim ki ölmek için dualar edeceksiniz."

Güç kazanılırdı fakat aynı oranda kaybedilirdi de. Krallık'ın gitgide güç kaybetmesine neden olan hamleler Tugay'dan gelmişti ama bu son yaptığı bütün itibarı zedeleyen türdendi çünkü Krallık'a göre eşcinsel olmak sapkınlıktı ve Başkan sapkın ilan edilecekti.

Kendi aralarında iç savaş çıkacaktı.

Başkan öfkeyle haykırdığında ellerini masaya vurduğunu duydum, ardından birilerini odasından kovdu ve bir şeyleri fırlattı. Sinir krizi geçiriyordu, Tugay ise telefonun ucunda kahkaha atıyordu. Öyle keyifliydi ki... Dakikalar önce Kerem onu yumruklamıştı, günler önce sırtını kırbaçlamışlardı, seneler önce kolunu kesmişlerdi fakat öyle intikam alıyordu ki üzerine ders bile verebilirdi.

"Sanırım bu yayın kuruluşlarının hepsinde gösterimi yayınlayacağın anlamına geliyor," dedi Tugay gülüşlerinin arasında. "Ha bu arada alt başlığa da şunu yazacaksınız: ADA HAPİSHANESİNDEKİ MAHKÛMLAR İŞKENCEYE UĞRADIKLARI İÇİN AYAKLANMA BAŞLATTI!"

Başkan haykırmaya devam ediyordu. "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı. "Senin etlerini koparacağım! Seni yaşadığına pişman edeceğim!"

"Sıraya geç sikimin başkanı," dedi Tugay bıkkın bir sesle. "Hepinizin ağzında aynı laf var ama icraata gelince bomboşsunuz." Müdür yeniden büyük bir şaşkınlıkla Tugay'a döndü fakat Tugay bu kez daha sert itince alnını masaya vurdu. "Ha bir de," dedi Tugay. "Örgütümün selamı var, evindeki hizmetlilerine dikkat et çünkü birisi yemeğine zehir koyabilir."

Tugay telefonu kapatıp masaya fırlattığında müdüre baktı ve namluyu ensesine daha fazla bastırdı. "Lütfen," diye inledi müdür ağlamaya başlayarak. "Ben kötü bir adam değilim, hiç olmadım. Krallık'la zaten içsel olarak problemlerim var. Ben sana zarar vermeyi hiç istemedim, bunları yapanlar..." Tugay daha fazlasını dinlemek istemeyerek tetiği çekti ve müdürün cümlelerinin yarıda kesilmesine sebep oldu.

Masanın üzeri kanla kaplandı, Tugay'ın yüzünün yarısına kan sıçradı. "Sağ taraftaki listeden bir kişinin daha üzeri çizildi," dedi soğukkanlılıkla. Elinin tersiyle yanağını sildiğinde kan yüzüne daha fazla bulaştı.

Hapishane can pazarına dönmüştü, sesler hâlâ aynı yükseklikteydi, burnumda kan kokusu vardı ve bünyem artık daha fazlasını kaldıramayacakmış gibi geliyordu. Elim karnıma gitti, kusmamak için direniyordum fakat odada öyle kan kokusu vardı ki kendimi tutamıyordum.

Tugay'ın bakışları bana döndü, bana gösterdiği kimliğinin ardındaki diğer yüzünü artık tamamen görebiliyordum. Bana çiçekler gönderen adam, özürler dileyen adam, elimin tersini nazik bir şekilde öpen adam, göğüskafesimde kâğıttan lale taşımama neden olan adam ve aynı gün içinde dört kişiyi öldüren adam, büyük bir ayaklanma başlatan adam, Başkan'ı tehdit eden adam, başkaldıran adam.

Hepsi aynı kişiydi, bir yüzü tertemizdi, bir yüzü kanla kaplıydı.

O BL örgütünün kurucusuydu, artık bunu çok daha net görebiliyordum.

Her nasıl bakıyorsam Tugay'ın bana ilk sorduğu soru, "Benden korkuyor musun?" oldu.

"Hayır," diye yanıt verdim.

"Benden iğreniyor musun?" diye sordu bu kez de.

"Hayır," dedim yeniden.

Tugay yutkundu, az önce bütün o soğukkanlılığıyla Krallık'ın pimini çeken kendisi değilmiş gibi bana yaklaştı, ardından sağ elini kaldırarak bileğinde sallanan kelepçeyi gösterdi. "Beni anlıyor musun Sevgili Avukat?" diye sordu imalı imalı.

Elimi karnımdan çektim, dik durmaya çalıştım. "Seni artık çok daha iyi anlıyorum ve görüyorum Tugay Demir," dedim. "Fakat bütün bunlar yaşanırken neden yanında olduğumu anlamıyorum."

Tugay derin bir nefes aldı. "Vardır bir nedeni," dedi ezberden o cümleyle. "Vardır bir lekesi, vardır bir izi." Sonra yeni bir kelime daha getirdi. "*Vardır bir hayali.*"

Sorgulamadım ya da üzerine gitmedim. O da sorgulamama izin vermeden yeniden arkama geçti ve bir kez daha kolunu belime sardı, göğüskafesini sırtıma yasladı. Diğer kolu boynuma dolandığında silahı şakağımdaydı. Vücudu sıcacıktı, kolları kuvvetliydi ve bütün bunların ortasında kendimi güvende hissetmem tam bir saçmalıktı.

Tugay alt kattaki kameraları iptal etmişti, bu kattaki kameraları ise benim için etkili bir hale getiriyordu. Olası bir yakalanma durumunda onun tarafından esir tutulduğumu göstermeye çalışacaktı, bu beni kurtaracaktı.

"Sevgili Avukat?" dedi kulağıma doğru, odadan çıkmadan önce.

"Evet?"

"Belki kulağa çok aptalca gelecek ama şu an sana sarılıyorum, öyle değil mi?" Güldüğünü işittim. "Tuhaf bir ilk sarılmaydı ama güzeldi, bizim dünyamıza renk getirdi."

"Sarılmak böyle bir şey değil Tugay Demir," dedim fakat sırtımı daha fazla ona yasladım. "Doğrusunu öğren de gel."

"Doğrusunu öğretirsen öğrenirim," dedi. Nefesi yanağımı okşadı, çıkmaya başlayan sakalları tenimde dolaştı. "Belki daha normal bir zamanda, silahlar yokken. Ne dersin?"

"Sınırlar Tugay," dedim ama belimdeki eli daha da sıkılaştı. "Sınırlar."

Güldü. "Geçmişten bugün için sana yazdım seneler önce ve ne dediysem gerçekleşti," dedi tek nefeste. "Şimdi de gelecekten konuşuyorum Sevgili Avukat. Biz o sınırları çoktan aştık, sen bana sarıldın, sadece henüz bundan haberin yok."

İddialaşabilirdim fakat bunu yapmak yerine sessizliğe gömüldüm, Tugay da zaten cevap beklemeden beni tıpkı bir esirmişim gibi odadan çıkardı ve yürütürken çırpınmam gerekse de bunu yapmadım. Yukarıya çıkan merdivenlere geldiğimizde beni bırakmadan devam etti, halbuki merdivenleri hiçbir kamera çekmiyordu ama bana sarılmayı bırakmadı.

Üst kata çıktığımızda duvar kenarından ilerledi, ardından köşedeki iki kameraya kurşun sıkıp onları da etkisiz hale getirdi. Sonra beni öz-

gür bıraktığında yeniden boşluğa düştüğümü hissettim.

Sola doğru ilerledi, yere çöküp bir taşı hareket ettirdi. O taşın altından bir kol çıktı, kolu çevirdiğinde ise kapı açıldı. Gözlerim yeniden büyürken içeriden mahkûmlar çıkmaya başladı, ellerinde büyük bir çarşaf tutuyorlardı. Mahkûmlardan biri de babamdı.

"Baba," diye mırıldandım fakat o beni görmedi bile. Tugay'ı takip etmeye başladılar. Arkalarından öylece bakarken şaşkınlık vücudumdan uzaklaşmıyordu. Onların aksine ağır adımlarla takip etmeye başladım, aşağıdaki sesler ise gitgide kesilmeye başlamıştı; büyük ihtimal gardiyanların çoğunu yok etmişlerdi.

Tavan arasına çıktık; altı tane mahkûm vardı, bir de Tugay ve ben. Tugay çatı katının kapısının önünde bekledi, dönüp mahkûmlara baktı. Başıyla selam verdikten sonra ayağıyla sertçe kapıyı tekmeledi. Bu kez tek seferde açılmayan kapı üçüncü tekmede kırıldığında rüzgâr yüzümüze çarptı. Hava kararmak üzereydi, kar yağmaya başlamıştı.

Mahkûmlar tek tek çatıya çıktığında Tugay ve ben sona kaldık. Başıyla geçmem için işaret verdiğinde çıktım, arkamdan o da geldi. İçinde babamın da olduğu altı mahkûm çatının köşesine gittiğinde ellerinde hâlâ bir çarşaf tutuyorlardı, Tugay ise hemen arkalarındaydı.

Onlardan birkaç adım geride durduğumda kameraların çekmeyeceği açıdaydım fakat onlarlaydım, onlardan hiç ama hiç farkım yok gibiydi.

Altı mahkûm ikiye ayrıldı ve ortalarına Tugay geçti. Aşağıya baktığında mahkûmlardan ses gelmeye başladı, tavanı açmışlardı; artık bütün mahkûmlar güneş olmasa da gece olmadan önce gökyüzüyle kavuşmuştu. Az önce bizim bulunduğumuz yerdeydi neredeyse bütün mahkûmlar. Hepsinin dilinde ise aynı kelime vardı: "Özgürlüğe, özgürlüğe, özgürlüğe!"

Kameralar Tugay'ı çekiyordu, ilk kez yüzünü gizlemiyordu. Onunla beraber babamın yüzü de oradaydı, diğer tanıdık olan karşıt görüşlü üst mahkûmların da. Şu an bütün halk televizyonlarında onları izliyordu. Tugay'ın çenesi havadaydı, eldivenli elleri Krallık'a meydan okuyormuş gibi iki yana açılmıştı. Bileğinde kelepçe sallanıyordu.

Tek bir hamleyi bekliyordu tüm mahkûmlar. Heyecandan kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, nefesimi tutmuştum. Öyle alt edilemez görünüyordu, damganın intikamını öyle bir almıştı ki yüzümde gülümseme oluşmuştu.

Tugay sadece bir anlığına omzunun üzerinden bana baktı, yüzünün yarısında hâlâ kan vardı fakat bana öyle içten gülümsedi ki ilk defa bu ülkenin kurtulacağına inandım. Onun gücünün büyüklüğü altında kurtuluş o kadar da imkânsız görünmüyordu. Benden onay bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı, gülümseyerek başımı salladığımda yeniden o özgüvenle önüne döndü.

Aşağı bakıp başını salladı, ellerini indirdikten birkaç saniye sonra bir müzik sesi Ada Hapishanesinin içini doldurdu. *Bella Ciao** çalıyordu, yasaklanan ilk şarkılardandı. Böyle yüksek sesle müzik dinlemek artık ülkede yasaktı fakat Tugay Ada Hapishanesini bu şarkıyla dolduruyordu. Az önce anons geçilen hoparlörden bu şarkı yayılıyordu artık.

Köşedeki keskin nişancılar büyük bir şaşkınlıkla olanları izliyor, hiçbir tepki veremiyorlardı çünkü sadece bir kurşun, bütün halkın Krallık'ın işkencelerine şahit olması demekti.

Tugay bir kez daha başını salladığında o altı mahkûm birbirine baktı, ardından ellerindeki çarşafı çatıdan aşağıya sallandırdılar. Birbirilerine yapıştırılarak oluşturulan çarşaftan beyaz bayrak, bir direnişin sembolüydü ve üzerinde yazan cümleyi bütün halk naklen izliyor, okuyordu; arkadaki şarkıyla beraber. Cümle kömürle yazılmıştı, altında bir timsah simgesi vardı.

İşkenceler yıldıramayacak, acılar susturamayacak, gücümüz tükenmeyecek, savaşımız hiçbir zaman bitmeyecek.

Özgürlüğe!

BL

* On dokuzuncu yüzyılın sonlarında ortaya çıkan protesto amaçlı İtalyan şarkısıdır. (ed.n.)

8
RÜYALAR ÂLEMİ VE GERÇEK DÜNYA

Nefes al, nefes ver; nefes al, nefes ver. Nefes al ve Tugay Demir Çeviker'in verdiği nefesin içinde kaybolduğunu hisset. Tam hissettiğin noktada ise kendi nefesini tut çünkü farkında değilsin. Büyük bir kıyametin ortasındasın ve bu kıyametten kimse sağ çıkamaz. Sen ise kıyametin ortasında gülümsüyorsun Eftalya Atalar. Kıyametin ortasındasın, zaman akarken gülümsüyorsun ve şimdi aldığın o nefesi de verirsen elinden bir gün hayatını bile alacaklar.

Çünkü kıyamet dünyanın intiharı demektir, senin dünyan intihara sürükleniyor Eftalya Atalar ve o intihara sürüklenirken sen gülümsüyor, hissediyor, gurur duyuyorsun.

Nefesini tut, ona bakma, diren. Hayır, direnme; ona baktığında özgürlüğü görebiliyorsun, özgürlüğün imkânsız olmadığını hissediyorsun. Kendinden emin duruşu, iki yana açılmış elleri, uzun boyu, bütün acılarına ve kırbaç izlerine rağmen güçlü sırtı... hayır, bazen sığınacağın kadar güçlü görünen o sırtı ve bu dünyaya fazla gelen inancı.

Ver nefesini Eftalya Atalar, sen bu kıyametin içinde olmaktan hoşlanıyorsun ve dünyanın intiharına başkaldırmayı istiyorsun. Bu başkaldırı sana gerçekleri fısıldıyor, bir ayna oluyor. O aynayı kırmakla o aynaya bakmak arasında fark vardır, sen öylece kendini izlerken o aynayı kırmadığın için kendini suçlayamazsın çünkü biliyorsun, her cam parçası ilk önce seni kesecek.

Kar tanesi yüzüme düştüğünde gözlerim gökyüzüne kaydı ve aynı şekilde Tugay'ın da başını gökyüzüne kaldırdığını gördüm. Birkaç kar tanesi kısa kesilmiş saçlarına tutunduğunda yüzünde bir gülümseme oluştuğunu arkası bana dönükken bile anlayabiliyordum çünkü uzun zaman sonra, epey uzun zaman sonra kar tanelerini teninde hissedebiliyordu. Ne mutluydu ki bütün bu kıyametin ortasında kar yağmaya başlamış, Tugay'a bir de kendini hissettirmek istemişti.

Bütün kameralar onu çekerken yüzünde gülümsemeyle gökyüzüne bakıyor, kar tanelerini hissetmeyi seçiyordu. Şarkının sesi hâlâ ortama hâkimdi, iki dakika on yedi saniye henüz bitmemişti. Bitmiş olsaydı

çoktan müziğin sesi kesilir, Krallık karşıtı herkes alaşağı edilirdi. Bütün halk şu an Tugay'ın yüzünü biliyordu, BL kurucusunun kim olduğunu da. Elbette ben kurucuyum dememişti fakat duruşundan, bakışından, hareketlerinden, o kalkan çenesinden bile bunu görmek mümkündü.

Bir helikopter sesi geldi ve gökyüzünün o karmaşık karlı havasına sanki sisin dolmasına neden oldu. Tugay hiçbir şekilde duruşunu bozmadı ama yanındaki kişiler hareketlenmeye başladı, babam da dahil. Bakışlarım ona kaydığında yüzündeki zafer kazanmış ifade silinecek gibi görünmüyordu. Bütün halk onu da görmüştü; ben onun için çılgın gibi savaşırken o bir direnişe destek oluyordu.

Pekâlâ, kızı da destek oluyordu.

Mahkûmların özgürlük sesleri daha yüksek çıkmaya başlamıştı, aşağısı kan gölüydü, çatıdan sallanan o bayrakta yazan kelimeler Krallık'ın öyle karışmasına neden olacaktı ki sonrasını tahmin etmek pek de mümkün değildi.

Tugay başını yavaşça eğdiğinde ensesindeki o damgayı görmek canımın yanmasına neden oldu. Her ne uğruna olursa olsun, bunu ona yapamazlardı fakat Tugay, o damgayı kazıma zahmetine bile girmeden intikam almak istemişti. O damganın oluşmasının tek nedeninin Feridun Karaman olmadığına artık emin gibiydim.

Tik tak, tik tak, tik tak. Tugay başını omzuna doğru çevirdi. "Son on saniye," diye mırıldandığında dudaklarını okudum ama televizyondan izleyen biri onun ne söylediğini asla anlayamazdı.

Çarşafı tutan adamlar, yine babam da dahil, Tugay'ın bu cümlesinin ardından geriye doğru çekildiklerinde ve eğildiklerinde çarşaf çatıdan aşağıya yavaş yavaş düştü, mahkûmlar ıslıklarla ve alkışlarla destek oldu. Çatının kenarında tek kalan kişi Tugay olduğunda sol elini havaya kaldırdı selam veriyormuş gibi, ardından içinden birkaç saniye daha saydığında iki dakika on yedi saniyenin dolmasını beklediğini anladım.

Dudaklarım aralanırken Tugay, "Bir..." diye mırıldandı. Bir anda hapishanenin bütün ışıkları söndürüldü, yayın kesildi ve Tugay elini indirdi. Tam o esnada bir patlama sesi duyuldu, ellerimle kulaklarımı kapattığım esnada hapishanenin dışında büyük bir yangın çıktı ve silah sesleri duyulmaya başladı. Etrafıma baktığımda Krallık'a ait bütün keskin nişancıların vurulduğunu gördüm.

Örgüt. Örgüt buradaydı. Ufuk aslında bu gösteriyi biliyordu, Sinan da öğrenmiş olmalıydı.

Tugay sırtını yangına döndü ve benim olduğum yöne doğru yürümeye başladı. Gözlerimiz buluştuğunda yüzümdeki o büyük şaşkınlığı ve getirdiği korkuyu, bir de lanet olsun ki hayranlığı gördü.

Çarşafı tutan mahkûmlar hızla merdivenlere ilerlediğinde bütün o patlamaların zaman kazanmak için bir gösteri olduğunu anladım. Ne kadar büyük hasar, o kadar büyük acı. Tugay Krallık'ın bütün itibarını zedeliyordu.

Bir patlama daha oldu, bu seferki hapishaneye daha yakındı. Yardımın geleceği yolları kapatıyorlardı.

Tam karşımda durduğunda ağzım büyük bir şaşkınlıkla açık ona bakıyordum. Hemen arkasında bir yangın büyüyordu, dumanlar tütüyordu, silah sesleri yükseliyordu. Tugay ise gülümsüyordu ve ben, o gülümsediğinde kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Sol avcunu açtı gökyüzüne doğru, ardından bir kar tanesi siyah eldiveninin ortasında eriyip yok oldu. Bu, yüzünde daha derin bir gülümsemeye neden oldu.

"Kar harika yağmıyor mu Sevgili Avukat? Küçükken herkes avuçlarının içinde kar tanelerini tutmak istemiştir, bunu sen de yaptın mı?"

Direniş, ayaklanma, savaş, yangın, silahlar, acı, sonrasında yaşanacaklar... Hepsinin ortasında bana bir kar tanesinin güzelliğinden söz ediyordu. "Canını çok yakacaklar," diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak.

"Kar tanesini tuttuğum için mi?" diye sordu aptala yatarak. Dudaklarını büktü ama ela gözlerindeki o neşe kaybolmadı. "Bence bu kadar insanı bir hapishanede ölüme terk eden insanlar kar tanelerini umursamaz."

"Canını yakacaklar," dedim daha baskın bir sesle ve öyle bir patlama sesi duyuldu ki çığlık atarak irkilip Tugay'a sokuldum. Ellerim üzerindeki önlüğünün yakalarını kavradığında silah sesleri öylesine yakındı ki parmaklarımın ucundaki Tugay'ın önlüğü eriyecek kadar sıkı bir şekilde duruyordu ve o an, konumumuzun farkına varabildim. Başımı yavaşça kaldırıp ona baktığımda çenem göğüskafesine sürtündü, saçlarım çenesini okşadı.

Tugay gülümsedi. Güçlü göğüskafesi kalkıp indiğinde sol eliyle önüme gelen saçımı yüzümden çekti. Elinin tersiyle yanağıma hafifçe dokunduğunda bir patlama daha oldu, irkildim fakat az önceki kadar büyük değildi. Bir ışık gökyüzüne fırladı ve havai fişek gibi patlayarak yüzünü aydınlattı. Aydınlanan yüzündeki gülümseme daha derindi.

Nefes al, nefes ver; nefes al, nefes ver; nefes al ve verirken ondan uzaklaş Eftalya Atalar çünkü karşı koyamıyorsun. Patlamalar oluyor, yangınlar çıkıyor, silahlar patlıyor ve sen bütün bunların ortasında bütün bunlardan sorumlu olana sığınıyorsun. Hayır Eftalya Atalar, ondan uzaklaşacağını bildiğin için nefesini vermekten çekinme.

"Canımı mı yakacaklar?" diye sorarken yüzündeki gülümseme bir an olsun silinmedi. Elinin tersi yanağımdan çeneme doğru ilerledi ve gözleri birkaç saniyeliğine dudaklarımda oyalandı. "Ben canımın yanacağını bile bile çıktım bütün yollara ama ilk defa çıktığım bir yolda böyle bir güzellikle karşılaşıyorum Sevgili Avukat."

"Sen delirmişsin," dedim kaçıncı kez olduğunu hesaplamadan.

"Deli olan bensem neden bütün bunların ortasında bana sığınıyorsun?" Duvara çarpsam daha az etki ederdi, bunu biliyordum.

Bir patlama daha duyuldu ama bu kez irkilmedim bile. *Yeter artık*, dedi iç sesim, *uzaklaşsana Eftalya Atalar. Neyi bekliyorsun? Tepende bomba patlamasını mı?*

"Bana bir şey olmasından korktuğum için seni kalkan olarak kullanıyorum," diye saçma sapan bir cevap verdim ve bu cevabım, her şey normalmiş gibi onu kahkahaya boğdu.

"Sırtım kalkan olamayacak kadar hasarlarla dolu ama başını yasladığın yer için aynı şeyi söyleyemem. Tam çeneni dayadığın noktayı senin için siper edebilirim," diye bana takıldı. Çenemi dayadığım noktada kalbi vardı.

"Fazla büyük konuşuyorsun Tugay Demir," dedim fakat çoktan heyecanlanmaya başlamıştım. "Sana beni her türlü koruyabileceğini düşündüren nedir?"

"Tugay Demir Çeviker olmam," dedi kendinden emin bir sesle, ardından imalı imalı beni süzdü. "İzin ver kucağıma alayım seni Sevgili Avukat. Çok daha iyi koruyabilirim öyle."

"Hadsiz, küstah, şımarık, sınır bilmeyen, terbiyesiz," dediğimde çekilmek istedim ama bir anda belimden tutup sertçe beni kendine çektiğinde birkaç adım attı ve bir duvarın kenarına götürdü. Sağ elimi tutup duvara yasladığında kocaman gözlerle ona baktım.

Ve o anda tepemizdeki helikopterin yaklaşmaya başladığını ve Tugay'ın bizi gizlediğini anladım. Kahretsin, etrafına nasıl bu kadar hâkim olabiliyordu? Benim aklım uçmaya başlamıştı.

"Sana hep böyle bir neden uğruna mı sarılacağım?" diye sordu kaşlarını çatarak. Yüzü yüzüme oldukça yakındı, vücutlarımız neredeyse

bütünleşmişti. Sağ elimi kavrayan parmakları yavaşça avcumun içinde gezindi, ardından bana öyle bir baktı ki vücudumdaki tüm hislerin uzaklaştığını fark ettim. Gözleri elime kaydığında gülümsedi; gülümsemesinde bambaşka anlamlar vardı. Yeniden bana döndüğünde başını omzuna doğru yatırdı. "Ah Sevgili Avukat, keşke aklını okuyabilsem şu an."

Heyecandan onu tekmelemek istiyordum ve içimi okursa kahkahalar atacağını biliyordum. "Neden gülümsüyorsun öyle?"

"Hiç," dedi omzunu silkerek. "Sadece tahmin ettiğim bir gerçekle yüzleştim ve o gerçek çok hoşuma gitti."

"Neymiş o gerçek?"

"Hiç," dedi sırıtarak. "Öğrenirsin yakında." Başını aşağı yukarı salladı. "Üç dediğimde benimle beraber merdivenlere yöneleceksin, helikopter beş dakika içinde buraya iniş yapacak çünkü."

"Bunun için belimi bu kadar sıkı tutmana gerek var mı?"

Daha sıkı tuttu. "Senin için gerekenler listesi oluşturabilirim şu an. Ölüm listemin yanına koyup o listedekileri gerçekleştirirken karşılıklı şarap içebiliriz," diye alaya aldı beni. "Fakat zamanım yok. Hatırlat da özgür kaldığımda bunu yapalım, olur mu Sevgili Avukat?"

"Tugay," dedim dişlerimi sıkarak.

"Evet, seni dinliyorum ve hayır, sınırların sülalesini siktim." Gözlerini büyüttü, dilini damağına vurdu. "Çok ayıp, çok ayıp, tüh."

Derin bir nefes alırken Tugay başını sağa çevirdi ve yanağı alnıma sürtündü. Dudaklarım boynuna denk geldi. Yutkundum, silah sesleri olmasaydı maalesef ki bunu da duyardı. Ardından bana alayla bakıp söyleyeceği cümleleri...

"Bir," dedi bir anda bana dönüp ve merdivene doğru birkaç adım attı. "İki." Gözlerim büyüdü, ardından bir anda beni omzuna attığında hafif bir çığlık attım, gülmeye başladı. "Üç." Sol kolu sıkı bir şekilde bacaklarımı sararken başım sırtına doğru düştü. Dünyayı artık tersten görüyordum. Öyle bir gülüyordu ki çığlıklarımı bastırıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin!" diye bağırdığımda merdivenlerin olduğu kısma girmiştik, Tugay bacaklarıma daha sıkı dolandı. "Beni kandırdın! Bunu yapmak zorunda değildin!" Kafamdaki şapka düştü, saçlarım savrulmaya başladı, yumruklarımı sırtına geçirmeyi düşündüm fakat sonra sırtının acıyacağını düşünüp bundan vazgeçtim. Tugay ise merdivenleri inmeye başladı. "İndirsene beni! Seni mahvedeceğim!"

"Yemek yemiyor musun sen?" diye sordu gülüşünün arasında. "Ne kadar güçten düşersem düşeyim seni bu kadar rahat taşımam çok tuhaf."

"Tugay!" diye inledim. Bütün ülke şu an onu konuşuyordu, Krallık ona ulaşmak için her yolu deniyordu, büyük bir ayaklanma başlatmıştı ama o beni omzuna almış kahkahalar atıyor, eğleniyordu. "Tugay! Boynuna urganı ben geçireceğim!" Bunu söyler söylemez üzüldüm ve yeniden bağırdım. "Hayır, bunu yapmayacağım ama..."

"Korunmak için beni kullandığını söylemedin mi?" Sesi çok keyifli geliyordu. "Kendimi sana kullandırıyorum Sevgili Avukat." BL örgütü kurucusunun böyle çocuksu bir tarafı olması hayal ürünü olmalıydı. "En yakın zamanda güzel bir yemek yiyeceksin. Ne istersin? Çiçeklerle yemek de mi göndereyim sana?" Bir anda durdu, kolu bacaklarıma daha sıkı dolanırken başını arkaya doğru yatırdı. "En sevdiğin yemek ne?"

"Konumuz bu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şu an dışarıda büyük bir savaş var ve..."

"Benim yaprak sarması," dedi bir anda.

"Biliyorum."

"Biliyorsun elbette. Biliyorsun." Derin bir iç çekti.

"Tugay," dedim çırpınmayı bırakıp. "Şu an şu konumdayken bana en sevdiğim yemeği mi soracaksın?"

"İdama gitmeden önce en sevdiğin yemeğin sorulması anormal değil de bu mu anormal?" diye sordu. Tamam, haklıydı, hep haklıydı. "Hadi bana en sevdiğin yemeği söyle, nesi zor bu kadar? Biz arkadaş değil miyiz?"

"Beynime kan gitmiyor şu anda," diye inledim. "Ve saçlarım yeri süpürecek, az kaldı."

Tugay bir anda beni omzundan çekti ama ayaklarım yeri bulmadan yan bir şekilde kucağına aldı. Sağ kolu dizlerimin arkasından beni sararken sol kolu belimi sardı. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken Tugay gülümsemeye devam etti. "Bana en sevdiğin yemeği söylemezsen seni kucağımdan indirmem."

O an, aslında kucağından sıyrılmamın çok kolay olabileceğini, hatta gerçek bir tepkiyle ondan kendimi kurtarabileceğimi fark ettim. O kadar zor değildi, esasen Tugay sınırlara da saygısı olan bir adamdı fakat ben çoktan o sınırları kaldırdığımı bir şekilde belli ediyordum.

"Neden merak ediyorsun?" diye sordum. "Evime durmadan o yemekten göndereceksen..."

"Kendim yapmayı yeğlerim," derken göz kırptı, kalbimin heyecandan teklediğini hissettim. "Bir gün özgür olacağım, o gün sana en sevdiğin yemeği yaparım, neden olmasın?"

"Sen yemek yapmayı mı biliyorsun?"

"Kırıcısın Sevgili Avukat," dedi kaşlarını çatarak. "Benim bu hayatta yapamadığım hiçbir şey yok. Diyorum ya her eve lazım bir Suç Kralı'yım ben."

"Yaprak sarması yapabiliyor musun?" diye sordum dayanamayarak.

Sessizlik oluştu, ardından, "Denemedim," dedi. "Çünkü en son çocukken yedim." Derinlere inmek, sorgulamak, belki de detaylarla kendime binlerce bıçak saplayabilirdim ama bunu yapmak yerine konunun üzerine gitmek istemedim.

Rahatsızca kıpırdandım. Bulunduğumuz yerin aşağısı savaş alanına dönecekti, üstte ise helikopterin sesi gitgide yükseliyordu. Sanki zamanın o kısa, bize ayrılan kısmında sıkışıp kalmıştık. Kazandığımız bütün o zaman birazdan toz bulutuna dönüşecekti.

"Peynirli makarna," dedim kısık bir sesle. "Çünkü küçükken tek yapabildiğim yemek makarnaydı, peynirlisini de kendim bulduğumu sanıyordum. Bir keresinde annem yoktu, babam her zaman olduğu gibi iş için evden gitmişti, Meryem uyuyordu. Çok acıkmıştım, kalkıp makarna yaptım. Sade geldi gözüme diye peynir ekledim, sonra da annem gelene kadar bekledim. O geldiğinde ise tarifimi anlattım, neşeyle makarnayı önüne koydum." Derin bir nefes aldım. "Annemin acımasız cümlelerine alışığım ama en acımasızı bu tarifi benim bulmadığımı söylemesiydi. Dakikalarca benimle dalga geçti. O gün bugündür ne zaman peynirli makarna yesem hem çok seviyorum hem de kendi kendime direniş gösteriyorum o makarna tarifini ben bulmuşum gibi."

Tugay dikkatlice beni dinlerken kaşlarımı kaldırdım. "Ve maalesef yine çok konuştum, değil mi? Makarnanın keşfinden başlamamam gerekiyordu hikâyeye."

Gülümsedi ama bir yandan da oldukça düşünceli görünüyordu. Dakikalardır beni kucağında taşımasına rağmen yorulmuş görünmüyordu ya da bunu bana göstermek istemiyordu, bilemiyordum. "Peynirli makarna mı?" diye sordu tek kaşını havaya kaldırıp. "Hayatımda ilk kez duyuyorum Sevgili Avukat, daha önce hiç duymamıştım. Bence bu gerçekten de senin tarifin. Anlatsana, tadı nasıl?"

Dayanamayıp kıkırdayınca omzuna hafifçe vurdum, sırıttı. "Hiç inandırıcı değilsin."

"Gerçekten," dedi gözlerini büyüterek. "Gerçekten ama gerçekten ama gerçekten ben daha önce hayatımda peynir ve makarnanın yan yana geldiğini bile duymadım. Bu harika tarif sadece senden çıkabilirdi, özgür kalır kalmaz deneyip seni evime davet edeceğim."

"Evin mi var senin?"

Tugay şaka yapmışım gibi güldü ama ciddi durduğumda şaşkınlıkla, "Elbette var," dedi. "Köpeğim var, kedim var, hatta kuşlarım da vardı. Bahçesi var evin, çalışma odam, büyük bir televizyonum, küçük bir spor odam. Bahçesinde çiçekler var ama ben ilgilenmiyorum."

Evini öyle bir heyecanla anlatıyordu ki önceki hayatına özlem duyduğunu anladım. "Başka ne var?" diye sordum hevesle. "Bahçeni çok merak ettim."

Yüzüme doğru eğildi ve fısıldayarak, "Yatak odam," dedi imalı imalı. "Büyük bir yatağım var ama istersem o büyüklüğü sınırlandırabilirim." Belime dolanan parmakları hafifçe hareketlendi, okşadığını hissettim ya da bana öyle geldi. "Yatak odam hakkında merak ettiğin başka bir şey var mı?"

"Neden yatak odanı merak edeyim ki?" diye sordum aptala yatarak.

Kurnaz bir şekilde sırıttı. "Şimdi sen şu şekilde kucağımdayken buna verebileceğim cevaplarım vardı ama fazla hadsiz, küstah, şımarık, terbiyesiz..." Kaşlarını çattı. "Bir de neydi?"

"Sınır bilmeyen."

"Sınır bilmeyence," Yüzünü buruşturdu. "Olmadı."

Yeniden kıkırdadığımda gülüşümü izledi ve o beni izlerken ellerim yüzüne dokunma ihtiyacıyla yanıp tutuştu. Belirgin elmacıkkemikleri, yara izleri, kalın dudakları, uzun kirpikleri, kavisli burnu... Yakından öyle güzel görünüyordu ki, gülümsediğinde o güzellik bambaşka noktalara taşınabiliyordu.

"Çoktan yakmışlardır evini," dedim dikkatimi toplayıp konuyu dağıtarak.

"Yakmadılar çünkü gizli. Küçük kız kardeşim de orada yaşıyor." Ah, Tugay'ın üzerine kayıtlı o küçük kız.

"Nerede bu ev?" Sessizce beni izlediğinde cevap vermeyeceğini anladım. Güvenmediğinden mi yoksa başka bir nedenden mi bilmiyordum ama üzerinde durmadım. "Her neyse, şimdi cevabı aldığına göre beni indirebilirsin, değil mi?"

Tugay başını mutsuz bir şekilde salladı, ardından beni kucağından indirdiğinde vücut sıcaklığından uzaklaşmak kötü hissettirdi. Halbuki

rahatlamam gerekiyordu. *Nefes al ve ver Eftalya Atalar, gerçek dünyadasın.*

Bakışları geldiğimiz tarafa döndü, ardından ineceğimiz yöne baktı ve dakikalar sonra ilk defa yüzündeki o mutsuz ifadeyi gördüm. "Korkuyor musun?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Hayır."

Net yanıtı beni şaşırtmadı. "O halde ne oldu?"

"Çünkü şu an bitecek," diye itiraf ederken bakışları yeniden bana döndü. "Söylesene Sevgili Avukat, sadece birkaç dakika normal davranabilmek bile hayata daha fazla bağlamıyor mu? Arkadaki bombalar, silahlar, olanlar ve olacaklar zerre umurumda değil, şu son dakikalar en çok canımı sıkan."

Artık ben de üzülüyordum çünkü amacını anlamıştım. Büyük bir olayın içinde olsak bile iki normal insan gibi davranmaya çalışmıştı, bunu yaparken de gerçek kimliğini göstermişti. Çocuksu, nazik, gülmeyi seven, eğlenmekten keyif alan. O an Tugay'ın normalde nasıl bir insan olduğunu daha çok merak ettim. Sabahları kaçta uyanıyordu? Lisede nasıl bir çocuktu? Kaç sevgilisi olmuştu? Âşık olmadığını söylemişti ama birini sevmiş miydi? Arkadaşlarıyla arası nasıldı? Benim gibi yalnız olduğunu söylemişti ama sanmıyordum, iletişim becerileri çok kuvvetliydi.

Yemek yaparken nasıl görünüyordu, araba kullanırken, hatta uyurken... Tugay uyurken dünyanın en masum insanı gibi mi görünüyordu yoksa derinlerde acı çeken o adam kendini bir şekilde belli ediyor muydu?

"Özgür olacaksın bir gün," dedim başımı sallayarak, ardından düzeltmek istedim. "İnandığın bu ve senin için çabalıyorum Tugay. O gün geldiğinde yanında olursam şu andan daha keyifli bir zaman geçirebiliriz."

"Yanında olursam da ne demek?" diye sordu sitemle.

"Biz seninle bir avukat ve müvekkiliz," diye dürüst bir yanıt verdim. "Bütün bunlar son bulduğunda yan yana olmamız için hangi neden olacak ki?"

Tugay başını omzuna doğru düşürdü. Ardından, "*Vardır bir nedeni,*" dedi derinden gelen bir sesle. "Öyle değil mi *Sevgili Avukat'ım*?"

Aşağıda bir gümbürtü koptuğunda yeniden irkildim. Tugay bıkkın bir nefesin ardından gözlerini kapattı. Kapalı gözkapaklarının ötesinden onu izlerken yüzünün karanlıkta kalan tarafı, aydınlıktakinden

daha hasarlıydı ama o, izlerini kapatma zahmetine girmeden gururla taşımayı öğrenebilmişti.

Ela gözleri açıldı ve bana baktığında, "Bugünden sonra senin hukuki yollarından özgürlük tamamen imkânsız Sevgili Avukat," dedi net bir sesle. "Bana önümüzdeki günlerde zaman kazandırman gerekecek o kadar."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Kimse tüm bunların sorumlusu olduğunu kanıtlayamaz, kamera kayıtlarını sildin, tek yaptığın başkanla konuşman ama onlar zaten senin örgüt kurucusu olduğundan şüpheleniyorlardı yani kanıt ağzından çıkanlarsa bunları temizlemek..."

"Bütün bunların dışında imkânsız," dedi net bir sesle.

"Bu da ne demek?" diye sordum hırsla. Tepemizdeki helikopterin iniş yapmaya başladığını duyabiliyordum, seslerimizi bastırıyordu. "Bu da ne demek?" diye haykırmak zorunda kaldım.

"Seni esir aldığımı söyleyeceksin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yoksa buradan kurtulamazsın, başka çıkış yolun da yok. Seni bugün esir aldığımı, bu yüzden yanımda kaldığını söyleyeceksin." Devamında ne söyleyeceğini biliyordum. "Ve sonucunda Krallık yanlısı bir avukatın canına kastetmek, onu kullanmak suçundan idamım kesinleşecek. Diğerleri kanıt sayılmaz, bazıları onlara göre deli saçması cümlelerim ama senin cümlelerin kanıt olacak Sevgili Avukat." Başını salladı ve o an, dakikalardır bana neden son zamanlarımızı yaşıyormuşuz gibi davrandığını anladım. "Sen bunu söylediğinde kurdukları yapay hukuk kuralları da yıkılıp dağılacak." Gülümsedi ama gülümsemesi acı vericiydi. "Şimdi seni gerçekten koruyorum. Sanırım hasarlı sırtıma ya da göğüskafesime de ihtiyacın olmadan gerçekleşecek bu."

Dudaklarım aralandığında kazanılan zamanın son bulduğunu aşağıdan yükselen bağırış seslerinden anlayabiliyordum, mahkûmları içeriye topluyorlardı. Tik tak, tik tak. *Nefes al ve ver, bu kez gerçekten nefes ver Eftalya Atalar. Her gururun sonunda bir yıkım yaşadığın gibi yine yaşayacaksın ve aklın beş karış havada Tugay'ın yanında kalarak onu nasıl bir cehenneme sürüklediğini bile fark etmedin.*

Yok etmediği kamera kayıtlarında beni esir almış gibi görünüyordu ve o esaret kanıtlı bir tutanaktı. Ölen gardiyanlar, dağılan dosyalar... Hepsinde benim Tugay'ın avukatı olduğuma dair kanıtlar vardı ama şu an burada yoktu. Üstelik babama görüşe geldiğimi de biliyorlar-

dı. Baroya gidip Tugay'ın dosyasını karıştırmaları kadar basit bir olay olamazdı ama hiçbiri bunu yapmıyordu. Çıkıp benim onun avukatı olduğumu söyleyecek kimse yoktu; hepsi ölmüştü.

Tugay Demir bunu bile planlamıştı. Kendi idam ipinin tarihini ayarlarken bile beni korumayı seçmişti. Bu gösterideki yerim onun ölümüyle sonuçlanacaktı.

"Ve ben itiraf ettiğimde idam mı edileceksin hemen?" diye sordum. "Zaten bunu istiyorlar, bunun bir yolunu bulacaklardı ve..." Yutkundum. "İşkencelerine bahane doğacak." Krallık'ın yeni getirdiği kurallardan bazıları, kanıtlı her suçun cezasız kalmayacağı yönündeydi. Bir mahkûm, Krallık yanlısı herhangi birinin canına kastederse o kişinin cezası kesilmeliydi. İdamı getirmeden önce kırbaç ve elektrik verme cezalarını yürürlüğe sokmuşlardı.

"Sana bu kez ibret için..." Başımı iki yana salladım. Ve kanıtlı her suç, ibret için bütün mahkûmların gözü önünde gerçekleşen bir cezayla sonuçlanırdı. Tugay beni esir tuttuğu için cezası da herkesin gözü önünde olacaktı.

Gururunu hiçe sayacaklardı, tıpkı Krallık'ın gururunu hiçe saydığı gibi.

"Rol yapmanı istemiyorum," dedi sakin bir sesle. "Tek istediğim aşağıya benden önce inmen ve yardım istediğini söylemen. Seni esir aldığımı dile getir. Arkandan geleceğim. Seni buradan çıkaracaklar, sonra..."

"Ya bunu yapmazsam?"

"Ne?" dedi Tugay büyük bir şaşkınlıkla.

"Ya bunu yapmazsam ve susarsam?"

Tugay başını iki yana salladığında, "O zaman seni bizden bilecekler," dedi sakin bir şekilde ama gözlerine ilk defa korkunun dolduğunu gördüm. "Bu direnişe ortak olduğunu düşünecekler, yargılanacaksın, belki buraya geleceksin, belki de canını yakacaklar." Kaşları çatıldı, ilk kez bana kaşlarını çatarak bakıyordu. "Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama ben acıya alışkınım, gururumun incinmesine de. İdam desen zaten an kolluyorlar, buradan kurtuluşumun imkânsızlığıyla karşındayım ve sen de ellerimden kayarsan çarem kalmaz."

Helikopter indiğinde pervanelerin sesinden onu duymakta zorlanıyordum ve göğüskafesimde öyle bir sızı vardı ki ne olduğunu kestiremiyordum. "Babam buradaydı," dedim savunma olarak. "Bir anlık

afallayıp kalmış olabilirim, bu üzerimdekileri kendimi herkesten gizlenmek için giymiş olabilirim. Her şeyi..." İnanmıyormuş gibi bakıyordu. "Ben bir avukatım, daima savunmalarım ve yalanlarım vardır. Başka bir yolu olmalı."

"Yok," dedi sert bir sesle. İlk defa bana bu denli öfkeli davrandığını görüyordum. Çatık kaşlarıyla ne kadar korkutucu göründüğünün farkında mıydı acaba? "Her ne düşünüyorsan o düşünceden vazgeç, beni duydun mu?" Otoriter sesinden korkmam mı gerekiyordu? Korktuğum başka şeyler vardı.

"Biz arkadaşız," dedim başımı sallayarak. "Unuttun mu Tugay Demir?"

"Ne?"

"Biz arkadaşız," dedim. "Ve arkadaşlar birbirinin zarar görmesine izin vermez."

"Avukat," dedi dişlerini sıkarak Tugay. Merdivenlerin tepesinden sesler gelmeye başladı, ardından siyah botları gördüm, iniyorlardı. "Zor kullandığımı söyleyeceksin, aksi takdirde canını yakacaklar. Senin canını yakarlarsa..." Başını iki yana salladı. "Benim alışkın olduklarım senin dünyana çok fazla. Ben o alışkanlıklarıma devam edeceğim, sen de benim için kendini koruyacaksın."

O an ağzımı açıp avukatı olmamın zaten başlı başına bir devrim olduğunu, şu an olmasa bile mahkemede her şeyin ortaya çıkacağını söylemek geldi ama sustum çünkü avukatı olmak, direnişe ortak olmakla asla aynı şey değildi. Gardiyanlar ölmüştü, televizyonda bir direniş gösterilmişti, insanlar bir ayaklanma başlatacaktı, iç savaş vardı. Onun avukatı olmamın bile savunmaları olabilirdi ama bunların olmazdı.

Gözlerinin içine bakarken, "Kendi acıma alışığım," diye mırıldandı. "Ama sana acı çektirmelerine alışmam imkânsız. Daha kötü bir adama dönüşmemi istemiyorsan aklındakinden vazgeç."

Hiçbir şey söylemedim, zaten Krallık yanlısı askerler de ağzımı açmama fırsat bile vermedi. Tam beş asker silahlarını bize doğrulttuğunda ve bir anda üçü birden Tugay'ı kollarından tutup arkadan ellerini kelepçelediklerinde birbirimize bakmaya devam ettik. Askerler bir şeyler söylüyordu ama Tugay o an ellerinin kelepçelenmesine karşı gelmiyordu.

Sıra bana geldi, asker yüzümü çevirdi, ardından ellerimi arkada birleştirip kelepçeleri takarken bir şeyler söyledi ama anlamadım, Tugay'a

bakmaya devam ettim. Çenesini sıkmıştı. Bakışlarında öyle büyük bir öfke vardı ki yaşananlara mı öfkeliydi yoksa bana mı anlamıyordum.

Asker sırtımdan ittiğinde merdivenlerden inmeye başladık. Hayır, bu inmek değildi, âdeta sürükleniyordum ama karşı gelmiyordum. Üzerimde gardiyan kıyafetleri, saçlarım iki yanımdan dökülüyordu. Her şeyin bir sonucu olurdu; her olayın, her savaşınsa bir kazananı ve kaybedeni. Şu an ne kazanan vardı ne de kaybeden ama o merdivenlerden inerken kendi kendime ne yaptığımı sorguladım.

Nefes al ve ver Eftalya Atalar ama verirken düşünmeye çalış. Sen kimsin? Kime dönüştün? Başkan'ın sözcüsünün asılmasına neden oldun, elinin kesilmesini sağladın. Sen kimsin Eftalya Atalar? Az önce bir direnişi gülümseyerek izledin. Sen kim oldun Eftalya Atalar? Şu an sessiz kalmak da ne demek? Aç ağzını, esir tutulduğunu söyle. Sen zaten esir tutulmuyor musun? Sen zaten en başından beri esir değil misin? Tehditle seni yanında tutmadı mı Tugay Demir? O şekilde avukatı olmadın mı?

Bunları söylersen daha az suçlu bulunursun Eftalya Atalar, aç ağzını ve o askerlere dönüp arkadaki adamla hiçbir alakan olmadığını söylesene. Neden susuyorsun?

Neden susuyorsun?

Büyük alana çıktığımızda üç asker Tugay'ı yürütmeye başladı, ben ise kolumu sımsıkı tutan askerle arkalarında kaldım. Tam bir can pazarıydı, yerlerde ölü gardiyanlar vardı, duvarlar yazılarla doluydu, camlar patlamıştı. Bir süre önce heyecanla yürüdüğüm o koridor kan kokuyordu; ölüm kokuyordu.

Cehennem gibiydi. Yaşayan mahkûmlar dizlerinin üzerine çöktürülüp kelepçelenmişti, hepsinin ağzı bağlıydı. Bütün o mahkûmların arasında ilk seçtiğim yüz babama aitti; dönüp omzunun üzerinden sadece birkaç saniye bana baktı, bu bakış bile tepesindeki askerin elindeki tüfekle babamın ensesine vurmasına neden oldu. Acıyla yutkunduğumda arkamdaki asker beni itti.

Tam karşımızda Başkan'ın ikinci sözcüsü Murat vardı. Başkan elbette gelmemişti ama Murat'ın arkasındaki onlarca asker ordusu, sindirilmenin bir ödülüydü.

Tugay'ı Murat'ın önüne getirdiler ve sırtını Murat'a çevirdiler. O an yeniden Tugay'la göz göze geldik. Tek ayakta kalan bizdik, ta ki Murat, Tugay'ın dizinin arkasına bir tekme indirip dizlerinin üzerine çökmesine neden olana kadar. Yutkunurken sarsıldığımı hissettim,

Tugay ise çöktüğü yerden bana bakmaya devam etti. Gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayrılmadı.

O an yapabileceğim iki şey vardı: Birincisi dizlerimin üzerine çöküp bu direnişe ortak olduğumu ilan etmek; ikincisi ise Tugay tarafından esir tutulduğumu söyleyip bütün bu yaşananlara son vermekti.

Babam gözlerimin içine bir kez daha baktı acıyarak, belki de yalvararak. Öyle bir baktı ki boğulacağımı hissettim.

Murat arkadan Tugay'ın çenesini kavradı ve kaldırıp, "Sana bu şovun bir bedeli olmayacağını düşündüren nedir?" diye sordu. O esnada arkamdaki asker çökmem için beni itti ama dimdik durmaya devam ettim. "Şimdi yaşayacaklarını tahmin edebiliyor musun piç kurusu?"

Konuşamazdı, konuşursa suçlu olurdu; susamazdı, susarsa direnemezdi.

Murat bakışlarını öfkeyle mahkûmlara çevirdi ve gür bir sesle, "Hepinizi kızgın yağda haşlayacağım!" diye bağırdı. "Hepinizi mahvedeceğim!" O sırada gözleri bana kaydı, yeniden mahkûmlara baktı, ardından bir kez daha bana döndüğünde gözlerine öyle bir şaşkınlık dolmuştu ki her ne düşünüyorsa dile getirmekte zorlandı. Beni elbette tanıyordu çünkü Kerem'i tanıyordu, onunla nişanlı olduğumu bilmiyordu ama Krallık'ın yakınında olduğumu bilmeyen yoktu. "Eftal," dedi kekeleyerek. "Eftalya. Senin burada ne işin var?"

Tugay bir an bile düşünmeden, "Esir aldım," dedi korkusuzca. "Babasını görmeye gelmişti, olaylar patladığında onu esir alarak müdürün odasına girdim. Kamera kayıtlarına bak, görürsün. Her türlü..."

Murat arkadaki askerine bir baş hareketi yaptığında asker elinde duran copla Tugay'ın sırtına öyle sert vurdu ki neredeyse öne düşüyordu ama konuşmaya devam etti. "Şu an korktuğu için ağzını açamıyor. Onu tehdit ettim..." Bir kez daha vurdu asker ama Tugay yine susmadı. "Beynini patlatmama çok az kalmıştı."

Nefes al ve verirken söyle Eftalya. 'O haklı, beni esir aldı olayların başından beri,' de Eftalya. 'Bütün bunları yaptı, beni korkuttu, sindirdi, kendi tarafında olmam için çabaladı,' de.

"Doğru mu Eftalya?" diye sordu Murat endişeyle. "Sana zarar verdi mi?"

Yalvarırım konuş artık Eftalya. Bir şeyler söyle, söyle ki kurtul bütün bunlardan.

Bakışlarım babama kaydı, çöktüğü yerden bana yalvarıyormuş gibi bakmaya devam ediyordu. Kendisi bir direniş için bu kadar çaba verirken kızının vazgeçmesini istemesi acımasızlıktı.

"Şokta galiba," dedi Murat kendi kendine. "Eftalya cevap ver, sana ne yaptı?"

Yanımdaki askerin kolumu tutan eli gevşedi, bütün mahkûmların bakışları üzerimdeydi. Bense Tugay dışında hepsiyle göz göze geldim çünkü Tugay'a bakarsam neyle karşılaşacağımı biliyordum. Bununla karşılaşmak en son isteyeceğim şeylerden biriydi.

Öne doğru bir adım attım, asker beni takip etti. Ardından bir adım daha attım ve bir adım daha. Çenemi havaya kaldırdım. Nefes aldım, verirken Tugay'la göz göze geldim ve bakışlarında hem o öfkeli adamı gördüm hem de öfkenin altında yatan korkuyu. Tam gözlerinin içine bakarken yavaşça yere, *dizlerimin üzerine çöktüm.*

Bu bir kabullenişti.

Mahkûmların arasında mırıltılar yükseldiğinde bakışlarımı yere eğdim. Dizlerime kan bulaşmıştı, birkaç metre ötemde ölmüş bir gardiyan vardı. Tugay'ın ensesini damgalayan gardiyandı bu. Çoktan morarmaya başlamıştı, hemen onun ilerisinde başka bir gardiyan vardı. Midem bulanıyordu.

Mırıltılar öyle yükseldi ki askerlerden biri silahını ateşledi ve sesler bıçak gibi kesildi.

"Nasıl?" dedi Murat şaşkınlıkla. Onu göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. "Bu kadar zamandır, bizim yanımızda..." Hareketlenme oldu. "Nasıl olur?"

Tugay'ın gür sesiyle irkildim, gözlerimi kapattım. "Korkuyor çünkü canıyla tehdit ettim!" diye haykırdı. "Babasının canıyla bile tehdit ettim, ona bir şey olacağından korkuyor! Avukat benim tarafımda olamaz, o kim ki?" Alayla güldü. "Krallık yanlısı kimse benim tarafımda olamaz, aklınız alıyor mu bunu?"

Susmaya devam ettim çünkü bir cop sesi geldi, ardından bir tane daha. Gözlerimi daha sıkı yumdum, içimden saniyeleri saydım ama gözlerimi açmadım.

Sen aptalsın Eftalya Atalar. Neden bunu yapıyorsun? İçinde yaşayan hangi kadın yaptırıyor bunu sana? Söylesene, nasıl vazgeçeceksin bütün bunlardan? Her duyguyu abarttığın gibi fedakârlığı da mı abartıyorsun? Kim için? Ne uğruna Eftalya?

Murat'ın sesi yeniden kulaklarıma dolduğunda telefonla konuştuğunu anladım. "Ne yapmamızı önerirsiniz efendim damgalama dışında?"

Damgalama. Damgalama. Damgalama. Gözlerim açıldı ve hızla Murat'a baktım. Telefondaydı, birileriyle konuşuyordu ama bakışları benim üzerimdeydi. Damgalama. Gözlerim Tugay'a döndü, bakışlarındaki ateş hepimizi alevler altında bırakacak kadar büyüktü.

Hayır Eftalya, bunun adı fedakârlık değil feda ama bu son, başka olmayacak.

Tugay bana bakarken başını art arda iki yana salladı. Murat o sırada telefonda birine kısık sesle bir şeyler söyledi. Elbette beni söylüyordu, söylememesi imkânsızdı. Damgalama. Damgalayacaklar mıydı bizi? Sonra ne yapacaklardı? Nasıl bir acı çekecektim?

Vazgeç Eftalya. Acı çekmene değmez, neden değsin? Canını yakacaklar, ne uğruna? Bir direniş uğruna mı? Gözlerim korkudan yaşlarla doldu. Tugay bunu gördüğünde, "O aptal kadını ben esir aldım!" diye bağırdı, sesinde kocaman bir öfke vardı. "Onu kendi tarafımda bile görmek istemiyorum, bu şekilde bilinsin istemiyorum, alın bunu buradan! BL adını kirletiyor!"

Murat telefonu kapattığında ellerini önünde birleştirip, "Eftalya Atalar," dedi net bir sesle. "Son kez soruyorum, korkudan mı bu haldesin yoksa bu direnişe ortak mı oldun?"

"Şerefini siktiklerim!" diye bağırdı Tugay. "Gidip kamera kayıtlarını izleseniz zaten göreceksiniz, neyi soruyorsunuz?"

Murat öfkeyle nefes verdi, ardından Tugay'ı çenesinden öyle bir kavrayıp yumruk attı ki gözümden yaşlar akmaya başladı. Korku, acı, keder, nefret, hepsi iç içeydi. Ne yapıyordum? Neler oluyordu? Hayır, durmalıydı.

Murat bir yumruk daha indirdi, ardından bir tane daha. "Seni sona saklıyorum piç kurusu," dedi hiddetle. "O zamana kadar herkesin acı çekmesini izleyeceksin."

Tugay'ın ağzından kan geliyordu, bütün bunların yaşanacağını elbette biliyordu. Bilmediği tek şey göstereceğim cesaretti. "O aptal kızı benim tarafımdan uzaklaştırın," dedi Tugay hiddetle. "Gururum inciniyor." O an bakışları bana döndüğünde sanki aptal dediği için bile kendine öfke duyuyordu. Ağzındaki kanı tükürdü ve gülmeye başladı. "Bir Krallık köpeğiyle iş mi yapacağım ben? Aklınız alıyor mu?"

"O halde bir Krallık köpeğinin damgalanması da canını sıkmaz, öyle değil mi?" diye sordu, Murat tek kaşını kaldırarak. İşte o an Tugay'ın vereceği her cevap haritamızı oluşturacaktı. Başımı bir kez daha

eğdim, gözlerimi kapattım; yaşlar yanaklarımdan süzülürken sessizliğimi korumaya devam ettim.

İki dakika on yedi saniyelik bir acıdan daha hafif olurdu değil mi damgalanmak? Yanardı, sızlardı, zamanla kabuk bağlardı, ardından izi kalırdı. Tamam, bunu kaldırabilirdim, hem en kötü ne olabilirdi ki?

Tugay hırsla inlediğinde olduğu yerden kalkmaya çalıştı ve arkasındaki askerlerden biri onu tutmakta zorlandı. Üç asker Tugay'ı zorlukla zapt ederken Murat korkuyla geriye kaçtı, ardından askerlerden birine başıyla işaret verdi. Asker hemen cebinden bir şırınga çıkardı ve nefes bile almadan Tugay'ın boynuna sapladı. Gözlerimden akan yaşlar durmak bilmiyordu. Yırtıcı bir hayvanı sakinleştirmek ister gibi Tugay'ı iğnelemeleri kaldıramayacağım kadar ağırdı. Tugay çırpınmaya devam etti.

Dur artık Eftalya, zaten ona işkence edeceklerini biliyorsun. Neden hâlâ cesursun? Korkuyorsun, kaçmak istiyorsun, neden bu şekilde duruyorsun? Onun tarafında görünmek hoşuna mı gidiyor? Onun yanında mı olmak istiyorsun? Yoksa çekeceği acıyı azaltmak mı amacın?

Murat bir kez daha bana döndüğünde Tugay'ın öfkeli sesi küçük inlemelere dönüştü. O iğnenin acı verdiğini anlayabiliyordum. Sadece bu kadar da değildi; gücü elinden kayıp gidiyordu ve gücünün gitmesi onun için cehennem demekti.

"Zorla mı tutuluyorsun Eftalya Atalar?" Hiçbir cevap vermeden Tugay'a bakmaya devam ettim. Hayır, ağzımdan tek laf bile çıkmayacaktı. Murat bir süre cevap vermemi bekledi, ardından derin bir nefes alıp askerlerinden birine yine işaret verdi.

Nefes al ve ver. Ah, nefes bile alamıyorsun, Eftalya. Kılçık gibi boğazına takılan şu an çektiğin acı mı yoksa Tugay'ın bu hali mi? Gözleri kayıyordu, başı öne düşüyordu, ona ne yapacaklardı? *Bütün o yaşananların bedeli olabileceğinin farkında değil miydin Eftalya?*

Asker birkaç dakika sonra elinde küçük yanan bir kömürlük ve demir parçasıyla geldiğinde Murat'ın onay vermesini bekledi; Murat ise telefonda onunla her kim konuştuysa emirlerine sadık kalıyor, son ana kadar beni zorluyordu. İşkence uygulayıp itiraf bile ettirmeye çalışabilirlerdi, Krallık'ın acımasızlığı bu kez beni vuracaktı.

Murat askere başıyla işaret verdiğinde esmer asker bana doğru yürümeye başladı. Adımları sağlamdı, elinde tuttuğu demir sallanmıyordu bile. "Eftalya Atalar," dedi Murat bir kez daha. "Şimdi bizim yanımızdasın, sana hiçbir şey yapamaz. Zorla mı esir tutuldun?" Derin bir

nefes aldı. "Buradaki bütün mahkûmlarla damgalanmak istemiyorsan şimdi lütfen gerçeği anlat."

Demirin ucunda yarım ay vardı, cızırtı sesi geliyordu. Ateş pe. lıyordu. Demirin arka tarafındaki Tugay'ın başı öne düşüyordu ama direniyordu. Bakışları sürekli üzerimdeydi, ağzını açıyor ama tekra kapatıyordu, dudağının kenarından kan geliyordu. Onu dizginlemeye çalışırlarken bile başını dik tutmaya çalışıyordu.

Meryem vurulurken bir bankın arkasına saklandın Eftalya. Korkak tın. Şimdi korkak davranmana gerek yok.

Yine sustum.

Murat'ın yüzüne gerçek bir şaşkınlık oturduğunda bunu bekleme. diği açıktı. Sessizce ağlamaya devam ediyordum ve ağlarken bakışlarım Tugay'ın üzerindeydi. Onun için bu işkence sinek ısırığıydı, kaçıp gidemezdim. Hayır, ben bir yola çıktıysam kimseyi yarı yolda bırakmazdım ama bu sondu. Nefes alıp verirken, *Bu son fedakârlık*, diyordum kendi kendime.

Asker, "Neresini damgalayalım?" diye sordu.

"Hayır," diye inleyen Tugay'ın kısık sesini işittim. Daha fazlasını söylemedi, gücü kalmamıştı. Bakışlarım babama döndü, sessizce ağlıyordu, başka hiçbir şey yapmıyordu. Ne uğruna yaptığımın farkında mıydı?

Murat son kez, "Eftalya Atalar," dedi bıkkın bir sesle. "Son kez soruyorum, bu direnişle bir alakan var mı, yok mu?"

Babam bir direniş uğruna canından vazgeçmişti, annem daima korkak olduğumu söylerdi, Meryem biraz da benim yüzümden sakat kalmıştı. Hayır, bütün bunlar bir suçlama değildi, asıl beni bulmaktı. Korkaklığımı yeni fark ediyordum, aslında cesur olabilirdim. Direnişten kaçıyordum çünkü korkuyordum, babamı vazgeçirmek istiyordum çünkü korkuyordum, annemle yüz yüze gelmek istemiyordum çünkü ondan da korkuyordum.

Dakikalar sonra ilk kez ağzımı açtığımda, "Lekemin üzerine, göğüskafesime," diye mırıldandım. "Damgayı oraya yapın." Ve iç sesim devam ettirdi: *Çünkü o lekeden de nefret ediyorum Krallık'tan nefret ettiğim gibi.* Göğüskafesime her baktığımda kendimden soğuyacaksam o damga orada yer almalıydı.

Tugay'ın inlediğini işittim, zar zor çıkan sesiyle bir kez daha çırpınmaya çalıştı fakat artık askerler onu tutarken zorlanmıyordu bile. Büyük ihtimalle güzel bulduğu o lekenin üzerine damga vurdurmamı

öfkelenmişti fakat ben onunla hiçbir zaman aynı düşüncede olmayacaktım.

Asker dönüp ona baktığında Murat birkaç saniye düşünüp başıyla onay verdi. O onayın ardından arkamdaki askerlerden bir tanesi üzerimdeki gardiyan ceketinin fermuarını indirdi. Buraya gelirken hevesle sergilediğim o lekeyi ortaya çıkardığı an ilk defa boynuma kadar tırmanmaya başlayan lekenin acıdığını hissettim. Normalde his olmazdı ama sanki o damga dokunmadan acıyordu.

Asker damgayı kömüre bastırdı ve daha fazla yanmasına neden oldu; daha fazla derime işlesin, daha fazla acıtsın, daha fazla mahvetsin beni diye. *Hadi ama Eftalya Atalar, korkuyor musun? Neden ağlıyorsun? Korkudan mı ağlıyorsun? Cesursun, cesur kalmak zorundasın.*

Gözümden yaşlar akmaya devam ederken tıpkı Tugay gibi çenemi havaya kaldırdım ve askerin gözlerinin içine baktım. Bakışım bir anlık tereddüde düşürdü ya da bunu yapmak istemedi, bilmiyordum ama Murat, "Yap," dediğinde geriye başka seçeneği kalmadı.

Demiri kömürden çekti. Hıçkıra hıçkıra ağlarken bakışlarımı Tugay'a çevirdim ve baygın gözlerle bana baktığını fark ettim. O anda askerler Tugay'ın kollarını bırakınca vücudundaki bütün gücün gittiğini fark ettim çünkü yüzüstü yere düştü. Yan bir şekilde bana bakarken dudaklarını oynatıp bir şeyler söyledi ama bu kez ne söylediğini anlamadım.

Demir havaya kalktı, gözlerimi kapattım ve ağlamaya devam ettim. O sırada babamın acılı inleme sesleri kulaklarımdaydı. Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda göğsüme yaklaşan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Nefes al ve ver Eftalya Atalar. Bir kez daha al ve ver, al ve ver Eftalya. Al ve tut nefesini çünkü acıyı nefesini tutmuşken daha az hissedersin. İşte orada, biraz daha yaklaştı. Orada ateş, göğüskafesinin sağ tarafında, kalbine denk gelmiyor. Tuttuğun nefes işe yaramadı Eftalya Atalar, ölecek gibi hissediyorsun.

Göğüskafesimin sağında ilk önce buz gibi bir soğuk, ardından öyle bir yangın hissettim ki Tugay gibi sessiz kalamadım. Ne acıyla tuttuğum nefes işime yaradı ne de başka bir şey. Gözlerimi açtığımda geriye kaçmak istedim ama askerler sıkıca beni tuttu ve demir biraz daha bastırıldı. Bir kez daha haykırırken burnuma yanık kokusu geldi; yakıyorlardı beni. Göğsümde yangın vardı.

Çırpınmaya devam ederken haykırışlarım durmuyordu, bakışlarım göğüskafesime indiğinde o beyaz lekenin gerildiğini hissettim. Damga uzaklaştığında sağ tarafımdaki o büyük kabarıklıkla, ateşle ve kızarıklıkla karşılaştım; sanki kalbimi yakıyorlardı, sanki göğüskafesim alev almıştı. Birilerinin bana su vermesine ihtiyacım vardı. Defalarca elimi, kolumu yakmıştım o acılar bunun yanında hiçbir şeydi.

Acıdan ölecek gibiydim ve öyle canım yanıyordu ki eğilip kusmaya başladım. Kan kokusu, yanık kokusu, ölüm kokusu. Kusmaya devam ettim ve o sırada ağlayan babamın sesini işittim. Ağzı kapatılmış olsa bile feryatları kulaklarıma doluyordu.

Nefes al Eftalya Atalar. Hayır, alamıyordum. *Nefes al Eftalya. Bundan çok daha kötü acıyı yaşadı buradakiler, bunu mu kaldıramıyorsun? Yalvarırım nefes al Eftalya, ne olursun nefes al. Cesur ol, bağırma, haykırma, kusma, iki büklüm olma. Yalvarırım Eftalya, buna acı mı diyorsun sen?*

Yeniden ağlamaya başladığımda başım dönüyordu, alnım yerdeydi.

Başını kaldır Eftalya Atalar, cesaretini bu şekilde mi göstereceksin? Sen korkaksın, direniş ne bilmiyorsun. Bu kadar mısın?

Başımı kaldırmaya çalıştım ama imkânsızdı, acı öyle yoğundu ki alnımı o kanlı zeminde tutmaya devam ettim.

Sen hiçbir şeysin Eftalya Atalar. Rezilsin. Güçsüzsün.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bağırmamaya çalıştım ama inlediğimi duyabiliyordum. Kulaklarım uğulduyordu. Acıdan başım dönüyordu, kusmak istiyordum, haykırmak istiyordum ve artık kaçmak da istiyordum. Bu kadarını kaldıramıyordum, güçsüzdüm, cesaretim yoktu.

Diren Eftalya, yıkılacak mısın hemen? Korkaksın, korkaksın, korkaksın.

"Ada Hapishanesinde çıkan ayaklanmanın ardından Krallık yanlısı vatandaşlar sokağa döküldü ve Ada Hapishanesini taşlamak istediler. Başkan sessizliğini korurken BL'yi destekleyenlerin sesi daha gür çıkmaya başladı. Şimdi gözler Krallık'ta çünkü BL'yi destekleyenler için yeni bir yasa gelecek gibi görünüyor. Krallık'a nankörlük yapan her teröristin idam edileceği haberleri dedikodular arasında ama kesinliği yok."

Pıt. Pıt. Pıt. Serumun sesi. Rüzgârın sesi. Cama vuran kar taneleri. Televizyondaki son dakika haberleri. Ülke yangın yerine dönmüştü. Tugay Demir Çeviker amacına ulaşmıştı, artık tarafsız olanlar da BL

tarafına geçmişti. Krallık'ı destekleyen bazı kişiler bile bu Ada Hapishanesindeki zulme sessiz kalmak istemiyordu. Bunları televizyonda dönen birkaç saatlik son dakika haberlerinden anlamamak mümkün değildi.

Tepemde üç polis memuru vardı, bir de savcı. Savcım. Kerem Karaman.

Nasıl bayıldığım, buraya nasıl getirildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim bomboş televizyona bakıyordu. Damarımda bir serum vardı, göğsüme bandaj takmışlardı. Sinan'la Ufuk neredeydi? Sinan'a ihtiyacım vardı ama Kerem'in kimseyi içeriye sokmadığını anlayabiliyordum.

İfade vermem gerekiyordu ve Kerem bu görevi üstlenmişti. Ağzımı bıçak açmadığı halde o konuşuyordu. "Murat'a video görüntüleri gelene kadar durmasını emretmişler," dedi Kerem polis memurlarına bir kez daha. "Fakat o durmamış. Görevinden alınacak." Dişlerini sıktı. "Elimize ulaşan kayıtlarda o piç kurusunun Eftalya'yı zorla tuttuğu ortada." Telefonundaki video kaydını bir kez daha polislere çevirdi. "Başkan'ın onayından geçti, bir de siz izleyin. Nasıl zor kullanıyor görüyor musunuz?"

Kar taneleri camlara vurduğunda neden eriyordu? İçerisi sıcak diye olmalıydı fakat soğuğu hissediyordum. Göğsümdeki sızı neden geçmişti? İğne mi vurmuşlardı uyuşturmuşlar mıydı? Kuş uçuyordu ve orada...

"O piç kurusu defalarca Eftalya'yı esir aldığını söylemiş zaten."

Yağmurların camda bıraktığı izler fazlasıyla etkileyici olabiliyordu, bir damlanın diğerini takip etmesi çok heyecan vericiydi.

"Eftalya babasını görmeye gitmişti, onu gördüm, karşılaştık. Bütün kayıtlara bakın, Eftalya'yı bir kez direnirken bulamazsınız."

Acaba yağmur taneleriyle kar tanelerinin aşkını anlatan bir masal var mıydı? Heyecan verici olurdu.

"Ne kadar korktuğunu görmüyor musunuz? Onu sindirmiş, canıyla tehdit etmiş, yetmemiş babasının canıyla da tehdit etmiş. Hadi ama çocuklar, burada böyle dikilip Eftalya'nın konuşmasını mı bekleyeceksiniz? Başkan bile onayladı, bence bu konuyu kendi aramızda kapatabiliriz."

Yağmur damlası kar tanesine âşık olur ve bir gün buluşurlar. Buluştuklarında aşklarının imkânsız olduğunu anlarlar çünkü biri eridiğinde

suya dönüşüyordur. Yağmur damlası kar tanesinin suya dönüştüğünü gör-düğünde...

"O piç kurusunun icabına bakılacak zaten."

Bakışlarım hızla Kerem'e döndü, o da bana odaklandı. Dakikalar-dır ilk kez ona bakmıştım. Kerem derin bir nefes aldı, gözleri kısıldı. Ardından polis memurlarına, "Bize biraz izin verin," dedi. "Ve işiniz-den olmak istemiyorsanız cümlelerimi de kanıttan sayın."

Polis memurları birbirine baktı, ardından bıkkın bir nefes verip odadan çıktılar. Onlar çıkar çıkmaz Kerem sandalyeyi çekip yanıma geçti, ardından serum takılı elimi tuttu. Yutkunurken bakışlarımı ta-vana çevirdim.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Kerem endişeli bir sesle ama endişesi bile kulağa yapay geliyordu. Hiçbir cevap vermeden tavana bakmaya devam ettim. "Hadi ama Eftalya, böyle susacak mısın? Geç-ti, onun cezası kesilecek zaten, mahkemesine iki gün var." Parmakları elimin tersini okşarken duraksadı. "Yüzüğün nerede düştü? O savaş alanında düşürmüş olmalısın."

Gözlerimi açtığımdan beri yüzükten söz ediyordu, ben ise parma-ğımda olmadığını o söyleyene kadar fark etmemiştim. Derin bir nefes alıp, "Sinan nerede?" diye sordum.

Kerem'in gerildiğini hissettim. "Seni zorlamak istemiyorum ama aptal bir adam değilim Eftalya." Elimi bıraktı, ardından sandalyeden kalkıp başımda dikildi. "Babam görmenin üzerinden kaç saat geçmiş-ti, çoktan oradan çıkman gerekiyordu. Neden o hapishanede kalmaya devam ettin?"

Bir kez daha, "Sinan nerede?" diye sordum.

"Sıktırtme Sinan'ı!" diye haykırdı Kerem ve bir anda eliyle çene-mi kavrayıp yüzümü çevirdi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Neyin peşindesin?" Öyle sıkı tutuyordu ki çenemi kurtaramadım. Dişlerini sıkmaya devam ederek öfkeyle yüzüme baktı. "Sen beni salak mı sanı-yorsun Eftalya?"

"Evet," dedim kendimi tutamayarak. "Salağın tekisin."

Kerem'in çenemi kavrayan eli titremeye başladığında, "Götünü kur-taracağım diye girmediğim hal kalmadı," dedi. "Ben olmasaydım şu an Ada Hapishanesinde bir köşede çürüyor ya da o şerefsiz mahkûmlar ta-rafından istismar ediliyor olacaktın. Hatta belki de birinin fahişesi ola-rak anılmaya başlamıştın. Teşekkür etmek yerine salak olduğumu mu

söylüyorsun?" Eli çenemden boynuma kaydı ve parmakları boynuma dolandı. Sıkı değildi ama bu bir tehditti. "Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın, ne yapmaya çalıştığının farkındayım."

Damgalanırken yaşadığım o yangından sonra gerçekten boynumu sıkarak beni korkutabileceğini düşünmesi içler açısıydı fakat derinlerde bir yerlerde yepyeni bir korku ortaya çıktığında kıyamet sandığımın aslında sadece bir doğa olayı olduğunu anlamama çok az kalmıştı. "Neyin farkındasın?" diye sordum. Sesimde cesaret vardı ama kalbim öyle değildi.

Kerem öfkeli bir nefes verdi. Ardından, "Babanı kurtarmaya çalıştın değil mi?" diye sordu. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Bütün o karmaşada babanı kurtarabilmek için her şeye dahil oldun ve sonrasında bunu itiraf edemedin, hatta o piç kurusundan bile yardım istemiş olabilirsin."

Gözlerim kocaman bir halde ona bakmaya devam ettim, ardından kahkaha atmaya başladım. Beni bu kadar sadık sanması gözlerimi yaşartacaktı. "İnanılmaz zekisin," dedim kahkahalarımın arasında. "Bunu nasıl akıl edebildin ya?"

Onu alaya aldığımı fark ettiğinde boynumdaki parmakları sıkılaştı, ardından yüzüme doğru eğildiğinde kahkahalarım yarım kaldı. "Eftalya Atalar," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bir kez daha o götünü kurtarmayacağım, bir kez daha o babanın da götünü kurtarmayacağım, beni duydun mu?" Sıkmaya devam ederken yüzüme biraz daha yaklaştı. "Ve bir kez daha o parmağındaki yüzüğe saygısızlık yaparsan bambaşka bir yüzümü göreceksin."

Yutkunmakta zorlanıyordum. Cesaretin doğurduğu yeni bir cesaretle, belki de bıkkınlıkla, "O yüzüğün hiçbir anlamı yok," diye fısıldadım. "Bitti, artık nişanlım değilsin."

Kerem'in bakışları donuk bir hal aldı, boynumdaki parmakları sıkılaşmak yerine gevşedi. "Ne dedin?" diye sordu. "Bir kez daha söyle."

"Duydun," diye fısıldadım, sonra kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. "Bu bir anlaşmaydı ama görüyorum ki babamı kurtarmak imkânsızlaştı. Zaten birçok insan da bilmiyor nişanlandığımızı. Bitirelim ve sen de beni kurtarmak zorunda kalma."

Kerem tek kaşını havaya kaldırdı, eli önce çenemde dolaştı, ardından yüzümde. Sonra göğüskafesime doğru indiğinde parmakları damganın bulunduğu yere baskı yaptı. "Eftalya," dedi sakin bir sesle ama derinlerden

yükselen o sinir krizini algılayabiliyordum. "Ah, Eftalya." Parmağı minik bir baskı daha yaptığında acıyla inledim, geriye çekildi. "Sana cesaret veren her ne ise ondan kurtulmanı öneririm çünkü senin dışında ailenin hayatının da iki dudağımın arasında olduğunu unutuyorsun."

Elbette konuşmanın sonunun buralara varacağını biliyordum, elbette bitirmenin öyle kolay olmayacağını da biliyordum. "Yaşadığın şoktan dolayı böyle konuştuğunu varsayıyorum yoksa..." Tiksintiyle nefes verdiğimde dudaklarını alnıma yasladı, kendimi kurtarmak istediğimde ise geriye çekildi. "Uyan bebeğim, ben istemediğim sürece bu ilişki bitmeyecek."

Nefretle ona bakarken doğruldu ve gözleriyle beni süzdü. Sevgi yoktu, his yoktu; hırs vardı, ihtiyaç vardı. Kerem hastalıklı bir adamdı. "Bir ilişki mi?" diye sordum. "Sana karşı bir tane güzel duygum yok, hiç olmadı."

"Olacak elbet," dedi Kerem aldırmaz bir şekilde. "Ayrıca dert ettiğin nişanımızı kimsenin bilmemesi mi?" Üstün bir şekilde bana baktı. "Yarın akşam güzel bir kutlamayla herkese duyuracağız o halde."

Acıyla ve nefretle ona bakarken, "Hayır," diye fısıldadım. "Bunu istemiyorum." Elimi saçlarıma geçirdim. "Sinan," diye fısıldadım. "Sinan!" diye seslendim sonra. "Burada mısın? Sinan!" Kerem gülmeye başladı. "Sinan! Burada mısın? Sinan!"

Birkaç saniye sonra kapı sertçe açıldı, elbette buradaydı, o hep burada olurdu. Kapıda göz göze geldiğimiz an Kerem'i zerre umursamadan bana doğru atıldı ve yatağa oturup kollarını bana doladı. Sıkıca boynuna sarılırken Kerem'in alayla bize baktığını, sonrasında ise odadan çıktığını gördüm.

Sinan geriye çekildiğinde önüme gelen saçlarımı itti, kapıya baktı, dinleyen olup olmadığından şüphelendi, sonra dişlerini sıkarak damganın uygulandığı noktaya baktı. Ona da aynısını yapmışlardı, kendisi kazıyarak çıkarmıştı. "Eftal," dedi hüzünlü bir sesle. "Ne yaptın sen?"

Başımı iki yana salladım, ardından ağlamaya başlarken bir kez daha boynuna sarıldım, gözyaşlarım omzunu ıslatırken o da belime sarıldı. "Sinan," dedim ağlaya ağlaya. "Mahvoldum, ben ne yaptım?" Gözyaşlarım arttığında saçlarımı sevdi. "Sinan, bunu neden yapıyorum?" Gözlerimin önüne Tugay'ın o uyuşturulan görüntüsü geldi. Nasıldı acaba? Hayır, bunu düşünmemeliydim. "Sinan," dedim kısık bir sesle. "Kurtulmam lazım yoksa daha fazla mahvolacağım."

Sinan geriye çekildi, ardından gözümden akan yaşları sildi. "Anlat güzelim," dedi. "Anlat Eftal, ne hissediyorsun?"

"Ben," dedim hıçkıra hıçkıra. "Ben bunu neden yaptım?" Başımı iki yana salladım. "Sanki dalgalı bir denizdeyim ve kıyı hemen yanımda. O kıyıya uzanırsam kurtulacağım ama uzanmazsam dalgalar beni alıp götürecek."

Şaşırtıcıydı ama Sinan gözlerimin içine beni anlıyormuş gibi baktı. "Yüzüyorum, yüzmek istiyorum, suyu seviyorum çünkü ve kıyı berbat bir yer ama suda boğulacağım, dalgalar büyüyecek. Sinan, anlıyor musun? Saçmalıyor muyum? İçimdekileri daha nasıl anlatabilirim, bilmiyorum ama yüzümü okşayan dalgalar gün gelecek beni boğacak Sinan. Şimdiden başladı." Elimle hafifçe göğüskafesime dokundum. "Ne yapacağım? Yüzmemek korkaklık mı? Kıyıya dönmek ise mutsuzluk?" Başımı iki yana salladım. "Ben ne yapacağım?"

Sinan uzun bir süre yüzümü inceledi. O kadar uzun süre inceledi ki kendimi karşısında çırılçıplak hissettim. Eliyle son kez yanağımdan süzülen yaşları sildi ve derin bir nefes aldı. "Peki ya Eftal," dedi keskin bir sesle. "Ya çoktan boğulduysan ve kıyı uzaktaysa?" Bakışları göğüskafesime indi, çenesiyle işaret etti. "Çünkü bunun adı boğulmak."

Kendi gözyaşlarımı bu kez kendim sildim. "O halde kurtulmaya çalışmam mı gerek?"

Sinan önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve inançsız bir sesle, "Kurtulabiliyorsan kurtul," dedi. "Çünkü seni ben bile kurtaramam. Çünkü kıyıdayım ve seni göremiyorum Eftalya."

İnsanın pusulası yine kendisindedir çünkü sadece kendimize dürüst oluruz; bazen kalp kırıcı, bazen hırçın, bazen yalancı ama gün sonunda kim olduğumuzla karşılaşırız. Katil olmadığımızı haykırırız ama nefret ettiğimiz birini öldürürken kendimizi hayal edebiliriz; güçlü olduğumuzu söyleriz ama en güçsüz anlarımızda ilk aynaya dönüp bakarız; korkak olmadığımızı dile getiririz ama en acımasız anlarda korkularımız ortaya çıkar.

Lisede onlarca insan üzerime gelirken karşı durmam bu beni güçlü kılmazdı çünkü kızlar tuvaletine kendimi kapatıp hıçkıra hıçkıra yalnızlığıma ağladığımı biliyordum. Yalnız olduğunu kabul etmek de zordur çünkü yalnızlık kimi insana göre acınasıdır. Görürsünüz, herkes mutludur, bir lise sırasında veya üniversitede, belki de bir kafede.

Herkes çok mutludur, sıcaktır; siz o uzak masada oturup onları izleyen tarafsınızdır. Bir anlık yalnız olduğunuzla yüzleşirsiniz, o yüzleşme aşaması en kırıcı olandır.

İnsan kendini tanımaya mutlulukla değil, acılarla başlıyor bu yüzden. Hayatında kimseyi kaybetmemiş birine ölümün nasıl bir his verdiğini anlatamazsınız, düzinelerce cümleler döşersiniz, sonucunda tek görebildiği acıdır ama sizin korkularınız o satırlarda gizlidir. Bu yüzden birine *seni anlıyorum* demek için iki kere düşünmek gerektiğine inanıyordum.

İnanıyordum inanmasına ama birinin bunu söylemeden beni anladığıyla yüzleşmek bu hayatın bana en büyük tokadı olmuştu.

Tugay Demir Çeviker beni bu hayatta anlayan tek insandı. Hayır, bunu onun insan sarrafı olmasına bağlamıyordum, o bana baktığında asıl olanı görebiliyordu ve beni anlayan biriyle karşılaşmak ödül gibi görünse de Tugay'la tanıştığımız hayatın içinde ceza gibiydi.

Tugay katil olmadığımı haykırmak yerine beni nasıl katil olduğumla yüzleştirirdi. Güçsüzlüğümle aynada kendimi izlerken her şeye rağmen kendimi sevmem gerektiğini söyleyebilirdi. Korkudan titrerken korkusuzluğun vücut bulmuş hali olarak bana o korkusuzluğu öğretebilirdi. Lisede kızlar tuvaletine kendimi kilitlediğimi fark edip kapıyı çalmak yerine o kapıdaki insanları uzaklaştırabilirdi çünkü ağlamama izin verilmesi gerektiğini bilirdi.

Ben yapayalnız bir kafede, lise kantininde ya da üniversitede amfide otururken o yalnızlığımı fark edip dalga geçmek yerine omzuma dokunup havadan sudan konular açabilirdi.

Ona ölümden korktuğumu söylemeden, özellikle sevdiklerimin ölümünden korktuğumu söylemeden bana hayatın acımasızlığından söz edebilirdi.

Bütün bunlar o iyi bir insan olduğu için değildi, Tugay'ın iyi biri olup olmadığı da tartışılırdı. Bütün bunlar beni anladığı içindi.

Şimdi kendimi tanıdığım kadarıyla görüyordum, Tugay Demir Çeviker'e aklımın alamayacağı ölçüde çekilmeye başlamıştım ve daha önce böyle bir his kalbime uğramamıştı.

Bir başkası için bu duygular yaşanması gereken duygular olabilirdi ama kendimi tanıyordum. Zaten cehennem gibi bir hayatın içinde ona çekilmem sonumu getirdi çünkü daha önce bu duyguyu hiç tatmamış bir kadın olarak bunu ne kadar abartacağımı kestiremiyordum. Göğsümdeki o damga buna en büyük kanıttı.

Boğulmadan kendimi kurtarmam, kıyıya ulaşmam gerekiyordu. Dalgalar arasında kaldıysam bütün gücümle yüzmeliydim ama kendim için direnmem gerekiyordu çünkü bu yolun sonunu görebiliyordum; bu yolun sonunda ben tükenecektim.

Dur orada artık Eftalya Atalar, diyordu iç sesim. *İlerleme daha fazla, koşma, yürüme, yüzme, yanma.*

Elimin tersiyle yanağımdan süzülen yaşı sildiğimde seradaydım, geceydi, dışarıda hâlâ delicesine kar yağıyordu. Bir kâğıt ve kalem vardı önümde. Bir gün sonra hem babamın hem Tugay'ın mahkemesi vardı; ben ise yarından sonra dağılacağımdan tamamen emindim.

Tamam, her şeye hazırdım ama ağlamak anlamsızdı, neden ağlıyordum? Neden içimden bir ses, Tugay'ın geleceği için çabalamayacağını, bana saygı duyacağını, benim de bu yüzden gözyaşı döktüğümü söylüyordu? Neden bir yanım bu mektubun onun kalbini kıracağını dile getiriyordu? Biz farklıydık ve ben yine her şeyi abartıyordum.

Gözlerimi kapattığımda güneşi gören yüzü aklıma geldi; neşesi, korkusuzluğu, bakışlarındaki derinlik... Gözlerimi açtım, yutkundum, ardından başımı iki yana sallarken göğüskafesimdeki damga daha fazla sızladı. Kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissettim ama yine de kalemi elime aldım ve ilk aklıma gelenleri yazmaya başladım. İkinci kez düşünmek yasaktı çünkü vazgeçerdim.

"Müvekkil Tugay Demir Çeviker'e...

Bu mektup sana ikinci ve son mektubum olacak çünkü tekrarlanmasını hiçbir şekilde istemiyorum, iki taraflı da.

Öncelikle bana çiçek ve not göndermekten vazgeç. Yerlerinde kurak olan dünyamızda o çiçeklerin solmayacağına inanman fazlasıyla tuhaf ve kasıtlığım bir toprağın kurak olması değil. Kaldır başını, umullarını körelt, hayallerden vazgeç. Savaşın ortasındayız, bulutların üzerine çıkmak tam bir aptallık.

Seninle arkadaş değiliz, hiçbir zaman olmadık. Biz seninle zorunlu bir iş ilişkisi içindeyiz. Ben senin tehditle yanında tutluğun o avukatım, sen de sadece bir mahkûmsun. Merak ediyorsan avukatlığına devam edeceğim, etmek zorundayım çünkü buna beni sen zorladın fakat bu kadarla sınırlı. Sadece avukatlığımı yapacak, köşeme çekileceğim. Arkadaşlık sözkonusu bile olamaz.

Tüm davranışlarım ve hatalarım benimle ilgiliydi, seninle hiçbir ilgisi yoktu çünkü kendimi bulmaya çalışıyordum. Buldum da ve kendimi bulmak bana gerçekleri gösterdi. Rüyalar âleminde değiliz

Tugay Demir Çeviker, burası gerçek dünya.
Her şeyden önce sınırları aşmaman gerekliğini ve benim nişanlı bir kadın olduğumu hatırla. Bu zoraki işbirliğimiz süresince beni daha fazla yıpratma.
Umarım yüz yüze geldiğimizde bu söylediklerimi ciddiye almış olursun.

Avukat
EFTALYA ATALAR"

Gözüme uyku girmiyordu ve sabah çoktan olmuş, öğlene dönmüş ve belki de akşama kucağını açmıştı. Yataktan hiçbir şekilde çıkmamıştım, kapıma gelen herkesi yok saymıştım, Sinan da dahil. Tek yaptığım uzanmak ve pencereden dışarıya bakmaktı. Kar yağmaya devam ediyordu, bir an bile durmuyordu. Öyle bunalmıştım ki en sonunda kar tanelerini saymaya başladım.

Birinci kar tanesi, ikinci kar tanesinden daha geç gelirken...

Odanın kapısı çaldığında hiçbir cevap vermeden pencereden dışarıya bakmaya devam ettim. Bir kez daha tıklatıldı, yine sessizliğe gömüldüm. Ardından o neşeden uzak ses kulaklarıma doldu beni neşelendireceğinden habersiz. "Eftalya?" diye seslendi Nigâr kapıdan. "Sana bir çiçek geldi, seraya götürmemi mi istersin?"

Gözlerim kocaman açıldı, yatakta doğruldum ve koşar adımlarla kilitli kapıyı açtığımda Nigâr şaşkınlıkla bana baktı. Elinde saksıdaki kardelen çiçeklerini tutuyordu, mor kardelenler öyle güzel görünüyordu ki gülümsemeden edemedim ve hızla aldığımda kalbim dört nala koşan bir at gibiydi.

Hayır Eftalya, çarpmaması gerekiyor. Neden bunu yapıyorsun kendine?

Çiçekleri yatağın üzerine koydum, ardından yere oturup çiçeklere baktım. Kardelen *cesareti* simgelerdi ve gücü. Benim cesur ve güçlü olduğumu mu söylüyordu? Yutkunurken doğruldum ve parmaklarımı kardelenin üzerinde gezdirdim. Bu çiçeklere dokunmadığını biliyordum ama dokunmuş gibi hissetmek iyi gelmişti.

Aptal Eftalya. Aptalsın Eftalya.

Bakışlarım çiçeğin altındaki minik zarfa kaydı, çiçek göndermemesi gerektiğini söylediğim halde göndermişti. Tugay Demir başlı başına kuralları yıkan bir adamdı ama sınırlar konusunda hassasken beni neden dinlemediğini anlamıyordum.

Titreyen elimle zarfı aldığımda derin bir nefes aldım, ardından zarfı açıp çok kısa bir notla karşılaştım.

"Müvekkil Tugay Demir Çeviker'in Sevgili Avukat'ına,
Ben Tugay Demir Çeviker, herkesin dünyanın en kötü adamı ilan elliği o kişiyim haklısın ama sen bu kötü adamın gözlerinin içine bakarken parmağından çekip çıkardığı nişan yüzüğünü bile fark elmedin. Hangi yazılı cümlen bizi ikna edebilir ki şu an?
Sana inanmamı isliyorsan geç karşıma, gözlerimin içine bakarak söyle bu hislerini, cesaret bunu gereklirir.
Özgürlüğümüze... İMANÇLA.
Mahkûm Tugay Demir Çeviker"

Kalbim sıkışmaya başlarken zarfın içine yeniden bakıp ters çevirdim. İçinden metal bir parça düştü. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı, başımı iki yana salladım. Avcumun içindeki metale bakarken taşıdığı anlamı, sayfalarca anlatılacak kadar uzun olan o derinliği izledim.

Avcumda nişan yüzüğümü tutuyordum ve Tugay Demir Çeviker o yüzüğü dümdüz ederek bana geri göndermişti.

9
DÜŞEN MASKELER

Ada Hapishanesi

Bütün duyguların bir sınırı vardı fakat Tugay Demir Çeviker için sadece iki duygunun sınırı olmazdı: sevgi ve intikam. Bu iki duygu yanında başka duyguları da getirirdi. Sevgi şefkati, şefkat merhameti, merhamet ilgiyi, ilgi bağlılığı, bağlılık mahkûmiyeti, mahkûmiyet mutlak aşkı.

İntikam ise hırsı, hırs savaşı, savaş kazancı, kazanç kayıpları, kayıplar nefreti, nefret ise öfkeyi doğururdu. Aslında sınırları olmayan bu iki duyguyla yaşayan Tugay Demir için diğer duygular da tam kalbinin ortasındaydı.

Birini sevdiğinde ondan kopmak olanaksızdı, birinden intikam aldığında da öyle. Bir başkasına göre birbirinden farklı bu iki duygu, Tugay Demir için iç içe geçmiş vaziyetteydi. Çünkü sevgileri intikamlarını doğuruyordu.

Kolları yine arkadan bağlanmıştı, bacakları da, hatta bu kez gövdesi de. Ağır demir sandalyeye mıhlanmıştı ama neyse ki her şeyi görebiliyordu.

"Anlamıyorum," dedi hemen karşısında oturan Kerem Karaman sandalyesine yayılırken. Kolları bacakları ne kadar bağlı olursa olsun altı gardiyan vardı başında ve Tugay'la aralarına iki metre mesafe koymuşlardı. "Bu kadar işkenceyle nasıl yaşamaya devam edebiliyorsun sen?"

Verilen ağır sakinleştiricinin etkisi geçerken vücudundaki ağrıları da hissetmeye başlamıştı Tugay ama bunu yansıtmak yerine alayla güldü. "Merak ediyorum," dedi karşılık olarak. "Baban öldükten sonra altına don giyebiliyor musun sen? Onu bile sana baban giydiriyordu da."

Kerem kasıldı, dişlerini sıktı. Ardından gardiyanlardan birine başıyla işaret verdiğinde Tugay'ı ensesinden bastırdılar ve önündeki soğuk suyun içine kafasını soktular. Tugay çırpınmadan bekledi, yüzünün soğuk suyla beşinci buluşmasıydı bu. Hepsinde kırk saniye bekletilmişti ama bu kez kırk saniyeyi geçiyordu ve artık Tugay'ın nefesi yetmiyordu.

Gardiyan en sonunda ensesinden tutup çektiğinde Tugay öksürdü, ardından yere tükürdü. Kerem, "Diğer kolunu kesmek için yanıp tutuştuğumu biliyor musun?" diye sordu acımasız bir sesle. Tugay düz gözlerle ona bakarken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Ama bunu yapamıyorum

çünkü herkesin gözü artık senin üzerinde olacak. Yüzüne verilecek en ufak zarar bile halkın gözetiminde olacak. Mahkemen, hayatın..." Kaşları çatıldı. "Hepsi artık göz önünde tutulacak çünkü kendini gösterdin. Bilerek yaptın değil mi?" Tugay kaşlarını kaldırdı, bu onaylayan bir ifadeydi. "Kendini çok mu zeki sanıyorsun Tugay Demir? Her fiziksel işkence iz bırakmak zorunda değildir, ciğerlerine su dolana kadar boğarım seni."

Tugay burnundan derin bir nefes alıp boğazını temizleyerek çenesini havaya kaldırdı. "Baban ölmeden önce pencereden kaçıyormuş neredeyse," diyerek güldü. "Gün gelecek, senin pencerelerine demir takacağım, kaçmayı bile düşünemeyeceksin."

Kerem gülmeye başladı, hiçbir zaman Tugay'ın tehditlerini ciddiye almıyordu. "Konuş," dedi belki onuncu kez. "Eftalya Atalar'ın senin yanında ne işi vardı?"

Tugay kaşlarını çattı. "O kim?" diye sordu yarı alaylı yarı ciddi.

"Şu lekeli avukat," dedi Kerem imalı imalı. "Hani damgayı yaptırmayı göze alan. Konuş piç kurusu, ne karşılığında bunu yaptı?"

Tugay'ın çenesi kasıldı, dikkatli bir şekilde Kerem'i incelerken, "Lekeli avukattan başka bir tanım yok muydu?" diye sordu. "Yoksa Krallık kendi arasında böyle şifreler mi koyuyor?"

"Konuş!" diye haykırdı Kerem, ardından gardiyana bir işaret daha verdi. Gardiyan bu kez Tugay'ın ensesine öyle güçlü bastırıp kafasını suyun içine gömdü ki Tugay nefesini bile tutamadı. Geri çıkardıklarında daha şiddetli öksürmeye başladı. "Ona ne vaat ettin? Ne vaat ettin de damgalanmayı göze aldı?"

Tugay öksürürken bir anda duraksadı, başını kaldırıp Kerem'in yüzüne baktı. "Sen mi emri verdin?" diye sordu ve bu tek soru Tugay'ın kulaklarının çınlamasına neden oldu. "Damgalanma emrini sen mi verdin?"

Bütün mahkûmlar damgalanmıştı, onlar alışıktı ama Murat telefonda konuştuktan sonra Eftalya'nın damgalanma emrini vermişti. Murat'a bu emri veren kişi Kerem'den başka hiç kimse değildi.

"Bütün emirler babam öldükten sonra benden geçiyor," dedi Kerem gözlerini kısarak. "Hayatının en büyük hatası babamı öldürmekti, bana güç kazandırdın."

Tugay dişlerini sıktı. "Ve tuvalete artık tek başına gidebileceksin baban öldüğüne göre, ne mutlu sana."

Kerem öfkeyle ayağa kalktı, ardından Tugay'ın arkasına geçip bu kez kafasını suya o soktu. Büyük bir nefretle yapıyordu bunu, bir yandan da

boynunu sıkıyordu. Geri çıkardı, sonra yeniden suya soktu ve bunu birkaç kez tekrar etti. En sonunda geri çıkardığında sertçe Tugay'ın çenesinden tuttu ve nefes almasına bile fırsat tanımadan, "Çevremdeki herkesten uzak duracaksın piç kurusu," dedi Kerem. "Yoksa..."

"Çevrendeki mi?" diye sordu Tugay. Yeniden kulaklarına çınlamalar doldu fakat bu kez çok daha farklıydı. Bir yapboz dağıldı ve tekrar birleşirken Tugay'ın gözleri kısıldı. "Tek öldürdüğüm kişi baban. Sakinleş Kerem." Ağzını arıyordu.

"Çevremdeki," dedi Kerem dişlerini sıkarak. "Herkesten uzak duracaksın, buna Eftalya da dahil. Aklından ne geçtiğini biliyorum..."

"Sende birini sevecek kalp mi var?" diye sordu Tugay yine ağzını aramak için. Başı dönüyordu, yaşananların yanında yaşatacakları yüzündendi bu baş dönmesi. "Bir avukata mı âşık oldun yoksa Kerem Karaman?"

"Aşk mı?" diye sordu Kerem. "Yatağımı her gece ısıtan bir kadına âşık olacağımı sana düşündüren nedir piç kurusu? Ben aşkla ya da bana âşık olanlarla ilgilenmiyorum, ayrıca o aptal duyguya da saygım yok."

Tugay'ın arkasındaki elleri yumruk halini aldığında yapboz yeniden dağıldı fakat bu yapbozu dağıtan Tugay'dan başka kimse değildi. Birleştirmek istemiyordu, birleştirirse çıkacak sonuçlardan hoşlanmayacaktı. Eftalya'nın çenesindeki o kesik izi, göğüskafesindeki lekedeki morluk, damga...

Tugay titremeye başladığında bu Kerem'in gözünden kaçmadı. "Korkuyor musun?" diye sordu aşağılayarak. "Titriyorsun, kıyamam. Yoksa üşüdün mü? Keşke annenin sıcak kolları olsaydı, öyle değil mi?"

Bana âşık olanlarla ilgilenmiyorum, *demişti Kerem. Tugay'ın bir yandan da aklında bu cümle dönüyordu. Her konuda aklı zirvede olan adam, bu konuda duraksadı. Acabalar yanında büyük itirafları getirirdi. Mektup yazmıştı, nişanlı bir kadın olduğumu unutma demişti, nedeni korkular mıydı? Yoksa düşündüğünden daha mı derindi?*

"O avukat korkusundan öyle davrandı," dedi Kerem'in yüzüne bakarak. "Çünkü tehdit ettim, onu zorladım." Tek düşündüğü sonrasında soru işaretleriyle Kerem'in Eftalya'ya zarar vermemesiydi.

Kerem sertçe Tugay'ın başını iteklediğinde yeniden sandalyesine ilerledi ve köşedeki havluyu alıp tiksiniyormuş gibi ellerini sildi. "Çevremdeki herkesten uzak dur," dedi üçüncü kez. "Yoksa canını öyle bir yakarım ki Tugay Demir, kızgın demirlere özlem duyarsın." Havluyu Tugay'ın yüzüne çarptı. "Az önce dediğim gibi, işkence sadece iz bırakmaz, zaaflarını yok ederim senin."

Tugay'ın ilk kez Kerem'e bakışlarında endişe vardı. "Benim zaafım yok."

Kerem gülmeye başladı. "Üzerine kayıtlı kız çocuğunun ölmediğini, senin kızın değil de kız kardeşin olduğunu biliyorum piç kurusu." Tugay'ın ensesinden aşağıya bir ürperti indi. Bunu bilen kişi sayısı o kadar azdı ki Kerem'in bunu nasıl öğrenmiş olabileceğini bilmiyordu. Bilen tüm isimleri aklında sıraladı, son sıraya Eftalya Atalar'ı koydu, onu yerleştirirken başını iki yana salladı.

"Seni öyle bir öldüreceğim ki," dedi Tugay derinden gelen bir sesle. "Bütün ölümler yanında diz çökecek."

Kerem kahkaha attı, ardından sandalyeye attığı ceketini üzerine geçirdi. "İlk suçu kuru ekmek çalmak olan fakir bir çocuğa göre fazla uçuk hayallerin var piç kurusu. Olsun, hayaller senin gibiler için var zaten."

Tugay kaskatı olmuş ona bakarken Kerem sakin ve rahat tavırlarla işkence odasından çıktı ve o çıkar çıkmaz Tugay başını öne eğip gözlerini kapattı. Bir tarafı karşı çıkarken diğer tarafı o yapboz parçalarını birleştirmekte diretiyordu. Bir tarafı güveni seçiyordu, diğer tarafı sorguluyordu. Sorgulayan tarafını susturan büyük bir ses vardı. O sesin ne olduğunu bilmiyordu.

Gardiyanlar onu hücresine götürürken titremeleri hiçbir şekilde geçmedi. Hisler mutlak gerçeklikti, Tugay hislerine inanırdı. O hisler güvenmesini söylemişti Tugay'a.

Hücrenin önüne geldiklerinde bir gardiyan hızla Tugay'ın eline bir kâğıt sıkıştırdı ve bu bütün dikkatinin dağılmasına neden oldu. Ardından sertçe hücrenin içine itildi ve kapı kapandı. Ağır demir kapı keskin kilitlerle örtüldüğünde Tugay üstteki açıklıktan vuran ışığın altında gelen kâğıda baktı.

Küçük kâğıt örgüte aitti. Giray'dan gelmişti.

Çenesini havaya kaldırıp kâğıdı hızla açtı ve o kısa notla yüzleşmek, Tugay'ın o bir avuç suda değil de sanki koca bir okyanusta boğulmasına neden oldu.

"Avukatın Eftalya Atalar'ın bu akşam basının da olacağı gizli bir köşkte nişan töreni var. Nişanlısı ise Kerem Karaman. Bunu kendi ağzıyla itiraf etti. Güvenip güvenmemek sana kalmış, tek bildiğim avukatının biri arafından şiddete uğradığı ve onun yanında olman gerekliği. Sözleşme maddelerini gerçekleştirmemiz mi gerekiyor yoksa başka bir planın var mı?

Seni bekliyorum kardeşim.

Özgürlüğüne.

GPÇ"

Eftalya Atalar

Bu benim nişan törenimdi.

Gökyüzünde havai fişekler vardı, bir aydınlanıp bir parlıyorlardı. Çok ses vardı, kalabalık dört bir yanıma dağılmıştı.

Bu benim nişan törenimdi.

Büyük bir yangın vardı, havai fişekler patlıyordu. Çıkan yüksek sesler insanların çığlıklarıydı, herkes ateşten kaçıyordu. Kocaman bir BL pankartı tam ortadaydı.

Bu benim nişan törenimdi.

Elimde bir şarap bardağıyla gülümseyerek yangını izliyordum ve farkındaydım; hikâye asıl şimdi başlıyordu.

8 saat önce...

Aynada gördüğüm yüz bana yabancı geliyordu. Çevremdeki herkes bir koşuşturma içindeydi. Elime kahve tutuşturuyorlardı. Annemin yardımcılarından biri yüzümde uykusuzluktan oluşan ödemi alması için buz kalıbı tutuyordu. Makyöz sol tarafımdan yüzüme bakarak hakkımda yorumlarda bulunuyordu, hemen arkamdaki kuaför saçlarımı havaya kaldırıp sokacağı şekil hakkında fikir danışıyordu.

Hemen arkamda, bir nefes kadar uzağımda annem vardı. Hepsine tek tek cevap veriyordu; mavi, uzun ve özellikle göğüskafesimdeki lekeyi kapatacak o elbiseye uygun makyajın koyu tonlar olduğunu söylüyordu. Saçlarımı yarım toplamalılardı çünkü yüzüm kemikliydi, annem kuaföre hortlak gibi göründüğümü, bu yüzden saçlarımı toplarsak kötü görüneceğimi dile getiriyordu. Elbisenin kapalı olması için diretmişti, insanlar o korkunç lekeyi görmemeliydi. Derdi damga değil, o lekeydi.

Kimse benim fikrimi sormuyordu, bir bez bebek gibi hareket ettiriliyordum. Gerçi fikirlerimin pek de önemi yoktu, ifadesiz gözlerle aynada kendimi izlerken aklımdan geçen tek düşünce evimin penceresinden kendimi aşağıya atsam ölüp ölmeyeceğimdi. İkinci kattan kendimi aşağıya atsam değil ölmek bacağım bile kırılmazdı, sadece incinirdi ve o incinmeyle bile beni nişanıma götürürlerdi.

Annem üzerimdeki elbisenin boğaz tarafını çekiştirirken göğsümdeki damga öyle bir sızladı ki acıyla inledim ama annem bunu görmezden gelerek biraz daha çekiştirdi. Bana öfkeli olduğunu biliyordum, Kerem her ne anlattıysa hareketleriyle bana öfkesini belli ediyordu.

"Şu elbisenin altına bir kat mı çeksek?" diye sordu annem aynadaki aksime bakarken. "Zayıflamışsın, bir kadına yakışmayan fiziki ölçülere sahipsin." Üzerimdeki elbise balık modelindeydi, adım atarken bile zorlanıyordum ve annem içime bir kat daha dikmekten söz ediyordu. "Kolların çok zayıf, acaba kollarını da mı örtseydik?" Kuaföre baktı. "Saçlarını özellikle kollarına denk getirelim."

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım; annemin yardımcısı yüzüme buzu tutmayı bırakıp çekildi ve elime su tutuşturdu.

Çığlık atmak istiyordum, kaçmak istiyordum fakat öylece durmaktan başka yaptığım hiçbir şey yoktu.

"Eftalya Hanım," dedi makyöz yüzüme bakarak. "Siyah tonları mı tercih edersiniz yoksa lacivert mi?" Elindeki far paletini gözlerime sokuyordu.

"En matem havasını hangisi veriyorsa onu uygulayalım," dedim. Makyöz şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığında bakışları arkamdaki anneme kaydı, kuaför ise gülüşünü gizlemek için başını önüne eğdi.

Annem boğazını temizledi, uzun sarı saçlarını arkaya attığında aynadan yüzüme öfkeyle baktı. "Herkes birkaç saniyeliğine dışarıya çıkabilir mi?" diye sordu. "Kızımla baş başa kalmak istiyorum."

Ah, işte şimdi o cehennem yaklaşıyordu.

Odadaki herkes annemin emrine uyup odadan çıktığında annem omuzlarımda duran saçlarımı arkaya atıp ellerini kollarıma yerleştirdi ve aynadan yüzüme baktı. "Neyin var senin? Bu yüzünün hali ne? Akşam büyük bir eğlenceyle içinde basının da olduğu bir nişan törenin olacak ama sen cenazeye katılacak gibisin."

Gözlerinin içine baktığımda alayla güldüm, aslında her şeyin farkında olduğunu biliyordum ama özellikle soruyordu ki karşılığında daha ağır cümleleri bana sarf edebilsin. "Bu nişanı artık istemiyorum," dedim dürüst bir şekilde. "Çünkü Kerem'i sevmiyorum."

"Hayır, seviyorsun," dedi annem karşılık olarak.

Dudaklarım aralandı. "Hiçbir zaman beni anlamaya çalışmayacak mısın?" Sırtımı aynaya döndüm ve yüzüne dikkatle baktım. "Kızının halini görmüyor musun? Bütün bunları istemiyorum, o nişanı artık istemiyorum çünkü hiçbir zaman bir aşk uğruna nişanlanmadım sadece babam için kendimi feda etmiştim."

Annem emin olduğu her şeyi dinlerken kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmak istiyorsun peki?"

Güzel bir soruydu, birçok yanıtım vardı ama şu an bunları anneme söyleyecek değildim. "Bir kez olsun yanımda durmanı ve bu nişanı engellemeni." Annem kaşlarını çattı. "İtibarı mı düşünüyorsun anne? Yarından sonra hiçbirimizin itibarı kalmayacak, beni duydun mu?"

"Bu da ne demek?"

"İstemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak ve sesim titredi. "Kerem'i istemiyorum, bu nişanı istemiyorum." Acıyla ona baktım. "Bir kez olsun yanımda dur, beni anla."

Annem öfkesinin son damlalarına ulaştığında sertçe kolumdan tutup beni kendine çekti ve kısık bir sesle, "Bu nişan atıldıktan sonra ne şekilde anılacağının farkında değil misin sen?" diye sordu. "Kimse seni istemeyecek, işlerin son bulacak, Krallık ellerini üzerinden çekecek, herkes karşında duracak, itibarın yerle bir olacak, zamanla bir fahişe olarak anılacaksın." Yeşil gözlerinde öyle büyük bir öfke vardı ki bir kez daha benden nefret ettiğini düşündüm. "Hayatında verdiğin en doğru karar bu nişandı, hepimiz için ve şimdi bundan vazgeçeceğini mi söylüyorsun?" Kolumu daha sıkı kavrayınca acıyla inledim. "Babanın yolundan mı gitmek istiyorsun?" diye sordu, bakışları göğüskafesime indi. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kolum acıyor," dedim fısıldayarak. "Çok acıyor, bırak lütfen."

"Umurumda değil." Gözlerim doldu. "Şu an hayatımdaki adama âşık olduğumu mu sanıyorsun sen?" diye sordu, fısıldıyordu. "Hayatımızı kurtarmak için bunu yapmak zorundaydım. Sen de bunu yapacaksın çünkü dünyamız bu halde. Bir adamı sevmesen bile onu memnun edeceksin, edeceksin ki kendini koruyabilesin."

Başımı acıyla iki yana salladım. "Âşık olmadığım halde bunları yapamam," diye fısıldadım. "Artık yapamam, gerçekleri gördüm. Bundan birkaç ay önce aşk umurumda değildi ama şimdi umurumda. Kendime saygım var."

Annem alayla güldü. "Bütün o okuduğun aptal aşk romanlarından mı öğreniyorsun bunları?" diye sordu. "Aşk diye bir şey yok."

"Anne," diye inledim. "Lütfen." Sesim yalvarır gibi çıkıyordu. "Lütfen bana yardımcı ol, lütfen. Onu istemiyorum, hiç istemedim. Kerem bir sinir hastası, bana zarar veriyor, yarın ne yapacağını kestiremiyorum. Onunla nişanlanırsam sonrasında olacakları..."

"Yanındaki erkeği sakinleştirmek senin elinde." Annem kolumu iterek bıraktığında elim koluma tutundu, moraracağından emindim.

"Yüzüne yapay gülümsemeni yerleştir, başını kaldır ve günün yıldızı ol. Herkes seni ve şansını konuşacak, kaç tane kadının hayalini yaşıyorsun sen."

Başımı iki yana salladığımda gözümden yaşlar döküldü. Küçüklüğümden beri bir kez olsun beni anlamamıştı, bir kez olsun şefkat göstermemişti, hatta bir kez olsun saçlarımı insanlara nispet yapmak dışında okşamamıştı fakat ilk kez ona ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Bir annenin sıcaklığından öte beni anlayan bir kadının sıcaklığına ihtiyacım vardı.

"Anne," dedim en sonunda dayanamayarak. "Beni hiç mi sevmiyorsun?"

Annem yüzüme bakarken gözümden akan yaşları izledi fakat tam o esnada odamın kapısı çalındı, onaylamam bile beklenmeden kapı açıldığında Kerem'in girdiğini gördüm. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı, saçları taranmıştı, yüzündeki gülümseme öyle keyif yüklüydü ki midemin bulandığını hissettim. Birkaç ay önce olsa bu yaşananlara boyun eğeceğimi bilmek, kendime kocaman bir yumruk geçirmek istememe neden oldu.

Kerem anneme, ardından bana ve gözümden akan yaşlara baktı. "Ah," dedi kaşlarını kaldırarak. "Duygusal bir anda mı yakaladım?" Anneme yaklaştı, elinin tersini zarif bir şekilde öptü. "Yasemin Hanım, nasılsınız?"

Annem yüzündeki öfkeyi hemen yok etti, oyunculuğu karşısında şaşkına döndüm. "İyiyim Kerem, sen nasılsın?"

"Çok iyiyim."

Kerem'in bakışları bana kaydığında annem geriye doğru gitti, ardından bizden izin isteyerek ikimizi baş başa bıraktı. Çıkarken o uyarıcı bakışlarını göndermeyi de ihmal etmedi. Birkaç saniye sonra yeniden Kerem'e baktım, elini kaldırıp yüzümdeki yaşları silmek istedi fakat çevik bir hareketle elini ittiğimde şaşkınlıkla bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Pişman olacaksın." Gözlerine anlamsız bir ifade oturdu. "Bugün nişanımızı herkese duyurduğun için pişman olacaksın Kerem. Sana son iyiliğim bu uyarım olacak, aklın varsa bu nişandan vazgeçersin."

Kerem kaşlarını sorgulayan bir ifadeyle kaldırdı. "Nasıl pişman edeceksin Eftalya?" diye sordu. "Tam nişan takılırken bayılma taklidi mi yapacaksın yoksa nişandan birkaç saat önce kaçacak mısın?"

Kahkaha attı, midem daha fazla bulandı. "Bunları yapman daha fazla konuşulmamıza neden olur ki bu da hoşuma gider."

Tiksinerek nefesimi verdiğimde, "Gurursuz bir adamsın," diye mırıldandım. "Seni istemeyen, yanında durmaktan bile utanan, hatta yüzüne her baktığında midesi bulanan bir kadını zorluyorsun." Kerem'in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu. "Hatta sadece gurursuz değil, kalpsizsin de. Baban öleli bir hafta bile geçmedi fakat sen hırsların için bir nişan töreni düzenliyorsun. Acını bile yaşamayacak kadar iğrenç bir adamsın."

Kerem burnundan nefes verdiğinde ellerinin titremeye başladığını gördüm. "Çok cesur konuşuyorsun bebeğim, heyecanına veriyorum bütün bunları."

"Heyecanı sikeyim," dediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı, Krallık tarafındaki hiçbir kadın küfredemezdi. "Bütün bu saçmalıkları, yüzükleri, töreni, her şeyi sikeyim." Dudaklarımı büktüm. "Tüh, küfrettim, çok ayıp oldu."

Tugay Demir, Tugay Demir, Tugay Demir.

Ne yapıyordu? O mektubumun ardından bütün uyarılarımı hiçe sayarak nasıl da baş kaldırmıştı bana bile. İnanmıyor muydu yoksa inanmak mı istemiyordu? Belki de hissettiklerimi fark etmişti, bilmiyordum ama onunla bir dahaki konuşmamızın epey zor geçeceğinden emindim.

"Eftalya!" dedi Kerem dişlerini sıkarak, ardından geriye doğru bir adım attı ve adım attığı yerde ayağına komodinim takıldı. Başını çevirdiğinde komodinin üzerindeki kardeleni gördü. Dikkatle çiçeğe baktıktan sonra bakışları bana döndü, öfkeli bir nefes verdi ve bir anda çenemden tutup beni sertçe duvara yapıştırdığında başım duvara çarptı. "Başka biri var, değil mi?" diye sordu hırsla. "Sana bu cesareti o veriyor."

"Bırak beni," diyerek çırpınmaya başladığımda daha fazla baskı uyguladı. "Bırak beni!" diye bağırdım bu kez. Bir faydası dokunacakmış gibi kapıya doğru, "Anne!" diye seslendim, bu hayatımın en acınası anıydı. "Anne, kapının önünde olduğunu biliyorum, gel!"

Kimse gelmedi, annem duysa bile beni kurtarmak istemedi.

Kerem eliyle ağzımı kapattığında gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Bugün bu nişan olacak," dedi çenemde parmak izlerini bırakırken. "Ve sen yanımda bana yakışır şekilde duracaksın, bunları

yapmazsan sonucunda neler olacağını söylememi ister misin? O babanın boynuna geçirilen urganı hiçbir bıçak kesmez Eftalya."

Acıyla yutkunduğumda ağzımdaki elini sertçe çektim ve öfkeyle, "Beni artık korkuyla yönetemezsin," diye bağırdım. "Elinden geleni ardına koyma, senden korkmuyorum şerefsiz herif." Yine dudaklarımı büktüm. "Bak görüyor musun, tüh, yine küfrettim."

"Korkmuyorsun, öyle mi?" diye sordu Kerem korkutucu bir şekilde gülümseyerek. "Göğsüne damgayı yerken öyle görünmüyordun ama Eftalya." Gözlerimin içine baktı. "Yapabileceklerimin sınırı yok."

Dudaklarım aralandı, bu kadarını beklemediğim için şaşkınlıkla, "Bunu sen yaptırdın," diye fısıldadım. "Damga emrini sen verdin."

"Bütün kararlar benden geçiyor," dedi otoriter bir sesle. "Ya elimde kukla olacaksın ya da nişanlım. Seç."

Nefret ilk defa bu kadar kanlı canlı bir şekilde kalbimde yer bulduğunda göğsümdeki o damganın bulunduğu yer acıyla sızladı. *Herkesten her şeyi beklemelisin*, derdi babam ben küçükken. *Çünkü insanoğlu can yakmayı sever Eftalya.* Kerem'den bunu neden beklemediğimi bilmiyordum ama sınırlarının olmamasıyla ilk kez yüzleşiyordum, bana yapabileceklerinin ucu bucağı yoktu.

İki seçeneğim vardı: Ya karşı gelecek, direnip çenemi havaya kaldıracaktım ya da korkup sinecek, bir bez bebeği oynamaya devam edecektim. Ben yine birinci yolu seçerek dizimi havaya kaldırdım ve sertçe Kerem'in kasıklarına vurdum.

Çevik bir hareketle benden kurtuldu fakat dizim bacağına denk geldiğinde acıyla inleyerek eğildi. Duvar kenarında ona bakarken, "Bunların ikisi de olacağıma ölmeyi yeğlerim," dedim hiddetle. "Defol git hayatımdan."

Kerem eğdiği başını kaldırdı, öfkeyle bağırdı. Ardından yüzüme öyle sert bir tokat geçirdi ki başım arkamdaki duvara bir kez daha sertçe çarptı ve gözümün karardığını hissettim.

Daha önce defalarca annemden tokat yediğimi biliyordum ama bu tokat benim gururuma, geleceğime, hatta direnişime atılmış bir tokattı. Çenemde ağrı hissettiğimde ağzıma kan tadı geldi, kulağım çınlıyordu. Elim yanağıma giderken bakışlarım pencereye dönüktü, gözlerim acıdan veya incinen gururumdan doldu. Hangisi yüzünden dolduğunu bilmiyordum ama titremeye başladığımda, *Hayır*, dedi iç sesim. *Bu kez dizlerinin üzerine çökmeyeceksin Eftalya. Bu kez boyun eğmeyeceksin.*

Odaya sessizlik hâkimdi, kulağımdaki çınlamadan başka hiçbir ses duymuyordum. Bakışlarımı ona çevirmiyordum, bu kez diğerlerinden çok daha farklıydı. Bu kez en acısıydı, bu kez en ağırıydı, bu kez en tahammül edemediğimdi. Önüme gelen saçlarımı geriye atarken gözümden akan yaşı elimin tersiyle sildim, ardından daha dik bir şekilde durmaya çalıştım ama başım dönüyor, gözüm kararıyordu. *Hayır Eftalya, sakın güçsüz görünme, bakma yüzüne, gizle gözyaşını, çevirme başını.*

Hiçbir şey söylemedi, tek kelime etmedi. Birkaç saniye sonra odanın kapısının çarpma sesi geldiğinde dik durmaya çalıştım ama korkudan mı, öfkeden mi yoksa bambaşka bir duygudan mı bilmiyordum yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi yüzümden çekmezken gözümden akan sessiz yaşları silmeye çalıştım ama engellemek mümkün değildi.

En acısı da çığlık çığlığa haykırıp ağlayamamak, sessizce ağladığındaysa bunu kendine yakıştıramamaktı. Bir duvarın köşesine sinip ağlayışını susturmaya çalışmak, bunu engelleyememek en aciz olanıydı. Ağlamak istemiyordum ama durduramıyordum. Canım acımamalıydı ama ağzımın içinde kanın tadı vardı, bağıra çağıra kaçmak istiyordum ama yapamıyordum.

Tek yapabildiğim sindiğim duvarın köşesinde kendimle savaşmak oldu. Kendimle savaşırken onlarca yüzümle karşılaştım ama en çok canımı acıtan, Kerem Karaman'la nişanlanan ve kendini bu şekilde ona satan Eftalya Atalar'dı. Bu tokat önce benim gururuma, ardından kadınlığıma atılmıştı. Hiçbir acı bu tokadın önüne geçmez gibi geliyordu.

Birkaç dakika sonra odamın kapısı açıldı. İçeri giren kişi ilk önce sakin adımlarla, ardından hiddetle bana yaklaştı. "Eftal," diyen Sinan'ın sesini duydum. Tam karşıma çöktüğünde elleriyle yüzümü kavradı, yanağımda her ne gördüyse ya da artık her ne haldeysem acıyla inledi. "Eftal," dedi âdeta kükreyerek. "Onun sülalesini sikeceğim, onu mahvedeceğim, onu öldüreceğim." Eliyle yanaklarımı sildi ama gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Eftal beni duyuyorsun değil mi? İyi misin?" Eliyle dudağımı sildiğinde parmağına bulaşan kanı gördüm. "Eftal, bir şey söyle. İyi misin?"

O an Sinan'ın da gözleri doldu ve korkuyla başını iki yana salladı. Acımı tam kalbinde hissetmişti, o daima beni hissederdi.

Gözlerimi kırpıştırdım, açık olan kapıya baktım ve kapının önünde acıyarak beni izleyen annemi gördüm. İçeriye girmemiş, Kerem'e karşı gelmemişti, az önce çığlığımı duyduğu halde hiçbir tepki vermemişti.

Öylece bana baktı, sonra göz hapsimden kaçarak kapının önünden uzaklaştı.

Yaşlar sessiz sessiz yanaklarımdan süzülmeye devam etti, bunun adı neydi bilmiyordum ama anne sevgisini bile hissetmeyen bir kız çocuğu olarak büyümek mi beni bu kadına dönüştürmüştü?

Hayır, aslında ben gitgide anneme benzemiştim ve bununla yüzleşmek en acı olanıydı.

Yeniden Sinan'a baktığımda dudaklarımı ıslattım, ağzıma daha fazla kan tadı doldu. "Ufuk'a haber ver," dedim kısık bir sesle. "Örgütün yanına gideceğim."

On bir yaşındaydım. Okulda Yerli Malı Haftası vardı ve bütün veliler de sınıftaydı. Genelde bu tarz etkinliklere babam gelirdi ama o gün iş seyahatinde olduğu için annem gelmek durumunda kalmıştı. Herkesin gözü annemin üzerindeydi çünkü milletvekilinin eşi olmanın yarattığı havayı sonuna kadar kullanıyordu.

Masalar üzerinde onlarca yiyecek, içecek vardı fakat hiçbirini yememe izin yoktu çünkü küçükken normal yaşıtlarımdan biraz daha kiloluydum. Biraz daha değil, epey kiloluydum, bu yüzden insanlar benimle acımasızca dalga geçebiliyordu. Zihnim bu anıları çok güzel temizlemişti. O fotoğraflarıma baktığımda gördüğüm kızın şu ankiyle hiçbir alakası yoktu fakat dalga sesleri kulaklarımdaydı.

Bizi de yiyecek misin Eftalya?

Yer açın, Ayı geliyor.

Deprem mi oluyor? Haa, Eftalya yürüyormuş.

Öğretmenim ben Eftalya'yla oturmak istemiyorum, o çok yer kaplıyor.

Sen bir de benden mi hoşlandın? Kilona bakmadan?

Bütün öğrenciler pastalardan, kurabiyelerden, böreklerden yerken ben köşede oturmuş onları izliyordum çünkü annemin gözü üzerimdeydi. Tek lokma yersem sonrasında olacakları kestiremiyordum çünkü anneme göre çirkin bir çocuktum, bir çocuk bu denli kilolu olamazdı. Beni gizli gizli bir şeyler yerken gördüğünde ellerime, çoğu zaman ise ağzıma vuruyordu, hatta bazen odama kilitliyordu. Bir aynanın karşısına geçirip, "İzle kendini, bu halinden memnun musun?" diye soruyordu.

Öyle büyük baskılar uygulamıştı ki anoreksiya olmama neden olmuştu, kırklı kilolara kadar düştüğümde ise normal bir kadın fiziğinde olmadığımı dile getiriyordu.

Hiçbir zaman annemi memnun edememiştim, üstelik kendimden son derece memnunken. Kiloluyken de zayıfken de; uzunken de kısayken de. Fakat şu an az yemek yemem ya da bazı günler midemi bulandırana dek yemek yememin bir nedeni de bunlardı. Bazen uyanıyor ve kilo alma korkusuyla günlerce ağzıma yemek koymuyordum, bu günlerde durumum buydu. Bazı günler ise anneme karşı çıkmak ister gibi önüme gelen her şeyi yiyor, mide rahatsızlığından hastaneye gidiyordum.

O gün bütün öğrenciler gözlerimin içine bakıp yemek yiyor, benimle dalga geçiyorlardı. Annemin arkası dönük olduğu bir anda sadece bir parça elmalı kurabiyeyi elime alıp ısırmıştım fakat bir veli dönüp anneme bunu gösterdiğinde üzerime atılıp elimden alması bir olmuştu.

Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, o ağzına doladığı itibarını zedelediğimi düşünmüş olacak ki bütün sınıf arkadaşlarımın ortasında yüzüme bir tokat indirmişti. Daha önceki bütün tokatlarından çok daha ağırdı o tokat çünkü gururum incinmişti. Öyle gururum incinmişti ki ağlamadan yüzüne bakmış, dik durup inatla kurabiyeden yemeye çalışmıştım.

Çocuksu inadım zamanla anoreksiyaya dönmüş, babamın beni kimbilir kaç kez hastaneye taşımasına sebep olmuştu. O tokadın bıraktığı his hiçbir zaman benden uzaklaşmadı, ayrıca elmalı kurabiyelerden bir kez daha ağzıma süremedim.

Ve yine aynı hissediyordum.

Arabaya büyük bir sessizlik hâkimdi, sürücü koltuğunda Ufuk vardı, onun yanındaki koltukta Sinan ve arka koltukta ben. Sessizce ağlamaya devam ederken artık bu yaşlardan da nefret ediyordum çünkü durmaları gerekiyordu. Durmalılardı, kurabiye yemek isteyen kız çocuğu gibi davranmayı bırakmalıydım.

Gözlerim ayaklarıma kaydığında ev terlikleriyle olduğumu gördüm, üzerimde nişan elbisem vardı, saçımın yarısı maşalıydı, dudağım kan içindeydi. Sinan'ın üzerinde büyük bir ölüm sessizliği vardı ve sabretmek değildi bu. Ne yapacağımı görmek istiyor, öfkesini soğutmayacak bir durum olduğunu görürse kendi elleriyle Kerem'in canını almak istiyordu, bunu biliyordum.

"Geldik Eftalya Hanım," dedi Ufuk, ağır demir kapının önünde durduğunda. Bir araç bizi bekliyordu, BL örgütüne aitti.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim, ayaklarıma yerdeki kar birikintileri bulaştı ama bunu umursamadan diğer büyük araca yöneldim ve kimsenin kapımı açmasını beklemeden arkaya oturup aracın hareket etmesini bekledim.

"Selam," dedi neşeli bir ses, Red'in arabanın sürücü koltuğunda oturduğunu gördüm. "N'aber Avukat?" Başını çevirip bana baktığında yüzündeki gülümseme şaşkınlığa dönüştü ve gözleri büyüdü. "Hımm," dedi yutkunarak. "Görüyorum ki iyi değilsin."

Ufuk'la Sinan da arabaya bindiğinde Ufuk, Red'e arabayı kullanmasını söyledi. Birkaç dakika sonra o büyük köşke geldiğimizde Red'in kapıdaki numaraları tuşlaması ve ağır demir kapıların iki yana açılması şu an için dikkatimi vereceğim unsurlar değildi.

Araba tam kapının önünde durduğunda yine kimseyi beklemeden indim, arkamdan Sinan geldiğinde Ufuk koşar adımlarla kilidi açmak için numaraları tuşladı. Red arabayı park ediyordu.

020817. Şifre buydu. Aklımın bir yerine not ettim, sonrasında ne işime yarayacağı pek de önemli değildi.

Kapı açıldı ve içeriye girdiğimizde dışarıdaki soğuk görüntünün aksini kanıtlayan güzel bir yemek kokusu burnuma doldu. Belki tavuk, belki makarna, bilemiyordum ama sıcacık ev hissi veren bu köşk şaşırmama neden oldu.

Ufuk eliyle bizi büyük salona yönlendirdiğinde sakin adımlarla ilerledim ve daha öncekinin aksine odayı çok daha huzurlu buldum. Gamze üçlü koltuğa uzanmış, elindeki telefonla uğraşıyordu. Televizyonda bir oyun açıktı, büyük ihtimalle Red'le oynarken bizi alma haberi ulaşmıştı ve oyunları yarım kalmıştı.

"Sonunda!" dedi Gamze telefonu diğer tarafa atarak. "Red öyle bir gittin ki hiç gelmeyeceksin sandım." Bakışları bize döndü, ilk önce beni inceledi, ardından Sinan'ı, sonra yeniden beni ve bir kez daha beni. Uzandığı yerden doğrulduğunda dağınık topladığı saçlarını şöyle düzeltti, altındaki bol kot pantolonu çekiştirip ayağa kalktı. "Merhaba," dedi yüzüme bakarak sonra gülümsemeye çalıştı. "Buraya gelmek için bu kadar şık giyinmene gerek yoktu bence." Asla güleceğimi düşünmezdim fakat yüzümde bir tebessüm oluştu. Bunu fark eden Gamze de kıkırdadı. Patlayan dudağıma dikkatle bakmayan tek kişiydi. "Yani bu kadar saygıyı hak ettiğimizi düşünmüyorum."

"Kendi adına konuş," dedi Red arka tarafımdan çıkarak. "Benim tüm kız arkadaşlarım yanıma böyle şık kıyafetlerle gelir."

"Senin hiç kız arkadaşın olmadı Red," dedi Gamze gözlerini devirerek, ardından Sinan'ı süzmeye başladı. "Merhaba," dedi elini sallayıp. "Görmeyeli daha da yakışıklı olmuşsun bence."

"Merhaba," diye geveledi ağzının içinde Sinan. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerini de kaçırdığını fark ettim.

"Masaya geçin," diye işaret veren Ufuk'un ardından içeriye Defne'nin ve Giray'ın girdiğini gördüm. Ve lanet olsun ki Giray'ı görmek bir anda Tugay'ı görmüşüm gibi kalbimin atmasına neden oldu.

Defne'nin üzerinde rahat siyah bir eşofman takımı vardı, elinde ise kahve. Aynı şekilde Giray'ın altında da belinden düşecek gibi duran gri eşofmanla siyah kazak vardı. Saçları dağınıktı, gözleri uykulu görünüyordu, belki de onu uykusundan uyandırmıştım.

Sandalyeyi çekip oturduğumda Giray başıyla Sinan'a selam verdi, Sinan da karşılık verdiğinde aralarındaki o askeri saygıyı hissettim.

Giray'ın bakışları bana döndüğünde kıyafetlerimi şöyle bir inceledi ama yüzüme odaklandığında kaşları çatıldı, aklıma sözleşmenin maddeleri geldi. Bana bir şey olursa kurucu bunu canıyla ödeyecekti. Bakışları hemen Ufuk'a döndü. "Seni oraya ne için gönderdim?" diye sordu.

Ufuk açıklama yapacağı sırada, "Onunla alakalı bir durum değil," diye karşılık verdim. "Otururseniz anlatacağım."

Giray tam karşımda yüzümü incelerken Defne sakince masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu, ardından elindeki kahveyi bana uzattı. Kibarca reddettiğimde gülümsemeye çalıştı ama onun da yüzünde endişe vardı.

Bu kadar tedirgin olmalarının nedeni neydi? Tugay onlara beni korumaları için ne söylemişti?

Birkaç saniye sonra Giray hemen yanımdaki sandalyeye oturduğunda bir şey söylememi beklemeden Red'e, "Pansuman için gerekli ilaçları getir," diye emir verdi. Ardından çeneme uzandı, başımı kaldırdı. İncelerken, "Üç sorum var," dedi. "Ve hepsine dolandırmadan yanıtlar bekliyorum Avukat." Parmağını çenemden çekti, çatık kaşlarla yüzüme baktı. "Birincisi, bunu sana kim yaptı? İkincisi, bu olurken Ufuk neredeydi?" Nefes aldı. "Üçüncüsü, kimse sana kendini nasıl savunman gerektiğini öğretmedi mi?"

Gözlerimi sıkıca kapattığımda içimden birkaç saniye saydım ve tekrar açtığımda gözlerimin dolduğunu fark ettim. Yine sadece iki seçeneğim vardı: Ya onlara her şeyi söyleyip maskemi düşürecektim ya

da yalanlara sığınacaktım. Ama benim buraya gelme nedenim zaten belliydi.

"Bunu bana nişanlım yaptı," dedim birinci sorusuna yanıt vererek. "Ufuk benim yanımda olamazdı çünkü özel alanımdı." Gözlerinin içine baktığımda yanağımdan bir yaş daha süzüldü. "Ve kendimi savunmayı bildiğimi düşünüyordum ama bazı anlarda elini bile hareket ettiremezsin. Bu tokat da o anlardan birinde gerçekleşti."

Sessizlik oldu, Giray'ın çenesi kasıldı. O sırada Red masaya pansuman çantasını bıraktı. Defne, "Umarım bu gözyaşları o aptal nişanlın için değildir," diye mırıldandı. "Çünkü aksi takdirde..."

"Nişanlın kim?" Giray'ın tek sorusu başımı sertçe ona çevirmeme neden oldu ve o sırada arkamdaki Sinan'ın boğuk bir nefes verdiğini işittim. Evet, farkındaydım, her şey asıl şimdi başlayacaktı.

Dudaklarımı ıslattım, başımı önüme eğdim, parmaklarımın ucundaki kan lekelerine baktım ve onlara bakarken Kerem'in babasının asılma emrini verdiğim ve bunu yaparken Giray'ın yanımda olduğu gerçeğiyle yüzleştim. Avuçlarımı açıp kapattım, birkaç kez. İç sesim, *Söyle gitsin!* diye haykırıyordu ama dudaklarımın arasından dökülecek gerçekler en çok beni yakacaktı çünkü nasıl görüneceğimi bilmiyordum.

Saniyeler dakikaya dönüşürken herkesin sabırla beni beklediğini biliyordum.

Derin bir nefes aldım, başımı kaldırıp Giray'm gözlerinin içine baktım. "Kerem Karaman'la nişanlıyım."

Giray'ın yüzündeki ifade değişirken eli pansuman çantasında donakaldı. Defne nefesini verdi ve Gamze, "Siktir oradan," diye inledi. "Şaşkınlıktan kalp krizi geçireceğim şimdi."

"Şu bizim bildiğimiz sik beyinli Kerem Karaman'dan mı söz ediyoruz?" diye sordu Red anlamamış gibi. "Hani şu babasını astığımız, kolunu kestiğimiz, senin de bize ortak olduğun..." Red'in jetonu geç düşmüştü. "Vay sikeyim be," dedi. "Ben bunu yazayım, tutar bu." Gamze dirseğiyle Red'in karnına vurdu.

Giray boğazını temizledi, ardından Ufuk'a baktı. Ufuk başını iki yana sallayarak bilmediğini gösterdi. Sinan'a döndüğünde ise karşılık bulamadı. Giray bir kez daha boğazını temizledi, sandalyesini bana yaklaştırdı, pansuman çantasını açarken kaşları hâlâ havadaydı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama zihnini toplaması zor gibi görünüyordu.

"Buraya pansuman için gelmedim," dedim Giray'ın koluna dokunup onu engelleyerek. "Buraya hem yüzleşmek hem de bir kez daha sizinle ortak olmak için geldim."

Giray söylediğime aldırış etmeden pansuman çantasından bir pamuk çıkardı ve üzerine ilaç dökerken yüzünde şaşkın bir gülümseme oluştu, bakışları sadece birkaç saniye Defne'ye döndüğünde Defne'nin yüzünde aynı şaşkınlıktan yoktu; daha çok beni anlamaya çalışıyor gibiydi.

Giray yeniden bana döndü ve gözlerimin içine öyle bir baktı ki sanki bir kez daha Tugay'ı gördüm. Onu görmüş gibi olmak bile kendimi daha güvende hissetmeme ama bir yandan da gözümden başka yaşların da dökülmesine neden oldu.

Giray yaşlara bakarken, "Sana üç soru daha soracağım Avukat," dedi net bir sesle. "Ve yine net yanıtlar bekliyorum." Parmaklarıyla nazikçe çenemi tuttu ve pamuğu dudağıma yaklaştırdı. Yavaşça silmeye başladığında acıyla inledim. Tam o esnada Sinan eğilip acıyan yerime üflediğinde daha fazla gözyaşı akıtmaya başladım.

"Sor," dedim titreyen bir sesle.

Giray omuzlarını kaldırıp indirdi. "Birincisi, onunla neden nişanlısın?" diye sordu. "İkincisi, bize ihanet ettin mi?" Bakışları gözlerime döndü, pamuk duraksadı. "Üçüncüsü, neden ağlıyorsun? Bu evde ağlamak yasak, lütfen ağlamayı bırak yoksa gerçekten sinirleneceğim."

Yaşlar gözlerimden akmaya devam ederken, "Onunla bir amaç uğruna nişanlandım," diye açıkladım. "Kendisi ipin babamın boynuna geçirilmesini engelleyecekti, ben de onunla nişanlanarak, hatta evlenerek ona teşekkür edecektim." Giray kaşlarını kaldırdı, gözlerinde acıma vardı. "Hayır, size hiç ihanet etmedim, hatta aksine sizinle bir olup ona ihanet ettim, buna şahitsiniz."

Giray pamuğu dudaklarımdan uzaklaştırdığında başımı eğdim. "Ağlıyorum çünkü gözlerinde acıma var, kendimi düşürdüğüm hal canımı acıtıyor. Resmen bir amaç uğruna kendimi ona sattım." Ellerime bakıyordum. Artık sessiz gözyaşları yoktu, durduramıyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda Sinan yanımda çöküp ellerini bacaklarıma yerleştirdi. "Defalarca gururumu ayaklar altına aldım, defalarca şiddete uğradım, defalarca onun isteklerini yerine getirdim ve son birkaç haftadır kendimle her yüzleştiğimde bunun güçsüzlük olduğunu fark ettim."

Normalde onların karşısında böyle güçsüz görünmem asla yapabileceğim bir şey değildi ama artık aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. "Ve anneme benzediğim gerçeğiyle yüzleştim, en acı olanı da buydu."

Salondaki tek ses benim hıçkırıklarımdı. Başka hiçbir ses yoktu ya da ben kendi sesimden duyamıyordum. Bir sandalyenin hareket ettiğini duydum, ardından başımı kaldırdığımda Defne'nin de Sinan'ın yanına çöktüğünü gördüm, diğerleri de tam karşımda Giray'ın arkasında duruyordu.

Giray yutkundu, ilk defa ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. İlk sorduğu soru, "Tugay bunu biliyor mu?" oldu.

"Hayır," dedim. "Ama zaten yarınki mahkemeden sonra öğrenecek, her ikisi de."

Giray kaşlarını kaldırdı. "Ona neden söylemedin?"

"Beni yanlış tanımasını istemedim." Verebileceğim tek yanıt buydu. "Kerem'e boyun eğmektense ona âşık olarak görünmek daha mantıklı geliyordu bana." Başımı iki yana salladım. "Hâlâ acıyarak bakıyorsun, o kadar kötü bir halde miyim?"

Giray bakışlarını düzeltmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. En sonunda ağzından nefes verdiğinde yeniden pansuman çantasına yöneldi. Eline bir krem alırken, "Acıyorum çünkü yanımıza gelirken dolabından çekip çıkardığın elbisenin bu olması içler acısı," dedi, sonra gülümseyerek yeniden bana döndü. "Başka bir elbise mi yoktu Avukat?" Gözyaşlarımın arasında gülmeye başladım. Çok geçmeden yeniden ağlamaya başlayınca Red'le Gamze de güldü.

"Bugün nişan törenim var," dedim başımı sallayarak. Giray bir kez daha çenemi kaldırdı ve o anda çenemdeki kızarıklıkları da gördü. Kasıldığını fark ettim. "Normalde nişanımızı gizliyorduk ama Kerem duyurmak istedi, bu yüzden nişan törenine basın gelecek. Ayrıca gizli bir köşkte yapılacak." Dudağımın köşesindeki yaraya kremi pamukla sürerken oldukça dikkatliydi. "Bugün onu istemediğimi söyledim ama karşılığı korkunçtu."

Giray elindeki pamuğu masanın üzerine bırakıp sırtını sandalyeye yasladı, ardından kollarını göğsünde birleştirdi. "Yani bu senin nişan elbisen," dedi akmaya devam eden gözyaşlarıma bakarak. Sonrasında terliklerime baktı. "Ve bu şekilde yanımıza geldin." Dudakları seğirdi, gülümsüyordu ya da beni güldürmeye çalışıyordu. "Hangi romantik

komedi filminin içindeyiz?" Herkes gülmeye başladı, Sinan bile gülümsüyordu.

"Tek söyleyeceğin bu mu?" diye sordum.

"Başka ne söyleyebilirim? Elbisenin rengini mi eleştireyim bir de?"

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. "Sorguya çekmeyecek misin? Güvenden söz etmeyecek misin? Bu zamana kadar neden gizlediğimi sormayacak mısın?"

"Özel hayatın seni ilgilendirir Avukat," dedi Giray omzunu indirip kaldırarak ama farkındaydım, ağladığım için üzerime gelmiyordu. "Ben bizi ilgilendiren tarafına bakarım. İhanet etmediğini mi söylüyorsun?" Derin bir nefes aldı. "Peki, öyle olsun."

Bakışlarım Sinan'a kaydı, ardından yeniden Giray'a döndüm. "Yani," diye mırıldandım. "Bu kadar mı?"

"İşte o kısımla Tugay ilgilenecek," diye karşılık verdi Giray. "Çünkü bu ikinizin arasında." Çenesiyle beni işaret etti. "Ayrıca," dedi üstüne basa basa. "O babasını siktiğimin evladını ne kadar öldürmek istesem de bu da yine Tugay'dan geçiyor." Bir anda doğruldu, gözlerimin içine baktı. Yüzüne ciddiyet oturdu. "Ve sana gelince Avukat, kendine acımaktan vazgeç. Seni o gün tanıdım, hiçbir zaman güçsüz bir kadın değildin. Karşımıza geçip bunu itiraf etmek bile cesaret isterdi ama sen geldin. Gülümsediğinde bile gözlerindeki direnişi görüyorum, gerisi umurumda bile değil."

Omuzlarıma, hatta ellerime bile güç geldiğini hissederken birkaç saniye daha Giray'ın gözlerinin içine baktım. Son kez gözümden akan yaşları sildiğimde, "Bunun adı güç mü bilmiyorum ama intikamı hissediyorum," diye mırıldandım. "Buraya gelme sebebim sadece bu itiraf değil. Nişan törenimde basın olacak ve Kerem'in gerçek yüzünü herkese göstermek istiyorum."

Giray başını omzuna doğru eğerken heyecanla bana baktı. "İki dakika on yedi saniye süren, Tugay'ın kolunun kesildiği videoyu bütün halk izleyecek ve herkes onların acımasızlıklarını görecek. Halk kahramanı gibi görünen Kerem Karaman, bir anda halkın korktuğu o adama dönüşsün istiyorum. Ayrıca bu şekilde Tugay'a karşı sempati de artacak. Bir taşla iki kuş."

Giray'ın dudakları aralandı. Yüzündeki gülümseme heyecandan hayranlığa dönüştü. "Güç, bir tokatla yok olmaz Avukat," dedi net bir sesle. "Unutma, bazen insanın içindeki gücün harlanmasına neden olan gerçek bir acıdır."

Çenemi kaldırdım. "Güç, bir tokatla yok olmaz," diye tekrarladım. "Güç bir baltayla yok olmaz, ayrıca güç gözyaşıyla da yok olmaz. Asıl güç, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilmektir. Bunu da az önce sen bana öğrettin."

Giray gülümsemeye devam etti. "Görüyorum ki sana öğreteceğim daha birçok şey var," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama önceliğim sana kendini savunmayı öğretmek çünkü canın bana emanet Avukat."

Başımı sallarken Giray ayağa kalktı, ardından diğerlerine baktı. "Herkesi toplayın, akşam operasyona gidiyoruz."

Nişanımızın yapılacağı köşkün içi capcanlı renklerle donatılmıştı, ortalıkta rengârenk çiçekler vardı, merdivenler kırmızı halılarla döşenmişti. O kadar kalabalıktı ki iğne atılsa yere düşmezdi. Bütün Krallık yanlısı insanlar buradaydı. Sadece Başkan eksikti, o da kurdelemizi keseceği için birazdan gelecekti.

"Eftalya!" Bir kadın arkamdan seslendiğinde başımı çevirip baktım. Krallık yanlısı, tanınan bir avukattı. "Harika görünüyorsun!"

"Sevil Hanım!" dedim neşeyle. "Nişan heyecanı ve mutluluğu yüzüme yansımış olmalı!" Sıkıca ona sarıldım, hemen arkasındaki Kerem yanımıza gelirken gülümsemem genişledi.

Ah Eftalya, makyajla ne de güzel kapattın yüzündeki yarayı. Saçını, kıyafetini, makyajını nasıl da annenin istediği gibi yaptın. Nasıl da mutlusun, tıpkı annenin istediği gibi. Bir kuklasın şu anda, nasıl da gerçek olmayan kahkahalar atıyorsun.

"Hanımlar," dedi Kerem yanımıza yaklaşıp şakağıma öpücük kondurduktan sonra. Eli belime sarıldı, daha içten gülümserken bakışlarımı ona çevirdim. "İkiniz de harika görünüyorsunuz."

"Çok yakışıyorsunuz," dedi Sevil Hanım. "Umarım hiç ayrılmazsınız!"

"Umarım," dedim keyifle. "Umarım hiç ayrılmayız." Bakışlarım Kerem'e döndü, başımı omzuna yasladım. Basın içerideydi, nişandan görüntüler alıyordu.

Sevil Hanım birkaç gereksiz iltifatın ardından yanımızdan ayrıldığında başka Krallık yanlısı insanlar geldi. Herkesin tebriklerine oldukça kibarca karşılık verirken annem uzaktan keyifle beni izliyordu. Buraya gelmeden önce ne tokat hakkında konuşmuştu ne de yaşadıklarım hakkında. Hatta hazırlanmam için beni yalnız bırakmıştı. Kimse birkaç saatliğine ortadan kaybolduğumu fark etmemişti.

Kerem'le baş başa kaldığımızda dayanamayarak, "Özür dilerim," dedi net bir sesle. "Birkaç saat önce yaşananlar için." Yutkundu, lacivert takımına yakışır bir şekilde yakasına bir karanfil takmıştı. Saçları taranmıştı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Bunu yapmak istemezdim Eftalya ama beni zorladın."

Derin bir nefes aldım, ardından ellerimi yakalarına yerleştirip düzelttim. "Haklısın," dedim mutsuz bir sesle. "Üzerine çok geldim, hakaret ettim, kendime yakışmayan şekilde davrandım." Ellerimi bu kez yüzüne yerleştirdim, içten bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Yaptığın bütün iyilikleri görmezden geldim, üstelik acını da görmezden geldim. Zaten berbat bir haldeydin, nasıl o kadar ağır konuşabildim seninle?"

Ah Eftalya. Bu kadını ne de güzel oynuyorsun, nereden öğrendin? Boyun eğen annenden mi, sessiz kalan kadınlardan mı, her şeye rağmen direnemeyen o insanlardan mı? Eftalya, üzerinde bu kadar yapay durmasına rağmen Kerem nasıl da inanıyor sana görüyor musun? Çünkü seni güçsüz biliyor, hep öyle bildi.

"Bir anda düşüncelerinin değişmesi çok tuhaf," dedi Kerem kaşlarını kaldırarak, ardından önüme gelen saçımı arkaya attı. Ama atmamalıydı. O saçlar ince kollarımı örtüyordu, annem kızacaktı. "Benden nefret ettiğine neredeyse inanacaktım."

Mutsuz bir nefes verdim. "Sanırım seni kaybedebileceğimle yüzleştim," diye fısıldadım ona yaklaşıp. "Bu bana gerçekleri gösterdi."

"Gerçekler?" dedi Kerem sorgulayan bir tınıyla.

"Gerçekler Kerem," dedim elimi yanağına yerleştirerek. "Seni seviyor olduğum gerçeği." Kerem'in bakışlarındaki ifade öyle değişti ki aptallığına kahkahalarla gülmek istedim.

Gerçekler Kerem, dedi iç sesim. *Şimdi herkese seni bu şekilde gösterirken yarın mahkemenin ardından bir ahmak gibi görüneceğin gerçeği. Kollarında Krallık karşıtı birini tuttuğunu herkesin bileceği gerçeği. Dalga konusu olacağın gerçeği. Acınacak hale düşeceğin gerçeği. Hatta belki de şüpheleri kendi üzerine çekeceğin gerçeği.*

"Sen," dedi Kerem yutkunarak. "İlk defa..."

"Evet," dedim içten bir sesle. "Çünkü yüzleştim Kerem, seninle, kaybedeceklerimle, bana hiçbir hata yapmamanla." *Sen hatalardan ibaretsin Kerem Karaman, hadi ama, gözlerimin içine bakıp yakın kız arkadaşım Ceyda'yla yatmıyormuş gibi mi davranacaksın? Neden Ceyda gelmedi Kerem? Çünkü kaldıramıyor, öyle değil mi?*

"Bebeğim," dedi Kerem gülümseyerek, ardından alnıma bir öpücük kondurdu. Bütün kameralar o an bizi çekiyordu. Yarın manşetlerde bu nişan olacaktı, Kerem'in uğradığı ihanet bu fotoğraflarla anlatılacaktı. "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedim heyecanla. "Hatta yarın babamın mahkemesini bile erteleteceğini, bize zaman kazandıracağını biliyorum Kerem." Ellerim yakalarından beline indi, ardından sıkıca ona sarılıp başımı göğüskafesine yasladım, kameralar bir kez daha çekti. "Yarın idam emri çıkarsa kahrolurum Kerem. Bu mutlu günümüz mahvolmasın ne olur..."

Kerem yüzümü avuçlarımın arasına aldı. "Halledeceğim," diye fısıldadı. "Halledeceğim Eftalya. Bulacağım bir yolunu, üzülme lütfen."

Başımı sallarken müziğin sesi kesildi, ardından kürsüdeki adamın sesi bize ulaştı. "Sevgili konuklar, bugün Savcı Kerem Karaman ve Avukat Eftalya Atalar'ın nişan töreni için toplandık." Herkes alkışlamaya başladı, annemin neredeyse avuçlarının içi alev alacaktı. Sinan köşede durmuş olanları izliyordu, alkışlamıyordu, bakışları bir an bile olsun benden ayrılmıyordu. Göz göze geldiğimizde tebessüm ederek göz kırptı, aynı şekilde karşılık verdim.

Meryem evdeydi, annem zaten onu basının olduğu bir yere sokmaktan utanıyordu. Bu benim de işime gelmişti çünkü nişan töreninin alacağı hal, Meryem'in kaldırabileceğinden daha ağır olacaktı.

"Şimdi onları ve Sayın Başkan'ımızı kurdeleyi kesmesi için sahneye bekliyoruz!" Kerem elimi sıkıca tuttuğunda gülümsedim ve konukların arasından sakin adımlarla sahneye doğru yürüdük. Bu an bana ilk cinayetimi işlediğim günü hatırlatmıştı. Arkamda bir cinayet yoktu şu an ama birazdan bir itibarın cinayeti büyük bir şekilde lanse edilecekti.

Salıneye çıktığımızda alkışlar arttı, ışıklar üzerimize yöneldi ve hemen arkamızdaki ekranda birkaç fotoğrafımız dönmeye başladı. Zaten üç ya da dört fotoğrafımız vardı ve onların durmadan dönüp durması fazlasıyla komikti.

Başkan sarsak adımlarla bize doğru yürürken yüzünde yine o yapmacık gülümsemesi vardı. Gitgide kamburu çıktığından boyu eskisi gibi uzun değildi, dökülen saçları ise kırlaşmıştı. Üzerine giydiği takım elbise ütüsüzdü. Yaşlanıyordu, yaşlandıkça daha da kötü bir insana dönüşüyordu. Çoğu zaman kameralar onu çekerken uykuya daldığı bile oluyordu.

Sahneye çıkıp hemen arkamıza geçtiğinde ben sol taraftaydım, Kerem ise sağ taraftaydı. Başkan ortamızda yer aldığında alkışlar öyle bir yükseldi ki Başkan yalakası herkes ayaklanmaya başladı. O sırada basın karşımızda yerini aldı, ardından canlı yayın başladı. Bazı kanallarda görüntülerimiz dönmeye başladığında yüzüme fazlasıyla gerçek bir gülümseme yerleştirip Kerem'in gözlerinin içine baktım.

"Sevgili Kerem Karaman oğlum gibidir," dedi Başkan zorlukla konuşarak. Yine alkol almıştı, üstelik alkolü yasakladığı halde. Buradaki herkes şarap bardaklarında vişne suyu içiyormuş gibi davranıyordu halbuki el altından dolaşan şarap şişelerini görebiliyordum.

Krallık böyle bir sistemdi, herkes yasaları çiğnerdi ama açıkça o yasaların üzerine basanlar idam edilirdi.

Kerem gururla gülümsedi.

"Ve sevgili nişanlın Eftalya'ya gönlünü kaptırdığını uzun zamandır biliyordum." Bana bakarak gülümsediğinde sırıttım. *Ah Başkan, birazdan kaçacak delik arayacaksın çünkü rezil olacaksın.* "Bu iki gencin nişan yüzüklerini takmak ve bu kurdeleyi kesmek üzerime vazife oldu." İkimize birden baktı. "Darısı evliliğinize, çocuklarınıza ve Krallık'a yaraşır evlatlar yetiştirmenize." Midem bulanıyordu. "Çok yaşayın."

Başkan Krallık Selamı'nı verdi, yavaşça yukarıda çarpı işareti yaptığında bütün konuklar da bunu tekrar etti, Kerem de dahil. Fakat ben yapmadan Başkan'ın yüzüne bakmaya devam ettim. Başkan elindeki yüzüklerle bana bakarken, "Sen," diye mırıldandı. "Sen selamını vermedin kızım."

Gülümsedim. "Ben selamımı sonda vereceğim," derken çenemi havaya kaldırdım. "O şekilde daha etkileyici olduğunu düşünüyorum."

Başkan kaşlarını kaldırdı ama karşı gelmeden başını salladığında yüzükleri havaya kaldırıp kameralara doğru tuttu. "Sonsuz bağlılığa," dedi yüksek bir sesle. "Hayırlısı olsun."

Altın yüzük ilk Kerem'in parmağına girdi ve tam benim yüzük parmağıma yaklaşırken tepemizdeki ışıklardan sesler gelmeye başladı. Salon büyük bir karanlığa gömüldüğünde herkes söylenmeye başladı. Televizyon bir anda kapandığında kalan tek ışık da yok oldu.

İşte başlıyoruz.

Gülümsedim. Güç ve intikam iç içe geçmiş vaziyette kalbimde atıyordu. Bu güzel gösteri asıl selamım olacaktı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Başkan. Bir yerlere tutunma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğunu fark ettim.

Tam o esnada hemen arkasındaki televizyona izlediğim, hatta ezberlediğim görüntüler yansıtıldı. Tugay Demir Çeviker bir sandalyede oturuyordu. Hemen camın arkasında Krallık yanlıları vardı: Başkan, Kerem Karaman, Kerem'in babası ve yardımcısı; hepsi Tugay'ı izliyordu.

Bir anda gazetecilerin olduğu yerde hareketlenme oldu. Sinan üzerine düşeni yapıyor, canlı yayın yapan basın mensubunu etkisiz hale getiriyordu ki o yayın yarıda kesilmesin. Plan tam da istediğimiz gibi ilerliyordu.

Salonu derin bir sessizlik kapladı. Yansıyan ışıklar sayesinde Başkan'ın ve Kerem'in yüzündeki dehşeti gördüm. Başkan bir anda, "Kapatın şunu!" diye bağırdı arkasına bakarak. Gülümsedim, hem de kimin gördüğünü umursamadan. Başkan ekrana koştu ve önünü kapatmak istedi ama ekran öyle büyüktü ki şu an halk sadece onun bu aptal çırpınışlarını izliyordu. "Kapatın!" dedi ellerini iki yana açarak. "Kapatın şu görüntüleri!"

Salonda çıt çıkmıyordu, herkes hipnoz olmuş gibi ekrana bakıyordu; ben yeniden o görüntüleri izlemek istemediğim için bakışlarımı Kerem'den ayıramıyordum ama Tugay'ın acı çektiğini göstermek istemeyen sesi kulaklarımdaydı. Kendinden öylesine emindi ki... Gözlerimi kapattım ve sadece onun sesine dikkat kesildim. Başkan'ın haykırışları bile onun sesini bastırmıyordu.

Balta kelimesi geçerken kalbim sızladı. Annesinin ölümünden söz edildiğinde gözlerimi daha sıkı yumdum. Ardından Kerem'in aşağılayan sesi duyuldu, bütün halkın gözleri önündeydi tüm o yaşananlar.

İçeriye biri girdi videoda, adım seslerini işitebiliyordum. Balta havalandı ve Tugay'ın canlı canlı kolunu kestiklerini salondaki çığlık seslerinden anladım. Başkan haykırmaya başladığında gözlerimi yavaşça açtım ve salonda hareketlenme olduğunu fark ettim. Işıkların yeniden açılmasını bekledim fakat öyle olmadı.

Bir anda gazetecilerin olduğu alanda daha büyük bir arbede çıktığında ve salondaki çığlıkların yanında camların patlama sesi duyulduğunda gözlerim büyüdü. Etrafıma bakındığım sırada ekrandan yansıyan ışıkta BL örgütünün içeriye daldığını gördüm. Tam tamına yirmi yedi kişi üzerindeki siyah üniformalarla, siyah eldivenleriyle ve yüzlerindeki maskelerle salona dalıp ortalığı dağıtmaya başladı.

Hayır, sadece video izletilecekti, o kadarını konuşmuştuk. Bu da nereden çıkmıştı?

Bir silah sesi duyuldu, çığlıklar arttı, insanlar kaçışmaya başladı; Örgüt çıkışı kapatmıştı, silahlarıyla insanların çıkmasını engelliyorlardı.

Başkan kaçacak delik ararken güvenlikler onun çevresine doluştu. O esnada Kerem'in geriye doğru adımlar attığını görüp kaçmaya yeltaneceğini anladım. Bakışları bana döndü, etrafına baktı, korkuyla nefesini verdi. Geriye doğru bir adım daha attı, ardından bir adım daha atıp arkasını döndüğünde bir vücuda çarptı.

Bu vücut, Giray Pusat Çeviker'e aitti, duruşundan tanıyabilmiştim.

"İyi akşamlar Kerem Karaman," dedi Giray, ardından bir anda öyle çevik bir hareketle Kerem'i çevirip başını kürsüye dayadı ki geriye doğru kaçmak zorunda kaldım. "Tugay Demir Çeviker sana selamlarını iletmemi ve her şeyin bir karşılığı olabileceğini söylememi istedi."

"Bırak!" diye bağırdı Kerem, ardından kocaman gözlerle bana baktı. O sırada köşkün arka tarafından bir patlama sesi geldi. Bir cam daha patlarken Gamze'nin kahkahasını duyduğuma neredeyse yemin edebilirdim. "Bırak! Sizi mahvedeceğim, bırak!"

Giray ensesinden bastırırken yüzük olan elini kürsünün sağ tarafına dayadı. Hemen arkasından Red'in geldiğini gördüm. Red, Kerem'in elini tutarken elimle ağzımı kapatıp geriye doğru bir adım attım. Bir patlama daha gerçekleşti, kapılar kapalıydı, insanlar çığlık çığlığa çırpınıyordu. Annemi gördüm, kapının önünde haykırıyordu, dönüp bir kez bile olsun bana bakmıyordu, tek düşündüğü kendi canıydı.

"Her şeyin bir karşılığı varmış," dedi Giray, Kerem'in kulağına. "Fakat senin karşılık olarak çekeceğin ceza bir kol yüzünden değil, saygı duymadığın aşk yüzünden olacakmış." Red, Kerem'in eline daha fazla bastırırken Giray cebinden keskin bir bıçak çıkardı. Bakışlarım ekrana döndü, Tugay'ın son görüntüsü hâlâ ekrandaydı. Kesilen kolunun acısıyla dolu bakışları orada duruyordu.

Giray nefes bile almadı, acımadı ya da tiksinmedi; tek hamleyle Kerem'in yüzük parmağını kesip kopardığında Kerem acıyla haykırdı ve ağlamaya başladı. Ellerimi saçlarıma geçirip geriye doğru birkaç adım daha attım. Giray bakışlarını bana çevirdi, Kerem'i ensesinden tutup kaldırdı, ardından bir kez daha kürsüye çarptı. Acıyla ağlayan Kerem ayakta durmakta zorlanıyordu. Parmağından oluk oluk kan akarken Red gülmeye başladı.

Bu acımasızlık, iki dakika on yedi saniyeden çok daha kısa sürmüştü Giray için. Kerem'in artık yüzük parmağı yoktu, bu hem benim için hem de Tugay'ın kesilen kolu için bir intikamdı.

Giray, "İşkencenin tadını çıkar Kerem Karaman," dedi Kerem'in kulağına kinle. "Sana saygı duymayı öğreteceğiz. BL örgütünün önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde ise ölümün gerçekleşecek." Bir kez daha kaldırdı Kerem'i ve yeniden yüzünü kürsüye çarptı. "Tugay Demir'in yeniden sana selamları var."

Giray bıraktığında Kerem yere düştü, ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yerde cenin pozisyonunda yatarken kanlar içindeki elini tutuyor, acıyla haykırıyordu.

Giray bana yaklaşıp köşedeki şarap bardaklarından birini elime tutuşturdu. Gülümsediğini hissettim, avcumun içine bir not kâğıdı bıraktı. Diğer şarap bardağını bardağıma vurduğunda ve kafasına diktiğinde gözlerini kıstı. Bu bir kutlamaydı. Ortak yarattığımız o cehennemi kutluyordu lakin ben sadece bir kısmına hâkimdim ve şimdi her parça birleşiyordu.

Tugay Demir Çeviker kiminle nişanlı olduğumu öğrenmişti.

Giray'ın bakışları kapıya döndü, açılması için başıyla onay verdi. Ardından cebinden bir çakmak çıkardı ve sahneden inerek bütün alanı yavaş yavaş ateşe verdi. İlk önce sandalyeler, ardından masalar yanmaya başladı. Herkesin gizli gizli içtiği o sözde vişne sularındaki alkol yüzünden alevler harladı.

Tam o esnada bir kol belimden sarıldı, o kolun Başkan'ın güvenliklerinden birine ait olduğunu anladım. İçerisi yangın alanına dönerken herkes kaçışmaya başladı, o esnada patlama sesleri de arttı. Zorlukla yürüyen Başkan'ı bir sürü güvenlik koruyordu fakat onlar da farkındaydı, örgüttekiler istese Başkan'ın buradan sağ çıkmasına imkân yoktu.

Bu da sadece bir gösteriydi, güvenlik beni dışarıya çıkardığında kapının önünde bekleyen kameralardan anladım.

Krallık yanlısı ve havalı görünen bütün o insanlar birbirini ezerek koştururken arkamdan baygın olan Kerem'i çıkardıklarını gördüm fakat bakışlarım o alevler içindeki köşkten ayrılmıyordu.

Örgütten olduğuna emin olduğum dört kişi herkesin ortasında pankart açtı. O pankarttaki tek cümle baştan aşağı ürpermeme neden oldu.

"Güç bir tokatla, baltayla ya da gözyaşıyla yok olmaz. Asıl güç, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilmektir."

BL

Bu benim nişan törenimdi.

Gökyüzünde havai fişekler vardı, bir aydınlanıp bir parlıyorlardı. Çok ses vardı, kalabalık dört bir yanıma dağılmıştı.

Bu benim nişan törenimdi.

Büyük bir yangın vardı, havai fişekler patlıyordu. Çıkan yüksek sesler insanların çığlıklarıydı, herkes ateşten kaçıyordu. Kocaman bir BL pankartı tam ortadaydı.

Bu benim nişan törenimdi.

Elimde bir şarap bardağıyla gülümseyerek yangını izliyordum ve farkındaydım; hikâye asıl şimdi başlıyordu.

Gözlerim elimde duran not kâğıdına kaydı. Bütün o çırpınışların ortasında hareketsiz bir şekilde dururken sakince dörde katlanan kâğıdı açtım ve ilk kez onun kısa ve öz mesajıyla yüzleştim.

"Kendi canını yakarak beni olduğumdan daha kötü bir insana dönüştürmemen gerekliğini söylemiştim Sevgili Avukat'ım.

Ayrıca her şeyi abartan tek insan sen değilsin, ben de bu gösteriyi abartmak istedim, çok mu?

Kurallar umurumda değil, senin kurallarını da umursamıyorum.

Kesilmemesi gereken bir kola karşılık o parmak kesilmedi, saygısızlığın bedeli elbette vardı.

Keyifli akşamlar. Evine harika bir şarap gönderdim, zamanı geldiğinde beraber bugünü kullamamız için.

Güzel yüzükparmağındaki kelepçeden artık kurtuldun. Bu biraz da benim özgürlüğüm demek.

TDÇ"

Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, tek bildiğim soluğumu tıkayan bir duygunun kalp atışlarıma etki ettiğiydi.

Heyecan? Korku? Nefret? Kin? Öfke?

Mahkeme salonunun kapısında beklerken ensemden soğuk soğuk terler boşanıyordu. Üzerimde siyah, dar, boğazlı bir elbise vardı fakat şimdiki aklım olsa bunu giymek yerine daha rahat hissettirecek bir şeyler giyerdim.

Dün gece yaşananların ardından ülkenin geldiği hal içler acısıydı. Her yerden BL sesleri yükselmeye başlamıştı. Sadece BL'yi değil, Tugay Demir'i bizzat destekleyen o kadar kişi vardı ki sabah haberlerine baktığımda şaşkınlığımı gizleyememiştim.

Kerem benimle alakalı hiçbir şeyden şüphelenmemişti, şüphelenmemek bir yana dursun, babamın mahkemesini de gerçekten erteletmişti. Dün oynadığım o tiyatro, sonrasında yaşanacaklar... Ben kime dönüşüyordum? Bunun adı sadece kurnazlık olamazdı, kafamın içinde bir tilki yaşıyordu sanki ve bu tilki acımasızdı, bu tilki korkusuzdu, bu tilki cesurdu.

Bu zamana kadar yaşanan her şey bir fragmandan ibaretti ve o fragmanda yaşadıklarım boyumu aşmışken bugünden sonra yaşanacakları aklım almıyordu.

Gözlerim koridorda gezinirken içeride herkesin yerini aldığını biliyordum, birkaç dakika önce Kerem içeriye girmişti. Her şeye rağmen, o sargılı parmağı ve acı çekişlerine rağmen Tugay Demir'in mahkemesine gideceğini söylemişti sabah. Ve ben, bütün rollerime devam etmiş, ona yapay gülümsemeler göndermiştim.

Birazdan çağrılacaktım, Kerem beni görecekti ve yaşadığı şaşkınlığın dışında dün olanların, babasının ölümünün, hatta kaybettiği parmağının sorumlusu olarak beni görecekti. Sadece o değil, bütün Krallık artık bana bıçak çekecek, beni terörist ilan edecekti.

Uzakta bir gölge belirdi, ardından yanındaki dört memurla bana doğru gelen Tugay Demir'i gördüm. Onu hapishaneden almaya gidememiştim, henüz yüzleşmeye hazır değildim; o kadar şeyle yüzleşecekken bir de Tugay'la yüzleşemezdim.

Sağlam adımları, kalkık çenesi, dik omuzları ve yüzündeki... Hayır, gülümsemiyordu, Tugay ilk defa beni gördüğü için gülümsemiyordu, aksine yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

Elim boynuma gitti, o bana yaklaşana kadar gözlerimi ondan ayıramadım ama tam karşımda durduğunda bakışlarımı kapalı olan mahkeme salonunun kapısına çevirdim. Saçları uzamaya başlamıştı, yüzündeki yara izleri geçmeye yüz tutmuştu. Önünde kelepçeledikleri ellerinin neden titrediğini anlayamamıştım.

"Sevgili Avukat," dedi. Sesini binlerce yıldır duymuyormuş gibi hissettim, kalp atışlarım hızlandı.

"Konuşmak yasak," diye uyardı polis memuru kesin bir dille ama elbette Tugay dinlemedi.

"Sevgili Avukat," dedi bir kez daha Tugay. "Sürprizimi beğendin mi?" Bakışlarımı yavaşça ona çevirdiğimde ciddi bir şekilde beni izlediğini gördüm, bakışları yüzümden elime doğru kaydığında başını omzuna düşürdü. "Bak," dedi baskın bir sesle. "Nişanlı bir kadın

olduğunu unutmamışım, öyle değil mi? Sana havai fişek gösterileri bile hazırladım."

"Konuşmak yasak," dedi memur bir kez daha. "Yoksa ağızlığını takacağım."

Tugay yine dinlemedi. "Sevgili Avukat," dedi bir kez daha. Ardından bana yaklaştı, memurlar tutmak istedi ama karşı geldi. Yüzüyle yüzüm arasında birkaç karışlık mesafe kaldığında heyecandan nefes alamadım. "Gözlerimin içine bak, sana ne söylüyor?" Yutkunduğumda ela gözlerinde daha korkutucu ama bir yandan da daha merhametli bir adamı gördüm ya da bunu görmeyi istedim. "Bugünden sonra artık tamamen benimlesin, Tugay Demir Çeviker'in hayatına gerçekten hoş geldin. Bir daha tek parçana zarar gelirse değil köşkü, şehri alev altında bırakırım. Bir daha bunu bana asla yapma."

Dudaklarım aralandığında memur sertçe Tugay'ı itekledi, ardından mahkeme salonunun kapısı açıldı. Mübaşirle göz göze geldim, o bile bana büyük bir şaşkınlıkla bakarken kalbim kulaklarımda atmaya başladı.

"Avukat," dedi mübaşir donuk bir sesle. "Eftalya Atalar!" Boğuk bir nefes aldım, bakışlarım son kez Tugay'a döndü. Gözlerini kısan Tugay bana öyle cesaret vererek gülümsedi ki bütün o korkunun geçtiğini hissettim.

İçeriye doğru bir adım attım, ardından bir adım daha ve birkaç metrenin ardından Savcı Kerem Karaman'ı gördüm. Hemen karşımdaki masada ayakta duruyordu, yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı ve buz gibi bir soğuğun tam onun tarafından bana doğru estiğini hissettim.

"Sanık Tugay Demir Çeviker!" dedi mübaşir bu kez. Benim ardımdan Tugay da içeriye girdi, bakışları doğrudan Kerem'in üzerindeydi ve yüzündeki gülümseme öyle korkutucuydu ki soğukluk ateşe dönüşmeye başladı.

Tugay'ın sol tarafına geçtim. Kerem sargılı elini kalbine götürüp, "Siz..." diye mırıldandı. "Nasıl?" Zihninde birçok görüntünün döndüğüne emindim; bütün parçaları birleştiriyordu. Şaşkınlığı hüzne dönüştü, sonra öfkeye ve kine. Sargılı elinin acısını umursamadan yumruk yaptığında, "Nasıl?" diye fısıldadı bana doğru.

"İyi günler Kerem Karaman," dedi Tugay, konuşması yasak olduğu halde. "Sevgili Avukat'ıma saygıda kusur etmemeyi öğreneceksin."

Tik tak, tik tak, tik tak. Asıl kıyamet maskeler düştükten sonra dünyamıza uğrayacaktı. Bizim hikâyemiz işte şimdi başlıyordu.

MAHKEME

4 sene önce...

Tugay Demir Çeviker'in son özgür günleriydi ve onun için özgürlük, canından daha kıymetliydi.

Acı bir kahve, kahvenin içine birkaç damla votka, o zamanlar sağlam olan sol elinde bir sigara ve önünde kitap.

Victor Hugo, Bir İdam Mahkûmunun Son Günü.

Cümlelerin altını çizmekten hoşlanmazdı çünkü eskiyen hayatın yanında kitapların eskimesine tahammül edemezdi fakat sevdiği cümlelerin sayfaları, satırlarıyla beraber daima ilk sayfada yer alırdı. Bu kitabın da sevdiği cümleleri ilk sayfasına tek tek yazılmıştı.

Kahvesinden bir yudum aldı, ardından kütüphanenin açık alanındaki insanların yüzüne tek tek bakarken üzerine giydiği siyah kazağını düzeltti. Hava soğuktu, kış gelmek üzereydi ve genelde insanlar bu soğuk havalarda içeride çalışmayı uygun görürdü ama kendisi gibi soğuktan veya gökyüzünden hoşlanan insanlar açık alanda oturmayı daha çok seviyordu.

Yanındaki sandalye yavaşça çekildiğinde bakışları karşısına döndü. Kimin geldiğini biliyordu, bu yüzden o kişiye bakma zahmetine girmedi. Gözleri karşısından çaprazına kaydığında yüzünde tebessüm oluştu, ardından bir kâğıt alıp onunla oynamaya başladı.

"Son günlerde bu kütüphaneye çok sık geliyorsun," dedi Giray yorgun bir sesle. "Bekleseydin de bir sabah olsaydı."

Hava yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu, Tugay o an bunu fark etmiş olacak ki bakışları gökyüzüne kaydı. Yüzünde henüz pek yara izi yoktu fakat çocukluk izleri elbette yerindeydi.

"Benim için sabah oldu," dedi Tugay yarı alaylı yarı ciddi Giray'a dönüp bakarak. "Yine mi çok içtin sen?"

Giray gözlerini kocaman açtı. "Sadece birkaç şişe." Tugay güldü ve yeniden kâğıda döndü. "Derya seni sordu." Tugay'ın gülüşü anında bıçak gibi kesildi. "Sana ulaşamıyor, günlerdir sorup duruyor. Bir şekilde dönüş yapsan."

Tugay gözlerini kıstı, kâğıda bakmaya devam etti. "Hayır," cevabını verdi net bir şekilde.

"Başımın etini yiyor," dedi Giray öfkeyle. "Durmadan tepemde dikiliyor, sürekli arıyor, haber gönderiyor. O kadar sıkıldım ki..."

"Hayır." Tugay sertçe Giray'ın sözünü kestiğinde bakışları da ona döndü. "Kendisiyle hiçbir şekilde iletişim kurmayacağımı artık anlaması gerekiyor."

"Neden?" Giray öne doğru eğilirken kaşlarını çattı. "Biliyorum, ona âşık değilsin ama aylardır hayatındaydı ve iyi anlaşıyor gibiydiniz. Her ne yaptıysa bunun affedilmeyecek bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Giray," dedi Tugay. "Benim bu hayatta affetmeyeceğim ikinci şey nedir?"

Giray başını omzuna doğru yatırdı, ardından şaşkınlıkla nefesini verdi. "Yok artık."

"Beni aldattı," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Ve bunu anlamadığımı sanıyor. Hayatımdaki kimseye hata yapmam ama güvenimi zedeleyen herkesi hayatımdan çıkarırım. Söyle ona, benden uzak dursun yoksa cümlelerimin altında kalır." Giray daha fazla şaşırdı. "Ve evet, eminim. Sakın bunu sorgulama."

"Tamam," dedi Giray kekeleyerek. "Tamam ama bunu..."

"Seni bunu konuşmak için çağırmadım," dedi Tugay kâğıtla oynamaya devam ederken. Yeniden çaprazına baktı ve derin bir nefes aldı. "Artık başlıyoruz, tamamen."

Giray yutkundu, az öncenin yarattığı şaşkınlığı bünyesinden attı, ardından dik bir duruşa geçerek boynunu çıtlattı. Bir yandan da Tugay'ın elindeki kâğıda bakıyordu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Kâğıttan uçak.

"Planın nedir?" diye sordu Giray.

Tugay yeniden çaprazına baktı, yüzünde yine belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Yaptığı uçağı masanın köşesine koyup kahvesindeki son yudumlarını içti, sigarasından bir duman daha çekti ve Giray'ın önüne mavi bir dosya itti. Giray dosyayı açma zahmetine girmeden ikizinin yüzüne bakmaya devam etti.

"Hâkim Ali'yi," dedi baskın bir sesle. "Adnan Atalar'ın davasına atamalarını sağlayacağız." Bakışları yeniden çaprazına döndü. "Ve bunun karşılığını vereceğimi söyleyeceğiz."

Giray boğuk bir nefes verdi, ardından öksürmeye başladı. Uzun bir süre üzerindeki şaşkınlığı atabilecek gibi değildi. "Bunu..." dedi kekeleyerek, "...neden yapacağız?"

"Çünkü Hâkim Ali'nin ölmesini istiyorum," diye yanıt verdi Tugay. "Ve bunu biz yapmayacağız."

Giray bir kez daha şaşırdı ama bu kez şaşkınlığı ikizinin gözlerindeki çaresizlik ve savaşın ilk ateşi yüzündendi.

"Kim öldürecek?" diye fısıldadı. Tugay yeniden çaprazına bu kez daha uzun baktı. Orada oturan bir kadın vardı, Eftalya Atalar. Uzun saçları, üzerine giydiği V yaka beyaz kazağı, beyaz kazağından görünen beyaz lekeleri, altındaki bol kotu, siyah postalları.

Herkesin aksine o da Tugay gibi soğuktaydı, nadiren sigara içiyordu, kahve bardağı önündeydi ama birkaç kez onu kahve bardağına şarap doldururken görmüştü. Önüne gömüldüğü kitaplar bir hukuk öğrencisine göre normal görünebilirdi ama Tugay farkındaydı, o kadın babasını kurtarmak için çaba gösteriyordu.

"Bizden biri öldürecek," dedi Tugay hafifçe gülümseyerek. "Ama henüz bizden olduğunu bilmiyor."

"Ne?" Giray'ın kafası karışmıştı. "Neyin peşindesin?"

"Senelerin," diye hızlı bir yanıt verdi Tugay. Eftalya önüne gelen saçını arkaya attı, derin bir nefes verdi ve önündeki kitapta bir yerin altını öyle çizdi ki Tugay neyin altını çizdiğini çok merak etti. "Çünkü bu davanın karşılığında senelerimden vazgeçeceğim."

"Ne demek istiyorsun?" Giray'ın içini korku sardı çünkü ikizini tanıyordu, bu kadar emin konuşuyorsa ya kendi hayatlarını cehenneme çevirecekti ya da başkalarının hayatını. Bunun farkındaydı. Giray öne doğru eğilip fısıldadı. "Hükümet kendine Krallık demeye hazırlanıyor," dedi. "Ve yeni yasalar geliyor. Bizi mahvederler." Tugay umursamaz bir şekilde güldü. "Gülme," dedi Giray sert bir sesle. "Ne için çabaladığını anlıyorum ama bu dünya için değer mi? Gidelim, bu ülkeyi terk edelim, neden çabalıyoruz?"

Tugay göz ucuyla Giray'a baktı. "Benden her şeyimi aldılar," dedi net bir cümleyle. "Çocukluğumu, hayallerimi, varlığımı, annemi." Dişlerini sıktı, yenesini havaya kaldırdı. "Kaçmak korkakların işidir, gerekirse tek başıma dövüşeceğim ama onlarla savaşacağım."

"Konu yeniden pilot olamaman ise..."

"Giray," dedi Tugay onun sözünü keserek. "Benimle misin, değil misin?"

"Bize gülerler," dedi bu kez Giray. "Nasıl karşı koyacağız? Çok kalabalıklar, bize kimse inanmaz. Kaç grup engellemeye çalıştı ama başarısız oldu. Bütün bunlar olurken..."

"Giray," dedi Tugay, ardından öne doğru eğilip Giray'ı ensesinden tuttu. "Binlerce kişinin elinde tuttuğu silah, benim inancımdan daha büyük bir kurşuna sahip olamaz."

Giray gözlerini kıstı, bakışlarını önünde duran dosyaya çevirdi. Ardından yeniden ikizine baktığında, "Kimse bir direnişçiyi yaşatmak istemez," diye cevap verdi.

"Zaten kurtuluşun ardından yaşamak isteyen kim? Sessizlikten, bu kaçışlardan ve korkulardan sıkıldım. Gün gelecek, ölümüm bütün gazetelerin ilk sayfasında yer alacak ama herkes alt başlıkta kurtuluşu konuşuyor olacak. Ben bunu başaracağım."

Başını iki yana salladı. "Peki ya geride kalanlar?"

"Geride kim kalacak?" diye sordu Tugay. "Küçük kız kardeşime güzel bir dünya bırakmadıktan sonra yaşamamın ne anlamı var?" Giray yutkundu. "Geride kalanları düşüneceğim duygularım artık yok, tek çabam özgürlük için."

Giray alayla güldü. "Seni öldürmeseler bile hapse atacaklar."

Tugay da aynı şekilde güldü. "Zaten amacım bu."

"Ne?"

Tugay yine çaprazındaki kadına baktı, sonra dosyayı bir kez daha işaret etti. "Onlar Hâkim Ali'yi Adnan Atalar'ın davasına atayacaklar, ben kendimi satıp içeriye gireceğim."

Giray'ın ağzı kocaman açıldığında, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

"Dışarıda nefes almak, içeride nefes almaktan daha zor olacağı için gökyüzünden vazgeçiyorum." Derin bir nefes aldı, bakışları aydınlanmaya başlayan gökyüzüne kaydı. Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında içindeki hüznü yok etti. "Bu şekilde beni alt etmeleri daha zor olacak."

"Sen aklını kaçırmışsın." Giray elini masaya vurdu, dikkati dağılmayan tek kişi Eftalya Atalar'dı. "Oradan nasıl kurtulacaksın sonra? Seni mahvedecekler, işkence göreceksin, yasalar çok ağır. Ya idam edilirsen?" Elini saçlarına geçirdi, dişlerini sıktı. "Bütün bunları nasıl göze alabileceksin?"

Tugay bu kez Eftalya'ya daha uzun bir süre baktı. Eftalya önüne gelen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kaşları çatıktı, kulaklık takmıştı. "Kurtulacağım," dedi Eftalya'ya bakarak. "Çünkü yanımda benim gibi inanan biri daha olacak."

Giray öfkeyle ayağa kalktığında sandalye geriye doğru düştü, dışarıdaki gözlerden bazıları onlara döndü ama elbette Eftalya'nın dikkati yine dağılmadı. "Sen sıyırmışsın," dedi Tugay'a sert bir sesle. "Ve ben buna ortak olmayacağım."

Cevap vermesini bile beklemeden Tugay'ın yanından ayrıldı. Tugay o an bile emindi Giray'ın onunla bu yola çıkacağından çünkü ikizini tanıyordu, paylaştıkları kan en büyük şahitleriydi.

Tugay derin bir nefes verdi, parmaklarını çıtlattı, ardından oturduğu masadan kalkarken eşyalarını topladı. Sakin adımlarla masadan ayrılırken bakışları çaprazda oturan kadına kaydı yeniden ve kütüphanenin köşesine doğru ilerlerken elinde tuttuğu uçağı sol eline aldı.

Bir adım attı, ardından bir adım daha ve köşeyi dönmeden önce uçağı birkaç adım ötesindeki Eftalya'nın masasına doğru uçurdu. Kâğıttan uçak havada süzülüp masanın üzerine değil, Eftalya'nın ayaklarının ucuna düştüğünde Eftalya'nın o an dikkati dağıldı.

Kulaklığını çıkarıp etrafına baktı fakat hemen arka tarafına bakmayı akıl edememişti. Eğilip kâğıttan uçağı eline aldığında kaşları çatıldı ve yeniden etrafına baktı. Tugay'ın yüzünde gülümseme oluştu. "Sevgili Avukat," diye mırıldandı Tugay ona bakarken. "Gelecekte görüşmek üzere."

Eftalya bunu duymadı ve kâğıttan uçağa yeniden baktığında üzerindeki cümleyle karşılaştı:

Elli beşinci sayfa, birinci paragraf.

Bir İdam Mahkûmunun Son Günü'ne yönelikti bu not fakat Eftalya bunu hiçbir zaman bilmeyecekti.

Bir gün Tugay onunla bunu paylaşana dek.

Eftalya Atalar

İnsanın içinde yanan ateşi fark etmesi için daha fazla mı tutuşması gerekiyordu? Daha mı fazla ateşe yaklaşması gerekirdi? Elini korkusuzca ateşe mi uzatmalıydı? Gerçekten insanın içinde yanan ateşi anlayabilmesi için ihtiyacı olan çok daha büyük bir yangındı.

Elbette bu, o ateşi söndürmek istemeyen insanlar için geçerliydi.

Kalbimde yanan büyük bir ateş olduğunu Tugay Demir Çeviker'le tanıştığımda fark etmiştim; söndürmek istemediğimi ise onun yolunda yürümekten keyif almaya başladığımda.

İçinde kıvılcım olmayan bir insan benim yaptıklarımı yapamazdı ama benim içimdeki kıvılcım, o yangına daha fazla yaklaştığımda ortaya çıkmıştı. Korkusuzluğum bu yangının en büyük örneğiydi.

Her şey Tugay'ın beni tehdit ederek avukatı yapmasıyla başlamıştı. Ben katildim, Hâkim Ali'yi öldürmüştüm ve bunun kanıtlı belgeleri elindeydi. Yollarımızın kesişmesi, yapmak zorunda olduklarım bu şekilde başlamıştı ama diğer hiçbir şeyi bana Tugay yaptırmamıştı.

İçimdeki kıvılcımı ateşe çeviren Kerem Karaman'ın babasının asılmasına karar vermem olmuştu, yangına çeviren ise dün Kerem'den aldığım intikam.

Babam için çaresizce boyun eğdiğim her şeyden vazgeçmiş, asıl olanı ortaya koymuştum çünkü bu bendim; içimdeki o kıvılcımla, ateşle, hatta yangınla başkaldırmak isteyen aslında bendim.

Ve nasıl oldu da, Tugay Demir seneler önce bu içimdeki ateşi görüp benimle yollarının kesişmesini istedi, anlayamıyordum. Benim bile göremediğimi onun görmüş olması oldukça tuhaftı. Onunla tanışmasaydım hâlâ Kerem'le nişanlı, babamı kurtarması için ona yaranmaya çalışıyor, hatta ve hatta Krallık için çalışıyor olurdum.

Krallık yanlısı Eftalya Atalar, Tugay Demir'in avukatı olarak vatan hainine dönüşmüştü, bunun da farkındaydım.

Eskiden olsa bu korkmama neden olabilirdi ya da geri adım atmama. Savaşmaktan korktuğumdan değil, savaşmak istemediğimden daima görmezden gelirdim fakat artık Tugay'ın yanında dimdik duruyor, Kerem'in gözlerinin içine bakıyordum.

Cehennem mi gelecekti? Evet, gelebilirdi, korkmuyordum çünkü kalbimde yaşattığım o cehennemle ben de başkalarını yakabileceğimin farkındaydım.

Savaşacak mıydık? Kılıcı ilk ben çekmeyecektim ama en önde, kılıcı çeken kişinin tam karşısında duracak, o kılıcı çekmeden aklından geçenleri okuyacaktım.

"Nasıl?" diye fısıldadı Kerem bir kez daha. Düşündükleri gözlerine yansıdı. Acı, çaresizlik, öfke, ihanet, intikam, nefret, hepsi gözlerindeydi. Öyle büyük bir acı içindeydi ki gözleri bile dolmuştu. Bakışları benden Tugay'a kaydı, sonra dün Tugay'ın kestirdiği yüzük parmağına. Yeniden bize döndüğünde acıyla bağırdı, ardından üzerimize doğru koştu.

Tam o anda Tugay yarım adım attı, hafifçe önüme geçti. Üç gardiyan Kerem'i tutarken mahkeme salonundaki herkes ayaklandı ve o an ne kadar kalabalık olduğunu bir kez daha gördüm. Tanıdığım yüzler vardı: davayı merak eden Krallık yanlısı avukatlar, savcılar, izlemeye gelen siviller, BL örgütünden insanlar.

Gamze ve Defne de buradaydı, hemen sol tarafta oturuyorlardı. Arkalarında Red vardı. BL burunlarının dibine kadar girmişti ama kimsenin haberi yoktu.

"Bu nasıl olabilir?" diye bağırdı Kerem üç gardiyanın arkasından bana. "Bu mümkün olamaz!" Bakışları hâkime döndü, başını iki yana salladı. "Bir yanlışlık olmalı, dosyada nişanlımın adı mı yazıyor?" O an bir aptal gibi hiçbir şekilde dosyaya bakmadığıyla yüzleşti. "Hayır,"

diye inledi gardiyanları iterek ama neyse ki onlar geçmesine izin vermedi. "Onu zorla tutuyor, biliyorum. Nişanlımı zorla yanında tutuyor o piç kurusu!" Gözleri Tugay'a döndü. "Onu neyle tehdit ediyorsan sana bin mislini yapacağım! Beni duydun mu?" Yeniden bana baktı. "Eftalya, korkma, itiraf et, o sana hiçbir şey yapamaz bebeğim."

Yutkunurken elim enseme gitti ve yeniden seyircilere baktım. Ardından Tugay'a yöneldim ve ela gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Sadece birkaç saniye bana baktı, tehditle değil, öfkeyle değil, nefretle değil, gülümseyerek. O an Tugay'ın gözlerinde gördüğüm tam olarak ne istersem onu yapabileceğimdi. İstesem beni tehdit ettiğini söyleyebilir, paçayı kurtarabilirdim. O daha fazla zarar görürdü, bana da hiçbir şey olmazdı. Ama bana zaten çok şey olmuştu. Tugay gözlerimin içine baktığında o şey kalbimle birlikte atıyordu.

"Tehdit ediyor!" diye bağırdı Kerem bir kez daha. Mahkeme salonu karıştı, mırıldanmalar birbiri ardına sıralanıyordu, hâkimler bile kendi arasında konuşuyordu. "Daha dün öptüğüm nişanlım bana bunu yapmış olamaz."

Tugay burnundan derin bir nefes verdi. Öfkeliydi.

"Savcı Kerem Karaman," dedi hâkim baskın bir sesle. "Yerinize geçin yoksa mahkemeye ara vermek durumunda kalacağız."

"Anlamıyor musunuz?" diye haykırdı Kerem. "Zorla tutuluyor, benim nişanlımı zorla tutuyor, Eftalya çok korkuyor. Bunu bakışlarından bile anlayabilirim."

"Sikimi anlarsın," dedi Tugay ağzının içinde geveleyerek ve bunu yalnızca ben duyduğumda bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Gözlerini açtı, ardından, "Tüh," dedi dudaklarını oynatarak. "Küfrettim."

Hâlâ neye şaşırdığımı bilmiyordum ama rahatlığı ona kocaman gözlerle bakmama neden oldu. Tugay ise harika bir sinema filmine gelmiş de keyifle izliyormuş gibi yeniden Kerem'e döndü.

Hâkimler yine kendi arasında konuştu, ardından en baştaki hâkim bana döndü. "Avukat Eftalya Atalar," dedi sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek. "Bir vatan haini olan Tugay Demir Çeviker tarafından zorla mı tutuluyorsunuz?"

Mahkeme salonunu derin bir sessizlik kapladı, herkes nefesini tutmuş cevabımı bekliyordu; tek ses Kerem'e aitti. Öfkeli nefesleri birkaç adım ötemizdeydi.

Tugay en büyük söz hakkı bendeymiş gibi önümden çekilerek bütün ilginin üzerime yönelmesine neden oldu. Her zamanki gibi

önümde iki yol vardı. Birincisi, kendi isteğimle Tugay'ın avukatı olduğumu söylemekti. İkincisi ise gerçekleri anlatıp tehditle beni yanında tuttuğunu dile getirmekti.

"Ben Avukat Eftalya Atalar." Çenemi havaya kaldırdım, omzumu Tugay'ın omzuna dokundurdum ve bakışlarımı Kerem'e çevirdim. 'Kendi isteğim ve rızamla *sevgili* Tugay Demir Çeviker'in avukatlığını yapıyorum." Gözlerimi yeniden Tugay'a çevirdim, ela gözlerinde öyle şimşekler çaktı ki gülümsemesi kalbimi titretti. "Hiçbir tehdit ya da zorlama altında değilim, onu savunmak onurumdan hiçbir şey kaybettirmeyecek."

Bu kez olan ölüm sessizliğiydi ve bu sessizliği bölen Tugay'ın kahkahası oldu. Ona yöneltilen tüm suçlara ve nefrete rağmen mahkeme salonunu dolduran kahkahasına, tuhaf hareketlerine alışmış biri olarak gülümsedim. "*Sevgili* Tugay Demir Çeviker mi?" diye sordu eğilip, bizi dinleyenleri umursamadan. "Bu mahkeme salonunda adımın önüne kötü kelime getirmeyen tek kişi sensin. Bu bile harika bir savunmaydı ve bana yeterdi."

Bir mahkeme salonunda değilmişiz gibi gülümsemesine karşılık verdiğimde bana göz kırptı. Her koşulda, yer, mekân, kişiler fark etmeksizin Tugay yine bana gülümserdi.

Mahkeme salonunu dolduran haykırışın ardından Kerem yeniden üzerimize atıldı ve masayı itti. Arkamızdaki gardiyanlar bizi çektiğinde bu kez dört gardiyan Kerem'in önüne geçti ve o sırada Kerem sinir krizi geçirmeye başladı. Vücudu titrerken gardiyanlara, salondakilere, herkese küfürler savurmaya başladı. Ayakta durmakta zorlanırken gözlerinden çıkan ateşle âdeta beni yakacaktı.

Onun haykırışlarını bastıran ise Tugay'ın kahkahalarıydı.

"Duruşmaya yarım saat ara!" diye bağırdı hâkim ve herkes ayaklandı. Gardiyanlar bizi çıkarmak için yaklaştıklarında Tugay hâlâ gülüyordu.

"Bu doğru olamaz!" diye haykırdı bir kez daha Kerem. "Bu imkânsız!"

Tugay dik ve sakin dururken gardiyanların koluna girmesine izin verdi. Ardından Kerem'e dönüp, "Böyle bağırıp çağıracak mısın tüm gün?" diye sordu. Dilini damağına vurup başını iki yana salladı. "Yoksa yatağının aslında hep soğuk olduğuyla mı yüzleştin Kerem Karaman?" Başıyla beni işaret etti. "Tanıştırayım, kendisi benim avukatım olur, senin ise hiçbir şeyin."

"Piç kurusu!" diye bağırdı Kerem. Tugay'ın üzerine atlamak istedi ama gardiyanlar engellemeye devam etti. "Seni yatağında diri diri yakacağım!"

Gardiyanlar bizi dışarıya çıkarırken Tugay gülerek, "Kendi yatağını ıslatmamayı öğren önce," dedi. "Her gece benim korkumdan altına işiyorsun."

Gardiyanlar bizi dışarıya çıkardığında kapıdaki büyük kalabalığı gördüm ve aralarında yine tanıdık simalarla karşılaştım. Kerem'le yattığına emin olduğum Ceyda da aralarındaydı. Ağzı şaşkınlıkla açılmış bir halde bana bakıyordu diğerleri gibi. Mahkeme salonundaki Kerem'in küfürleri koridoru dolduruyordu.

Gardiyanlar hızla bizi yönlendirirken Tugay karşı gelmeden yürümeye devam etti, hemen yanında da ben vardım ve bu kadar insanın gözünde ben de artık bir vatan hainiydim.

Gardiyanlar bizi hemen bekleme odasına aldıklarında Kerem'in sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Kapı sıkıca kapandı, bizimle iki gardiyan içeriye girdi, kapının önüne ise kolluk kuvvetleri yerleştirildi.

İki deri sandalye, bir masa ve Krallık simgesiyle Başkan'ın fotoğrafı vardı odada. Pencere kesinlikle yoktu ve oldukça havasız bir yerdi. Tugay, Başkan'ın fotoğrafına baktıktan sonra ağzının içinde bir şeyler geveleyerek kendini sandalyeye bıraktı. Ayakta, hemen karşısında dikildiğimde gardiyanlar kapının önünde duruyordu. Tugay'ın yüzündeki gülümseme silinmişti, kaşları çatıktı ve bakışları elindeki kelepçelerdeydi. Gergin olduğunu her halinden anlayabiliyordum.

Bakışlarımı gardiyanlara çevirip, "Müvekkilimle birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum," diye mırıldandım.

"Yasak," dedi hemen gardiyanlardan biri.

"Yasak ama buna hakkım var. Cezası neyse," diye karşılık verdim. "Ve o cezaları göze alıyorum." Kollarımı göğsümde bağladım. "Gidip istediğiniz her yere şikâyet edebilirsiniz, beni müvekkilimle yalnız bırakın."

Gardiyanlar birbirine baktı, ardından bir tanesi nefretle nefesini verip kapıyı açıp çıktı. Onun ardından diğer gardiyan başıyla selam verip sakince ayrıldı odadan. Hareketlerinden bile kimin kimi desteklediğini anlayabiliyorduk.

Yeniden Tugay'a dönmeden önce diğer sandalyeyi karşısına çektim ve otururken ellerini yumruk yapıp geri açtığını gördüm. "Tugay," dedim sakin bir sesle fakat ne yazık ki benim de sesime tedirginlik

bulaşıyordu. "Şu an endişeli olduğunu görebiliyorum, Kerem'in nefreti daha fazla arttı ama bu duruşmadan en azından idam cezası almadan kurtulman için elimden gelen her şeyi yapacağım." Başı öndeydi, yere bakıyordu, tek yaptığı nefes almaktı. "Bir sonraki duruşmada işlerimiz daha da zorlaşacak fakat bu saatten sonra uslu durman gerekiyor, hiçbir şeye bulaşmaman bir de. Bak bunu avukatın olarak ve yasalara güvenerek söylüyorum..."

"İnandığın yasaların gelmişini geçmişini siktiler," dedi Tugay başını eğdiği yerden kaldırıp yüzüme bakarak. "Şu an bu duruşma umurumda mı sanıyorsun?" Söyleyeceklerim boğazıma dizilirken kaşlarım havalandı. Ela gözleri yüzümde gezindi, kaşları çatıldı sonrasında göğüskafesime baktı ve dişlerini sıktı. Üzerine giydiği siyah üniformasında yer yer kan lekeleri vardı, eldivenlerinin bir kısmı parçalanmıştı ama yüzü... Yüzü her zaman olduğu gibi çok güzel görünüyordu ya da benim gözlerim onu bu şekilde görmeyi yeğliyordu.

"O halde problem nedir?" Mahkeme salonunda başkalarına yansıtmak istemediklerini bana yansıtıyordu: gerginliğini, tedirginliğini, gözlerindeki endişeyi, hatta öfkesini.

"Problem mi nedir?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Sana son yazdığım mektupta yüz yüze konuşmamız gerekenleri sana söylemiştim Sevgili Avukat."

Tek kaşı havalandı. Dişlerini sıktığını ortaya çıkan elmacıkkemiklerinden anlayabiliyordum. "Tugay," dedim kısık bir sesle. "Şimdi bunun sırası değil, yani..."

"Bir mahkûma mektup yazıyorsan onun o mektubu açarken hangi hisler içinde olacağını tahmin etmen gerekiyor," dedi düz bir sesle, lafımı bölerek. Tam gözlerimin içine bakıyordu. "Hevesle okunan her satır hayal kırıklığına dönüşürse bunun önünü alamazsın."

Yutkunduğumda öne doğru eğildi, yüzüyle yüzüm aynı hizaya denk geldi. Siyah eldivenleri ellerime dokunuyor ama tutmuyordu. "Bir mahkûmun yanında duruyorsan demir parmaklıklar ardındaki o adamı senin canın için endişelendirmemelisin." Gözlerim büyüdü. "Her şeyden önce, benimleysen ne arkamda ne de önümde durman gerekir, tam yanımda, solumda olmalısın." Başını omzuna doğru yatırdı, dudaklarını ıslattı. "Tane tane anlatacak zamanım olsa sana oturup anlatırdım ama bir mahkûmun o kadar da vakti olmadığını bilmen gerekiyor çünkü avukatsın. Avukatsın ve beni anlaman gerekiyor, öyle değil mi?"

Boğazımı temizlediğimde ensemden aşağıya bir ürpertinin geçtiğini hissettim. Öyle ciddiydi ki kalbini mi kırdım yoksa bambaşka bir hayal kırıklığına mı sürükledim, anlayamıyordum. "Bence bunu konuşmak için doğru zaman değil," diye fısıldadım.

"Benim doğru zamanım mı var Sevgili Avukat?" diye sordu baskın bir sesle. "İlk önce sözümü dinlemeden kendini benim gözlerimin önünde damgalattırıyorsun, sonra zaten seni merak ediyorken bana bir mektup gönderiyorsun. O mektuplarının buradaki kitaplarım olduğunu bilmeden üstelik." Dişlerini sıktı, öfkeden değil de söylediklerine pişman olmamak için bir engel gibiydi bu hareketi. "Kim bir hapishanede mutsuz satırlar okumak ister? Sen ise kalkmış bana mektubunda mutsuz sonlu bir kitap yazıyorsun." Bakışları elime kaydı, derin bir nefes aldı. "Nişanlı olduğunu söylüyorsun bilmiyormuşum gibi."

"Tugay," dedim sözünü keserek.

"Nişanlını seviyormuşsun gibi," dedi o da sözümü keserek.

"Tugay," dedim bir kez daha.

"Nişanlına âşıkmışsın gibi," dediğinde biraz daha yaklaştı, burnu neredeyse burnuma çarpacaktı. Geriye gitmem ve belki de şu an onunla burada bu şekilde olmamam gerekiyordu ama hareket bile edemeyeceğim kadar bataklığa battığımı hissediyordum; kalp atışlarım kulaklarıma doluyordu. "Beni vazgeçirmek çok zordur inandıklarımdan ama bir kez vazgeçersem dönüşüm olmaz." Ela gözleri âdeta meydan okuyordu ve bir anda ilk tanıştığımız zamanda olduğu gibi sandalyemi sertçe kendisine doğru çektiğinde bacaklarım, iki bacağının arasına yerleşti. "Şimdi gözlerimin içine bakıp o mektupta yazanları yeniden söyle de vazgeçmek nasıl olurmuş sana göstereyim."

Başım dönüyordu, öyle bir etkisi vardı ki sanki oda dönüyordu. Bu karmaşanın ortasında sadece ikimiz kalmışız gibi hissediyordum. Bir kez daha yutkundum, boğazıma bir yumru oturmuştu. "Kalbin kırılmış gibi davranıyorsun," dedim kendimi tutamayarak. "Kalbini sadece özgür olmamak kırarmış gibi geliyordu, bu kadar büyük bir tepki beklemiyordum."

Tugay nefes verdi, kaşlarını çattı. Yüzü, kendisi de bir şeyleri anlamıyormuş gibi bir hal aldığında elleri havalandı. Kelepçeli bilekleri havaya kalkarken kalbim son kez atıyor gibiydi.

Sol elinin tersi yanağımda, Kerem'in tokat attığı yerde dolaştı. Makyajla kapatmıştım aslında fakat hafif dokunuşuyla bile sızladığını

hissedebiliyordum. Belki de sızlatan o dokunuş değil, hissettiklerimdi. Buz gibi protez elinin verdiği his, bütün sıcak ellerden daha fazla kalbimi ısıtıyordu.

Önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, ardından yüzüme yaklaştığında nefesi yanağıma çarptı. Yeni çıkmaya başlayan sakalları tenime değiyordu. Dudakları kulağımın hizasına geldiğinde, "Özgür olmamak kalbimi kırar elbette," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ve sen de benim özgürlüğümsün Sevgili Avukat."

Bakışlarım arkasındaki duvara kilitlendi. Yanağı hâlâ hafifçe yanağıma sürtünüyordu, nefesi boynumdaydı. "Niyetim seni kırmak değildi," derken konuşmakta zorlanıyordum. "Sadece yaşananların ağırlığı..." Sustum, gözlerimi kapattım ve tekrar açarken nefes verdim. "O mektubu hevesle açabileceğini bile düşünmedim."

"Merak ediyorsan, benim de bir kalbim var." Hiç beklemediğim anda sol elimi tuttu, göğsüne yasladı ve kalp atışlarını hissetmemi sağladı. Dudaklarım aralandığında geriye çekildi, yüzüyle yüzüm arasında mesafe kalmazken elimi kalbine daha fazla bastırdı. "Başkalarının beni bir Suç Kralı, vatan haini ya da piç kurusu gibi görmesi inan hiç umurumda değil ama senin de bu şekilde görüyor gibi davranman şu an hiç de tahammül edilebilir görünmüyor."

Kalp atışları düzensizdi, bir başkası hızlı attığını söyleyebilirdi ama u kendimi kandırmak gibi bir şey olurdu. "Tugay," dedim kısık bir sesle. "Neden bunu yapıyorsun?" Belki de sorulabilecek en mantıklı soru buydu.

"Korkuyorsun çünkü," diye karşılık verdi. "O mektup sadece korkulardan ibaretti çünkü yapabileceklerini gördün. Kendini damgalatacak kadar gözünün kararabileceğini gördün ve bu histen korktun. İçindeki o kadından korktun ve benden kaçmak istedin." Göğsünde duran elim titremeye başladı. "Aksi şekildeyse bunu şimdi bana söyle. O zaman değil kalbimi sana göstermek, avukat ve müvekkil ilişkisinin dışına çıkmayacağıma şerefim üzerine yemin ederim." Elimi bıraktı fakat ben kalbine dokunmaya devam ettim. "Ben gurursuz bir adam değilim, sadece zor vazgeçerim inandıklarımdan. İstediğin sınırlar ise o sınırları senden daha keskin çizerim, ikimiz de aşamayız." Gözleri dudaklarıma kaydı. "İstediğini söyle bana."

Dışarıda Kerem sinir krizleri geçiriyordu, herkes bu duruşmayı bekliyordu ve biz bunları konuşabiliyorduk. Kendimi tutamayarak,

"Anlamıyorum," dedim. "Bir yandan damgalandım diye bana öfkelenirken öte yandan beni avukatın yapman nasıl bir çelişki? Tugay Demir Çeviker'in avukatı olmak damgadan daha mı az acı verir sanıyorsun?" Kaşları havalandı. "Ben zaten en başında cehenneme kucak açtım, bir damga mı canımı sıkacak? Bu duruşma bittikten sonra insan içine çıktığımda nasıl taşlanacağımın farkında mısın sen? Bütün haber kanalları beni konuşacak, Krallık düşmanı olarak görüleceğim. Krallık yanlısı halk bulduğu ilk tenhada beni sıkıştıracak. Benden nefret edecekler. Senin yüzünden nefret edecekler ve sen bir mektuptan söz ediyorsun. Konu canımın yanması ise en başında avukatın yaparken bunu düşünmüyor muydun?"

Büyük bir nefes verdim. "Zaten savaştıklarım bu kadar ağırken bir de içimdekilerle savaşmak istemiyorum, içeride olmak dışarıda olmaktan daha zor görünebilir ama dört duvar bazen daha güvenlidir." Onu işaret ettim. "Ben kimseyi yarı yolda bırakmam, o gün senin tarafından zorla tutulduğumu söyleseydim bu benim yıkımım olurdu. Damgalandım, canım yandı, hâlâ yanıyor ama bir kez daha olsa yine aynısını yaparım. Kendin beni seninle aynı yola sokup o yolda sözünü dinlememi isteyemezsin, ben buyum, her şeyi abartırım ve canım ne isterse onu yaparım." Hafifçe gülümsediğinde kaşlarımı çattım. "Çok konuştum, değil mi? Bıktım."

Gözleri kısıldı, yanağındaki küçük gamzesi yine kendini gösterdi. "Keşke sabaha kadar konuşsan, ne güzel olurdu."

"Sen delirmişsin."

"Sayılır."

"Ve beni de delirteceksin."

"Hoşuma gider çünkü hoşuma gidiyorsun."

Geriye çekilip aramıza mesafe koyduğunda göğsündeki elim düştü. Kaşlarımı çattım. "Bu kadar konuştum, hiçbirini ciddiye almayacak mısın?"

"Söylediğin her şeyi düşündüm, ona göre planlar yaptım zaten. Sıkıntı senin benim planlarımın dışına çıkman."

"Senin planların umurumda bile değil," dedim kaşlarımı iyice çatarak. "Ben ne istiyorsam onu yaparım, sen de bazen izleyici olursun. Örgüt lideriysen kendi örgütünün liderisin. Dur orada Tugay Demir." Öfkelenmesini bekledim ama daha fazla gülümsemeye başladı. "Ne gülüyorsun?"

"Hiçbir zaman yanlış tercih değildin Sevgili Avukat," dedi net bir sesle. "Hatta bu hayatta verdiğim en doğru kararlardan biri de sensin, beni hiç şaşırtmıyorsun. Lütfen devam et beni azarlamaya."

"Bir gün şaşırtırım, nefesin kesilir."

"Nefesimi kestiğin doğru," dedi bana takılarak.

"Of!"

"Fakat beni zaten şaşırttığın bir konu da var." Kaşları çatıldı, yüzüne soğuk bir ifade oturdu. "Parmağına bir kelepçe takıp o adamla nişanlanacak kadar aklın mı durdu senin?" Bir kez daha öne eğildi fakat bu öfkedendi. "Kerem'le kendim için savaşırken bir de sana yaşattıkları için savaşacağım, bu ne demek biliyor musun sen?"

"Nişanlandım ve bitti," diye karşılık verdim.

"Neden nişanlandın?" Hiçbir yanıt vermedim. "Neden nişanlandın?" diye sordu bir kez daha. "Baban için değil mi?"

Kendimi tutamayarak, "Ona âşık olma ihtimalimi neden düşünmüyorsun?" diye sordum. "Belki de âşıktım fakat sonra bazı şeyler yolunda gitmedi, öyle olamaz mı?" Ona babam yüzünden nişanlandığımı söylemek fazlasıyla güçsüz geliyordu.

Tugay kaşlarını kaldırdı. "O senin âşık olabileceğin bir adam değil," diye yanıt verdi fakat ilk kez onu tereddütlü görüyordum. Çok tuhaftı, mektup konusunda bile tereddüt etmiyorken Kerem konusunda tereddüt mü ediyordu yoksa kıskanıyor muydu? Hadi oradan, Tugay beni mi kıskanacaktı?

"Benim nasıl bir adama âşık olabileceğimi nereden biliyorsun?"

Tugay gözlerini kıstı. Soruma cevap vermeden, "Sana neler yaptı?" diye sordu. "Nelere göz yumdun?"

Buz gibi soğuk su döküldü sanki başımdan aşağıya. "Bunları konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. "Yaşandı ve bitti. Zaten bundan sonra..."

"Avukat," dedi Tugay yüksek bir sesle, ardından çenesini havaya kaldırdı. "Bütün ihtimalleri göz ardı edip sana güvenmeyi seçiyorsam bana net yanıtlar vermek zorundasın." Onu ilk defa bu kadar sert görüyordum. "Sana şiddet uyguluyordu, değil mi?"

"Bunları konuşmak istemiyorum," dedim bir kez daha.

Tugay dişlerini sıktı, ardından ellerini birkaç kez daha yumruk yapıp açtı. "Kerem son nefesini verirken kurduğu son cümle senden özür dilemek olacak."

Elimi saçlarıma geçirdim ve oturduğum sandalyeden kalkıp karşısında dikildim. "Ben senin avukatınım ve sen benim müvekkilimsin," dedim otoriter bir sesle. "Ve burada benim emirlerim geçer, beni duydun mu?" Gözleri karşısındaki boş sandalyede takılı kaldı. "Bugünden sonra tek bir olay, cinayet, karmaşa, direniş istemiyorum Tugay. Dur artık." Yeniden karşısına oturdum ve bu kez ben ona doğru eğildim. "Gerçekten canımı önemsiyorsan uslu duracaksın. Seni kurtarmak zaten bu kadar zorken idam ipini boynuna dolamaya çalışmayacaksın çünkü bu artık ikimizin savaşı."

Gözlerini boşluktan çekip yüzüme baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu bıkkın bir sesle. "Koğuşumda tavla mı oynayayım?"

Kaşlarım çatıldı. "Bu sana yakışmaz," diye mırıldandım yarı alaylı yarı ciddi. "Ve evet koğuşunda, hücrende, nerede olursan ol, öylece duracak, nefes alacak, hiçbir şey yapmayacaksın. Ben de senin rahat etmen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Zaten yeterince şey yaptın, ülkede adın biliniyor, örgütü destekleyenler iç savaş çıkarmaya hazırlanıyor. Sokakta yürürken bile eldivenli insanlar görebiliyoruz, bu seni simgeliyor. Artık duvarların hepsi BL örgütünün cümleleriyle dolu. Bu kadarla da sınırlı değil, hayranların da çoğalıyor. Kızlar sana âşık olmaya başladı." Gözlerimi devirdim, Tugay gülmeye başladı. "Gülme, adına fan hesapları açılıyor."

"Ne hesabı ne hesabı?" dedi gülerek. "Fan hesabı mı?" Gülmeye devam etti, üzerini düzeltti, çenesini kaldırdı. "O halde şöyle seksi bir fotoğrafımı çek de onlara gönder Sevgili Avukat. Hepsiyle tanışmayı dört gözle beklediğimi söyle."

Dudaklarım aralandı. "Bu hoşuna gitti bakıyorum da," dedim.

"Eh," dedi Tugay göz kırparak. "Mahkûm olmama rağmen böyle sevenlerim varsa sen bir de beni özgür olduğumda gör." Kaşları çatıldı, düşünüyormuş gibi davrandı. "Bekâr olduğumu biliyorlar, değil mi?"

Hafifçe omzuna vurup, "Ben çok ciddiyim," dedim. "Dalgaya alma beni."

"E ben de ciddiyim," dedi, sonra baştan aşağı beni süzdü. "Yok artık Sevgili Avukat, beni kıskanıyor musun sen?"

"Tugay!" dedim bağırarak, daha fazla güldü. "Birazdan hayatının duruşmasına çıkacaksın, konuştuğun şu şeylere bak."

Ellerini havaya kaldırdı, gülümsemesini engelledi. "Tamam," dedi net bir sesle. "Direniş yok, adam öldürmek yok, savaş yok, küfür yok; kibar olacak, hücremde öylece uzanacak ve sadece seni düşüneceğim."

Gözlerimi devirirken dayanamayıp güldüm. "İstersen sana kitap temin edebilirim el altından."

"Ah," dedi Tugay dramatik bir şekilde. "Bana mektup yazmaya devam et Sevgili Avukat. Mutlu sonla bitsinler ama. Onlar en güzel kitaplarım benim."

Saçımı arkaya attım. "Fanlar sevgilin olduğuna dair konuşuyor kendi aralarında," dedim yalana başvurarak ve umursamaz görünmeye çalıştım. "Mutsuzlar bu yüzden. Sevgilin mektup göndermiyor mu?"

"Hımm," dedi Tugay bir kez daha beni baştan aşağıya süzerken. "Kimmiş sevgilim?"

"Bilmiyorum ki." Kaşlarım çatıldı, sandalyeyi düzelttim. "Yani öyle bir şey varsa ortaya çıkabilir."

Tugay, "Sevgili Avukat," dedi başını iki yana sallayarak. "Birazdan hayatının duruşmasına çıkacaksın, konuştuğun şu şeylere bak."

Gözlerim kocaman açılmış bir halde ona bakarken kapı açıldı, içeriye iki gardiyan girdi ve hiçbir şey söylemeden yerlerine geçtiler. Cümlelerimi yutarken gözlerinin içine bakmaya devam ettim fakat öyle bir gülümsüyordu ki aklımı kaçırmama neden olabilirdi.

Ağzımdan derin bir nefes verdim, beni taklit etti; kaşlarımı çattım, o da çattı, başımı omzuma doğru yatırdım, karşılık verdi. Gardiyanlara baktım. "Yapma," diye fısıldadım ayağımla bacağına vurarak. Tugay ise karşılık olarak bacağını bacağıma yavaşça sürttüğünde dehşetle gözlerimi açıp ayağa kalktım. Kahkahası odayı doldurdu.

Gardiyanlar birbirine bakarken onlar da ilk zamanlar benim düşündüklerimi düşünüp bu rahatlığına şaşırdılar ama Tugay gülmeye devam etti.

Dakikalar birbirini kovalarken Tugay'la göz göze gelmemeye çalıştım. Neyse ki beşinci dakikada kapı çalındı ve duruşmaya yeniden hazır olunduğu söylendi. Gardiyanlar Tugay'ın yanına geçtiğinde ve kapıdan çıktığımızda kolluk kuvvetlerinin sayısının arttığını fark ettim. Hepsi Tugay'ın çıkaracağı arbede için buradaydı. Bu kadarla da sınırlı değildi. Kerem'in çığlıkları kesilmişti ancak dışarıdan başka sesler geliyordu. Halk, Tugay Demir Çeviker'in ve BL'nin adını haykırıyordu. Hepsinin dilinde aynı kelime vardı: "Özgürlük!"

Gözlerim kocaman açıldı ve Tugay'a baktığımda gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Duruşmanın olduğu salona doğru ilerlerken önünde yürüyordum. Arkamdan eğilip, "Hayranlarım gelmiş," dedi.

Nefesi ensemi yalayıp geçtiğinde ürpermeden edemedim. Gardiyan onu geriye çekti ama bir kez daha eğildi. "Çok merak ediyorlarsa söylersin Sevgili Avukat, hayatımda kimse yok." Omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerini kıstı. "Şu an yok."

"Konuşmak yasak," dedi gardiyan daha sert bir şekilde Tugay'ı çekerken. Yeniden önüme döndüğümde gülümsemeden edemedim, Tugay görmedi ama gözleri üzerimde olan o avukatlar, kolluk kuvvetleri gördü. Onların görmesi, Tugay'ın görmesinden çok daha kötüydü.

Salonun önünde durduğumuzda derin bir nefes aldım. "Sanık Tugay Demir Çeviker," diye seslenildi. "Ve onun avukatı Eftalya Atalar."

"Avukatı," dedi Tugay mırıldanarak. "Benim avukatım."

Kapıdan içeriye girdiğimizde herkesin gözleri elbette bizim üzerimizdeydi, seyirci koltukları daha fazla dolmuştu ve burada, ilgi odağı Tugay'dan önce bendim, bunun farkındaydım.

Az önceki masamıza geçtiğimizde Tugay beni yine soluna aldı. Karşıma baktığımda Kerem'i gördüm, bakışlarında yine öfke vardı, elleri yine titriyordu. Sargı bezi kanın rengini almıştı ama en azından küfürler savurmadan ya da etrafı yıkmadan durabiliyordu. Titreyen elini saçlarına geçirdi ve hâkime baktı. Öyle yıkılmıştı ki bu yıkılışı, dün bana attığı tokattan çok daha ağırdı. Gülümsemeden edemedim.

Hâkim gerekli prosedürleri yerine getirdikten sonra herkesin oturması için izin verdi ve sandalyelerimize oturduğumuzda sözü Kerem'e bıraktı. Kerem Krallık'ın gelmiş geçmiş en iyi savcılarından biriydi, suçlu ilan ettiği insanların elinden kaçtığı görülmemişti ama benim gibi bir avukatla da hiç yüzleşmemişti. Üstelik bir süredir bu dava üzerinde çalıştığımı düşünürsek ondan bir adım daha önde olduğum açıktı.

Oturduğu sandalyeden kalkıp yeminlerini ettikten sonra önündeki dosyayı açtı. "Sanık Tugay Demir Çeviker'in bütün suç kayıtları önünüzdeki dosyada mevcuttur Sayın Hâkim," dedi çatallı bir sesle. Hâlâ sesi titriyordu. "Suç geçmişine bakacak olursak ilkini on üç yaşında hırsızlık yaparak işlediğini görebiliyoruz."

"İtiraz ediyorum Sayın Hâkim," diyerek ayağa kalktım. "Yargıyı yanıltmaya çalışıyor. Müvekkilim o zaman işlediği düşünülen suçtan aklanmış, ekmek çaldığı fırıncı suç duyurusunu geri almıştır." Kerem hiddetle bakışlarını bana çevirdi fakat ben hâkime bakmaya devam ettim. "Ayrıca suç geçmişinin şu an yargılandığı davayla hiçbir ilgisi

yoktur. Bir çocuğun aç kaldığı için çaldığı ekmeği tartışarak vakit kaybedemeyiz."

Kerem dişlerini sıkarak bana baktı. Hâkim önündeki kâğıtlara bakarken tarafsız durmaya çalıştı ama onun da Krallık yanlısı olduğunu biliyordum. Yine de yargı maskesini takmış birinin yasaları dinlemeden hareket etmesini bekleyemezdik.

"Tugay Demir Çeviker'in vatana karşı işlediği suç için buradayız," dedi hâkim de beni doğrulayarak. "Lütfen mahkemeye vakit kaybettirmeyin."

Gülümsedim, sandalyeye geri oturduğumda bakışlarım Tugay'a kaydı. Gülümseyerek bana bakıyordu.

Kerem önündeki kâğıtları karıştırdı. "Yaş on altı," dedi bütün yargı dilini köşeye atarak. "İlk cinayetini o zaman işlediği görgü tanıkları tarafından onaylanmıştır. Kendisi kör bir bıçakla komşusunun boynunu kesmiştir. Önünüzdeki dosyalarda..."

"İtiraz ediyorum Sayın Hâkim," diye ayağa kalktım bir kez daha. "İddia edilen cinayette görgü tanıkları vardır fakat bu cinayet hiçbir zaman kanıtlanmamıştır. İsmi geçen görgü tanıkları da bir süre sonra emin olmadıklarını dile getirmiştir."

Bulunduğum yerden ayrılıp elimdeki dosyayı uzattım, gardiyan dosyayı alıp hâkime verdi. Hâkim incelerken bakışlarımı Kerem'e çevirdim. "Ayrıca o zamanlar Sevgili Müvekkilim suçlu bulunsa da bu suç kayıtlara yüksek oranda nefsi müdafaa olarak geçmiştir." Kerem'i işaret ettim. "Sayın Savcı yine asıl konunun dışına çıkarak yargıyı boş yere meşgul etmektedir."

Hâkim kâğıtları incelerken göz ucuyla Kerem'e baktım ve sargılı elinin yumruk halini aldığını gördüm. "Sayın Hâkim," dedi Kerem dişlerini sıkarak. "Tugay Demir Çeviker'in suç geçmişi çocukluğuna dayanıyor, elbette öncelikle bunu tartışmamız gerekiyor."

"Hayır, gerekmiyor," dedim elimi sertçe masaya vurarak. "Çünkü o zaman görülen bütün davalar kapandı. Yargıdan daha büyük olamazsınız. Şu an görülen davanın konusundan oldukça uzaksınız Sayın Savcı. Yozlaştınız mı yoksa benim gibi bir avukatla daha önce karşı karşıya gelmediniz mi?"

Mahkeme salonunda fısıltılar artarken Tugay'ın gülmeye başladığını işittim. Kerem dişlerini sıktı. "Mahvolacaksın," diye fısıldadı. "Bu davada yer aldığın için mahvolacaksın."

"Görüyorum ki siz zaten mahvolmuşsunuz," derken gülümsedim ve yeniden oturduğumda bacak bacak üstüne attım. "İşimizi düzgün yapalım Sayın Savcı, yasaları da mı unuttunuz yoksa? Güçlü bir tokat etkisi yaratmış olmalıyım üzerinizde."

Yan tarafımdan Tugay, "Yapma," diye fısıldadı. "Senin de en büyük hayranın ben olacağım yoksa."

"Sus," dedim ama Tugay bacağıyla bacağımı ittiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sessizlik," dedi hâkim tokmakla vurarak, ardından Kerem'e döndü. "Avukat Eftalya Atalar haklı Sayın Savcı," dediğinde sırıttım. "Asıl olaya gelin ve yargıyı daha fazla meşgul etmeyin."

"Sanığın çocukluğundaki bütün suçları geleceğini belirledi," dedi Kerem inatla. "Cinayetler, hırsızlık, başkaldırı." Dosyayı biraz daha karıştırdı. "Beş okuldan kovulmuş. Her okulda kendi topluluğunu oluşturmuş ve bu topluluklarla..."

"Sınıf başkanı da oldum sekiz yaşındayken," dedi Tugay bir anda. "Hadi bunu da öne sür."

Mahkeme salonunda birkaç kişi gülmeye başladığında sertçe Tugay'ı dürttüm ve hâkim öfkeyle Tugay'a baktı.

Kerem büyük bir nefretle Tugay'a bakıp bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra nasıl olduysa kendini durdurdu. Gözlerini kapatıp birkaç saniye bekledi, yeniden açtığında dosyasını karıştırdı ve asıl olaya geldi.

"Tugay Demir Çeviker, yüce Krallık yanında, Başkan'ın pilotluğunu yapan bir askerdi." Tugay derin bir nefes aldı. "Senelerce Krallık adına çalıştı, her türlü bilgiye erişimi vardı, ardından Başkan'ın pilotu oldu. Bu süreçte hükümetin bütün güvenini kazandı, Başkan'ın canını emanet edebileceği duruma geldi fakat o elzem kazayı bu ülkede bilmeyen yoktur."

Duraksayıp Tugay'a baktı. "Kaza denilebilirse tabii. Tugay Demir Çeviker'in kullandığı uçak, Başkan içindeyken düştü. Uçağın arka tarafı parçalandı, kendisi de Başkan da ağır yaralı olarak çıkarıldı o uçaktan. Sonraki incelemelerde bütün ihmalin pilota ait olduğu, uçakta hiçbir arıza olmadığı ortaya çıktı."

Dişlerini sıktı. İkimize de üstten bakışlar gönderdi. "Bu olayın ardından Tugay'ın işine son verildi fakat yüce Krallık ona acıyarak serbest bıraktı. Bu aralıkta Tugay Demir'in küçük topluluklarla direniş

gösterdiği, broşürler dağıttığı saptandı ve tam bu zamanlarda Hâkim Ali cinayeti işlendi. Bir tuvalette acılar içinde ölen adamın arkasından Tugay Demir birkaç gün sonra direniş gösterirken yakalandı ve hiçbir suçlamaya karşı gelmedi."

Gözlerini kıstı. "Asıl olaylar o içeriye girdikten sonra başladı çünkü BL örgütü büyüdü. Kendisi içeride olduğu için suçlanmayacaktı, bu yüzden örgütünü içeriden yürütmeye başladı. İlk önce gizli belgelerle tehdit edildik, sonrasında Krallık tarafındaki birkaç kişi daha öldürüldü. Baş Danışman Yusuf, İçişleri Bakanı Mehmet ve nicesi. Hepsi BL örgütü tarafından öldürüldü. Arkalarında bıraktığı imzalar da buna en büyük kanıttı."

Derin bir nefes verdi, heyecanla masasından ayrıldı ve volta atmaya başladı. "Ve son bir senedir BL örgütü Ada Hapishanesinde de yayılmaya başladı. Karşıt olan bazı gardiyanlar öldürüldü, küçük direnişler başladı ama en büyük direniş geçen günküydü. Herkesin bildiği gibi babam Feridun Karaman da BL örgütü tarafından asılarak öldürüldü, onun ardından hapishanede direniş başlatıldı ve en son benim nişanıma, yani özel hayatıma kadar ulaştı. Bütün bunların yanında Tugay Demir'in benimle kişisel problemleri olduğu elinizdeki dosyalarda ve videolarda da görünüyor. Kendisi babamı öldürmediğini de söylemedi, diğer suçları işlemediğini de. Kendisinin Krallık karşıtı olduğu kanıtlanmıştır, şu an bile gözlerindeki nefret bunun delilidir."

Çenesiyle beni işaret etti. "Nişanlımın şu an onun avukatı olması bile bu nefretin en büyük örneklerindendir." Masadaki bardaktan birkaç yudum su içip rahatça sandalyesine döndü ve korkutucu bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

Hâkim bakışlarını bana çevirdiğinde boğazımı temizledim, ardından dönüp Tugay'a baktım. Öyle rahat görünüyordu ki bu kez rahatlığı bana da bulaştı.

"Müvekkilim uzun bir süre sadık bir şekilde hükümetin pilotluğunu yapmıştır ve o kaza, büyük bir suçlamadan başka hiçbir şey değildir." Ayağa kalkıp elimdeki dosyayı açtım. "Sayfa dörde bakarsanız neredeyse müvekkilimin de canından olduğunu göreceksiniz. Kendisi beş kırık ve iç kanamayla o kazadan çıkmış, günlerce yoğun bakımda kalmıştır. Evet, kayıtlarda bu kaza pilotun suçu olarak nitelendirebilir ama doktorlar müvekkilimin o an panik atak geçirdiğini de onaylamıştır. Yani bu kanıtlanmış bir suç değildir.".

Bakışlarımı Kerem'e çevirdim. "Hâkim Ali konusuna gelecek olursak..." Gülümsedim, işte şimdi başlıyorduk. "Size bir CD gönderdim Sayın Hâkim, birkaç gün önce elime ulaşan bu kayıtlarda Hâkim Ali'yi Tugay'ın öldürmediği görülmektedir, yani bu suçlama tamamen asılsızdır. İzin verirseniz o CD'yi izletmek isterim."

Hâkim onayladığında Kerem'in yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. CD takıldı ve görüntüler ekrana verildi. Hâkim Ali'nin ölüm görüntüleri karşımızdaydı. Videoda tabii ki ben vardım lakin videoyu Sinan'la öyle bir hale getirmiştik ki karıncalı görüntüde belli olan tek şey hâkimin bir kadın tarafından öldürüldüğüydü. Saçlarının uzun, fiziğinin ince olduğu belliydi ancak elbisesinin rengi bile anlaşılmıyordu. Birkaç saniyelik video Hâkim Ali'yi öldürenin bir erkek olmadığını kanıtlıyordu.

Mahkeme salonundaki sessizlik fısıltılara dönüştüğünde Kerem şaşkınlıkla ekrana baktı.

"Birkaç gün önce maskeli birkaç kişi tarafından bu görüntüler kapıma bırakıldı, o maskeli kişilerin de görüntüleri var ama yüzleri kesinlikle görünmüyor." Sinan ve Ufuk'tu o kişiler. "Kısacası Hâkim Ali davası tamamen Tugay Demir Çeviker'in dışında gelişmiş bir durumdur."

"Nasıl olur?" dedi Kerem hiddetle.

Kerem'i duymazdan geldim. "Diğer suçlamalara gelecek olursak, müvekkilimin Krallık'a karşı olduğu konusunda hemfikiriz lakin örgüt kurduğuna dair herhangi bir kanıt yoktur. Kendi başına broşür dağıtması bir suç olabilir lakin idam suçu değildir. Bunların dışında suçlandığı hiçbir cinayetin mesuliyetini üzerine alamaz çünkü kanıt yoktur."

Kerem'e baktım. "BL örgütüne sempati beslemediğini söyleyemem ama öyle bir örgütün kurucusu olabilmesi için dışarıda olması gerekirdi. Savcı Kerem Karaman bir kurgu oluşturmuştur. Müvekkilim içerideyken hiçbir örgütün liderliğini üstlenmemiştir."

"Kendi ağzıyla itirafları var Sayın Hâkim!" diye bağırdı Kerem.

Derin bir nefes verdim. "Müvekkilimin bir süre ruh sağlığı yerinde değildi. Hiçbir zaman doğrudan kabul ettiği olmadı, sadece karşı tarafa öfkesini bu şekilde yönlendirebiliyordu. Krallık ne kadar istemese de bir dönem Tugay Demir'in ruh sağlığının yerinde olmadığı doktor raporlarıyla onaylanmıştır."

"Sikeyim!" diye bağırdı Kerem hiddetle ve oturduğu yerden kalkıp bana doğru yürüdü. O sırada Tugay'ın da ayağa kalktığını gördüm.

Gardiyanlar Kerem'in önüne geçtiğinde geriye doğru adım attım. "Babamı öldürdü, BL örgütü babamı öldürdü."

"Evet, Feridun Karaman'ı BL örgütü öldürdü ama müvekkilimin bu olaya dahil olduğuna dair bir kanıt var mı?" diye sordum. Kerem hırlayarak bana baktı. "Yargı kanıtlarla konuşur Savcı Kerem Karaman, bana kanıt verin."

"Direniş," dedi Kerem bir anda.

"Ah," dedim ve öfkeyle nefes verdim. "Şu an müvekkilimin en büyük suçu direnişi ama bunun da elbette nedenleri var Sayın Hâkim." Başımı iki yana salladım, seyircilerin olduğu tarafa bakarak hepsiyle göz teması kurdum. "Ada Hapishanesindeki işkenceleri bilmeyen yoktur." Herkes donuk bir şekilde beni izliyordu. "Ve hepiniz geçen gün televizyonda o işkencelerden birine şahit oldunuz."

Ellerimi masaya vurup hâkime baktım. "Yasal olmadığı halde müvekkilimin, sevgili Tugay Demir Çeviker'in sol kolunu canlı canlı kestiler ve bu görüntüleri bilmeyen yok." Kerem'e öfkeyle baktım. "Kolunu timsahlara yedirmekle canice tehdit ettiler. Müvekkilimin..." dedim dişlerimi sıkarak ve sertçe bir kez daha masaya vurarak, "...canını yaktılar."

Mahkeme salonundaki sessizlik öyle ağırdı ki bakışlarımı Tugay'a çevirmek zorunda kaldım ve büyük bir hayranlıkla beni izlediğini gördüm. "Senelerce," dedim Tugay'm yüzüne bakarak. "Senelerce işkence gördü. Sırtında kırbaç izi olmayan yer yok. Birkaç hafta önce ensesinden damgalandı." Yutkundum. Tugay, gözlerimin içine bakıyordu. "O hapishanede direniş göstermesinin nedeni, örgüt liderliğine soyunmaktan öte artık canının yanmasını istememesiydi çünkü işkenceleri kaldıramıyordu. Ve burada uygulanan işkencelerin hiçbirinin yasal olmadığının altını çizmek isterim."

Aslında yaşadıklarının ne kadar ağır olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüzleşiyordum. Bütün o yaşattıklarını bir başkasına, hatta bana yaşatsalardı aynı şekilde devam edemezdim ama Tugay o kötülüklerden güç almış, yolunu aydınlatmıştı. Timsah simgesi, sol eline geçirdiği siyah eldiveni, cümleleri... Güç, Tugay Demir Çeviker demekti.

"Öldürülen gardiyanlar?" dedi Kerem kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbiri kanıtlanmadı," dedim gözlerimi Tugay'dan ayırıp. "Ayrıca bu dava o gardiyanlar için açılmadı. Sevgili Müvekkilimin örgüt lideri olup olmadığını tartışıyoruz." Yeniden hâkime baktım. "Kısacası,

gördüğü işkencelerin sorumlusu Kerem Karaman iken müvekkilimin ona öfke kusmasından, onu alaya almasından, hatta BL örgütü kurucusu gibi konuşmasından daha olağan bir durum sözkonusu değildir. Şahit yasağı getirildiği için daha fazlasını sunamıyorum ama içerideki mahkûmlarla konuştuğunuzda asıl olanı göreceksiniz. Aç bırakılan bir insan ne kadar mantıklı düşünebilir? Müvekkilimi aç bırakıyor, hücrede yatırıyorlar. Doktor kontrolünden geçse birçok rahatsızlığı görülebilir."

Çenemi kaldırdım. "Şahit yasak olabilir ama Kerem Karaman'ın gözlerimin önünde Tugay Demir'e işkence ettiğine ben şahidim."

Kerem bir kez daha haykırdı ve sargılı elini sertçe masaya vurdu. "Onun fahişesi mi olacaksın?" diye haykırdığında mahkeme salonu yeniden karışmaya başladı. "Seni mahvedeceğim, hayatını karartacağım, babanı süründüreceğim!" Bulunduğu yerden ayrılmak istedi fakat yine onu tuttular. "Öyle bir mahvedeceğim ki seni, yanındakinden daha büyük acı çekeceksin Eftalya Atalar!"

"Sessizlik! Hakaretlere devam edilirse yine ara vereceğim," diye bir uyarıda bulundu hâkim ancak bu, izleyici olduğundan zorunlu bir hareketti. İçten içe onun da bunları düşündüğüne emindim.

Tekrar yerime oturduğumda Tugay'ın hareketlendiğini hissettim. Tam o esnada alttan sol elini tutup hafif sarstığımda bakışları öfkeyle bana döndü. "Hayır," dedim. "Her şeyi mahvedersin, dur."

Gözleri ellerimize kaydı, duraksadı ve yeniden bana baktığında elinin protez olmasını umursamadan parmaklarımı parmaklarının arasına geçirip sıkıca tuttum. Bu yaşananı sadece biz görüyorduk ve neyse ki bu hareketim Tugay'ı durdurmaya yetti. Kerem küfürler savurmaya devam etti, haykırdı, mahkeme salonunu birbirine kattı ama Tugay ve ben sakince masada oturup birbirimize baktık.

Dışarıdaki özgürlük naraları, Tugay'ın ismi ve nicesi kulaklarımızdaydı. Mahkeme salonu karışmıştı, söylenecek ya da yapılacak başka bir şey kalmamıştı. Bir avukattan çok daha fazlasıymışım gibi Tugay'ın kesilen elini tutuyordum. Birkaç ay önce bana bu söylenseydi kâbus bile olamayacak kadar saçmalıktan ibaret olduğunu dile getirirdim fakat bunu gerçekleştiren benden başka kimse değildi.

Tugay'ın elini tutuyordum, protez olduğu için bunu hissedememesi canımı yakarken Tugay diğer elini elimin üzerine koydu ve okşadı. En büyük karşılık aslında buydu.

Kulağıma eğildiğinde Kerem'in bağırışlarını onun fısıltısı bastırdı. "Cansız olanı canlandıramayacağını mı sanıyorsun?" diye sordu elimi okşamaya devam ederken. "Canlandırdığın kalbim bunun aksini söylüyor Sevgili Avukat'ım."

"Tugay," diye mırıldandım bulunduğumuz yeri göstererek.

"Kurallar umurumda bile değil şu anda," dedi. "Şu an yapmak istediklerimi bilsen beni sen idam etmek isterdin."

"Tugay," diye fısıldadım. "Biz seninle bir avukat ve müvekkiliz." *Ah Eftalya, bunu onun elini tutarken mi söylüyorsun?*

"Ben bir mahkûmum ve sen de benim avukatımsın, kabul," dedi başını sallayarak. "Fakat bütün bu hengâmenin ortasında seninle dans etmeyi düşündüğüm, karşılıklı bir şarap içmeyi istediğim, çiçekli bir elbiseyle seni hayal ettiğim için kendimi yine kendi içimde delirmiş ilan ediyorum."

Kerem'in bağırışlarını artık duyamıyordum, yüzümü yüzüne çevirdim; işte şimdi sadece ikimiz vardık. "Bu hayatta hiçbir kuralı dinlemeyen bana, bunları yapmamam için ne karşı gelebilir? Sen mi durduracaksın beni? Durdur beni Avukat çünkü şu an düşüncelerimi durduramıyorum." Başını bir kez daha iki yana salladı. "Durdur beni çünkü sen nasıl her şeyi abartıyorsan benim de sınırlarım yoktur. Hatta o sınırları öyle bir yakarım ki bir daha oluşturamayız. *Zamanım yok*, hiçbir şeyim yok. O kadar zamanım yok ki az önce sen beni savunurken benim tek düşündüğüm senin kollarımın arasında olduğundu."

Nefesim kesildiğinde karnıma heyecandan ağrı girdi ve ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Onun gözleri ise öyle büyük bir ateşle bana bakıyordu ki yanacağımı, hem de onunla beraber yanacağımı hissettim. Karşı gelmem, durdurmam gerekiyordu; her şeyden önce şu an burada bir itibarım vardı ama onun gibi o kadar umurumda değildi ki kendime şaşırıyordum. "İlk söylediğin cümle her şeyi özetliyor," diyebildim sadece. Daha fazlası yoktu.

"Sevgili Avukat," dedi bana biraz daha yaklaşarak. "Birazdan idam cezasına çarptırılacak bir mahkûm kadar zamanım yok, beni anlıyor musun? Bu cümlenin ağırlığının farkında mısın?"

"Hayır, var zamanın," dedim karşı gelerek. "İdam cezasına çarptırılmayacaksın, biliyorum. Bunu avukatın olarak söylüyorum."

"Peki ya bu gerçekleşirse?"

"Ne yapacaksın?" Ben bu soruyu sorarken gözleri dudaklarıma kaydı, yutkundu ve okşadığı elime daha fazla baskı uyguladı.

"Ben bir mahkûmum, Suç Kralı'yım, vatan hainiyim, belki de birazdan idam cezası verilecek o kötü adamım ve sen benim Sevgili Avukat'ımsın," dedi. "Fakat bütün bunlar benim şu an seni nefesimiz kesilene kadar öpmeme engel mi?"

Gözlerim kocaman açıldığında aramızdaki sınırlar Tugay'ın bu itirafıyla gerçekten yok oldu. Avukat ve mahkûm değil, avukatını öpmek isteyen o mahkûm. Tugay Demir Çeviker. Kalbim göğüskafesimi kıracak kadar hızlı atmaya başladı. Hiçbir şey söyleyemiyordum, konuşmayı unutmuştum. Sanki bütün kelimeler yok olmuş, uçup gitmişti.

"Ben bu dünyanın en net adamıyım Sevgili Avukat," dedi fısıldayarak. "Ve şu an sınırlarımızı kaldırdığımı sana söylüyorum. Durup düşünmeye vaktim yok, insanlar umurumda değil. Gerekirse mekânı ateş altında bırakırım, durdur beni. Kim beni istediklerimden vazgeçirebilir?"

Kalbim her atışında sanki onun adını haykırıyordu ve daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Her atış Tugay diyordu, her göz kırptığımda sanki o gözbebeklerime hapsoluyordu ve vücudum heyecandan tir tir titriyordu. Gözlerim dudaklarına kaydığında altdudağımı dişlerimin arasına aldım. İçimde öyle bir ateş vardı ki ortası hiçbir zaman olmayan, bütün direnişleriyle hisleri doruklarda yaşatan Tugay Demir, bu cümleleriyle de diğer günlerinden farklı değildi.

Net, kendinden emin, baskın ve bir o kadar da dürüst. Tam da söylediği gibi o bir mahkûmdu ve yarının ne getireceğini bilemezdi. Ne yaşaması gerekiyorsa hemen yaşamalıydı, ne hissediyorsa hemen söylemeliydi. Tugay için birçok şeyin sonu yoktu ama her şeyin sonu olabilecekmiş gibi yaşıyordu.

Hâkim sertçe tokmağını vurduğunda olduğum yerde irkildim ve elimi hemen Tugay'ın elinden çektim. O anda herkesin yerine geçmiş olduğunu, dünyayla bütün bağlantımın kesildiğini ve kaç dakikadır şu şekilde durduğumuzu merak ettim. Dakika? Hayır, kimsenin odağında değildik ama günler sürmüş gibi geliyordu.

Tugay Demir Çeviker'in az önce bana kurduğu cümlelerin etkisi günlerce sürebilirdi, belki de hissettiğim buydu.

Hâkime baktığımda Tugay'ın hâlâ bana baktığını biliyordum fakat o yöne dönmek yerine bakışlarımı hâkimden bir an bile olsun ayırmadım. Kerem oturduğu yerde derin nefesler alıyor, gözlerini üzerimizden çekmiyordu.

"Karar!" diye bağırdı hâkim ve hep beraber ayağa kalktığımızda heyecandan dengemi sağlamakta zorlandım. Mahkeme salonunda herkes ayağa kalkarken tek oturmaya devam eden kişi elbette Krallık'ın yargısına bile güvenmeyen Tugay'dı.

Hâkim boğazını temizlediğinde bakışlarını Kerem'e çevirdi. Kaşları çatıktı, bu hareketi bile Kerem'in bir şeyleri başaramadığını gösteriyordu.

"Sanık Tugay Demir Çeviker'in tutukluluk halinin devamına," dedi hâkim. "İdam kararı için duruşmasının iki hafta sonraya ertelenmesine..." Gözlerim heyecanla kocaman açıldığında ellerimi kalbime koydum. "Bu tutukluluk halinde can güvenliği için ayrı bir hücrede tutulmasına karar verilmiştir!" Bir kez daha tokmağı vurdu.

Normalde idam kararı çıkacak olan davada sayemde o karar çıkmamıştı. Bakışlarım hızla ona döndüğünde Tugay oturduğu yerden yavaşça kalktı. Gözleri büyümüştü, şaşkınlıkla bana bakarken gülmeye başladım. Mahkemedeki herkes büyük bir şaşkınlıkla bize bakıp konuşurken ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"İdam kararı çıkmadı," dedi daha çok kendine hatırlatıyormuş gibi.

"Çıkmadı," dedim. Ellerim havalandı, bir an ona sarılmak istedim ama sadece ellerimi omzuna koydum ve olduğum yerde sevinç hareketleri yaptım. "Ve bundan sonra ne kadar uslu durursan o kadar iyi olacak senin için."

Gardiyanlar Tugay'ın arkasına geçtiğinde hemen omzumun arkasından Kerem'in sesini duydum. "Bu saatten sonra," dedi Kerem. Yüzünü görmüyordum ama nefretini hissetmiştim. "Sizin için iyi olacak bir durum sözkonusu olabilir mi?"

Tugay, Kerem'e şöyle bir baktı. Ardından yanıma geçerek, "İlerle şeref yoksunu," dedi aşağılayıcı bir sesle. "Ve benim avukatıma bir metreden fazla yaklaşmayı artık aklından bile geçirme yoksa o bacaklarından tavana asar, sırtına baş harflerimi çıkartacak kadar kırbaçlatırım seni."

Kerem alayla güldüğünde dakikalar sonra ilk kez korktum. "Sus," diye fısıldadım Tugay'a. "Sus."

Gardiyanlar Tugay'ın koluna girdi. Kerem kapıdan çıktıktan sonra biz de çıkmak için hareketlendik. Tugay hâlâ kafası karışık bir şekilde Kerem'in arkasından bakıyordu. "Bu saatten sonra daha fazla uğraşacak," dedim sol tarafına geçip. "Lütfen, senden tek istediğim uslu durman. Hiçbir olaya karışma Tugay."

Tugay derin bir nefes verdi. "Kendim için dururum," dedi. Koridorda yürürken bütün bakışları görmezden gelerek ona bakmaya devam ettim. Önümüzde de arkamızda da orduyla kolluk kuvvetleri vardı ve hepsi Tugay'dan korkuyordu.

"Bu da ne demek?"

"Bugünden sonra örgütle hareket edecek, onlarla kalacaksın. Yalnız başına kalmak yok, sana gereken her şeyi öğretecekler." Baskın sesinde hâlâ şüphe vardı. "Evine bile tek başına girmeyeceksin, her adımında biri olacak." Koridoru döndüğümüzde dışarıdaki sesler daha fazla kulaklarımıza doldu. Herkes *özgürlük* diye bağırıyordu, Tugay'ın adı da onların arasındaydı.

Cevap vermediğim için, "Beni duydun mu Sevgili Avukat?" diye sordu adımlarını yavaşlatarak.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Bunu sonra konuşamayız," dedi adımları bıçak gibi kesilirken. Onu adliyenin arka kapısından çıkaracaklardı çünkü ön kapıdan çıktığı an büyük bir hayran kitlesiyle karşılaşacaktı. Peki ya ben bu saatten sonra ne yapacaktım? Artık herkes beni tanıyacaktı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sen şimdi bu sonucun tadını çıkar."

"Kendi başının çaresine bakabileceğini ben de biliyorum ama ben özgür değilken olmaz." Bir adım atarak yanıma geçti ve merdivenlerden inmeye başladık. "Daha önce de söyledim, yine söylüyorum, geçen günkü gibi bir olay yeniden gerçekleşirse değil nişanlandığın köşkü ateşe vermek, şehri ateş altında bırakır, bütün Krallık binalarını patlatırım Avukat."

Gardiyanların duymasını umursamadan bu şekilde konuşması kaşlarımı çatmama neden oldu. "Uslu durmamı mı istiyorsun? O halde içimi rahatlatacaksın."

Merdivenin son basamağından inerken dış kapıyı gördüm, neyse ki kimse yoktu. Tugay'ı Ada Hapishanesine götürmek için bir araç bekliyordu. Mutsuz bir nefes verdikten sonra, "Tamam," dedim konuyu kapatmaya çalışarak. "Orta yolda buluşacağız, tamam mı?" Kapıya doğru yürüdük, ardından bir anda yeniden ona döndüm. "Sana kitap getirmemi istemediğine emin misin?"

Tugay'ın yüzündeki ciddiyet yok oldu ve gülümsedi. Gardiyanlardan biri dış kapıyı açtığında buz gibi soğuk hava yüzüme çarptı. Tugay

hemen gökyüzüne baktı ama çoktan hava kararmıştı, yine güneşi ve gökyüzünün maviliğini görememişti.

"Ben sana bir kitap önersem Sevgili Avukat'ım?" dedi gözlerini kısarak. Gardiyanlar çekiştirdi ama Tugay dimdik durmaya devam etti.

"Nedir?"

"Bir İdam Mahkûmunun Son Günü," dedi Tugay hem gülümseyerek hem de hüzünle. "Benim için oku, beni gör."

"Tugay," dedim boğazıma bir yumru otururken. "Bunu yapma, idam edilmeyeceksin, seni kurtaracağım."

Tugay kelepçeli ellerini kaldırdı, gardiyanları umursamadan önüme gelen saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "*İnsan içinde bulunduğu umutsuz koşullarda bazen bir zinciri, bir saç teliyle koparabileceğini sanır,*"* diye mırıldandı. "Sayfa elli beş, birinci paragraf. Oku Sevgili Avukat'ım. Oku, ben o satırlardayım."

Kaşlarım çatıldı. Ardından bu sayfayı ve paragrafı nereden hatırladığımı düşünmeye başladım çünkü bir yerden tanıdık geliyordu ama ne kadar zorlarsam zorlayayım hiçbir anıya ulaşamadım. Başını omzuna doğru yatırdı, gözlerimin içine büyük bir saygıyla, hatta merhametle baktı ve zaman birkaç saniyeliğine durdu ya da ben durmasını istedim çünkü sonrası aslında beklediğim bir sondu.

Bir silah sesi geldi, kuşlar uçuştu. İşte o kurşun havadayken dursun istedim zaman ama böyle bir gücüm yoktu. O kurşun bir göğsü deldi. Tugay'ın gözlerindeki o sıcak ifade yerini acıya bırakırken saatler önce elimi yasladığım göğüskafesine isabet eden kurşun yüzünden kan akmaya başladı. Bir silah sesi daha geldiğinde bu kez kuşlar uçmadı ama o kurşun da Tugay'a isabet etti. Saçlarımdaki eli düştü, bakışları donuklaştı.

Üçüncü silah sesini bastıran benim çığlığımdı.

* Victor Hugo, *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü*, çev., Volkan Yalçıntoklu (İş Bankası Kültür Yayınları: İstanbul), 55.

11
SAVAŞ ÇANLARI

Silah sesi, kâbuslarımın nedeniydi.

Silah sesi, ölümün adımlarıydı.

Silah sesi, çocukluğumun suçlarıydı.

Silah sesi, kendimi suçladığım o günlerin mutsuz şarkısıydı.

Bir parkta kurşunlandığımızda ve ben bir bankın altına saklanıp bütün kurşunların Meryem'e isabet etmesine neden olduğumda günlerce o silah seslerini aklımdan silememiştim. Bir filmde, bir dizide veya bir kitap sahnesinde silah kelimesi geçtiğinde dahi sanki sesi kulaklarıma doluyordu.

Meryem felç kalmıştı, annem günlerce beni suçlamıştı, hatta sadece annem değil, oradaki komşular bile içten içe beni suçlamıştı, bunu biliyordum. Kendini suçlamaya meyilli biri değildim lakin ben de hiçbir şey yapamamanın verdiği acıyla hâlâ kendimi arada sırada suçlamaya devam edebiliyordum.

Meryem beni içten içe suçluyor muydu acaba? Bunu ona sormaya hiç cesaret edememiştim çünkü alacağım her türlü cevap beni biraz daha yıkardı. Hayır anlamında başını iki yana sallasa yalan söylediğini düşünebilirdim; evet anlamında hareket ederse bunun ağırlığıyla yaşayamazdım.

İnsan hayatta defalarca olmasa da birkaç kez sevdiği birinin canının ellerinde olduğu gerçeğiyle yüzleşirdi. Meryem aracılığıyla bu gerçekle yüzleştiğimde henüz küçüktüm. Yanınızda sevdiğiniz biri kalp krizi geçirirken ambulansı aramaya bile gücünüz olmadığında da yüzleşirdiniz bu gerçekle. Ara ara kendimi sorguladığım tek konu Meryem olayı değildi.

Kurşunların önüne atlamak bir ambulansı aramakla elbette bir tutulamazdı ama Meryem olayından seneler sonra bir gece vakti Krallık üzerine çok fazla gittiği bir gün babam gözlerimin önünde kalp krizi geçirmişti. Eli kalbinde, nefesi kesik, bakışları dalgındı. Yere yığılmış, titremeye başlamıştı. Annem evde değildi, kimbilir neredeydi; Meryem uyuyordu, o zaten bana yardım edemezdi.

Babam yerde titrerken öylece ayakta ona bakıp seneler önce Meryem'in kanlar içindeki görüntüsüyle yüzleşmeye başlamıştım. Bir şeyler

yapmam gerekiyordu, ambulansı aramalıydım, onu yerden kaldırmalıydım belki de. Nefesinin kesilmesini önlemeliydim ama öylece durup onu izlemiştim çünkü birçok konuda iyi olan Eftalya Atalar, konu sevdiklerinin canı olduğu zaman kılını kıpırdatamıyordu.

Uzaktan biri izlese Eftalya Atalar'ın babasının ölmesini istediğini bile düşünebilirdi.

Kapı açılmıştı, Sinan içeriye girmişti ve beni çekip babama ilkyardım yapmıştı. Ambulansı arayan da o olmuştu. Babamın gözleri üzerimdeydi, henüz bayılmamıştı. O da o anlarıma şahit olmuştu, Sinan'la birlikte.

Babamı hastaneye götürdüler, o sırada ben sanki dünyada değildim ve birkaç saat sonra yoğun bakım ünitesinin önünde ağlama krizlerine girmiştim, hem babam hem de başka bir gerçekle yüzleştiğim için.

Sinan gelmeseydi babam benim yüzümden ölecekti. Belki de birileri tam da benim yaptığım gibi bir aptallık yüzünden babasını kaybetmişti. Bu katil olmak demekti ama ben şanslıydım çünkü Sinan vardı, babam ölmemişti.

O gün binlerce kez Sinan bana bu düşüncenin aksini savunmuştu ama üzerinden seneler geçmesine rağmen ikimiz de farkındaydık ki o olmasaydı babam şu an toprağın altında olacaktı.

Bu hayatımda yaşadığım iki kötü anı beni günlerce ilkyardım dersleri almaya, tehlike anlarındaki ataklarım için ilaç kullanmaya itmişti. Anlar, zamanlar, kişiler dönmüyordu ama kendimi değiştirmek için verdiğim bu çaba iyi hissetmemi sağlamıştı.

Şimdi ise üçüncü kötü anının içindeydim, bütün o aldığım ilkyardım derslerinin ardından uğruna savaş verdiğim bir adam karşımda vurulmuştu. İç sesim alayla bana gülüyor, kendimi değiştirdiğime inanıyorsam bunun gerçek olmadığını dile getiriyordu.

Tam iki kurşun Tugay'a isabet etmişti. Üçüncü kurşun onu bulmamıştı ya da başka birine isabet etmişti, tam olarak bilmiyordum ama kulaklarım çınlıyordu, gözlerim bulanık görüyordu ve kan akışım bile durmuş gibiydi.

Tugay Demir Çeviker tam karşımda bir suikasta kurban edilmişti.

Önümüzde ve onun arkasında onlarca kolluk kuvveti varken bir keskin nişancı tarafından vurulmuştu. Bu, planlanmış bir suikasttı; bu, Tugay'ı öldürmek için atılan bir adımdı.

Çınlayan kulaklarımın gerisinde bütün sokağı dolduran cinsten bir çığlık vardı, acılı bir çığlık. Bu çığlığın bana ait olduğunu fark ettirense

yapmam gerekiyordu, ambulansı aramalıydım, onu yerden kaldırmalıydım belki de. Nefesinin kesilmesini önlemeliydim ama öylece durup onu izlemiştim çünkü birçok konuda iyi olan Eftalya Atalar, konu sevdiklerinin canı olduğu zaman kılını kıpırdatamıyordu.

Uzaktan biri izlese Eftalya Atalar'ın babasının ölmesini istediğini bile düşünebilirdi.

Kapı açılmıştı, Sinan içeriye girmişti ve beni çekip babama ilkyardım yapmıştı. Ambulansı arayan da o olmuştu. Babamın gözleri üzerimdeydi, henüz bayılmamıştı. O da o anlarıma şahit olmuştu, Sinan'la birlikte.

Babamı hastaneye götürdüler, o sırada ben sanki dünyada değildim ve birkaç saat sonra yoğun bakım ünitesinin önünde ağlama krizlerine girmiştim, hem babam hem de başka bir gerçekle yüzleştiğim için.

Sinan gelmeseydi babam benim yüzümden ölecekti. Belki de birileri tam da benim yaptığım gibi bir aptallık yüzünden babasını kaybetmişti. Bu katil olmak demekti ama ben şanslıydım çünkü Sinan vardı, babam ölmemişti.

O gün binlerce kez Sinan bana bu düşüncenin aksini savunmuştu ama üzerinden seneler geçmesine rağmen ikimiz de farkındaydık ki o olmasaydı babam şu an toprağın altında olacaktı.

Bu hayatımda yaşadığım iki kötü anı beni günlerce ilkyardım dersleri almaya, tehlike anlarındaki ataklarım için ilaç kullanmaya itmişti. Anlar, zamanlar, kişiler dönmüyordu ama kendimi değiştirmek için verdiğim bu çaba iyi hissetmemi sağlamıştı.

Şimdi ise üçüncü kötü anının içindeydim, bütün o aldığım ilkyardım derslerinin ardından uğruna savaş verdiğim bir adam karşımda vurulmuştu. İç sesim alayla bana gülüyor, kendimi değiştirdiğime inanıyorsam bunun gerçek olmadığını dile getiriyordu.

Tam iki kurşun Tugay'a isabet etmişti. Üçüncü kurşun onu bulmamıştı ya da başka birine isabet etmişti, tam olarak bilmiyordum ama kulaklarım çınlıyordu, gözlerim bulanık görüyordu ve kan akışım bile durmuş gibiydi.

Tugay Demir Çeviker tam karşımda bir suikasta kurban edilmişti.

Önümüzde ve onun arkasında onlarca kolluk kuvveti varken bir keskin nişancı tarafından vurulmuştu. Bu, planlanmış bir suikasttı; bu, Tugay'ı öldürmek için atılan bir adımdı.

Çınlayan kulaklarımın gerisinde bütün sokağı dolduran cinsten bir çığlık vardı, acılı bir çığlık. Bu çığlığın bana ait olduğunu fark ettirense

geçmişte de sık sık bu çığlığa şahit olmamdı. Kendi çığlığımı biliyordum, bu acıyla haykıran kadın benden başkası değildi.

Tugay gözlerimin içine donuk bir şekilde baktı; bulanık gören gözlerimin ardından göğsünün sağ tarafında akan ve üzerindeki siyah üniformayı ıslatan kanı görüyordum. Solundan vurulmamıştı, solundan vuramamışlardı. Tugay'ın daima yanındaki insanları soluna alması işe yaramıştı çünkü solunda ben vardım.

Nefes almakta zorlandığında kollluk kuvvetlerinin itişmelerini gördüm. Önümüze geçtiler ve silahlarını kaldırdılar, ardından başka silah sesleri geldi. Yeniden çığlık attığımda Tugay bir kez daha nefes almaya çalıştı, ardından elleri havalandı. Sadece bir anlığına omzuma tutunduğunda ne yapmak istediğini anlamıştım.

Yenilmiş gibi dizlerinin üzerine çökmek istemiyordu ama kurşuna hiçbir güç karşı gelemezdi, Tugay Demir bile.

Omzuma tutundu, belki de onu tutmamı istedi ama hareket bile edemezken onu tutabilmem imkânsızdı. Yeniden nefes almaya çalıştı, başı omzuna doğru düştü ve bana âdeta yalvarır gibi baktı. Canının acıdığını ela gözlerinde gördüm ama hiç bağırmadı. Sonra eli omzumdan kaydı, dizlerinin üzerine çöktü.

Tam karşımda dizlerinin üzerine çökmüş olan Tugay'a bakarken silah sesleri artmaya devam etti. Sadece birkaç saniye etrafıma baktım ve ön tarafta bulunan o kalabalığın arkaya geldiğini gördüm. Basın, kameralar, gazeteciler, BL destekçileri ve Krallık yanlısı olanlar.

Taşlar havada uçuşuyordu. Bağırışlar ve silah sesleri Krallık yanlısı insanlardan geliyordu. Planlanan BL'yi destekleyenleri vurmaktı, bunu görebiliyordum ama bu kez BL'yi destekleyenler de geri adım atmıyordu. Gazetecilerin çekmek istediği tek kişiyse dizlerinin üzerinde duran Tugay Demir Çeviker'di. Krallık yanlısı insanlar BL örgütünü destekleyenleri aşıp bize ulaşmak, Tugay'ı orada öldürmek istiyordu.

Adliye Sarayının arkası öyle büyük bir kargaşa içindeydi ki önümüzde duran kolluk kuvvetleri bizi korumakta güçlük çekiyordu. Zaten aralarında bizi korumak istemeyenlerin olduğunu biliyordum.

Bakışlarım yeniden Tugay'a döndüğünde titremeye başladığını gördüm; gözleri üzerimdeydi ve üniformasının önü sırılsıklamdı. Ambulans aranmalıydı, biri ona yardım etmeliydi, buradan kurtulmalıydı. Ölecekti, zamanı azalıyordu, bana ihtiyaçla bakıyordu.

Adliye Sarayının camları patlatıldı; henüz kararı bile bilmeden bu kadar öfke çok fazlaydı.

Tugay daha fazla dizlerinin üzerinde duramadığında geriye doğru düştü ve yattığı yerde titremeye başladı. Zemine kanı bulaştı, gözleri benden uzaklaştı ve sağa doğru baktığında eli de baktığı yöne düştü. Yeniden etrafıma baktım, ona yardım edecek birilerini aradım ve yine bir gerçekle yüzleştim: Tugay'a yardım edecek tek kişi bendim.

Her yerde silah sesi vardı; çığlıklar, bağırışlar... O çocuk parkında olduğu gibi yine kurşunlar hemen yanımızdaydı. Bir kişi dahi kolluk kuvvetlerini aşsa Tugay'a ulaşacaktı ve o kendini koruyamayacaktı.

Meryem'i koruyamadım, önüne geçemedim, o defalarca vuruldu. Benim yüzümden vuruldu, suçlusu bendim.

Ellerimi hissetmiyordum, vücudumu hissetmiyordum. Meryem kanlar içinde yerdeydi. Benim yüzümden felç kalmıştı, o vurulduktan sonra koşup yanına bile gidememiştim, korku beni yönetmişti.

Aklımı hissetmiyordum. Tugay'ın uzandığı yer kan gölüne dönüştü, her şey yine benim yüzümden son bulacaktı. Uzaktan bir ambulans sesi geliyordu ama bu kargaşa yüzünden yaklaşamıyordu, belki yaklaşmak istemiyordu, belki de engelleniyordu.

Kendimi hissetmiyordum. Yine birinin canı benim ellerimdeydi ama bana güvenilir miydi? Silah seslerine rağmen Tugay'ın sesi ulaştı kulağıma. Hiçbir zaman yanlış tercih olmadığımı söylüyordu, hatta bütün korkaklığıma rağmen bana güvendiğini dile getiriyordu. Bilse bütün yaptıklarımı yine de güvenir miydi?

Kalbim... Kalbimi hissediyordum, bütün bu hissetmediklerimin yanında kalbimi hissediyordum ve kalbimi hissetmek Tugay'a yaklaşmama neden oldu. Hiçbir zaman yanlış tercih değildim. Bana güveniyordu, bana güvenilirdi. Tugay şu an bile belki de bana güveniyordu.

"Yardım..." dediğini işittim Tugay'ın. "Yardım et."

Ellerimi hissetmeye başladım, aklımı hissetmeye başladım, kalbim çok daha hızlı attı ve dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kaldırarak Tugay'ı korumak için siper aldım. O sırada yüzüme vuran fotoğraf makinelerinin flaşları, bize atılan taşlar ve silah sesleri umurumda bile değildi.

Bu duruşum, dizlerimin üzerinde Tugay'ı korumak için siper alışım, Krallık yanlısı Avukat Eftalya Atalar'ın, Krallık karşıtı BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker'in yanında, önünde, hatta arkasında durduğunun resmi belgesiydi.

Bir kurşun sıkılacaksa bana sıkılmalıydı, bir zarar gelecekse bana gelmeliydi, bir direniş gösterilecekse de şu an Tugay yerine ben

göstermeliydim. Tugay'ı tanıyordum, şu an endişelendiği şey zarar görmekten ziyade yıkıldığının resmedilmesiydi. Önüne siper olarak onun yıkılışını gizlemekti benim de amacım.

Kolluk kuvvetlerinden birkaç kişi şaşkınlıkla bana baktı. Çıkış kapısından her kim çıktıysa gürültüler arttı, sonra tanıdık o sesi duydum. Red'in sesiydi. "Kerem Karaman!" diye haykırdı. Gamze'yle kendilerini gizlemeden BL'yi destekleyenlerin arasında duruyorlardı. "Tugay Demir Çeviker'i o vurdurdu!"

Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Kerem'in arka çıkış kapısında dikildiğini gördüm. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı, ta ki adı haykırılana kadar. Tugay'ın suikasta uğraması şaşırılacak bir durum değildi ama ilk defa biri hedef gösteriliyordu ve o kişi Kerem'di.

BL'yi destekleyenler onun adını duydu, beni çeken gazeteler ona yöneldi ve Tugay'ın yıkılışı çekilmek istenirken bütün halk, bütün ülke Kerem'in Tugay'ı vurduğunu duydu. Bu bir suçlama olsa bile bu kadar destekleyeni olan bir adama karşı olan duruşu, bütün halk tarafından artık bilinecekti.

Ve bu durum Kerem'in de artık elini kolunu sallayarak insan içine çıkmayacağını gösteriyordu. Korkuyla geriye doğru adım attığında taşlar ona yöneldi. BL'yi destekleyenler öyle bir öfkeyle bağırmaya başladı ki kolluk kuvvetlerinin bazıları Kerem'i korumak için onun tarafına geçti.

Tam o sırada hemen önümdeki polisin belindeki silahı çekip aldım. Polis haykırdı fakat umursamadan silahın namlusunu Kerem'e doğrulttuğumda bütün o kalabalığın ortasında Kerem'in bakışları direkt olarak benimkiyle kesişti. Önüme polisler geçti ama durmadım, beklemedim. Silahı ateşledim, kurşun cam kapıya isabet edip paramparça etti. Kerem'in biraz daha geri kaçtığını gördüm. Bir kez daha çektim tetiği, bu kez isabet ettiği yer daha yukarısıydı. Kaçmasaydı Kerem'i vuracağımı biliyordum.

Yeniden önüme döndüm, elimdeki silahı ileriye doğrultmaya devam ettim. Bizi hedef alan insanlar şaşkınlıkla çekildi, kolluk kuvvetleri önümüze iyice siper oldu. Fotoğraflandığıma emindim ama umurumda değildi. Bu kez korku yoktu, kaçış yoktu; bu kez direnmek vardı, savaş vardı.

BL'yi destekleyenler, "Özgürlük!" diye haykırmaya başladı. Sayıları gitgide artıyordu ve Krallık yanlısı insanlar azınlığa dönüşüyordu.

Sanki olanları canlı izleyen ve yakınlarda oturan insanlar çekinmeden Tugay'ı korumak için buraya koşuyordu.

O anda BL örgütü üyelerinin de köşelerden ellerinde silahlarla ortaya çıktıklarını gördüm. Hepsi buradaydı; yüzlerinde kar maskeleri vardı, eldivenlerini takmışlardı, simsiyah kıyafetlerinin içindelerdi. Giray Pusat Çeviker ortalarında duruyordu. Elindeki silahla havaya ateş etti, bu hareket Krallık yanlısı insanların geriye çekilmesine neden oldu. O sırada üyelerin arasındaki Sinan'ı gördüm, tek kar maskesiz, eldivensiz ama onların tarafında olduğunu gizlemeyen kişi oydu. Bu da açık bir ilandı: Eftalya Atalar'ın koruması, BL örgütüyle çalışıyordu.

Ellerim havada, dizlerimin üzerinde, "Ambulans!" diye haykırdım Sinan'ın gözlerinin içine bakarak. "Ambulansa izin verin, derhal!"

Örgüttekiler bir kez daha havaya ateş etti. Bulunduğumuz yere panzerler* gelmeye başladı, insanları ezmeyi bile göze alacak kadar hızlıydılar. TOMAlar da hemen arkalarındaydı. Ambulanstan bile önce bunların gelmesi öfkeyle haykırmama neden oldu.

Ellerimi indirdim, tamamen Tugay'a döndüm ve gözleri açık bir şekilde titreyerek bana baktığını gördüm. Sesleri duyuyor muydu? İnsanlar onun adını haykırıyordu. Özgürlük naralarını işitebiliyor muydu? Bakışları elimdeki silahtaydı, onu korumak için katil olabileceğimin farkında mıydı? Geçmişimle hesaplaşmamın bu şekilde ortaya çıktığını anlayabilir miydi?

Babamın kalp krizi geçirdiği güne döndüm yine. Babam karşımda titriyordu, ölmek üzereydi ve öylece durup onu izliyordum. Başımı iki yana salladım, bir kez daha kendimi affetmeme yoluna girmeyecektim, hayır. Tugay bana güveniyordu. Küçükken veya sonrasında güven kırmış, güvenilmemiş, ötekileştirilmiş o kişi olabilirdim ama Tugay bana güveniyordu, bunu bakışlarından anlayabiliyordum.

Hızla silahın şarjörünü çıkarıp yere fırlattım, sonra ellerimi Tugay'ın yüzüne yerleştirdim. "Ambulans geliyor," dedim titreyen bir sesle. Benimkilerden ayırmadığı ela gözleri bir kez hareket etti. "Bir şey olmayacak, halledeceğim. Halledeceğim Tugay." Titreyen ellerimi göğsüne indirdim, ardından üzerindeki üniformayı yırttım. Bütün bu korkuların arasında bu gücün bana nasıl ulaştığını anlayamamıştım.

* Polisin grev, sokak gösterileri gibi hareketleri bastırmak için kullandığı, yüksek tekerlekli, zırhlı, hafif silahlarla donatılmış ürkütücü bir sesi olan araç. (ed.n.)

Kanayan göğsü ortaya çıktığında sakin kalmaya çalıştım ve üzerimdeki elbisenin etek tarafına uzanıp yırtmaya çalıştım. Bu kez gücüm yetmediğinde elim ayaklarımdaki kısa botların boğazına gitti. Oraya gizlediğim çakıyı çıkardım ve elbisemden bir parça yırttım. Nasıl göründüğüm umurumda bile değildi.

Kestiğim parçayı Tugay'ın göğsüne bastırdım, gözleri hâlâ gözlerimden ayrılmıyordu. Silahlar, taşlar, çığlıklar, direnişler, bağırışlar, anonslar; bütün bunların arasında Tugay'ın zorlukla gülümsediğini gördüm. Onun her ortamda gülümsemesine, karşı durmasına, rahatlığına alışıktım ama o an canı yanıyorken bile gülümsemeye çalışması gözümden bir damla yaş akmasına ve gülümsememe neden oldu.

"Sen gerçekten delirmişsin," dedim gülmeye devam etmek isteyerek ama birkaç damla yaş daha düştü. "Ve beni de delirteceksin."

Ambulansın sesi yaklaştı. Elbisemin kesip göğsüne dayadığım kısmı sırılsıklam olmuştu. Elbisemden daha büyük bir parça kestiğimde Tugay'ın dudakları aralandı ama hiçbir şey söyleyemedi. Yeni parçayı da göğsüne bastırdım, ardından kafasını kucağıma çektim. Bakışları kaymaya başlamıştı ve nefesi düzensizleşiyordu. Gülümsemesi silindi ve çenesi kasıldı. Acıdan haykırmamak için kendini durdurduğunu anladım.

"Tugay Demir Çeviker özgür olacak!" diye haykırdı kalabalıktan biri.

"BL bize umut olacak!" dedi başka biri. Hepsi ama hepsi şu an yanımızdaydı, Tugay bu sesleri işitebiliyordu ama artık gülümseyemeyecek kadar canı yanıyordu.

"Sakın gözlerini kapatma," dedim elimle baskı yaparken sonra diğer elimle yanaklarımı sildim ve yüzüme onun kanı bulaştı. "Hayır, sakin kalacağım, çok sakinim." Yeniden ağlamaya başladım ve gözlerimi sildim. "Soğukkanlı duracağım, seni kurtaracağım çünkü bana güveniyorsun." Gözlerini kırpıştırdı. "Çok kan akıyor," dedim ve elim yeniden titremeye başladı. "Kan kaybedeceksin." Yine elimdeki o elbise parçası kandan sırılsıklam oldu. "Ambulans!" diye haykırdım. Sesi çok yakındı ama Krallık yanlısı insanlar geçmesine izin vermiyordu.

Tugay'ın gözleri bir kez daha kapanıyor gibi olduğunda ellerimle bu kez yüzünü tuttum. Gözleri aralık bana baktı. Artık onu tamamen bulanık görüyordum ve ilk kez onun ölme ihtimalini gerçekten aklıma getirdim. O an Tugay'ın ölmeyeceğine inandığımı fark ettim çünkü bunun için bile bir çıkış yolu bulabilirdi ama yüzüme öyle bakıyordu ki sanki birkaç dakika sonra ölecekti.

"Ölürsen kendimi affetmemek için bir neden daha bulurum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Çünkü ilk kez çabalıyorum Tugay, beni duyuyor musun?" Ambulansın durduğunu işittim. "Ölürsen inancım biter, ölürsen..."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda sağlık görevlilerin çevremizi sardığını fark ettim. "Ölme," dedim ellerimle yüzünü sıkıca kavrarken, "Yalvarıyorum ölme, kendimi bildim bileli ilk kez senin sayende aynada yüzleştiğim kişiyi seviyorum ben." Başımı iki yana salladım. "Duyuyor musun? Ölme ve özür dilerim." Art arda yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. "Hayır, soğukkanlıyım, ağlamıyorum ama ölme. Özür dilerim."

Birisi beni itti, bir sağlık çalışanıydı. Ardından bir sedye getirdiklerini gördüm. Tam dört sağlık çalışanı Tugay'ı dikkatlice sedyeye yerleştirirken iki sağlık çalışanının elinde yarım ay dövmesi olduğunu gördüm. Bir kolluk kuvveti beni geriye çekerken, "Ambulansa bineceğim," diye mırıldandım ve uyuşan bacaklarımla ayakta durmakta zorlandığımı fark ettim.

Tugay ambulansa doğru götürürlerken TOMAların, panzerlerin önümüzde durduğunu gördüm. Örgüttekiler Krallık yanlısı insanların önüne etten duvar örmüştü. "Ambulansa bineceğim!" diye haykırdım arkamdaki polisi iterek. "Onunla gideceğim, kimseye güvenmiyorum!" Dirseğimle polisi ittim, ardından sedyenin peşinden koşup ambulansa bindim.

Ambulansın olduğu tarafa doğru birkaç el silah sıkıldı ama kurşun geçirmez camlardan içeriye giremedi. İnsanlar "Özgürlük!" diye haykırıyorlardı, öyle yüksek sesleri vardı ki, Krallık yanlısı insanların seslerini bile bastırıyorlardı.

Ambulans hareket ettiğinde bir elinde yarım ay dövmesi olan adam kaşları çatık bir şekilde solunum cihazını Tugay'a taktı ve diğer sağlık çalışanı vurulduğu yerden benim elbisemin parçasını çekti ardından gazlı bezlerle tampon yapmaya başladı. "İki kurşun isabet etti," dedim zorlukla. Arkamızda hâlâ çığlıklar vardı. "Üçüncüsü isabet etmedi diye biliyorum ama çok kan kaybetti ve konuşamıyor."

Yarım ay dövmeli sağlık çalışanı bir iğne hazırladı. "O ne?" dedim uzanıp bileğini tutarak. "Ona ne vereceksin?"

Ambulansın ardından panzerlerin sesi geldi, polis sirenleri ve daha fazlası. Tugay'ın canı, onun kaçma ihtimalinden daha önemsizdi ne yazık ki ve bu canımı çok yakıyordu.

"İşime mi karışacaksın?" diye sordu sağlık çalışanı bileğini elimden kurtararak. "Çok biliyorsan sen yap."

"Size güvenmiyorum," dedim ama direnecek gücüm yoktu çünkü onlar sayıca fazlaydı ve çaresizdim. O şırınganın içinde Tugay'ı öldürecek bir zehir bile olabilirdi, bu planlanmış da olabilirdi ama karşı gelsem de yapabileceklerim sınırlıydı. "Ona zarar gelirse, o ölürse Krallık'ın bütün gizli belgelerinin ortaya dökületeceğini biliyor musunuz?" diye sordum ve bakışlarım Tugay'a döndü. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu ama direnmeye devam ediyordu.

Sağlık çalışanı ağzının içinde bir şeyler geveledi, ardından bir serum hazırladı. Diğer sağlık çalışanı, "Kimseyi öldürmek için burada değiliz," diyerek bana yanıt verdi. Yarım ay dövmesi yoktu. "Fakat sen işimize karışırsan hiçbir şey yapamayız."

Hiçbir şey söylemedim ve gözlerimi Tugay'dan ayırmadım. İğne vurdular, serum taktılar, ardından defalarca kurşun yerine tampon yaptılar. Her tampon yaptıklarında gazlı bez birkaç saniye içinde sırılsıklam oluyordu. Nabzının çok hızlı olduğunu söylüyorlardı fakat gerçekten çabalıyor gibiydiler.

Tugay ise gözlerini kapatmamak için direnmeye devam ediyordu. İçimi en çok acıtan şeylerden biri bileklerinde hâlâ kelepçeler olmasıydı. Protez elini yavaşça kaldırdığında bunun bana bir çağrı olduğunu anladım. Bir an bile düşünmeden sol elini tuttuğumda sağlık çalışanları birbirine baktı ama umursamadım.

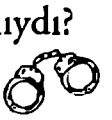
"Burada bir şey var," dedi yarım ay dövmesi olmayan sağlık çalışanı. "Vurulduğu yerde bir şey var."

"Kurşundur belki geri zekâlı," dedi diğer yarım ay dövmesi olan rahat bir sesle. "Hiç bunu düşündün mü?"

"Hayır aptal," dedi, ardından gazlı bezle silip kan dolmadan gösterdi. "Metal bir plak var vurulduğu yerde. Kurşunla beraber saplanmış ama kurşunun da hızını azaltmış." Tugay'ın göğsü yeniden kanla dolarken birbirlerine baktılar. "Bu nasıl olabilir?"

Dudaklarım aralandı, bakışlarım direkt olarak Tugay'ın gözlerine kaydı ve parmaklarım eline daha sıkı tutundu.

Bu planlanmış bir suikast mıydı?

Tugay altı saat, kırk sekiz dakikadır yoğun bakımdaydı.

Hastanenin kapısının önünde çok büyük bir kalabalık duruyordu, sesleri yoğun bakıma kadar ulaşıyordu ama bir o kadar da güvenlik

önlemi vardı. Dört TOMA, üç panzer, altmış kolluk kuvveti hastanenin önünü kapatmıştı fakat bu kadar önleme rağmen BL örgütünü destekleyen insanlar geri adım atmamıştı. Bu çok tuhaftı çünkü normal şartlarda Krallık direkt onları alt eder ya da korkmalarını sağlardı ama bu kez halk geride durmuyordu.

Çünkü Tugay Demir yavaş yavaş her şeyi işlemişti.

İlk önce bir damar gibi içten içe kan akışı sağlamış, insanlara BL cümleleriyle bağlılığını vermişti. Kendisi geri planda durmuş, insanların bir oluşuma inanmasını sağlamıştı. Çünkü biliyordu, bu devirde insana güvenmek çok zordu. Her cümlesiyle bir insandan çok bir direnişi simgeliyordu ve o direniş inancı yükseltmişti.

Ardından hapishanede ayaklanma başlatmış, kendi intikamını almıştı ve bu aralıkta da halka kendisini göstererek büyük bir mağduriyet yaratmıştı. Biliyordu, halk mağduriyeti severdi. Tugay kolunun olmamasını mağduriyet olarak görmese de bir insanın en derinde yatan o duygusuna ulaşmış, vicdanlarına kulak vermelerini istemişti.

Böylece o hapishane ayaklanmasının ardından artık insanlar sessiz direnişlerden vazgeçmiş, tarafsız olanlar bile BL örgütüne sempati beslemeye başlamıştı. Bütün bunların yanında hapishanedeki işkenceler de halk arasında yayılınca insanlar koruma ihtiyacı hissetmişti. Bu şekilde Krallık, Tugay'a zarar veremeyecek, işkenceleri bile azaltacaktı.

Bu kadarla da sınırlı kalmadı, nişanımda büyük bir yangın başlattı ve hedefi Krallık'ın yanında Kerem'e de yönlendirdi. Bütün basının olduğu o nişan töreninde Tugay'ın kolunu kestiren kişilerin Başkan, Kerem ve danışmanları olduğu ortaya çıktı. Krallık'ın iyi niyetli cümleleri samimiyetini kaybetti.

Tugay Demir Çeviker'in kolunun canlı canlı kesilmesi halk için bardağı taşıran son damla gibiydi. Bu planı gerçekleştiren bendim ve fitili ateşlemek hiç bu kadar basit olmamıştı.

Ayaklanmalar ilk önce sosyal medyada başladı, ardından sokaklara döküldü. Artık sadece örgüttekiler değil, halk da duvarlara BL cümlelerini yazmaya başladı. Krallık engelleyemedi çünkü sessiz kalan taraf kendi halkına zarar verildiğini görürse bu kez onları da kimse durduramazdı. Önceden gizli gizli insanları öldürebiliyorlardı fakat bütün bunlardan sonra halkın öfkesini harlamamak için sessiz kaldılar.

Ve bugün, yani gece yarısından önce Tugay'ın mahkemesinin olacağını herkes biliyordu, bütün ülke çıkacak kararı merak ediyordu.

İdam kararı çıkmamış, mahkeme ertelenmişti ama Tugay iki kurşunla bir suikasta uğramıştı.

Bu suikast savaş çanlarının ülkede duyulmasına neden olmuştu çünkü artık kimse tarafsız değildi. Çok az insanın kalbinde korku vardı, kimse Krallık'tan çekinmiyordu. Halk sokaklara dökülmüştü, Tugay'ın hakkını savunuyorlardı.

Vurulması, masumiyetinin en büyük simgesi haline dönüşmüştü.

Bu kadarla da sınırlı değildi. Kerem Karaman'ın adının duyulması, halk tarafından nefret kazanmasına neden olmuştu. Artık herkes Tugay'ı Kerem'in vurduğunu düşünüyordu. Halkın gözünde bir savcı yargıyı çiğneyerek bir mahkûmu kurşunlamıştı. Krallık için yasaların önemi yoktu ama halk için hâlâ önemliydi.

Koridordaki televizyona baktım, akşamki haberlerin tekrarıydı. *"BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker..."* Artık terörist demiyorlardı çünkü halk buna da tepki veriliyordu. *"...bugün mahkemesinin ardından iki kurşunla vuruldu ve Adliye Sarayının önünde büyük bir ayaklanma başladı."*

Görüntüler ekranda dönmeye başladı, insanlar birbirine savaş açmıştı. Tugay görünmüyordu ama ben vardım. Görüntülerim yeniden ekrana verildi. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, ellerim havada siper oluyordum.

"Uzun süre Krallık için çalışan ve Adnan Atalar'ın kızı olan Eftalya Atalar örgüt liderini mahkemede savunduğu gibi vurulduktan sonra da savundu ve ona siper oldu."

Oturduğum yerde kollarımı kendime sardım ve bomboş koridora baktım, kimse yoktu. Kimsenin girişine izin verilmiyordu, telefonumu bana vermiyorlardı, kimseden haber alamıyordum. Kolluk kuvvetleri vardı, ben vardım, bir de arada sırada yoğun bakıma girip çıkan hemşireler.

Buraya geldiğimizden beri ellerimi bile yıkamamıştım ve avuçlarımda Tugay'ın kuruyan kanlar vardı. Üzerimdeki elbise baldırlarıma kadar yırtıktı. Yüzümdeki kanın kokusunu da alıyordum ama hiçbir şekilde buradan ayrılmak istememiştim çünkü ben ne kadar yalnızsam Tugay da o kadar yalnızdı.

Elimi saçlarıma geçirdim, sonra yeniden televizyona döndüğümde belki birinci kez kendimle yüzleştim. Sadece benim görüntülerim vardı, herkes artık beni tanıyordu, yarın gazetelerin ilk sayfasında benim bu görüntümden başka hiçbir şey olmayacaktı.

önlemi vardı. Dört TOMA, üç panzer, altmış kolluk kuvveti hastanenin önünü kapatmıştı fakat bu kadar önleme rağmen BL örgütünü destekleyen insanlar geri adım atmamıştı. Bu çok tuhaftı çünkü normal şartlarda Krallık direkt onları alt eder ya da korkmalarını sağlardı ama bu kez halk geride durmuyordu.

Çünkü Tugay Demir yavaş yavaş her şeyi işlemişti.

İlk önce bir damar gibi içten içe kan akışı sağlamış, insanlara BL cümleleriyle bağlılığını vermişti. Kendisi geri planda durmuş, insanların bir oluşuma inanmasını sağlamıştı. Çünkü biliyordu, bu devirde insana güvenmek çok zordu. Her cümlesiyle bir insandan çok bir direnişi simgeliyordu ve o direniş inancı yükseltmişti.

Ardından hapishanede ayaklanma başlatmış, kendi intikamını almıştı ve bu aralıkta da halka kendisini göstererek büyük bir mağduriyet yaratmıştı. Biliyordu, halk mağduriyeti severdi. Tugay kolunun olmamasını mağduriyet olarak görmese de bir insanın en derinde yatan o duygusuna ulaşmış, vicdanlarına kulak vermelerini istemişti.

Böylece o hapishane ayaklanmasının ardından artık insanlar sessiz direnişlerden vazgeçmiş, tarafsız olanlar bile BL örgütüne sempati beslemeye başlamıştı. Bütün bunların yanında hapishanedeki işkenceler de halk arasında yayılınca insanlar koruma ihtiyacı hissetmişti. Bu şekilde Krallık, Tugay'a zarar veremeyecek, işkenceleri bile azaltacaktı.

Bu kadarla da sınırlı kalmadı, nişanımda büyük bir yangın başlattı ve hedefi Krallık'ın yanında Kerem'e de yönlendirdi. Bütün basının olduğu o nişan töreninde Tugay'ın kolunu kestiren kişilerin Başkan, Kerem ve danışmanları olduğu ortaya çıktı. Krallık'ın iyi niyetli cümleleri samimiyetini kaybetti.

Tugay Demir Çeviker'in kolunun canlı canlı kesilmesi halk için bardağı taşıran son damla gibiydi. Bu planı gerçekleştiren bendim ve fitili ateşlemek hiç bu kadar basit olmamıştı.

Ayaklanmalar ilk önce sosyal medyada başladı, ardından sokaklara döküldü. Artık sadece örgüttekiler değil, halk da duvarlara BL cümlelerini yazmaya başladı. Krallık engelleyemedi çünkü sessiz kalan taraf kendi halkına zarar verildiğini görürse bu kez onları da kimse durduramazdı. Önceden gizli gizli insanları öldürebiliyorlardı fakat bütün bunlardan sonra halkın öfkesini harlamamak için sessiz kaldılar.

Ve bugün, yani gece yarısından önce Tugay'ın mahkemesinin olacağını herkes biliyordu, bütün ülke çıkacak kararı merak ediyordu.

İdam kararı çıkmamış, mahkeme ertelenmişti ama Tugay iki kurşunla bir suikasta uğramıştı.

Bu suikast savaş çanlarının ülkede duyulmasına neden olmuştu çünkü artık kimse tarafsız değildi. Çok az insanın kalbinde korku vardı, kimse Krallık'tan çekinmiyordu. Halk sokaklara dökülmüştü, Tugay'ın hakkını savunuyorlardı.

Vurulması, masumiyetinin en büyük simgesi haline dönüşmüştü.

Bu kadarla da sınırlı değildi. Kerem Karaman'ın adının duyulması, halk tarafından nefret kazanmasına neden olmuştu. Artık herkes Tugay'ı Kerem'in vurduğunu düşünüyordu. Halkın gözünde bir savcı yargıyı çiğneyerek bir mahkûmu kurşunlamıştı. Krallık için yasaların önemi yoktu ama halk için hâlâ önemliydi.

Koridordaki televizyona baktım, akşamki haberlerin tekrarıydı. "*BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker...*" Artık terörist demiyorlardı çünkü halk buna da tepki veriliyordu. "*...bugün mahkemesinin ardından iki kurşunla vuruldu ve Adliye Sarayının önünde büyük bir ayaklanma başladı.*"

Görüntüler ekranda dönmeye başladı, insanlar birbirine savaş açmıştı. Tugay görünmüyordu ama ben vardım. Görüntülerim yeniden ekrana verildi. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, ellerim havada siper oluyordum.

"*Uzun süre Krallık için çalışan ve Adnan Atalar'ın kızı olan Eftalya Atalar örgüt liderini mahkemede savunduğu gibi vurulduktan sonra da savundu ve ona siper oldu.*"

Oturduğum yerde kollarımı kendime sardım ve bomboş koridora baktım, kimse yoktu. Kimsenin girişine izin verilmiyordu, telefonumu bana vermiyorlardı, kimseden haber alamıyordum. Kolluk kuvvetleri vardı, ben vardım, bir de arada sırada yoğun bakıma girip çıkan hemşireler.

Buraya geldiğimizden beri ellerimi bile yıkamamıştım ve avuçlarımda Tugay'ın kuruyan kanlar vardı. Üzerimdeki elbise baldırlarıma kadar yırtıktı. Yüzümdeki kanın kokusunu da alıyordum ama hiçbir şekilde buradan ayrılmak istememiştim çünkü ben ne kadar yalnızsam Tugay da o kadar yalnızdı.

Elimi saçlarıma geçirdim, sonra yeniden televizyona döndüğümde belki bininci kez kendimle yüzleştim. Sadece benim görüntülerim vardı, herkes artık beni tanıyordu, yarın gazetelerin ilk sayfasında benim bu görüntümden başka hiçbir şey olmayacaktı.

İnsanlar artık sadece Tugay'ın adını değil, benim de adımı haykırmaya başlamıştı. Ülkenin yarısı için bir kahramandım, diğer yarısı için ise öldürülmesi gereken o kadındım. Her şeyin çok kötü bir hal alacağından emindim zaten ama bu kadarını tahmin bile etmemiştim.

Televizyondan bir ses yükseldi ve SON DAKİKA yazısı çıktı. Başkan'ın bildiri yayınladığını gördüm. Cümleleri okurken oturduğum yerden yavaşça kalktım, gözlerim kocaman açıldı. Genelde bildirileri gece yayınlarlardı çünkü geceleri insanlar sessiz kalırdı ama farkında değillerdi, güneş doğduğunda çığlıklar daha gür bir şekilde sokakları doldururdu.

"Bütün mahkûmların can güvenliğinden sorumlu olduğumuz gibi Tugay Demir Çeviker'in de can güvenliğinden sorumluyuz ve bu hain saldırıyı kınıyoruz. Karşıt düşüncelere saygının artması gerektiğini savunduğumuz gibi bu saldırıyı gerçekleştirenlerin de cezasız kalmaması için elimizden geleni yapacağız çünkü bu ülkede hâlâ yasalar geçerli. Elimize ulaşan istihbarata göre Tugay Demir Çeviker'in vurulmasından Ölüm Timi sorumludur fakat ufacık bir şüphe tohumu olsa dahi bahsi geçen Savcı Kerem Karaman'ın görevden alındığını ve kendisinin yargı sürecine girdiğini bildirmek bizim görevimizdir. Halkımızı sağduyuya çağırıyor, kimsenin canının yanmaması için OHAL ilan ediyoruz."

Elimle ağzımı kapatıp sandalyeye oturdum. Krallık'ın geri adım atması bir yana, Kerem Karaman'ın savcılığına son verilmiş olması şaşkınlıktan nefesimi kesti. İntikamın rengi tam olarak neydi bilmiyordum ama Tugay'a göre kanının renginde olmalıydı çünkü bu zekice planlar ve sonrasında olanlar sadece direniş değil, onun aklının kazanmaya başladığı savaşın sinyalleriydi.

Yoğun bakımın kapısı açıldı, hemşire çıktığında bakışlarım direkt olarak ona yöneldi. Bu kez yanımdan geçmek yerine durup, "Çok kan kaybetti," dedi. Görebildiğim herhangi bir yerinde yarım ay damgası yoktu ama öfkeli bakıyordu. "Ve kan stokumuz bitmek üzere. A pozitif kan verebilecek herkesi bekliyoruz."

Kolluk kuvvetlerinden birkaçı umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. Zaten hastaneye geldiğimizde de Tugay'la ilgilenmek istemeyen doktorlarla hemşireler de olmuştu.

"Ben veririm," dedim hiç düşünmeden. "Aynı kan grubuna sahibiz."

Hemşire bana dikkatlice baktı. "Emin misiniz?" diye sordu. "Şu an bunun için yeterince sağlıklı görünmüyorsunuz."

"Hayır, iyiyim," dedim saçlarımı arkaya atarak. "Gayet iyiyim, kan vermek istiyorum."

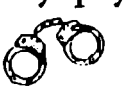
"Bir rahatsızlığınız..."

"Yok," diye yanıt verdim hızla. "Ne yapmam gerekiyor onu söyleyin."

Hemşire beni inceledi, ardından umursamaz bir şekilde omzunu silkip cebinden çıkardığı telsizin birkaç tuşuna bastı. İki dakika sonra üç hemşire yanıma gelip beni yönlendirdi.

Testlere girdim, tüp tüp kan verdim, birkaç kez bayılıp daha fazla kan almaları için ayak direttim. Başım dönüyor, midem bulanıyordu ama tıpkı Tugay gibi gözlerimi açık tutuyor, iyi görünmeye çalışıyordum.

Ve bütün bunlar olurken yine yapayalnızdım.

Rüya olduğuna emin olduğum bir anın içindeydim. Üzerimde beyaz, dizlerime kadar uzanan, Tugay'ın bu zamana kadar bana gönderdiği bütün çiçekleri simgeler gibi çiçeklerle bezeli bir elbise vardı.

Hemen yanımda Tugay oturuyordu, nerede olduğumuzu bilmiyordum ama ikimiz de gülümsüyorduk. Özgür müydük yoksa özgürlüğe giden o yolda mıydık, emin değildim ama Tugay'ın bakışlarındaki ifade o tanıdık sıcaklığı direkt bana hissettirmişti. Ela gözleri capcanlıydı, kalın dudaklarına renk gelmişti, saçları onunla ilk tanıştığımdaki gibiydi, kesmemişlerdi. Yüzünde iz yoktu, işkenceler artık çok uzaktaydı.

Rüyamdaki sesi gerçektekinden daha netti. "Öp beni," diyordu bana. "Öp beni Sevgili Avukat. Sen öpersen ben yaşayacağım."

Kalbim heyecanla attı, gülümsedim. "Hayır," dedim ama bu gülümseyiş onunla daha önce öpüşmüşüm gibi hissettirmişti. "Burada olmaz."

"Olur," dedi Tugay, ardından bana yaklaştı. "Her yerde olur Sevgili Avukat çünkü artık özgürüm, yargılanma yok. Öp beni, tamamen özgür hissedeyim."

Kızardım, ellerim hareketlendi ve o sırada ellerini gördüm. Bileğinde kelepçeler vardı, gülümsemem soldu. Yeniden ona baktığımda artık o da gülümsemiyordu. "Tugay," diye mırıldandım.

"Öp," dedi bu kez. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı. "Bu son şansın çünkü idam edileceğim."

Başımı iki yana salladım, acıyla nefes verdim ve öpmek için ona yaklaşırken rüya değişti. Bir taburenin üzerindeydim, tepemde urgan

sallanıyordu. Beni asacaklardı, hemen yanımda ise Tugay vardı. Onu çoktan asmış, öldürmüşlerdi.

"Eftalya Hanım!" Omzumda bir el hissettiğimde titreyerek gözlerimi açtım ve hemen siper aldım. Hemşire kaşlarını havaya kaldırırken, "Sakin olun," dedi. "Kâbus görmüş olmalısınız."

Etrafıma baktım, hâlâ bir hastane odasındaydım. Saate baktığımda öğleden sonra dördü gösterdiğini gördüm. "Lanet olsun," dedim hemen doğrularak fakat başım öyle döndü ki hemşireye tutunmak durumunda kaldı. Saatlerdir uyuyordum.

"Çok kan verdiniz," dedi, sonra yanımdaki komodinin üzerindeki pet bardağı bana uzattı. "Lütfen için."

"Tugay," dedim pet bardağı görmezden gelerek. "O nerede?" Ayaklarımı yataktan sarkıttığımda hâlâ aynı elbiseyle durduğumu fark ettim, ayaklarım ise çıplaktı. "İyi mi?" Yeniden başım döndüğünde bu kez hemşire beni belimden tuttu ama ondan kurtulmaya çalıştım.

"Dinlenmeniz gerekiyor," dedi hemşire. "Çok kan verdiniz ve..."

"Tugay nasıl?" dedim üstüne basa basa. "Ve ben iyiyim, lütfen bırakın." Hemşire geriye çekildiğinde içini rahatlatmak isteyerek pet bardaktaki vişne suyundan büyük yudumlar içtim. İnsanları kırma konusunda bazen çok çekingen olabiliyordum.

Hemşire derin bir nefes alıp, "Sabaha karşı yoğun bakımdan çıktı," dedi. "Odaya alındı, kontrol altında tutulacak ama şu an için durumu stabil görünüyor." Gülümserken hemşirenin ısrarlarını görmezden gelerek çoraplarımı ayağıma geçirdim, ardından botlarımı da giyerek kapıya doğru yürüdüm. "Odaya girişiniz yasak," dedi hemşire. "Krallık, Ölüm Timi'ni kapısının önüne yerleştirdi. Biz hemşireler bile girmeden önce belli aramalardan geçiyoruz."

"Ben Eftalya Atalar'ım," dedim kapıyı açmadan önce. "Ve o odaya istersem çok rahat girerim."

"Eftalya Hanım," dedi hemşire arkamdan gelerek. Odadan çıkmamla bütün bakışların bana dönmesi bir oldu. Halktan bazı insanlar buradaydı ve herkesin gözü benim üzerimdeydi. Kapımın önünde ise iki polis memuru vardı.

"Tugay'ın odasına götürün beni," dedim onlara. "Ve lanet olsun, birileri benim telefonumu getirsin. Sevdiklerime ulaşmak istiyorum. Kıyafet istiyorum. Anlıyor musunuz beni?"

"Yasak," dedi polis memuru direkt.

"Bana değil," diye karşı çıktım. "Odayı söyle."

"Avukat," dedi polis saygısız bir dille. Boynunda yarım ay dövmesi vardı. "Yasak diyorsak yasak, burada bizim sözümüz geçer. Şimdi odanıza geçip..."

"Sikerim yasakları," dedim dişlerimi sıkarak. Polis memuru da hemşire de öyle şaşırdı ki benden böyle bir hamle beklemedikleri açıktı. "Tüh, görüyor musunuz, küfrettim."

Cevap vermelerini bile beklemeden yürümeye başladım, odasının nerede olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. İnsanların giremediği ama bütün polislerin beklediği bir yer vardı. Yürümeye devam ederken insanların fısıldaştığını işitebiliyordum. Duymazdan gelmek büyük bir tercihti ve ben bu tercihi yapıyordum.

Merdivenlerden çıkmaya başladığımda hemşire bıkkın bir sesle, "Aşağıda," dedi ve yanındaki polis de başını iki yana salladı. Teşekkür eder gibi elimdeki pet bardağı havaya kaldırıp birkaç yudum daha içtim, ardından merdivenlerden inmeye başladım. Hemşire bana yolu gösterirken iki kat indik ve bir kapıda tam altı polis memurunun durduğunu gördüm.

Birbirlerine baktıklarında arkamdaki polis, "Durmadı," dedi. "Bu kadın gerçekten delirmiş."

Hepsini görmezden gelip üçüncü kapıya doğru yürümeye başladığımda kapının önünde polis memurlarının değil de Ölüm Timi diye adlandırılan gruptan iki kişinin durduğunu gördüm. Bu zamana kadar onlar hakkında fazlasıyla şey işitsem de ilk defa karşı karşıya geliyordum.

Hepsi tek tip askerlerdi, saçları üçe vurulmuştu, iriyarıydılar ve kendilerine ait kum saati simgelerinden rozetler vardı yakalarında. Krallık için çalışıyorlardı ama aslında sadece Krallık için değil, hizmet için varlardı. Paralı asker olarak da anılabilirlerdi. Birini öldürmeden önce evlerine kum saati gönderirlerdi ve kum tamamen aktığında ecel gelip sizi bulurdu. Krallık dışında kimse için çalıştıklarını veya halkın arasına karıştıklarını görmemiştim ve fazlasıyla korkutuculardı. Öyle ki Krallık bile kendi arasında onlardan korkardı.

Kapının önünde durduğumda üçe vurulmuş saçlarına, yakalarındaki kum saati simgesine, üzerlerindeki gri üniformalara baktım. Elbette Krallık, Tugay'ın kaçma ihtimaline karşı Ölüm Timi'ne emir vermişti.

"Müvekkilimi görmek istiyorum," dedim soldaki askere. "Hemen."

"Yasak," dedi sadece. Bakışları yerdeydi, başını kaldırmıyordu.

"Bana değil," diye karşı çıktım. "Odayı söyle."

"Avukat," dedi polis saygısız bir dille. Boynunda yarım ay dövmesi vardı. "Yasak diyorsak yasak, burada bizim sözümüz geçer. Şimdi odanıza geçip..."

"Sikerim yasakları," dedim dişlerimi sıkarak. Polis memuru da hemşire de öyle şaşırdı ki benden böyle bir hamle beklemedikleri açıktı. "Tüh, görüyor musunuz, küfrettim."

Cevap vermelerini bile beklemeden yürümeye başladım, odasının nerede olduğunu az çok tahmin edebiliyordum. İnsanların giremediği ama bütün polislerin beklediği bir yer vardı. Yürümeye devam ederken insanların fısıldaştığını işitebiliyordum. Duymazdan gelmek büyük bir tercihti ve ben bu tercihi yapıyordum.

Merdivenlerden çıkmaya başladığımda hemşire bıkkın bir sesle, "Aşağıda," dedi ve yanındaki polis de başını iki yana salladı. Teşekkür eder gibi elimdeki pet bardağı havaya kaldırıp birkaç yudum daha içtim, ardından merdivenlerden inmeye başladım. Hemşire bana yolu gösterirken iki kat indik ve bir kapıda tam altı polis memurunun durduğunu gördüm.

Birbirlerine baktıklarında arkamdaki polis, "Durmadı," dedi. "Bu kadın gerçekten delirmiş."

Hepsini görmezden gelip üçüncü kapıya doğru yürümeye başladığımda kapının önünde polis memurlarının değil de Ölüm Timi diye adlandırılan gruptan iki kişinin durduğunu gördüm. Bu zamana kadar onlar hakkında fazlasıyla şey işitsem de ilk defa karşı karşıya geliyordum.

Hepsi tek tip askerlerdi, saçları üçe vurulmuştu, iriyarıydılar ve kendilerine ait kum saati simgelerinden rozetler vardı yakalarında. Krallık için çalışıyorlardı ama aslında sadece Krallık için değil, hizmet için varlardı. Paralı asker olarak da anılabilirlerdi. Birini öldürmeden önce evlerine kum saati gönderirlerdi ve kum tamamen aktığında ecel gelip sizi bulurdu. Krallık dışında kimse için çalıştıklarını veya halkın arasına karıştıklarını görmemiştim ve fazlasıyla korkutuculardı. Öyle ki Krallık bile kendi arasında onlardan korkardı.

Kapının önünde durduğumda üçe vurulmuş saçlarına, yakalarındaki kum saati simgesine, üzerlerindeki gri üniformalara baktım. Elbette Krallık, Tugay'ın kaçma ihtimaline karşı Ölüm Timi'ne emir vermişti.

"Müvekkilimi görmek istiyorum," dedim soldaki askere. "Hemen."

"Yasak," dedi sadece. Bakışları yerdeydi, başını kaldırmıyordu.

"Umurumda değil," dedim sert bir sesle. "O benim müvekkilim ve görmek istiyorum. Şimdi bu kapıyı ya açacaksınız ya da..."

"Yasak," dedi asker başını yerden kaldırıp sertçe bana bakarak. "İçeriye girmek için Marco'dan izin almanız gerekiyor."

Marco. Bu ismi nereden tanıyordum? "Marco kim?" dedim kaşlarımı çatarak. "İzin almak da ne demek?" Soruyu sorar sormaz Marco'nun kim olduğunu hatırladım. Ölüm Timi'nin kurucusu ve en korkutucu adamıydı, muhalefet liderini öldürdüğü konuşuluyordu. Onu görenler kendi arasında konuşmaktan bile çekinirdi. Savcılar arasında ona hayran olanlar vardı.

Adım sesleri işittim, bakışlarım kapıya döndü ve kolluk kuvvetlerinin ikiye ayrılarak yer açtığını gördüm. Kollarımı önümde bağladım, elimde tuttuğum pet bardağı sıkıca kavradım. Birkaç saniye sonra üç kişi koridora girdiğinde Ölüm Timi'nin askerleri olduğunu anladım. Solda ve sağda birer adam vardı, tam ortalarındaki adam ise başı önde yürüyordu. Polis memurları birbirine baktı, ortadaki adam başını kaldırdı ve bana bakıp gülümsedi.

Ardından gözlerini kısıp, "İyi günler Avukat Eftalya Atalar," dedi bana doğru yürürken. "Ben Marco T." Karşımda durdu, gülümsemeye devam etti ve elinde duran mandalinayı bana uzattı. "Yer misin? Tam mevsimi, iyi gider bu direnişin, bu çatışmaların arasında." Kaşlarımı kaldırarak ona ve uzattığı mandalinaya baktım. Şaşkınlığımı ret olarak gördü. "Peki," dedi mandalinayı ağzına atıp. "Vitaminsiz kalmaya devam et o halde."

Bir seksen altı ya da seksen yedi boylarındaydı, oldukça iriydi ve yemyeşil gözleri vardı. O kadar yeşildi ki uzaktan parlayabilirdi. Sadece bu kadar da değildi, yüzünde şakağından çenesine kadar keskin bir bıçak izi vardı. Kemikli yüzündeki o bıçak izi, bulunduğu konumdan olsa gerek daha korkutucu görünmesine neden oluyordu. Siyah saçları üç numaraydı, yakasında elbette kum saati rozeti vardı fakat diğerlerinin aksine gri üniforma değil, siyah üniforma giymişti. Bu kıdemli olduğu anlamına mı geliyordu?

"Yüzümü mü merak ettin?" dedi rahat bir sesle bir mandalina parçasını ağzına atarak. "İddiaya girdim, kaybettim, kendi yüzümü çizdim." Sırıttı. "Dramatik bir hikâye bekliyorsan genelde dramatik hikâyelerimi böyle kafadan uydurma güç masallarına çeviririm." Bir kez daha mandalina uzattı. "Emin misin ya? Yesene."

"Sen deli misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet." Başıyla kapalı olan kapıyı işaret etti. "En az içerideki kadar."

Yutkundum ve çenemi havaya kaldırdım. "Öncelikle telefonumun bana geri verilmesini emrediyorum, ardından kıyafetlerimi ve sevdiklerimden birkaç kişinin burada bulunmasını. Onlarla konuşmam gerekiyor. Hiçbir şeyden haberim yok." Ayakta durmakta zorlanıyordum. "Müvekkilimin doktoruyla konuşmam gerek. Bütün bunların dışında ona iyi bakıldığından emin olmam ve..."

"Patron," dedi Marco'nun yanındaki adam cümlemi yarıda keserek. "Bir mandalina daha ister misin?"

"Evet," dedi Marco. "Daha uzun süre dinleyeceğiz gibi görünüyor çünkü."

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum ikisine bakarak. "Beni dinliyor musunuz?"

"Evet." Marco başını salladı ama dinlemiyor gibiydi. Yanındaki adam bir mandalina daha verdi.

"Her şeye evet demek yerine söylediklerime yanıt vermeye ne dersin peki?" diye sordum Marco'ya. İkinci mandalinasını soyarken kaşları çatıldı, sanki dünyanın en ciddi işini yapıyordu. "Şu an siz buradayken müvekkilimin güvende olduğuna nasıl emin olabilirim? Hepiniz Kralık maşasısınız."

Marco güldü, yanındaki adam baktı. "Duydun mu, maşaymışız."

Derin bir nefes verdim, gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda ellerimi kaldırdım. Marco elimdeki pet bardağa baktı. "Tek tek gidelim, telefonumu istiyorum."

"Kan verdin diye vişne suyu mu verdiler?" Dilini damağına vurdu ve yeniden mandalina uzattı. "Vitamin, iyi gelir."

Dişlerimi öfkeyle sıktım. "Telefonumu istiyorum," dedim üstüne basarak.

Marco omzunu kaldırıp indirdi. "Örgüt liderinin çevresindeyken telefonla ilgilenmen yasak," dedi rahat bir sesle. "Vişne suyundan nefret ederim, fazla boğaz yakıyor. Keşke nar suyu olsaydı."

"Tamam, müvekkilimin yanından uzaklaştığımda telefonumu verecek misiniz?"

"Evet." Ağzına bir parça daha mandalina attı.

"Kıyafet istiyorum." Marco üzerime, baldırıma kadar yırttığım elbiseme ve kan izlerine baktı, ardından güldü.

"Dedikleri kadar varmışsın. Krallık da senin için deli diyor." Dudaklarını büktü. "Ve şöyle bir bakıyorum da örgüt liderine siper olan, mahkemede onu savunan, halkın yarısının nefretini kazanan bir avukat olarak bana deli deme hakkını nereden bulduğunu düşünüyorum." Çenesiyle beni işaret etti, ardından yanındaki adama elini uzattı. Adam hızla bir gazete parçası uzattığında Marco o kupürü kaldırıp bana gösterdi. "İlk sayfadasın, tasdiklenmiş deliliğinle."

Haber başlığı kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "BU DELİLİK! AVUKAT EFTALYA ATALAR, MÜVEKKİLİ TUGAY DEMİR ÇEVİKER İÇİN ÖLÜMÜ BİLE GÖZE ALDI!" Altındaki fotoğrafta ellerim havadaydı, dizlerimin üzerindeydim ve siper alıyordum.

Gazeteyi hemen elinden çekip aldım ve altında yazanlara göz attım. Aklımı kaçırmış olabileceğimden, korkusuzluğumdan, hatta en başından beri BL örgütü liderleriyle çalıştığımdan söz ediliyordu. Bu kadarla da sınırlı değildi, magazin haberiymiş gibi Kerem'e attığım kazıktan da bahsediliyordu.

"Şimdi ben soruyorum," dedi Marco. "Sen deli misin?"

Gazete sayfasını elimde top yaptım, Marco'nun mandalina tutan eline bıraktım. "Ben sadece bir avukatım, siz yasaları dinlemeyen insanlar pek anlamazsınız bundan," dedim. "Ve şimdi yasal hakkımı kullanarak müvekkilimi görmek istiyorum."

"Avukatlar ne zamandan beri canlarını tehlikeye atıp müvekkillerini koruyor?" diye sordu. "Ne zamandan beri örgüttesin?" Kaşlarımı çatıp ona baktığımda cevap vermeyeceğimi anladı. Tam o esnada Tugay'ın odasının kapısı açıldı. Bir doktorla hemşire çıkarken hemen içeri baktım ama kapı direkt kapandı.

"Ben Eftalya Atalar," dedim başımı sallayarak. "Tugay Demir Çeviker'in avukatıyım." Marco ardımdan güldü.

"Biliyorum," dedi doktor, kaşlarını kaldırdı ve beni umursamayarak Marco'ya döndü. "Durumu stabil, herhangi bir tehlike görünmüyor, bir süre hastanede yatması gerekecek ama başka önemli bir durum var." Doktor kaşlarını çattı, bana baktı, kararsız kaldı, ardından söylemeye karar verdi. "Mahkûmun vurulduğu yerde demir bir plak vardı. Bu, kurşunun hızını yavaşlattığı gibi organların zarar görmesini de belirli bir ölçüde engellemiş. Birisi mahkûma bu suikastı haber vermiş olmalı, vurulacağı yere kadar ya da..." Doktor kaşlarını çattı. "İlk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum, demir plak saplandığı yerden çıkarıldı

ve saklandı. Bir doktor olarak göze alınan bu zararı aklım almıyor ama mahkûm açısından bakıldığında bir planı var gibi görünüyor. Bunu Krallık'a iletmem gerekecek."

Başımdan aşağıya buz gibi bir suyun döküldüğünü hissettiğimde elim boynuma doğru gitti. Marco elindeki mandalinadan bu kez doktora uzattı. "Yer misin?" diye sordu, doktor şaşkınlıkla ona baktı. "Vitamin, iyi gelir."

"Söylediklerimi duydunuz mu?" diye sordu doktor.

"Evet." Bana baktı, ardından başını salladı. "Ben Krallık'a gereken her şeyi söyleyeceğim, sen o demir plağı bana vereceksin ve kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin." Çenesini kaldırdı. "Anlaştık mı?"

"Ama benim söylemem daha doğru..."

"Anlaştık tek kelime, sen beş kelime söyledin. Daha kısası ve yormayanı var, öyle değil mi? Anlaştık mı?" Doktor bakışlarını bana çevirdi, yeniden Marco'ya baktığında kaşlarını çattı. "Of yapma ama şunu, ağzımın tadını bozma."

Doktor pes ederek, "Pekâlâ," dedi. "O demir plak üzerindeki simge..."

"Mert," dedi Marco doktorun sözünü keserek yanındaki adama. "Sana plağı vermeleri için onlarla git."

Doktor yeniden kaşlarını çattı ama Marco onu görmezden gelerek bana yöneldi. Birkaç saniye sonra doktorla Mert denen adam uzaklaştı. Yutkundum. "Müvekkilimi..." dedim solgun bir sesle, "...görmek istiyorum."

Marco kapıdaki adamlara baktı, ardından yeniden bana dönüp gözlerini kıstı. "Girişin normalde Krallık tarafından yasak," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama ben esnek bir adamımdır ve sana izin verebilirim."

"Ne karşılığında?" dedim o söylemeden. "Krallık yanlısı kimse karşılıksız iyilik yapmaz."

Marco gülümsedi, imalı bir gülümsemeydi. "Borcun olsun Eftalya Atalar, zamanı gelince hatırlatırım." Kapıdaki adamlara baktı ve başıyla işaret verdi. Kapıdakiler çekilip geçmem için bana izin verdi.

"Borcuma sadık biriyim," dedim elimi kapının koluna yerleştirerek. "Hatırlatman yeterli zamanı geldiğinde."

"Evet," dedi yeniden, sonra arkasını dönüp diğer tarafa doğru yürüdü. Kaşlarımı çattığımda içimden bir ses Marco'nun sürekli karşıma çıkacağını söylüyordu çünkü Krallık artık en güçlü adamlarını

devreye sokmaya başlamıştı. Savaş çanlarının çalmasıyla geri adım atmaları, gerçekte de bunu yapacakları anlamına gelmiyordu. Ve Marco gerçekten ama gerçekten fazlasıyla tehlikeli bir adamdı.

Derin bir nefes aldım, ardından kapıyı açtım ve karanlık bir odayla karşılaştım. Perdeler kapalıydı, Krallık tıpkı hapishanede olduğu gibi burada da Tugay'ı karanlığa mahkûm etmek istiyordu, bunu anlamak zor değildi.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Tugay'ın yüzü pencereye dönük, üzeri çıplak, göğsünde bir sargıyla uyuduğunu gördüm. Göğüskafesi kalkıp iniyordu, güçlü omuzları diğer günlerin aksine daha serbest duruyordu. Belinden aşağısını bir beyaz çarşaf örtüyordu. Burnunda solunum cihazı vardı, kalp cihazına bağlıydı ve serum takılmıştı. Ama bütün bunların dışında canımı yakan ellerinde eldiven olmaması ve protez elinin göz önünde olmasıydı. Bileklerinden ise yatağa kelepçelenmişti.

"Sevgili Avukat," dediğini işittim ve irkildim. Uyanık olduğunu düşünmemiştim. "Adımlarından seni tanıyorum artık." Başını zorlukla pencerenin olduğu yerden benim tarafıma çevirdiğinde yüzünü karanlıktan tam olarak göremiyordum. "Perdeyi açar mısın?" diye sordu. Kendisi için istediğini düşündüm ama devam etti. "Seni göremiyorum, bu rahatsız edici."

Hiç düşünmeden pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri açtığımda demir parmaklıkla karşılaştım, ardından hastanenin en karanlık odasını Tugay'a verdiklerini fark ettim. Oda binanın boşluğuna bakıyordu, karşıda duvar vardı. Perdeleri açınca oda az da olsa aydınlanmıştı ama güneşi ve bulutları görmek neredeyse imkânsızdı. Tugay'ın Krallık'a yaptıkları az bile kalıyordu, daha fazlasını hak ediyorlardı.

Öfkeyle nefes verdiğimde kendime birkaç saniye süre tanıdım. Ona döndüm, benim aksime öfkeli görünmüyordu. Bakışları baygındı, yüzündeki renk gitmişti ama göz göze geldiğimizde yine gülümsedi. Tugay Demir Çeviker bir gün bana gülümsemezse ne hissedebileceğimi tahmin bile etmek istemiyordum.

Yatağın yanındaki sandalyeyi çekip onun yanına geçtiğimde, "Sol," diye mırıldandı. Karşı gelmedim, sandalyeyi soluna çektim ve protez olan eline bakmamak için ekstra çaba sarf ettim. Kalbim hızlanmaya başladı, bu hiç akıl kârı değildi ama Tugay'la aramızdaki hiçbir şey akıl kârı değildi zaten. Ellerimi koyacak yer bulamıyordum. Onu iyi

görmenin heyecanı da içimi kıpır kıpır etmişti ama yüzünü görür görmez gerçeklerden vazgeçmek istemiyordum.

"Dinlenmen gerekiyor, neden uyanıksın?" diye sordum. Ellerimin terlemeye başladığını hissettim. Olayların ne kadarını hatırlıyordu? Yalvardığımı, ağladığımı hatırlıyor muydu?

"Şu ağzımdakini çeksene," dedi boğuk bir sesle. Karşı gelmek yerine solunum cihazını boynuna indirdim. Doğrulmak istediğinde acıyla nefes verdi ve bileklerindeki kelepçeler onu engelledi.

"Ağrın var, değil mi?" diye sordum. "En son ne zaman ağrıkesici verdiler?" Seruma baktım, ardından köşedeki hasta dosyasına bakış attım. "Üzerinden zaman geçtiyse..."

"Vermediler hiç ağrıkesici," dedi zorlukla konuşarak.

"Ne?" Gözlerim dehşetle büyüdü.

"Belki de verdiler, bilmiyorum. Canım acımıyor ama." Boğuk bir nefes verdi, öksürdü ve yüzünü ekşiterek göğsünün sağına baktı. "Doktor ne diyor?"

"Bir süre hastanedesin," dedim bakışlarımı göğsüne indirerek. "Hapishaneye gitmeyeceksin." Tugay bakışlarını bana çevirdi, ben de yeniden ona baktım. "Sen zaten bunu biliyordun, değil mi?"

Canı yanıyordu, göğsüne bandaj sarılıydı ama ben artık sorulardan kaçamıyordum. Aniden öne eğilip sıkıca yatağın kenarını tuttum. "Göğsünde demir bir plak varmış vurulduğunda," derken sesim titredi. "Kurşunun hızını azaltmış, organlarının zarar görmesini de engellemiş. Ne hikmetse o plak tam kurşunun isabet ettiği noktadaymış." Gözlerim doldu, Tugay bakışlarını benden ayırmadı. "Ölecektin," dedim dişlerimi sıkarak. "Sen canınla kumar mı oynuyorsun?"

"Avukat," diye söze başlayacağı sırada sertçe yatağın kenarına vurdum.

"O vurulmanın ardından Kerem'in savcılığına son verildi, halk seni daha fazla destekledi ve iç savaş resmi bir şekilde artık dile getiriliyor. İnsanlar sokaklarda, her yerde adın var. Amacına ulaştın, istediğin buysa ama bana bu yaşattığın yüzünden sağ tarafına değil, sol tarafına delik açmamı istemiyorsan derhal bana açıklama yap."

Tugay kaşlarını kaldırdı, muhtemelen öfkeden dolduğunu düşündüğü gözlerime bakarken yutkundu. İçimde yaşattığım korkuyla ona bakarken, "Bu şekilde konuşma," dedi kaşları havadayken.

"Neden? Öfkeleniyor musun sana saygısızlık yaptığım için? Bir örgüt lideriyle bu şekilde konuşmam seni sinirlendiriyor mu?"

"Hayır, ne öfkelenmesi," dedi boğazını temizleyerek. "Çok hoşuma gidiyor, sol tarafımı sana feda edesim geliyor."

Dişlerimi sıkarak nefes verdim. Gözümden bir damla yaş aktığında hemen sildim ama çoktan görmüştü. Yüzündeki ifade silindi. "Senin BL örgütü lideri olman, sayısına artık erişemediğim o kadar kişiyi öldürmen ya da bütün bu oyunların beni korkutmuyor Tugay Demir Çeviker. Beni korkutan yine kendimim çünkü o mahkeme salonunda herkese başkaldırdım, ülkenin yarısını karşıma aldım, babamın belki de idamına kapı araladım, yetmedi geçip sana siper oldum, gazetelerin manşetlerini süsledim, terörist ilan edildim. En başından beri hain olduğum konuşuluyor. Krallık tarafından çoğu kişi fahişe olduğumdan bahsediyor ve ben yine de seninle savaşmaya devam ediyorsam bana hesap vermek zorundasın."

Gözümden bir yaş daha aktı, bu kez silmedim. "Canını bir kumarla satacaksan ben ne için savaş veriyorum? O kurşun sola kaysa ölüydün, geride kalan bendim, geride kalanlar hiç mi umurunda değil senin?"

Tugay gözümden akan yaşa bakarken elini çekiştirdi ama kelepçeler yüzünden kaldıramayınca ağzının içinde küfretti. Daha dik oturmaya çalıştı ama bu konuda da başarısız oldu. "Ağlama," dedi protez elini çekiştirerek. "Ağlama, ellerim kelepçeli. Ağlama, gözyaşlarını silemiyorum." Gözyaşımı sildim ama yaşlar akmaya devam etti. "Avukat," dedi dişlerini sıkarak ve sertçe bir kez daha kelepçeyi çekiştirdi. "Açamıyorum bu kez, çok çaresiz bir durum bu. Ağlama."

"Konu bu değil," dedim sert bir sesle. "Bana artık benimlesin dedikten sonra keyfine göre planlar yapamazsın, sen beni ne sanıyorsun? Canımı dişime takarak senin için savaşıyorken bana bunu nasıl yaşatabilirsin?"

Başını iki yana salladı, ardından bir kez daha kelepçeden protez elini çekiştirdi ve canı yandığında dişlerinin arasından nefes verdi. "Plan yapmadım," dedi en sonunda. "Plan ayağıma geldi, ben de ayak uydurdum."

"Bana söylemeliydin," dedim ve çekiştirmeye çalıştığı elinin üzerine elimi koydum durması için. "Adım atmadan önce bile bana söyleyeceksin. Bir olay daha istemiyorum dedikten sonra suikasta uğruyorsun, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ölebilirdin." Son kelimeyi tekrarlarken protez elini sıktım. "Ölebilirdin."

"Ama ölmedim," dedi, ardından başını iki yana salladı. "Senin yöntemlerimiz farklı Sevgili Avukat. Senin bildiğin yolun sonu idam

senin bildiğin yolun sonunda ölürüm asıl çünkü sen yargıya inanıyorsun ama yargı yok, ben zaman kazanmaya çalışıyorum." Başını omzuna doğru yatırdı. "Yapmam gerekenlerin planlarını seneler önce hazırladım, hepsini de gerçekleştirirken kumar oynadım. Şimdi beni kendi yollarından yürütmeye mi çalışacaksın? Senin yolundan yürüseydim hiçbir zaman avukatım olmazdın. Düşünsene, belki de bir televizyon kanalından beni izleyecektin ama biz tanışmayacaktık."

"Seneler önceden planladın avukatın olmamı, öyle değil mi?"

"Evet," dedi sadece.

"Ve beni tanımıyorken bile bana güvendin, öyle mi?" Hiçbir cevap vermeden yüzüme baktı. "Bu hikâyedeki yerim ne? Sadece avukatın mıyım Tugay Demir? Planlarında sana boyun eğen kişi miyim?"

Tugay başını iki yana salladı. "Boyun eğeceğini bilsem yanımda olmazdın," diye yanıt verdi. "Ben senin boyun eğmeyen, çenen havada tavırlarına, dik bakışlarına inandım. Ellerini masaya vur, binlerce kişi önünde ceketini iliklesin. Hiçbir zaman aklımdaki kadından farklı değildin, beni hiç yanıltmadın."

Elimi masaya değil ama yatağın demirine bir kez daha vurdum. "Neden beni seçtin?" diye sordum. "Bu yüzden mi?"

Gülümsedi, keyiften uzak, solgun bir gülümsemeydi ama oldukça etkileyiciydi. "Vardır bir nedeni," dedi ezberlediğim gibi. "Vardır bir izi, vardır bir lekesi, vardır bir hayali." Derin bir nefes verdi, yüzümü inceledi. "*Vardır bir korkusu.*"

Hayır, omuzlarımı düşürmeyecektim. Hayır, bu kez onun cümleleriyle yine sarhoş olmayacaktım. "Bütün bunların arasında var mıdır bir çaresi?" diye sordum. "Çünkü kendimi çaresiz hissediyorum."

"O ne demek Avukat?"

"Ben de bir kumardım, öyle değil mi?" diye sordum direkt.

"Evet," dedi net bir sesle. "Sen de benim kumarımdın ve en güzel kazancıma dönüştün Sevgili Avukat. Zamanı geri alsalar ve bana yeniden sol kolumu vaat etseler ben yine de seni tercih ederim, öyle bir kazanç bu."

Başımı iki yana salladım. "Özgürlük için çıktığın yolda geride kalanları hiç düşünmüyorsun Tugay Demir."

"Düşünmesem savaşmam," dedi net bir sesle.

"Kastettiğim kurtuluş değildi," diye çıkıştım. "Kastettiğim canındı çünkü ölürsen kurtuluş imkânsız." Yutkundum, yeniden gözümden

yaş aktı, başka bir şeyler söylemek istedim ama vazgeçtim. "Beni bütün bunlara mecbur bıraktın, bir savaşın içine sürükledin. Sessiz kalıp örgüttekiler gibi emirlerine ayak uyduracağımı sanıyorsan yanılıyorsun Tugay. Artık beni tehdit edeceğin tek bir konu bile kalmadı. İşlediğim cinayeti ifşa ederek sadece hapishaneye girmeme neden olursun." Gözlerimi kıstım. "Artık tehditle yanında tuttuğun o avukat değilim ve bunun ikimiz de farkındayız."

Tugay'ın bakışları donuklaştı, kaskatı kesildi. "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Tam da aklından geçen düşünceler," dedim anladığını bilerek. "Bir kez daha canını önemsemeden böyle bir kumar oynarsan ben yokum." Elimin tersiyle yaşları sildim. "Ve bunu gözlerinin içine bakarak söylüyorum Tugay Demir Çeviker, bir mektupla değil."

Kesik bir nefes verdi, bir süre gözlerimin içine baktı. "Sana seni bırakacağımı düşündüren nedir?"

"Başka bir tehditle mi yanında tutacaksın beni?"

"Sikerim tehditleri," dedi otoriter bir sesle. "Ve hayır, küfrettiğim için özür dilemeyeceğim." Doğruldu, canı acıdı ama bana yaklaştı. "Biz bir yola çıktık ve ben kimseyi yarı yolda bırakmam. Seni ise hiç bırakmam, çıkar onu aklımdan." Bakışlarına inanç oturdu. "Benimlesin Sevgili Avukat, yanımdasın, solumdasın ve yerin hiç değişmeyecek. *Sen bile kendini solumdan sağıma geçiremezsin*, orada dur."

"Başına buyruk bir şekilde olmaz," dedim sert bir sesle. "Benim sözlerimi dinleyeceksin."

"Ben bir örgüt lideriyim, farkındasın değil mi?"

"Ve ben de Eftalya Atalar'ım, o örgüt liderinin avukatıyım," dedim çenemi kaldırarak. "Başkaları senin emirlerine, sen benim emirlerime itaat edeceksin. O kadar."

Gözlerindeki inancın yerine bambaşka bir duygu geldiğinde dudakları kıvrıldı, gözleri kısıldı. "Sen," dedi kısık bir sesle, ardından güldü. Başını iki yana salladı ve inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "İnanılmaz, şu hareketlerine bak." Gülmeye devam etti. "Kaldırsana bir daha çeneni az önceki gibi." Bir kez daha kelepçeyi zorladı. "Dokunamamak çok can sıkıcı, yaklaştırsana yüzünü avcumun içine."

"Lafı değiştiriyorsun," dedim ama çoktan aklım allak bullak olmuştu.

"Değiştirmiyorum, laf lafı açıyor ve konu benim için hep sana geliyor."

"Şimdi de aklımı karıştırmaya çalışıyorsun," diye tepki verdim. "Manipüle ediyorsun."

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Mahkemede saatlerce beni savundun, vuruldum, bana siper oldun." Kaşları çatıldı. "O botundan çakı çıkarma olayı ne kadar da etkileyiciydi öyle, nereden öğrendin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sinan öğretti, silahsız gezmemem gerektiğini biliyorum..." Yeniden ona döndüm. "Çok daha iyi numaraların olduğuna eminim."

Gülümsedi, gözleri yüzümde gezindi, ardından pencereye baktı ve yeniden bana döndüğünde gülümsemesi genişledi. "Bu sana hayran olmamam için bir neden değil ama Sevgili Avukat."

Yanaklarıma ateş bastığını hissettiğimde önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ortalığı savaş alanına çevirdin, göğsünde bandaj var, iyileşmen zaman alacak ve sen bana bunlardan mı söz edeceksin?" Başımı iki yana salladım. "Dışarıda savaş var Tugay Demir ve sorumlusu sensin."

"Savaş mı çıkmış? Çıksın," dedi yüzüme bakmaya devam ederek. "Ne yapayım?"

"Delirmişsin sen."

"Solgun görünüyorsun," dedi konuyu değiştirip. "Yemek yemedin mi?"

Ona kan verdiğimi bilmiyordu. "Henüz değil." Gözlerimi bir kez daha kaçırdım. "Ve sen de yemedin, değil mi?"

Dilini damağına vurdu. "Yemedim," dedi.

"Pekâlâ," dedim soğuk bir sesle. "Buradaki yemekleri yemeni istemiyorum çünkü güvenmiyorum. Sana yemeklerini ben getireceğim."

Tugay neşeyle gülümsedi, hareketlendiğinde canı yandığı için inledi. "Bana..." dedi zorlukla konuşarak, "...yemek mi yapacaksın? Ne yapacaksın? Yaprak sarması mı?" Durdu, söylediğine pişman olmuş gibi bakışlarını duvara çevirdi. "Gerek yok," dedi. "Öylesine söyledim."

Canım acıdı. "İnsanlar bana gösterdiğin bu yüzünü bilse ne düşünürdü acaba?" diye sesli düşündüm. Bakışları yeniden bana döndüğünde sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Büyük ihtimalle mahkemene kadar hastanede kalacaksın ya da mahkemeye yakın bir tarihe kadar. Çabuk iyileşmemeye bak, dünyanın en aptal planı da olsa içinde güzel şeyler de var. Burada sana işkence etmezler." Tugay hiçbir şey söylemedi ama *sen öyle san* der gibi baktı. "Ayrıca örgüttekilere

söyle, biraz geride dursunlar. Krallık öylece izlemeyecektir. en sonunda sizi köşeye sıkıştıracaklar."

Tugay derin bir nefes aldı. "Hedef artık ben değil, sen olacaksın," dedi kendinden emin bir sesle. "Gölgenle bile arkadaşlık kurarken dikkat etmen gerekiyor Sevgili Avukat."

"Halledeceğim."

"Halledeceğiz," dedi sakince, ardından dudaklarını ıslatıp başını iki yana salladı. "Çünkü sana bir teklifim var."

Nefesimi tutarken gözlerim büyüdü. "Teklif mi?" diye sordum kekeleyerek.

"Evet," dedi, yeniden gülümsedi. "Heyecanlandın," diye mırıldandı. "Kalp atışlarını duyuyor gibiyim."

"Tugay," dedim kaşlarımı çatarak.

"Sevgili Avukat'ım," diye karşılık verdi içten bir sesle, ağzını doldura doldura.

"Ne teklifinden söz ediyorsun?" dedim kapıya bakarak. "Sürem azalıyor, gitmem gerek."

Kapıya baktığım yöne dönmek istediğinde doğrulmakta zorlandı, onun savaş vermesini istemeyerek yeniden ela gözlerine yöneldim. Tugay bakışlarını yüzümde gezdirdi, bakışları dudaklarıma kaydı ve o anda mahkemede bana söyledikleri aklıma geldi. Yutkunduğumda istemsizce dudaklarımı içeriye doğru kıvırdım.

"Hayır," dedi Tugay göz kırparak. "Aklından geçeni teklif etmeden bir anda yaparım. Kuralları, yasaları, doğruları dinlemeyen bir adamın seni öpmek için teklif sunmasını ummak saçmalık olur, öyle değil mi?" Tırnaklarımı elbisemin kumaşına geçirdim. "Bir anda kendini kollarımda bulursun, yer ya da mekân fark etmez, beni de kimse durduramaz."

Boğazımı temizledim. "Vurulmak senin aklını bulandırdı galiba," diye gelişigüzel bir cümle kurdum. Saçmalıyordum heyecandan.

"*Vurulmak* beni mahvetti Sevgili Avukat," dedi, vurulmanın üzerine bastırarak. "Aklımı, kalbimi bulandırdı. Yerde miyim, gökte miyim anlamıyorum. İnsan bir de bu savaşın içinde vurulabilir mi ya? Vurulabiliyormuş, hiç ummazdım."

Saçlarımı gerlye attım, ardından ayağa kalktım. "Teklifin ne?" sordum fakat başım dönüyordu ve bu baş dönmesi, sadece kan kaybımdan değildi.

Tugay güldü, bana takılmak hoşuna gidiyordu. Bir tarafım bana takılmadığını, son derece ciddi olduğunu söylüyordu ama sanmıyordum. Tugay aklı başında bir adamdı, düşündüklerim, aklı başında bir adama yakışmazdı.

Başını omzuna doğru yatırdı, gözlerini kıstı. "Benimlesin," dedi net bir sesle. "Solumdasın, yanımdasın ama bu kadarla sınırlı değil. Artık bu savaşta sen bensin. Ben BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker'im doğru ama sen de tam söylediğin gibi onun avukatısın."

Tek kaşımı kaldırdım. "*Örgütümün başına geç,*" dedi alçak bir sesle yüzümle yaklaşıp. "Ben hapishanedeyken her anlamda yanımda ol, beraber yönetelim her şeyi." Yutkundu, şaşkınlıkla ona baktım. "Tamamla beni, kurtuluş da birlikte gerçekleşsin, savaş da, ölüm de." Dudaklarım aralandı. "Sevgili Avukat, benimle yönet dünyayı. Beni de sen yönet. Demir kelepçeler beni engelleyemedi, sen engelle." Az önce söylediklerini bir kez daha tekrar etti. "Vur ellerini masaya, insanlar önünü iliklesin, ben seni izleyeyim."

Evime dışarıdan bakarken artık buraya yabancı olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi fakat iki gündür yaşananların ardından kendi evimde kalmak imkânsız bir boyuta erişmişti çünkü Krallık adresimi biliyordu, yanlı halka yaymaları ve onların da evimi basması an meselesi olabilirdi.

Kollarımı kendime sardım. Köşede örgüte ait büyük bir minibüs duruyordu, içinde on bir adam vardı; evin içinde ise Sinan ile Ufuk dolaşıyordu. Güvenliğinden emin olduktan sonra ben içeriye girecek, eşyalarımı alacak, çiçeklerimi sulayacak ve çıkacaktım.

"İyi misin?"

Bakışlarım hemen yanımda duran Defne'ye kaydığında baştan aşağıya beni incelediğini gördüm. Üzerimde hâlâ o elbise vardı ama neyse ki Sinan kendi montunu bana vermişti, dizlerime kadar uzanıyordu. Bütün bunların dışında Tugay'ın teklifi başımı ağrıtacak ve durmadan dalmama neden olacak kadar büyüktü. Cevap verememiştim çünkü hastane odasının kapısı açılmıştı ve o kapının açılışı en büyük şansımdı; çıkmak durumunda kalmak ise en güzel kaçıştı.

Çünkü bu teklife verebileceğim her yanıt geleceğimi belirleyecekti ve bunu istemediğimi hissediyordum ama neden istemediğime düzgün bir yanıtım yoktu. Korkuyor muydum? Cevap evet değildi. Belki de

kendimi Tugay'la aynı konumda görmüyordum. Senelerini verdiği bir oluşumun, o örgütün başına beni geçirmek istemesi onun açısından çok büyüktü, biliyordum. Giray bile örgüt lideri olarak anılmazken neden beni istiyordu?

"İyiyim," dedim kendime biraz daha sarılarak. "Sadece rahatsız hissediyorum, sizinle kalma düşüncesi pek iyi gelmiyor. Birkaç gün köşkte kaldıktan sonra gizli ve kimsenin bilmediği bir ev bulmaya çalışacağım."

"Orada da bulurlar seni Eftalya," dedi Defne. Giray minibüsün içindeydi, bu konu hakkında hiçbir yorum yapmamıştı, tek söylediği, *Bizimle kalacaksın*, olmuştu. Tugay'ın emri miydi, kendi isteği miydi, tam bilmiyordum.

Cevap vereceğim sırada kapıda Ufuk'la Sinan göründü. "Geçebilirsin," dedi Ufuk başını sallayarak. "Temiz, kimse yok."

Sinan yanıma geldi, elini omzuma yerleştirip saçlarımı karıştırdı. "Gelmemi ister misin seninle?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Birkaç önemli şey alıp çıkacağım." Sinan başını salladı, telefonumu elime aldığımda onlarca aramasını gördüğüm an aklıma geldi. Annem sadece bir kez aramıştı fakat Sinan'ın aramaları yaşımdan daha fazlaydı. Kerem ise hâlâ yüzü varmış gibi iki kez aramıştı.

Sinan'ı gördüğümde ona sarılmak bana iyi gelmişti fakat sonra omzunda ağlamak durumunda kalmıştım. Tekliften haberi yoktu, vurulma anının detaylarından da. O artık hiçbir şeye yetişemiyordu ama en azından bir yerlerde durup hayatımı düzene sokan birileri vardı. Meryem'le ilgilenmiş, bu gecelik onu Nigâr'ın evine göndermişti. Kapılarında örgütten iki kişi korumalık yapıyordu.

Bütün bu düşüncelerin arasında çoktan eve girmiş, direkt olarak yatak odasına ulaşmıştım. Aldığım küçük valizin içine rasgele elbiselerimi attım. Nedenini bilmesem de birkaç *çiçekli elbiseyi* de o valizin içine fırlattım.

İç çamaşırları, birkaç bakım ürünü, diş fırçası derken gerekli bütün eşyaları aldıktan sonra çekmeceden Tugay'ın bana yazdığı bütün notları da yanlarında duran beyaz kâğıttan laleyi de aldım. Yüzümde gülümseme oluştu. Kâğıt eskimeye başlamıştı ama ömrüm boyunca saklayacağımı bilmek beni heyecanlandırıyordu.

Üzerime hızla siyah eşofman takımı geçirdim. Yakam açıktı ama damganın ve lekenin görünmesini umursamadım. Sonra yatak odasından çıkıp mutfaktan kış bahçesine, kış bahçesinden de seraya geçtim.

Canım çiçeklerim, ruhum, neşem.

İlk girdiğimde burnuma lavantaların kokusu doldu, ardından papatyaların ve diğerlerinin... Yüzümdeki gülümseme genişledi. Sığdırabilsem hepsini valizime koyardım ama biliyordum, ölürlerdi ve çiçeklerimin ölmesi, benim de biraz ölmem demekti.

Köşedeki çeşmeden cam sürahiye su doldurdum, ardından ne kadar zaman geçtiğini umursamadan tek tek hepsine su verdim. Tugay'ın gönderdiği çiçekleri ise sona sakladım.

Bana orkide göndermişti; bir tarafı solgundu, bir tarafı ise canlı. Bunun anlamı her yöne çekilebilirdi ama ona o kadar güzel bakmıştım ki solgun olanın dalından yeni bir orkide çıkıyordu. O anda bana ne ima ettiğini direkt anladım.

Bu orkideler Tugay'ın kollarını simgeliyordu. "*Cansız olanı canlandıramayacağını mı sanıyorsun?*" diye mırıldandım Tugay'ın cümlesini tekrar edip şaşkınlıkla orkidelere bakarak. Günler önce gönderdiği orkidenin açıklamasını, bana mahkeme salonunda yapmıştı aslında.

Cansız olanı canlandırmıştım, o orkide canlanmıştı. Tugay'ın kolu canlanmazdı elbette ama ona öyle canlı hissettirirdim ki elime dokunduğunda benim canlı elimden daha fazla sıcaklığa sahip olurdu.

Kalbime umut doldu. Hayır, umut hiç beni terk etmemişti ama bu kez hissettiğim gerçeklikti. İnanç insanı yaşatırdı, yaşarken umudu hissettirirdi.

Son çiçeğe su dökerken, "Birkaç gün sonra hepinizi almaya geleceğim," diye mırıldandım. Senelerdir benimle olan bitkilerime döndüm. "Ve sizi de yeni yerinize götüreceğim, sakın bana küsmeyin."

Gülümsedim, ardından diğer tarafa yöneldim ve ayağım bir şeye çarptığında kırmızı bir kutuyla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı ve eğilip kutuyu elime aldığımda bunun bir yüzük kutusu olduğunu fark ettim. Sakince kutuyu açtığımda bir nişan yüzüğüyle karşılaştım. Kalbim neden heyecanla tekledi de gülümsedim bilmiyordum ama kutunun içine bırakılan not gülümsemenin solmasına neden oldu.

"Yangın yeni başlıyor Eftalya Atalar."

Kerem Karaman

Bakışlarım yavaşça kutudan ayrılırken bir patlama sesi duyuldu. Birkaç bomba saksıların içine yerleştirilmiş olmalıydı, patlama serada gerçekleşmişti. Geriye doğru düştüğümde karşımdaki cam patladı, ardından seranın içinde büyük bir yangın başladı.

Ateş benden önce Tugay'ın bana aldığı çiçekleri sardığında çiçekler yerine yanmayı diledim. Keşke ben yansaydım da o çiçeklere hiçbir şey olmasaydı. Fakat dileklerim gerçek olmuyordu, bunu birkaç dakika içinde anlamıştım. Acıyla haykırırken ateş çevremi sarıyor, alevler seranın her yerine yayılıyordu.

HER GÖZYAŞI BİR YANGIN

Adım Eftalya. Ve belli bir yaşıma kadar adımı bir çiçekten aldığıma inandım. Adımın anlamının deniz kızı olduğuyla liseye giderken Edebiyat dersinde işlediğimiz bir şiirle yüzleştim. O zamana kadar da herkese anlamının bir çiçekten geldiğini söyledim.

Eftalya bir çiçeğin adı olmalı, demiştim anlamını öğrendiğimde ve babam da bu ismi bir çiçekten aldığına inandığı için koyduğunu itiraf etmişti. Kendimle hiç barışık olmadığım o dönemde kendime dair tek sevdiğim şey adımın anlamıyken bu gerçekle yüzleşmek beni düşündüğümden çok daha fazla etkilemişti.

Çiçeklere bağlılığım, onları bu kadar çok içselleştirmemin bir nedeni de kendini hiç sevmediği dönemlerde adının bir çiçekten geldiğini sanan o kızın çiçekler kadar güzel olmayı dilemesiydi.

Yanlıştı, tuhaf bir düşünceydi. O zamanlar annemin zoruyla gittiğim doktorum söylemese de saplantılı bir düşünceydi. Birçok özelliğim değişse de çiçeklere bağlılığım hiçbir şekilde değişmemişti.

Çünkü kendimi sevdiğimi, aynada gördüğüm yüzle barışık olduğumu dile getirsem de geçmişte insanların, annemin, sevdiğim birkaç kişinin söyledikleri aklımdan silinmemişti. Arada sırada göğsümdeki beyaz lekeyi kapatmamın bir nedeni de buydu. Güzellik takıntım da yoktu, kusursuzluk takıntım da ama insanlar bazen öyle çok konuşurdu ki bıraktıkları izlerin farkında bile olmazlardı.

Güzel olduğumu söyleyen kimseye inanmadım ama çiçeklere baktığımda içten içe onların bir parçam olduğunu düşündüm. O da bugüne kadar. Bir insanın elinden inançları bu kadar kolay alınamazdı ama artık emindim, adım bir çiçekten gelmiyordu.

Dizlerinin üzerine çöken insanı ilk önce zaaflarından vururlardı ki yeniden ayağa kalkmaya cesareti olmasın. Dizlerinin üzerinde duruyorsan bunun itaat için değil, dinlenmek için olduğunu söylemek gerekirdi ve başı daima dik tutmalıydık. İnanmasalar bile hâlâ direndiğimiz için başka bir zaafımızı bulmaya çalışırlardı çünkü tamamen yıkılış ya da daima dimdik duruş, hiçbir zaafın kalmadığında gerçekleşirdi.

Benim hayatım gizleyemediğim zaaflarım üzerine kuruluydu ve sevgi de en büyük zaaflarımdan biriydi.

Belki de Tugay Demir Çeviker'in hayatında sevginin öncelikli olmamasının nedeni buydu. Hayır, belki de değildi, artık onu anlıyordum. Sevgi ve kaybetme korkusu onun hayatında belki de son sıralarıydı. Bu yüzden hiç zaafından vurulduğunu görmemiştim. Varsa da gizleyebiliyordu ama sevgi gizlenmezdi, kendimden biliyordum.

Bir savaşın içinde olduğumun elbette bilincindeydim ve bu savaşta zaaflarımdan vurulacağımı da biliyordum ama böyle masum bir zaaftan vurulmak aklıma bile gelmemişti.

Adımın anlamı çiçekten geliyordu. Bir seram vardı, kendimi o serada iyi hissederdim ama şimdi o sera alevler altındaydı ve ben o alevlerin ortasındaydım.

Adımın anlamı çiçekten gelmiyordu çünkü o çiçekler yanıyordu. Artık kokmuyorlardı, güzel değillerdi. Bunu da elimden almışlardı.

Beni adımın anlamının bir çiçekten gelmediğine inandırdılar. Artık güzel olmadığıma emindim.

İlk önce ateş Tugay'ın bana hediye ettiği çiçeklere yayıldı, ilk onların yanışına şahit oldum. Ardından bana ait çiçeklere sıçradı ve yangın bir çember gibi çevremi sararken ben sadece dizlerimin üzerinde durup o yangını izledim. Birkaç gün önce kurtuluş için öylece durmamam gerektiğini kendime hatırlatırken çiçekleri kurtarmak için bir çaba sarf edemedim ama kendimden de kaçmadım.

Sol tarafımda seranın başka bir camı daha patladığında önüme parçalar döküldü ama ben çiçekleri izlemeye devam ettim. Ardından arkamdaki cam da patladı, yere birkaç saksı düştü, yuvarlandı, dizlerimin önüne geldi.

Donuk bir şekilde o yangını izlerken dışarıdan yükselen bağırtıları işittim ve bu serayı babamla beraber yaptığımız o anı hatırladım. Bu sera biraz da babamın özgür kalacağına dair inancımı artırıyordu ama şu an o inanç da bu çiçeklerle yanıyordu.

Ateş bana yaklaşırken çöktüğüm yerden kalkmadım, bütün inançlarım yanıyorken hareket etmem mümkün değildi.

"Eftalya!" diye bağırdı biri. Adımın anlamı artık çiçek değildi. "Eftalya!" dedi bir kez daha. Ateş tavana kadar uzanan sarmaşıklara ilerledi. "Eftalya! Kalk!" İsminin anlamı çiçek olmayan Eftalya.

Başımı önüme eğdiğimde dizlerimin ucuna düşen saksıdaki o çiçeğin Tugay'ın bana hediye ettiği biri cansız, biri canlı orkide olduğunu

fark ettim. Hayat bazen tuhaf şakalar yapabiliyordu ve sol tarafındaki orkide yanıyordu, benim zorlukla canlı andırdığım o taraf.

Bir an bile düşünmeden orkideye uzandım ve elimle söndürmeye kalktığımda omuzlarımda eller hissettim, ardından biri beni kaldırmaya çalıştı ama ben orkideyi sımsıkı tuttum. Avcumun yandığını hissettim, hayatın başka bir şakası da yanan sol avcum olmasıydı.

Saksıyı kucağıma alıp sımsıkı sarıldığımda göğsüme sıcaklık yayıldı, ardından havalandığımı hissettim. Tavanın da çökmeye başladığını duydum. Beni taşıyan kişi çıkış yolu ararken bir bez bebek gibi onun kucağında etrafıma bakıyordum. Sanki yanan benim seram değildi, sanki bir kâbusun, bir filmin içindeydim.

"Bu taraftan!"

Yangın söndürme tüplerinden su sıkılıyordu, yol açılıyordu, çatırdamalar vardı, çiçekler çığlık atamazdı ama ben de atamıyordum.

"O baygın mı?"

Beni taşıyan kişi ilerliyordu. Zeminde çatırdamalar oluştu. Nefes almakta zorlandım.

"Eftalya, beni duyuyorsun değil mi?"

Bir adım daha ardından gözlerimi saksıdan ayırıp o yüze baktığımda Sinan olduğunu gördüm. Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı, gözlerine ateşin kızıllığı çarpıyordu. Sinan büyük bir nefes verdi, beni kendine çekti, yüzümü boynuna gizledi, ardından birkaç adım daha attı. Gözlerimi kapattığımda vücudumdaki hissin uzaklaştığını fark ediyordum, bu baygınlık değildi, yanmak da değildi. Benim seram yanmıştı, bir şey yapmam gerekiyordu. Bir tepki vermem gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra çatırdamalar da sıcaklık da gitti. Tek hissettiğim avcumun yangınıydı. Gözlerimi açmak istemiyordum. Sanki uyuyordum ve bu bir kâbustu.

Bir zemine yatırıldım, saksıya daha sıkı sarıldım. Hayır, gözlerimi açmak istemiyordum. "Eftalya," dedi Sinan. Koşuşturmalar işittim. "Eftalya, aç gözünü." Hayır, açmamalıydım, açarsam kâbus olmadığını anlardım. Bu bir kâbus olmalıydı. "Lütfen aç, iyi olduğunu görmeye ihtiyacım var."

Başka bir ses işittim. "Şokta," dedi. Bu ses çok tanıdıktı, ihtiyacım olan bir sesti. Tugay'ın sesiydi. Hayır, Tugay değildi, Giray'dı. "Defne!" diye bağırdı. "Su getir!"

Başımı iki yana salladım. "Yeni suladım," dedim sakince. "Çiçeklerin suya ihtiyacı yok."

Sessizlik oluştu, ardından başka koşuşturmalar oldu. Sonra yüzümde soğukluk hissettim ve biri kucağımdaki saksıya çekmeye çalıştı. O anda gözlerimi açtığımda saksıya daha sıkı sarılıp o yüze baktım. Görmek istediğim o gözlerdi, Tugay'ın gözleriydi.

Hayır, Giray'ın gözleriydi, yüzünde bir maske vardı. "Avukat?" dedi Giray, ardından elini alnıma ve boynuma yerleştirdi. Buz gibi soğuk suyu hissettim ya da eli soğuktu, bilmiyordum. "Bizi duyabiliyorsun değil mi?" Başımı salladım. Giray çenesini sıktı. "Söndürün!" diye haykırdı. "Kurtarabildiğimizi kurtaracağız!"

"Hepsi kül olmak üzere," dedi Defne diğer taraftan. "Kurtarılacak gibi değil."

Bu kez Sinan elini alnıma koydu. "Nefes al Eftalya," dedi. "Nefes almıyorsun şu an." İstemsizce elimin tersine dokunup baskı yaptığında acıyla haykırdım, hepsinin bakışları bana yöneldi. Giray bu kez bileğimden tutup çektiğinde elime baktı, öfkeyle bir küfredip ayağa kalktı.

O ayağa kalktığında arkasındaki sedyayı, yangını, çıkan dumanı, patlayan camları gördüm. Örgütten insanlar yangını söndürmeye çalışıyordu. Çevre evlerden gelen komşular vardı, çoğunun elinde telefon öylece uzaktan izliyorlardı. Hiçbiri yardım etmiyordu.

Elimdeki acı sanki kalbime uğradı ve kalbim acıyla yanmaya başladı. Dudaklarımdan, "Hayır," kelimesi dökküldüğünde doğrulmaya çalıştım ama Sinan engelledi. Elini itip, "Hayır!" diyerek dizlerimin üzerinde kalktım ve oraya gitmek için çırpınmaya başladım. Sinan güçlü bir adamdı ama beni engelleyemedi. Ellerinden kurtuldum ve koşmaya başladım ama bacaklarımda his yoktu. Yeniden dizlerimin üzerine düştüğümde, "Hayır!" diye haykırdım ve ağlamaya başladım. Sessizce değil, bağıra çağıra ağlıyordum. Beni çeken kameralar umurumda bile değildi.

Yeniden kalkmaya çalıştım ama bu kez beni tek tutan kişi Sinan değildi. Giray hemen önümde durdu ama çırpınmaya devam ettim. "Eftalya!" dedi Sinan titreyen bir sesle. "Lütfen! Yalvarırım dur artık."

"Hayır!" diye bağırdığımda gözyaşlarımdan önümü bile göremiyordum. "Kâbus değil, değil mi? Gerçek bu, değil mi?" Yeniden çırpındım ama beni engelliyorlardı. Kucağımda tuttuğum saksıyı taşımaya artık gücüm yoktu. "Sinan," diye inledim acıyla. "Sinan, hepsi yandı." Başımı iki yana salladım. Giray önümde eğildi, ona baktım. "Hepsi mi yandı? Hayır, senelerdir emek veriyordum ben. Onlar benimdi, onlar her şeyimdi. Hayır, hepsi yanmadı değil mi?"

Giray gözlerini kapattı, yüzünü maskeden okuyamıyordum ama öfkeli olduğu her halinden belliydi. Cevap vermek için dudakları aralandığında silah sesi geldi. Sonrasında ise ortalık tamamen karıştı.

Art arda silah sesleri geldiğinde seramın arka tarafından adamlar çıkmaya başladı. Hedef bizdik. Krallık'ın adamları mıydı yoksa Kerem'in adamları mıydı, emin değildim ama resmen bu bir saldırıdan çok daha fazlasıydı. Ve kurşunlar artarken hedefin doğrudan ben olduğumu fark ettim. Beni öldürmek istiyorlardı.

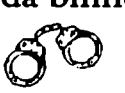
Giray belinden silah çıkardığında Sinan'a, "Avukat'ı arabaya götür!" diye bağırdı. "Defne, arabaya gidin!"

Çevreyi dolduran komşular çığlıklarla ortadan yok olduklarında örgütün üyelerinden de silah sesleri gelmeye başladı ve bu yangın yetmezmiş gibi bir de çatışmanın ortasında kaldım. Yeniden havalandım, Sinan kucağında beni taşırken koşmaya başladı. Kurşunların hedefi olmak, silahların beni taşıyan Sinan'a yönelmesine neden oldu.

"Ben koruyorum sizi," dedi Gamze'nin sesi. Sinan'ın arka tarafından geliyordu. "Acele et!"

Midem bulanıyordu, seram hâlâ alev altındaydı, silahlar susmuyordu. Cehennem gibiydi ve cehennemin ortasında polis sirenlerinin sesini işittim. O esnada bir silah sesi daha geldi, bu kez çok yakındaydı.

Sinan, "Sikeyim," diye haykırdı ve daha hızlı hareket etmeye çalıştı ama acıyla bir kez daha haykırdığında ne olduğunu bile anlamadan yere yuvarlandık. Düştüğüm anda bilincim tamamen kayboldu.

"Biraz daha buz koy."

Avcumda ağırlık hissettim ve acı çektiğimi fark ettim. Gözlerim kapalıydı, açmak için çaba sarf ettim ama omuzlarıma kadar acı çekiyor gibiydim. Hayır, avcumun içindeki yanık umurumda bile değildi çünkü çok daha kötü yandığım bir an vardı. Damganın basıldığı zaman çektiğim acının yanında bu acı cennet gibiydi. Buza gerek yoktu, istemiyordum ama dile getiremiyordum.

"Sinan nasıl?" Bu Giray'ın sesiydi. Bir hastane odasında olmadığıma neredeyse emindim ama hem başımda şiddetli bir ağrı vardı hem de bilincim bir açılıp bir kapanıyordu.

"İyi," dedi Defne. "Kurşun omzunu sıyırmış, yarayı sardılar ve uyuttular." Sinan'a ne olmuştu? Bu savaşta zarar görmesini isteyeceğim son insan oydu. "Gerçekten Sinan sadece bir korumadan ibaret değil,

harika biri." Defne'nin sesi huzurlu geliyordu. "Keşke bu örgütte kalmayı kabul etse."

"O bir asker," dedi Giray. "Bir topluluğa ait olmaktan hoşlanacağını sanmıyorum, en azından kabullenmesi zaman alır." Adım sesleri işittim, ardından alnımda bir el hissettim. "Ateşi var, nasıl düşüreceğiz?"

Başka bir el daha dokundu, bu daha yumuşaktı. "Sabaha bir şey kalmaz. En azından fiziksel anlamda."

Bir süre sessizlik oluştu. Giray oflar gibi nefeslendi. "Ne düşündüğünü biliyorum Defne," dedi öfkeli bir sesle. "Ve bunu Tugay'a nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum." Sesinde korkuyu hissettim ya da tedirginliği. "Avukatına zarar gelmeyeceği konusunda söz verdim ve bundan birkaç gün sonra yaşanana bak." Çakmak sesi, sigara içiyordu. "Çok tedbirsizdik."

Avcumdaki ağırlık uzaklaştı. "Düşünemezdin," dedi Defne onu rahatlatmak istermiş gibi. "Şerefsiz herif patlayıcıları toprağın içine gizlemiş ve bunu günler önce yapmış." O an yansıtamasam da şaşırmıştım. Bunu günler önce mi yapmıştı? "Üç gündür o evi zaten bizimkiler koruyordu. Öyle şerefsiz ki günler önce bunu planlamış. Nasıl olabilir? Nasıl bir iğrençlik bu?"

"Ne olursa olsun," dedi Giray öfkeyle. "Tugay bunu öğrendiğinde..." Devam etmedi, birkaç saniye, hatta dakika geçti. "Nasıl söyleyeceğim bunu amma koyayım?"

Defne çekingen bir sesle, "Gizleyemez miyiz?" diye sordu. "Yani söylemezsek bilmez..."

"Bu haber yayılmaz mı sanıyorsun? Orada birçok insan vardı, video çektiler. Her şeyi geç, bu gizlenmez." Giray'ın sesini ilk defa bu kadar tedirgin duyuyordum. Sandalyenin itilme sesi geldi, Defne büyük ihtimalle ayağa kalkmıştı. "Benim suçumdu," dedi Giray. "Söyleyecek olan da benim. Sabah bir mektup yazarım."

Defne fısıldadı. "Deliye dönecek, değil mi?"

"Yapabileceklerini kestiremiyorum," dedi Giray.

Defne daha kısık sesle devam etti. "Avukatına saldırılması kabul edilemez, doğru ama Eftalya'yla ilgili her konuda bu kadar hassas olmasının nedenini biliyor musun?" Bu kez tedirgin olma sırası ondaydı. "O nişana saldırı düzenlememiz kurucudan beklenilen bir hareketti ama Kerem'in parmağını kesmek sence de fazla kişisel bir mesele gibi görünmüyor mu?" Defne nefes verdi. "Bakma öyle, içimde tutamıyorum ve dile getirip sorabilecek tek kişi benim."

Kısa bir sessizliğin ardından Giray, "Neden ona bu kadar düşkün olduğunu bir noktaya kadar biliyorum," dedi. O nedeni duymak için her şeyimi verebilirdim. "Ama benim de bilmediğim bir şeyler olduğuna artık eminim."

"Yani haklı mıyım?" diye sordu Defne. "Kişisel olarak ona karşı..."

Giray sözünü kesti. "Sanmam." Sanmaz, sanmamalı. "Bu yolda her şeyini kaybetmiş ve kaybetmeyi göze alan bir adam o. İkizimi tanıyorum. Aklını, kalbini kontrol etmeyi becerebiliyor. Avukat bir noktaya kadar hayatına dahil olabilir ama daha ilerisi olmaz. Olamaz. Kendine yasakladığını biliyorum."

Defne'nin güldüğünü işittim. "Bazen bazı gönül meselelerine söz geçiremezsin Giray," dedi. Sesindeki cilve miydi? "Öyle değil mi?"

"Her şeyimle boka battım, ikizim beni cayır cayır yakacak ama sen bana cilve mi yapıyorsun?" diye fısıldadı Giray. "Örgütte bunlar yasak."

Yasaklara başkaldırmak için bu yola çıkan Tugay Demir Çeviker'in gönül meselelerinde yasak koyması ne kadar doğruydu? Korktuğu örgüttekiler miydi yoksa kendisi miydi? Sınırları olmayan bir adamdı, bu her hareketinden belliydi; korktuğu kalbinin de sınırlarının olmaması mıydı?

"Yasağı koyan kişinin avukatının canı için bu denli delirmesi çok komik ama," dedi Defne alayla, sonra boğazını temizledi. "Tamam özür dilerim, sustum." Bir şeyler oldu ve Defne kıkırdadı. Ardından birkaç adım sesi duyduğumda kendimi yeniden zihnimdeki karanlığa teslim edip onları baş başa bıraktım.

Masanın üzerinde seradan tek kurtardığım bir dalı yanık orkide vardı. Ben bayıldıktan sonra onu taşıyan, buraya getiren kimdi, bilmiyordum ama dakikalardır o orkideyi izlediğimi önümde bir el sallandığında anladım. Bakışlarım çiçekten ayrılıp elin sahibine yöneldiğinde karşımdakinin Gamze'nin olduğunu gördüm.

"Hüp diye çekiyorsun içine o çorbayı," dedi masanın üzerindeki kâseyi göstererek. "Çünkü ilaç içmen gerekecek. Ateşin yeni düştü ve içmezsen Giray ağzımdan bir kurşun sıkar, kulağımdan çıkarır Avukat Hanım." Bakışları masanın diğer tarafındaki Sinan'a kaydı. "Ve sen de çorbanı içeceksin, sonra pansuman yapacağız." Sinan'ın üstü çıplaktı, omzundan beline kadar sargılıydı. "Ve üzerine bir kazak giyemediğin için çok mutluyum, düşündüğümden daha iyisin."

Masanın diğer tarafındaki Defne boğazını temizlediğinde kâsedeki mercimek çorbasına bakışlarımı çevirdim. Sol elimle bir şey tutmam imkânsızdı, avcumun içi yanıktan kabarmıştı, sızlıyordu fakat dokunulmadığı sürece çok acımıyordu.

Sabah uyandığımda ilk olarak Sinan'ın yanına gitmiştim ve beni korurken omzundan vurulduğunu öğrenmiştim. Ben özür dileyemeden özür dilenecek hiçbir şey olmadığını söylemişti. Örgütün köşkündeydik, ikimiz için de çoktan oda ayrılmıştı ve Sinan hemen yan odamdaydı.

Gamze, Defne ve Sinan'la salondaki büyük masadaydık. Benim ağzımı bıçak açmıyordu. Üzerimi büyük ihtimal Defne değiştirmiş, siyah bir eşofman takımı giydirmişti. Aynaya bakmak istememiştim ama göğüskafesimdeki o beyaz leke boynuma kadar ulaşmış olmalıydı çünkü birkaç kez Sinan'ın bakışlarına denk gelmiştim.

Red, "Siktir ya," diyerek içeriye daldığında olduğum yerde zıpladım. Elinde telefon vardı. "Dünkü görüntülerin hepsi sosyal medyada yayılmış, araçlarımızın plakaları ve bazılarımızın kimlikleri ortada. Biz zaten o mahkeme önünde tarafımızı belli etmiştik ama Eftalya'yı da çekmişler. Altındaki yorumların yarısı direnişin alevlendiğini gösteriyor, Eftalya için çabalıyor ama diğer yarısı Eftalya'nın ölmesini istiyor. Adı iki farklı şekilde gündem olmuş, bütün ülke şu an onu konuşuyor." Başını telefondan kaldırdığında hepimizin bakışlarıyla karşı karşıya geldi ve yutkundu. "Selam, sanırım çok detay verdim."

Hemen arkasından Giray'ın girdiğini gördüm. Üzerinde siyah ceketi, altında siyah kargo pantolonu vardı, başındaki maskeyi çekip çıkardı ve yere fırlattı, ardından siyah ceketini yırtarcasına çıkarıp koltuğun üzerine attı. Siyah bir atletle kaldığında hiçbirimizin yüzüne bakmadan köşedeki alkol dolabına gitti, bir viski şişesi çıkardı. Kendini koltuğa bıraktıktan sonra viski şişesini kafasına dikti. Çoğu zaman Tugay'a benzemediğini düşünüyordum ama şu an onu o kadar andırıyordu ki kendi kendineyken nasıl göründüğünü merak ettim.

"İşler o kadar kötü durumda mı?" diye sordu Defne ciddiyetle. Artık ikisinin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum ama elbette bunu onlara belli etmeyecektim.

Giray şişeyi yere bıraktı ve daha fazla yayılarak tavana baktı, hiç uyumadığı belliydi. "Araçları yakmak durumunda kaldık. Bir yere kadar takip edilmişiz, bu yüzden köşke ulaşmaları zor olmayacak. Kapana

kısıldık." Elini saçlarına geçirdi, bir küfür savurdu. "Haber kanalları neyse ki bundan bahsetmiyor, Krallık yasak getirdi ama sosyal medya çalkalanıyor. Herkes Eftalya Atalar'ın yanan serasını konuşuyor. Bir taraf Kerem'in yaptığından emin, bir taraf kendisinin yaptığını söylüyor, bir taraf ise bizim sebep olduğumuzu, onu tehditle yanımızda tuttuğumuzu."

Cebinden sigara paketini çıkardı. "Hastane önünde kalabalık var, herkes Tugay'ın ne yapacağını merak ediyor ama bilin bakalım kim ona haber veremedi?" Bakışları bize döndü, öyle yorgun ve bitkin görünüyordu ki içimin acıdığını hissettim. "Ben. Çünkü o mektubu yazamadım amına koyayım. Bunu nasıl söyleyeceğim? Bir çuval inciri berbat ettim, her şeyi mahvettim. Ne olursa olsun güç kaybettik, itibarımız zedelendi."

Red söze girdi. "Krallık, Tugay'ın avukatını bile koruyamadığını konuşuyor, sen söylemesen de bu onun kulağına gidecek."

Giray ayağa kalktı ve ellerini yumruk yaptı. "Belki de gitti." Masaya doğru yürüdü, ellerini sandalyeye yerleştirdi, gözlerini kapattı ve derin birkaç nefes aldı. "Red, kalem kâğıt getir."

"Hayır." Dakikalar, hatta saatler sonra kendi sesimi işittiğimde diğerleri de şaşırmıştı. Önümdeki kâseyi yavaşça ittiğimde Giray bana baktı. "Senin söylemene gerek yok çünkü ben söyleyeceğim."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. Tugay'la şaşkın ifadeleri nasıl da benziyordu. "Nasıl yani?"

Yutkundum, ardından önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Birazdan yanına gideceğim ve yaşanan her şeyi anlatacağım, sizin bir suçunuz olmadığını söyleyeceğim. Ayrıca ne olursa olsun bir tepki vermemesi gerekiyor, attığı her adım artık dosyasına ekleniyor."

Giray kaşlarını kaldırdı, sonra da hissiz bir şekilde gülümsedi. "İyi değilsin," dedi. "Dinlenmen gerekiyor, ayrıca bunu yapması gereken kişi benim çünkü canını koruması gereken kişi bendim."

"Tartışmak için söylemedim, haberiniz olsun diye söyledim," dedim ben de kaşlarımı kaldırarak. "Ve iyiyim, ağlamıyorum, hiçbir şeyim yok. Ne kadar umursamaz görünürsem o kadar umursamaz. Rol yapma konusunda son derece iyiyimdir."

"Sen galiba nasıl göründüğünün farkında değilsin," dedi Sinan diğer taraftan öfkeyle. "Şu deli cesaretinden vazgeçmen gerekiyor. Bırak ne oluyorsa olsun, o sülalesini siktiğim herif seranı yaktı Eftalya."

Avcum sanki yeniden yanmaya başladı, kalbime bir ağrı daha saplandı ama çenemi havaya kaldırdım. "Ben iyiyim, hiçbir şeyim yok." Gülümsemeye çalıştım. "Yani seramın yanması üzücüydü ama çiçeklerin arkasından yas tutacak değilim, öyle değil mi?" Hepsi inanmayan gözlerle bana baktı. "Bu çok abartı ve saçma bir tepki olurdu, özellikle insanların bozuk para gibi harcandığı ve öldüğü bir zamanda. Şımarıklığa gerek yok." Oturduğum yerden kalktığımda başım döndü ama aldırış etmedim. "Ufuk nerede? Beni hastaneye götürsün."

"Eftalya," dedi Defne diğer taraftan. "Cesaretine hayranım ilk günden beri ama ben de diğerlerine katılıyorum. Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben sizin gibi düşünmüyorum," dedi Gamze. "Bir mektupla öğrendiğinde daha çok deliye dönecektir ama bizzat avukatını karşısında görürse sakinleşebilir."

"Onu tanımıyormuş gibi konuşma," diye çıkıştı Defne. "Resmen itibarı zedelendi."

Sessizlik oldu, ardından Giray sözü aldı. "Konu..." dedi gözlerini benimkilere dikerek, "...keşke sadece itibar olsaydı."

Birkaç saniye öylece birbirimize baktık. "Ben söyleyeceğim," dedim net bir sesle. "Ufuk'u çağıracak mısın yoksa kendi yöntemlerimle mi gideyim?"

Bakışları benden ayrıldı, Defne'yle göz göze geldi ve bir süre düşündü. "Seni ben bırakacağım," dedi başını sallayarak. "Güvenliğinden bizzat emin olacağım."

"Bu çok riskli," dedi Defne ayaklanarak. "İfşa edilirsen daha büyük bir cehennem..."

"Ufuk!" diye bağırdı Giray. Adım sesleri duydum, Ufuk kapıda belirdi. Elinde bir poğaça tutuyordu, başıyla Giray'a selam verdi ama bana kesinlikle bakmadı. Yüzünde öyle mutsuz bir ifade vardı ki yaşananlardan ötürü kendini suçladığını anladım. "Bizi hastaneye götür, ben de geleceğim."

Sinan da doğruldu. "Üzerime bir şeyler alayım."

"Aptal aptal konuşmasan keşke," diyen Gamze'ydi, ben de başımı sallayarak katıldım. "Tek kolla değil Eftalya'yı korumak, adım bile atamazsın. Yat aşağıya." Sinan dişlerini sıkıp bana baktı.

"Lütfen," dedim sağ elimi kaldırarak. "Zorluk çıkarma olur mu? Benim için bir şey yapmak istiyorsan Nigâr'a git ve Meryem'i buraya getir." Çekingen bir şekilde Giray'a baktım. "Yani kardeşim, onun da buraya..."

"Tugay bahsetti," dedi başını sallayarak. "Ve onun da odası hazır." Ufuk'a baktı. "İki kişiyi gönder, Sinan'la Meryem'i almaya gitsinler." Koltuğun üzerine attığı ceketini yeniden üzerine geçirdi. "Gidelim," dedi bana. "Gamze, avukatın paltosuyla çantasını getir."

Birkaç dakika sonra Gamze siyah bir palto ve kol çantamla döndüğünde elinden paltomu alıp ilerledim. Arkamdan Giray'la Ufuk da geldi. Defne'nin, "Asıl cehennem şimdi başlıyor," dediğini işittim.

Kapının önüne çıktığımızda yine kar yağdığını gördüm ama, hava buz gibiydi fakat burnumun ucunda hâlâ ateşin kokusu vardı sanki ve üşümüyordum. Giray ellerine siyah eldivenlerini geçirirken göz ucuyla bana baktı fakat bir şey söylemeyi tercih etmeyerek arabaya doğru yürüdü. Siyah büyük arabanın sürücü koltuğuna Ufuk ilerledi.

Giray ise bagaja yöneldi ve açtığı an silahlarla karşılaştım. İki silahı beline sıkıştırdı, bir bıçağı pantolonunun cebine koydu, başka bir bıçağı ise botunun içine yerleştirdi. Arabaya binmek yerine onu izlediğimi fark ettiğinde, "Bunların hepsini kullanmayı sana da öğreteceğim," dedi bagajın kapısını kapatarak, ardından bir bıçağı bana uzattı. "Bunu ayakkabının içine koy. Cihazdan geçerken ötmezsin çünkü plastik kaplama, özel tasarım. Ben tasarladım." Karşı gelmeyerek bıçağı siyah botumun içine sıkıştırdım. Doğrulduğumda bir ip uzatıyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Birini boğmak fazla ilkel görünse de her zaman yanında bir ip bulundur, boğmasan bile bağlamak için işine yarar."

"Bunlara ihtiyacım yok şu an," dedim ama yine de ipi alıp paltomun cebine attım.

"Senin artık her saniye, uyurken bile bütün bunlara ihtiyacın var Avukat," dedi ve o an yine Tugay'a benzedi. "Farkında değilsin sanırım ama ülkenin yarısı senden nefret ediyor, seni öldürmek için an kolluyor. Krallık ise bunun için çaba sarf ediyor." Ceketinin cebinden bir eldiven çıkardı. "Bunu da yanık olmayan eline giy."

"Bu neyden koruyacak?" diye sordum eldivene bakarak.

Giray gülümsedi, içten bir gülümsemeydi. "Soğuktan," dedi. "Bunun bir numarası yok, ellerin üşürse bıçak tutamazsın."

Üzerinde timsah simgesi olan eldivene birkaç saniye baktım, ardından, "Ve bu beni BL örgütüne ait gösterir, öyle değil mi?" diye sordum.

"Eh," dedi Giray başını omzuna düşürüp gülümsemeye devam ederken. "Zaten ait değil misin?"

Hiçbir cevap vermeden elinden eldiveni çekip aldım ve sağ elime giydikten sonra, "Diğerini de alabilir miyim?" diye sordum. Giray karşı gelmeyi düşündü ama sonra inadıma yenileceğini bildiği için eldivenin

solun u da uzattı. Avcum ne kadar yanarsa yansın, hatta eldiveni giydikten sonra acısı artsa da onu da sol elime geçirip arabaya bindim. Giray da beni'mle beraber bindiğinde karşıma oturdu.

Ufuk aracı hareket ettirdiğinde başımı pencereye çevirdim ve yaşananları düşünmemeye çalıştım. Birinci olarak eldivenleri giymiştim, böylece Tuğay'dan bu yanığı gizleyecektim. İkinci olarak umursamaz görünecektim, üçüncü olarak ona karşı gelecektim, dördüncü olarak canımın yandığını belli etmeyecektim, beşinci olarak her şeyin sorumluluğunu alacaktım, altıncı olarak ona yemek yapacağımı söylemiştim ama yine sözümü tutamamıştım, yedinci olarak çok kötüydüm ve onu gördüğümde nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum ve sekizinci olarak kalbim acıyordu, o kadar çok acıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Çantamdaki telefonum çalmaya başladığında düşüncelerden uzaklaşmak iyi gelmişti. Hemen çantamı açıp telefonu çıkardığımda annemin ismiyle karşılaştım. Bakışlarım Giray'a kaydığında beni umursamıyormuş gibi pencereden dışarıya baktığını gördüm ama her hareketime hâkim olduğunu biliyordum.

Birkaç nefes aldım, ardından telefonu açıp kulağıma yerleştirdiğimde annemin, "Eftalya!" diyen sesini işittim. Sesi endişeli geliyordu, bu beni şaşırtırken tuhaf bir şekilde yüzümün gülümsemesine neden oldu. Annem beni merak ediyordu, bu nasıl güzel bir histi böyle.

"Anne," dedim heyesle. "İyiyim, merak etme, büyük ihtimalle sosyal medyadaki haberleri gördün ama bana bir şey olmadı sadece..."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Bizi ne hale düşürdüğünün farkında mısın?" Annemin haykıran sesi kulağıma dolduğunda yüzümdeki gülümseme bir cam gibi dağıldı. Yine endişesinin benim için değil, kendi için olduğunu anladım.

"Anne..." diye fısıldadım.

"Babandan sonra sen de bir vatan haini olarak anılıyorsun!" Haykırıyordu. "Bunu nasıl yaparsın? Nasıl bir örgüte dahil olursun? Nasıl bir teröristi savunursun?" Küfürler sıraladı. "Kendi canını umursamıyorsun ama bizi de mi umursamıyorsun? İnsan içine çıkamıyorum! Meryem'e ne olacak?" Yutkunduğumda Giray'ın bakışları yavaşça bana döndü, annem öyle çok bağırıyordu ki sesinin dışarıya gittiğine emindim. "Bana cevap ver, seni mahvedeceğim. Neredesin? Kimlesin?"

Gözlerimi kapattım. "Nasıl olduğumu merak ettiğini düşünmüştüm."

"O aptal çiçeklerini düşündüğün kadar bizi düşündün mü de ben seni düşüneceğim?" diye bağırdı. "Ve iyi olduğunu biliyorum, görüntülerde gayet iyi görünüyordun, yanında o örgüttekiler vardı." Derin bir nefes verdi. "Her ne yapıyorsan vazgeç," diye ikna etmeye çalıştı. "Git, Krallık'tan özür dile, tehdit edildiğini söyle." Yeniden çıldırdı. "Bir kez olsun beni utandırma ve yap şunu!"

"Hayır," dedim sadece. "Başka bir şey söylemeyeceksen kapatacağım çünkü..."

"Aptal!" diye haykırdı. "Beni sürekli utandırmaktan, sürekli rezil etmekten yorulmadın! Seni doğurmak en büyük hatamdı! Şimdi nerede olduğunu söylemezsen..."

Telefonu yüzüne kapattım ve koltuğun üzerine fırlattım. Öne doğru eğilip elimi saçlarıma geçirdim. Beni merak ettiğini düşünecek kadar salaktım. Annem ilk önce her zaman kendini düşünürdü, bunu çok iyi bildiğim halde bir aptal gibi benim için endişelenebileceğine inanmıştım.

"İnsan annesini ve babasını seçemiyor," dedi Giray. O ana kadar acıdan titrediğimi fark etmemiştim. "Seçebilseydik hepimiz harika hayatlar yaşardık Avukat. Bazen kabullenmek gerekiyor."

Başımı kaldırıp, "Her seferinde daha farklı bir son için umut ediyorum," dedim kendimi tutamayarak. "Çocukken bu umut o kadar da acıtmıyor ama büyüdükçe insana daha ağır geliyor. Mesela ilkokulda başkalarının annesini görüp, *Keşke o benim annem olsaydı,* diye düşündüğümde eve gidip vicdan azabından ağlardım. Bu çaresizliği tadan her çocuk beni anlayacaktır."

Giray'ın dudakları aralandı, kararsızlıkla bana baktı fakat en sonunda, "Seni anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?" diye sordum. "Bildiğim kadarıyla, yani anladığım kadarıyla anneniz çok iyi bir insandı. Tugay pek anlatmadı ama onu anlatırken gözlerinin ışıldadığını..."

"Annem değil," dedi, sonra başını pencereye çevirdi. "Babam."

Tugay'ın belki de hiç anlatmayacakları Giray'da gizliydi. "Onun da öldüğünü biliyorum." Giray gülümsedi, keyiften uzak ama acısız bir gülümsemeydi. "Fakat hakkında hiç konuşmadık Tugay'la. Çok mu kötü biriydi?"

Elleriyle oynamaya başladığında tedirgin hissettiğini anladım. "Aklındaki kötünün sınırları nedir?" diye sordu. "Bizi sevmemesi mi?

Umursamaması mı? Dövmesi mi? Soğuk bir odada yatırması mı?" Yutkundu, yüzündeki gülümseme silinmemişti. "Bunlar da vardı ama bunlardan çok daha kötüydü."

Dik bir duruşa geçtiğimde elim boynuma gitti. "Bunlardan çok daha kötüsü ne olabilir?" dedim korkuyla. "İnsan düşünmek bile istemiyor."

Giray gözlerini yavaşça pencereden uzaklaştırdı ve bana baktığında yüzündeki gülümsemenin yanında bakışlarındaki acıyı gördüm. "Büyük bir sırrı olmayan ama Tugay'ın ona acınmasından korktuğu için anlatmadığı o acı," dedi çenesini kaldırarak. "Annemin öldürüldüğü baltayı kullanan kişi babamdı. Biz çocukken babam annemizi baltayla öldürdü ve aynı balta Tugay'ın kolunu da kesti."

"Ne?" diye fısıldadığımda dün beni yakan ateşin çok daha büyüğünü ve vücudumu sardığını hissediyordum. "Ama o balta, annen, Tugay..." Nefes almakta zorlandığımda ellerimi havaya kaldırdım. "Bu gözünüzün önünde mi oldu?"

Giray boynunu çıtlattı ve o an bu hareketinin tehlike ya da tedirginlik anlarında ortaya çıktığını fark ettim. "Ben okuldaydım," dedi Giray. "Tugay evdeydi, onun gözünün önünde oldu. Hiçbir zaman bana itiraf etmedi ama babamı engelleyememenin vicdan azabını yaşadı, belki de bir zaman sonra o balta kolunu keserken bunu bir cezalandırma olarak gördü." Gözlerini kapattı, bir kez daha boynunu çıtlattı.

"Yani Tugay kendini cezalandırdı," dedim acıyla.

Meryem vurulurken engelleyememiştim ben de. Tugay'la ortak yönümüz vardı ama bu çok daha acıydı. "İçini bilmiyorum, hiçbirimiz bilemeyiz fakat demem o ki yaşadığın bütün kötülüklerin çok daha kötüsü var Avukat." Gözlerini büyütüp dikkatle bana baktı. "Hiçbirimiz annemizi ya da babamızı seçemiyoruz, onların bize çizdikleri kaderleri yaşıyoruz." Dirseklerini dizlerine yerleştirdi, bana doğru eğildi. "Siktir et o kaderi, ne hissediyorsan onu yap ve umut etmekten vazgeç çünkü yeniden çocuk olmayacağız hiçbirimiz."

Söyleyecek hiçbir şeyim, tek bir cümlem dahi yoktu. Heybem bomboştu, dudaklarım aralansa bile kelimeler sıralanmıyordu. Bunu bana Tugay değil, ikizi anlatmıştı; Tugay'ın anlattığı hikâye oldukça ruhsuzdu ama anlatırken ondan yayılan acıyı dün gibi hatırlıyordum. Ona acınmasından korktuğunu söylemişti Giray. Belki de zaaflarını göstermek istemiyordu. Gazetelerde okuduğumuz, birkaç dakika

üzüldüğümüz ya da belki de tüm gün zihnimizde dönen o dehşetlerden bir tanesini Tugay çocukken yaşamıştı.

Ve o baltayla kolunu kesmişlerdi, Giray emin olmasa da ben emindim; kendini cezalandırmaktı bu çünkü beni Meryem'in vurulduğu silahla vurmak isteseler bundan keyif alır, vicdanımın rahatlayacağını düşünürdüm.

Giray bakışlarını kaçırdı ama ben ona bakmaya devam ettim, gözlerimi ayıramadım. Artık konuşma bitmişti, bunun farkındaydım ama kendi içimde bu konuşmayı bitirmem biz hastaneye varana kadar sürdü.

Ve dokuzuncu olarak artık sadece kötü değildim, tamamen mahvolmuş hissediyordum. Tugay'ın karşısında dimdik durup rol yapacak gücüm kalmadığı gibi ona sarılma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

Sadece bir kez. Sadece bir kez ona sarılabilirdim, bunu yaparken de hiçbir neden sunmazdım. Bu hem kendim için hem çektiğim acı için hem de onun için olurdu; kendini cezalandırdığı için.

Araç hastanenin biraz uzağında durduğunda Giray, "Onunla git," dedi Ufuk'a. "Ve kapıda bekle." Bakışları hâlâ penceredeydi. "Ben bekliyorum Avukat. Dikkatli ol."

"Tamam, merak etme," dedim içini rahatlatmak isteyerek fakat faydasız olduğunu biliyordum.

Ufuk arabadan indi ve eliyle uzanıp inmeme yardımcı oldu. Yüzüme bakmadan, "Paltonuzu giyin Eftalya Hanım," dedi rahatsız bir sesle. "En azından üşümekten koruyalım sizi."

Kapıyı ardımdan kapatırken Giray'ın bakışları hâlâ pencereye dönüktü. Paltomu giydiğimde, "Ufuk," dedim başımı eğip ona bakarak. "Kendini suçladığını biliyorum ama hiçbir şey yapamazdın." Eliyle yolu gösterdi ve yürümeye başladık. "Senin gibi bin tane de olsa koruyamazdı beni."

"Bin tane ben, bin tane fazla aptal adam demek Eftalya Hanım," dedi Ufuk şemsiyeyi açıp beni yağan kardan koruyarak. "Fazlasıyla çekilmez olurdum."

"Aptal olduğunu da nereden çıkardın?" diye sordum öfkeyle. "Müdürün odasına yaptığın zekice planı unuttuğumu sanma."

Ufuk dakikalar sonra bana baktı. "Çok zekiceydi ama değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Ne aptalsın ne de kötü bir korumasın. Savaştayız ve herkes birbirine zarar vermeye çalışıyor."

"Ama..."

"Eftalya Atalar!"

Bir anda bir basın ordusu köşeden çıkıp bizim olduğumuz tarafa doğru koşturmaya başladığında Ufuk önüme geçti ve görüntü almalarını engelledi.

"Örgüt lideri Tugay Demir'le senelerdir BL üzerine çalıştığınız doğru mu?"

Ne? Nasıl yani? Adımlarımı hızlandırdım.

"Krallık'a ihanetiniz için özür dileyecek misiniz?"

Öfkeyle nefesimi verdim ve başımı önüme eğdim, flaşlar patlıyordu.

"Suç Kralı olarak anılan bir adamı savunuyorsunuz. Bundan utanç duyuyor musunuz?"

Yandaş gazeteciler...

"Tugay Demir Çeviker'le bir olup Kerem Karaman'ı hain bir planla mahvettiğiniz konuşuluyor. Ne düşünüyorsunuz?"

Yok artık... Merdivenleri çıkmaya başladığımızda daha da kalabalıklaştılar.

"Önünde siper olmanızın nedeni sadece örgüt için miydi yoksa müvekkil avukat ilişkisi dışına mı çıktınız?"

Kahretsin, delirmek üzereydim. İleriden yuh sesleri gelmeye başladığında bir yandan da alkışları duydum, ardından adım hayranlıkla haykırılmaya başlandı. Bir topluluk adımı haykırırken başka bir topluluk beni yuhalıyordu. Örgüt de Tugay da çok haklıydı, herkesin gözü benim üzerimdeydi.

Hastaneye girdiğimizde ve cam kapılar kapandığında gazeteciler kapının önünden fotoğraflarımızı çekmeye devam etti, tam o esnada önüme iki polis memuru çıktı. Avukat kimliğimi çıkarmak için hamle yaptığımda, "Eftalya Atalar," dedi memur. "Görüş saatinde değiliz."

"Biliyorum," dedim sakince ve Ufuk'u bir adım geride bırakıp memura doğru yürüdüm. "Fakat müvekkilimle konuşmam gereken önemli bir husus var, izin kâğıdı çıkaramadım. İzin verirseniz..."

"Sana niye izin verelim?" dedi memur öfkeyle. Gözlerinde öyle büyük bir nefret vardı ki yapabilse o an beni boğacağını hissettim. "Şimdi ya toz ol buradan ya da zorla çıkarmak zorunda kalacağız."

Öfkeyle nefes verdiğimde, "Benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen senin için hiç olmayacak," diye çıkıştım.

"Şimdi de bir polisi mi öldüreceksiniz yoksa?" diye sordu alayla. Ardından üzerime doğru eğildiğinde gerilemek zorunda kaldım. Ufuk

beni korumak için hamle yaptığında diğer memur onun önüne geçti. "Bir mahkûmun fahişesi olarak anılıyorsun ama o çeneni hiç indirmiyorsun, öyle mi? Sizi mahvedeceğiz, o çeneni indireceğiz."

"Elinden geleni ardında koyma," dedim çenemi kaldırmaya devam ederek. "Mahvedemezsen..."

"Hey." Tanıdık sesi işittiğimde bakışlarım polis memurunun arkasına kaydı ve Marco'nun geldiğini gördüm. Elbette elinde bir mandalina, üzerinde de yine siyah üniforması vardı fakat bu kez daha yorgun görünüyordu. "Ben avukata izin veriyorum, geçebilir."

Polis memuru Marco'yu gördüğü an korkudan irkildi. "Efendim," dedi ellerini önüne birleştirerek. "Avukatların görüş saati bu zaman diliminde değil ve..."

Marco derin bir nefes verdi, tavana baktı ve mandalinayı polise attı. Polis havada kaptığında, "Şu mandalina bitene kadar susacaksın, biz ise çok uzaklara gitmiş olacağız," diye mırıldandı, ardından karşımda durup başıyla işaret verdi. "Bir masal gibi düşün olur mu? Masalın adını bulduğunda da bana söyle."

Polis memuru dişlerini sıkıp bana baktı. Önümden çekildiğinde kaşlarımı kaldırıp gözlerimi devirdim. Sonra Marco'nun peşinden ilerledim. Arkasını dönüp yürümeye başladığında hemen peşindeydim.

"Görüş saatinde olmadığımı biliyorum," dedim adımlarımı ona yetiştirmeye çalışarak. "Fakat müvekkilimle konuşmam gerekiyor. İzin verdiğin için teşekkür ederim. Bu kadar kibar bir tavır beklemiyordum. Tugay nasıl? Hastaneyi aradığımda iyi olduğu söylendi fakat..."

"Yanmışsın dün." Bir anda kurduğu cümleyle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı fakat o oldukça rahat görünüyordu.

"Bu nasıl bir giriş böyle?"

"Daha erken bekliyordum seni." Cebinden bir mandalina daha çıkardığında hızla soydu ve ikiye bölüp diğer yarısını bana uzattı. "Bu kez reddetmezsin herhalde. Vitamin olur, gerçekten iyi gelir bak. Bembeyazsın, kanın çekilmiş."

Şaşkınlıktan açılan ağzımı kapattım. Ardından kaşlarımı çatarak, "Tugay biliyor mu?" diye sordum.

"Mandalinayı sevdiğimi mi?"

"Of," dedim. Merdivenleri çıkmaya başladık. "Dün olan yangından Tugay'ın haberi var mı?"

"Hayır." Tek lokmada mandalinanın yarısını yedi, bana uzattığı kısma yöneldi. Yemyeşil gözlerinin çevresi yorgunluktan kıpkırmızıydı.

"Bombayı günler önce saksıya Kerem Karaman yerleştirmiş. Koynunda yılan beslemişsin. Her anlamda." Bakışları bana döndü. "Bitkilerin ve hayvanların ölümüne insanlarınkinden daha çok üzülürüm."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, öleceğim günü bile," dedi. Biz basamakları çıkarken karşılaştığımız insanlar onu gördüğü an çekinerek kaçıyordu ya da gözlerini kaçırıyordu. "O gün gelene kadar kendime iyi bakıyorum." Son kalan mandalina dilimini uzattı. "Yesene, gerçekten iyi gelir."

Gözlerimi devirdim ve başımı iki yana salladım. "Tam seri katil davranışlarına sahipsin. Ölüm Timi'nin başında olmana şaşmamalı ama bildiğim kadarıyla seri katiller başkalarının maşası olmaz. Sen Krallık'ın maşasısın."

Marco kahkaha atmaya başladı ve son dilimi havaya atıp ağzıyla yakaladı. "Buradan bakıldığında sen de bir Suç Kralı'nın maşası gibi görünüyorsun."

Bir üst kata çıkmaya başladığımızda, "Ben maşa değilim," dedim. Bir kez daha kahkaha attı. "Ve bu kadar şeyden haberin varsa yangında da payın olabilir diye düşünmekteyim."

Marco sırıtmaya devam ederken basamakları geri geri çıktı, bakışları üzerimdeydi ve oldukça dengeliydi. Yüzündeki bıçak izi sanki daha derindi. "Yangını öldürdükten sonra çıkarırım, öldürürken değil. Bir katil olabilirim ama cani değilim." Arkasını döndü, parmaklarını emdi. "Ve bitkilere sonsuz saygım olduğu her halimden belli bence. Bize harika yiyecekler veriyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Ne kadar süre daha burada olacaksın?"

"Müvekkilin hastaneden çıkana kadar," dedi. "Burası çok sıkıcı, kimse benimle sohbet etmiyor. Hemşireler flört etmiyor, doktorlar desen korkuyor." Yapay bir şekilde dudaklarını büküp bana baktı. "Uyuyamıyorum, yatağım kaz tüyü değil. Kaz tüyü olmayan hiçbir yatakta yatamam." Tugay'ın bulunduğu koridora geldiğimizde bir anda durdu. "Yemekleri de kötü. Geçen gün yaptığım iyiliğe karşılık bana güzel bir yemek getirirsen borcunu ödersin."

Gözlerim büyüdü. "Yani borcuna karşılık bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

"Şaşırdım," dedim. "Daha korkunç bir şeyler bekliyordum."

"Yasaklanmadan önce çok mu film izliyordun sen?" Yine geri geri yürümeye başladı. "E bugün olan iyiliğime karşılık da bir torba mandalinayla gelirsen iyi olur. Yemek ve mandalina. Anlaştık mı?"

Gözlerini devirdim. "Mandalinanın mevsimi geçtiğinde ne yiyorsun sen?"

Sırıttı. "Yazın erik, kışın mandalina. Aklında bulunsun, not et. Çok önemli bir bilgi bu."

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Asla unutmayacağım." Tugay'ın kapısının önüne geldiğimizde Ölüm Timi'nden iki adamın kapının önünde beklediğini gördüm. "Ve borçlarıma karşılık korkunç isteklerde bulunmadığın için teşekkür ederim. Şaşırtıcı bir incelik."

Yeşil gözlerini kıstı. "Daha çok karşılaşacağız Eftalya Atalar. Bana bol bol borçlanacaksın."

"Bu da ne demek?"

Cevap vermedi ve adamlara baş işaret verdi. "Kapıyı avukata açın, kendisi içerideki deliye şikâyete geldi."

"Senin ciddi bir tedaviye ihtiyacın var," dedim kendimi tutamayarak.

Bir kez daha sırıttı. "Üçümüz el ele verip gideceksek neden olmasın?" diye mırıldandı. "Çünkü içerideki deli bu siktiri boktan dünyayı kurtarmak için çabalıyor, sen ise onun önünde dizlerinin üzerine çöküp korunmalığını yapıyorsun. Aranızdaki en sağlıklı birey benmişim gibi görünüyor. Hatta artırıyorum, şu an o kadar kötü bir haldesin ki içeride bayılıp kalacağından korkuyorum."

Cevap vermeyi düşündüm ama ne söylersem söyleyeyim haklılığı karşısında sessiz kalacağımı bildiğimden susmayı tercih ettim. Kapıdaki adamlardan biri kapıyı açtığında ve geçmem için yol verdiğinde kısa bir selam verip içeriye adımımı attım.

İçeriye girdiğimde Tugay'ı yalnız bulacağımı düşünüyordum ama öyle olmamışı. Bir hemşire Tugay'ın sargısını değiştiriyor, diğer hemşire ise onlara yardımcı oluyordu. İçeriye girdiğimde bir sohbet içinde oldukları ortadaydı çünkü kapı açıldığında hemşirelerden biri konuşuyordu.

Bakışlarım direkt olarak Tugay'a yöneldiğinde üzerinin çıplak olduğunu gördüm. Sargı yapılırken canı yanıyor olmalıydı, bütün kasları gerilmişti ve maalesef ki bu görüntü onu daha çekici kılıyordu. Yüzüne renk gelmişti; onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar dinlenmiş görüyordum, gözlerinin altında morluklar yoktu, tamamen sağlıklı bir adam gibiydi. Sağlıklı görünmek Tugay'ın güzelliğini daha fazla ortaya çıkarmıştı.

Tugay başını kaldırıp bana baktığında yine o bilindik, sıcacık gülümsemesi dudaklarında yerini aldı. Aynı şekilde karşılık vermeye

çalıştım ama bunu başarabilmem neredeyse imkânsızdı. Dün yaşananlar, yaşadıklarım, sera, Giray'ın anlattıkları, hepsi o kadar üst üste gelmişti ki buraya gelirken yapacağım bütün rolleri unutmuştum bile.

"Sevgili Avukat," dedi Tugay gülümsemeye devam ederek, ardından sargısını değiştiren hemşireye baktı. "Ne deniyordu? İyi insan lafının üzerine mi gelir deniyordu?"

Odanın ortasına doğru ilerledim. "Benden mi bahsediyordunuz?"

Hemşirelerin ikisi de bana şaşkınlıkla bakıyordu ve o an ikisinin de dün yaşananları bildiğini ama Tugay'a söylemediklerini anladım. "Evet," dedi Tugay başını sallayarak. Hemşire bakışlarını benden ayırdı ve yeniden sargısına yöneldi. "Senin delirip delirmediğini merak ediyorlardı, ben de onlara senin harika cesaretinden söz ediyordum. İkisi de bugün gelmeyeceğini düşünüyordu." Bakışları hemşireye döndü. "İddiayı kaybettin."

Bana olduğu kadar başka kadınlara da nazik davranması hoşuma gitmişti ama insanları nasıl etkisi altında bıraktığının farkında değilmiş gibi davranıyordu ya da farkında olmasına rağmen bunu kullanmak hoşuna gidiyordu, bilemiyordum. "Evet, geldim," dedim onlara yaklaşarak. "Durumu nasıl?"

"İyi," dedi ayaktaki hemşire. "Çabuk iyileşiyor, rahat bir gece geçirdi fakat daha doğru bilgileri doktoru verebilir."

Tugay gözlerini kısıp öne doğru eğildi ve çocuksu bir tebessümle öyle tatlı baktı ki kalbim yumuşadı. "Bana gizli gizli ağrıkesici iğne vurdu hemşire, bu yüzden rahat uyudum."

"Ama bu bir sırdı," dedi bandajı saran hemşire.

"Avukatımdan sır saklamıyorum," dedi Tugay. Bu cümle avcumdaki yanık izinin sızlamasına neden oldu sanki. "Vücuduma giren her ilaçtan haberi olması gerekiyor."

Hemşire güldüğünde diğeri de onlara katıldı. Yaklaşık beş dakika sonra işleri bittiğinde odadan çıktılar ve bizi baş başa bıraktılar. Bileklerinde hâlâ kelepçeler vardı ve eldiven olmadığı için protez eli de ortadaydı. Ne kadar bakmamak için çaba versem de gözlerim oraya odaklandı. Tugay sırtını yastığa yaslarken aklımdaki tek şey o baltaydı.

Gözlerim protezinden gözlerine tırmanırken parmaklarımla paltomun düğmesiyle oynadığımı fark ettim. Tugay'ın yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi. "Yaklaşsana," dedi başını sallayarak. "Yüzünü daha yakından görmek istiyorum."

Birkaç adım attım, ardından sandalyeyi alıp o söylemeden sol tarafına götürdüm. Otururken bakışlarını üzerimden ayırmadığını fark ettim: gözlerime, yüzüme, boynuma, kıyafetime ve en son eldivenlere. Yeniden gözlerime tırmandığında rahatsız bir şekilde hareketlendi, ela gözleri kısıldı.

"Rahat bir uyku çekmene çok sevindim," dedim gülümsemeye çalışarak ama imkânsızdı. "Yani seni tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar dinlenmiş görüyorum."

"Ve ben de seni tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar mahvolmuş görüyorum," dedi net bir sesle. "Bir şey var." Kaşları çatıldı, gerildiğini hissettim. "Az uyumuşsun, normalde eşofmanlarla dışarı çıkmazsın, saçlarını bile taramamışsın, yüzünde renk yok." Gözleri eldivenlere kaydı, dikkatle baktı, ardından yeniden yüzüme odaklandı. "Babana mı bir şey yaptılar?"

"Hayır," dedim hemen.

"Saçma sapan haber başlıklarını mı kafaya taktın?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Umurumda bile değiller."

Nefes verdi ve yaslandığı yerden doğruldu. "Benim hakkımda mı bir şey duydun?"

Yutkundum. "Senlik bir şey yok," dedim ve gerginliğim arttı. "Aslında çok da büyük bir şey olmadı," dedim yalana başvurarak. "Sadece gelip ben söylemek istedim. Pek haber değeri taşıyan bir konu değil, merak etme."

"Avukat," dedi Tugay ciddiyetle. "Büyüklüğüne ve küçüklüğüne ben karar veririm, ne olduğunu söyle bana."

Gözlerimi kapattım ve kendi kendime hatırlatarak, *Sakin kal*, dedim. *Umursamaz davran, çektiğin acıyı hatırlama, içinde yaşa, tek başınayken ağla. Ona yansıtma, güçlü kal. Öyle umursamaz bahset ki o da umursamasın.*

Gözlerimi açtım, kendimi engelleyemeden gözlerime yaşların dolduğunu fark ettim. "Kahretsin," diye inleyip başımı önüme eğdim. Gözlerimi yeniden sıkıca yumduğumda Tugay hareketlendi, kelepçeleri zorladı. *Hayır Eftalya, bunu yapma.* "Bir şey gördüm de ondan böyleyim, aldırış etme lütfen."

"Ne gördün?" dedi Tugay endişeli bir sesle. "Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. "Yani üzgünüm ama dün yaşananlardan dolayı değil. Öyle değil, dün o kadar da acıtmadı ama başka bir şey var.

Yani onu düşündükçe..." Nefes verdim, tekrar alırken ellerim titremeye başladı. "Çocukken hiç isminin anlamına baktın mı? İnsan isminin anlamını merak eder, değil mi? Ben bakmamıştım, bilgisayarı annem yasaklamıştı. Çocukken çok oyun oynar mıydın? Peki denizkızlarını sever misin?"

Gülmeye çalıştım ama imkânsızdı. "Masallarda varlar ama ben denizkızlarını sevmem, nedeni de o kadar saçma ki..." Omuzlarım titremeye başladı. "Ben yemek yapamadım bu arada. Zamanım olmadı dünden sonra, özür dilerim." Saçmalıyordum, her şeyi berbat ediyordum. "Eftalya isminin anlamını biliyor musun?"

"Avukat," dedi Tugay yatakta hareketlenerek.

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi net bir sesle. "Denizkızı demek."

"Hayır." İç çektim ve ağlamaya başladım ama yüzüne bakmıyordum. "Hayır, denizkızı demek değil, bir çiçeğin adı. Ben öyle biliyorum, ben buna inandım, sen neden buna inanmıyorsun?" Daha fazla ağlamaya başladım. "İnancımı elimden alıp duruyorlar. Denizkızı değil işte anlamı, öğrenin bunu."

Tugay'ın oturduğu yerde hareketlenişi, ellerinin yumruk olup geri açılışı hepsini görebiliyordum ama yüzüne bakamıyordum. "Ya on saniye içerisinde ne olduğunu söylersin ya da ben bu hastaneyi birbirine katarım Avukat," dedi dişlerini sıkarak. "Kaldır başını, yüzüme bak ve ne olduğunu anlat."

Başımı kaldırdım, gözlerimi açtım ve bir damla yaş aktığında elimin tersiyle sildim. *Tek nefeste yap Eftalya, cesursun sen.* "Dün bana bir saldırı düzenlendi," dedim kısık bir sesle. Yüzündeki o hep tanıdığım yumuşak ifade öyle bir silindi ki bir daha o yumuşak ifadeyi göremeyeceğimi düşündüm. "Bana bir şey olmadı, sadece korku vermek için hazırlanmış bir saldırıydı. Örgüt de oradaydı ama bilemezlerdi, her şeyi kontrol edemezler sonuçta." Gözümden bir yaş daha aktı. "Sıkıntı şu ki sosyal medyaya düştü, BL örgütü birazcık zarar gördü ve itibarını zedelemeye çalıştılar. Bunun dışında..."

"Sikerim itibarımı Avukat," dedi sertçe sözümü keserek ve öne doğru eğilip yüzüme yaklaşarak. "Sana ne yaptılar onu söyle bana."

Gözümden bir damla yaş daha aktı. Sol elimi sol elinin üzerine koyduğumda soğukluğu avcumun içindeki o yangını iyileştirdi. Kendimi tutamayıp sandalyeden kalktım ve yatağa, hemen sol tarafına

oturdum. "Çok büyük bir şey değil, [illegible]
durduramıyordum. "Hani benim bir seram vardı ya," dedim. İç çektim, ardından yeniden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Orası yandı çiçeklerle beraber."

Başımı önüme eğdim ve hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım ama aksine daha yüksek sesle ağlamaya başladım. "İçinde senin hediye ettiklerin de vardı, hepsi mahvoldu. Cayır cayır yandılar." Gözyaşlarımı sildim ama durmuyorlardı. "Gerçekten büyük bir şey değil, bir başkası için önemsizdir bile ama benim için önemliydi. Kerem zaafıma oynadı."

Bir kez daha iç çektim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Bir tanesini kurtardım. Senin bana aldığın orkide vardı ya bir dalı solan. Ben onu canlandırmıştım, o dalı yine yandı ama kurtardım." Öyle çok ağlıyordum ki gözyaşlarımdan onu göremiyordum. "Aslında ağlamamam gerekiyordu ama bu konuda güçsüzüm, bu benim zaafım, başaramıyorum."

Dudakları aralandı, gözleri yüzümde gezinirken öfkesinin yanında kini, nefreti ve kötülüğü gördüm. "Senin..." dedi tane tane, "...çiçeklerini mi yaktılar?" Elleri sımsıkı yumruk halini aldığında gözleri bir an bile benden ayrılmadı. "Bana bunun gerçek olmadığını söyle," dediğinde benden önce kendinden korktuğunu anladım. "Yoksa..."

Başımı art arda iki yana salladım, ardından kendimden bile beklemediğim, hiç hesaba katmadığım bir şey yapıp Tugay'ın boynuna sarıldım. Omzunda ağlamaya devam ettim ve o an Tugay'a sarılmanın verdiği hisle kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki son atışlarını gerçekleştiriyor sandım. Tugay'ın kelepçelerinden ses geldi, ardından nefes verdi ve kelepçelerden kurtulmak için âdeta çırpındı.

"Ne olur hiçbir şey yapma," dedim ağlamaya devam ederken. Saçlarına dokundum, yeni yeni uzuyorlardı ama öyle yumuşaktılar ki karakterine tersti. "Üzüldüm ama geçer. Bunu yaşamam gerekiyordu, zaafımdan vurulmalıydım. Gerçekleri görmem gerekiyordu, her şeye çok anlam yüklememem gerektiğini bilmem gerekiyordu."

Tugay kelepçeden kurtulmak için çırpınmaya devam ederken, "Sana bir şey oldu mu?" diye sordu. Sesindeki nefretle kin öyle tüyler ürperticiydi ki vücudum kaskatı kesildi. Az önce hemşireye söylediği cümle kulaklarımda yeniden çınladığında yutkundum. Sır saklamayacağını söylüyordu, ben de ondan saklayamazdım. "Sana," dedi üstüne basa basa. "Bir şey oldu mu?"

Yavaşça geriye çekildim ve alnım alnına dokundu. Ardından ellerimi kucağıma yerleştirdim. Sakince sol elimdeki eldiveni çıkardım ve avcumu ona gösterdim. "Orkideyi alırken oldu, ateşi söndürmek istedim," dedim zorlukla konuşarak. "Ama acımıyor, merak etme. Damga daha çok acıtmıştı."

Başını hafifçe eğdi, yüzüne bakmıyordum ama elimi incelediğinin farkındaydım. İç çektim, ardından gözlerimi ona çevirdim. Yüzündeki o kinin ve nefretin yerine büyük bir acı geldiğini gördüğümde nefesim kesildi.

Tugay başını biraz daha eğip avcuma yaklaştı. Derin bir nefes alıp, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Neden olduğum her şey için." Ve sonra o da hiç ummadığım, beklemediğim bir şey yaparak avcumu öptü. Dudakları avcumun içine hafifçe dokunduğunda kalbim sanki durdu, sanki atmayı bıraktı, sanki ben iyileştim. Öyle narin bir şekilde avcumdaki yanık izinden öptü ki tüy kadar hafif bu öpücük bütün her şeye bedeldi. Bir kez değil, birkaç kez öptü art arda, sonra bakışları gözlerime tırmandı ve yeniden o nefreti, o kini gördüm.

"Tugay," dedim boğuk bir sesle.

"Ve bir kez daha özür dilerim," dedi yeniden. "Neden olacağım her şey için çünkü bu saatten sonra beni sen bile durduramazsın."

"Hayır," dedim acıyla. "Lütfen yapma. Bir şey yaparsan..."

Tugay bir anda ifadesini düzeltti, başını eğdiği yerden kaldırdı, gözlerindeki acıyı sildi ve kapıya bakarak, "Buraya bakın!" diye bağırdı. Bütün cümlelerimi yutmak zorunda kaldım. Çenesi kasıldı, gözleri gözlerimden ayrılmadı. "Buraya..." dedi hırsla, "...bakın!"

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında oturduğum yerden kalktım. Marco içeriye girdi. Gözleri direkt Tugay'ın üzerinde gezindi, ardından beni inceledi. "Güzel haber tez ulaştı demek," dedi kaşlarını kaldırarak.

Tugay kısık ama korkutucu bir sesle, "Başkan'ı ara," dedi Marco'ya. "Hemen." Marco birkaç saniye Tugay'ın bu kadarını yapmasının şaşkınlığıyla afalladı, ardından başını omzuna doğru düşürdü.

"Telefonun başında aramamı beklediğini sanmıyorum," dedi geçiştirmeye çalışarak. "Yani bunun için..."

"Ya şimdi Başkan'ı ararsın," dedi Tugay sert bir sesle. "Ya da bu hastaneyi cehenneme çeviririm."

"Tugay," dedim yanaklarımı silerek. "Bunu yapmaman gerekiyor, yaparsan sonucunda..."

"Başkan'ı ara!" diye kükredi Tugay ve geriye doğru bir adım atmak durumunda kaldım.

Marco bana baktı ve omzunu kaldırıp indirerek telefonunu çıkardı; birkaç tuşa basıp telefonu hoparlöre aldı. Dördüncü çalışta telefon açıldığında Başkan direkt, "Sorun ne?" diye karşılık verdi.

Marco telefonu Tugay'a yaklaştırdı. Tugay gözlerini karşısındaki duvara dikerek, "Sana iki seçenek sunuyorum," dedi otoriter bir sesle. "Ya Kerem Karaman'ın saklandığı yeri bana söylersin ya da şehri ateş altında bırakırım."

Başkan'ın alaya almasını bekledim ama o birkaç saniyelik duraksamanın ardından, "Kerem benimle değil," dedi. "Ona uzaklaştırma verdim, ne yaptığını bilmiyorum. Dün avukatına gerçekleştirilen saldırı yüzünden arıyorsan..."

"İkinci kez söylüyorum ve bunu ister tehdit olarak ister başka bir şekilde kayıt altına al." Gözleri duvardan bana döndü. "Ya Kerem Karaman'ın saklandığı yeri bana söylersin ya da şehri öyle bir yakarım ki gökyüzündeki bulutlar bile ateşten görünmez."

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Başkan. "Neden anlamıyorsun? Onunla bir işim kalmadı, çoktan yol verdim."

Tugay altdudağını dişlerinin arasına aldı ve öyle bir ısırdı ki kanatacak sandım. Ardından nefes verdi ve gülümsedi. "Üçüncü kez söylemeyeceğim," dedi telefona bakarak. "Avukatımın *her gözyaşına karşılık bir yangın* çıkacak. Alevler altında kalmamaya çalış Başkan çünkü seni zamanı geldiğinde bizzat ben yakacağım."

Başıyla işaret verdiğinde Marco, Başkan'ın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı. Marco bana döndü, bu kadarını beklemediği açıktı. "Bunu yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum bir aptal gibi. Elbette yapacaktı, gözlerimin içine baktığında bile bunu görebiliyordum.

Tugay, "Kelepçeleri açmazsın değil mi?" diye sordu Marco'ya.

"Sınırları zorluyorsun Tugay Demir Çeviker," dedi Marco kaşlarını çatarak.

Tugay nefes verdi, ardından bir anda kelepçeleri çekiştirip hırsla, "Özellikle açamayacağım kelepçelerden taktırdın bana değil mi?" diye sordu. "Sadece beş dakika istiyorum, beş dakika ver. Sonrasında istersen günlerce hiç kelepçeleri çıkarma."

Marco başını iki yana salladı. "Şu anda bu imkânsız," dedi. Sesinden hiçbir duyguyu alamıyordum. Kapıya baktı ve dışarıdaki adım seslerini işittiğinde, "Biliyordum," diye mırıldanıp kapıdan çıktı.

Tugay biraz daha kelepçeleri çekiştirdi. "Yapma," dedim yatağın ucuna yaklaşarak. "Bileklerine zarar vereceksin."

Doğrulmaya çalıştığında bunu da başaramadı. "İlk defa bu kadar nefret ediyorum bu kelepçelerden," diye hırladı, sonra gözlerimin içine baktı. "Sen bana sarıldın ve ben karşılık veremedim, bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Nasıl bir çaresizlik olduğunu?" Sağ bileği kanamaya başlamıştı. "Her şeyi telafi edeceğim Sevgili Avukat, söz veriyorum." Gözleri avcuma kaydı ve derin bir nefes verdi. "Senden bir şehri aldılarsa sana bir ülke vereceğim, yemin ederim bunu yapacağım."

"Öyle bir beklentim yok Tugay," dedim dik durmaya çalışarak. "Seni de suçlamıyorum. Bütün bunların olacağını bilerek seninle bir yola çıktım; öğreniyorum, büyüyorum, değişiyorum. Çok daha kötüsü olacak, biliyorum ama artık hazırım." Kapının önündeki sesler arttı. "Yine de bir sera yangınının bu kadarına değeceğini hiç sanmıyorum. Kararını bir kez daha düşün."

Omuzları gerildi. "Sana ne dediğimi unuttun mu?" diye sorarken çenesini havaya kaldırdı, gerçekten bütün dünyaya hükmedebilecekmiş gibi. "*Bir kez daha canın yanarsa şehri ateş altında bırakırım*, dedim Sevgili Avukat. Beni bu yola, daha fazla kötülüğe onlar itiyor."

Kapıda polisler belirdi. "Solumdasın, bunun ne demek olduğunu daha fark etmedin mi sen?" Sağ eli yumruk oldu ama bakışları yumuşaktı. Sanırım Tugay Demir Çeviker'i en doğru bu şekilde tanımlayabilirdim. "Bütün dünya için önemsiz olan o çiçekler senin için önemliyse benim için de önemlidir. Tek bir dalına bile kıyamam, kıydırmam. Adının anlamı çiçek mi olsun istiyorsun? Adının anlamını çiçek yaparım, herkese de bunu böyle ezberletirim, kimse değiştiremez."

Yeniden gözlerim doldu ama ondan gizleyerek başımı önüme eğdim. "Zaten yeterince insan senden korkuyor," diye mırıldandı. Onu vazgeçirmeye çalışıyordum. "Bütün bunlar örgütüne zarar vermez, itibarını zedelemez, adını kirletmez. Eğer..."

"Benim avukatımı mı yakacaklar?" diye sordu sözümü keserek. "Benim avukatıma mı zarar verecekler? Benim avukatıma mı saygısızlık yapacaklar? Benim avukatımı mı mahvedecekler?" Başımı kaldırdım, yeniden göz göze geldik. "Bütün bu insanlar sana da saygı duyana kadar durmayacağım. Benden önce ceketlerinin önünü senin için iliklevecekler, söz veriyorum, her şeyim üzerine."

Dayanamayarak, "Neden?" diye sordum. "Neden ben?"

İçeriye dört polis memuru girdi, arkalarında ise Marco vardı. "Başkan'ın emri," dedi Marco. "Dışarı çıkman gerekiyor Avukat."

Tugay onları duymazdan gelerek, "Vardır bir nedeni," dedi başını sallayıp. Polisler arkama geçti ve beni çıkarmak için kapıya doğru götürmeye çalıştılar ama dimdik durmaya devam ettim. "Öyle bir nedendir ki *hiçbir yasağı dinlemez.*"

Başımı omzuma düşürdüm ama polis memurları koluma girdiğinde kendimi onlardan kurtardım ve kapıya doğru yürüdüm. Zihnimden geçen ise yasakları dinlemeyen Tugay Demir Çeviker'in kendisine nasıl yasaklar koyduğu ve onları artık dinlemediğiydi.

Tam iki gün geçmişti ve her yerde öyle büyük bir sessizlik vardı ki neler olduğunu düşünmek bir yana dursun, kimseye ulaşamıyordum. Örgütteki birçok kişi evde bile değildi. Sinan iyileşme sürecindeydi bu yüzden genelde uyuyordu. Meryem ben olmadan köşke gelmek istememişti, bu yüzden hâlâ Nigâr'da kalıyordu ve benim onu gidip almaya halim yoktu.

Köşk o kadar büyüktü ki nereye gitsem kayboluyordum. Odamda kocaman bir yatak, kocaman bir dolap, kocaman üç ayna vardı. Sanki durmadan kendimi izlememi istiyorlardı. Aynaların birinde, *Güzelliğinin farkına var*, yazıyordu ve bu çok tuhaftı.

Kocaman raflar vardı, yasaklanan kitaplar ve filmler. Bir raf şarap şişeleriyle doluydu. Oda rengârenkti, dolap beyazdı, duvarlar mürdüm rengiydi, raf sarıydı, aynalar bile süslenmişti. Defne'ye bu odanın daha önce kime ait olduğunu sorduğumda benim için hazırlandığını söylemişti. İçimden bir ses Tugay'ın bu şekilde dizayn ettirdiğini söylüyordu ama bu kadarını düşünmüş olabileceğine pek imkân veremiyordum.

Bu iki günün çoğunu odada geçirmek zorunda kalmıştım. Bütün o kitaplara ulaşmak, filmleri izlemek fazlasıyla keyifliydi. Sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaşmıştı ki Giray köşke döndü.

Ve şu an yine büyük bir aracın içindeydik, sabahın beşiydi, beni yatağımdan kaldıran Gamze olmuştu. Üzerimi giymeme fırsat bile tanımadan beni arabaya bindirmişlerdi ve nereye gittiğimiz hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. Korkmam gerekip gerekmediğini bilemiyordum ama örgütün yanında zaten pek korkmuyordum. Giray'a ne sorarsam sorayım, cevap vermiyordu.

Yolculuk neredeyse bir buçuk saat sürdü. Bu süre boyunca Giray'ın ağzını bıçak açmadı, arabayı kullanan Ufuk ise dikiz aynasından

gülücük gönderip gönderip önüne dönüyordu. Büyük minibüsün içinde iki tane bilgisayar vardı, düzenekler hazırdı. Bu bir kâbus olabilir miydi? Yine bir felaket mi yaşanacaktı?

Sonunda araç durduğunda gökyüzü yeni aydınlanmaya başlamıştı. Bir arazinin ortasında olduğumuzu fark ettim. Çevrede hiçbir şey yoktu, uzakta müstakil evler vardı fakat bizim bulunduğumuz yer öyle ıssızdı ki ışık bile yoktu. Yutkunup Giray'a döndüm ve inadımı kırarak, "Beni öldürüp gömmeyeceksiniz değil mi?" diye sordum yarı alaylı yarı ciddi. "Öyleyse söyleyin de önden bayılayım."

Giray başındaki maskeyi çıkarıp güldü. Gözleri uykusuzluktan mahvolmuştu ama yüzünde günler sonra keyifli bir ifade vardı. "Sadece sürpriz," diye mırıldandı.

"Sürpriz mi?" diye sordum. "Ölümümü bir sürpriz gibi görmen gözlerimi yaşarttı." Bu kez daha geniş güldüğünde doğrulup bilgisayarlara uzandı ve ekranları açtı.

Birkaç dosyaya girdi, ardından bağlantı sağladı ve en sonunda kameralara eriştiğinde kaşlarım çatıldı. Ekran ilk önce dörde bölündü, ardından altıya, sonra sekiz ve en sonunda on ikiye. Her kamera bir binayı gösteriyordu. Giray cebinden eski bir telefon çıkardı. Neler döndüğünü anlamamla dudaklarımın aralanması ve elimle ağzımı kapatmam bir oldu.

On iki kameranın da gösterdiği binalar Krallık'a ait parti binalarıydı. İnsanlara zarar gelmesin diye zaman olarak sabaha karşı seçilmişti fakat Krallık'ın uğrayacağı zarar akıl kârı bile değildi. Bütün bunların dışında son üç kameradaki evler Kerem'e aitti. Bir tanesi babasının, ikisi kendisinin. Milyonlar verdiği evler karşımda duruyordu.

Giray elindeki telefonu bana uzatmadan mesaj kısmını açtı. "Bir ve on iki arası istediğin sayıyı yaz," dedi rahat bir sesle. "Sen yazdıktan birkaç saniye sonra oradaki bina patlayacak ve yangın çıkacak. Hepsinin yanında uzaktan kumandayla o bombaları kontrol eden bir adamımız var."

Kalbim hızlanmaya başladı, bunun korkudan olmasını dilerdim ama hayır, heyecandandı. "Bunu..." dedim şaşkınlıkla, "...gerçekten yapacak mısınız?"

Giray gülümsedi, kaşlarını kaldırdı. Omzunu silkerek mesaj kısmına 3 yazdı ve kameraya baktı. Tam yirmi beş saniye sonra üçüncü kameranın gösterdiği binada büyük bir patlama oldu. Dört katlı binanın her katında camlar patladığında ve yangın her yeri sardığında geriye

doğru çekilmek zorunda kaldım. Bu kez Giray 5 yazdı, on altı saniye sonra beşinci kameradaki bina da patladı. Sonra 7 yazdı, o binanın patlaması da çok kısa sürdü.

"Bu kadar basit," dedi Giray telefonu bana uzatırken. "Durma, devam et. Sen yapmazsan ben yaparım."

"Siz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Delirmişsiniz."

"İnan Tugay'ın bu kadar delireceğini ben de düşünemezdim," diye beni onayladı Giray. "Ama her şeyin bir bedeli vardır Avukat. O bedeli ödeyecekler." Telefondan yeniden bir tuşa bastı, bu kez dördüncü kameradaki bina patladı. Bu binayı biliyordum, birkaç kez girip çıktığım bir yerdi. Hatta ilk aşağılandığım yerdi.

"Biz bunu birkaç sene önce planladık aslında," dedi Giray itiraf ederek. "Ama zamanını senin belirlemen çok şaşırtıcıydı."

"Bir tane de ben söyleyeyim mi, ne olur?" dedi Ufuk önden. "Uğurlu rakamım 2."

Giray gülerek 2 yazdı, tam yirmi üç saniye sonra ikinci kameradaki parti binası da patladı. Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Hem şaşkındım hem korkuyordum hem heyecanlanmıştım. Bir anda Giray'ın elinden telefonu çekip aldım ve Kerem'in evlerinden birinin numarasını tuşladım. Saniyeler içinde ev alevler altında kaldığında beklemeden diğer iki evini de patlattım. Parasına, malına ne kadar değer verdiğini biliyordum. O evlerden birinde olmayabilirdi ama başına geleni duyduktan sonra çılgına dönecekti.

Giray diğer tuşlara da bastı ve Krallık binaları saniyeler içinde alevler altında kaldı. Az önce sakin görünen on iki kamera görüntüsü duman altındaydı. Benim belki de bir oda kadar küçük seramın ateşi gibi can yakmazdı bu binalar ama bu karşılık Tugay'a göre telafiyse daha ötesi olamazdı.

Ufuk radyoyu açtığında bir kadının heyecanlı konuşmasını duydum. "Son dakika haberiyle günaydın demek içler acısı," diyordu kadın. "Alınan bilgilere göre tam dört semtte Krallık'a ait parti binaları patlatıldı." Kadın duraksadı. "Hayır beş," dedi ardından afalladı. "Altı." Giray gülmeye başladığında Ufuk sırtını koltuğa yasladı ve sesi biraz daha açtı. "Ekipler olay yerlerine ulaşıyor. Vatandaşlarımızın sokağa çıkmasını istemiyor, BL örgütünü lanetliyoruz."

Ufuk kanalı değiştirdi, başka bir radyo programındaki adam çok daha heyecanlıydı. "Alınan bilgilere göre tam yedi semtte Krallık binalarına saldırı düzenlendi."

Ufuk bir kez daha kanalı değiştirdi. "Bu vicdansızlık!" diye haykırıyordu adamın biri. "Bu insanlar idam edilmeli."

Ufuk yine değiştirdi. "Gelen bilgilere göre BL örgütünün yaptığı kesinleşti. Her binanın karşısındaki duvara aynı cümlenin yazıldığı söyleniyor."

"Ne cümlesi?" diye sordum.

Giray konuşmak için hamle yaptı fakat radyodaki adam onun yerine cevap verdi: "*Her gözyaşı bir yangın.*" Gözlerim kocaman açıldı. "Altında bu kez sadece BL değil, TDÇ de yazıyor. Bu bir suç itirafı ya da kişisel bir mesele. Başkanlık şu an için fazlasıyla sessiz."

Sanki dilim tutulmuştu. Yaşananları kavramak ve içinde olduğum olayları çözmek oldukça zordu ama bakıldığında bunun başından beri yapılan en büyük darbe olduğunun farkındaydım.

Giray telefonu koltuğun üzerine attı, ardından Ufuk'a aracın kapısını açmasını söyledi. Neler olduğunu söylemiyordu. "Bu kadarla sınırlı değil," diye mırıldandı. Arkasından bakarken arabadan indi ve benim de inmem için başıyla işaret verdi. Üzerimdeki kalın şişme monta sıkıca sarılıp araçtan indiğimde botlarıma eriyen karların çamuru bulaştı. Giray bagaja ilerlediğinde silah çıkaracağını sandım ama bir paketle bana yaklaştı. Paketi bana uzattı, üzerinde bir kâğıt vardı.

"Arabanın önüne doğru git Avukat," dedi. "Seni orada bir sürpriz bekliyor."

Hem bu kadar cehennem gibi hem de bu kadar cennet gibi hissettirmesi o kadar tuhaftı ki... Giray'ın elinden paketi alırken titrediğimin farkında bile değildim. Paketi hafifçe salladım, ardından üzerindeki kâğıtta yazanı okudum. Yazılanlar kalbimin teklemesine neden oldu.

Müvekkilinden Sevgili Avukat'ına...

Tugay'ın el yazısıydı, artık el yazısını tanıyabiliyordum. Geriye doğru bir adım attım, ardından hemen arabanın önüne doğru ilerledim. Karşılaştığım manzarayla ellerim o kadar titredi ki paket neredeyse düşecekti.

Kocaman çitlerle çevrili, seramın belki de on katı bir bahçe vardı önümde. Yağmura ve kara alışık olan bitkilerin bulunduğu yer açıktı. Tohumlar yeni ekilmiş gibi görünüyordu. İlerisinde yağmurdan zarar görebilecek bitkilerin üzeri naylonla kapatılmıştı. Hemen yanında tıpkı seram gibi camdan bir oda vardı; odanın içi ise çiçeklerle doluydu. Orkideler, laleler, papatyalar, lavantalar... Kaybettiğim bütün çiçekler ölmemiş gibi o serada duruyordu.

Çitlerin hemen yanında ise bir tabela vardı. Üzerinde *Eftalya Çiçeği* yazıyordu.

"Aklımı kaçıracağım. Delireceğim," diye fısıldayıp bir adım attığımda heyecandan neredeyse bayılacak gibiydim. Küçücük seram yanmıştı ama artık kocaman bir bahçem vardı ve sadece çiçeklerden ibaret değildi. Belki de ağaçlarım olacaktı, belki de o ağaçlar meyve verecekti.

Arkamdaki aracın radyosundan patlama haberleri geliyordu, şehir alev altındaydı ve bu saldırıyı düzenleyen Tugay Demir Çeviker'di. Tam karşımda kocaman bir bahçe vardı, bahçeye benim adım verilmişti, her ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü ve bunu bana hediye eden de yine Tugay Demir Çeviker'di.

Cehennem hemen arkamdaydı ama önümde kocaman bir cennet vardı. Tugay Demir Çeviker'i tanımlayacak bir başka cümle de bu olmalıydı.

Gökyüzü biraz daha aydınlanırken elimdeki paketi yırtarak açtım ve içinden bir elbise çıktığını gördüm. Beyaz ve üzerinde rengârenk çiçekler olan bir elbiseydi. Askılı ve kısaydı; hem tam bana göre hem de bana o kadar uzak bir elbiseydi ki... Günler sonra ilk kez gülümsediğimde artık ne hissettiğimden tam olarak emin değildim. Sanki yer sarsılıyordu ama ben gökyüzünde, bulutların üzerindeydim.

Elbiseyi sımsıkı elimde tutarken katlanmış kâğıdı hızla açtım ve o düzensiz ama düzenli görünmesi için çabaladığı cümleleri okumaya başladım. Her cümle başka bir kalp atışıydı ve kalbim Tugay'ın adını haykırıyordu.

Sevgili Avukat'ım,

Sana adınla hitap etmemem, o güzel ve anlamı derin ismini bilmediğim anlamına gelmez. Ezberledim, defalarca içimde tekrar ettim, hatta sadece bununla sınırlı kalmadım, anlamı bir çiçekten gelen ve bütün herkesin kabul etmesi gereken ismine özel bir bahçe hazırlattım.

Eftalya Çiçeği Bahçesi.

Sana ait, sadece senin ve izin verirsen sana daha fazlasını hediye edeceğim çiçeklerle dolacak.

Senden bir şehri aldılarsa sana bir ülke vereceğimi söylemiştim. O küçük ve tatlı seran senin şehrindi. Bu bahçe de senin ülken, her karışıyla sana ait; gideni geri getirmez ama çok daha iyisiyle yeniden inşa etmemize neden olabilir. Cansız olanı canlandırmakla üstüne yok. Senin için öleni geri getiremesem de

renkleri ve kokuları yeniden dünyana kazandırıyorum. İnsanlar önce ev alır, sonra bahçesini hazırlar Sevgili ve Güzel Avukat'ım, değil mi?

Ama sen öyle bir kadınsın ki ezber bozduruyorsun. İlk önce bahçen oldu, ardından bahçenin arkasındaki o boşluğa bir ev dikilecek senin için. İstediğin gibi dizayn edebileceğin, her şeyiyle ilgilenebileceğin ve yine sadece sana ait olan. Şehrin aleşinden uzak, huzurla nefes alabileceğin bir ev. Merak elme, orada kimse sana dokunamaz. Orası senin güvenli kalen olacak.

Bütün bunların dışında örgülümü benimle yönelmen yönündeki teklifim hâlâ geçerli. Yanıma gel, önümde dur, çeneni kaldır. Teklifimi kabul ettiğin gün bu elbiseyi giy ve karanlık dünyamızdaki renklerin en çok seninle parladığını bana göster.

Yaşamak zorunda kaldığın her kötülük için yeniden özür diliyorum ve iyileştirmeyeceğinden emin olsam da yanan avcundan bir kez daha öpmek istiyorum.

Mahkûm değil, senin mahkûmun,
Tugay Demir Çeviker
Özgürlüğümüze,
Birlikte.

SAVAŞA RAĞMEN

Tugay Demir Çeviker'in Giray Pusat Çeviker'e yazdığı mektup...

BL örgütünde sadece iki kişinin canı kalbimle beraber alıyor. Biri sensin, öz kardeşim, ikizim. Sana bir şey olursa bu benim de ölümüm demektir; canın her şeyim.

İkinci kişi ise avukatım, Eflatya Alatar. O ölürse ben de ölürüm. Kural bu, gerçek bu, olması gereken bu. Canım için savaş vermeyeceğim ve boyun eğeceğim tek olay avukatımın ve senin ölümündür.

Ve beni böyle bir şeyle karşı karşıya bıraktığın, avukatımın canının yanmasını engellemediğin, avcunda bir yanık izi oluşmasına neden olduğun, çiçekleri yanarken akıttığı her gözyaşı için önce kendi adıma, sonra senin adına suçluluk duyuyorum.

Bir savaştayız, bu savaşta her şeyi kaybetmeyi göze alabilirim ama göze alamayacaklarım var; bunu fark et çünkü aynı hata tekrar ederse dönüşeceğim kişiden ben bile korkuyorum.

Senden üç isteğim olacak.

Birincisi, Sevgili Avukat'ımın akıttığı gözyaşı kadar parti binası patlatılacak. Bu da on iki parti binası demek.

İkincisi, Çevik arazisinde iki gün içinde kocaman bir bahçe hazırlanacak, her detayı düşünülecek. Seneler önce avukatıma aldığım o hediyeyle verilecek bahçesi ona. Evet, aldığım o elbiseyle. Bahçenin hemen yanına tamamen korunaklı bir ev dikilecek. Bahçeye ise Eflatya Çiçeği adı verilecek. Evet, Eflatya Çiçeği.

Üçüncüsü, bütün duvarlara Eflatya'nın anlamının çiçekten geldiği kazınacak ve insanlara bu aşılanacak. Örgütlekiler de aksini iddia etmeyecek, bu da yeni kural.

Duvara yazılan her cümlede sadece BL imzasını kullanıyoruz ama avukatımla ilgili olanların altında bizzat benim imzam yer alacak. Krallık da, halk da, karşı gelenler de, destekleyenler de bilecek ki ben Eflatya Alatar'ın arkasındayım, önündeyim ve yanındayım.

Kafandan geçen cümleleri duyabiliyorum kardeşim. Onları susturan yasaklar hâlâ geçerli.
En azından sizin için.
Avukatıma iyi bak ve ona kendine iyi bakmayı öğret.
Yakın zamanda karşılıklı viski içmek dileğiyle. Seni özlüyorum.
İkiz kardeşin,
Tugay Demir Çeviker

Eftalya Atalar

Kurak topraklarda çiçek açar mıydı? Kalbim sanki kurak bir topraktı da Tugay kalbimde bir çiçek açtırmıştı ve ben kalbimin kurak olduğunu onu tanıyana kadar bilmiyordum.

Ondan etkilendiğimi ya da karşı konulmaz bir şekilde ona çekildiğimi elbette inkâr edemezdim fakat aklı başında bir kadınken aklımın başından gittiğini hissetmek hazırlıksız yakalandığım bir durumdu.

Her duyguya direnç gösterebilecek biriyken içimdeki duyguya direnç gösteremiyor olmam benim yanlışım mıydı yoksa benim dışımda her kim olursa olsun Tugay'a aynı duyguları mı hissederdi, bilemiyordum.

Hayat gerçekler ve hayaller diye ikiye ayrılırdı. Tugay Demir Çeviker de bunların tam ortasında durup bana bakıyor gibiydi. Onun bir Suç Kralı olması, mahkûm olması, ülkenin yarısının ondan nefret etmesi, gözü kara kişiliği, korkusuzluğu, tek hamleyle ülkeyi yangın yerine çevirebilmesinden oluşuyordu bu gerçekler ve hepsi Tugay Demir Çeviker'in zararlı bir adam olduğunu haykırıyordu.

Hayalleri ise seram yandığı için hediye edilen çiçeklerle elbiseler, atılan kahkahalar, her şeye rağmen savaşta sırt sırta vermek oluşturuyordu. Yaşanan her güzellik de hayal olarak nitelendirilebilirdi çünkü yaşadığımız dünyada bütün bunlar hayalden ibaretmiş gibi görünüyordu.

Öyle imkânsızdık ki ve öyle zorduk ki...

Avukatlığımın, onun mahkûmluğunun ve suçlarının yanı sıra bir savaşın ortasındaydık. Bir adım öncesi hayaller olduğunda bir adım sonrası gerçeklere açılabiliyordu. Bağlılıklarımız bir süre sonra canımızı yakacaktı, hisler bir süre sonra yozlaşacaktı. Yaşadıklarımız ağırlaşacaktı, biz tükenecektik.

Bu savaşı bir gün Tugay kazanabilirdi ama bu savaşta kayıplar vereceği de kesindi ve bir savaşın ortasında hissedilen bütün duygular da o kayıplarla yok olup giderdi.

Fakat karşı koyamıyordum. Ona karşı koyamıyordum.

Ve artık kendimi de engelleyemiyordum.

Bu bana karşı nazikliğinin, hediyelerinin, direnişinin, dokunmasa da hissettirdiği dokunuşlarının çok ötesindeydi. Tugay Demir Çeviker kaderimmiş gibi değil, kaderimi belirleyecek o kişiymiş gibi hissediyordum. İnsanın kaderinden kaçamayacağından emindim.

Örgüte ait olan köşkteki salondaydım, o büyük masada tek başıma oturuyordum. Vakit sabaha karşıydı ve Tugay'ın hediyesini almamın üzerinden tam bir gün geçmişti. Kalbimde hâlâ yanmaya devam eden seramdaki o yangını söndürüp neden olduğu her şeyi –bunu ben istemiştim, onu suçlayamazdım– öyle güzel affettirmişti ki geriye sadece avcumdaki o yanık izi kalmıştı.

Ve o bir kez daha öperse bu yanık da iyileşir gibi geliyordu.

Herkes uyuyordu ama benim gözlerime uyku girmiyordu. Gözlerimi kapattığımda sadece onun yüzü canlanıyordu ve kalp atışlarım hızlanıyordu. Birini düşünerek uyumaya çalışmak uyku kaçırabilirdi. Bense onu düşünmekten öte artık zihnimde yaşatmaya başlamıştım.

Tugay Demir Çeviker mektubunun sonuna *mahkûmun* yazmıştı ve aklıma, *Mahkûmiyet hiçbir zaman tek taraflı olmaz,* cümlesi gelmişti fakat bunun dışında, *Bir kadına mahkûm olmak çok acınası,* dediğini de hatırlıyordum.

Benim uykularım onu düşünürken kaçıyordu. Peki onun uykularında ben var mıydım?

Saatlerdir bütün haberlere, hakkımızda yazılan her şeye bakmıştım. On iki parti binasının patlaması büyük ses getirmişti, herkes Tugay'ın acımasızlığını konuşuyordu, onu destekleyenler bile korkuyordu. Krallık uzaktan çalışma sistemi başlatmıştı çünkü başka bir patlama olmasından korkuyorlardı. Başkan sessizdi, sadece yazılı bir bildiri yayınlayıp bunun terör saldırısı olduğunu söylemişti. Krallık kendisinin sebep olduğu birçok olayın üstünü bu şekilde örterdi. Elbette kimse inanmamıştı.

Bu kez üzerini örtemeyecekleri kadar ortalık karışmıştı. Halk sokağa çıkma yasağını umursamadan ellerinde silahlarla barbarlık yapıyordu. Hem Krallık'ı destekleyenler hem desteklemeyenler. Ölümler

başlamıştı, insanlar inandıkları şeyler için savaşıyordu. Haber kanalları durmadan son dakika haberleri geçiyordu, dış ülkeler bizim için barış mesajları yayınlıyor ama herhangi bir yardımda bulunmuyordu.

Önceden insanlar sosyal medyada açıkça düşüncelerini yazmaya çekinirken artık çekinmemeye başlamıştı; hapse girmeyi bile göze alıyorlardı. Yasaklanan kitaplardan replikler paylaşıyorlardı, sokaklarda müzik açıp yasakları çiğniyorlardı.

Ve basına yayılmasa da Krallık kendi adamlarına o insanları öldürtüyordu.

Fakir halk zenginlerin evini yağmalamaya başlamıştı. Marketler birkaç günlüğüne açılmayacaklarını duyurmuştu ama çoktan camları patlamış, bütün mallar çalınmıştı.

Krallık'ın bütün bunlara bilerek izin verdiğine emindim. Eninde sonunda o insanlar için yasa çıkarıp hepsini resmi gerekçelerle öldüreceklerdi.

Tugay Demir Çeviker tek koluyla Krallık'a başkaldırıyor, biz mi başkaldıramayacağız? Yarın saat 13.00'da herkesi Meydan'a bekliyoruz.

BL örgütü olmasaydı nefes bile almayacaktık. O örgüte minnettarım.

BL örgütü liderinin yanarak can verdiğini görene kadar rahat bir nefes alamayacağım. Serbest kalsa bile yaşayabileceğini mi düşünüyor? Krallık çok yaşa! Başkan, sen çok merhametli bir lidersin. Başımızdan eksik olma.

Sıra benim hakkımdakilere gelmişti.

Tam on beş saattir Avukat Eftalya Atalar'ın adı gündemden düşmüyor. Acaba bütün bunları okuyup ne düşünüyor? Bu nasıl cesaret azizim...

Eftalya Atalar fahişenin önde gideni. Senelerdir örgütleymiş ve Krallık'a ajan olarak sızmış.

Bunun altında komik bir yorum vardı: *Tugay Demir Çeviker bu, boru mu? Bazen sadece Eftalya Atalar olmak istersin...*

Ben o avukatın zorla tutulduğunu düşünüyorum. Hiçbir açıklama yapmıyor, kurucunun arkasında bile durmuyor.

Adnan Atalar'ın kızını koynuna alan Krallık mallığı var üzerimde...

Can yakıcı yorumlar da vardı.

Bu avukatın lekeleri ne ayak?

Daha güzel bir avukat olsaydı kurucuyla yakıştırırdım ama yok, olmaz bunlardan bir şey...

Aptal aptal aşk romanları mı yazacaksınız? BL örgütünü kuran adam o kadar salak mı?

En can yakıcı olansa şuydu: *Bu savaşı kaybedecekler. Hem avukat hem de kurucu cehennemin dibini boylayacak. Krallık daima yaşayacak.*

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım ve e-postalarıma girdim. Resmi e-posta hesabım mesajlarla dolmuştu. Yarısı destekliyor, yarısı ölmemi istiyordu. Üzerimde öyle bir baskı vardı ki her mesajı açmaya girdiğimde ellerim titremeye başlamıştı çünkü sevginin yanındaki nefret her zaman daha korkutucu olabiliyordu. Bir adam durmadan bana önce tecavüz edip ardından yakacağını ve küllerimi Başkan'a sunacağını söylüyordu.

Hızla e-posta hesabımdan çıkıp özel e-posta hesabıma girdim ve babamla görüşmek için gönderdiğim e-postaya cevap gelip gelmediğini kontrol ettim. Üçüncü kez aynı yanıt gelmişti.

Babamla görüşmem resmi bir şekilde yasaklanmıştı. Yasalar değil, kurallar böyleydi ve Krallık'ın kuralları yasalardan elbette daha büyüktü. Sadece görüşmem yasaklanmamıştı, hakkında haber almam dahi yasaktı. Yaptırımları can yakıcı olacağından ulaşmayı deneyemiyordum çünkü biliyordum, telefonlarım dinleniyordu.

Elimi saçlarımdan geçirirken nefes verdim ve göğsümde sıkışan o acıyı görmezden gelerek bir kez daha babamla görüşmek için talep gönderdim, sözümü çok dinleyeceklermiş gibi yasalardan da bahsederek.

Tam e-posta hesabımdan çıkacağım sırada bir e-posta daha geldi.

Konu: Tugay Demir'le görüşme talebi

Gönderen: Derya Keçeci

Kaşlarım çatıldı, bu e-posta adresim genelde Krallık belgelerinde geçen adresimdi ve Krallık'a yaranmak için nefret maili atan avukatlardan başka kimse yoktu.

Hemen bu e-postayı açtım.

İyi sabahlar,

Size ulaşmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonunda bu e-posta adresini buldum. Öncelikle rahatsızlık verdiğim için üzgünüm.

Ben Derya Keçeci, Tugay Demir'in çok eski bir tanıdığıyım. Beni yanlış anlamayın, gazeteci değilim. Zaten Tugay'a bahsederseniz beni tanıyacaktır.

Onunla görüşmek ve son bir kez konuşmak istiyorum. Bu isteğimi yerine getirirseniz çok mutlu olurum çünkü çok önemli bir konu.

Teşekkür ederim.

Saygılar.

Kaşlarımı o kadar çatmıştım ki alnım acımaya başladığında serbest bıraktım ve e-postayı birkaç kez daha okudum. Bir fırsatçı mıydı? Hayran? Düşman? Dost? Değilim demesine rağmen gazeteci de olabilirdi.

"Günaydın."

İrkildiğimde elimdeki kahve bardağı sarsıldı. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Giray'ın girdiğini gördüm. Altında siyah bol bir eşofman vardı, üstünde ise siyah bir atlet. Uykudan yeni uyandığı için baygın bakıyordu ama beni gördüğünde yaşadığı şaşkınlık ortadaydı. "Erken uyanmışsın."

"Hiç uyumadım," dedim bilgisayar ekranını indirip ona dönerek. "Bir süre de uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Giray başını sallayıp kendine kahve doldurdu. "Seni uyutmayan nedir Avukat?" diye sordu karşımdaki sandalyeye otururken. "Yoksa rahat ettiremiyor muyuz?"

Gülümsemeye çalıştım. "Hayır, sizinle alakalı değil. Genel olarak neler olacağını düşünmekten uyuyamıyorum. İç savaş çıktı. Bu kez gerçek bir iç savaş hem de. Hastaneler bile doldu."

"Hımm," dedi Giray umursamaz bir sesle, ardından kahvesine baktı. "Olur öyle ya."

Dudaklarım aralandı, ardından bilgisayarı işaret ettim. "Keşke sizin kadar rahat olsaydım ama olamıyorum. Birkaç saat sonra neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Bütün ülke bizi konuşuyor. Krallık bu kadar sessizse çok kötü olaylar çıkaracağı içindir. Kerem Karaman için de geçerli. En sessiz kalan da o." Giray kahve bardağına bakmaya devam etti. "Bütün bunların olacağını göze almıştınız değil mi?"

"Ne bekliyordun ki?" dedi bana bakarak. "Sadece ülkenin değil, dünyanın bile konuştuğu bir adamın avukatısın. Bu yola isteyerek ya da istemeyerek girdin ama sonuç olarak buradasın. Ölsek de kalsak da bu yolun sonunu görmeye çalışacağız. Birbirimizi korumaktan başka çaremiz yok." Sesinde endişe ya da öfke yoktu. "Merak ediyorsan benim de istediğim hayat bu değildi ama görüyorsun ya buradayım."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığımda, "Babamla görüş yasağım var," diye mırıldandım. "Sadece görüş yasağı da değil, iyi olup olmadığını bile öğrenemiyorum. Ben bu yola babam için savaşmak üzere çıktım ve şimdi onun için savaşamıyorum bile. Ne yapacağım?"

Giray duraksadı, ardından elindeki bardağı masaya koydu. "Zaaflarından vuracaklar elbette Avukat," dedi. "Ne bekliyordun? Adil bir dövüş mü?"

"En azından bir çaresi olabilir diye düşünüyordum." Bakışlarımı yere indirdim. "Kardeşimi bile almaya gidemiyorum ona ne cevap vereceğimi bilmediğimden."

Giray derin bir nefes aldı, başını hafifçe eğdiğinde göz göze geldik yeniden. "Görüş ayarlayabileceğimi sanmıyorum ama iyi olup olmadığı hakkında gün içinde sana haber veririm, olur mu?"

Gülümsedim, bu kez içtendi. "Teşekkür ederim," dedim, ardından bilgisayara baktım. "Bu arada Derya diye birini tanıyor musunuz?"

Giray kahve bardağını yeniden alırken donakaldı. "Derya Keçeci mi?" diye sordu direkt.

"Evet." Kahvesini içmeden yeniden masaya bıraktı. "Ne oldu? Örgütten biri miydi?"

Giray saçlarını karıştırdı, dağınık olan saçları daha fazla karıştı, sonra ensesini ovaladı. "Örgütle alakası yok," dedi birkaç saniye sonra ve boynunu çıtlattı. Gerilmişti. "Tugay'la alakası var."

Kaşlarım havalandı ve dikkatli bir şekilde ona baktım. Hareketlerinden tedirginliği okunuyordu. "Ah," diye mırıldanırken ellerimi koyacak yer bulamadım. "Özel biri mi?" Beni onayladı. Bakışlarımı kaçırdım, masanın üzerindeki bardağı ittim. "Yani sevgilisi mi? Öyle biri mi? Tugay hayatında kimsenin olmadığını söylemişti, o yüzden bunu bilmiyordum. Bilseydim sormazdım."

Bilgisayarın yanındaki Tugay'a ait dosyaları düzeltmeye başladım. "Bana ulaşmış, Tugay'la görüşmek istiyormuş, önemliymiş. Ne bileyim ben sevgilisi olduğunu. Sevgili." Güldüm, ardından kaşlarım çattı. "Keşke yalan söylemeseydi."

Giray gülmeye başladığında gözlerim ona döndü. Bakışlarımı gördüğü anda daha fazla gülmeye başladı. "Hayatımızda böyle bir pembe dizi eksikti," dedi gülmeye devam ederken. "Zaten yeterince boka batmamıştık amına koyayım, bir de bu çıktı. Harika gerçekten."

"Ne?"

"Çok komiksin şu anda." Bardağıyla bardağıma vurdu. "İç savaş çıkmış ama senin dertlere baksana Avukat."

"Ne demek istiyorsun ya?" diye sordum öfkeyle. "Bana yazmış, görüşmek istediğini söylemeye cüret etmiş. Ben de sana sordum. Sevgilisiyse size ulaşsaydı."

Giray daha fazla güldüğünde öfkeyle ayağa kalktım. "Tamam tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sevgilisi falan değil. Tugay sence şu

an öyle durumlara vakit ayırabilir mi?" Kaşları kalktı. "Gerçi bir çiçek bahçesine vakit ayırabiliyor ama."

Kollarımı önümde bağladım. "Kim o zaman?"

"Eski sevgilisi," dedi Giray da ayağa kalkarak. "Hapse girmeden, hatta bu örgüt kurulmadan önce bayatındaydı. Tek ciddi ilişkisiydi ama seneler önce bitti. Birkaç kez görüşe gittiğini biliyordum ama sana yazması tuhaf olmuş sahiden."

Alayla nefes verdim ama bir şey söylemeden önce zihnimi susturmam gerekiyordu. "Neden ayrıldılar?" diye sordum direkt.

"Bu Tugay'ın özeli."

Umursamaz bir şekilde, "Eskisiyse neden görüşmek istiyor?" diye sordum. "Yani ajan olabilir mi? Tugay onu gerçekten sevdiyse veya hâlâ seviyorsa zaafıyla oynamak istiyor olabilir..." Giray yine alayla bakmaya başladı. "Şöyle bakmaktan vazgeç."

"Avukat," dedi son heceyi uzatarak. "Bunları Tugay'a sormaya ne dersin? Eminim sana harika cevaplar verecektir."

Ya verdiği o harika cevaplar aklımdan geçenler gibi olursa? Ya onun adını duyduğunda ifadesi değişirse, heyecanlanırsa ya da görüşmeyi kabul ederse? Ya zaafıysa? Aralarında büyük bir ilişki yaşanmasaydı, kadın seneler sonra görüşmek istemezdi, öyle değil mi? Ya Tugay onu hâlâ seviyorsa? Tugay onu ne kadar sevmişti? Daha önce hiç âşık olmadığını söylemişti, ciddi olduğunu düşünmüştüm ama beni mi kandırıyordu?

Kalbim kasıldı ve midemde buruk bir his canlandı. Ağrı gibi.

"İyi misin?" dedi Giray elini sallayarak. "Dünyaya dön Avukat."

Başımı salladım, altdudağımı yediğimi canım acıdığında fark ettim. Önüme gelen saçımı arkaya attığımda dosyaları bilgisayarın üzerine koydum. Ardından Giray'a, "Biraz uyuyayım," diyerek konuyu geçiştirdim. "Öğlen Tugay'ın yanına gideceğim."

Giray'ın beni izlemeye devam ettiğini fark ettim. "Bahçe ve ev için teşekkür etmem gerekiyor. Vicdanını rahatlatmak için bu kadar büyük bir hediye vermesine gerek olmadığını söyleyeceğim."

"Vicdan mı?" diye sordu. "Senin için yaptıklarının vicdanla ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Tugay genel olarak sürprizlerden nefret eder. Ne alır ne verir; katı kuralıdır." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama senin için bir ev dikiyor."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Sürprizlerden hoşlanmıyor mu?"

"Hayır," diye yanıt verdi. "Kendi planı dışında gelişen her şeye karşıdır. Kasım 29 doğum günüydü, Kasım 28'de kendini hücreye kapattırdı. Zaten kutlayamazdık ama denememizi de engelledi." Dudaklarım aralandı. "Sana yaptığıyla kendi kuralını çiğnedi."

Öyle bir nedendir ki hiçbir yasağı dinlemez, diyen sesi kulaklarımda çınladı.

"Kurallara bu kadar karşı gelen bir adamın kendine ve çevresindekilere bu kadar kural koyması ne kötü," dedim çenemi kaldırarak. "Birinin de ona başkaldırması gerekiyor bence."

Giray başını omzuna doğru yatırdı. "Aklından ne geçiyor?"

Bilgisayarı ve dosyaları yeniden masaya bıraktım. "Tugay ne sever?" diye sordum. "Normal hayatında yani? Özgürken." Son kelime canımı acıtmıştı. "Nelerden keyif alır?"

"Avukat," dedi Giray işaretparmağını kaldırarak. "Ona hediye vermek istiyorsan..."

"Söylesene," dedim üzerine giderek. "Bana neleri sevdiğini söyle."

O an Tugay'ı bütün bu karmaşaların ortasında tanımaya bile fırsat bulamadığımı fark ettim. Normal bir gününde ne yapardı? Bunu merak ediyordum. Tugay'ı delicesine tanımak istiyordum.

Giray düşündüğümden uzun bir süre düşündü. Ardından daha fazla canımı acıtarak, "O kadar uzun süredir özgür değil ve o kadar süredir boka batmış durumda ki onu normal biri gibi düşünemiyorum," dedi.

Yutkunup içim acıyarak ona baktım. "Öyle söyleme," dedim. "Mahkûmiyetine rağmen normal bir insan gibi yaşamaya çalıştığına şahit oldum, bunu kaybetmek istemiyor." Benimle gökyüzünü paylaştığı günü hatırladım, yüzündeki o canlı ifadeyi, keyfi, hissettiklerini. "Ve imkânsızlıkların ortasında imkân yaratmakta onun üstüne yok." Sesimdeki hayranlığı gizleyemiyordum. "Bir kereliğine ben de bunu yapabilirim, hem sürekli o bana bir şeyler verecek değil ya. Kızarsa ya da tepki verirse..." Bu ihtimal kırıcıydı. "Her neyse, söylesene Giray, düşün."

Giray kahveyi kafasına dikti. Ardından parmaklarıyla şakaklarını ovalayarak, "Ona ne verebileceğini düşünüyorum," dedi. "Basketbol oynamayı sever, koşmayı, film izlemeyi, gezmeyi, uçmayı, piyano çalmayı..."

"Tugay piyano mu çalıyor?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet." Başını salladı. "Annem çalıyordu, ona da bana da öğretti. Ben sıkıldığım için bıraktım, Tugay devam etti." Ellerine baktı. "Gerçi

şu an çalabilecek durumda değil, pilotluğunun yanında piyano çalabilmesi de imkânsızlaştı."

"İmkânsızlıklar imkân dahilinde," diyerek hızlı bir yanıt verdim, ardından hevesle gülümsedim. "O halde müzik dinlemeyi de seviyor."
Giray onayladı. "Sevdiği bir şarkıyı ya da grubu biliyor musun?"

"Ona bir konser bileti mi vereceksin?" diye sordu. "Bu da imkânsız çünkü yasaklandılar."

"Hayır," dedim heyecanla. "Konseri ona götüreceğim, ona şarkıların yasaklandığı bu ülkede müzik dinleteceğim. Kuralları hiç edeceğim."

Giray'ın dudakları aralandı. Cesaretime mi, durumun imkânsızlığına mı yoksa başka bir şeye mi şaşırdığını bilmiyordum ama dudaklarını tekrar kapattı. "Bir fikrim var," dedi geriye doğru adım atıp. "Beni takip et."

Heyecanla gülümsediğimde başıyla işaret verdi. Birlikte salondan çıkıp merdivenleri çıkmaya başladık. "Giray?" dedim heyecanlı bir sesle.

"Efendim Avukat?"

"Evde iki kilo mandalina var mıdır?"

"Ne?" Merdiven basamaklarında durdu ve bana baktı. Ardından hızla devam etti. "Marco'yla tanışmışsın."

Başımı salladım. "Bana iki kilo mandalina bul. Çok önemli."

Güneş kış mevsiminde olmamıza rağmen bugün parlak bir şekilde gökyüzündeki yerini almıştı ve hiç uyumadığım halde kendimi iyi hissediyordum; insanlar bu duyguya ne derdi bilmiyordum ama ben heyecan diye nitelendirirdim.

Giysi dolabının karşısında iç çamaşırlarımla dururken valizden çıkardığım bütün o koyu kıyafetlerin asılı olduğunu gördüm, bunu ben yapmıştım. Siyah elbise, koyu mor elbise, kahverengi elbise, bir siyah elbise daha, lacivert takım, siyah takım, siyah pantolonlar, ceketler, gömlekler. O kadar ciddi kıyafetlerdi ki hepsi annemin o hep bahsettiği kadın(!) gibi giyinen Eftalya Atalar'a aitti.

Ve şimdi fark ediyordum, çocukken de renkli kıyafetlere annem hiç alıştırmamıştı beni. Renkli tokalar, renkli etekler, fırfırlılar... Hiçbiri yoktu. Milletvekilinin kızı olduğum için daha düz kıyafetler giyerdim. Gerçi bir dönem çok kilolu olduğum için annem sadece siyah giyinmemi söyleyerek beni aşağılardı ama üzerimde bıraktığı etki yine inanılmazdı.

Annem bu süreçte bana on sekiz mesaj atmıştı. On ikisi öfke doluydu, dördünde kendini acındırıyordu ama dikkatimi sadece iki mesaj çekmişti.

Sen hiçbir zaman onlar gibi olamazsın, diyordu. *Cesaretin yok, seni anlıyorum.*

Diğer mesajda da, *Korkaksın sen, günün sonunda yine kaçacaksın Eftalya ama ben kollarımı açmayacağım*, diyordu.

Büyük ihtimalle basından kaçtığım görüntüleri izlemişti. Bunun hem ona hem Krallık'a inanılmaz keyif verdiğine öyle emindim ki.

Bakışlarını dolabın soluna kaydı, tam sol tarafta diğerlerinden ayrı bir askıda Tugay'ın bana aldığı beyaz çiçekli elbise duruyordu. Örgütün başına geçmeyi kabul ettiğimde giymemi istemişti ama henüz bu konuda bir karara varabilmiş değildim. Örgütün başına geçmek istemiyordum. Çünkü bu kadarının bana bile fazla olduğunu düşünüyordum.

Ama artık o koyu kıyafetleri de giymek istemiyordum. Krallık yanlısı, korkak, kendisiyle problemleri olan ve kendisini gizlemek için elinden gelen her şeyi yapan Eftalya Atalar'ın koyu kıyafetlerine elim gitmiyordu. Çünkü ne istediğimi artık anlayabiliyor, kendi isteklerime artık saygı duyabiliyordum. O kadar çiçekli elbiseyi boşa almamıştım, ben onları istiyordum. Aslında yansıttığımdan çok daha farklı olduğumu biliyordum.

Dolabın kapağını sertçe kapattığımda ve hızlı adımlarla valize ilerlediğimde hiç çıkarmadığım ve giymeyeceğime emin olduğum çiçekli elbiseleri çıkardım. O kadar azını almıştım ki yanıma, bu bile canımı sıktı ama elime ilk gelen elbiseyi kaldırdığımda gülmeye başladım. Bu elbiseyi aldığımı Kerem de görmüştü ve bana hiçbir şekilde yakışmayacağını söylemişti. *Sen avukatsın Eftalya, böyle ciddiyetsizliklere gerek var mı?*

"Siktir git Kerem Karaman," diye mırıldanıp açık sarı, üzerinde mavi çiçekleri olan elbiseyi bir an bile düşünmeden üzerime geçirdim ve en büyük tabumu kırdım. Krallık'ın, insanların, hatta kuralların ne söylediğinin bir önemi yoktu. Annemin söylediklerinin ise hiç yoktu. Ben ne istersem onu yapardım ve ne istersem onu giyerdim.

Ayaklarıma köşede duran krem çizmeleri geçirdikten sonra aynaya yöneldim ve saçlarımı geriye doğru attım. Elbisenin kolları uzundu, boyu ise kısa. Anneme göre bir avukata yakışmayacak kısalıktaydı. Kalp şeklinde dekoltesi vardı ve göğsümdeki o çoğu insanın tiksinerek baktığı beyaz leke apaçık ortadaydı. Boynuma doğru tırmanmaya başlamıştı. Biraz daha ilerlerse yüzüme, belki de kirpiklerime kadar gelecekti. Kötü bir görüntü müydü?

Aynaya biraz daha yaklaştığımda kumral saçlarımın arasında da beyaz turamlar gördüm.

Bu şu an umurumda değildi, yarın umurumda olabilirdi belki ama şu an umurumda değildi. Boynuma kadar uzanan ve tenimden daha açık olan o beyaz lekeler, üzerinde duran yarım ay damgası... Gizlemeyecektim. Tugay ensesindeki o damgayla yaşayabiliyorsa ben de bununla yaşayabilirdim.

Saçlarımı taramaya başladığımda yeni duştan çıktığım için burnuma o güzel şampuan kokusu geliyordu. Dudaklarımı renklendirip rimel sürdüm, makyajı düşündüğümden fazla yaptığımda gülmeye başladım.

Tam o esnada kapı çaldı. "Gir," dedim keyifle. Birkaç saniye sonra Sinan başını eğip içeriye baktı ve beni aynanın önünde gördüğünde bakışlarını kaçırdı. Ardından bir kez daha baktı, gözleri kocaman oldu. "Sinan," dedim sargılı koluna bakarak. "Odana geldim ama uyuyordun."

"İlaçlar," dedi şaşkınlıkla bana bakarak. "Çok uyu..." Boğazını temizledi. "Çok uyutuyor." Beni süzdü birkaç kez, sonra içeriye geçip kapıyı kapattı. Eşofmanlarıyla duruyordu, benimle gelmemesi konusunda savaşamayacağı için mutluydum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum, masanın üzerindeki eldivenlere ilerleyerek. Onları da takacaktım, özellikle timsah simgesi olanı. Kıyafete yakışıp yakışmaması umurumda bile değildi.

"Çok..." dedi doğru kelimeyi bulmaya çalışarak. "Çok farklı görünüyorsun. Seni ilk defa böyle görüyorum." Kaşları çatıldı, elini saçlarından geçirdi. "Çok renklisin, parlaksın." Birkaç kez daha süzdüğünde heyecanla kendi etrafımda döndüm. Kaşları havalandı. "Eftal," dedi şaşkınlıkla. "Bambaşka biri olmuşsun."

"Sadece istediğim gibi biri oldum," dedim başımı sallayarak. "Kötü mü görünüyor?"

"Hayır, çok güzel olmuşsun," dedi hemen. "Sadece..." Boğazını temizledi. "Şaşırdım. Dışarıdaki dünyaya tamamen zıtsın."

"Eh," dedim çantayı elime alıp. "Bu hoşuma gitti işte."

"Acaba deliriyor musun?"

Gülmeye başladım. "Henüz değil." Hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Öyle bakmaktan vazgeç," dedim uzun paltoyu da elime alarak. "Bugün kendimi gerçekten iyi hissediyorum."

"Bu ses tonunu biliyorum." Duruşu dikleşti, çenesini kaldırdı. "Bir şeyler yapacaksın sen."

"Evet." Saçlarımı önüme aldım. "Göz önündeyken geri plandaymışım gibi davranmaktan vazgeçeceğim."

"Bu da ne demek?"

"Görürsün." Kapıya doğru yürüdüm ve tam kapı koluna uzanmıştım ki Sinan elini bileğime yerleştirip beni engelledi.

Gözlerimin içine baktığında düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldık. "Endişeleniyorum," dedi boğuk bir nefes vererek. "Senin için, hayatın için, her şey için Eftal. Farkında değilsin ama abartmaya doğru gidiyorsun ve ben seni engelleyemiyorum." Başını iki yana salladı. "Ve sadece bu kadar da değil, bütün bunların ortasında bir rüzgâra kapıldın."

Bekledi. Doğru kelimeleri seçtikten sonra, "Bu kez rüzgârdan kurtulamayacak gibisin ve ben de seni kurtaramayacağım çünkü her şey seninle ilgili," diye devam etti. "Aklınla ilgili." Gözleri kısıldı. "Kalbinle ilgili."

Beni bu hayatta en iyi tanıyan insanlardan birinin Sinan olması bazen dünyanın en rahatlatıcı olayı olsa da bazen fazlasıyla çıplak hissettirebiliyordu. Bileğimi elinden kurtarmak için yavaşça çekerken, "O rüzgâra kendi isteğimle kapıldıysam kurtulmak isteyen kim Sinan?" diye sordum.

"Kendi isteğinle mi?" diye sordu imalı imalı.

"Kendi isteğimle," diye yanıtladım hızla. "Çünkü kim olduğumu artık biliyorum, gerçekte kim olduğumla tanıştım. Koyu elbiseleri giymeyi isteyen hiçbir zaman ben değildim. İlk önce kendime başkaldırmayı öğrenmem gerekiyor, sonra insanlara. Bu benim kendime başkaldırmış halim."

Yutkundu, gözlerimin içine dikkatle baktı. "Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun Eftal."

"Kastettiğin her neyse onu da yaşamam gerekiyorsa yaşarım," dedim başımı sallayarak, ardından kapıyı açtım. "Annem için istediği kıyafetleri giydim, sözde itibarım için Krallık'ın yanında durup onların davalarına baktım ve birçok aptal insanı savunup avukatlık yaptım."

Ona yaklaştım. "Babamı kurtarmak için sevmediğim bir adamla nişanlandım, aşağılandım, hor görüldüm, dövüldüm, boyun eğdim. Kendime saygımı kaybettim, hatta bu kadar sene kendime saygım bile olma-

dağını fark ettim. Babamın hep bahsettiği o onurun ne olduğunu artık biliyorum. Bu şekilde mi mahvolacağım? Bırak mahvolayım, en azından hayattaki en büyük korkum gerçekleşmez de anneme benzemem."

Cevap vermesini bile beklemeden kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde aşağıdan gelen gürültüyü duydum. Örgüttekiler hararetli bir tartışma içinde gibiydi. Kerem'in adının geçtiğini duydum, Kral-lık'ın, hatta babamın da adı geçti sonra. Biri Eftalya çiçeğinden bahsetti. Salona adım attığım anda ise hepsinin bakışları bana döndü.

Neredeyse bütün örgüt üyeleri buradaydı, yirmi küsur insan salonu doldurmuştu. Bazılarının adını bile bilmiyordum ama onların beni tanıdığına emindim. Giray önündeki kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı, sonra Sinan gibi yeniden dönüp baktı. Hepsinin yüzünde aynı şaşkınlık olduğunun farkındaydım.

"Vay canına," dedi Gamze ıslık çalarak. "Avukat'ı cenaze kostümlerinden ayırabilen o yüce güç ne acaba?"

Defne baştan aşağı beni süzdü, sonra Giray'a baktı. Aralarında ne konuşma geçtiyse Defne gülümsedi.

"Bizim kostümleri tahmini ne zaman böyle yaparız?" diye sordu Red. Masanın üzerinde bağdaş kurmuştu. "Siyah tulumların bizi karizmatik gösterdiğine eminim ama şöyle bakınca kıskanmadım değil."

Ufuk, Red'e bakıp yüzünü buruşturdu. "Çiçekli tulum mu giyeceğiz? Bir hayal etsenize bizi o şekilde."

"Giray'ı o şekilde düşündüm," dedi Gamze ve kahkaha atmaya başladı. Diğer birkaç kişi de ona katıldığında Giray hepsine öyle bir bakış attı ki put kesildiler ve sessizliğe gömüldüler. Gülmeye devam eden sadece Defne'ydi, elbette ederdi çünkü onun ayrıcalığı vardı.

"Bence çiçekler Avukat'a özel," dedi Defne, Red'e bakarak.

Giray ise beni şaşırtarak, "Ve belki de bizim simsiyah kıyafetlerle olmamız gerekiyordur Avukat'ın ortamızda çiçekli renkli elbisesiyle durabilmesi için," diye yanıt verdi. "Asıl bunu hayal edince etkileyici görünüyor." İmalı imalı bana baktığında bir kez daha hareketlerinde Tugay'ı gördüm. "Öyle değil mi Avukat? Gerçi bunu Tugay'a sormak gerek."

Boğazımı temizledim ve konuşmaları duymazdan gelerek, "Ufuk," dedim başımı sallayarak. "Gidelim mi?"

"Ali. Serdar." Giray örgütteki iki kişinin adını verdiğinde ikisi de ayaklandı. "Siz de onlarla gidin. Nefes gibi Avukat'ın yanında duracaksınız."

Ali neredeyse iki metre boyundaydı, Serdar ise ondan birkaç santim kısaydı ve ikisi de öyle iriydi ki sanki bu görev için biçilmişlerdi. İkisi de hemen Giray'ın emrine uyup yanıma geldi. Ufuk da geldiğinde afallamış bir yüzle salondan çıktım.

"İriliklerine ve boylarına bakmayın Eftalya Hanım," dedi Ufuk arabanın kapısını açarken. "Sizi en iyi ben korurum." Ali'yle Serdar güldü ama cevap vermediler.

"Hiç kuşkum yok Ufuk," dediğimde benim arabama doğru gidiyorduk. Arabanın yanına geldiğimizde camlara film çekildiğini fark ettim, arabayı kurşun geçirmez hale getirdiklerine emindim. "Ve ön koltuğa oturmak istiyorum, sen benim şoförüm değilsin." Açtığı kapıyı ittim ve ön yolcu koltuğuna oturduğumda Ali'yle Serdar şaşkınlıkla birbirlerine baktı. Ufuk ise gülerek ayak uydurdu ve sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

Köşkün civarında bir tek insan bile yoktu ama o bölgeden çıktığımız gibi diğer günlerin aksine kalabalık olan sokaklarla karşılaştım. Çekinmeden duvara yazı yazan insanlar vardı, polisler devriye geziyorlardı ama hiç kimseye bir şey yapamıyorlardı. Dükkânların kepenkleri inmişti, bazılarının camları kırılmıştı.

Yol devam ettikçe daha fazla patlayan camla, yıkılmaya başlayan evlerle, hatta kaldırımda yatan üstü örtülü insanlarla karşılaştım. Nefes almakta zorlandığımda elim göğsüme doğru gitti ve o an duvardaki o cümleyle karşılaştım.

"Beş dakika bile olsa güneşi hissedebiliyorsak bütün imkânsızlıklar imkân dahilindedir. Savaşmaya değer. Her şey için!"
BL

"Ufuk," dedim yazıyı göstererek.

"Kurucu yazdırdı," dedi Ufuk ne soracağımı anlayıp. "Özellikle belirttiği cümlelerinden biriydi."

"Bu cümlenin anlamını..." Lafı ağzıma tıkan başka bir duvar yazısı görmemdi.

"Denizkızları masallara aittir, Eftalya ise bütün güzel kokuları içinde barındıran bir çiçektir."
TDÇ

"Ufuk!" dedim gözlerimi kocaman açarak.

"Eftalya Hanım, bağırmayın lütfen," dedi Ufuk o yazının da önünden geçerken. "Yorum yapma hakkımız yok, tepki veremem ama öğrendik, Eftalya çiçek demekmiş. Aksini iddia edemeyiz."

"Eftalya çiçeği, özgürlüğümüzün simgesidir."
BL

Elimle ağzımı kapattım. Tugay'ın herkese Eftalya'nın bir çiçek adı olduğunu ezberletmeye çalışması, hatta bunu özgürlüğün simgesi haline getirmesi beni şaşkına uğratmıştı. Duvarlarda cümleleri vardı, buna alışıktım ama artık o duvarlarda benim için de cümleler mevcuttu.

Üstüne üstlük artık ilk defa kişisel olarak da imza atıyordu ve kendi imzasının geçtiği cümlelerin hepsi benim içindi. Sadece ben görmüyordum; herkes görüyor, şahit oluyordu ve Tugay bundan asla çekinmiyordu.

Duvarlarda imzasız Eftalya çiçeği yazıları da vardı, bunları insanlar yazmış olmalıydı. Bana adımın anlamının çiçekten geleceğini herkese öğretmek konusunda verdiği söz bu şekilde gerçekleşecekti.

"Ufuk," diye mırıldandım bir kez daha.

"Eftalya Hanım, ne olur..." dedi Ufuk, direksiyonu sıkıca tutarak. "Yorum yapma hakkım yok, gerçekten yok. Öyle bir yok ki..." Dikiz aynasından arkasındakilere baktı, ardından fısıldayarak, "Bunu nasıl yaptınız? Kurucu Eftalya'ya çiçek demeyeni örgütünde istemiyor, bunun yayılması için elinden geleni yapıyor. Şimdi değil ama belki elli sene sonra bu öyle bir yayılmış olacak ki herkes Eftalya'nın anlamını çiçek diye bilecek. Tamam, ben Eftalya'ya çiçek derim, hiç önemli değil ama bunu nasıl yapabildiniz?"

Gözlerim kocaman oldu, ona döndüm. "Delirmiş," diye fısıldadım ama dudaklarıma konan gülümsemeyi silemiyordum. "Her şeyi çok abartıyor." Ufuk şöyle bir bana baktı, önüne döndü, sonra imalı imalı bir kez daha bana baktı. "Anlıyorum," diye mırıldandığında dudaklarını birbirine bastırdı. "Elbette anlıyorum Eftalya Hanım."

"Neden öyle baktın ki?"

"Aklıma bir söz geldi de. Sizinle ilgili bir durum değil."

"Ne sözü?"

"Körler sağırlar birbirini ağırlar. O hesap," dedi başını omzuna düşürerek.

Gülmemek için kendimi tutarak, "Sen az önce Tugay Demir Çeviker'e kör mü dedin, sağır mı?" diye sordum.

Ufuk gözlerini kocaman açarak, "Tövbeler olsun," dedi yüksek bir sesle. "Ben asla öyle bir şey söylemedim." Kıkırdamaya başladığımda Ufuk aynı ifadeyle yüzüme dönüp baktı, Tugay'dan çekindiği ortadaydı.

"Bu kadar korkma," dedim kıkırdarken. "Bunu ona söylesek güler."

"Güler mi?" diye sordu. "Onunla yüz yüze tanışmadım, bilmiyorum ama tanıyanlardan dinlediğim kadarıyla ketum ve ciddi biri. Güleceğini sanmıyorum, hiç sanmıyorum."

"Gülecek," dedim başımı sallayarak. "Görürsün."

"Nasıl yani?"

Başımı cama çevirdiğimde hastaneye yaklaştığımızı gördüm, aracı arka kapıya yaklaştırıyordu. "Çünkü aynısını ben ona söyleyeceğim." Ufuk'un yine gözleri kocaman açıldı. "Ve aracı ön kapıya çek Ufuk. Basından kaçmayacağım."

Ufuk bu kez şaşırıp gerçekten büyük bir tedirginlikle baktı, ardından dikiz aynasından arkadakilere baktı. Ali ve Serdar hareketlendi. "Bu çok tehlikeli," dedi Ufuk. "Sizi sıkıştıracaklar." Aracı yavaşlatmaya başlamıştı. "O kalabalığa girdiğinizde kaçamazsınız. Arka kapıda duran gazetecilerle, ön kapıda duran gazetecilerin..."

"Ufuk," dedim ön kapıyı işaret ederek. "Dediğimi yap ve bagajdan mandalinaları almayı unutma."

Ufuk çaresizce hareketlendi. "Giray delirecek," dedi ama sözüme karşı gelemeyeceği için aracı ön kapıya doğru sürmeye başladı. O sırada kapının önünde bekleyen basın ordusunu gördüm, yarısının da arka kapıda beklediğine emindim ama burası gerçekten de daha kalabalıktı. Onun dışında hemen ilerisinde BL destekçisi olan yirmi, yirmi beş kişilik bir topluluk da yerde oturuyordu, ellerinde pankartlar vardı.

Araç ön kapıya yaklaştığında basından bir kişi bizim tarafımıza baktı, sonra diğerlerini dürttü ve bir anda hepsi öyle koşmaya başladı ki gülümsemeden edemedim. Girişe birkaç metre kala araç durduğunda bütün basın arabanın çevresinde daire oluşturmuştu.

Bu kez başımı eğmedim, susmadım aksine kameralara baktım. "Savaştıklarının arkasında durmayı öğrenmezsen kimse de senin arkanda durmaz Ufuk," diye mırıldandım. "Bu bir duygu bile olsa."

Bir cevap vermesini beklemeden kapımı açtığımda bütün basın benim olduğum tarafa yöneldi. Hemen arkamdan Ali'yle Serdar da inip arkama geçtiler. Yürümedim, kaçmadım, çenemi kaldırdım ve uzatılan mikrofonlara baktım. Krallık kaçacağımı düşünüyordu, bu görüntümün altında ezileceğimi fakat yine onlara istediklerini vermeyecektim.

"Eftalya Atalar şu an canlı yayındayız," dedi orta yaşlı bir muhabir mikrofonu burnuma kadar sokarak. "Ve sizi herkes izliyor. Bir Suç Kralı'nın avukatı olmak size ne hissettiriyor? Krallık'a ihanetiniz ne zamandan beri devam ediyor?"

Gülümsedim ve mikrofona yaklaştığımda hepsi öyle bir sessizliğe gömüldü ki çoğunun gözlerindeki nefret beni öldürecek derecedeydi ama bazıları da öyle bir bakıyordu ki içten içe desteklediklerini anlayabiliyordum.

"Öncelikle," dedim kendimden emin bir sesle. "Müvekkilim *sevgili* Tugay Demir Çeviker'in Suç Kralı olmadığını ve haksız yere yargılandığını söylemek isterim." Mırıldanmalar başladı, hastanenin pencerelerine insanlar çıktı, herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu. "İkinci olarak Krallık'a ihanet etmiş falan değilim. Asıl ihanet yasaya vurulan darbedir. Ben sadece bir avukatım, görevim savunmak. Bunu elimden almak için böyle bir iftira atılması itibarımı zedeler."

Dudakları aralandı, başka bir muhabir hızla sözü devraldı. "Suçsuz olmadığı çıkardığı ayaklanmalardan belli, ülkede iç savaş çıktı. Bütün bunların sorumlusu olmak size de suçlu hissettirmiyor mu?"

"Hayır," dedim net bir sesle. "Sorumlu olabilmek için nedenleri benim doğurmam gerekirdi, öyle değil mi? Ne müvekkilimin ne de benim bir ateş yaktığımızı düşünüyorum. Bir suçlu aranıyorsa aynalara bakmak gerekir. Hepinizin aklında aynı düşünce var, öyle değil mi? Bu kadın bu şekilde konuşma cesaretini nereden buluyor? Hayır, bu konuşma cesareti değil, bu fikir özgürlüğü. Bilmeniz gerekiyor ki bugün söylediklerim yüzünden yarın mesleğime son verilirse bu ülkede savunulan fikir özgürlüğü de kalmamıştır. Hatta ben tam şu an konuşurken bu yayın kesilirse ve devamı verilmezse bu ülkedeki fikir özgürlüğü komik olmayan bir şakadan ibarettir."

Kadın bir muhabir hafifçe gülümseyerek, "Tugay Demir Çeviker'in serbest kalacağına inancınız var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim aynı gülümsemeyle. "Yasalar devreye girerse elbette."

"Yasalar Tugay Demir Çeviker'in idam edilmesi gerektiğini de savunuyor," dedi öfkeyle bir adam. "Ve idam edilecek." Nefretle kurduğu cümlenin ardından ona baktım, tek kaşımı kaldırdım. "Öyle değil mi?" diye sordu hızlı bir şekilde.

Ben cevap veremeden başka bir muhabir söze karıştı. "En başından beri örgütle beraber olduğunuz doğru mu?"

Cevap vermemi beklemeden diğeri konuştu. "Kerem Karaman'la nişanlıyken ona ihanet ettiniz, bunun sebebi örgüt müydü yoksa Tugay Demir Çeviker mi?"

Dudaklarım aralandı, diğer muhabir söze karıştı. "Tugay Demir Çeviker'in sosyopat olduğu konuşuluyor. Başka bir kaynakta da geçmişte üç kadına tecavüz ettiği söyleniyor." Gözlerim kocaman açıldı. Krallık'ın iftiraları insanların inandıklarına dönüşüyordu. "Bu yüzden sizi yanında zorla tuttuğuna dair de söylentiler var. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"*Benim müvekkilim* asla ama asla bir tecavüzcü değil," dedim baskın ve sert bir sesle. "Asılsız cümlelerle bana gelmeniz de suç."

"Ama sizi yanında zorla mı tutuyor?" diye sordu muhabir direterek.

Ben cevap vermeden diğer muhabir konuştu. "Vücudunuzda Krallık damgası taşıyorsunuz, bunu istemeyerek yaptığınızı düşünmüyoruz. Sadece onu savunan bir avukat mısınız yoksa örgütle beraber misiniz? Halkın merak ettiği asıl soru bu."

Bu kez gerçek bir sessizlik oldu. Patlayan flaşlar, kameralar, mikrofonlar, meraklı gözler, ileride benim cevabımı bekleyen BL destekçileri... Hepsi beni bekliyordu. Sadece onu savunan bir avukat olduğumu söylersem nefretin yarıya ineceğini biliyordum, hatta belki de en başından beri savaştığım o yasa için gerçek bir direniş gösterecektim.

Yine iki seçeneğim vardı. İlki sadece avukatı olduğumu söylememek ve Tugay'ın da BL örgütünün de yanında durmaktı; ikincisi ise sadece bir avukat olduğumu dile getirmek ve kendimi biraz da olsa temize çıkarmaktı.

Ama Eftalya Atalar her zaman birinci yolu tercih ederdi.

Sol elimi kaldırdım, üç kez göğsümdeki damgaya vurdum. Ardından elimde damganın üzerini kapattım, eldivenin tersindeki timsahı gösterip tarafımı göstermek istermiş gibi. Elim tam kalbimin üzerine denk gelirken bakışlarımı kameraya çevirdim. "*Güç*," dedim çenemi havaya kaldırarak. "*Bir tokatla, baltayla ya da gözyaşıyla yok olmaz. Asıl güç, bütün bunlara rağmen ayakta kalabilmektir.*" Bakışlarımı eldivene indirdim. "*Özgürlüğümüze.*"

Etraf buz kesti, sessizlik öyle bir hal aldı ki kimsenin bunu beklemediği ortadaydı çünkü resmen duvarlara kazılan o cümlenin sahibi olduğumu itiraf etmiştim. Bütün bunların yanında kameralar karşısında da direniş göstermiştim ve bunu yapmak yıktığım tüm tabulardan çok daha büyüktü.

İlerideki kalabalıktan, "Özgürlüğümüze!" diye bir ses yükseldiğinde diğerleri de ona katıldı ve pankartlarını havaya kaldırdılar. Arala-rından bazıları beni alkışlamaya başladığında daha fazla orada durmayarak hastanenin girişine yürümeye başladım. Muhabirler ardı arkası kesilmeyen sorularına devam ettiler fakat daha fazlasını cevaplamak istemiyordum, gerek yoktu.

Zorlukla merdivenleri çıkarken önümde Ufuk vardı, hemen arkamda ise Ali'yle Serdar. Kapıdan girene kadar muhabirler soru sormayı bırakmadı. İçeriye girdiğim anda orada da bir topluluğun beni beklediğini gördüm. Polisler, doktorlar, hemşireler... Hepsi kapının önünde beni izlediği için girdiğim an bakışları bana yöneldi.

O kalabalık ortasında hareketlenip bana doğru gelen tek kişi Marco'ydu. Çatık kaşlarla bana bakarken insanların dikkati ona yöneldi. Birkaç adım attığımda Marco biraz ileride durup baştan aşağı beni süzdü, kaşları daha fazla çatıldı, ardından arkasındaki adamlarından birine hareket yaptı. O hareketin ardından adam bana doğru yaklaşıp paltomu ve çantamı aldığında, "Ne oluyor?" diye sordum.

"Resmi olarak bir direnişçi olduğunu az önce itiraf ettin Efsalya Arslan," dedi Marco ve adamına başını salladı. "Çantasını ve üzerini arayın."

"Ama..." Marco gibi iri olan diğer adam ilk önce paltomun cebleri-ne baktı, ardından çantamın içindekileri ilerideki resepsiyon masasına döktü, sonrasında ise bana yaklaşıp üzerimi aradı. Elleri vücudumda dolaşırken gözlerimi kapatıp tiksintiyle nefes verdim. "Buna gerek yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Çizmelerin içine de bak," dedi Marco beni duymazdan gelerek.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi adam.

Gözlerim kocaman açıldı. "Yok artık."

Marco ellerini önünde birleştirdi. "Avukat, söyleneni yap yoksa müvekkilini rüyanda bile göremezsin."

Öfkeyle yüzüne bakıp çizmelerimi çıkardım ve silahsız olduğumu onlara gösterdim. Marco birkaç kez daha beni süzdü. Ardından adamı ona, "Daha detaylı inceleme ister misin patron?" diye sordu.

Yok artık, dermiş gibi Marco'ya baktım. Daha detaylı inceleme, iç çamaşırlarıma kadar aranmak demekti. Şu an psikolojik olarak da bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Marco bir süre yüzüme baktı. "Gerek yok," dedi sakin bir şekilde. "Gerisini ben hallederim." Etrafına baktı. "Herkes dağılsın." Ali'yi, Serdar'ı ve Ufuk'u işaret etti. "Onlar kapının dışında duracak."

Çizmelerimi yeniden giyerken, "İki gün önce de gelirken aynı kadındım, şimdi ne değişti?" diye sordum.

"İtiraflar," dedi Marco başını sallayarak. "Sözler ve duruşlar. Artık sadece bir avukat değilsin, Krallık'a göre bir direnişçisin." Başıyla geçmem için işaret verdi. "Geçebilirsin."

"Eftalya Hanım," dedi Ufuk arkamdan ve ona döndüğümde elindeki siyah poşeti bana uzattı. Öfkeyle poşeti elinden aldığımda Marco gözlerini devirdi ve adamına bir kez daha emir vermek için hareketlendi. Elimle onu durdurup Marco'ya doğru yürüdüm.

Poşeti ona uzatıp göğüskafesine çarptığımda, "Al," dedim sert bir sesle. "İki kilo mandalina. Vitamindir, iyi gelir."

Marco'nun kaşları havalandı, nadir insani tepkiler veren biriydi ve şu an o kadar insani bir tepki veriyordu ki şaşırtıcıydı. Poşeti eline alıp içine baktı, ardından güldüğünde gözlerinin içi parladı. "Bu hayatımda gördüğüm en harika rüşvet," dedi keyifle ve şaşkınlıkla. "Yaklaşık iki saattir yiyemiyordum ve o da öfke yaptı herhalde." Gülerek bana baktı. "Beni şaşırttın."

Gözlerimi devirip yürümeye başladığımda poşetin içinden mandalinaları çıkardı ve ikisini kargo pantolonunun ceplerine sıkıştırıp bir tanesini soymaya başladı. "Birine daha önce hiç rüşvet için mandalina vermemiştim," dedim merdivenleri çıkarken.

"Yani bu gerçekten bir rüşvetti," dedi mutsuz bir sesle ama rol yaptığı açıktı. "Halbuki borç karşılığı diye düşünmüştüm."

Diğer katın basamaklarını çıkarken omzumun üzerinden ona baktım, bir adım arkamdaydı. "Hem borcumu ödedim hem de senden bir isteğim olacak," dedim net bir sesle.

"Çok şey istiyorsun," dedi ve neredeyse mandalinayı bütün olarak ağzına attı. Çiğnerken zorlukla yutkundu. "Zaten sana yeterince tevazu gösteriyorum, daha fazla ne yapabilirim ki?"

Adımlarım bıçak gibi kesildiğinde Marco bir basamak altımdaydı ve aynı boya gelmiştik. Kaşları havalandı. "Tugay'ın kelepçelerini birazdan açar mısın?" diye sordum. "Çok kısa sürse de özgür hissetmesini istiyorum da."

Marco kaşlarını biraz daha kaldırdı. Kahkaha atmaya başladığında ciddiyetle ona baktım. Neredeyse bir dakika boyunca attığı kahkahanın ardından başını iki yana salladı. "Banyo ihtiyaçları dışında kelepçelerinin açılması yasak. O anlarda da kapısında iki adam bekliyor, hatta

duş alırken ben de yanında bekliyorum." Gözlerim kocaman açıldı. "Ne bakıyorsun öyle? Ben de meraklı değilim çıplak bir adamı izlemeye ama görevim bu yoksa seksi bir kadım senin deline tercih ederdim."

"Bu kadarına gerçekten de gerek yok bence," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Haklısın," derken yüzünü ekşitti. "Ve öyle bir adam ki inadına duşu uzatıyor. Ben oturup onu bekliyorum, o saçlarını beş kez şampuanlıyor." Gülmemek için kendimi sıktım. "Gereksiz detaylardı ama daha fazla detay vermeyi benim de psikolojim kaldırmaz. Hayır Eftalya Atalar, hayal etme. Hayır, duşkabinin önünde değil, klozetin üzerinde oturuyorum genelde."

Birkaç kez yüzümü ovuşturdum. "Tugay kaçmak isteseydi bunu zaten yapabilirdi."

"Ben varken kaçamaz," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama zaten bunu kaçması için değil, birilerine zarar vermesin ya da birileri ona zarar vermesin diye yapıyorum. Bilmiyorum farkında mısın ama müvekkilin günlerdir burada rahatça nefes alabiliyorsa bunun nedeni varlığım. Ben olmasaydım çoktan nefesini kesmişlerdi."

Yutkundum ve endişeyle, "Anlıyorum," dedim ardından kendimi işaret ettim. "Ama ona zarar verecek değilim. İstersen kapıya on adamını dik, bulunduğu odanın penceresi zaten demir parmaklıklı. Söz veriyorum hiçbir şey yapmayacak, onu durduracağım."

"Ülkeyi cehenneme çevirirken neredeydin?" diye sordu Marco, ardından ikinci mandalinasını soymaya başladı ve merdivenleri tırmandı. Bu kez geride kalan bendim. "Ona güvenmiyorum, sana güvenmiyorum. Unut bunu." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca bu mandalina küflenmiş, canım çok sıkıldı. Küflenmiş mandalina mı olur amına koyayım?"

"Of," dedim ona yetişmeye çalışarak. "Karşılığında ne istersen veririm, sadece yarım saat müsaade et." Tugay'ın bulunduğu kata gelmek üzereydik. "Bak, aşağıda onlarca polis var. Doktorlar, hemşireler, adamların. Sen. Yani günlerdir kelepçelerle duruyor, hapishanede bile daha özgürdü. Ayrıca bileklerinin artık yara olduğuna eminim. En azından eldivenini giyseydi çünkü elini..." Başımı iki yana salladım. "Yarım saatten başka hiçbir şey istemiyorum, sana taze mandalinalar getiririm, istersen ağaç da dikerim, artık kendime ait bir bahçem var. Bunların dışında..."

"Avukat," dedi Marco ellerini kaldırarak. "Nefes al konuşurken, boğulacaksın." Nefes aldığımda Marco bu hareketime güldü. Dayanamayıp ben de güldüm.

"Kabul ediyorsun, değil mi?" diye sordum sevecen bir sesle. "Hadi ama, sadece bir adamdan mı korkuyorsun?"

"Aynen, gaza geldim şu an." Gözlerini devirip mandalinanın yarısını bana uzattı, başımı sallayıp reddettim.

"Ne istersen yaparım," dedim bir kez daha. "Ne istersen..."

"Bana örgütün yerini söyleyebilir misin?" diye sordu bir anda.

Hiç düşünmeden, "Hayır," dedim.

"Karıştığın bütün suçları itiraf edebilir misin?"

"Hayır."

"Yani bir suça karıştın?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, ben bir karıncayı bile incitmem."

"Feridun Karaman'ın karıncaya dönüşürken olan görüntüleri," dedi alayla. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bununla bir alakam yok."

"Evet." Mandalinayı bir kez daha uzattı. "Peki bu mandalinayı yer misin?"

"Hayır, başlatma şimdi mandalina. Bıktım artık senin..." dedim, ardından duraksadım. "Yersem izin verecek misin?"

"Sen ye bakalım," dedi Marco ciddi bir sesle. "O zaman düşünürüm."

Bıkkın bir nefes verdim, ardından elindeki mandalinanın yarısını çekip aldım ve birkaç parçayı ağzıma atıp hızlı hızlı çiğnedim. Söylediği gibi mandalinada küflü bir tat vardı. Giray bu mandalinaları verirken bu yüzden mi gülüyordu? Marco'nun adı geçtiğinde de gerilmemişti. Yuttuktan sonra yüzüne ciddiyetle baktım, kalan parçaları da gösterdi. Onları da yemek yemek istemeyen çocuk gibi ağzıma atıp son lokmayı da yuttuğumda ellerimi havaya kaldırdım.

Marco gülümsedi, nefes verirken omuz silkti. Ardından yakasındaki telsizi kaldırıp, "Patron Marco T. konuşuyor," dedi ekibindekilere. "Tugay Demir Çeviker'in kapısının önüne dört adam gönderin, tedbir amaçlı. Yarım saat odada kelepçesiz kalacak." Birkaç saniye sonra ekibindeki birkaç kişiden anlaşıldığına dair sesler yükseldi.

Dudaklarımdan tiz bir sevinç çığlığı koptu. Ardından heyecanla, "Sanırım bir seri katil kadar kötü değilsin," dedim gülerek. "Sana haksızlık ettim."

Marco da gülerek Tugay'ın bulunduğu koridora girdi. "Bana çok güvenme Avukat," diyerek başını salladı. "Basit isteklerim zorlaştığında altından nasıl kalkacağını bilemezsin."

Tugay'ın kapısının önüne geldiğimizde, "Keyfimi kaçıramazsın," dedim sırıtarak. "Ve söz veriyorum sana taze mandalinalar getireceğim."

"Taze getirmeden önce bunları sana verene, onu mandalina suyunda boğacağımı söyle."

"Bu mandalinaları birinin verdiğini nereden biliyorsun?"

"Ben her şey bilirim Eftalya Atalar," dedi göz kırparak, ardından cebinden çıkardığı küçük anahtarları havaya attı. Çevik bir hareketle yakaladığımda, "Sadece yarım saat," diye uyardı. "Yarım saat sonunda bir sıkıntı çıkarsa kelepçeler sadece o deli adamın bileklerinde olmaz."

"Anlaşıldı patron," dedim onu dalgaya alarak ama bu hoşuna gitmişti. Marco'yu tanıyalı çok kısa bir süre olmasına rağmen onunla ilgili kötü bir düşüncem yoktu, hatta tuhaf bir güven duymaya başlamıştım. Belki de o da bana güvendiği için böyle bir şeye izin veriyordu ya da düşündüğümden daha farklı planları vardı, bilemiyordum.

Kapıdaki iki adama dört kişi daha katıldığında Marco dahil yedi kişi nöbet tutmaya başladı, içlerinden biri Marco'nun emriyle Tugay'ın kapısını açtı. Hepsinin yüzüne gülümseyerek bakıp içeriye girdim ve kapıyı ardımdan kapattım.

Gözlerim direkt yatağın olduğu tarafa döndüğünde Tugay'ı uyurken görmeyi beklemiyordum ama derin bir uykuda gibiydi. Başı sağ tarafa düşmüştü, saçları nemliydi; bu az önce Marco'nun söylediklerini destekliyordu. Demek ki az önce Tugay'ı duşta çıplak... Lanet olsun, gerçekten buna gerek var mıydı? İkisini hayal ettiğimde kendimi gülmemek için zor tuttum ve yavaşça ilerledim.

Elleri kelepçeli olduğu için dönmesi pek mümkün değildi. Üzeri çıplaktı, göğsünde yeni bir sargı vardı ama gitgide iyileştiğini anlayabiliyordum. Kaslı göğsü kalkıp iniyordu, sanki hastanede kaldığı bu dönemde vücut olarak da kendini toparlayabilmişti. En azından hemşirelerle arasını iyi tuttuğu için ona yemek verdiklerine emindim. Çarşafın yarısı yere düşmüştü, siyah eşofman altının beli görünüyordu ve adonisleri belirgindi. Onu bu şekilde dikizlemek bir yandan kötü hissettirse de bir yandan da heyecanlanmama neden olmuştu.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdiğimde ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktım. Uyandırmalı mıydım? Belki de hiç uyumamıştı. Ama uyandırmazsam da şansımı kaybederdim. Öksürsem? Korkabilirdi. Hapşırsam? Komik olurdu. Acaba adını söylesem...

"Sevgili Avukat," dediğinde irkildim. Gözleri kapalıydı. "Uykum hafiftir ve çiçek kokunu alabiliyorum." Gülümsedi, sıcacık hem de.

Zihnimde Ufuk'un söyledikleri çınladı. Nasıl gülümsemediğini düşünebilirdi? Tugay sürekli gülümsüyordu. "Ben mi uyandırdım?" diye sordum biraz daha yaklaşarak.

"Hayır," derken başını çevirdi ve gözlerini yavaşça açtı. Ardından birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Zaten çok derin uyuyan biri değilim." Gözleri pencerenin olduğu taraftan karşısına yöneldi ve direkt benimle göz göze geldiğinde uykulu gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı ve yüzündeki gülümseme donuklaştı. Beni, diğer herkesin aksine daha dikkatli bir şekilde baştan aşağı süzdü ve göğüs kafesimde oyalandığında şaşkın dudaklarını kapatırken yutkunduğuna şahit oldum. Yattığı yerden doğrulurken kaşları çatıldı, pencereye baktı. Daha derin gülümsediğinde altında yatan anlamlar kanımı kaynattı.

"Vazgeçtim," dedi başını sallayarak. "Sanırım hâlâ uyuyorum ben."

Gülerek yatağın ayakucuna doğru gittim ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Maalesef gerçeğim," dedim ve o an, daha önce olduğu gibi, ona güneşi gösterdiğim gün olduğu gibi kendimi sanki bir randevudaymışız hissettim. "Alıp hiç giymediğim elbiselerden bir tanesiydi, artık zamanının geldiğini düşündüm."

Bir kez daha beni süzdü. Bu kez bacaklarımda oyalandı, ardından eldivenlerime odaklandı ve yüzüme döndüğünde, "Zamanı gelmedi, kendini buldun," dedi aklımdan geçeni tek cümleyle özetleyerek. Bakışları bir kez daha göğüskafesime indi. Başkaları lekeye baktığında bakışlarından rahatsız olabiliyorken Tugay'da bunu hissetmiyordum.

Yine de kollarımı önümde bağlayıp, "Bugün gizleyesim gelmedi," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Ama çok hızlı bir şekilde yayılıyor. Sanırım yüzüme, saçlarıma ve kirpiklerime kadar çıkacak. Kusurlar büyüyor, genişliyor." Neden onu sonradan olacaklara alıştırmaya çalışıyordum? Tiksineceğini mi düşünüyordum? Buna imkân vermiyordum ama yine de önceden haberi olsun istiyordum.

Dik bir duruşa geçtiğinde başını omzuna doğru yatırdı, yüzündeki gülümseme yayıldı. "Keşke hiç gizlemesen," dedi içten bir sesle, hatta rica edermiş gibi. "Çünkü ben hayatımda daha güzel bir kusur görmedim. Olmayan sol elim de dahil buna." Başıyla bana işaret verdi. "Yaklaşsana, daha yakından bakayım."

Kalbim hızlanmaya başladı. "Bence beni üzmemek için böyle söylüyorsun," dedim ama yine de sol tarafına yaklaştım. "Sosyal medyada bile güzel olmadığıma dair yazılar okudum. Lekemle dalga geçmişler."

"Umurumda bile değiller ve bence sen kendinin farkında değilsin." Gözlerini göğüskafesimden ayırmıyordu. "Kör olduğunu düşünüyorum, kör olduklarını düşünüyorum. Sadece benim gözlerim mi seni görebiliyor?"

Kendimi tutamayarak, "Körler sağırlar birbirini ağırlar," dedim ve güldüm. "Sağır sensin." Ufuk'un bin kez düşündüğü cümleydi. Tugay'a bunu öylece söylemiştim ve o güldüğünde insanların ondan boş yere çekindiğine kanaat getirdim fakat içimden bir ses de, bu yönünü sadece bana gösterdiğini söylüyordu. "Haklı çıktım, güldün işte."

"Hangi konuda?" diye sordu gülerek.

"Hiç," dedim, ardından soldaki sandalyeyi çekip oturdum. "Sürprizin için teşekkür ederim ama sence de çok büyük bir hediye değil mi bu? Bahçeyi kabul edebilirim, hayran oldum ama benim için neden ev yaptırıyorsun?"

Beni dinlerken bir kez daha başını omzuna doğru yatırdı. Bugün giydiklerimden, bakışlarımdan, hatta saçlarımdan bile daha fazla hoşlanmış gibiydi. "Benim evim var, halledebilirim. Güvenli bir yere taşınabilirim. Ayrıca çok detaycı bir insanım, evi ben inşa ettireceksem her odaya bile önem veririm ve öyle bir abartırım ki kafayı yersin. Mesela bir kütüphane olmalı bence evde, bir de çalışma odası, sinema odası da olsun. Aaa biliyor musun, kedi sahiplenmek istiyorum, hatta kediler. Onların da ayrı odası olabilir. Bahçeme de köpek alabilirim. Senin köpeğin vardı değil mi? Kedilerin? Köpeğini bana verebilirsin."

Dudaklarımı büktüm. "Aslında verilmez, yanlış cümle kurdum." Heyecanla nefeslendim. "Havuzum da olsun mu? Yüzmeyi çok severim. Bir de çatı istiyorum. Çatı katı müzik odası gibi olsun, sadece şarkıların dinlendiği." Ellerimi yanaklarıma yerleştirdim. "Bahçeye meyve ağaçları dikilir, değil mi? Bu arada tavuk da besleyebilirim. Organik bir hayat... Of içim mi geçti benim? Ama çok tatlı olmaz mıydı?"

Kaşlarım çatıldı. "Gerçi o yumurtaları yiyemem. Düşünsene, beslediğin hayvanların yavrularını yemiş oluyorum, çok kötü hissettim." Gözlerim büyüdü. "Yatak odasına ayna koymamalıyım bence, çoğu zaman kendimi görmeyi istemiyorum ama örgütle yaşadığım evde yani kaldığım odada bir sürü ayna var, bunun seninle ilgisi var mı? Sanmıyorum ama. Bu arada örgüttekilerin kıyafetleri hep siyah takımlar ama bugün ben aralarında bu elbiselerle çok komiktim. Bir hayal etsene, herkes simsiyah ve ben çiçekli elbiseyle."

Kıkırdadım. "Ya bir de bir odayı sadece rengârenk kıyafetlere ayırsam ve onları giydiğimde..." Nefesim kesildiğinde kaç dakikadır konuştuğumu düşündüm. Öksürürken utançla gözlerimi kaçırdım. "Yani bu çok büyük bir hediye özetle," dedim. "Kabul edemem. Of bakma öyle, çok konuştum."

Altdudağını dişlerinin arasına alıp gözlerini kıstığında kelepçelerinin hareketlendiğini hissettim, sonra başını iki yana salladı. "Bütün siyahların ortasında parlayabilecek tek ışık sensin," dedi başını sallayarak. "Daha fazla parla diye siyahtan başka bir renk de giymelerini istemem zaten Sevgili Avukat. Hayal edince bile kanım kaynıyor. Renklerden vazgeçme, ben gördüğüm bu kadını saatlerce izleyebilirim."

"Beni daha fazla konuşturmak için böyle söylüyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama yapmayacağım bunu."

Çenesiyle beni işaret etti. "Çok konuşmadın, güzel konuştun, en önemlisi sadece benimle konuştun. Biraz daha konuşsana, dinleyeyim seni. Mesela ne olsun? Kedilerinin de odası mı olsun?" Hevesle gözlerini kocaman açtı. "Hayal etmesi çok keyif veriyor. Müzik odası? Ona da tamam. Havuz? Kaç tane. Detay ver. Çok az anlattın."

"Tugay," dedim başımı önüme eğerek. "Sadece boş bulundum, gerçekten evi kabul edemem, unut bunu."

"Unutmam," dedi hemen. "Sen yapmazsan ben yaparım, ne anlattıysan hepsini tek tek ben yaparım, ev bomboş kalır orada öylece." Kaşlarım havalandı. "Ve bilmen gereken bir şey var ki senin evinin bir kilometre ilerisinde benim evim var. Bir gün özgür olduğumda yürüyüş veya koşu bahanesiyle evinin önünden geçerken pencereden giremeyeceksem neden bu evi diktireyim?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Bencil bir istek olabilir ama ben özgür olana dek o ev bitsin istiyorum."

"Sen gerçekten delirmişsin."

"Bunu ezberledik artık," diye onayladı beni. "Ayrıca o evinin içinde bir köşede benim için de bir yer olmaz mı?" Duruşunu değiştirdi, bana doğru yaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "Güneşin en fazla vurduğu, yağmurun hissedildiği, bulutları görebildiğim güzel bir oda." Göz kırptı. "Çünkü şu an fark ettim ki özgür olduktan sonra evime bir şey olacakmış ya. İnanılmaz şeyler olacakmış evime."

"Ne olacakmış ya?" dedim onu taklit ederek.

"Bilmiyorum ki ya," dedi keyifle. "Evim beni istemeyecekmiş, yatacak yerim olmayacakmış, sokakta kalacakmışım, üşüyecekmişim,

kış olacakmış, soğukmuş, nerede kalacakmışım?" Gözlerini kıstı. "Bir komşum bana evini açabilirmiş, benimle şarap içebilirmiş, sonra tüm gün benimle film izleyebilirmiş." Biraz daha yaklaştığında kelepçeler bileklerini zorladı ama aldırış etmedi. "Belki benimle uyuyabilirmiş, bir odaya ihtiyacım olmayacakmış çünkü onun odası olacakmış, o odaya ben de dahil olabilirmişim. O odadan günlerce çıkmayabilirmişiz, bunu gerçekten yapabilirmişiz."

Yutkundum, heyecandan karnım ağrımaya başlamıştı. "Kim söylüyor bunları?" diye sordum.

"Gelecekteki ben," dedi rahat bir sesle.

"Gelecekteki senin hayalleri ne kadar da tuhaf," dedim, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Dikkat et de komşun evli çıkmasın."

Gülmeye başladığında gözleri dudaklarıma kaydı. Sonra dilini damağına vurarak, "Sanmıyorum," dedi rahat bir sesle. "O yüzüğü bir kez dümdüz ettim, bir daha etmekten hiç çekinmem." Kaskatı kesildim. "Ama bence evini evli bir kadına göre tasarlaması gerekecek, bu kez kendi isteğiyle."

"İnatçısın Tugay," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Kendi istediğin olana kadar direteceksin değil mi?"

"Evet Güzel Avukat'ım," dedi başını sallayarak. "Çünkü bir kez o sınırları siktir ettim, bir daha sikseler geri çizilmez o sınırlar." Yapay bir utançla gözlerini büyüttü. "Tüh, küfrettim, benim gibi bir adama hiç yakışmadı bu."

Gülmeye başladığımda o da bana katıldı. "İnanılmazsın," dedim. "İnsanlar senin çok ciddi bir adam olduğunu savunurken karşımdaki bu ciddiyetsizliğin çok tuhaf." Daha fazla güldü. "Bilmek istersen dışarıda insanlar birbirini öldürüyor, yağmalamalar başladı, hırsızlar çoğaldı, duvarlarda yazılar, ellerde eldivenler, silahlar..."

"Şimdi bunları mı konuşacağız?" diye sordu. "Bize ne savaştan?"

"Tugay," dedim ellerimi iki yana açarak. "Savaşı sen çıkardın, herkes seni konuşuyor."

"E ne var bunda?" Bana bakmaya devam etti. "Bu seninle konuşup şu anı bozabileceğim kadar önemli bir konu değil." Gözlerimi devirdiğimde aynısını taklit etmeye çalıştı ama beceremedi ve yeniden gülmeye başladık.

"Bana e-postalar geliyor," dedim en sonunda, umursamaz görünmeye çalışarak. "Ve özel e-posta adresime de senin için bir mesaj geldi."

Tugay sırıttı. "Hayranım diye bahsettiğin kişilerden mi yoksa?" diye sordu. "Onlara çok sevgilerimi ilet, özgürlüğümde içlerinden biriyle yemeğe çıkacağımı söyle."

Dayanamayıp sağlam olan omzuna vurduğumda acımış gibi nefesini tuttu. "Öyle bir e-posta değil." Nefesimi verdim. "Derya Keçeci." Yüzünü izledim, değişip değişmeyeceğini, üzülüp üzülmeyeceğini, tepkilerini, her zerresini. İsmi duyduğu anda hiçbir tepki vermedi, şaşırmadı ya da üzülmedi, gülümsemesi de silinmedi. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Bu seninle konuşup şu anı bozabileceğim kadar önemli bir konu değil yine," dedi bana bakmaya devam ederken.

"Ne yazdığını sormayacak mısın?"

"Hayır." Bakışları yüzümde gezindi. "Kolye takmayı sever misin? O boynuna ve güzel lekenin üzerine bir kolye yakışır diye düşünüyorum."

Dudaklarım aralandı. "Derya seninle görüşmek istiyormuş, bana bu yüzden ulaşmış." Başını salladı ama hiçbir cevap vermedi. "Bir şey söylemeyecek misin? Eski sevgilin olduğunu biliyorum."

Tugay'ın yüzündeki gülümseme silinmezken, "O Giray'a söyle," dedi dişlerinin arasından. "Özgür kaldığım ilk gün onu kulaklarından tavana asacağım ve bin kez miyavlatacağım."

"Cani!" diye fısıldarken başımı iki yana salladım. "Ona cevap vermemi istiyor musun? Derya'ya yani? Eski sevgiline? Hani belki hâlâ bir şeyler hissediyorsan ya da o hissediyorsa buluşmanıza vesile olmak için..."

"Sevgili Avukat," dedi sözümü keserek. "Yaşandı ve bitti. Beni aldattı. Hayatımda, dilimde ve özellikle senin dilinde yeri yok." *Beni aldattı* mı? O kadın Tugay'ı aldatmış mıydı? Soru sormamak için kendimle savaşırken içimde bir öfke büyüyordu. "Kimseye cevap vermek zorunda değilsin ama içinde kalmasını istemiyorsan şu an hayatımda çok daha önemli konular olduğunu ve onunla hiçbir şekilde iletişim kurmayacağımı söyleyebilirsin."

"Savaşmak gibi önemli konular mı?" diye sordum. "Bunu zaten biliyordur."

"Hayır," dedi. "Sen gibi önemli konular."

"Ah," derken elim koyacak yer bulamadım. "Sanırım cevap vermemeliyim çünkü sana böyle bir yanlışı yapan kişiyi ama senin sevdiğin ve belki de âşık olduğun..."

"Kıskanınca yanakların kızarıyor," dedi keyifle. "Dişlerini sıkıyorsun, gözlerini kaçırıyorsun, ellerini koyacak yer bulamıyorsun."

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Bahsettiğin o sınırları beni kıskanarak sen aşmış gibi görünüyorsun." Beni dikkatli bir şekilde inceledi. "Şu an ellerimin serbest olmasını ve bir kez yüzünü avuçlarımın arasına almayı o kadar çok isterdim ki. Eminim çok sıcaksındır."

Gözlerim kocaman açıldı. "Neredeyse unutuyordum. Aptal kafam!" diye inledim. "Sana bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?" diye sordu. Giray'ın söylediğinin aksine sesinde öfke yoktu. "Nasıl yani?"

Hevesle kalktım, ardından eldivenimin içine sakladığım o minik anahtarları ortaya çıkardım. Tugay şaşkınlıkla anahtarlara baktı. "Yarım saatliğine izin aldım kelepçesiz kalabilmen için çünkü sıkıldığını biliyorum. Ayrıca seninki kadar büyük olmasa da ben de sana bir hediye getirdim. Sevdiğin bir şey, çok sevdiğin bir şey." Cevap vermesini beklemeden ve daha fazla zaman öldürmeden eğilip kelepçelerinin kilidini açtım. Kelepçelerin yatağa bağlanan tarafları açıldığında bileklerinde hâlâ kelepçeler vardı ama artık serbestti. Bir gün tamamen o kelepçelerin çıkması için her şeyi yapacaktım.

Geriye çekildiğimde ellerimi kalbimin üzerine koyarak ona baktım.

Tugay ellerini havaya kaldırdı. Dirseğine kadar olan protezinin ona ne hissettirdiğini düşünürsem şu an kafayı yerdim, bu yüzden gözlerimi yara olan sağ bileğine çevirdim. Geçen gün direnirken aşınmadan dolayı yara olmuş, kabuk bağlamaya başlamıştı. Sağ elini yumruk yapıp açtı, ardından sol eline baktı. Onu da kaldırıp demirin üzerine koyduğunda hissetmek istiyor gibiydi. Parçalandığımı hissettim.

Bakışları bana döndüğünde bunu beklemediği çok açıktı, şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Sadece bu kadar da değil," dedim hızlı bir şekilde yanıt vermesini engelleyerek. "Giray bana müzik dinlemekten hoşlandığını söyledi, hatta piyano çalabiliyormuşsun." Şaşkınlık kaş çatmaya dönüştü, Giray'ın bunu bana söylemesi hoşuna gitmemişti. "Hayır kızma, onu ben zorladım ve istersen o dikmeyi dilediğin evin özellikle en çok güneş alan köşesine piyano koyabilirim senin için." Yutkundu, elleri yavaşça aşağıya indi. "Çünkü bana da öğretmeni isterim."

Tugay bileklerindeki kelepçelerden kurtulsa bile ruhundaki kelepçelerden kurtulmamış gibi bana baktı. "Ben piyano çalamam ki artık," dedi başını iki yana sallayarak, ardından protez elini havaya kaldırdı.

Karşı geldim. "*Gözlerimi çıkarın, görmeye devam edeceğim. Kulaklarımı kesin, duymaktan vazgeçmeyeceğim. Dilimi koparın, konuşmanın*

başka bir dilini bulacağım." Sol kolunu işaret ettim. "*Kolumu yok edin, diğer elimle var olmaya devam edeceğim.*" Çenemi kaldırdım. "Bunlar senin cümlelerin ve bütün imkânsızlıklar da imkân dahilinde diyen yine sendin. Tek elle çalarsın piyanoyu, bana da öğretirsin Tugay, benim de piyano çalarken sol kolumun işlevi olmaz. Zorluğu ikimiz de seviyoruz sonuçta."

Gözlerinin içine birkaç saniye de olsa keder çöktü. Düşüncelerini duyabilmek için canımı bile verirdim fakat hiçbir şey söylemedi. Doğruldu, ardından uzun bacaklarını yataktan sarkıttı ve ayağa kalktığında tam karşımda dimdik durdu. Yüzüm göğsüne denk gelirken teninden gelen o güzel koku gülümsememe neden oldu. Nemli saçları neredeyse kurumuştu ve uzamaya başladığı için dağınık görünüyordu. Hapishanedeki o halinden eser yoktu, daha canlıydı, daha insandı. Ama bütün bunların dışında hayaller âleminden fırlamış gibiydi. O bana bakarken dışarıdaki dünyayı tamamen unuttum.

Sağ elini kaldırdı ve tersiyle yanağıma dokunduğunda, ardından okşadığında başımı yavaşça kaldırdım, çenem göğüskafesine sürtündü. "İmkânsızlıklar imkân dahilinde," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Ve senin için, sana öğretmek için ben tek elimle de piyano çalabilirim Sevgili Avukat çünkü o zaman bana yalnız hissettirmezsin." Bir nefes verdi iç geçirerek. "Hiç hissettirmedin."

"Yalnız değilsin," dedim hızlı bir şekilde ve eldivenli ellerimi kaldırdım. "Ben buradayım." Gülümsedim. "Ve istersen sana bu eldivenleri de verebilirim daha iyi hissedebilmen için."

Gülümsedi, avcunu çevirdi ve yüzümü avcunun arasına aldığında başparmağı çenemde dolaştı. Dokunuşu hafifti, yumuşacıktı fakat kalbim öyle hızlı atıyordu ki yerinden fırlayacak gibiydi. Yüzüm onun büyük elinde yok olmuştu ama narin dokunuşu bütün o nasırlı avuçlarını silip atmıştı.

"Hayır," dedi karşı gelerek. "Bu eldivenler seni benim dünyama ait hissettiriyor ve bu hoşuma gidiyor çünkü sen hoşuma gidiyorsun."

Başımla onayladım. Ardından, "Sana hediyemi vereyim mi?" diye sordum heyecanla. O da kafasını heyecanla salladığında, "Lütfen dalga geçme," diye önden uyardım, ardından elimi hızlı bir şekilde dekolteme soktum. Tugay'ın kaşları havalandığında eli yüzümden düştü. Giray'ın bana verdiği küçük müzikçaları sutyenimin içinden çıkardığımda, "İşte burada," dedim.

Tugay elimdeki müzikçalara baktı, göğüslerime baktı, ardından öyle bir kahkaha attı ki sesi odayı doldurdu. "Senin şu göğüslerin," dedi kahkahasının arasından. "İçinde bir ben eksiğim Sevgili Avukat, ben dışında her şey sığıyor."

"Ya!" dedim omzuna hafifçe vurarak. "İçeriye sokabilmemin başka bir yolu yoktu, ne yapmamı bekliyordun?" Gülmeye devam etti, bir kez daha omzuna vurdum. "Gülme!" dedim ama devam etti. Ben de dayanamayıp gülmeye başlayınca, "Ya gülme," dedim. "Tamam ben de şaşkınım bu kadar şey sığmasına ama napayım, imkânsızlıkları imkân dahilinde yaptım işte."

"Mükemmelsin," dedi elimden müzikçaları alıp zorlukla gülüşünü durdurarak. "Hımm, sıcacık. İnsan bazen gerçekten merak ediyor..."

"Neyi?" diye sordum sert bir sesle.

Cevap vermek yerine sırıttı. "Çocukluğumun müzikçaları," dedi başını sallayarak. "Yandığını düşünüyordum, duruyormuş."

"Evet," dedim heyecanla. "Ve içinde sevdiğin bazı parçalar varmış. Sakla bunu ve canın sıkıldıkça dinle, olur mu? Yeni birkaç parça da ekledik." Kapıya baktım. "Sakın yakalanma."

"Nereye saklayacağım?" diye sordu sırıtarak. "Bende seninkilerden yok."

"Tugay!" dedim inleyerek. "Bul bir yer."

Yeniden gülmeye başladığında imalı imalı bana baktı. "Tamam," dedi. "Bulacağım bir yer."

Müzikçaları parmaklarının arasında çevirdi, ardından açma düğmesine bastı, yüzüne keyifli bir ifade oturduğunda mutluluğu mutluluğum olmaya başlamıştı. Şöyle birkaç saniye listeye baktı, ardından bir şarkının üzerinde durup bana döndü, bir şeyler düşündüğü belliydi ve sonrasında şarkıyı açtığında gülümsedim.

Bülent Ortaçgil & Teoman – Değirmenler.

"Çok severim," dedim heyecanla. "Çok hem de."

Müzikçaları yatağın üzerine attı. "Aklımdan geçeni söylesem yine deli diyeceksin ama umurumda değil," dedi.

"Nedir aklından geçen?"

Hiç ummadığım bir anda, "Dans et benimle," dedi ve yüzümdeki gülümseme donuklaştı. "Şimdi, burada, bütün imkânsızlıkların imkân dahilinde olduğu o anda, kim olduğumuzu, nerede olduğumuzu unutarak, *savaşa rağmen* dans et benimle." Sağ elini bana uzattı. "Bir dünyayı güzelleştirmek ilk önce kendi dünyamızı güzelleştirmekten

geçer Sevgili Avukat. Birkaç dakika her şeyi unutup dünyamı seninle güzelleştirmeme izin ver, dans et benimle."

Bakışlarım kapıya döndü. "Tugay," dedim tedirginlikle. "Dışarıda insanlar var, şu an bunun için pek müsait değiliz ve..."

Bir anda sağ kolu belime sarıldı, eli bel boşluğuma dayandı ve beni kendine öyle çekti vücutlarımız tek vücut halini aldı. Büyük bir nefes verdi, gözlerimin içine baktı. "Dans et benimle Sevgili Avukat," dedi bir kez daha. "Bizim zamanımız kıymetli, anla bunu. Özgürlüğümde saatlerce de dans edeceğiz seninle, söz veriyorum ama şimdiki bir dakika bile kıymetli benim için."

Vücudu sıcacıktı, teni burnumun hemen ucundaydı. Her parçasını hissedebiliyor, her hareketinde ona göre şekil alabilecek vaziyette duruyordum. Zaman kıymetliydi, öldürmeye gerek var mıydı? Zaten onu reddedemeyeceğimi biliyordum.

Bir elim omzuna tutundu, diğer elim protez elini tuttu. Sıcacık vücudu, buz gibi protez eli ama yine de gözlerinde capcanlı bir adam. Gülümsediğinde bakışları yüzümün her zerresinde gezindi, belimdeki eli daha fazla baskı uyguladı, ardından parmakları yavaşça sırtımda dolaşmaya başladı. Bir adım attı, ona ayak uydurdum, ardından başka bir adım daha attık.

Tugay Demir Çeviker'le bütün imkânsızlıkların ortasında, bir hastane odasında dans ediyordum. Gökyüzünde patlayan bombaları, havai fişek sanıp gülümseyen o çocuklardan hiçbir farkım yoktu ama ben ilk kez bir adamla kendim isteyerek dans ediyordum.

Belimden tırmanan eliyle kürekkemiklerimi okşadı ve tekrar aşağıya inerken parmaklarının verdiği his ürpermeme neden oldu ama gözlerimi bir an bile olsun ondan ayırmadım. Her adımında ona ayak uydurdum ve her şeyi güzel yapabildiği gibi harika dans edebildiğini gördüm. Adımlarıyla beni duvara doğru ilerletti. Duvarla onun arasına sıkıştığımda belimdeki eli yavaşça kalçama ilerledi ve yüzünde harika bir gülümseme oluştu.

Bir bacağımı iki bacağının arasına yerleştirip hafifçe yukarı çıkararak ona sürttüğümde Tugay'ın dudakları aralandı, beni duvar kenarından çekti ve tamamen kendine yasladığında belimdeki elinin baskısı arttı. Adımları hızlandı, bunun içindeki heyecanı atmak için olduğunu biliyordum ama her adımında vücudu biraz daha bana sürtündü.

Omzundaki elimi dayanamayıp koluna kaydırdım, ardından hafifçe sırtına uzandım. Kırbaç izleri parmaklarıma değdiğinde çekinerek

yeniden omzuna döndüm ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, yüzünde çekici bir gülümseme vardı. Yana doğru bir adım attığında bu kez onun bacağı iç bacağıma sürtündü. Bunu yaptığı an omzumdaki elimi yeniden koluna doğru indirdim. Bileğine, karnına ve en sonunda tırnaklarımı sürterek yeniden omzuna çıktığımda eli belime sıkıca sarıldı ve beni geriye yatırdığında üzerime eğildi.

Gözlerini gözlerimden ayırırken heyecandan delicesine titrediğimi fark ettim. Omzuna sıkıca tutunurken yüzünü boynuma yaklaştırdı, ardından yine beklemediğim bir anda lekelerimin üzerine öpücük kondurdu. Yukarıya tırmandı, çenemin altından öptü, bu kez daha sıcaktı ya da ben artık yandığımı hissediyordum. Dudakları çenemin hizasına geldiğinde gözlerimiz kesişti. Yeniden doğrulmama izin verdiğinde geriye adım attı, beni kendi etrafımda döndürdü ve bu kez az önceye göre daha sertçe beni kendine çekti. Kolu sıkıca belime sarılıyken artık adım atmıyor, sadece bana bakıyordu. Bakışlarındaki o tutkuyu görebiliyordum çünkü gizlemiyordu. Nefes nefeseydik, çok hızlı dans etmediğimiz halde.

Tugay ilk öpücüğünü avcumdaki yanığa, ikinci öpücüğünü boynumdaki lekelere bırakmıştı; bunun anlamı da fazlasıyla derindi.

Yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim kalmışken önüme gelen saçımı yavaşça arkaya itti. Ellerim göğsünde birleştiğinde, "Başkalarına göre Suç Kralı'yım, bütün bu savaşın nedeniyim, katilim, kötü insanım, her şeyin sorumlusuyum," dedi. "Ama senin için sadece seni öpmek isteyen o delirmiş adamım." Protez eli göğüskafesime ilerledi, sanki kusurlarıyla kusurlarımı birleştiriyordu. "Daha ne şekilde anlatabilirim, bilmiyorum Sevgili Avukat. Kelimelerin tükendiği noktadayım."

Vücudu sanki daha da sıcak oldu ya da benim avuçiçlerim artık gerçekten yanıyordu çünkü başımın döndüğünü hissediyordum. Şarkı bitmişti, sadece birkaç dakikalık bir dans, ufak dokunuşlar, tenini yüzeysel olsa da tatmak bütün hayatıma bedeldi çünkü hissedebiliyordum, hem de her duyguyu.

"Tugay," dedim kısık bir sesle. "Kurak topraklarda çiçek açar mı?"

"Açar," dedi direkt belimde sarılı olan parmaklarıyla yavaşça okşayıp.

"Açmaz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bu imkânsız..." Duraksadım. "Bu gerçekten imkânsız."

"Onu da imkânlara dahil ederim Sevgili Avukat," dedi çenesini kaldırarak. Ela gözlerinde bunu yapabileceğini gördüm. "Açtırırım o çiçeği ben."

"Nasıl?"

"Savaşarak."

"Peki ya özgürlükle ve bileklerindeki kelepçelerle olan savaşın?" Gülümsedi, kalın dudaklarında oluşan kavis onu daha da çekici bir hale getiriyordu.

"Bana özgürlükle olan savaşımdan başka bir savaş daha verdin zaten," dedi. "Sen, senin için savaşmak." Başını salladı. "Bana seni ver, bütün imkânsızlıkların yok olduğunu göreceksin."

Bakışlarım dudaklarına kaydığında ellerimin altındaki kalbinin hızlandığını hissettim ya da bu benim uydurmamdı veya hissettiğim kendi kalbimdi, bilmiyordum.

Ve o an dışarıdan sesler gelmeye başladı, adım sesleri, kalabalık, gürültü; yaklaşan insanlar. Birbirimize baktık, o an ikimiz de aynı şeyi düşündük. Dışarıda dünya berbat bir haldeydi ve biz sadece birkaç dakika normal bir hayat yaşayabiliyorduk.

Tugay hızla çekilip müzikçaları yatağın altına sakladı, ardından ellerini arkasında birleştirdi. Birkaç saniye içinde değiştirebilmişti duygu durumunu, bense kaskatı kesilmiştim. Bir anda kapı sertçe açıldı.

İlk önce içeriye dört polis memuru girdi, sonrasında üç koruma ve Ölüm Timi'nden iki adam daha. En arkada odanın dışında Marco'nun durduğunu gördüm, sabit bir şekilde bize doğru bakıyordu.

"Ne oluyor?" dememe kalmadan içeriye Başkan Yardımcısı, sekreteri ve beni şaşkına çeviren o kişi girdi.

Kerem Karaman.

Bakışlarım direkt Tugay'a döndüğünde sakin görüntüsü tamamen yok oldu ve Kerem'e öyle baktı ki bu kez korkudan titrediğimi hissettim.

Başkan Yardımcısı, "Eftalya Atalar," dedi beni işaret ederek. "Hakkında soruşturma başlatıldı, müvekkilinden uzaklaş."

"Nasıl?" dedim, ardından başımı iki yana salladım. "Bu yasal değil, bu şekilde olmaz. Hiçbir hata yapmadım."

"Resmi bir şekilde örgüte dahil olduğunu belli ettin," dedi sekreter. "Zorluk çıkarmadan bizimle gelmen gerekiyor."

"Bu doğru değil," diye çıkışırken gözlerim Kerem'in o iğrenç yüzüne kaydı. "Onu hâlâ yanınızda tutabiliyorsunuz ve beni soruşturmayla mı tehdit ediyorsunuz?"

Kerem gülümsedi ve aşağılayarak beni süzdü. O an Tugay'ın burnundan sert bir nefes verdiğini işittim. "Babam öldürülürken yasalar

var mıydı Eftalya Atalar?" diye sordu Kerem. Ardından diğerlerini umursamayarak öne çıktı. "Şova gerek yok, asıl konuya girelim. Sana Krallık iki seçenekle gelecek." Çenesiyle Tugay'ı işaret etti. "Ya onun avukatlığını yapmayı bırakacaksın..." Alayla güldüm, Kerem de aynı şekilde karşılık verdi. "Ya da baban idam edilecek."

Yüzümdeki gülümseme silindi. Az önce heyecandan atan kalbim sanki durdu ve çiçeklerimden daha büyük bir zaafıma saldırdıklarını anladım. Babam. Beni vurabilecekleri tek noktaydı. Gözlerim korkuyla dolduğunda bakışlarım Tugay'a kaydı ve onun gözleri de bana döndü.

Bu odaya sonradan dahil olanların ise bilmediği iki şey vardı: Birincisi, konu zaaflarım olduğunda nasıl da kendimi kaybettiğimdi ve ikincisi, Tugay'ın kelepçelerinin bir yere takılı olmadığıydı.

14
ZAAFLAR VE TERCİHLER

İnsanın tek kaçamadığı kendi kaderidir.

İnsanın yeniden oluşturamayacağı tek yol ise kendisi farkında olmadan Tanrı'nın onun için çizdiği zoraki yollardır çünkü binlerce yoldan hangisinde devam edersek edelim kaderimizden kaçamayız.

Bir şeylere kader diyerek boyun eğmek bana hiçbir zaman doğru gelmezdi ama bütün bunların ortasında kaderimdeki benle, gerçekten neden var olduğumla yüzleşiyordum çünkü detaylar kaderin parçalarıydı.

Seram vardı, yandı ve kocaman bir bahçem oldu. Bunun acısı büyüktü ama hayatıma baktığımda bu inancımı yansıtıyordu ve kurtuluşu. Kendime az güveniyorken seram da ufaktı, aynaları kendime çevirdim, inancım yükseldi ve bahçem oldu.

Daha fazlasında bir ormanım olabilirdi, bu kaderin bana gerçekleri farklı bir şekilde gösterme şekliydi.

Çiçekli elbiseleri çok sever fakat giyemezdim hem başkaları yüzünden hem kendime hiçbir zaman güvenmediğimden ama hayatıma daha önce hiç görmediğim siyah kıyafetli insanlar girdi. O siyah kıyafetli insanların tam ortasında ve karanlıkta o çiçekli elbiseyi giydim. Neden üniversitede değil? Neden lisede değil? Neden olur olmadık bir zamanda, hatta en kötü zamanda bunu yapmıştım?

Çünkü artık umut edebiliyordum; hayatım için ve belki de hayatımız için. Tugay'ın karanlıkların ortasındaki ışığı görmesinin nedenini artık daha iyi anlıyordum.

Bunları şu an düşünmek belki deli saçmasıydı, belki de aklım artık daha farklı çalışıyordu ama Tugay'ın kastettiği *nedenler* bunlar değilse bile ben kendi nedenlerimi görebiliyordum ve belki de tam da benim gibi düşündüğü için o bahçeyi bana hediye etmiş, o çiçekli elbiselerle beni barıştırmıştı. Çünkü inançla kurtuluş vardı, çünkü umut vardı.

Bizim dünyamızda ben bile bilmezken Tugay'ın fark edip bana sonradan gösterdiği her detayın bir anlamı olurdu. Tugay için başka ne ifade ettiğimi bilmiyordum ama bana baktığında inancı, kurtuluşu ve umudu gördüğünü fark etmiştim.

Bana bir tercih hakkı sunulmuştu; aklımı kaçırmam ve belki de çırpınmam gerekiyordu ama bunun da bir nedeni olduğuna inanıyordum. Bu tercih bambaşka bir yolumu belirleyecekti. Belki iyi belki de kötü bir yol olacaktı, henüz bilemiyordum.

Tugay Demir Çeviker'e baktım. Ela gözlerinde baş başayken olan hiçbir duygu kalmamıştı. Gülüşü yoktu, heyecanı yoktu. Sadece nefret. Öfke de değil, kocaman bir nefret. Beni izlerken nefretinin bana olmadığını biliyordum ama bir gün bana bu nefretle bakarsa hissedebileceklerimin ya da hissettireceklerimin bir ölçüsü olmadığını anlayabiliyordum.

Tugay'ın omuzları hafifçe hareketlendi, boynunu sertçe çıtlattı, boğazını temizledi ve gözlerini benimkilerden ayırdı. Belki de bu tercihin doğuracağı yıkımları görmek istemiyordu ama ben ona bakmaya devam ettim.

"Yeterince açık olduğumu düşünüyorum," dedi Kerem sözcüymüş gibi. Başkanlık'ın onu hâlâ koruması şaşıracağım bir durum değildi çünkü tıpkı Tugay'ın gibi Kerem'in de elinde onlarla alakalı birçok sır olduğunu biliyordum. Yine de kendinde bu kadar söz hakkı görebilmesi çenemin kasılmasına neden oldu. "Seni yormuyorum bebeğim, istersen şimdi burada bir karar ver, direkt gerekli yerlere haberi gönderelim."

Bakışlarım Kerem'e döndüğünde dolan gözlerimden yaş akmaması için savaş veriyordum ve sonucunda ilk defa galip geldim. Ne söyleyeceğimi bilmeden cevap vermek için ağzımı açtığımda Tugay benden önce davranıp, "Bebeğim mi?" diye sordu kısık bir sesle. Sesi. Sesi barut gibiydi. Korkutucuydu.

Kerem sadece yarım saniye arkasındaki korumalara baktı güvenliği için. Tugay'ın elleri arkada olduğu için kelepçeli olduğunu sanıyordu ama buna rağmen ondan korktuğunu hissedebiliyordum. "Senin bu odada konuşma hakkın yok," dedi Kerem çenesini kaldırarak. "Hatta senin hiçbir şeye hakkın yok piç kurusu, hâlâ nefes alabilmen bile bir mucize." Gözleri Tugay'ın protez eline kaydı ve aşağılayarak dilini damağına vurdu. "Eldivenlerin olmadan acınası göründüğünü biliyor muydun? Eldivenlerin olmadan kolsuz bir mahkûmdan başka hiçbir şey değilsin."

Korumalar hareketlendi ve birbirlerine baktılar, aynı şekilde Başkan Yardımcısı da. Sekreter ise alayla gülen tek kişiydi; Kerem'in aşağılaması hoşuna gitmişti.

Kapının dışında kalan Marco ve adamları ise sessizce izliyorlardı, öyle dışta duruyorlardı ki sıradan bir seyirci gibilerdi. Başkanlık'la alakalı her birimin Tugay'dan korktuğunu biliyordum ve Kerem'in cesareti karşısında şaşırdıklarını da ama Marco ve ekibinin bu kadar dışarıda kalması çok tuhaftı.

Tugay'ın gülüşü odayı doldurdu, Kerem'in yüzündeki o tebessümle alakası yoktu. "Değil mi?" dedi gülmeye devam ederken. "Kolsuzken, kelepçeliyken, hatta sandalyeye bağlıyken hiçbir şeyim, öyle değil mi?" Bakışlarım ona döndüğünde sırıttı. "Bazen ölüm ayağına gelmez, sen onun ayağına gidersin. Bunu hiç benden önce yaşadın mı? Seni köşe bucak ararken karşıma çıkman benim bu hayattaki ikinci şansım."

Kahkaha attı bu kez. Gerçekten keyifli gibiydi. "İnanılmaz, kim hazırladı bana bu hediyeyi?" Sadece bir anlığına gözleri kapıya kaydı, sonra gülmeye devam etti. "Anladım."

Kerem gözlerini devirdi. Ortamda öyle gergin bir hava vardı ki ellerimin buz kestiğini hissettim. "Ne anlatıyorsun?" dedi umursamaz bir sesle. "Parmağımı şaklatmamla alnına bir kurşun sıkarlar, ne anlatıyorsun göt herif?" Yüzündeki gülümseme silindi, onu öfkelendirmek bu kadar basitti. Korumalar bir kez daha birbirine baktı.

Tugay'ın da yüzündeki gülümseme silindi, ardından çenesini kaldırdı. "Yaptıklarının cezasını ödeyeceksin," dedi kısaca.

Kerem güldü. "Kırbaçlar canını çok mu yaktı küçük çocuk?"

Tugay, "Yaptıklarının cezasını ödeyeceksin," dedi bir kez daha ve yarım adım attığında Kerem'in korumaları direkt hareketlendi, Kerem ise yarım adım geriledi. Tugay güldü. "Ve bu bana yaptıklarının cezası olmayacak."

Kerem'in gözleri kısıldı, bakışlarım Tugay'a yeniden döndü ama benimle hiçbir şekilde göz teması kurmadı. "Babamı öldürdün," dedi Kerem tükürür gibi. "Evlerimi yaktın." Elleri yumruk halini aldı. "Nişanımı mahvettin." Elini kaldırdı, yüzük parmağının hâlâ sargılı olduğunu gördüm. "Parmağımı benden aldın."

Tugay keyifle kaşlarını kaldırdı. Kerem bakışlarını bana çevirdi. "Nişanlımı avukatın yaptın," dedi kinle. "Ve bunu tehditle yaptığına eminim." Yumruk halindeki elleri titremeye başladı. "Genç bir avukatın hayatını kaydırmak umurunda bile değil, öyle kansız bir adamsın ama buna izin vermeyeceğim." Gözleri bana döndüğünde samimiyetsiz bir şefkatle bana baktı. Yanımdaymış gibi mi davranacaktı? Kime gövde gösterisi yapıyordu? "Eftalya'yı senin elinden kurtaracağım."

Hayır, emindim; böyle düşünmüyordu, burada bizzat kendi isteğimle durduğumu bilecek kadar beni tanımış olmalıydı ama beni her zaman aşağıladığı için bir aptal gibi ona inanabileceğimi düşünüyordu. Onun karşısında kendime olan saygımı öyle çok kaybetmiştim ki bu hareketleri artık beni şaşırtmıyordu.

Sessizlik oluştu. Tugay başını önüne eğdi, gözlerini kapattı. "Onun çiçeklerini yaktın," dedi en önemli konumuz buymuş gibi. Başını kaldırdı, artık gülümsemesi tamamen yok olmuştu. "Avukatımın çiçeklerini yaktın."

Kerem yüzünü buruşturdu ve bana baktığında artık ben de öfkemi gizleyemediğimi fark ettim. "Bunu..."

"Avukatımın çiçeklerini yaktın," dedi bir kez daha Tugay.

"Sen ne saçmalıyor..."

"Avukatımın çiçeklerini yaktın sen," dedi Tugay kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Çekinmedin, düşünmedin, korkmadın. O bezelye kadar beyninle benim avukatımın çiçeklerini yaktın. *Tugay Demir Çeviker'in avukatının çiçeklerini yaktın.*" Tugay gözlerini açtı, Kerem'in arkasındaki korumalara baktı. "İnanılmaz değil mi? Ama yaptı ve benim karşıma çıkıp bu şekilde konuşabiliyor." Başını iki yana salladı. "Nasıl bir beyinsizlik bu?"

Aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Hatta onu ilk gördüğümde düşündüklerimi anımsadığımda bu hareketleri tuhafıma gidebilirdi ama onu tanıdıkça kişiliğini ezberlemiştim. Sakin konuşmalarının altında yatan kocaman bir ateş vardı.

"Bu benimle Eftalya arasında sikik herif," dedi Kerem göz ucuyla korumalarına bakarak. "Seni hiç ilgilendirmez, bu ikimizin..."

"İkimizin diyen ağzını sikerim senin," dedi Tugay dişlerinin arasından öfkeyle. "İkiniz diye bir şey yok. Değil ikiniz, bir adım yakınında bile yoksun. Olamazsın, olmayacaksın."

Kerem duyduklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Ne bu?" diye sordu. "Artık müvekkillerin özel hayatına da mı müdahale ediyor?"

Tugay'ın nefes alışları hızlandığında bakışlarım en arkada duran Marco'ya kaydı, bir şeyler yapması gerekiyordu. Değil korumalar, kimse Tugay'ı engelleyemeyecekti, bunu biliyordum çünkü kelepçeleri yoktu ama Marco öyle rahat görünüyordu ki omzunu kapıya yaslamış, kollarını önünde bağlamıştı.

"Böyle heriflere o güveni veren de senin eski nişanlın gibiler," dedi sekreter söze karışarak. "Sana söylemiştim Kerem, Krallık'a ihanet eden bir kadının da yolu pek doğru değildir."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim, sanki kalbim Tugay'ın kalbiyle bir atıyordu. Kötü olacaktı, her şey çok kötü olacaktı, bunu görebiliyordum. "Dışarıda," dedim yutkunarak. Boğazım kurumuştu. "Dışarıda konuşalım." Olacaklar daha büyük cehennemlere kucak açacaktı ve bunu istemiyordum. Daha kötüsünü istemiyordum. Tugay için çok daha kötüsüne hazır değildim.

Kerem yüzümü inceledikten sonra üstüme başıma baktı. Elbiseme, saçlarıma, en son göğsümdeki o beyaz lekeye. Başını iki yana salladı. "Kendine şu yaptığına bak," dedi aşağılayıcı bir şekilde. "Seni tehdit etmediğine inansam şu herifin fahişesi olduğuna inanacağım," dedi herkesin ortasında. Polisler, korumalar, sekreter, yardımcı, Marco, onun ekibi.

"Ne?" Ses Tugay'dan yükseldi, bu sesin ardından ona bakarak direkt başımı iki yana salladım art arda fakat beni görmedi.

"Sana söylemiyorum," dedi Kerem. "Sen benim yatağımı ısıtan kadını arzulayacak ve onu kendi yatağına almak isteyecek kadar kansız bir adamsın, şaşırmam bu yüzden. Beni şaşırtan eski nişanlım."

Tugay'ın omuzları sarsıldı ve öfkeden titreyen bir sesle, "Kerem Karaman," dedi. Dişlerini sıkıyordu.

Kerem ona baktı. "Hayır," diye fısıldadım Tugay'a doğru ve bir adım atıp karşısına geçtim ama beni görmedi. Sanki saydamdım, beni görebilmesi imkânsızdı. Ela gözlerinden ateş çıkıyordu. "Hayır Tugay, şu an değil." Ellerimi kaldırdım. "İnan şu an değil." Bakışlarım Kerem'e döndü. "Çık dışarı, onu buradan çıkarın."

"Ne oluyor?" dedi Kerem.

"Kerem Karaman," dedi bir kez daha Tugay ardından arkasında birleştirdiği ellerini serbest bıraktığında kollarını iki yana açtı, başını salladı. Bileklerindeki kelepçeler sallanırken odadaki tek ses demirden çıkan şıngırtı sesiydi. "Seni tek elimle öldüreceğim, söz veriyorum."

Dudaklarım aralandığında her şey bir anda oldu. Tugay yan tarafındaki yatağına tekme attığında soldaki iki korumaya denk geldi ve onlar yere düştüğünde Başkan Yardımcısı geriye doğru kaçtı ve dört polis memuru direkt olarak onu koruma altına aldı. Sekreter ise Tugay'ı durdurmak için kemerinden bir silah çıkaracakken Tugay hızla

kolunu kavradı, çevirip sırtını kendine yasladı. Önüne sekreteri siper ettiğinde bakışları birkaç saniye odadakilerin üzerinde gezindi.

En son Kerem'e baktığında bir an bile düşünmeden sekreterin çenesini sıkıca tuttu. "Tugay," diye inledim fakat her şey için çok geçti. Sekreterin çırpınmasına fırsat bile vermeden tek hamleyle boynunu kırdığında adamın attığı çığlık bile yarım kaldı. Sekreter aralık dudakları donuk bakışlarıyla ölüme kucak açtığında Tugay bir çöp poşetiymiş gibi bedenini yere fırlattı ve dişlerini sıkarak Kerem'in üzerine yürüdü.

O sırada Marco'nun ekibinden bir adamın hareketlendiğini ama Marco'nun onu durdurduğunu gördüm. Eliyle adamlarına işaret verdiğinde iki kişi dışarıya çıktı.

Marco ve Ölüm Timi Tugay'a saldırmayacaktı.

Kerem hızlı bir şekilde kapıya ilerlediğinde Marco kapının önüne geçti. Yanında da iki adamı durunca Kerem'in önüne etten duvar oluşturdular; çıkışını engellemek istiyor gibiydiler. Marco ellerini önünde birleştirdi, sırıttı. Kerem'i izlerken gözlerinden geçen ifade daha çok dalga geçiyormuş gibiydi.

Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde Tugay'ı engellemek için önüne geçmek istedim ama öyle gözü dönmüştü ki beni tanıyabileceğine bile neredeyse inancım yoktu.

"Nasıl olur?" diye bağırdı Kerem kapının oradan ve Başkan Yardımcısı'nın olduğu tarafa baktı ama onu göremiyordu. "Burada beni..."

"Bana şu adamı verin!" diye bağırdı Tugay gür bir sesle. Sesi odanın duvarlarında çınladı. "Bana Kerem Karaman'ı verin, hepiniz uzak durun!" İki koruma Kerem'in önünde dururken Başkan Yardımcısı'nın telefonla konuştuğunu ve bir şeyler anlattığını duyabiliyordum. Dışarıdan güvenlik görevlileriyle başka polis memurları girmek istediğinde Marco bu kez de onları engelledi.

Tugay iki korumanın orada durmasını bile umursamadan ikisinin arasına daldığında bir tanesi Tugay'a arkadan sarıldı, diğeri önden onu tuttu. O sırada Tugay'ın dikişli yerinin kanamaya başladığını gördüm.

"Tugay!" diye bağırdım. Sanki sesimi duyması onu daha fazla öfkelendirdi. Ona arkadan sarılan adamın karnına sert bir dirsek geçirdiğinde önündeki adamın dikkati dağıldı ama onlar umurunda bile değildi. Kerem'in adamlarından bir tanesi sanki ondan korkuyormuş gibi önünden çekildiğinde gözlerim kocaman açıldı.

Kerem sindiği yerden çıktığında sadece bir saniye bakıştılar, o bakışma Tugay'ın yüzünde bir gülümseme oluşmasına neden oldu.

Ardından Kerem'i beyaz gömleğinin yakasından kavradı ve Kerem tam savunma için yumruk atacağında protez eliyle Kerem'in yüzüne öyle bir yumruk geçirdi ki çığlık atarak geriye doğru adım atmak zorunda kaldım. Kerem'in dengesi sarsılırken bu kez tekme atmak istedi ama Tugay çok rahat bir şekilde onu bacağından tutup yere fırlattığında Kerem'in başı odanın duvarına çarptı, vücudu yerle bütünleşti.

"Yardım gönderin!" diye bağırdı Başkan Yardımcısı telefona. "Marco! Sikik herif! Bir şeyler yap! Bu bir eğlence programı değil!"

Marco sakin adımlarla içeriye girdiğinde, "Ben canım ne isterse onu yaparım," dedi rahat bir sesle. "Bunu bile bile beni seçtiniz." Başıyla Kerem'le Tugay'ı gösterdi. "Şu an canım bunu istiyor." Şaşkınlıkla ona bakarken Başkan Yardımcısı bir kez daha telefona döndü ve titreyen ellerle tuşlara basmaya başladı.

O an fark ettim, Marco bütün bunların olacağını bilerek kelepçelerin açılmasına izin vermişti. Neden her seferinde ona Başkan Maşası dediğimde güldüğünü anladım. Ölüm Timi, Krallık'ın bile üstünde görünüyordu.

Tugay, Kerem'in üzerine oturup yakasından tuttu ve Kerem çırpınırken, "Karşılık ver," dedi ürkütücü bir sesle. Ardından protez eliyle bir yumruk daha geçirdi Kerem'in yüzüne, sonra bir yumruk daha ve bir yumruk daha. "Bana karşılık ver!" diye haykırdığında saçından tuttu, başını zemine çarptı.

O sırada adamlardan bir tanesi Tugay'ın sırtına sertçe tekmeler vuruyor, onu Kerem'den uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Tugay sanki hissetmiyordu. En sonunda copla vurmaya başladığında Tugay acıyla inledi fakat durmadı, bu kez daha sert bir yumruk geçirdi Kerem'in yüzüne. "Seni bu elimle öldüreceğim," dedi Tugay. "Benden aldığınla öleceksin."

"Hayır!" diye bağırırken Marco'ya baktım. Hâlâ pervazdaydı ve olanları izliyordu. "Bir şeyler yap!" diye bağırdım. "Onu öldürecek!"

Marco omzunu silkti. Tugay, Kerem'i yakalarından kavradı ve yüzüne yaklaştırdı. Ardından, "Ona vurdun değil mi?" diye sordu kısık bir sesle. "Avukatıma vurdun değil mi?" Kerem'in bir gözü tamamen kapanmıştı, yüzü kan içindeydi, dişleri kırılmış görünüyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. İstese de cevap verecek durumda değildi. Tugay bir kez daha vurduğunda Kerem'in yüzü sola döndü.

"Avukatı alın," dediğini duydum Başkan Yardımcısı'nın ve yanındaki iki adam bana yaklaştığında geriye doğru adımladım, sırtım yana

doğru kayan yatağa çarptı. Bir adam kolumdan tutmak için hamle yaptığında kendimi ondan kurtardım ve diğeri de arkamdan belime sarıldığında bir an bile düşünmeden yüzüne bu kez ben sert bir yumruk geçirdim. Yardımcı bu kez, "Avukatı alın!" diye haykırdığında üçüncü adam da bana doğru atıldı ve Tugay'ın dikkati tamamen dağıldı.

Bakışları sadece birkaç saniye bana döndüğünde dişlerini sıktı, ağzının içinde küfür yuvarladı, ardından birkaç santim ötesindeki yere düşen beyaz çarşafa bakış attı ve bir anda onu eline aldı. Hızla bir şekilde ayağa kalktığında ve çarşafı Kerem'in boynuna doladığında onun dizlerinin üzerinde durmasına neden oldu, Tugay ise ayaktaydı. Bu şekilde Kerem'in boynuna urganı geçiren kişi Tugay'dı, tek hamlesiyle bayılmak üzere olan Kerem'in nefesini kesecekti.

Başkan Yardımcısı dehşetle ona bakarken beni tutmaya çalışan adamlara daha fazla direnemedim ve iki kişi kollarımdan tuttuğunda arkamdaki adam sırtımdan itekledi, dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. Şu an bu odada iki kişi dizlerinin üzerindeydi, birisi Kerem Karaman'dı, öteki de bendim ve ikimiz de aynı nedenden o şekilde duruyorduk. Tehdit olarak kullanılacaktık, bunu görebiliyordum.

Tugay çarşafın ucunu elinde tutarken gözleri benden ayrılmıyordu. Yüzüne, çıplak vücuduna Kerem'in kanı sıçramıştı ama bunun dışında göğsündeki dikişlerin patladığını ve kanadığını da görebiliyordum.

"Beni tanıyan herkes..." dedi Tugay dişlerini sıkarak, "...artık bu şerefsizi sağ bırakmayacağımı bilir." Cümleleri Başkan Yardımcısı'naydı ama bakışları benim üzerimdeydi. "Her ne planlıyorsanız hepsi boşa." Yine gözleri gözlerimden ayrılmadı. Başımı iki yana salladım, hiçbir şey söyleyemedim çünkü senelerin acısını çıkardığını, konunun benim de ötemde olduğunu, kolunun, işkencelerin, hakaretlerin intikamını almak istediğini biliyordum. Kerem'i öldürecekti, hiçbir insan evladı artık onu durduramazdı.

Kerem'in başı öne doğru düştü, düştüğü an nefesi kesildi. Dik tutmaya çalıştı çünkü örtü boynuna baskı yapıyordu eğdiği an. Bayılırsa ölürdü, gözü açık kalırsa canı yanardı. Tugay onu öyle dövmüştü ki yüzü tanınmaz bir haldeydi.

Başkan Yardımcısı yanındaki adamıyla bir adım atıp tam ortada durdu. Gözleri Tugay'ın üzerindeydi ama onun bakışları benden ayrılmıyordu. "Kerem Karaman'ı öldüremezsin," dedi tedirgin ama sakin bir ses tonuyla. "Ve bunu onun canını önemsediğim için

söylemiyorum." Suyuna gitmeye mi çalışıyordu? "Onu öldüremezsin," dedi bir kez daha. "Bunu yaparsan karşılığı daha ağır olur."

"Ne yapabilirsiniz?" diye sordu Tugay gözlerime bakmaya devam ederken. "Ailem yok, babam öldü, annem öldü, kardeşim öldü. Kimsem yok, yapayalnızım, kimsem yok. Bana karşı kullanabileceğiniz tek insan bile yok." Dişlerini sıktı, *ailem yok, babam yok, annem yok.* Hayır, şu an bu kelimeler canımı bu kadar yakamazdı. "Hiçbir şeyim yok, tamamen delirmiş o adamım ben. Sadece canım var, onu da alamazsınız çünkü sonuçlarını asıl siz ödeyemezsiniz." Başımı acıyla eğdiğimde arkamdaki adam sertçe çenemden kavradı ve yüzümü kaldırdı. Tugay yutkundu. "Beni neyle tehdit edeceğinizi anladım," dedi başını sallayarak. "Ve bu sizin aptal olduğunuzu gösteriyor."

Korkuyor muydum? Hayır, korkmuyorum. O halde neden titriyordum? Neden çenem titriyordu? Neden ona bakarken bir şeyler söylemek istiyordum? Gözü öyle kara görünüyordu ki gerçekten de kimse umurunda değil gibiydi. Bana daima gülümseyen, sakin o adamın yerine gerçekten Suç Kralı gelmişti. Kiminle yan yana olduğumu, kime sırtımı dayadığımı ve insanların ne gördüğünü bir kez daha anlamış oldum. Çikolatalar, çiçekler, kokular, şarkılar, danslar... Bizim dünyamız için bunların ne kadar da eğreti olduğuyla o an yeniden yüzleştim.

Bana elleriyle kâğıttan lale yapan o adam aynı ellerle bir adamın boynunu kırabiliyordu. Benim gördüğümle diğerlerinin gördüğü çok farklıydı.

Başkan Yardımcısı omuzlarını silkti. "Senin elinde belgeler var, Kerem'in elinde belgeler var," dedi. "Peki ya avukatının?" Omuzlarım düşmeye başladı, dik durmak istiyordum ama canım yanıyor, kalbim acıyordu. Ölümden korktuğumdan değildi, Tugay'ın düştüğü durum canımı yakıyordu. "O ölürse kimsenin kaybı olmaz."

Tugay bana bakmaya devam ederken, "Öncelikle..." dedi, "...avukatımı ilk önce dizlerinin üzerinden kaldırın." Başkan Yardımcısı'nın tehdidini anlamamış gibi davranıyordu.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?"

"Avukatımı," dedi Tugay dişlerini sıkarak. "Ayağa kaldırın. O kimsenin karşısında bu şekilde çökemez, buna izin vermem."

Başkan Yardımcısı şaşkınlıkla Tugay'a baktı. "Şu an konu onun değil, senin itibarın. Güvenlik için onun dizlerinin üzerinde durması..."

"Avukat," dedi Tugay direkt bana. Başkan Yardımcısı'na, diğerlerine, Kerem'e kullandığı ses tonundan çok daha farklıydı sesi. Kimse odada değilken kullandığı ses tonuydu, bakışları da eski haline gelmişti. "Ayağa kalk, sen kimsenin karşısında bu şekilde yere çökemezsin, bize göre değil. İkimiz bunu yapamayız. Kalk ayağa, karşı gelenin hayatını sikerim, kalk ayağa."

Başkan Yardımcısı şaşkınlıkla Tugay'a baktı, büyük ihtimalle onun gerçekten de bir deli olduğunu düşünüyordu ama ben onu anlıyordum, en başından beri anlamıştım. Bakışlarım arkamdaki adamlara kaydığında ikisinin de Başkan Yardımcısı'na baktığını gördüm. Ellerimi yere koyup yavaşça ayağa kalktığımda Başkan Yardımcısı aksi şekilde emir verebilirdi ama bunun yerine adamlarına durun işareti yaptı.

Tugay'la karşı karşıya geldiğimizde başını salladı, çenesini kaldırdı, ardından Başkan Yardımcısı'na döndü. "Şimdi tehditlerine devam et ama kısa kes, sıkıcı bir hal alıyor."

Başkan Yardımcısı bir adım daha attı. "O öylesine bir avukat," dedi benim için. "Ve öldürülebilir, hem de en temiz şekilde. Bir gece vakti dışarı çıkar ve destekçilerimizden biri onu bıçakla karşılar." Bu kez adamına başıyla işaret verdiğinde bir bıçağın açılma sesi geldi, ardından o bıçağın keskin tarafı boynuma yaklaştı. "Boynunu tek seferde keser bu avukatın ve ardından da not bırakır ihanetin karşılığının bu olduğuna dair."

Öyle rahat konuşuyordu ki vücudum titremeye başladı. "Belki yakılır, vücudunun yarısından tanırlar." Bıçak boynuma dayandığında soğuk his daha fazla titrememe neden oldu ama hayır, aslında soğuktan değil, korkudan titriyordum. *Hayır Eftalya, dik dur, bunu yapma. Aştık bütün bunları, öğrendin direnmeyi ve savaşmayı. Bak karşındaki adam o kadar işkenceye rağmen nasıl da dimdik duruyor. Sen neden böylesin?* "Sonuç olarak kayıp olmaz, öyle değil mi? Ne Krallık için ne de senin için."

Tugay'ın bakışları bıçakta gezindi ve yutkundu. Sonra hırsla çarşafı çektiğinde Kerem acıyla inledi. "Beni aptal mı sanıyorsunuz?" diye sordu yüzüme bakmaya devam ederek. "Bütün bunları düşünmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Zorlukla gülümsediğimde gözlerim yeniden dolmaya başlamıştı. "Neyi düşündün?" diye sordu Başkan Yardımcısı.

"Beni avukatımla tehdit etme ihtimalinizi," dedi Tugay ve o da gülümsesin istedim ama gülümsemiyordu, o gülümsemeyince kendimi

eksik hissediyordum. "Bu zaaf değil, bu *bağlılık*." Bir kez daha çarşafı çekti, bu kez daha sertti. "Bu yolda onun canı, benim canım demek." Çenesini kaldırdı. "Ona bir şey olursa," dedi dişlerini sıkarak. "Onun canına zarar gelirse ben öldüğümde ne ifşa edilecekse onda da ifşa edilecek, bu ayarlandı." Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında gülümseme silindi, bunu ne zaman düşünmüştü? "Durmayın, öldürün onu, hepinizin hayatı kayar."

"Yani gizli belgeler avukatında da mı var?" diye sordu Başkan Yardımcısı.

Tugay başını salladı galibiyetle. "Şimdi kapa çeneni ve kes masal anlatmayı. Bırak da avukatımdan özür dilettikten sonra şu şerefsizin nefesini keseyim."

Şaşkın bir şekilde ona bakmaya devam ederken Başkan Yardımcısı, "Peki ya sence biz bunu düşünmedik mi?" diye sordu ve telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. Birini aradığını anladığımda boğazımda öyle büyük bir yumru vardı ki yutkunsam geçmezdi, kussam atamazdım, çığlık atsam canımı acıtırdı. Az önce dans ettiğim, kahkaha attığım bu oda cehenneme dönmüştü.

"Gösterin," dedi Başkan Yardımcısı ve yaklaşık bir dakika sonra elindeki telefon bana doğru döndü. Göreceğim yüzün babama ait olduğunu biliyordum ama onu şakağına dayalı bir silahla görmeye hazır değildim. İçimdeki korku yüzünden bu anı daha önce sık sık hayal etmiş, o günün geleceğiyle yüzleşmiştim ama böyle bir anda yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Babamın gözleri kadrajdaydı, korku dolu bakmıyordu, aksine çenesi havadaydı ama yüzünde darbe izleri vardı.

Onu özlediğimi hissederken, "Baba," diye fısıldadım ve gözümden bir damla yaş düştü. Bu dik durmak için verdiğim çabaya ilk darbe olmuştu. "Baba beni duyuyor musun?" Duysa da cevap veremezdi çünkü ağızlığı vardı. Ölse çığlık atamadan ölecekti, bağıramayacaktı bile. Sesi duyulmayacaktı.

"Aptal değiliz Tugay Demir Çeviker," dedi Başkan Yardımcısı. "Bu kadar senedir kimseyi korumazken o hapishanede bir anda Adnan Atalar'ı korumaya başladın. Ne için, kim uğruna?" Gözlerim ekrandan ayrılmıyordu. Zayıflamıştı, çökmüştü, mahvolmuştu ama dimdik durabiliyordu. "Bunu avukatın için yaptın."

Gözümden bir yaş daha aktı, onu öldüreceklerdi. Onu tercih etmesem de öldüreceklerdi, etsem de. Babamı her türlü öldüreceklerdi.

Uzun zamandır görmediğimden olsa gerek acısını hissetmiyordum ama o an kalbim parçalanmış gibiydi. "Kerem Karaman'ı öldürürsen avukatının babası da ölecek. Bunu göze alabilir misin yoksa umurunda değil mi?" Güldü. "Adnan Atalar belki umurunda değildir ama o adamı koruma nedenin belki de umurundadır."

Başkan Yardımcısı gözlerimin önünden babamı çektiğinde yeniden Tugay'la göz göze geldik. Başladığımız yolun bizi getirdiği noktayı düşündüm. Bir tehditle başlamıştı, benim direnişimle devam etmişti ve sonucunda ait olduğum yeri bulmuştum. Onun yaşadığı dünya, savaşı, hırsı, gücü ait olduğum yerdi fakat şimdi bütün bunların da pek önemi kalmamış gibiydi.

"Söylediğin gibi hiçbir kuvvetin seni durduramayacağını biliyoruz," dedi Başkan Yardımcısı. "Ama yine de bir denemeyelim mi bu ihtimali de, ha?"

Tugay yutkundu ve yüzüme bakmaya devam etti. Gözümden başka bir yaş daha düştü. "Onu zaten," dedi kısık bir sesle. "Onu zaten öldüreceksiniz."

"Bunu bilemezsin," dedi sözcü. "Karar verecek kişi avukatın olacak."

Başımı art arda iki yana sallarken gözlerimi ela gözlerinden ayıramadım. Kerem'i bırakırsa kendi itibarını zedeleyecekti, biliyordum. Onun zayıf noktasını bulacaklardı, geri adım atmış olacaktı. Tugay için özgürlüğünden sonraki en önemli şeyin itibarı olduğunu anlayabiliyordum. O Tugay Demir Çeviker'di; onu hiç tanımayan ya da en yakından tanıyan herkes Kerem'in nefesini keseceğini söylerdi. Ona kimse geri adım attıramazdı.

Kendimi tutamayarak, "Tugay," diye fısıldadım. Sesim yalvarır gibi çıktı, bu daha fazla ağlamama neden oldu. Dakikalar sonra ilk kez ona konuşmuştum ve konuşurken her şeyi boş verdim. Kendi canım için değildi bu, hiçbir zaman olmazdı. "Lütfen," diye devam ettim. "Lütfen. Onu öldürmesinler. Bunu şu an kaldıramam."

Ona yalvarır gibi baktığımı fark ettim, bunu düzeltmem gerekiyordu ama yapamıyordum. "Beni öldürsünler bırak, babamı değil. Buna dayanamam." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Lütfen," diye mırıldandım. "Babamın canı, Kerem'in canından daha kıymetli. Öyle değil mi? Öyle olsun. Bir gün ölecek biliyorum ama bu şekilde değil. Lütfen. Ne olursun, hayır."

Gözleri yüzümde gezinirken kasıldığını hissettim. Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı ve yutkundu. Bakışları ilk kez benden ayrıldı dakikalar sonra ve kapıya baktı, ardından korumalara ve Başkan Yardımcısı'na. Herkesle tek tek göz teması kurdu ve yeniden bana baktığında gözlerine oturan o yenilgiyi gördüm. Gerçek bir yenilgi. Gerçek bir kayıp. Tugay için oldukça büyük bir yenilgiydi bu.

"Yok mu başka planın?" diye sordu Başkan Yardımcısı. Bu kez galibiyet onda gibiydi.

"Lütfen," diye mırıldandım. "Biliyorsun, lütfen." Neyi biliyordu? Neyi anlamasını istiyordum?

Tugay sadece, "Ağlama," dedi.

"Tugay," dedim ağlamaya devam ederken.

"Ağlama," dedi yeniden. "Ağlama, bu benim itibarım, anlamıyor musun? Bunun adı teslimiyet."

Başımı iki yana salladım, boynumdaki bıçak uzaklaştı ama sanki artık o bıçak boynumu kesmeye başlamıştı. Benim tercihimle başlayan bu yol Tugay'ın tercihleriyle son buldu. İki seçeneği vardı: Ya kendi itibarını düşünecekti ve babamın ölümünü göze alarak Kerem'i öldürecekti ya da bütün bunlardan vazgeçecek, babamın canını en azından benim için ön planda tutarak Kerem'i bırakacaktı.

Babamı önemsemese ona kızabilir miydim? Kalbim kırılırdı ama ona kızamazdım çünkü bu benimle ilgiliydi, onunla değil. Çıktığı bu yolda açtığı savaşlarla kazandığı bu güçten benim için vazgeçmemesi gerekirdi aslında. Birinci önceliği özgürlüktü, ikinci önceliği itibardı. O itibarın üzerini çizebilir miydi?

Dudaklarımı oynatarak son kez, "Lütfen," derken elim kalbime gitti. Bakışları göğüskafesime kaydığında lekelere baktı, ardından Krallık'ın damgasına. Her ne düşündüyse bu yeniden yutkunmasına neden oldu. Çenesi kasıldı, dişlerini sıktı ve bakışları gözlerime tırmandığında bu kez karşılaştığım bambaşka bir yenilgiydi. Çarşafı tutan eli gevşedi ve gözlerimin içine bakarak bıraktığında Kerem yüzüstü yere yığıldı.

Tugay benim için itibarının üzerini çizdi, tercih ettiği kişi ben oldum.

Odanın içinde hareketlenme olduğunda Tugay kadere boyun eğmiş gibi ellerini öne uzattı ve bileklerini açığa çıkardı kelepçelesinler diye. Ela gözleri benim gözlerimden başka hiçbir noktaya ulaşmazken, "Mahkûmiyet," dedi kısık bir sesle. "Bu savaşın ortasında bir kelepçeden çok daha fazlası olmamalıydı benim için ama oldu. Öyle değil mi

Sevgili Avukat? İnandığın yasalarda kurtuluş var mıdır? Benim yasalarımda kurtuluşu olmayan tek mahkûmiyet bu."

Adamlardan biri hemen Tugay'ın kelepçelerini kilitlemek için hareketlendi ve diğer adam da onu korumaya geçti. Başkan Yardımcısı geriye çekildi. Yerde bir ölü adam vardı, zeminde Kerem'in kan lekeleri. Ortalık savaş alanı gibiydi ama asıl savaş Tugay'ın içindeydi, bunu biliyordum.

Tugay yüzüme bakmaya devam ederken artık hiçbir şeye karşı gelmiyordu. Adam kelepçelerini yeniden taktığında iki eli de önündeydi ve birbirine bağlıydı. "Avukatı da kelepçeleyelim mi efendim?" diye sordu Başkan Yardımcısı'na.

"Buna gerek yok," dedi Tugay lafı bölerek. "Çünkü avukat tercihini yaptı."

Başkan Yardımcısı her ikimize de bakarken bütün bu olanlara seyirci kalan Marco'nun içeriye girdiğini gördüm. "Beş dakika sonra geliyorum," dedi Başkan Yardımcısı kapıdan çıkarken. "İkisinin başında bekleyin." Marco'ya bir bakış attı, dişlerini sıktı. "Güvenilir adamları çağıracağım avukatı götürmek için. O zamana kadar odayı koruyun."

Marco'nun kaşları havalandı, onun ardından içeriye Ölüm Timi'nden iki adamı, güvenlikler, beş polis memuru daha girdi. Ortalığın halini görenler, hatta özellikle Kerem Karaman'ın geldiği hali görenler şaşkınlıkla bize bakıyordu.

Tugay yarım adım attı, bu adımının ardından herkes hareketlenip siper aldı ancak Tugay'ın tek yaptığı yatağına oturmaktı. Bakışları sabit bir şekilde yerle buluştuğunda gözleri Kerem'in kanlarındaydı, göğsünden akan kan ise gitgide çoğalıyordu.

Marco yatağın kenarına geçtiğinde ve ben de küçük adımlarla yatağa, onun yanına oturduğumda hâlâ sessizce ağlamaya devam ediyordum. Tugay'ın gözleri yerden kelepçelerine döndü, kelepçelerinden duvara baktı, duvardan Marco'nun yüzüne ve en son bana. Ardından gülmeye başladığında kahkahası odayı doldurdu. Keyifli değil, delirmiş gibiydi. Art arda başını iki yana salladı, daha fazla güldü. Öyle bir gülüyordu ki zafer kazandığı düşünülebilirdi ama zafer yoktu.

"Olana bak," dedi Tugay kendi kendine. "Gerçekten inanılmaz."

İki polis memuru Kerem'i kollarından tutup dışarıya çıkarırken orada bizi izleyen hemşireleri, doktorları gördüm. O sırada Marco cebinden sigara paketini çıkardı ve bir tanesini Tugay'ın dudaklarının

arasına yerleştirip ucunu alevlendirdi, bu hiç beklemediğim bir başka hareketti. Tugay büyük bir nefes çekip gözlerini kıstığında sigaranın dumanı yüzünü gizledi. Bir duman daha çekti, ardından bir duman daha. Dudaklarının arasında sigara dururken bakışları bir kez daha bana döndü. Herkesin gözleri bizim üzerimizdeydi ama bu umurunda değil gibiydi.

"Söyle," dedi sigaranın ucundaki kül yere düşerken. "Bu kez bir mektupla olmasın, gözlerimin içine bakarak söyle."

Vücudumu ona çevirdiğimde, "Sen olsan ne yapardın?" diye sordum.

Tugay soruma cevap vermedi ve onun yerine, "Babanı zaten öldürecekler," dedi acımasız ama gerçekçi bir ses tonuyla. "Bugün değilse yarın, yarın değilse başka bir gün. Sadece baban değil, birçok insan ölecek." Sigara dudaklarından yere düştü. "Zaafların için dizlerinin üzerine çökersen sırtına vurmaktan hiç çekinmezler Avukat."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordu Marco bir anda. "Şu an bunu söyleyebilecek en son insan sensin."

Tugay gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. "Söyle," dedi bir kez daha. "Söyle Avukat. Benim ağzımdan laf bir kez çıkar, ben bir kez vazgeçerim. Bir fedakârlık daha yapıp senin artık avukatım olmanı istemediğimi söyleyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun çünkü bunu yapmayacağım. Sen benim avukatımsın, ben bundan vazgeçmedim ama sen şimdi söyle, son ver buna."

Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Tehditlerle yanında durduğumu söylüyorlar, o tehditler..."

Bir anda bana yaklaştı. "Ne tehdidi?" diye fısıldadı. "Tehdit mi kaldı Avukat? Kör müsün?" Bakışlarındaki hiddetle gözlerim kocaman oldu. "Git her şeyi itiraf et," dedi hiddetini yok ederek. "Beni karala. Tehdit etti de, zorladı de, beni dünyanın en kötü adamı olarak anlat, umurumda değil çünkü karşı gelmeyeceğim. Benim derdim sensin. Ve senin istediklerin." Başını salladı iki yana. "Vazgeçiyor musun benden? Vazgeçiyor musun avukatım olmaktan?"

Ona vazgeçiyorum demeden, "Avukatlıktan vazgeçmek, senden vazgeçmek anlamına gelmez," diye fısıldadım. "Başka bir avukatın olabilir, onunla yola devam ederken..."

"Benim sadece bir avukatım var, o da sensin," dedi Tugay lafımı keserek. "Tek kelime. Vazgeçiyorum diyeceksin. Gözlerimin içine bakarak söyleyeceksin bunu."

"Ben," dedim, ardından ellerimi saçlarımdan geçirdim. "Bu kadarı çok fazla, gerçekten çok fazla. Anlamıyor musun? Daha kötüsü olmaz derken çok daha kötüsü oluyor, her gün başka bir felaket geliyor. Ne tarafa gitsem yanlış gibi. Her şeyden vazgeçsem içim rahat etmeyecek. Kendimi bulduğumu düşünürken aslında bulmadığımı fark ediyorum. Kim olduğumu bazen bilmiyorum." Gözlerinin içine baktım. "Beni anlamıyorsun değil mi? O benim babam. O benim her şeyim. Anlaman imkânsız çünkü..."

"Çünkü ne?" dedi dikkatli bir şekilde. "Devam et."

"Çünkü aynı konumda değiliz."

"Çünkü seni baban konusunda anlayamaz mıyım?" diye sordu. "Çünkü bir babaya sahip değil miyim?"

"Kastettiğim bu değildi," dedim hemen.

"Ama bu yola çıkıyor," diyerek karşı geldi. "Hayır, kızmıyorum, hatta kırılmıyorum Avukat. Bu kadar savaşın içinde bir de kalp kırıklığıyla uğraşacak değilim, buna izin vermem, bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin." Yüzündeki kan lekeleri kurumaya başlamıştı. "Korkutucu göründüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu bu kez. "Seni hiçbir zaman korkutmak istemedim."

"Tugay..." dedim başımı iki yana sallayarak.

"Gerçeklerle geleyim mi sana? Avukatlığımdan vazgeçersen ve onlara istediklerini verirsen hayatın eskiye dönecek, bir topluluk senden nefret edecek fakat bu o kadar uzun sürmeyecek, dikkatlerini dağıtabilirim. Bu kadarla da sınırlı kalmayacak, tehlikenin içinde olmaya devam etmeyeceksin. Düşüncelerini içinde tutmaya, boyun eğmeye ve sessiz kalmaya zorlayacaklar seni, bunu da göze alacaksın ama yaşayabileceksin." Çenesini kaldırdı. "Hayatının bir kara lekesi olarak anılacağım ve bu bir süre sonra senin başarına dönüşecek."

Yanlış geliyordu, her cümlesi kalbimi acıtıyordu. "Peki bütün bunlara rağmen sen neden vazgeçmiyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi, içten ama tedirgin bir gülümsemeydi. "Çünkü mahkûmiyetin hiçbir zaman tek taraflı olmadığına inanıyorum ben," dedi. "Çünkü senin burada olmanın *nedenleri* var, *izleri* var, *lekesi* var, *hayalleri* var, *korkuları* var senelere dayanan." Başını iki yana salladı. "Vazgeçemem ama sen vazgeçersen bu yine sadece benim mahkûmiyetim olur."

Kapının dışında hareketlenme oluştuğunda bakışlarım o yöne döndü ve Tugay içerideki insanları umursamadan eliyle çenemi tutup

kendine doğru çevirdi. "Söylesene Avukat," dedi dişlerini sıkarak ama öfkeden değildi, daha ziyade hırslanmıştı. "Söyle ve kurtul. Bak zamanımız az, bizim dünyamızda vedalar bile zor. Söyle, veda edelim en azından. İkilemde bırakma beni."

"Veda mı?" dedim acıyla.

İçeriye dört tane iriyarı adam girdi, takım elbiselilerdi. Yakalarında Başkanlık simgesi vardı ve öyle heybetli görünüyorlardı ki korkmamak elde değildi. "Avukat Eftalya Atalar," dedi en öndeki adam. "Bizimle geliyorsun."

Ayağa kalktığımda Tugay'ın yüzümdeki eli düştü. Dışarıda da aynı şekilde üç adam durduğunu fark ettim. Bir adım attım ardından bir adım daha. Tugay arkamda kaldığında bakışlarım yeniden ona döndü fakat hızla yeniden önüme döndüm.

"Sevgili Avukat," dedi Tugay arkamdan. "Anladım tercihini." Kapının önüne geldiğimde herkesin gözleri üzerimdeydi. "Yine de bir veda bile etmeyecek misin bana?"

Yutkunurken savaş verdim ve bacaklarımdaki his sanki uzaklaşsa bile kapıdan çıktım. Bütün gözler üzerimdeyken az önce dans ettiğim, kahkahalar attığım, bütün bu savaşın ortasında müzik dinlediğim o odaya arkamı döndüm. Altı adım ve belki de yedim adım sonra yanımdaki adama dönüp, "Başkanlık'a haber verin," diye mırıldandım. "Artık Tugay Demir Çeviker'in avukatı olmayacağım."

Rutubetin kokusunu en son aldığımda beni lisede bir erkekler tuvaletine kilitlemişlerdi. Nedenini tam olarak hatırlamıyordum ama genelde lisede insanların birbirine zorbalık etmesi için geçerli bir nedenleri olmazdı. Bir döneme kadar zorbalık gören o kız da hep ben olurdum. Korktuğumdan değildi bu, annemden ötürü susmaya alışkın olduğumdandı. Bu yüzden üniversitede seçtiğim bölüm hukuk olmuştu. Haksızlık karşısında susmamak, geçmişimin intikamını almak demekti.

O erkekler tuvaletinde iki saat kilitli kaldığımda uzun bir süre insanların bana yardım etmesi için bağırmıştım ama kimse imdadıma yetişmemişti, iki saat sonunda ise panik atak geçirip bayıldığımda kendimi bir hastane odasında bulmuştum. Kapımı kimin açtığını bilmiyordum ama bir kucakta taşındığıma emindim.

Yine rutubet kokusu vardı, eski bir odadaydım, tavan kavlamıştı, eski bir avize sarı ışık yayıyordu, pencere yoktu. Bir sandalyede

oturuyordum, ellerimi ya da bacaklarımı bağlamamışlardı ama buna pek gerek yoktu. Krallık'ın hapishane dışında işkence odası olarak kullandığı bir odada olduğuma emindim. Hemen karşımda bir cam vardı, izleyicilerim arkasındaydı. Başkan Yardımcısı iki adamıyla başımda bekliyordu. Ağzımı bıçak açmıyordu, sessizce olacakları bekliyordum. Az önce yaşananlardan sonra tuhaf bir sakinlik içindeydim, nedenini de çok iyi biliyordum.

En sonunda hoparlörden bir ses yükseldi. "Eftalya Atalar." Bu sesi tanıyordum, elbette Başkan'a aitti. "Bu ne hoş bir tesadüf." Sessiz kaldım ve cama bakmaya devam ettim. Köşedeki kamera beni çekiyordu, her anımı. Kayıt altındaydım, itiraflarım için ya da belki işkencelerim yüzünden. "Bu şekilde karşımıza çıkman çok kırıcı."

Bütün söylediklerini görmezden gelerek, "Babamla konuşmak istiyorum," dedim. "Onunla konuşacağım, yaşadığından emin olacağım."

"Elbette," dedi Başkan. "Ama ondan önce seninle bir anlaşma yapalım, olmaz mı?"

"Ne anlaşması?" diye sordum, ellerim sandalyenin kollarına sıkıca tutunurken. Aklımda durmadan dönen Tugay'ın iki dakika on yedi saniye olan videosuydu, aynısını yaşatmazlardı, öyle değil mi? Hayır, buna cesaret edemezlerdi, şu an değildi.

"Tugay Demir Çeviker'in avukatlığını bırakıyormuşsun," dedi Başkan. Acelesi varmış gibi hızlı konuşuyordu. "Ama elbette bu sessiz bir şekilde gerçekleşemeyecek."

"Ne?"

Başkan'ın keyifle gülümsediğini hissettim. "İtibarımızı zedeledin, güvenlerin sarsılmasına neden oldun, arkana bir topluluk aldın. Bir Suç Kralı'ndan önce insanların senin, *Hukuk Kadını'nın* sözlerini dinlemeye başladı. Bu ne demek biliyor musun?" Kaşlarım havalandığında tırnaklarım sandalyenin kollarına saplandı. "Bu ihanet demek. Bu boku temizlemeden öylece geri çekilebileceğini mi sanıyorsun?" Tahmin ettiğim gibi davranıyorlardı. Başkan öfkeyle nefesini verdi. "Bizi temize çıkaracaksın."

Bakışlarım ilk önce Başkan Yardımcısı'na döndü, ardından köşedeki kameraya baktım. Kaç izleyicim vardı? Bütün Krallık binası beni izliyor olmalıydı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"İki gün sonra bir canlı yayına katılacaksın," dedi Başkan. "Orada Tugay Demir Çeviker'in seni zorla tuttuğunu söyleyeceksin. Her şeyi

zorla yaptırdığını, hatta bu yüzden birçok kötülük yaptığını da söyleyeceksin." Yutkunurken oturduğum yerde hareketlendim. "Bu kötülükleri senin hayal gücüne bırakıyorum ama öyle bir konuşacaksın ki herkes sana inanacak." Alayla güldü. "Konuşma konusunda iyi olduğunu biliyorum. O ağzın biraz da bizim için çalışsın."

Ağzıma birçok cümle doldu küfür, nefret ve hırs içeren fakat bütün bunları görmezden geldim. "Babamla konuşmak istiyorum," dedim bir kez daha. "Babamla konuştuktan sonra bunları kabul edeceğim."

Sessizlik oluştu, camın arkasında bir hareketlenme sesi işittim, ardından bulunduğumuz odanın kapısı açıldı. Bir adam elinde telefonla içeriye girdiğinde hastaneye gelen adamlardan biri olduğunu fark ettim. Direkt telefonu hoparlöre alıp bana yaklaştırdı. Bir nefes sesi işittim.

"Baba?" derken dakikalar titremeyen sesim titredi.

"Eftal," dedi babam, ardından nefes verdi. "Eftal, Eftal, Eftal," dedi art arda. "Nasılsın? Eftal neler oluyor? Bana bir şeyler söyle."

"Baba," dedim tepemde dikilen adama bakarak. "Fazla zamanım yok, iyi misin diye merak ettim."

Babam sessiz kaldı. Ardından, "İyiyim," dedi ama iyi değildi, inanmıyordum. "Fakat sen iyi değilsin, öyle değil mi?" Hiçbir cevap vermedim, telefonun ekranına bakarken bu kez tırnaklarımı avuçlarımın içine batırdım. "Seni benimle tehdit ediyorlar değil mi?" diye sordu bu kez. Yine cevap vermedim.

"Eftal," dedi babam. "Eftalya, kızım." Babamın solgun bir nefes verdiğini işittim. "Bu hayatta insan üç duygu için yaşar güzeller güzeli kızım. Onuru, gururu ve inancı için. Onur kaldırdığın omuzlarındır, gurur daima dik tuttuğun vücudundur, inanç ise kendinden vazgeçmemektir. Sadece benim için değil, kimse için bu üç duygudan vazgeçme. Onurunu, gururunu ve inancını elinden almalarına izin verme." Babamın korkusuz sesi, Tugay'ın korkusuz sesine nasıl da benziyordu. Gözlerim dolduğunda bu özlemin yanında o gururu da hissediyordum çünkü ilk kez babamı anladığımı fark ediyordum. "Tehditler insanı yıldırsaydı bu kadar insan direnmezdi. Sen ne istiyorsun? Ne istiyorsan onu yap. Ölüm mutlak sondur ama direnmediğin her acı pişmanlığı getirir. Bunu unutma, olur mu?"

"Baba," dedim titreyen bir sesle. Herkes bizi dinliyordu. "Neden her şeyden vazgeçmiş gibi konuşuyorsun?"

"Aksine," dedi babam ve onun da sesinin titrediğini fark ettim. "İlk kez tek başıma değil, seninle beraber savaştığımı hissederken vazgeçmediğimi fark ediyorum." Ona günlerce bu yoldan vazgeçmesi gerektiğini söylemiştim, pişman olduğunu söyleseydi ya da Krallık'a boyun eğseydi hayatına normal bir şekilde devam edebilirdi ama babam bunların hiçbirini yapmamıştı. "Eftal," dedi babam yalvarır gibi. "Beni artık anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum baba," dedim ve kavlamış tavana baktım. "Maalesef seni anlıyorum ve seni anlamak beni mahvetti."

"O halde benim nefesim için çabalarken kendi gerçekliğinden vazgeçme," dedi baskın bir sesle. "Ben senin için bir tehdit unsuru değil, güç olayım. Beni anlıyor musun Eftal?"

"Maalesef anlıyorum," dedim bir kez daha, ardından ağlamaya başladım. "Ama baba," dedim kendimi tutamayarak. "Ölümden daha kötü bir şey yoktur ki. Sen gidersen benim ailem de gidecek. Ailesiz kalacağım." Gözlerimi kapattım ve başımı önüme eğdim. "Sen benim kalbimsin."

"Eftalya," dedi babam ve onun da ağladığını fark ettim. Bu iyi olduğunu duymaktan öte bir veda konuşması gibiydi. "Ölümden daha kötü olan bir duygu vardır, o da aynaya baktığında kendinden utanmaktır." Gözlerimi açtım, bakışlarım cama döndü. "Ve onurlu bir ölüm, onursuz bir hayattan çok daha doğrudur. Onurlu, gururlu ve inançlı bir kadın olarak yaşadığını bilerek ölmen gerektiğini hiç unutma."

"Baba," dedim titreyen bir sesle. "Baba, maalesef yine seni anlıyorum."

"O halde dinle," dedi babam. "Yazlığımızdaki o kuş bahçesini hatırlıyor musun, sana kitaplar okuduğum? Bir gün orada seninle buluşabiliriz, öyle değil mi?" Sessizlik oluştu. "Beni anlıyor musun Eftal?" diye sordu. "Buluşuruz ve bir güvercin uçururuz Eftal. Öyle değil mi?"

Bakışlarım camdan tepemde dikilen adama kaydı. "Baba," diye mırıldandım. "Anladım. Çok iyi anladım. Peki sana bir şey sorabilir miyim?"

Sessizlik oluştu. Ardından Başkan'ın, "Yeter," demesiyle tepemdeki adam telefonu kapatıp cebine attı fakat odadan çıkmadı. "Baban şu an iyi," dedi Başkan. "Fakat bundan sonrası yine sana bağlı olacak."

Çenemi kaldırdım, omuzlarımı da ve bir an bile düşünmeden, "Yayına çıkacağım," dedim net bir sesle. "İstediğiniz her şeyi yapacağım."

Cama baktım, gözlerim kısıldı. "Fakat hiçbir zaman sizin köpeğiniz olmayacağım. Her ne yaparsanız yapın, nefesiniz bile bana yaklaşamayacak." Burnumu çektim, öne doğru eğildim. "Çünkü hepiniz korkak adamlarsınız. Koltuklarınız sarsıldığında geriye kalan sadece düşen maskeleriniz olacak."

Başkan'ın keskin nefesini duydum. Yanımdaki adam yüzüme sert bir tokat indirdiğinde sandalyeyle yere düştüm ve alnım yere çarptı. Ağzımın içindeki kanın tadını alırken elim alnıma gitti ve oranın da kanadığını fark ettim. Bakışlarım düştüğüm yerden kalktığında gözlerim cama döndü, ardından gülümsedim. Kulağımda hâlâ bir çınlama vardı, başım dönüyordu ve yanağım acıyordu ama gülümsemeye devam ettim.

"İki gün boyunca özel odaya alın," dedi Başkan. "Kimseyle görüştürmeyin. Suyu sınırlı, yemek yok." Ayaklandığını hissettiğimde elimin tersiyle dudağımın kenarını sildim. "İki gün sonra Eftalya Atalar, iki gün sonra senin için asıl cehennem başlayacak çünkü örgüt hakkında ne biliyorsan her şeyi ötmek zorunda kalacaksın."

Tam iki gündür minicik bir penceresi olan odada kalıyordum. Bir koltuk, eski bir masa, küflenmiş duvarlar ve ufacık, kirli bir tuvaletten ibaretti. Duvarların içinden fare sesleri geliyordu. Zemin katında da altında bir yerdi, öyle ki kar yağdıkça tavandan su damlamaya başlıyordu.

Buraya ilk getirdiklerinde nasıl nefes alacağımı bile bilmiyordum. Birinci saatte aklımı kaçırarak çıkacak yer aradım ve bulunduğum yeri dağıttım, üçüncü saatte kapıyı yumruklamaya başladım ve yardım çığlıkları attım, sekizinci saatte küfürler savurdum, herkesi öldürebileceğimi söyledim. Onuncu saatte Krallık için her şeyi yapabileceğimi, ölmekten korktuğumu söyledim. On birinci saatte bayıldığımı biri yüzüme su çarptığında fark ettim. On sekizinci saatte dünyanın en tuhaf seslerini işitmeye başladım: annemin sesi, Meryem'in rahatsızlanmadan önceki sesi, babamın sesi.

Yirmi ikinci saatte kendi kendime konuşmaya başladım. Yirmi üçüncü saatte ağladım, yirmi dördüncü saatte ise Tugay Demir Çeviker'den özür diledim çünkü o güçlü duruşunun arkasındaki kalbinin de kırılabileceği gerçeğiyle yüzleştim.

Benim için itibarından vazgeçmişti, yenilgiyi en kötü şekilde tatmıştı ama yine benden vazgeçmemeyi seçmişti. Bütün bunların sonunda çok daha kötü sonuçlar doğacağının farkındaydım.

Geriye kalan zamanda ise babamın bahsettiği o utanmama duygusunun altında yatanları gördüm. Başkalarının gözlerinin içine baktığında değil, kendi gözlerinin içine baktığında bir yabancıyı görüyorsa ya da bakışlarını kaçırıyorsa insan bu onurlu bir hayat yaşamadığı anlamına gelirdi.

Beni kapattıkları bu izbe oda, yüzümdeki yara izleri, açlıktan dönen başım, yırtılan mavi çiçekli elbisem... Artık Tugay Demir Çeviker'in omuzlarını nasıl düşürmediğini, acıya bağışıklık kazandığını ya da dört duvarın onu korkutmadığını çok daha iyi anlıyordum, üstelik bu iki günde olmuştu.

Odadaki eski, yarısı kırık aynaya bakarken bir kadın gelip yüzüme ağır bir makyaj yaptı, solgunluğumu ve yara izlerimi kapatmaya çalıştı. Saçlarımı sıkıca toplamışlardı. Siyah bir gömlek koymuşlardı koltuğun üzerine, siyah bir kalem etek, siyah ceket, siyah topuklu ayakkabılar. Ceketin yakasında yarım ay simgesi vardı. Hepsine göz yumdum.

Kapı açıldı ve o iki iri adam beni bu odadan çıkarıp bir araca bindirdi. Kocaman araç, siyah filmler ve arabanın içindeki radyodan yükselen ses.

"Avukat Eftalya Atalar birazdan canlı yayında olacak. Tugay Demir Çeviker tarafından zorla tutulduğu ve Krallık'a sığındığı konuşuluyor. Örgüt tarafı sessizliğini korurken Krallık yanlıları avukatı kucaklamak için hazır. Kadın dernekleri ayağa kalktı."

O rol olsun diye kadınları savunan dernekler, kadınlar işlerinden edilirken seslerini bile çıkaramıyordu. Ne komikti.

"Başkan, Eftalya Atalar konusunda oldukça ılımlı bir duruş sergiliyor. Adnan Atalar'ın kızı olmasıyla ilgilenmiyor, onu koruyup kolluyor. Hatta gelen haberlere göre bizzat kendi evlerinden birinde ağırladığı konuşuluyor."

Güldüm. Adamlar bana baktı ama umursamadım.

"Bana kalırsa Eftalya Atalar en başından beri Krallık tarafındaydı ve esir tutulmaktan öte örgütün içine sızmıştı. Onların sırlarını bize söyleyecek. Bütün ülke eli kalbinde bu canlı yayını bekliyor."

"Bu haberi vermemiz yanlış, hatta magazin gibi görünebilir ama Kerem Karaman'ın Tugay Demir Çeviker'e haddini bildirdiği de konuşuluyor."

Bu kez daha yüksek sesle güldüm.

İnsanlar hâlâ yollarda duvarlara yazılar yazıyordu BL'ye ait. Sokaklarda üzerinde timsah simgesi olan eldivenli insanlar dolaşıyordu. Gözlerimi kapattığımda başımın daha şiddetli bir şekilde döndüğünü his-

settim; açlıktan dolayı nefes alamayacak durumdaydım. *Hayır Eftalya, bunu bir daha yapmayacaksın.* Gözlerimi açtığımda kanalın binasına geldiğimizi fark ettim.

Ön kapıdan değil, arka kapıdan beni geçirdiklerinde ve altı polis aracıyla bütün gazetecilerin geçişini engelledikleriinde kimseyle yüz yüze gelmeden binaya girdik. Kapıdan girdiğimiz an orada çalışan herkesin bakışları bize döndü. Artık fısıltılara alışmıştım.

Beni direkt asansöre bindirdiler, en üst kata çıkardıklarında gülümsedim. Asansörün kapısı kayarak açıldığında en köşedeki odaya ilerlettiler ve o an kapıda da birçok insanın beklediğini gördüm.

"Sonunda doğruyu buldun," dedi orta yaşlı bir adam. Stüdyo şefiydi. "Gözlerin açıldı neyse ki."

Ona bakıp sakince, "Evet," dedim. "Hiç bu kadar gözlerim açılmamıştı." Adam gülümsedi, aynı şekilde karşılık verdim.

Odaya girdiğimizde büyük bir stüdyoyla karşılaştım. Kocaman bir masa, karşılıklı sandalyeler, ortada bir su ve kuru pastalar vardı. Tam ortada yarım ay simgesi. *Tarafsız yayıncılık. Tabii ya. Aynen.*

İçeriye girdiğimde bizi karşılayan korumalardan biri adamlara, "Siz dışarıda kalacaksınız," dedi. "Eftalya Atalar dışında kimseyi alamayız."

"Başkan'ın emri," dedi beni getiren korumalardan biri.

"O halde Başkan'a Ölüm Timi'nin burada olduğunu söyle, bize karşı gelebiliyorsa gelsin," dedi yüzünün yarısında dövmeler olan adam, ardından bana baktı. "Marco'dan sevgiler." Ben içeri geçtiğimde kapıyı o adamların yüzüne kapattı ve gülümseyerek selam verdi. "Javier G," dedi kendini tanıtarak. "Ama bana kısaca G de diyebilirsin, Marco'nun yardımcısıyım."

Başını sallayarak, "Kendimi tanıtmama gerek yok galiba," dedim.

"Bu dünya üzerinde kendini tanıtmaması gereken iki insandan birisin."

"Birincisi kim?"

"Ben," dedi sırıtarak. "Çünkü çok havalıyım." Eliyle ileriyi gösterdi. "Gidelim."

Birlikte stüdyonun ortasına ilerlediğimizde son hazırlıkları gerçekleştirilen spiker kadını gördüm. Saçları taranıyor, makyajının son rötuşları yapılıyordu. Beni gördüğünde şöyle bir göz ucuyla baktı, ardından hiç umursamadan işine geri döndü. Beş kamera beni çekiyordu, beş adamın da gözleri benim üzerimdeydi. Işıkları tutan adamlar kendi

aralarında benim hakkımda konuşuyordu, köşedeki iki adam bilgisayarların başında yayın öncesi son lokmalarını yiyordu.

"Yayına son iki dakika!" diye bağırdı stüdyo şefi. Spikere doğru yürüdü. "Hayatının en önemli röportajına çıkıyorsun Ceylin. Hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar," dedi rujunu sürdükten sonra koyu mavi takımının yakalarını düzelterek. "Sakin kalmaya çalışacağım ve bu kadının üzerine atlamayacağım."

Gözlerim açıldığında şef de benimle aynı tepkiyi verdi ve işaretparmağını dudaklarına götürerek ona susmasını söyledi. Ellerimi masanın üzerine yerleştirdiğimde gözlerimi spikerden ayırmadım, o da bana bakmaya devam etti ve son on saniye alarmının ardından yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirdi. Ve sonunda yayın başladı.

"İyi akşamlar sayın seyirciler," dedi kadın o yapay gülümsemesiyle ve dik duruşuyla. Yakasında da kocaman bir yarım ay simgesi vardı. "Herkesin saatlerdir beklediği o yayını başlatmadan önce çok heyecanlı olduğumu dile getirmek istiyorum çünkü bu hayatımın yayını olacak, bunu hissedebiliyorum."

Evet, hayatının yayını olacak.

Yaklaşık on dakika ülkenin durumundan, Krallık'ın yaptığı iyiliklerden söz etti; en sonunda Başkan'a kocaman bir teşekkür etti ve yaşananları hatırlattı. Başkan'ın merhameti, fakirlere yardımlarından söz ederken nasıl da aynı şekilde gülümsemeye devam edebiliyordu ama... Ülkede birçok insan açlıktan ölüyordu, çocuklar çikolata bile yiyemiyordu, insanların mont alacak parası yoktu, ailelerini geçindiremeyen insanlar intihar ediyordu fakat televizyonlar ısrarla bunun aksini dile getiriyordu. Herkes kendi yan komşusunun açlıktan öldüğünü bilerek bu yayınları izliyor, ses çıkarmadan korkudan siniyordu. Ses çıkaranlar ise düşman ilan ediliyordu.

"Bütün bu olayların ortasında ülkemizin başındaki en büyük dertten söz etmek istiyorum. Kendilerinin BL örgütünden olduğu söylenilen bir topluluk ülkemizi karanlığa sürüklemek istiyor ve Krallık'ı alt etmeye çalışıyor. Senelerdir süren bu dava, en sonunda çok kötü bir noktaya erişti çünkü bu örgütün lideri, Suç Kralı Tugay Demir Çeviker artık kendini gizlemiyor. Yalanlarıyla, ayaklanmalarıyla ve direnişiyle ülkemizi karanlığa sürüklemeye başladı."

Ağız ucuyla gülümsedim ve önümdeki bardağa baktım, elbette burada hiçbir şey içmeyecektim. "Senelerdir hapishanede olan bu örgüt

liderinin daha kötüsünü yapamayacağını düşünürken en kötüsünü yaptığıyla da yüzleştik iki gün önce." Kameraların bana döndüğünü hissettim. "Krallık'a ait bir avukatı tehditle yanında tuttuğu, onu kullandığı, hatta tacizleriyle rahatsız ettiği gelen ihbarlar arasındaydı fakat avukatının müvekkilinin arkasında durmasından ötürü bu haberleri size veremiyorduk." Kadın bana bakıp üzüntüyle gülümsedi az önce beni öldürmek istemiyormuş gibi. "Hoş geldin Eftalya Atalar, nihayet buradasın, bizimlesin. Hepimiz rahat bir nefes alıyoruz. Bir kadın olarak söylemek gerekirse hiçbir zaman o teröristle yan yana olabileceğine inanmamıştım Özellikle kadınlar olarak hepimiz rahat bir nefes alıyoruz."

Kadın dayanışması... Yumuşak karın.

Başımı sallayarak gülümsedim ve kameralara baktım. Spiker nefes verdi. "Bütün halk yaşadıklarını merak ediyor. Seni hangi konuda tehdit etti?" Soruyu sorarken başını iki yana salladı. "Sana şiddet uyguladığı doğru mu?" Bulunduğumuz stüdyoda hareketlenme oldu, spikerin yüzündeki gülümsemenin durağanlaştığını hissettim ama yüzünü benden ayıramadı. "Yani," dedi boğazını temizleyerek. Stüdyoda bir şeyler devrildi, spikerin yüzündeki gülümseme silindi. "Biz senin yanındayız," dedi ama konuşurken bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Krallık olarak. Lütfen rahat ol."

Başka bir şeyler daha devrildiğinde ikimizin de bakışları stüdyonun arka tarafına kaydı. Kanal ekibinin yarısı ceplerinden siyah eldivenlerini çıkarıp ellerine geçirirken bakışlarını benden ayırmadı. Ardından beni şaşırtarak ellerini üç kez göğüskafesine vurdular. Geçen gün gazetecilere yaptığım hareketti bu. Ardından başlarını eldivenlerine doğru indirdiler. Gözlerim kocaman açıldı, bu hareketim BL selamına dönüşmüştü.

Marco'nun iki adamı karşı gelmek isteyen diğer adımları çekerken çatıdan sarkan iplerle örgütün birkaç üyesinin içeriye girdiğini gördüm. Maskelerinden tanımak imkânsızdı ama iki kişiden emindim. Biri yakalanma ihtimaline rağmen beni yalnız bırakmayan Giray'dı, diğeri ise Ufuk'tu.

Ellerinde susturuculu silahlarla karşı gelmek isteyecek olanları engelledikleri pencereden son giren kişi, maskesiz olan tek kişiydi. Sinan. Bakışları direkt beni buldu, gülümsedi. Ardından elindeki CD'yi havaya kaldırıp göz kırptı.

Stüdyo şefinin başına arkadan namluyu dayayan Giray onun kulağına bir şeyler söyledi fakat adam o an kendi ekibindeki insanların BL örgütünden çıkmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Giray başını itip dediğini tekrar etti. Bunun ardından şef, spikere *devam et* hareketi yaptı.

Spiker bana döndü, artık gülümsemekte zorlanıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim, ellerimi masanın üzerine koydum. Ardından nazikçe, "Öncelikle," dedim spikere. "Bir ıslak mendil alabilir miyim?"

"Anlamadım?"

"Islak mendil," dedim bir kez daha. "Alabilir miyim? Gerçekleri göstermem gerekiyor da."

Spikerin eli ayağı birbirine girdi, ardından önünde duran ıslak mendil kutusunu bana uzattı. Yavaş hareketlerle kutudan bir mendil çıkardım ve bakışlarımı kameralara çevirerek yüzümdeki makyajı silmeye başladım. Makyaj silindikçe gözümün altındaki morluk ve dudağımdaki yara ortaya çıkmaya başladı ama hepsini silene kadar bir an bile durmadım. Spiker tedirginlikle nefes alıp verirken çenemi de sildim ve oradaki yara izimi de açığa çıkardım.

Mendili masanın üzerine attıktan sonra üzerimdeki siyah gömleğin kapalı olan ilk üç düğmesini açtım ve ortaya Krallık simgesi çıktı. Ve bıçakla üzerine çizilen çarpı işareti. Marco'nun verdiği bıçakla, o damganın üzerine bir çarpı işareti atmıştım. Üzerini kapatmaktan çok daha iyiydi.

"Herkese yeniden iyi akşamlar," dedim kameraya bakarak. "Yüzümün bu halinin sorumlusu göğüskafesimden beni zorla damgalayan Krallık'tır."

On iki saat önce...

Bulunduğum odanın kapısı sertçe açıldığında oturduğum koltuktan kalkmam ve kendimi savunmak için ellerimi kaldırmam bir oldu ama gördüğüm yüz o iri adamlardan birine ait değildi. Gelen Marco'ydu.

Geçirdiğim saatlerden, hissettiklerimden olsa gerek aceleyle içeriye girdiğinde kendimi savunmaya devam ederek masanın arkasına geçtim. "Neden buradasın?" diye sordum tedirginlikle.

"Fazla zamanım yok," dedi Marco kapının olduğu tarafa bakarak. Kendimi savunmaya devam ettiğimi görünce, "Avukat," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana zarar vermeye gelmedim."

"O halde neden geldin?" diye sorduğumda masanın arkasına daha fazla sindim.

"İnanmayacaksın ama sana yardım etmeye."

"Ne?"

Marco bir kez daha kapıya baktı, ardından ellerini masaya yerleştirerek fısıldadı. "Babanın idamı zaten onaylandı," dedi üzerinde bir an bile düşünmeden. "Dört gün sonra mahkemede de kayıtlara geçecek. Seninle oynuyorlar Avukat. Seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyorlar."

Yutkundum. "Sana neden inanayım ki?" diye sordum. "Bana neden yardım edesin ki?"

Yeşil gözleri kısıldı, onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum. "Çünkü ailenle tehdit edilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum," dedi ve küfretti. "Vaktim yok diyorum, beni anlıyorsun değil mi? Seninle oynuyorlar Avukat."

"Sana neden inanayım?" diye sordum bir kez daha. "Sen Krallık tarafındasın, o hastane odasında sessiz kalman bizim tarafımızda olduğunu göstermez. Onlar için çalışıyorsun ve..."

"Bütün bu dünya barışı, özgürlük, savaş, hiçbiri zerre sikimde değil," dedi Marco ciddiyetle. "Fakat çaresizliği önemserim çünkü ne yaşadıysan aynısını yaşadım." Dişlerini sıktı, biraz daha öne eğildiğinde artık kaçmıyordum. "Annemle tehdit edildim ve ben senin kadar şanslı değildim. Beni uyaran kimse de yoktu. Birisinin senin yüzünden ölmesinin ne demek olduğunu bildiğim kadar inandıklarından vazgeçmenin ne demek olduğunu da biliyorum." Bir bıçak çıkardı, masanın üzerine attı. "Kendini koru. Yayına kadar sessiz kal. Seni oradan çıkaracağız."

Babamın telefondaki sesi kulaklarımdaydı. Aslında idamının onaylandığını biliyordu ama bunu söyleyememişti. Benimle oynuyorlardı, oynamaya devam edeceklerdi, hatta aşağılamaya da devam edeceklerdi.

"Marco," dedim çenemi havaya kaldırarak. Bu kez ağlamıyordum. "Senden iki şey isteyebilir miyim?"

Marco gözlerini kıstı. "Benden bir şey istemediğin bir gün olacak mı?" diye sordu.

Söylediğini umursamadan, "Bana bir kâğıt ve kalem getir. Tugay'a yazacağım," dedim sakince. "Ve ona ulaştırmanı isteyeceğim."

"Neyim ben?" dedi Marco kaşlarını kaldırarak. "Güvercinin mi?"

"İkinci olarak," dedim yine söylediğini duymazdan gelerek. "Kotumam, arkadaşım, dostum, Sinan. Ona bir şekilde haber uçur,

yazlıktaki kuş bahçesine gitmesini ve soldaki kafesin altındaki kasadan babamın belgelerini almasını söyle. Şifresini biliyor."

Başını omzuna doğru yatırdı ve burnundan bir nefes verdi. Ardından cebinden bir kalemle kâğıt çıkardı. Bir kesekâğıdıydı, muhtemelen eskiden içinde mandalina vardı. Kalemiyse kurşunkalemdi. Umursamadan hızla kısa bir not düştüm.

"Sevgili vazgeçmediğim müvekkilim,

Ölümler ve kayıplar olacak, haklısın ama sen özgürlüğüne kavuşacaksın Tugay Demir Çeviker. O özgürlüğe kavuşluğun anda seninle dans elliğimiz şarkıyı dinleyeceğiz.

Ve unutmadan, mahkûmiyet hiçbir zaman lekeli olmaz demişlin. Haklısın, insan özgürken de mahkûm hissedebiliyormuş, bunu sen bana öğrettin. İyi anlamda."

Daima Sevgili Avukat'ın olarak kalacak olan Eftalya Atalar.

Özgürlüğüne...

Kesekâğıdını katlamak yerine uçak yaptım ve Marco'ya verdim. Marco elimden uçak şeklindeki kâğıdı alırken, "Dünyanızda dinamitler patlıyor Avukat Eftalya Atalar," dedi. "Oyunun sırası mı?"

"Söylediklerimi yapacaksın değil mi?" diye sordum gülümseyerek. Normalde içimin rahat olmaması gerekiyordu fakat kendimi öylesine özgür hissediyordum ki... Çabalayacaktım, her şey için, Tugay için, babam için, inançlarım için ve bunu yaparken kendimden vazgeçmeyecektim.

Marco kâğıdı cebine koydu, ardından kargo pantolonundan iki tane mandalina çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru yuvarladı. "İsteklerinin borcu," dedi mandalinaları işaret ederek. "Afiyet olsun Deli Avukat. Yemezsen asla isteklerini yerine getirmem."

Dediğini ikilemedim. Zaten açtım.

Günümüz...

Çenemi havaya kaldırdım, kimbilir kaç milyon insan benim morluklarla dolu yüzümü izliyordu. Önemi var mıydı?

"Hukuka aykırı hiçbir şey yapmadım," dedim kendimden emin bir sesle. "Sadece bir müvekkili savunduğum için görmediğim zulüm kalmadı ve en sonunda babam üzerinden tehdit edildim. Bunları yanımda olun diye değil, gerçekleri görün diye anlatıyorum. Hatırlamanızı istiyorum, seneler önce insanlar düşüncelerini hiç

çekinmeden dile getirebiliyordu. Şaşırmanıza gerek yok, fikir özgürlüğümü kullanıyorum ve kendimi savunmayı seçiyorum. Dövüldüm, aç bırakıldım, ötekileştirildim, küfürler yedim ama bütün bunların ortasında hâlâ korkmadan bu şekilde konuşabiliyorsam bence sizin de korkmanız için hiçbir neden yok."

Beni korkuyla izleyen spikere baktım. "Bir kadının gerçekten yanında olmak istiyorsanız onun yüzündeki izleri makyajla kapatmak yerine o izlerin oluşmasını engellemeniz gerekiyor. Bir kadının gerçekten arkasında durmak istiyorsanız tehditleri alkışlamak ya da bunlara boyun eğmek yerine yılmadan fikirlerinizi, haklarınızı savunmanız gerekiyor. Bir kadını gerçekten desteklemek istiyorsanız cinsiyetlere değil, şahsiyetlere bakmanız gerekiyor."

Spikerin dudakları aralandı. "Avukat," diye fısıldadı, bakışları stüdyoda dolaştı.

"Tugay Demir Çeviker'in avukatıyım," dedim başımı sallayarak. "Tehditle, zorbalıkla, tacizle değil, kendi isteğim ve rızamla avukatlığını yapıyorum. Özgürlüğüne kavuşana dek de durmayacağım. Ve bundan hiçbir şekilde utanmıyorum." Başımı salladım. "Bu cümlelerimin ardından başıma gelen herhangi bir kötü olayın tek sorumlusu Krallık'tır. Ve bu bir yardım çağrısıdır."

Sinan babamın kasasından aldığı CD'yi bilgisayara takmış olmalıydı, ekranlar kararmıştı. Karşımıza ne çıkacağını ben de bilmiyordum. Bir anda telefon konuşmaları kulaklarıma dolduğunda dudaklarım aralandı.

Eski başkan ile şu anki konuşuyordu. Babam yapacağını yapmıştı. Adnan Atalar resmen Tugay Demir Çeviker'in yaşlılığıydı.

"*Pilotu ortadan kaldırmamız gerekiyor,*" dedi eski başkan rahat bir sesle. "*Hakkımızda birçok şey biliyor, bu rahatsız edici.*"

"*Tugay Demir...*" Başkan nefesini verdi. "*Neydi soyadı?*"

"*Tugay Demir Çeviker.*" O zaman hatırlamadıkları ismi sonradan hafızalarına kazınmıştı. "*Bütün sırlara hâkim, en yakınımda ve tuhaf biri. Kimsesi yok, yalnız, ortadan kaldırdığımızda da sorgulayacak kimse olmayacaktır.*"

Spiker titremeye başladığında Giray öfkeyle şefi itti, ardından kendine çekip bir kez daha itti hırsla.

"*Nasıl ortadan kaldırmayı düşünüyorsun?*" diye sordu Başkan gülerek. Öyle soğuktu ki sesindeki o merhametsizlik taktığı bütün

maskeleri yerle bir edecekti. *"Aptal birine benziyor, ağzı var dili yok. Sırları dökmeye cesaret edemez zaten."*

"Yine de beni artık rahatsız ediyor," dedi eski başkan. *"Yardımınız gerekecek."*

Sessizlik oldu, ardından Başkan'ın sesini duyduk. *"Tamam, yardım edeceğim."*

Siyah ekran normale döndüğünde ve kameralar yeniden beni çektiğinde şaşkınlıkla, "Ben hukuk kadınıyım," dedim başımı sallayarak. "Ve bu dinlediğiniz yasal olmayan ses kayıtlarıyla hiçbir alakam yok. Umarım bunu yayınlayan kişi en yakın zamanda ortaya çıkar."

Yayınlayan kişi Adnan Atalar'dı, bendim. Ve yalanlar en güzel rolleri getirirdi.

Krallık peşimdeydi, beni yakalamak için, suçlu çıkarmak için, karanlığa sürüklemek için ve belki de hapse tıkmak için ama her seferinde kurtulmanın bir çaresini bulabiliyordum. Ya bir gün bulamazsam ne olacaktı?

Binanın altından, uzaklardan çatışma sesleri geldiğinde bu kez gerçekten beni öldürmek için geldiklerini biliyordum ama örgütün de hazırlıksız olmadığına emindim. Ekran kapandığında ve yayın kesildiğinde oturduğum sandalyeden yavaşça kalkıp üzerimdeki ceketi çıkardım ve masanın üzerine attım. Spiker kadın öylece durmuş bana bakarken gülümsedim. "Sadece bir insanım," dedim. "Bana öyle bakma."

"Korkunç birisin," diye karşılık verdi kadın. "Umarım cezanı en yakın zamanda ödersin."

"Herkes gibi," derken başımı salladım. Ardından kameraların olduğu tarafa ilerledim, Javier'in de bana doğru yürüdüğünü gördüm. Pantolonunun cebinden bir kâğıt çıkardığında bu kâğıdın da hastane kâğıtlarından biri olduğunu fark ettim.

Giray sol tarafıma geldi, Sinan sağ tarafıma. Arkamıza ise bizi destekleyenler. Kâğıdı yavaşça açtığımda içinden pembe lotus çiçeği düştü, kurumak üzereydi. Farkındalık anlamına geliyordu. Tugay yine beni, hatta bizi tanımlayan bir çiçek göndermişti.

Kâğıdı açtığımda yüzümde gülümseme oluştu. Gözlerim kâğıdın altına kaydığında müzik notalarıyla karşılaştım.

"Benim Sevgili Avukat'ım,

Bu çiçeği günler önce hemşirelerden istemişim senin için ve beni kırmayıp getirmişlerdi ama geçen gün seni gördüğümde vermeyi

unutkum. Hayır, bunun hafızamla pek bir ilgisi yok, unutmamın yani. Tamamen seninle ilgisi var yoksa hafızam kötü olsa her kelimenin yaptığı vurgu aklımda böyle kalamazdı.
Sana herkesin önünde cekellerini ilikleyeceğini, benim de hemen arkanda duracağımı söylemişlim. Değişlirelim onu. Bugünden sonra ben de senin önünde cekelimi ilikleyeceğim çünkü sana, gücüne, duruşuna ve her şeyine sonsuz saygı duyuyorum.
Özgür kaldığım ilk gün elbelle dans elliğimiz şarkıyı da dinleriz ama hemen yazının allında bir besle var on sekiz yaşında kendi kendime oluşlurduğum, kimseye söylemediğim ve paylaşmam gereken kişiyi beklediğim.
O kişi sensin Sevgili Avukal.
Özgürlüğümün ilk gecesi, bir piyanonun başında, lek elimle sana bunu çalacağım. Çalmaya çalışacağım. Uğraşacağım. Bu bizim şarkımız olacak. Bana bu savaşın ortasında müzik verdin, bundan daha büyük bir hediye olamazdı. Ben de sana bir besle veriyorum sadece ikimizin bileceği.
Durma, devam el, yak, yık, yok el, beni kendine daha fazla hayran bırak. Kaçma, birlikle direnmeye devam edelim, yönelelim her şeyi. Benimle kal, sensiz bu savaşın ladı olmaz."
Özgür kaldıklan sonra bile daima mahkûmun,
Tugay Demir Çeviker.
Özgürlüğüne değil, özgürlüğümüze!

15
SON İKİ DİLEK

Beş sene önce...

O gün hava güneşliydi, mevsim bahardı ve caddelere güzel çiçeklerin kokusu sinmişti. Çocuklar sokaklarda dondurmalarını yemeye başlamıştı, sokak sanatçıları kaldırımlara oturmuşlardı, liseliler okuldan çıkıp direkt eve gitmek yerine korkusuzca sokaklarda dolaşabiliyorlardı.

Herkes seneler sonra başına geleceklerden habersizdi.

Eftalya Atalar bitirme tezini vermiş, üniversitenin son basamağını tamamlamak üzereydi. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle caddede yürürken en sevdiği mevsimin bahar olduğunu düşünüyordu; nedeni elbette çiçeklerdi.

Adnan Atalar'ın bakışları ofisindeki pencereye kaydı. Odasına vuran güneş ışığına seneler sonra hasret kalacağından habersiz olduğunu söylemek zordu. Bir gün o karanlığa sürgün edileceğini elbette biliyordu çünkü felaketlerin geleceğini ilk önce bilenler, her zaman o ülkeyi yönetenler olurdu.

Odasının kapısı çaldığında bakışlarını pencereden ayırdı ve kısık bir sesle, "Gel," dediğinde kapı açıldı. Aynı anda Adnan Atalar da ayağa kalktığında içeriye giren genç delikanlıya baktı, başıyla selam verdi. Ardından "Kapıyı kapat," dedi net bir sesle. Genç delikanlı kapıyı kapattı, odanın ortasına doğru yürüdü ve kaşları havada Adnan Atalar'ın yüzüne baktı.

Adnan Atalar bir şeyler söylemeden, ilk önce ofisinin dışarıya açılan perdelerini uzaktan kumandayla kapattı, içerinin görünmesini tamamen engelledi. Ardından başka bir kumandayla odanın kamerasını da kapattı. En son elini masanın altına uzattı ve küçük bir cihaz çıkardı. Ses dinleme cihazıydı. Onu da etkisiz hale getirdi.

Başını salladığında genç delikanlıya eliyle kulaklık işareti yaptı. Genç, "Kimse beni dinlemiyor şu anda," dedi hem sorgulayan hem de meraklı bir ses tonuyla ve bir kez daha odaya göz gezdirdi. "Bir problem mi var? Beni neden çağırdınız?"

Adnan Atalar normalde güvenmezdi ama o an o genç delikanlının sözüne inanmıştı. Ellerini masanın üzerine yerleştirdi. "Tugay Demir," dedi başını sallayarak. "Tugay Demir Çeviker, öyle değil mi?"

Tugay Demir'in üzerinde pilot üniforması vardı, sol eliyle pilot şapkasını sıkıca tutuyordu. Saçları taranmıştı, yüzü tıraşlıydı, beyaz gömleği ütülüydü.

Ve sol kolu sağlamdı.

"Evet," dedi Tugay yine sorgulayan bir sesle. Karşısındaki kişinin muhalefetin milletvekillerinden biri olduğunu biliyordu, hatta çok daha fazlasına bile hâkimdi. Onu hapse atmak için çaba verdiklerini de biliyordu, onu yok etmek için ellerinden geleni yaptıklarını da.

Sadece bu kadar da değildi. Adnan Atalar'ın kızını da tanıyordu, bütün bu olaylardan ayrı, bütün bunlardan çok çok daha farklı sebeplerden. Bütün bu karanlıklardan daha aydınlık nedenlerle.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Adnan Atalar deri koltuğu göstererek.

"Hayır," dedi Tugay net bir sesle. Gelecekte sırtına yediği darbelerden duruşunun değişebileceği düşünülebilirdi fakat Tugay'ın geçmişte omuzlarının daha düşüktü. Güçlü doğmazdık, zaman ve yaşadıklarımız bizi güçlendirirdi. Tugay yediği darbelerle güçlenmişti.

Adnan Atalar yarım ağız gülümsediğinde masanın çevresinde dolaştı ve Tugay'ın karşısına geçip kollarını önünde bağladı. "Bana karşı önyargılı mısın?" diye sordu bu kez. "Başkan'ın pilotusun, duydukların ve dinlediklerin seni etkiliyor olabilir."

"Hayır," dedi Tugay bir kez daha net bir sesle. O genelde net ve kısa cevaplar verir, pek gülümsemez ama kimseye de saygısızlık yapmazdı. "Ben sadece işimi yapıyorum, siyasetle ilgilenmiyorum."

"Emin misin?" diye soran Adnan Atalar tek kaşını havaya kaldırdı.

Tugay duraksadı. Başı omzuna doğru düştü. "Beni bunları sormak için mi çağırdınız?"

"Hayır," dedi Adnan Atalar hızlı bir şekilde. "Çünkü senin ağzı sıkı bir adam olduğunu biliyorum evlat." Tugay'ın kaşları çatıldı. "Seni buraya çağırdım çünkü sana yardımcı olmak istiyorum."

"Yardımcı mı?" diye sordu Tugay kulaklarına inanamıyor gibi. "Ben kimseden yardım istemedim."

"Yardım sadece istenildiğinde gelen bir şey değildir," dedi Adnan Atalar karşılık olarak. "Bir ikiz kardeşin var, öyle değil mi?"

Tugay'ın çenesi kasıldı. "Bunu neden soruyorsunuz?" Hemen kendini ve ailesini koruma pozisyonunu aldı. "Beni buraya çağırma nedenin tehdit mi?" dediğinde saygıyı bir kenara itmişti. "Beni tehdit ederek bir şeyler mi elde etmeye çalışacaksın?"

Adnan Atalar, Tugay'ın bu şekilde düşünmesine şaşırmamıştı fakat kırılmıştı da. "Öyle biri değilim ben," dedi net bir sesle. "Sana anlatıldığı gibi biri değilim. Bir babayım, bu öylesine bir cümle değil, gerçek bir babayım ve evladım yaşındakilerle uğraşacak biri değilim."

"O halde?" dedi Tugay çenesini kaldırarak.

Adnan Atalar gözlerini kapattı ve geri açtığında, "Bir ikiz kardeşin var," dedi açıklama olarak. "Annen seneler önce öldü ve onu öldüren kişi babandı, öyle değil mi?" Tugay'ın eli yumruk halini aldı, dişlerini sıktı ama öfkeden çok Adnan Atalar'ın bu kadar bilgiye nasıl eriştiğine dair tedirgindi. "Ve şu an bir kız kardeşin var babanın ikinci evliliğinden, henüz altı aylık. Onu babandan bile kaçırıyorsun çünkü sen büyütmek istiyorsun." Tugay'ın dudakları aralandı, elindeki şapka yere düşmek üzereydi. "Tugay Demir," dedi Adnan Atalar. "Babanın aslında kim olduğunu biliyorum."

Tugay'ın duruşu sarsıldığında bakışları kapıya döndü, ardından pencereye ve kameraya. O an bütün bunları bilen bu adamı öldürmemek için onu durduran neydi, tam olarak emin değildi fakat az önce kurduğu ben de bir babayım cümlesinin etkisi olabilirdi. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Tugay bir kez daha. "Kardeşlerim benim her şeyimdir. Onların kılına zarar gelirse seni asla yaşatmam."

Adnan Atalar yine kırgın bir şekilde Tugay'ın yüzüne baktı, ardından masasına ilerledi. Çekmecesini açtı, bir kasetçalar çıkardı ve masanın üzerine koydu. Tugay'a bakıp, "Seni ortadan kaldıracaklar," diye açıklama yaptı. "Ve ailene ulaşmaları an meselesi." Cihazın düğmesine bastığında Başkan'ın Tugay'ı ortadan kaldırmak istediğine yönelik o konuşma duyuldu. Tugay kasetçalara bakarken hareket bile etmedi, şaşırmadı ya da korkmadı; tek düşündüğü kardeşleriydi.

"İki gün sonraki uçuşunda işini bitirecekler evlat," dedi Adnan Atalar. "Ve soyağacını ne kadar sildiğini düşünsen de bu bilgilere erişmek o kadar da zor değildi. Seni bitirecekler, ardından sevdiklerini de bitirecekler ki iz kalmasın senden." Başını salladı. "Kötülük yaklaşıyor, insanları parçalayacak kadar gözleri döndü."

Tugay yutkundu ve bakışlarını kasetçalardan ayırıp Adnan Atalar'ın yüzüne baktı. "Peki bana neden yardımcı oluyorsun?" diye sordu. "Neden bütün bunları anlatıyorsun? Karşılığında ne istiyorsun?"

Adnan Atalar bir kez daha başını iki yana salladığında masanın yanından ayrılıp Tugay'ın karşısına geçti. Tugay, Adnan Atalar'dan yedi

sekiz santim daha uzundu ama Adnan Atalar öyle dik görünüyordu ki sanki aynı boydalardı. "Konuşmanın başında söylediğim gibi," dedi Adnan Atalar. "Ben bir babayım ve buna öylece sessiz kalamazdım." Tugay inanmayan gözlerle ona baktı. "Bütün bunların ortasında iyilik hâlâ var ama illa ki sorgulamak istiyorsan bulunduğun yerden uzaklaşmanı istiyorum," dedi Adnan Atalar. "Yanlış taraftasın, seni bitirecekler."

Tugay, Adnan Atalar'ın bakışlarında samimiyetsizlik aradı ama hiçbir sonuca ulaşamadı. "Peki ya neden o kadar kişi arasından beni uyarıyorsun?" diye sordu bu kez.

"Çünkü," dedi Adnan Atalar gülümseyerek. "Arka planda neler yaptığını bilecek kadar gözü açık bir adamım." Tugay'ın gözleri kısıldı ve anlık olarak bakışları masanın üzerine yeniden kaydığında köşedeki aile fotoğrafını gördü. Adnan Atalar, hemen sol tarafında Eftalya Atalar, on altı veya on beş yaşında, sağ tarafında ise Meryem Atalar, henüz bebek denilebilecek kadar ufak.

Eftalya Atalar eliyle göğüs kafesindeki lekeleri kapatmıştı. Kapatmaması gerekirken hem de, *diye düşündü Tugay.*

"Beni nasıl öldürmeyi planlıyorlar?" diye sordu soğukkanlılıkla bakışlarını masadan ayırıp Adnan Atalar'a bakarak.

Adnan Atalar bilmiyorum anlamında kafasını iki yana salladı. "Tek bildiğim iki gün sonraki uçuşa gitmemen gerektiği." Elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. "Soyağacını sildirmek konusunda ise bu adamı ara, sana yardımcı olacaktır."

Tugay elindeki kâğıda baktı, ardından bir numarayla isim gördü.

Marco T.

"Bu adamı tanıyorum," dedi başını sallayarak.

"Tanımayan pek yoktur," dedi Adnan Atalar. "Biraz kafadan kırık biridir ama yardımcı olacak çünkü bana bir borcu var. Borçlarına sadıktır."

Tugay kâğıdı elinde tutmaya devam ederken, "Peki ya sen bunun karşılığında benden ne isteyeceksin?" diye sordu. "Babasın, biliyorum ama bir babanın bu kadar iyi olabileceğini sanmıyorum." Net sesi, Adnan Atalar'ın afallamasına neden oldu. "Ben senin oğlun değilim sonuçta."

"İki kızım var," diye yanıt verdi Adnan Atalar. "Bir tanesinin başına gelenleri bilmeyen yoktur, kendisi artık engelli bir birey. Diğer kızım ise avukat olmak istiyor." Sesi titredi. "Bu yolda, bu dünyada, felaketler gelirken onun avukat olmak istemesi ne demek anlayabiliyor musun?" Tugay hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti. "Onları korumak için her şeyi

yapıyorum ama bir gün koruyamayacak duruma geldiğimde bu dünya onlar için daha güzel bir yer olsun istiyorum. Ne kadar da boş bir hayal, değil mi?" Omuzlarını silkip imalı imalı Tugay'a baktı.

"Boş bir hayal değil," dedi Tugay. "Hırs çabayı, çaba kazancı, kazanç ise gücü doğurur. O güç, boş dediğimiz hayallerimizin gerçekleşmesini sağlar."

Adnan Atalar'ın gözleri parladığında elini Tugay'ın omzuna koydu, ardından yavaşça sıkarken, "Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi rahat bir sesle. "Bir şeyleri borç olarak yapmam ama günü geldiğinde bir karşılık vermek istersen de hayır demem."

Gülümsedi. Adnan Atalar için öylesine kurduğu bir cümleydi bu ama Tugay için öyle değildi. Hiçbir zaman da öylesine olmayacaktı.

Tugay yeniden dönüp baktı aile fotoğrafına. O kadar uzun bir süre baktı ki yüzünde gülümseme oluştuğunu çok sonra fark etti. Adnan Atalar'a döndüğünde, "Sana bir şey itiraf etsem ama bu sonsuza kadar aramızda kalsa, olur mu?" diye sordu. "Sana bu konuda güvenebilirim, değil mi?"

Adnan Atalar şaşırmıştı. "Elbette," dedi sakin bir sesle. "Elbette. Söyle lütfen."

Tugay dakikalar sonra ilk kez gülümsediğinde ve itirafı için dudakları aralandığında odanın kapısı çalınmadan açıldı ve içeriye Eftalya Atalar girdi. "Babacığım!" diye şakıdı. "Sonunda mezun oluyorum!" Tugay yutkunurken yüzündeki gülümseme dondu kaldı.

"Eftal," dedi Adnan Atalar tedirginlikle bir Tugay'a, bir kapıya bakarak. İşlerine ailesini bulaştırmıyordu ve bu odada geçen konuşmalar Adnan Atalar'a göre oldukça korkutucuydu.

"Misafirin mi vardı?" diye sordu Eftalya. "İstersen sonra da gelebilirim..."

Tugay, Adnan Atalar'ın hiçbir şey söylemesini beklemeden pilot şapkasını kafasına geçirdi, ardından selam verdi ve başını önüne eğdi. Eftalya'nın yanından âdeta uçar gibi geçerek kapıya yöneldi. Eftalya yüzünü bile göremediği o genç adamın arkasından bakarken Tugay kapıyı açtı ve arkasından kapatmadan koridorda yürümeye başladı.

Bu Eftalya'yla ilk yan yana gelişi değildi, bu Eftalya'yı ilk görüşü de değildi.

Ve bu Eftalya'nın onu ilk görmeyişi de değildi.

Her adım başka bir adımı takip ederken ofisten çıktı ve temiz havaya kavuştuğunda cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Birkaç nefes çekti, ardından gökyüzüne baktığında yüzünde yeniden bir gülümseme oluştu.

Tuğay Demir Çevikel iki gün sonra o uçuşa gitmedi. Gitseydi bulunduğu uçak patlayacaktı ve kendisinin bir parçası bile bulunmayacaktı. Hayatını kurtaran ise Adnan Atalar olmuştu.

Eftalya Atalar

En büyük hayallerimden biri, başarılarımla adımdan söz ettirmekti. Gazeteler, televizyonlar, radyolar, dergiler ve hatta bazı kitaplar benim adımdan söz etmeliydi. Zor bir davayı kazanmak, bunun sayesinde alkışlarla karşılanmak; birkaç çocuğun hayatını değiştirmek, bunun sayesinde ailelerin yüzünü güldürmek; gerçek kötülerin cezalarını kesmek, bunun sayesinde adımın yanında onurlu hitabını getirmek.

Mezun olacağım haberini vermek için babamın yanına gittiğim o gün neden bir avukat olacağıma o kadar sevinmediğini bir türlü anlayamamıştım ama zamanla o nedenler bir bir karşıma çıkmıştı.

Yasaların her şeyin üzerinde olması gerekirken yöneticiler yasaları belirlemeye başladığında hukuk tamamen yok olmaya yüz tutmuştu. İnsanların, eğitimcilerin, profesörlerin gözlerinin önünde yaptılar bunu ve ses çıkaranları susturdular.

Bir zehir kana karıştığında direkt felç kalırdınız ve bunu hissederdiniz ama Krallık zehri suyumuza, yemeğimize, vicdanımıza karıştırmaya başladığında yavaş yavaş felç kaldığımızı fark edemedik. Bir anda kitapları yasaklasalardı, bir anda müziğin sesini kesselerdi, bir anda izlediğimiz filmlere sansür getirselerdi elbette daha büyük bir çığlık oluşurdu ama bunu yavaş yavaş yaptıklarında farkında olamadık. Fark ettiğimizde ise sesimizi çıkarmamamız gereken noktadaydık.

İlk önce kitapları içinde toplum ahlakını bozan sahneler olduğu gerekçesiyle yasakladılar. Toplum ahlakını bozan duygu dolu sevişmelerdi, eşcinsel bireylerin o kitaplarda işlenmesiydi, alttan alttan Krallık'a eleştirilerdi.

Müzikleri ayaklanma başlattığı bahanesiyle yavaş yavaş kıstılar, en sonunda sanatçıları kendilerine saygısızlık yaptıkları için ya hapishaneye gönderdiler ya da ülkeden kaçmalarına sebep oldular. Bize sadece kendi istedikleri şarkıları dinlettiler ve zorunda kaldığımızı çok sonra fark ettik.

Algılarımızın bile seçmekte zorlandığı sahnelere sansür getirerek filmlerin ve dizilerin önüne geçmeye çalıştılar, çocukların etkilendiklerini söylediler. Onlar bunu söyleyene kadar iki insanın birbirini tut-

kuyla öpmesini sıradan bulan halk, yasakların ardından bunun ayıp olduğuna inanmaya başladı.

Mantıksız nedenlerle koyulan yasaklar topluma sıçradı. Sokakta el ele dolaşan insanlara bile bunun ayıp olduğunu bağıran yobaz bir topluluk oluştu, zaman ilerledikçe bu masum halk ahlaksızlıkla suçlandı. Eşcinsellerin yaşama hakları yavaş yavaş değil, içlerindeki nefretle direkt ellerinden alındı. İki şart sundular onlara: Ya ülkeden gideceklerdi ya da tedaviyi kabul edeceklerdi. Eşcinselliği tedavisi olan bir hastalık olarak görüyorlardı.

Ülkeden kaçabilenler kaçtı, kalanlar boyun eğerek tedaviyi kabul ettiler. Halk bilmese de tedavi edildiği söylenen o insanların ya öldürüldüğünü ya tecavüz edilip yakıldığını ya da hapishaneye gönderildiğini öğrendik.

Birkaç sene içinde kim oldukları belli olmayan din tüccarları ortaya çıktı, kutsal kitapta yazmasa bile yazıyormuş gibi kurallar getirdiler ve onlara koşulsuz inanan kişiler türedi.

İlk önce bütün bu olanlara tepki verenlere ses çıkarmadılar, ardından onları da susturmak için dava açmayı seçtiler. Yüklü miktarların altında kalmak istemeyen halkın çoğunluğu susmak zorunda kaldı. Zaten tazminatlar da zamanla hapis cezasına dönüştü, yasalarımızda bu yoktu ama onların yasalarında varsa onların hâkimleri de bunu uygulamak zorundaydı.

Yumuşak kurallar, yazılı olmayan katı kurallara dönüştü; o katı kuralları koyanlar da beyni yıkanan halktı. Toplum içinde yasaklı bir kitabı açıp okuduğunuzda oradan geçen biri zaten elinizden kitabı alıp yırtıyordu. Dayak yiyebiliyordunuz, hatta bazen öldürülebiliyordunuz. Krallık'ın zehri toplumun birbirine düşmesine neden oldu.

Öyle yavaş kana karıştılar ki... İlk önce kendilerine karşı çıkan muhalefeti yok ettiklerinde babam hapse ilk giren kişilerden biriydi. Ses çıkardığı için, karşı geldiği için ama asıl girme nedeni ufacık bir suçtu. Sadece yasaklanan bir kitap okumuştu.

Halkın başkan seçme hakkını kaldırdılar yine kendi yasalarını getirerek. Krallık, yani bir diğer adıyla Padişah sistemi geri geldi. Ya kendi aralarında başkan seçiyorlardı ya da dilerse başkanın oğlu koltuğa geçiyordu. Eski başkanın oğlu değil, kızı vardı. Kadınların böyle üst mertebelerde çalışması yasaklandığı için yenisini kendi aralarında seçtiler.

Zamanla yozlaşan toplum fakirleşti çünkü vergiler arttı. Krallık ve onların yanlıları lüks içinde yaşarken halkın birçoğu Krallık'ın onlara sunduğu bir torba yiyeceğe alkış tutmaya başladı. Halbuki o torba zaten onlara aitti. İnsanlar kendi ceplerinden ödedikleri yiyecekler için Krallık'a teşekkür ettiler ve bunu bile fark etmediler.

Bütün bu yaşananlara bakıldığında, hatta çok daha fazlası yaşanacağından emin olmama rağmen bu zamana kadar nasıl sustuğumu anlayamıyordum fakat babamın da Tugay'ın da karşı gelen insanların da savaşını kalbimde hissedebiliyordum.

Boyun eğip direnen insanların bu topraklar altındaki cesetleriyle yaşayacağıma boynum kopsa daha iyiydi çünkü bunun adı yaşamak olmazdı. Belki bir kurtuluş olmayacaktı, belki yine onlar kazanacaktı ama savaş vermek artık huzurlu hissettiriyordu; kendimi gerçekten güçlü hissetmemi sağlıyordu.

"Yaptığın çok büyük bir şeydi," dedi Giray sağ tarafımdan. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bulunduğumuz yerdeki herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. "Ama bunun Krallık için son damla olduğuna eminim." Başını salladı, gülümsedi. "Bu yüzden seni daha fazla korumamız gerekecek."

Sol tarafımda duran Sinan başını salladı. Hâlâ kanal binasındaydık ve binanın önünde artık sadece polisler yoktu, halk da toplanmaya başlamıştı. Adımı haykırdıklarını duyabiliyordum; hepsi hep bir ağızdan *Eftalya* diyordu.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordum etrafıma bakarak.

"Çatıdan," dedi ileride duran Javier ve sırıttı. Onu yeni tanımama rağmen sanki Marco'yu karşımda görüyormuşum gibi hissetmem çok tuhaftı. "Beni takip edin." Giray'a şöyle bir bakış attı. "Koruyamayacaksan Avukat'ı bana bırak, bu konularda pek yetenekli olduğun söylenemez."

Giray gözlerini devirdi ve elini belime yerleştirerek beni yürüttü. Hemen yanımda duran Sinan ise önüme geçti. "Javier," dedi Giray pencereye doğru yürürken. "Abin gönderdiğim vitaminlerden memnun olmuş mu?"

"Abisi mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Javier geri geri yürürken ortaparmağını Giray'a gösterdi. "Birazdan kendisine sorabilirsin, çatıda bizi bekliyor ama merak ediyorsan seni meyve sıkacağına sokacağını söylemişti."

"Abisi mi?" dedim bir kez daha. "Marco senin abin mi?"

Javier başını salladı. "Biliyorum, ondan daha karizmatiğim."

Javier'in telsizinden ses yükseldi. "Seni duyuyorum Javier." Marco'nun sesiydi. "Telsizi açık unutmuşsun. Keşke karizman kadar zekân da bana benzeseydi."

Javier'in gözleri kocaman açıldı. Ardından utançla, "Özür dilerim abi," dedi. Giray güldüğünde Javier bir kez daha ortaparmağını gösterdi.

Sinan homurdandı. "Günlerdir birçok insanla tanıştım," dedi kulağıma. "Bir tanesi bile normal değildi."

Kendimi tutamayıp güldüm. Giray nasıl duyduysa, "Normal insanlar bizim yaptıklarımızı yapamaz çünkü," dedi kendinden emin bir sesle. "Aklı başında olan kaçıp giderdi." Çenesiyle beni işaret etti. "Bu cümleyi az önce canlı yayında başkaldırana da söyle."

Haklıydı, bütün bunların ortasında olmak, hatta savaşmak biraz delilikti. Ya da tamamen akıllılıktı. Bunu zaman gösterecekti.

Pencerenin kenarına gittiğimizde sarkan ipi gördüm. Giray ve Sinan birbirine baktı. Ardından Giray, "Tırmanabilecek misin?" diye sordu bana.

"Evet," dedim hızlı bir şekilde. "Çocukken salıncağın demirlerine tırmanırdım."

Giray aşağıya baktı, Sinan'a baktı, ardından yukarıya baktı. "Yerden on sekiz kat yukarıdayız," dedi. "Yani salıncakla eşdeğer olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Yapabilirim."

Sinan yine de bana güvenmedi. "Sen önden çık Giray, ben aşağıdan onu beklerim."

Giray onayladı, ardından çevik bir hareketle pencerenin pervazına çıktı ve öyle hızlı bir şekilde ellerini iplere doladı ki dudaklarım aralandı. O sırada karşı binadan silah sesi geldi. Hedefi Giray'dı. Bu kez de gözlerim kocaman açıldığında bizim bulunduğumuz çatı katından da silah sesi geldi. Karşı binadan biri aşağı düşerken elimi ağzıma yerleştirip geriye doğru gittim. Keskin nişancı alt edilmişti.

"Zaten ölü bir adamsın GPÇ," dedi Marco yukarıdan. "Ve artık yerimizi biliyorlar, çocuk parkında gibi o ipte sallanmayı bırak da çık yukarı." Marco elbette Giray'ın ölmediğini biliyordu.

Giray sırıtırken ben de pervaza adım attım ama o sırada arkamdan bir gümbürtü sesi geldi. Başımı çevirdiğimde ise Sinan'ın aniden

köşeye çekildiğini ve stüdyo şefinin üzerime doğru atıldığını gördüm. Elleri direkt boğazıma dolandı, gözlerindeki nefret inanılmazdı. Beni öldürmek isteyerek pencerenin pervazına dayadı. "Seni öldüreceğim!" dedi ağzından tükürükler saçarak. "Seni öldüreceğim orospu, nefes bile alamayacaksın!"

Sinan doğruldu, ona saldıracağı sırada ben önce davrandım ve sert bir tekmeyi bacaklarının arasına geçirdim. Şef inleyerek öne doğru eğildi, bir an bile beklemeden yumruk atıp geriye doğru düşmesine neden oldum. "Bir daha bana dokunursan seni..."

Sinan adamın yüzüne öyle bir tekme geçirdi ki oracıkta bayıldı. Bizi destekleyenler de desteklemeyenler de şaşkınlıkla bana bakarken yeniden pervaza döndüm, saçlarımı düzelttim, eteğimi indirdim.

Giray gözleri kocaman açılmış beni izliyordu. Gülümsedi. "Harikasın Avukat," dedi hayranlıkla. "Fakat seninle dövüş derslerine başlamamız gerekiyor çünkü Tugay'a söz verdim."

"Biraz daha orada sallanırsan gerçek bir ölü olacaksın," dedi Marco'nun sesi yukarıdan. "Ve dersi de cehennemin dibinde vereceksin."

Giray gözlerini devirdi ve hızla ipi tırmandığında sıra bana geldi. Yan bir şekilde pervaza oturdum, ellerimi halata sardım, ardından sadece bir saniyeliğine aşağıya baktım ve midemin bulandığını hissettim. Sinan'ın bile bilmediği bir gerçek vardı: Yüksekten korkuyordum.

Hayır, dedim. *Şu an bu korkuyla yüzleşmenin sırası değil.*

Bakışlarımı yukarıya çevirdim ve Giray'ın elini uzatmış beni beklediğini gördüm. Sinan arkamdan bana destek çıkarken başımı salladım ve gözlerimi kapatarak kendimi o küçükken olduğum salıncakta gibi hissettim. *Hayır, on sekizinci katta değilim. Evet, nefes alabilirim ve...* Giray'ın eline dokunduğum an çevik bir hareketle beni çatıya çekti. Dengemi sağlayamayarak yere düştüm.

Ve o an iki şey düşündüm. Birincisi korkudan ölecek gibi hissetmemdi, ikincisi ise başka bir gerçeklikti: Gökyüzüne âşık, uçmayı bu kadar seven pilot Tugay Demir Çeviker'in avukatı Eftalya Atalar yüksekten korkuyordu. Her anlamda zıt olmakta üstümüze yoktu ve bu çok yaralayıcıydı.

Yardım beklemeden ayağa kalktığımda Ölüm Timi'yle karşılaştım. Onların da yüzünde kar maskeleri vardı ama tam karşımdakinin kim olduğunu elbette biliyordum. Sol elindeki silah, sağ elindeki mandalinayla Marco.

Hemen karşısına Giray geçti, birkaç saniye bakıştılar. Gerileceğimizi düşündüm ama Marco mandalina uzatıp, "Vitamin," dedi kısık bir sesle. "Yer misin? İyi gelir."

Giray güldü; içten bir gülüştü, ardından Marco'yu kendine çekip sarıldığında aynı şekilde karşılık buldu. Marco, Giray'ın boynuna sarılırken ağzına bir mandalina atıp bana göz kırptı ve geri çekildiklerinde ikisinin de bakışlarında aynı ifade vardı. Minnet ve sevgi.

"Ölü bir adama göre fazla canlısın GPÇ fakat yine de bu savaş işleri seni yaşlandırmış," dedi Marco yarı alaylı yarı ciddi. "Açık konuş, beni çok özledin değil mi?"

"Sana küflenmiş mandalinalar göndereceek kadar," diyen Giray yeniden güldü.

"Abi," diyen Javier, Sinan'ın arkasından çatıya çıkmıştı. "Bozmak istemem ama romantik bir şarkı eşliğinde kavuşmanızı bir dinamit patlatabilir, artık gidelim."

Marco başını salladı ve arkasındaki diğer binanın giriş kısmını göstererek, "Bu taraftan," dedi sakin bir sesle, ardından bana baktı. "Ve bu iyiliğim de karşılıksız kalmayacak arkadaşlar. Bana borcunuz var."

Hiçbir cevap vermeden onun peşinden gittim ve o an Marco'nun BL örgütüyle olmasa bile Çeviker kardeşlerle ya dostluk ya arkadaşlık ya da gönül bağı olduğunu anladım. Belki de karşılıklı borç ilişkisiydi, bilemiyordum.

Marco'ya güvendiğimi hissettim ne olursa olsun. Hemen arkasında yürürken geriye doğru bir mandalina atması ve onu havada kapmam bir oldu. "Senin borcun kapandı Avukat. Zaten yeterince felaketin merkezindesin."

Bugün babamın mahkemesi vardı.

Hava diğer günlerden daha güneşliydi fakat bu kez güneş umut verici görünmüyordu çünkü bugün babamın mahkemesi vardı.

Bugün babamın idam kararının çıkacağı mahkeme vardı.

O programa çıkmamın üzerinden iki gün geçmişti. Elbette ortalık çok fena karışmıştı. Eskisinden daha çok BL destekçisi vardı, bu gözle görülürdü ama bunun dışında benim de destekçim çoktu. Örgütten ayrı, BL'den ayrı, ne yaparsam yapayım peşimden gelecek kocaman bir topluluk oluşmuştu.

Kerem Karaman'ın bir gün boyunca komada baygın kaldığı söyleniyordu örgütte fakat o kadar umurumda değildi ki... Zaten ölmemesi bile mucizeydi.

Krallık tarafı sessizdi, birkaç saat öncesine kadar. Büyük ihtimalle daha fazla yağmalama olmasını, ortalığın daha fazla karışmasını beklediler. Ses kayıtları için ise Başkan kendisine ait olmadığını ve üzerinde oynamalar yapan hain bir saldırı gerçekleştiği hakkında bir bildiri yayınladı. O ses kayıtlarından sonra Tugay Demir Çeviker'i destekleyenler hırçınlaşmış, geriye kalan Krallık binalarını taşlamaya başlamışlardı.

Artık masum halk da ölmeye başlamıştı ki öğleden sonra sıkı yönetim geleceği ve o sıkı yönetimle yeni kuralların uygulanacağını yayınladılar. Kuralların ne olduğunu bilmiyordum ama bana koydukları kural Adliye Sarayının önünden bile geçemeyeceğim yönündeydi. Yani babamın mahkemesine katılamayacaktım.

Hiçbir haber alamıyordum, ulaşamıyordum, tek söyledikleri mahkemeye dahil olamayacağımdı. Örgütten de kimse haber alamıyordu, babamı bir sır gibi saklıyorlardı.

İçimden bir ses bu kez Krallık'ın çok kötü bir planı olduğunu söylüyordu ama zaten çıkacak olan karara hazır hissediyordum. Hazır mıydım? Hazır olmalıydım, başka çarem yoktu. İdam kararı vereceklerdi, aksi yönde bir karar mümkün değildi.

"Avukat," dedi hemen arkamdaki Giray. "Aynı çiçeği üçüncü sulayışın."

Defne ve Giray'la Tugay'ın bana hediye ettiği bahçeye gelmiştik. Bu fikir Defne'den çıkmıştı, büyük ihtimalle iki gündür gözüme uyku girmediğini fark etmişti ve beni mutlu edecek bir yere getirmek istemişti. Karşı gelmeden onların peşine takılmıştım ama pek konuştuğum da söylenemezdi. Ağzımdan çıkan iki üç cümleden biri Sinan'a artık Meryem'i bana getirmesiydi.

Suladığım çiçekten uzaklaşıp sekiz işçinin çalıştığı, temeli ufacık da olsa atılan inşaata baktım. "Tugay'a evi istemediğimi söylemiştim aslında," dedim dakikalar belki de saatler sonra konuşarak. "Fakat yine beni dinlemedi galiba."

Giray üzerindeki lacivert boğazlı kazağının yakasını düzeltirken Defne hemen arkasında yeni ekilen bir tohumu suluyordu. "Evin planına kadar söyledi," dedi Giray belli belirsiz yüzünü buruşturarak. "Hepsinde aklımda tutamam elbette ama içinde kedi evi bile vardı."

Gözlerim kocaman açıldı ve inşaatın olduğu yere baktım. Tugay ona ne söylediysem aklında tutmuş, ben hayır desem bile neyin hayalini kuruyorsam onu yaptırmak için emir vermişti. "Kesin müzik odası da vardır," dedim altdudağımı dişlemeden önce. Sırtımı ona döndüm ve gülümsedim.

Giray derin bir nefes aldı. "Bu planın sana ait olduğunu biliyordum," dedi. Sırtım dönükken bile gözlerini devirdiğini hissettim. "Her şeyi anlarım ama yatak odasının tavanına bile ayna yaptırma fikri sence de delice değil mi?" Hızla dönüp ona baktım. "Aynısını köşkteki odan için de yaptık. Aynalara olan bu aşkın nereden geliyor Avukat?"

"Ben," dedim, ardından sustum ve Defne'nin çöktüğü yerden doğrulup bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Yatak odasında mı, tavanda mı, ayna mı?" diye mantıksız bir cümle kurdum.

"Ve solunda, sağında, önünde, arkanda. Her yere ayna koymamızı istedi Tugay," dedi Giray.

Defne gelip kolunu Giray'ın beline sardığında Giray boş bulunup kolunu Defne'nin omzuna attı, ardından kendine doğru çekerken gözleri kocaman açıldı. Boğazını temizleyip Defne'yi kendinden öyle bir uzaklaştırdı ki gülmeye başladım.

"Gerçekten anlamadığını mı sanıyorsun Eftalya'nın?" dedi Defne dudaklarını bükerek. "Korkma, Tugay'a bir şey söylemez."

Giray kaşlarını çattı ve oturduğu arabanın kaputundan yere zıpladığında üstünü silkeledi. "Bence sizin aranızdaki onu hiç ilgilendirmez," derken kollarımı kendime doladım. Üzerimde siyah bol bir kazak vardı, onun üzerinde de siyah montum fakat yine de üşüyordum. "Yasakları çiğnemeye meraklı olan Tugay Demir Çeviker."

"Anlıyorum," dedi Defne imalı imalı.

Gözlerimi kaçırdığımda Giray boğazını temizledi. "Yasak olduğu için değil, ona hak verdiğim için," dedi Giray hızlı bir şekilde ve cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. "İnsanın kafası karışabiliyor." Defne'ye göz ucuyla baktı. "Bazı duygularla."

"Hadi ama," dedi Defne ardından Giray'ın omzuna hafifçe yumruk attı. "Normal hayatında nasıl bir adam olduğundan söz etsene biraz Eftalya'ya." Kaşlarım havalandı, Defne bana döndü. "Giray'ı bütün bu olanlardan öncesinden beri tanıyorum. Tugay hep biraz donuk biriydi ama Giray her zaman en eğlenceli olandı. Şarkı söylemeyi seviyor çünkü sesi çok güzel, dans etmeyi de öyle. Aşçılık kurslarına gidiyordu,

her gece bir mekânda gitar çalıyordu, çok kalabalık bir arkadaş grubu vardı, herkes onu çok severdi." Defne sırıttı. "Ve senelerce peşinden koştum. Giray'ı elde etmek çok zordu çünkü çevresinde çok kız vardı." Eli kalbine gitti. "Şu an böyle durduğuna bakma, askeriyede bile en eğlenceli kişi Giray'mış."

"Defne," dedi Giray onu susturmak ister gibi.

"Yaşadıkları onu hiç değiştirmedi, hâlâ aynı adam aslında ama kendini engelliyor çünkü Tugay Demir onun kardeşi ve sadece onun için..." Giray dönüp bakışlarıyla Defne'yi susturduğunda Defne kısa saçlarından bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ağzına fermuar çekti.

"Giray," dedim kendimi tutamayarak. "Hiç bu yolu istemiyordun değil mi?" Giray hiçbir şey söylemedi fakat sessizlik de bir cevaptı. "Yani yaşamak istediğin hayat bu değildi. Sana kalsa kaçıp giderdin bile, öyle değil mi?"

Giray yutkundu, ardından boynunu çıtlatıp gözlerimin içine baktığında yeniden Tugay'ı görür gibi oldum. "Karşı çıktım, engellemeye çalıştım, hatta yetmedi, tek başıma kaçtım ama işte sonuç olarak buradayım çünkü o benim kardeşim ve ondan başka kimsem yok. Başka bir yerde korkuyla yaşamaktansa burada korkuların üzerine gidip savaşmak daha doğru geliyor."

"Ne korkusu?"

"Ölüm korkusu," dedi Giray.

"Ölmekten mi korkuyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Giray gülümsedi. "Ben zaten ölüyüm," dedi alayla göz kırpıp. "Yeniden ölemem, değil mi?" Derin bir nefes aldı. "Korktuğum Tugay'ın ölmesi." Bir kez daha boynunu çıtlattı. "Bir koruyucu muyum, bilmiyorum ama ben varsam ölmez gibi geliyor."

Gülümsedim, kalbimde Giray'a kocaman bir yer ayrılmaya başladığını hissediyordum. "Sen varsan hiçbirimiz ölmeyiz bence," dedim ben de göz kırparak.

Giray gözlerini alayla devirdi. "O halde bütün bunlar bittikten sonra Süpermen gibi GPÇ yazılı bir süper kahraman kostümü diktirmem gerekiyor." Bu kez kahkaha attığımda o da bana katıldı. Defne yeniden Giray'ın beline sarıldığında Giray bu kez geri çekilmedi, hatta Defne'nin saçlarını öptüğünde ikisi için de en iyisi olmasını dilemekten başka hiçbir şeyim yoktu.

"Gidelim mi?" dedi Giray birkaç dakika sonra. Defne'yle onayladığımızda araca bindik ve Giray motoru çalıştırdığında uzaktaki inşaat işçileri bize el salladı. Büyük ihtimalle örgütü bilen ya da bilmeseler bile BL'yi destekleyen güvenilir birileriydi.

Giray geri geri arazinden çıkarken aniden aklıma gelen bir fikirle, "Giray," dedim arka koltuktan. "Tugay'ın evi de buralardaymış, doğru mu?" Giray bu bilgi karşısında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken aynadan bana baktı. "Sır mıydı?" dedim. "Bunu bana o söyledi."

"Hayır ama..." Duraksadı ve göz ucuyla Defne'ye baktı. "Bunu seninle paylaşmasına şaşırdım çünkü evi biraz da onun kasası ve sırlarıdır. Kimse bilmez."

Omuzlarımı silktim. "Beni o eve götüremez misin?"

Giray yine şaşkınlıkla bana baktı. "Sanırım gerçekten mandalina gibi sıkılmamı istiyorsun Eftalya Atalar," dedi alayla fakat ciddi olduğumu görünce ağzının içinde küfretti. "Bunu o söyleyene kadar yapamam."

Dirseğimi koltuğuna yasladım ve hevesle ona baktım. "Sen götürmezsen ben bulurum ki," dedim. "Evime bir kilometre ötedeymiş. Hatta belki de..." Pencereden başımı çıkarıp ormanlık alana baktım. "Şu an onun evinin yanından geçiyoruzdur... İşte!" İleride ağaçların arasında büyük bembeyaz bir villa gördüğümde heyecanla ellerimi birbirine çarptım. "İşte orası değil mi? Orası, biliyorum."

"Bugün olmaz," dedi Giray ama arabayı yavaşlatmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü," dedi Giray uygun kelimeyi bulmaya çalışarak ve yeniden Defne'ye bakarak. Defne sessizce dinliyordu, o evden hiç haberi yokmuş gibiydi. "Nida'yı tanıyor musun?" diye sordu bir anda.

"Evet." Giray yine çok şaşırdı. "Detaylı bir şekilde konuşmadık ama üzerine kayıtlı bir kız çocuğu olduğunu biliyorum, kendi kızı gibi görünüyor ama kardeşi." Giray bu kadar şeyi bilmeme şok oluyordu. "Evin Nida'yla ne alakası var?" diye sordum, ardından hızla kendime yanıt verdim. "Nida orada mı kalıyor?"

Giray duraksadı, direksiyonu kavrayan parmakları sıkılaştı. "Beni lime lime doğrayacağına eminim ama bu kadar sırrı verdiyse sekiz parçaya değil, dört parçaya böler," dedi. "Gidelim de kendin gör, olmaz mı?"

Defne kısık bir sesle, "Bundan bana hiç söz etmemiştin," dedi ve bozulduğunu hissettim.

"Sırdı," dedi Giray kaşlarını çatarak. "Tugay ve benden başka kimse bilmiyordu, bir de şimdi ikiniz biliyorsunuz. Nida'yı, kardeşimizi o evde saklıyoruz."

Bu kez de Defne, "Yerini bilmediğini söylemiştin. Yalan söyledin," dedi ve bakışlarını pencereye çevirdi. Giray bir yanıt vermek için dudaklarını araladı fakat sonra vazgeçtiğinde özür dileyen bakışlarımı ona gönderdim. Giray ise başını iki yana sallayarak aracı beyaz villanın olduğu yere doğru sürdü. Neredeyse iki dakika sonra villanın önünde durduğumuzda araçtan ilk inen kişi bendim, benim ardımdan Giray da indi fakat Defne araçta oturmaya devam etti.

İlk karşılaştığım dışarıdaki kocaman bir bahçeydi. Meyve ağaçları vardı fakat yeni ekilmeye başlanan çiçekleri de görebiliyordum. "Yeni ektiriyor," dedi Giray arkamdan. "Çiçeklerle normalde alakası yoktur ama bir anda sevesi geldi."

Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladığımda köşedeki köpek kulübesini ve içinde uyuyan sarı renkteki yaşlı köpeği gördüm, hemen yanında ise siyah genç bir köpek vardı. Kulübenin arkasında salıncak vardı, küçük bir kaydırak ve arka tarafta da havuz.

"Bil bakalım köpeklerin adı ne?" dedi Giray keyifle.

"Karabaş mı?" diye sordum. Giray kahkaha attı. "Ne?" dedim gülerek. "Söylesene."

"Tugito," dedi sarı, yaşlı olanı göstererek. "Ve Girito." Siyahı gösterdi. "Nida bizim isimlerimizi verdi." Koskoca BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker'i Tugito yapan ve köpeğine isim verdiren Nida'yla tanışmak için can atıyordum. "Bu aramızda kalsın, kendisi bunu da sır gibi saklıyor. Emin ol Karabaş'ı tercih eder."

Asker selamı verip, "Emredersin komutanım, aramızda," dediğimde Giray sırıttı. Kapıya yürümeye başladığımızda hemen kapı açıldı. Orta yaşlı bir adam başını önüne eğerek bize selam verdiğinde hemen arkasından orta yaşlı bir kadın çıktı. "Giray," dedi kadın elindeki havluyla avuçlarını silerken. "Haber vermedin, hazırlıksız yakalandık." Bakışları bana döndü, elbette beni tanıyorlardı. "Merhaba," dedi kadın duraksayarak. "Sen Eftalya olmalısın."

"Merhaba," dedim ve Giray içeri girerken ben de çekinerek içeri girdim. O an mis gibi yemeklerin kokusu burnuma doldu, Tugay'ın evinde aile huzuru var gibiydi.

Giray eve girer girmez sanki o üzerine çöken yapay ciddiyeti söküp attı ve beyaz saçlı kadına kocaman sarılıp yanaklarından öptü. "Çok

kalmayacağız," dedi kadını öpücüklere boğarken. Kadın kıkırdadı. "Avukat olay yeri incelemesi yapmak istedi." En sonunda geri çekilip bana baktı. "Sadık baba ve Yıldız anne," diye tanıştırdı. "Kendileri aile dostumuz olur." Kolunu Yıldız Hanım'ın omzuna attı. "Hadi bana şu güzel kokuların nereden geldiğini göster." Kadını mutfağa yönlendirdi, ardından omzunun üzerinden bana baktı. "Sen dolaş, girmemen gereken odalar zaten kilitlidir. Ben birazdan geliyorum."

Arkalarından şaşkınlıkla bakarken kocaman koridorda tek başıma kaldım. İlk önce ne yapacağımı bilemedim ve evi gezmenin saygısızlık olacağını düşündüm. Ardından buranın Tugay Demir Çeviker'in evi olduğunun bilincine yeniden vardım ve direkt içeride dolaşmaya başladım.

Ev Tugay'ın karakterine ve yaptıklarına zıt bir şekilde daha canlıydı. Kocaman koridorda duvarlarda ünlü ressamların tabloları vardı, koridor büyük salona açılıyordu ve salondaki koltuklar bembeyazdı, oldukça büyük bir televizyon duvara montelenmişti. On iki kişilik yemek masası vardı ve yemek masasının arkasında içi alkol dolu bir dolap; o dolabın yanında ise çerçevelenmiş fotoğraflar.

İlerleyip fotoğraflara baktım ve genelde Giray'ın fotoğraflarıyla karşılaştım, sadece bir fotoğrafta Tugay vardı ve Giray'la beraber bu evin önünde çekilmişlerdi. İkisi de gülümsüyordu ve bir yere gitmeden önce çekilmiş gibilerdi. Giray'ın üzerinde lacivert bir takım elbise, beyaz bir gömlek vardı. Saçları biraz daha uzundu, kocaman sırıtmıştı.

Tugay'ın üzerinde ise siyah bir takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat. Saçları taranmış, asker tıraşıydı. Gülüşü sıcacıktı, duruşu yine dikti ama bütün bunların dışında özgürdü. Çerçeveyi alıp daha yakından baktığımda üzerindeki takım elbisesinin ceketinin yakasında bir mendil olduğunu gördüm, mendilin üzerinde BL harfleri vardı. Gözlerim açıldığında bu mendilin bana verilen mendil olduğunu fark ettim. Tugay o mendili bana vermeden önce sürekli yanında mı taşımıştı?

Fotoğrafa düşündüğümden daha uzun süre baktığımı, hatta yüzünü okşadığımı fark ettiğimde kendime sinirlenip fotoğrafı bıraktım ve o büyük koridordan direkt merdivenlere doğru yürüdüm. Alt katta da birçok oda vardı, hatta büyük mutfak giriş kapısının yanındaydı ama o taraflara bulaşmadan üst kata çıkmak istemiştim. Beş odayla karşılaştığımda iki odanın kapısının aralıklı durduğunu fark ettim.

Burada da duvarlarda çizimler vardı. Muhtemelen Nida kâğıtlara çizimler yapmış, duvarlara asmıştı. Hepsinde iki adam vardı, bir de Nida. Anne yoktu. Adamlardan biri Giray, biri Tugay olmalıydı. Başka kimse yoktu. Başka bir fotoğrafta da Sadık Bey'le Yıldız Hanım'ı çizmişti. Bir tanesinde köpekleri. Bir tanesinde yüzü beyaz pastel boyayla karalanmış biri vardı. İleride yerde oyuncaklar vardı, bu kat büyük ihtimalle Nida'ya aitti.

İçimden bir ses çok fazla özele dahil olduğumu söylüyordu ama yine de ilk aralık duran kapıyı hafifçe itip içeriye girdiğimde karşılaşacağım odanın Nida'nın odası olacağını düşünüyordum ama hayır, burası bir yatak odasıydı. Tugay'ın yatak odasıydı. Hemen girişteki bir askıda ütülü bir pilot üniforması duruyordu. Dokunulmamış, kirlenmemiş, hemen giyilmeye hazır. O ütülü üniforma oradan hiç kalkmamış mıydı?

Elim kalbime gitti, Tugay buradaymış gibi heyecanlanmıştım. Sanki birazdan arkamdan çıkıp gelecekti, benimle konuşacaktı ya da *Sevgili Avukat* diyerek gülümseyecekti.

İçeriye biraz daha girdiğimde duvarın solunda çift kişilik bir yatak gördüm, örtüsü siyah ve hafif bozuktu. Sanki Tugay az önce uyanmış gibi. Yatağın yanında bir komodin vardı, komodinin üzerinde küçük uçak ve helikopter oyuncakları. Bu kez acıyla yutkunduğumda odanın ortasına doğru yürüdüm ve o an odasının görünmeyen köşesindeki duvarda çerçevelerle karşılaştım.

Bir fotoğraf, acı veren ve içimi yakan. Tugay belki dokuz, belki de on yaşlarındaydı ama Tugay'dı, anlayabiliyordum çünkü gülüşü aynıydı. Saçları daha açık kumral, gözleri daha canlı, daha masum. Bir kadının göğsüne başını yaslamış sırıtıyordu, önünde bir doğum günü pastası, doğum günü pastasının üzerinde uçak vardı. Ve o kadın annesinden başka kimse değildi. Saçları açık kumral, gözleri yeşil, gülüşü sıcacık bir kadın. Tugay annesine benziyordu, güzelliğini ondan almıştı.

O fotoğrafın altında Tugay'ın on bir ya da on iki yaşında pilot üniformalı bir fotoğrafı vardı. Ciddiyetle ekrana bakmıştı, henüz pilot olamayacak kadar ufaktı ama hayalleri o zamandan belliydi çünkü bu fotoğrafın altında yirmi iki, belki yirmi üç yaşlarına ait gerçek bir üniformayla fotoğrafı duruyordu ve öylesine nefes kesici görünüyordu ki yutkunmak zorunda kaldım. Yine çok ciddiydi fakat öyle karizmatik

görünüyordu ki bir gün karşımda onu bu şekilde canlı görürsem gözlerimi ondan alamamaktan korkuyordum.

O fotoğrafların altında hep uçak kullanırken ya da sadece uçakların olduğu fotoğraflar vardı. Tugay'ın olduğu bütün fotoğraflar üniformalıydı. Bir tanesinde yanında Giray asker üniformasıyla duruyordu. İkisi yan yana bütün yakışıklılık ihtiyacını karşılıyorlardı.

"Sen kimsin?" Bir çocuk sesiyle olduğum yerden zıpladım. "Babamın odasında ne işin var?" Elimi kalbime koydum, derin bir nefes aldım ve gülümseyerek döndüğümde gülüşüm yüzümde asılı kaldı. Cevap veremeyecek kadar şaşkına dönmüştüm.

Karşımdaki kız çocuğu sekiz, belki dokuz yaşında, sapsarı saçları, yeşil gözleri, ince bedeni ama bütün bunların yanında benim gibi lekeleri olan biriydi. Lekeleri bendekinden çok, çok daha fazlaydı hatta. Sol gözünde ve kirpiklerinde beyaz lekeler vardı. Saçının bir tutamında, sağ yanağında, boynunun büyük bir bölümünde, hatta çıplak ayaklarında bile. Nida da benim gibi vitiligo hastasıydı.

Dudaklarım aralandı, bu rahatsızlığa sahip birine böyle bakılmaması gerektiğini biliyordum ama şaşırdığım lekeleri değildi, şaşırdığım aynı lekelere sahip olmamızdı.

Vardır bir lekesi, diyen Tugay'ın sesi kulaklarımda çınladı. Gerçekten vardı bir lekesi, o da kız kardeşindeydi.

Nida başını omzuna doğru yatırdı. "Seni tanıyorum," dedi gözlerini kısarak. Onu incelememe şaşırmamıştı.

Kendime çekidüzen vererek boğazımı temizledim, ardından ona doğru bir adım attığımda aramızdaki boy farkından dolayı dizlerimin üzerine çöktüm. Beni nereden tanıyordu? Televizyonda o şekilde beni görmüş olamazdı, değil mi? Ona bu izni vermemeleri gerekiyordu. "Nereden tanıyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Fotoğraflardan," dedi Nida.

"Gazetelerden mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak, sarı saçları omuzlarından döküldü. "Babamın fotoğraf arşivinden biliyorum seni." Yutkundum ama şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Senin de vücudunda bendekiler gibi beyaz karlardan var, değil mi?"

"Beyaz karlar mı?"

"Evet, beyaz karlar," dedi Nida. "Babam bunların beyaz kar olduğunu söylüyor. O masalı bilmiyor musun?"

Tugay'ın bana bir masaldan söz ettiğini anımsadım. Belki bir gün anlatacağını söylemişti. O masal mıydı? "Anlatırsan hatırlayabilirim."

Nida bir arkadaş bulmuş gibi heveslenerek keyifle nefes aldı. "Bir prenses güzellik uykusuna yatmış ve gökyüzü onu ödüllendirmiş, üzerine karları yağdırmış. Uyandığında vücudunda böyle lekeler varmış. Prenses başta çok sevinmiş ama sonra da çok üzülmüş çünkü herkes ona korkarak bakıyormuş, bu yüzden gidip gökyüzüne ağlamış." Heyecanla anlatmaya devam ederken diğer ayağının üzerinde durmaya başladı. "Gökyüzü ise bu karların güzelliğine güzellik katacağını, diğerlerinden farklı olacağını söylemiş. Ben küçükken bu kadar değildi ama büyüdükçe çoğaldı çünkü ben her uyuduğumda kar yağmaya devam ediyor."

Gülümsedi. "Sen de o prenseslerdenmişsin, senin de vücuduna beyaz karlar yağdırmış gökyüzü, tek değilmişim. Babam öyle söylemişti."

Gözlerim doldu. Ufacık çocuğun karşısında ağlamak büyük bir aptallık olacaktı ama kendimi durduramıyordum. "Biliyorum," dedim kekeleyerek. "Elbette biliyorum bu masalı. Bilmez miyim? Biz farklılıklarımızla çok güzeliz." Elimi öne doğru uzattım. "Ben Eftalya."

"Anlamı ne?" dedi heyecanla. "Benim de adım Nida. Giray amcam koymuş, ses getirmemi istemiş." Kıkırdadı. "Seninkinin anlamı ne?" Zıpladı olduğu yerde ve saçlarıma dokundu. "Saçların ne kadar yumuşak. Benim hiç arkadaşım yok, sen arkadaşım olur musun? Yıldız teyzenin saçları beyaz ve sert, onları örmeyi sevmiyorum."

Aynı şekilde kıkırdadığımda burnumu çektim ve gözümden bir damla yaş aktığında hızlı bir şekilde sildim. "Eftalya'nın anlamı..." dedim kısık sesle. "...çiçek. Bir çiçeğin adı. Özgürlük çiçeğini temsil ediyor."

"Benimkinden daha güzelmiş," dedi Nida dudaklarını bükerek. "Çiçek gibi kokuyorsun zaten ama neden ağlıyorsun ki?" Yanağıma dokundu, başparmağıyla yüzümü sevdi. "Ağlamak yasak değil mi sana?"

"O da ne demek?"

"Biz prenseslerin ağlamasını yasaklamış gökyüzü," diye fısıldadı Nida. "Ama sakın Giray amcama söyleme, arada sırada onları özleyip ben de ağlıyorum. Azıcık. Minicik. Sonra hemen susuyorum çünkü gökyüzü bize küsebilir."

Adım sesleri geldi, ardından içeriye Giray daldı. Nida öyle bir koşup Giray'ın omzuna atıldı ki arkamı onlara dönüp gözlerimi tamamen sildim ve kendi kendime tekrar ettim: *Ağlamak yasak. Ağlamak yasak. Ağlamak yasak.*

"Babam geldi mi?" diye bağırdı Nida. "Babam nerede?"

Giray onu kaldırıp kucağına aldığında ve burnuna fiske vurduğunda, "Baba değil ufaklık," dedi baskın bir sesle. "Amca ya da abi. Kaç kez söyleyeceğim sana? Ben Giray amca ve o da Tugay amca."

Nida omzunu silkti öfkeyle. "Babam o," dedi üzerine basa basa. "Hani bir dahaki gelişinde onunla gelecektin. Nerede o?" Kapıya baktı. "Bana oyuncak göndermedi mi bu kez?" Huysuz bir şekilde Giray'ın kollarının arasından çıktığında başını önüne eğdi. "Aramıyor da hiç, beni unuttu mu?"

"Nida," dedi Giray da dizlerinin üzerine çökerek. "Bunları konuştuk güzelim, değil mi? Şimdi misafirimizin yanında bu şekilde davranman..."

"Misafir değil ki o da prenses," dedi Nida. "Tanıyorum ben onu, babam anlattı, hatta fotoğraflarını gösterdi. Senin gibi çok güzel değil mi diye sorduğunda..."

Giray boğazını temizledi. "Tamam," diyerek onu susturdu. "Ayrıca baba değil, amca ya da abi."

"Babam işte!" diye bağırdığında kaşlarını çattı. "Babam! Ve biraz daha beni aramazsa ya da gelmezse ona üç gün boyunca ağlayacağımı söyle!" Bir anda yanımızdan çıkıp gittiğinde ve bir kapı çarpma sesi geldiğinde Giray'la göz göze geldik.

Hiçbir şey söylemeden ben de odadan çıktım; ardından merdivenleri koşarak inip kendimi dışarıya attım. Arkamdan seslenen Yıldız Hanım'ı bile duymazdan gelmek zorunda kalmıştım. Nefes almaya çalışırken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. O an dıştan görünenle aslında içte yaşadığımızın nasıl da birbirinden farklı olduğunu fark ettim.

Nida'nın benim gibi beyaz lekeleri vardı, Nida'nın umutları da vardı, Nida'nın inançları vardı, Nida'nın hayatı vardı, geleceği vardı. Ve bu hayattaki, bu evin içindeki Tugay'ın şu an tanıdığım Tugay'la o kadar ilgisi yoktu ki...

Keşke bir kazağını alsaydım yanıma, diye düşündüm o an. *Ya da bir gömleğini.* Yanımda kalırdı, o yokken bile yanındaymış gibi hissederdim.

"Nida, Tugay'ı babası sanıyor," dedi Giray arkamdan. "Bunu değiştiremedik. Ben askeriyedeydim ve genelde Tugay onunla ilgilendi. Onu babası, beni de amcası sanıyor. Bir de uçuşa gittiğini, çok uzaklara gittiğini ama döneceğini. Küçükken kandırmak daha kolaydı ama artık inanmıyor gibi." Bir sigara yaktığını çakmak sesinden anladım.

"Bizlerin elleri kanlı ama çocuklar için tertemiziz Avukat. Burası paralel evren gibi ama aslında gerçekler burada." Kalbim sıkışıyordu. "Tugay özgür kalığında ne değişir bilinmez ama umarım kaybettiği sol kolu için de bir masalı vardır. Umarım özgür kalırsa."

Zorlukla, "Ben yaratırını masalı onlar için," dedim ve çenemi kaldırdım. "Ve Tugay özgürlüğüne kavuşacak Giray."

Giray hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürüdü. O esnada arka cebimdeki telefonum titremeye başladı fakat görmezden gelip, "O adam ve kadın kim?" diye sordum Giray'a. "Güveniyor gibisiniz."

Giray sürücü koltuğunun kapısını açmadan, "Evsizlerdi, biz çocukken aynı sokakta yaşardık. Onlar dışarıda olurdu, biz evin içinde," dedi net bir sesle. "Büyüdük, kimsesiz kaldık. Ardından onları ailemiz yaptık, sıcak bir ev, bir çorba yetti ama bizim için çok daha fazlası oldular."

Kaşlarım havalandığında ısrarla çalan telefonumu çıkardım ve ekranda tanımadığım bir numarayla karşılaştığımda arkamda bıraktığım o dünyanın kapıları yeniden açıldı. Babamın davası mı sonuçlanmıştı?

"Efendim?" dedim solgun bir sesle.

"Eftalya Vitamin Atalar," dediğinde direkt Marco olduğunu anladım. "Hastaneye gelmen gerekiyor. Krallık emir verdi, Tugay'ı hapishaneye geri götürecekler."

"İyi de..." dedim endişeyle, "...henüz erken."

"Bilmiyorum," dedi Marco nefesini vererek. "Şöyle bir düşünürsek bundan bana zerre güvenmediklerini çıkarabiliriz ha, ne dersin?"

Tedirgin hissediyordum. "Peki ya beni neden istiyorlar? Neden sadece onu götürmüyorlar?"

"Bilmiyorum. Avukat," dedi Marco. "Tek bildiğim hemen buraya gelmezsen yanımda duran Başkan korumasının kafasını götüne sokacağımdır."

Başlıyordu, içimden bir ses ise en kötüsünü henüz görmediğimi, asıl kötülükle şimdi tanışacağımı dile getiriyordu.

Bir otobüsün içindeydim. Mahkûmları taşıyan o büyük otobüslere benziyordu fakat bu çok daha büyüktü. İçeride tam tamına altı adam vardı, şoför ve şoför koltuğunun yanında oturan yolcu koltuğundaki adamla sekiz. Tugay'ın gelişini beklerken hastanenin kapısının önünde, bu otobüsün arkasında ve önünde de dört araç duruyordu. Kolluk kuvvetleri ise aracın önüne kocaman bir halka oluşturmuştu. Değil destekleyenler, düşman bile Tugay'ı göremezdi.

Bir şeyler oluyordu, Krallık'ın bir planı vardı ve o planlara ikimizi de dahil etmek istiyorlardı. Babamın mahkemesinden hâlâ haber yoktu, zaman ilerledikçe kendimi hazırladığım o korkularım yok olmaya başlıyordu.

Solumda da sağımda da birer adam duruyordu ve ellerimi kelepçelemeseler bile hareket edişimi engellemeye çalışıyorlardı. Neden? Birazdan ne olacaktı ki? Tugay'a zarar mı vereceklerdi? Babamla alakalı daha kötü bir şey mi olacaktı?

Dışarıda hareketlenme olduğunda demir parmaklı pencereden dışarıya baktım ve zorlukla gördüğüm ıslık ve alkış eşliğinde Tugay'ı çıkardıklarıydı. *BL* sesleri yükselirken yuhalamalar bu seslerin yanında çok daha sönük kalıyordu. Krallık hâlâ yeni kuralları yayınlamamıştı ama yeni kurallar da artık bu halkı durdurabilecek gibi değildi.

İnsanların göğsüne üç kez vurup başlarını önlerine eğdiğini görünce ürperdiğimi hissettim. Bulunduğumuz otobüsün kapıları kayarak açıldığında içeriye giren ilk kişi iriyarı bir adamdı, tam boğaz boşluğunda yarım ay dövmesi vardı. Onun ardından onu gördüm. Tugay'ı. Alkışlar da ıslıklar da yükseldi. Tugay'ın adını haykırmaya başladılar.

Kapılar kapandığında Tugay'ı direkt karşıma oturttular ama önümü kapattılar. Birbirine geçirilmiş kelepçelerini açtılar ve arabanın demirlerine taktılar, ardından yırtıcı bir hayvanmış gibi ayak bileklerinden de demirlere kelepçelediler. Bu kadarla da kalmadılar. Gövdesine bir halat bağladıklarında hareket etmesini neredeyse engellediler ve sırtını tamamen arabaya yaslayıp önünden çekildiler. İşte o an tam olarak yüzünü gördüm.

Solgundu, dudaklarındaki renk gitmişti, gözleri uykusuz bakıyordu fakat beni gördüğü an yine de gülümsedi. Öyle içten gülümsedi ki evindeki o fotoğraflardaki gülümseyişi bile böylesine sıcak değildi. "Sevgili Avukat," dedi otobüsün içindeki o kadar kişiyi umursamayarak. "Senelerdir seni görmüyor gibiyim, günüm aydınlandı."

Üzerinde siyah mahkûm üniforması vardı. En son gördüğümde ameliyat yeri kanıyordu, iyileştirmişlerdi değil mi? Peki ya neden bu kadar solgun görünüyordu? Ben de gülümsemeye çalıştım ama onun kadar başarılı olamadım. "Solgun görünüyorsun," dedim hemen yanındaki adama şöyle bir bakarak. Fakat Tugay onlar yokmuş gibi davranıyordu. "Hiç uyumadın değil mi?"

Soruma cevap vermedi ve gülümsemeye devam etti. "Keşke sana bir mektup, müzik notaları ve bir de çiçek verebilsem," dedi. Bana

gönderdiklerine ulaşıp ulaşmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Bir de seni sol tarafıma alabilsem keşke şu an." Duraksadı, daha derin gülümsedi. "Fiziksel anlamda."

"Göndermiş kadar oldun," dedim başımı sallayıp hediyelerin bana ulaştığını belli ederek. "Bir şeyler yedin mi?"

Yine cevap vermedi. "İnsanları görüyor musun Sevgili Avukat?" diye sordu. "Bir selam yaratmışlar kendi kendilerine, BL'nin simgesi haline getirmişler. Başka bir evrende olsaydık ya da ben gerçekten de bir örgüt lideri olsaydım bu selamı sen yaptığın için simgeleştirir, BL selamına çevirirdim ama ben öylesine bir mahkûmum, masumum. Bunlara gücüm yetmez." Başını omzuna düşürürken gözlerimin içine baktı.

Yutkunurken bu hareketimi özgürlük selamına çeviren kişinin de o olduğunu elbette biliyordum. "Tugay," dedim öne doğru eğilerek ve ben eğildiğim an Tugay'ın yanında oturan koruma da eğildi. "İyi görünmüyorsun."

Tugay'ın yüzündeki gülümseme birkaç saniyeliğine silindi. Ardından omzuna düşürdüğü başını kaldırıp, "Kötü mü görünüyorum?" diye sordu. "Ne kadar kötü? Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Öyle değil," dedim hemen, ardından biraz daha ona yaklaştım. "Sana zarar mı verdiler?" Korumalara baktım. "Onu yırtıcı bir hayvan gibi bağlamanıza gerek yok, bu kadarı çok fazla." Tugay da öne doğru eğildiğinde yanındaki koruma Tugay'ı çekip arabanın duvarına öyle bir yapıştırdı ki Tugay'ın dişlerinin arasından inleme tarzı bir ses döküldü. O an neler olduğunu anladım. "Sana..." dedim zorlukla konuşarak, "... işkence mi uyguladılar yine?"

Yanındaki adam yarım ağız güldü. "Müvekkilinin sırtına birileri harita çizmiş Avukat," dedi adam. "Her kim çizdiyse başarılı görünüyor."

Bir kez daha onu kırbaçlamışlardı ve bu kez bunun önüne geçebilecek kimse yoktu. Ellerimi koyacak yer bulamadığımda dizlerime dayadım. Ardından, "O zaten yaralıydı," diye mırıldandım. "Bu kadarı çok fazla."

"Avukat," dedi Tugay lafımı bölerek. "Ellerimi, bacaklarımı bağlayıp dizlerimin üzerine çöktürmeleri ve sırtımdan vurmaları benim için bir anlam ifade etmiyor. Aynı yerden defalarca yara aldığında hissizleşiyorsun; hissizleştim." Yeniden gülümsedi rahatlatmak ister gibi. "Önemli olan ben değilim şu anda, zaman kıymetli dedikçe önemsiz konulardan söz ediyorsun."

Ona kızmak için dudaklarını aralandı fakat o kadar adamın ortasında bunu yapmak istemediğim için sustum, Tugay da bunu anladı. "Hadi bana önemli bir şeylerden söz et, çok önemli şeyler anlat bana. Hayat memat meselesi olan önemli konular." Düşünüyormuş gibi duraksadı ve başını salladı. "Söylesene, bugün kaç kez gülümsedin?"

Adamlar birbirine baktı, hepsinin yüzünde de aynı şaşkınlık vardı. Tugay'ı bu şekilde hiç görmemişlerdi. Bana nasıl davrandığını artık gizlemiyordu.

Boğazımı temizledim, aşağıdaki ellerime baktım. "Bugün bir masal dinledim," dedim. Bilmesi gerektiğine inanıyordum. "Bir kız çocuğundan." Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşları düz bir çizgi halini aldı, yüzümden anlamıştı. "Üzerine karlar yağan bir prensesin hikâyesiydi. Sanırım o masalı dinlerken gülümsedim." Tugay gözlerimin içine baktığında yutkunduğunu fark ettim, altdudağını dişlerinin arasına aldı.

"Öyle mi?" dedi boğazını temizleyerek. "Ben de duymuştum o masalı, çaresiz hissettiriyordu. Sevdin mi peki? Sana ne hissettirdi?"

"Sevdim," dedim başımı sallayarak. "Ama prenseslerin hepsi çok güzel değildir, bu kısımda mantık hatası vardı bence."

Tugay başını iki yana salladı, ela gözleri duygu dolu bakmaya başladı. "Öyle güzeller ki hayallerin de çok ötesinde Sevgili Avukat. Aynaya baksan anlardın." Duraksadı, gülümsedi ve başını bir kez daha omzuna düşürdü. "Aynaya baksa anlardı," dedi bu kez de. "Öyle değil mi?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bakışlarımı ondan kaçırdım ve başka hiçbir şey söyleyemedim, söyleyecek onca cümlem olduğu halde. Saniyeler dakikalara dönüşürken Tugay benden başka hiçbir noktaya bakmadı, bense defalarca kez gözlerimi kaçırdım. En sonunda dayanamayarak, "Bugün babamın davası vardı," dedim Tugay'ın yanındaki adama. "Fakat kimseye ulaşamıyorum, kimse bana bilgi vermiyor. Sizin bir bilginiz var mı?"

Tugay kasıldı, yüzündeki gülümseme silindi ve çenesini havaya kaldırdı. "Birazdan aranacaksın," dedi adam sadece. "O zaman haber verecekler."

"Davanın hâlâ devam etmesi çok tuhaf, şimdiye kadar sonuçlanması gerekirdi ve..."

"Dava on beş dakika sürdü Eftalya Atalar," dedi adam. "Ve sonuçlandı zaten. Sana bu güzel haberi veren kişi olmak isterdim ama maalesef buna yetkim yok." Korkutucu bir şekilde gülümsedi ve o gülümseyişinde, o rahatlığında bile olanı gördüm.

Babam idam edilecekti ve idam kararını sadece on beş dakikaya sığdırmışlardı. Bakışlarım adamın gözlerinden Tugay'a yöneldi, artık gülümsemiyordu. O da biliyordu sonucu. Kendisi suçluymuş gibi başını önüne eğdi. Tugay çenesini hiç indirmezken ben nasıl bakıyorsam bu yüzden başını önüne eğmişti.

Aracın içini telefonumun sesi doldurduğunda kalp atışlarım hızlandı; o atışlar öyle gür bir sesle kulaklarıma doldu ki daha önce bu kadar hızlı atıp atmadığını düşünmeden edemedim. Cebimden telefonu çıkardığımda ve ekranda Krallık'a ait numarayla karşılaştığımda ekranı yavaşça kaydırdım, ardından operatöre bağlanan sesle karşılaştım. Saniyeler geçerken bakışlarım Tugay dışında her noktaya dokundu ama o gözlerini benden ayıramadı.

Kalp atışlarım göğüskafesimi kıracak kadar hızlandı, boğazımda bir yumru, karnımda bir acı oluştu fakat... Fakat ağlamak yasaktı, ağlamak acıtırdı, ağlamak kötü bir canavardı. Hayır, güç ağlamamak değildi ama ağlarsam yıkılırdım, buna gerek yoktu. Yüzleşmem gerekenleri biliyordum.

"Eftalya Atalar," dedi bir adam, ardından hızlı bir şekilde devam etti. "Ben Adnan Atalar davasını yürüten Savcı Köksal Bilgin." Sessizce bekledim, normalde aramazlardı, bunu yapmazlardı ama bana özel yapılıyordu, biliyordum. Normalde ben o davaya gidebilirdim, babamın yanında olabilirdim, ona destek çıkabilirdim. "Babanızın davası az önce sonuçlandı." Diğer elim boynuma gittiğinde nefesim kesilecek gibiydi ama hayır, ağlamak yasaktı. Nida bu şekilde öğretmişti, ağlamak yasaktı. "En yakını olduğunuzdan arayıp haber yermem söylendi."

Bu söylendi çünkü canım yansın istediniz, bunu istediler çünkü yıkılmamı beklediler; ağlarım sandılar, parçalanırım sandılar, yok olurum sandılar. Hayır, ağlamak yasaktı.

"Dinliyorum," derken sesim titredi ve tırnaklarımı boynuma sapladığımı hissettiğimde gözlerim boşluğa odaklandı. Tugay'ın bulunduğu yerde hareketlenme oldu, o hareketlenince adamlar da hareketlendi.

Savcı bir nefes verdi. Soluk bir nefesti, zorlanıyormuş gibi ama zorlanmadığını biliyordum. "Babanızın suçlarından ve en son girdiği suikast girişiminden ötürü yasaların..."

"Sonucu söyle," dedim net bir sesle. Yalanlar dinlemeye ihtiyacım yoktu, telefonlar dinleniyor diye rol yapmalarına ihtiyacım yoktu.

Savcı çok kısa bir an bekledi. "Babanız Adnan Atalar cuma günü yani iki gün sonra öğlen ikide Ada Hapishanesinde idam edilecek."

Vücudum titremeye başladığında inatla çenemi dik tutmaya çalıştım ama o kadar zordu ki... Yutkunamıyordum, nefes alamıyordum, gözlerimi bile kırpamıyordum. Ölmeden önce insanların bütün hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylerlerdi, benim gözlerimin önünden geçense babamın hayatıydı.

Bakışlarım Tugay'a kaydı. Hiçbir şey söyleyemedim ama bakışlarımdan anladı; bakışlarımdan anlamak bir anda sertçe kelepçeyi çekiştirmesine neden oldu. Bunu yaptığı an iki adam ayaklandı, bir tanesi kelepçeyi kontrol etti, diğer adam Tugay'ı ensesinden kavrayıp arabaya yasladı.

Babamın suçuydu. Ölmek değil, ölmeyeceğine inandırmak babamın suçuydu çünkü küçükken sık sık uyumadan önce saçlarımı okşayıp öpmeden önce bana hep aynı cümleleri kurardı: Derdim ki, *Bir gün gitmezsin, değil mi?* Çünkü annem her zaman babamın gidebileceğini söylerdi. Sadece babamın değil, herkesin gidebileceğini söylerdi.

Gitmem, derdi babam. *Hiç bırakır mıyım sizi?*

Ya gitmek zorunda kalırsan baba?

Gitmek zorunda kalmamak için çabalarım, derdi bu kez de.

Peki ya ölürsen? derdim ölümle erken tanışan bir çocuk olarak. *Ölmek de zorunda kalmaktır baba.*

Hiç düşünmeden, bir an bile üzerinde düşünmeden, *Ölmem*, derdi. *Babalar ölümsüzdür Eftal. Ben ölümsüzüm.*

Ölümsüz müsün? Gerçekten mi? Babalar ölümsüz müdür?

Evet, ölümsüzüm. Elini kalbime yerleştirirdi. *Burada yaşıyorum, burada yaşarsam ölmem ben.*

O zaman çocuk olduğumdan gerçekten ölümsüz olduğuna inanmıştım. Büyürken ne kastettiğini anlasam da aksi istikamette yürümeye devam ettim fakat artık gerçekleri görüyordum. Babalar ölümsüz değildi, ölebilirdi, hatta öldürülebilirdi de.

"Eftalya Atalar," dedi savcı. "Beni duyuyor musunuz?"

Yutkundum, yutkunduğum yerden kocaman bir alev geçti, geçerken kalbimi yaktı. "Duyuyorum," dedim ve hayır, ağlamadım, ağlamak yasaktı. "Duyuyorum, evet."

"Size bu haberi vermek dışında başka bir husus için de aramıştım," dediğinde başımı önüme doğru eğdim. Arabanın içinde benim kalp atışlarım dışında ölüm sessizliği vardı. Tugay'ı öyle sıkıştırmışlardı ki hareket dahi etmesine izin vermiyorlardı. "Babanızın..." dedi savcı

belki de en acımasız sesiyle, "...en sevdiği yemeği ve en sevdiği kokuyu soracağım, son iki dileği olarak."

Hayır Eftalya, ağlama ne olursun, bu çok acıtır. Ağlarsan bir daha yürüyemezsin, ağlamak yasak. Ağlarsan artar lekeler, ağlarsan çok yıpranırsın.

"Bana..." dedim âdeta fısıldayarak, "...babamın ölmeden önce yiyeceği son yemeği ve üzerine sinecek son kokuyu mu soruyorsunuz?" Başını iki yana salladım. "Babası öldürülecek bir kıza mı soruyorsunuz bunu?" Acımasızlıklar görmüştüm, seram yanmıştı, damgalanmıştım, dövülmüştüm, aşağılanmıştım ama bu en kötüsüydü. Bu bir ölümden çok daha kötüydü.

"Avukat kayıtlarında yazmıyor," dedi. Hayır, yazıyordu, biliyordum. Bizzat babamın ilk avukatı olduğum zamanlar ağlaya ağlaya ben yazmıştım. Birkaç kelime iki saatte yazılamazdı ama ben o birkaç kelimeyi iki saatte yazmıştım ve şimdi benden iki saniye içerisinde bir yanıt bekliyorlardı.

Bakışlarım Tugay'a döndüğünde kendimi tutamayarak, "Benden," dedim şaşkınlıkla. "Babamın ölmeden önce isteyeceği son iki dileğini istiyorlar."

Bu cümlelerin ardından hareket etmesi zor dahi olsa çırpınmaya başlayan Tugay kelepçesini çekiştirmeye devam etti ve ensesinden onu sıkıca tutan adama öyle bir kafa attı ki adam yere düştü. Şoför bir anda dikiz aynasından baktığında arabanın dengesi bozuldu, görüş açısım kaybediyordu. "Kelepçelerimi açın, hiçbir şey yapmayacağım!"

Yere düşen adam elinin tersiyle burnunu sildiğinde kanı gördü, ardından hırsla Tugay'ı yine arabanın duvarına yapıştırdı ve bu kez yalnız değildi, yanına diğer adam da geçmişti. Krallık bu kararı verirken, bana duyururken bilerek Tugay'la olmamı istemişti ve daha birçok nedeni olacağına emindim.

Gözlerim dolduğunda dişlerimi sıktım. *Ağlamak yasak*, dedim kendime. *Kayıplar olacak Eftalya, yok olacaksın, biteceksin, gidecekler, ölecekler, mahvolacaksın ama ağlamayacaksın. Ağlamamalısın.* Tugay'ın dudakları aralandı, bir şey söylemek istedi fakat hiçbir şey söyleyemediğinde bakışlarına öyle bir keder oturdu ki... Onun bakışlarına oturan keder bu kadar büyükken ben nasıldım, bilmiyordum.

"Eftalya Atalar," dedi savcı bir kez daha. "Hemen söylerseniz kayıtlara gireceğim. Söylemezseniz kendi isteğimize göre seçeceğiz."

Kötülüğün sınırları yoktur ve iyi insanlar o sınırları bazen aşamaz Eftalya, demişti bir keresinde babam. *Bir gün anlayacaksın. Çok büyük bir kötülükle karşılaştığında.* Şu an o noktadaydım. Öyle büyük bir kötülüktü ki kalbimin daha fazla yandığını hissediyordum.

"Peynirli makarna," dedim zorlukla. "En sevdiği yemek peynirli makarna ama benim yaptığım." Başımı iki yana salladım. "En sevdiği kokunun bizim kokumuz olduğumuzu söylerdi." Tugay'a baktım bir anda. "Ben nasıl kokuyorum?" Önüme döndüm. "Bilmiyorum, ben... Bilmiyorum, kokuyu tam olarak bilmiyorum, ben ne koktuğumu bilmiyorum." Tedirginlikle boştaki elimi önümdeki koltuğun arkasına yasladım. "Düşüneceğim, kokuyu söyleyeceğim ama bilmiyorum. Lavanta olabilir, belki de güldür, bilmiyorum. Bilmiyorum."

Savcı lafımı yarıda kesti ve başka bir acımasız bir cümle söyledi. "Sevdiği yemeği siz yapıp getirin o halde," dediğinde bakışlarım bir kez daha Tugay'a döndü. "Ve en sevdiği kokuyu da yarın mutlaka bize bildirin." Benden babamın ölmeden önce son yiyeceği yemeği yapmamı istiyorlardı. Bu nasıl ağır bir yüktü.

"Ona neden sormuyorsunuz?" dedim çaresizce. "Babama sorsanıza, o iyi değil mi?" *Hayır Eftalya, iki gün sonra öldürülecek o adamın şu an iyi olup olmadığını merak edemezsin, bunu yapamazsın.*

"İdam edilene kadar konuşması yasak," diye yanıtladı. "Hatta idam edilirken bile."

"Çığlık bile atamayacak mı?" Kalbim sıkışmaya başladı. "Onu son kez göremeyecek miyim? Son kez konuşamayacak mıyım? Son kez sarılamayacak mıyım?" Telefonu yüzüme doğru çevirdim, hâlâ oradaydı ama cevap yoktu. "Bir şey söyle. Yasalarda bu yok, onu görmem gerekiyor. Onunla konuşmam gerekiyor."

Sessizlik. Ardından telefon kapandı ve kulağımda telefonla bir süre öyle kaldım. Tugay'a bakıyordum ama aslında bakmıyordum, aslında boşluğa bakıyordum, aslında karanlığa bakıyordum, aslında babama bakıyordum, aslında geçmişe bakıyordum.

Hiçbir şey söylemedi, söylediyse bile duymadım; kendi iç sesimden başka hiçbir şeyi duyamadım. "Tugay," dedim. Kendi sesimi bile tanıyamamıştım. Kulaklarım çınlıyordu. "Ben nasıl kokuyorum?" Dinleyenler umurumda değildi, bakışlar umurumda değildi, ne düşünecekleri umurumda değildi. "Meryem çiçek gibi kokuyor ama hangi çiçek?" Aracın tavanına baktım, ardından yeniden yere baktım. "Lavantaları sever babam. Lavanta kokuyor muyum ben?"

Tugay bir kez daha kelepçeleri çekiştirdi, âdeta çırpınıyordu. Tugay bir şeyler söyledi ama gözlerimi açarak ona bakmaya devam ettim. Bana değil, yanındakilere bir şeyler söylüyor olmalıydı çünkü iki adam ayağa kalkıp önüne geçtiğinde ikisinin kolunun arasından onun yüzünü gördüm. Bu kez tekme atmak için bacaklarını hareket ettirdi ama açamıyordu.

"Tugay," dedim bir kez daha. Durmadan onun adını söylüyor gibi hissediyordum. Sanki yardım istiyordum ya da konuşabileceğim tek kişi oydu. "Tugay," dedim bir kez daha ve ona baktığımda bu kez göz göze geldik. Bu kez boşluk yoktu, geçmiş yoktu, suretler yoktu, bu kez onun ela gözlerini görebiliyordum. "Bir insan babasının yiyeceği son yemeği hazırlar mı Tugay?" Başını iki yana salladığında bir şeyler söyledi ama yine duymadım. "Babamın idama gitmeden önce son yiyeceği yemeği ben hazırlayacağım çünkü en çok benim elimden yemeyi seviyordu."

Ağlamak yasak, ağlama Eftalya. Hayır, ağlama.

"Tugay," dedim bir kez daha. "Hayır, ağlamak yasak. Buna hazırdım, güçlüyüm, iyiyim ama bu çok kötü değil mi? Tugay..." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Tugay bu çok kötü, sen de kötü olurdun değil mi?"

"Ellerimi açın!" diye haykırdı Tugay. "Avukat." Başını iki yana salladı, gözleri gözlerimdeydi ama önümüzde adamlar vardı. Öyle bir bağırıyordu ki artık sesini duyabiliyordum. "Avukat, beni duyuyorsun değil mi?"

"Son kez sarılamayacağım Tugay," dedim bu kez. "Konuşmak da yasak." Ellerime baktım, avuçlarımın içine, tırnak izleri vardı. Bunları ben mi yapmıştım? "Hayır, ağlamak yasak. Ağlamayacağım, bunun olacağını biliyordum zaten." Başımı salladım, avuçlarımdaki o tırnak izlerine kan toplandı sanki. "Ama babamı öldürecekler, onu asacaklar."

"Ellerimi açın," dedi bu kez Tugay. Sesi daha kısık geliyordu, pes etmiş gibi değil de yalvarır gibi. "Hiçbir şey yapmayacağım, sadece ellerimi açın." Gözleri ilk kez benden ayrıldı ve adamlara baktı. "Ne isterseniz yaparım," dedi başını sallayarak. "Yeter ki ellerimi açın."

Benden babamın son iki dilek hakkını istemişlerdi.

"Lütfen," diye fısıldadı Tugay. "Ellerimi açın. Lütfen." Bir kez daha başını eğdi, bu kez de benim içindi. "Ne isterseniz yapacağım."

Babamın en sevdiği koku, benim ve Meryem'in kokusuydu; ben ona kendi kokumu nasıl verebilirdim?

"Yalvarmam mı gerekiyor?" dedi bu kez Tugay. "Çaresiz olduğumu mu söylemem gerekiyor?"

Babamın en sevdiği yemek benim yaptığım peynirli makarnaydı. Ben kendi ellerimle onun son yemeğini nasıl hazırlardım?

"Şu siktiğimin kelepçelerini açın yoksa ilk fırsatta hepinizi bu arabayla yakarım!" diye haykırdı bu kez Tugay.

Yeniden Tugay'a baktım. "Ben iyiyim," dedim başımı sallayarak. "Zaten bunu biliyordum, öyle değil mi? Hazırdım. İyiyim." Art arda başımı salladım. "Sadece bilmiyorum, çok ağır gibi geldi bu kadarı ama iyiyim. Bir çaresi de yok ki. Var mı?" Heyecanla ellerimi kalbime yerleştirerek Tugay'a baktım. "Bir çaren var mı? Bir yolun? Bir kurtuluşun?" Gülümsedim, o gülümsemedi. "Düşündün mü bir şeyler? Tugay kurtuluş var mı?"

Tugay gülümsemedi, karşılık vermedi ve dişlerini sıktığını fark ettim.

"Tugay," dedim bu kez. "Varmış bir lekesi, anladım, gördüm; peki var mı bir çaresi?"

"Maalesef bir şeyler düşünse de pek bir faydası olmayacak," dedi ayaktaki adam. "Herkese idam tarihi pazartesi olarak bildirildi, yani sizin şu haber kuşlarınız tarihi pazartesi diye duyuracak." Gözlerini kıstı. "Yarına kadar sen bizimle geleceksin," dedi, ardından omzunun üzerinden Tugay'a baktı. "Ve sen de idam saatine kadar tek kişilik başka bir hücreye götürüleceksin, hapishaneye değil."

Gülümsemem soldu. Artık gülümseyişler yoktu. Hissediyordum, bu kez bir çare olamazdı; defalarca kurtuluş olmuştu ama bu kez o kurtuluş bizim yanımızda değildi.

Adam cebinden bir telefon çıkardı, tuşlara bastı. Telefonu hoparlöre aldığında Başkan'ın sesini işittim, sesinden önceyse kahkahasını. "Tugay Demir Çeviker," dedi Başkan keyifle. "Bu kez oyunu senin gibi oynuyorum, nasıl? Bu güzel oyundan keyif aldın mı?"

Tugay dişlerini sıktı, ardından telefona yaklaşıp, "İlk önce kollarını keseceğim," dedi korkutucu bir sesle. "Ardından o dilini." Başını salladı. "Sonrasında boynuna urganı geçireceğim ve iskemleyi en sevdiğin kişiye ittireceğim."

Başkan yeniden gülmeye başladı alayla. O esnada araba sert bir frenle durduğunda neredeyse düşüyordum. "Merak etme," dedi Başkan. "Senden önce bunları da düşündük biz. Adamımı iyi dinle Tugay Demir Çeviker."

Telefonu tutan adam, Başkan onu görüyormuş gibi başını salladı. Ardından cebinden küçük bir kâğıt çıkarıp sakince, "İdam yasasına eklenen son altı madde," diye söze başladı. "Bir, idama karşı gelen kim olursa olsun vatan haini olarak görülecek ve yargılanacaktır." Ellerimle sıkıca oturduğum yere tutundum. "İki, idam edilecek kişiyle hiçbir şekilde iletişim kurulmayacaktır. Üç, ulusal kanallarda idam ibret için halka gösterilecektir. Dört, idam hapishanedeki bütün mahkûmların gözlerinin önünde gerçekleşecektir. Beş, idam edilen kişinin cesedi yakılacaktır ve bir mezarı bile olmayacaktır."

Kim boğazımı sıkıyordu? Kim saçlarımdan çekiyordu? Kim beni öldürmeye çalışıyordu?

"Altı," dedi adam, ardından yüzünde korkutucu bir gülümseme oluştu. "İdam edilen kişinin altındaki iskemleyi Krallık'ın seçtiği bir mahkûm itecektir." Hayır, öldürüyorlardı beni, yok ediyorlardı, parçalıyorlardı. "Bu karara karşı gelirse o mahkûm dışında Krallık'ın seçeceği on mahkûm bedelini canıyla ödeyecektir."

Hayır, ağlamak yasaktı ama buna zaten ağlanmazdı; buna ağlayamazdım. Bunun için ölebilirdim, kendimi öldürebilirdim. Sadece ama sadece iki saniye bakıştık Tugay'la ve o iki saniyede anladık bizi nasıl bir cehennemin beklediğini.

Arabanın sürgülü kapısı ardına kadar açıldığında yakalarında yarım ay sembolü olan Krallık askerleri içeriye daldı. İlk önce Tugay'ın kelepçelerini açtılar, ardından ayak bileklerini birbirine, el bileklerini birbirine kelepçelediler. Bu kez karşı gelmedi. Tugay'ı çekip karşımdan aldıklarında sadece ama sadece bana bakıyordu. Gülümseme yoktu, karanlık her yanımızdaydı. Sadece bakmıyordu hayır, ölecekmiş gibi baktığımdan özür dileyerek bakıyordu onun bir suçu varmış gibi.

Ardından bakışlarına öyle büyük bir nefret oturdu ki onun bakışlarının altında bile birileri öleceğini hissedebilirdi. O bakışlar öldürücüydü.

İkimiz de biliyorduk, bu ceza en ağırıydı çünkü babam idam edilirken ayaklarının altındaki iskemleyi Tugay Demir Çeviker'e ittirecekler di.

16
ZEHİRLİ URGAN

Yirmi bir sene öncesi...

Mevsim kıştı, gökyüzünden karlar dökülüyordu ve hava oldukça soğuktu. O zamanlar sokaklarda soğuktan ölen insanlar az sayıdaydı. Ayrımcılık yoktu, insanlar birlik içindeydi. Farklı siyasi düşüncelerdeki insanlar bile bazen bir masada oturup ortak paydada buluşabiliyordu.

Seneler öldürürdü bazen insanları, bazen umutları, bazen de vicdanı.

O gün o restoranda bütün siyasi üstler ve onların yardımcıları, adı duyulmuş savcılar, ödüllü avukatlar, hatırı sayılır doktorlar ve yazarlar vardı. Ülkenin seneler önceki kurtuluşunu kurtuluyorlardı, seneler sonra ülkenin göz göre göre yok olacağını bilemezken.

Yuvarlak masalar, kahkaha sesleri, güzel yemeklerin kokusu. Herkes o kadar mutluydu ki... Mutsuz çocukları kimsenin gözü görmüyordu, o gün o restoranda mutsuz sadece iki çocuk vardı.

Restoranın sol tarafında çocuklar için ayrılan bir alan vardı. Minik bir kaydırak, salıncak, atlıkarınca; şeker dağıtan bir adam ve yanında palyaço. Yirmiye yakın çocuk o alanda oynuyor, geleceklerinden habersiz bazen bir başkan gibi davranıyorlardı. Bir çocuk çıkıp, "Ben başkanım ve hepinize şeker hediye ediyorum," diyordu. Başka biri çıkıp, "Ben de başkanım ve size sınırsız çikolata veriyorum," diyordu.

Böyle bir ortamda, köşede, kendi halinde, siyah kemikli kalın gözlükleriyle bir erkek çocuğu oturuyordu. İsmi Tugay Demir, saçları kumral, gözleri açık ela, ince, uzun ama güçsüz. Üzerinde babasının giydirdiği yarım kollu mavi kareli bir gömlek vardı ve o gömlekten nefret ediyordu çünkü onu boğduğunu düşünüyordu. Babası ona papyon takmıştı. O papyondan nefret ediyordu, boğuluyormuş gibi hissediyordu.

İkizi de kendisiyle aynı kıyafetleri giymişti, sadece onun gömleği yeşildi. Kardeşi Giray Pusat o çocuklarla parkta oynuyordu.

"Neden sen oynamıyorsun?"

Tugay yan tarafından gelen sesi duyduğunda çekingen bir şekilde gözlüğünü yukarıya itti fakat o yöne bakmadı.

Bir kız çocuğu birkaç adım ötesinde onun gibi tek başına oturuyordu. İsmi Eftalya, saçları açık kahverengi, gözleri de öyle. Yaşıtlarına göre

fazlasıyla kilolu. Üzerinde yaşıtlarından daha farklı, daha renksiz kıyafetler vardı. Çocuk değil de bir kadın gibi giydirilmişti.

Tugay sesiyle onu fark etmedi, zaten tanıyordu. Bu zamandan bile öncesinden.

"Neden hep uçak yapıyorsun?"

Tugay elindeki on dördüncü kâğıttan uçağı bitirirken duraksadı, yutkundu. "Senin de mi arkadaşın yok hiç?" Tugay'ın arkadaşı yoktu ama bu dışlanmak değildi, Tugay görünmezdi. Elbette dışlandığı zamanlar olurdu ama pek farkına varmazdı. Belli bir yaştan sonra özel sınıfa alınmıştı, birkaç sene o özel sınıfta okuması gerektiği söylenmişti. En azından annesinin öğretmenle konuştuklarından anladığı buydu. Bir rahatsızlığı olmalıydı, kendisi de bilmiyordu. Babası acımasız olmasına rağmen yüzüne vurmamıştı.

"Benim de arkadaşım yok, beni istemiyorlar," dedi kız çocuğu. "Annem kilolu olduğum için olduğunu söylüyor." Tugay gözlüğünü bir kez daha yukarıya ittiğinde göz ucuyla kız çocuğunun ayakkabılarına baktı. Siyah elbisesine zıt duran pembe rugan ayakkabıları vardı. Bir başkaldırı, bir direniş gibi; geleceği simgeliyormuş gibi.

"Seni de mi istemiyorlar?" diyen kız kıkırdadı. "Gözlüklüsün diye mi yoksa?" Kız Tugay'a yaklaştığında Tugay yana kaydı ve uçağı yapan elleri duraksadı. "Korkuyor musun? Tamam yaklaşmayacağım, sadece uçaklarına bakmak istiyorum." Kucağındaki bir uçağa uzandığında Tugay hızla kaçtı ve uçakları ondan gizledi. Bakışları kız çocuğuna birkaç saniye döndükten sonra başını iki yana salladı art arda. Kız çocuğunun gözleri açıldı. "Of," dedi. "Sen de mi benimle arkadaş olmak istemiyorsun?"

Tugay elindeki kâğıda döndü, bu kez hızla uçak yaptığında ve defterden başka bir kâğıt daha kopardığında tedirgin hissediyordu. Kız çocuğu vazgeçmedi. "Pilot mu olmak istiyorsun büyüyünce?" diye sordu. "Ben de küçükken kuş olmak isterdim." Kıkırdadı. "Ama sonra yüksekten korktuğumu fark ettim. Kuş olamazmışım."

Tugay'ın kaşları havalandı ve kısık bir sesle ilk defa konuşarak, "Gökyüzünden mi korkuyorsun?" diye sordu.

"Yüksekten."

"Gökyüzü de yüksektedir." Tugay yutkundu. "En yüksek yer gökyüzüdür."

Kız çocuğu düşünüyormuş gibi elini yüzüne yerleştirdi. "Çok mantıklı," dedi. "Ama hayır, gökyüzünden değil, gökyüzünde olmaktan korkuyorum düşerim diye."

"Yürürken de düşebilirsin."

"Ama yüksekten düşersem bacaklarım kırılır."

"Yürürken de kırılabilir."

Kız çocuğu kaşlarını çattı. "Aynı şey değil." Tugay cevap vermeden kâğıda yeniden yöneldi. "Ayrıca sen pilot olmak istediğin için beni anlamıyorsun." Tugay pilot olmak istediğini söylememişti. "Ben ne olmak istediğimi söyleyeyim mi?" Tugay yine cevap vermedi. "Süper kahraman olmak istiyorum."

Tugay sakin bir sesle, "Süper kahraman diye bir şey yoktur," dedi.

"Vardır."

"Yoktur."

"Nereden biliyorsun?" Kız öfkelenmişti. "Bütün süper kahramanlar erkek, ben kadın süper kahraman olmak istiyorum. Babam bunun mümkün olabileceğini söyledi. O da birazcık süper kahraman ama yaşlı. Senin de baban süper kahraman mı? O da burada önemli biri mi? Benim babam çok önemli bir adam, senin baban da burada olduğuna göre o da çok önemli biridir."

Tugay omuzlarını silkti, babası hakkında söylediklerini duymamayı tercih etti. "Onlar yoktur çünkü süper kahramanlar olsaydı annem her gece ağlamazdı."

Kız çocuğu sessizleşti. "Ben süper kahraman olunca annen artık ağlamaz," dedi. Tugay göz ucuyla yine kız çocuğunun ayakkabılarına baktı. "Görürsün bak, bir gün süper kahraman olacağım, kötüleri cezalandıracağım, iyileri ödüllendireceğim, dünyayı kurtaracağım." Kız heyecanla ayağa kalktı. "Benimle arkadaş olursan senin de süper kahramanın olabilirim."

Tugay on beşinci uçağını bitirdikten sonra, "Yüksekten korkan süper kahraman olmaz," dedi. "Nasıl uçacaksın?"

Kız çocuğu ilk defa verecek bir cevabı yokmuş gibi duraksadı, ayaklarını yere çarptı ve kollarını önünde bağladı. "Haklısın." Çok kısa bir an düşündü. Tugay saydı: Tam kırk sekiz saniye sürmüştü. "Bana yüksekten nasıl korkulmayacağını öğretir misin?" diye sordu bir anda. "Ben de karşılığında sana süper kahraman olmayı öğretirim."

Tugay başını kaldırdı, sadece yarım saniye kızın gözlerine baktı, ardından bakışlarını yeniden pembe ayakkabılarına indirdi. Düşünmeden, "Nasıl öğretileceğini bilmiyorum ki," dedi.

"Pilot olmayacak mısın?" diye sordu kız çocuğu. "O zaman öğretirsin işte."

Uçakları seviyordu fakat bunun pilot olmayı istemesinden öte gökyüzüne âşık olmasıyla ilgisi vardı. Hiçbir cevap vermedi fakat o an aslında hiç inanmadığı süper kahramanların varlığına inandığını düşündü.

"Eftalya!" Adnan Atalar ileriden kızına seslendi. "Gidiyoruz kızım, gel!"

Eftalya bıkkın bir nefes verdi. "Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Tugay cevap vermedi.

"Peki arkadaş olacak mıyız?"

Tugay yine cevap vermedi.

Eftalya kaşlarını çattı. "En azından bir tane de olsa yaptığın kâğıttan uçaklarından veremez misin? Hatıra olarak saklarım."

"Veremem," dedi Tugay on altıncı uçağa geçerken.

"Neden?" Adnan Atalar, birkaç adım gerideydi ve Eftalya'ya yaklaşıyordu onu götürmek için. "Neden?" diye sordu Eftalya bir kez daha.

Tugay, "Veremem," dedi bir kez daha ve bakışları onlar gitmeden hemen önce son kez Eftalya'nın yüzüne döndü. "Çünkü henüz en güzel uçağı yapamadım."

Eftalya Atalar

İdama kırk dört saat kala...

İnsanın en yüce düşmanı, kendisinin büyütüp beslediği korkularıydı. Bazen o korkuları besleyen ise sadece sevgi olurdu. Çok sevgi. Çünkü birini gereğinden fazla sevmek, onu kaybetmekten korkmayı da getirirdi.

Ve hataları.

Belki de savaşları.

Bir yandan da aşkı.

Babamı çok seviyordum. Bu öylesine bir cümle değildi, babamı gerçekten çok seviyordum; onun için ölmeyi göze alacak kadar. O benim sırdaşımdı, arkadaşımdı, dostumdu, kurtarıcımdı. Bana bir tercih hakkı sunsalardı o idam ipini benim boynuma geçirebileceklerini söylerdim.

Çünkü sevgi biraz da o insan uğruna ölmekti. En azından benim için böyleydi.

Bir keresinde babama ağlaya ağlaya bu yoldan dönmesi gerektiğini söylerken, *Ölmekten de mi korkmuyorsun?* diye sormuştum. *Korktuğum ölmek değil,* demişti. *Gururumu kaybederek ölmekten korkuyorum. Gurur sevgiden daha mı büyük,* diye sorduğumdaysa, *Zamanı geldiğinde beni anlayacaksın,* demişti.

Anlamıyordum, hâlâ tam olarak anlayamıyordum ama artık kızamıyordum da. Eskiden olsa onu vazgeçirmek için çabalamaya devam ederdim ama şimdi karşıma gelse sadece sarılırdım. Birinin öleceğinden habersiz olduğunuzda son kez sarılamadığınız için üzülmeye fırsatınız kalmazdı ama ben babamın öleceği günü saatine kadar bilirken ona son kez sarılamayacak olmanın ağırlığını yaşıyordum.

Yutkunduğumda pencereden dışarıya baktım. Bir eve getirmişlerdi beni. Eski, dağın başında, iki katlı bir evdi. Her yerde kar vardı, dış kapıda tam on iki adam donmak pahasına nöbet tutuyordu, bulunduğum odanın dışında ise dört adam. Üst katta da altı adam. Her yerde kamera vardı, belki de konuşursam kaydedecek kayıt cihazları. Beni o güne kadar burada kilitli tutacaklardı ve karşımdaki televizyon bir işkence gibi yirmi dört saat açıktı.

Haber kanalları bangır bangır pazartesi günü babamın idam edileceğini söylüyordu. Sebebi olarak da yolsuzluk, hatta soysuzluk veriliyordu. Spikerlerin ağzından tükürükler saçılıyordu, öfkelilerdi. Yalandan yaydıkları bu idam haberi engellemelerin önüne geçmek içindi ve bir yandan da halkın benden nefret etmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Avukat cübbesiyle olan bir fotoğrafım soldaydı. Spiker nefretle, "Soysuz bir babası varken onun soylu olmasını bekleyemezdik," diyordu. Kanal değiştiriyordum. Başka bir spiker diplomamı yırtmam gerektiğini söylüyordu. Kanal değiştiriyordum, Başkan'ın o yalandan cümleleriyle karşılaşıyordum. Hiçbir zaman idamı desteklemediği, kimsenin canını asla yakmayı düşünmediği ama buna zorlandığını söylüyordu. İdamın birebir görüntülerinin televizyon kanallarında verilmesini ibrete değil, halkının içinin rahatlamasına bağlıyordu.

Yalan söylüyordu. Hep yalan söylüyordu. O idam görüntülerinin çocukların izlemesinden bile rahatsızlık duymuyorlardı çünkü o çocukların da korkuyla büyümesini istiyorlardı. Kendilerine karşı gelmeyerek, boyun eğerek, savaşmayı bilmeyerek.

Kanalı bir kez daha değiştirdim ve o an gördüğüm kişi buz gibi bir suyun içine düşmüşüm gibi hissettirdi. Tugay Demir Çeviker'in fotoğrafı sol tarafta duruyordu. Hapishanede isyan çıkardığı günden kalma bir fotoğraftı, elleri iki yana açılmıştı, önünde bir çarşaf açılmıştı. Gözleri gökyüzündeydi. Ben görünmüyordum ama aslında hemen arkasındaydım. O gün dün gibi aklımdaydı.

Elbette o haber kanalında ne Tugay'ın çektiği işkenceler ne sol kolu dile getirildi. "Başkan'ın merhametli olduğunu bu adamın hâlâ nefes alabilmesinden anlayabiliriz aslında," diyordu bir gazeteci. "Hiçbir suçu kanıtlanmadı ama herkes onun bir vatan haini olduğunun farkında. Suç geçmişine hiç baktınız mı? İki kadına tecavüz ettiği yazıyor." Dişlerimi öfkeyle sıktım. "Kendi annesini bile öldürdüğü söylentiler arasında. Hayır efendim, bunları gizleyemem ben. O adam bir gün rol yapmayı bırakacak, işte o gün herkes yüzünü görecek."

Hücre

Tugay Demir Çeviker'i bir hücreye kapatmışlardı. Ada Hapishanesinde olmadığına emindi, belki de Ada Hapishanesinin en dibinde bir yerdeydi çünkü farelerin sesi hiç de uzaktan gelmiyordu.

Hücreye hava girmiyordu, birkaç kez demir kapının penceresini açıyor, içeriye su tutuyorlar; o suyu içebilecekmiş gibi dalga geçip kapatıyorlardı.

Aklında, fikrinde, ellerinde, hatta dilinde sadece o vardı: Eftalya Atalar. Son gördüğünde yıkılmıştı ve yıkıntılar zor toparlanırdı; onu nasıl toparlayacağını bilmiyordu.

İçeriye bir adam girdi, bu adamı tanıyordu. Başkan Yardımcısı'ydı, babasının en yakın arkadaşlarından biriydi. Arkasındaki beş adama Tugay'ı bağlattı, ardından belirli aralıklarla elektrik vererek işkence çektirdi. Onu orada baygın bir halde bıraktıklarında Tugay'ın o hücrede tek arkadaşı gezen fareler ve aklından çıkmayan Eftalya Atalar'dı.

O iskemleyi nasıl itecekti?

İdama otuz altı saat kala...

Geceydi ya da sabah olmak üzereydi, bilmiyordum. Sırtüstü koltukta uzanırken gözlerim tavandaydı, tavanda bir örümcek ağı vardı, ayışığı o örümcek ağını parlatıyordu. Küçükken süper kahramanlara inandığım için örümcekler bana hiçbir zaman korkutucu gelmiyordu.

Akşam gelip bana babamın yemeği için hangi malzemeleri alacaklarını sordular. Babamın son yemeğini yapacağımdan emindiler. Bana en sevdiği kokuyu da bir kez daha sordular. Kendimi kokladım. Bu ev küf kokuyordu, ben artık küf kokuyordum. İkisine de yanıt vermedim. Yutkundum. Hayır, ağlamayacaktım.

Bir kez daha yutkundum, acı yumru geçmedi, belki de hiç geçmeyecekti. Babam bir gün idam edilirse diye internette saatlerce asılanla-

rın nasıl öldüğünü, ne hissettiklerini araştırdığım o günü hatırladım. Genellikle boyunları kırılıyordu ama en acısı nefessiz kalarak ölenlerdi, çırpınıyorlardı fakat kurtulamıyorlardı. Babam sudan korkardı, boğulmaktan da. Onu boğacaklardı.

Hayır, ağlamayacaktım. Ağlamamalıydım. Ağlayamazdım.

Gözlerimi kapattım, hayatım boyunca yanımda kalmasını istediğim insanları düşündüm. Onların ölümsüz olduklarını hayal ettim.

Tugay Demir Çeviker'in yüzü o an gözkapaklarımdaydı.

Hücre

Kafasını buz gibi suyun içine sokup çıkardı Başkan Yardımcısı, ardından küfürler savurdu. Ondan tek istedikleri Başkan'ın gizli belgelerinin nerede olduğunu söylemesiydi, hücrede geçirdiği süreyi fırsata çeviriyorlardı.

Tugay Demir'in ağzını ise bıçak açmıyordu. Defalarca su yutmuştu, açlıktan ve yorgunluktan başı dönüyordu ama her sudan çıktığında gülümsemeyi ihmal etmiyordu ya da gülümsediğini sanıyordu.

Acaba, *diyordu iç sesi,* Sevgili Avukat yüzmeyi seviyor mu? *Bunu ona bir gün sormalıydı, zaman kıymetliydi, onların dünyalarında ise altın değerindeydi.*

Yine de düşünmeden edemiyordu: Avukatının yüzüne bakarak o iskemleyi nasıl itecekti?

İdama yirmi yedi saat kala...

Duvardaki saatten tik tak sesleri geliyordu. Sabah mıydı, öğleden sonra mıydı, yine bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Keşke beni kırbaçlasalardı, keşke beni yeniden damgalasalardı, keşke beni demir parmaklıkların arkasına kilitleselerdi de burada tutmasalardı. Dışarıdan adamların kahkaha sesleri geliyordu.

Bana yeniden yemek için gerekli malzemeleri ve babamın en sevdiği kokuyu sordular. Hiçbir cevap veremedim ama hayır, ağlamadım. Ağlamak yoktu. Yoktu ama cama yağmur taneleri vuruyordu. Bu babamın yağmuru son görüşü mü olacaktı? Peki ya görüyor muydu?

Hücre

Küflenmiş duvardan yağmur taneleri hücrenin içine doluyordu. Dışarıda yağmur vardı, avuçlarını açtığında tanelerini hissedebiliyordu ama küfün kokusu da gitgide artıyordu. Başkan Yardımcısı bir kez daha içeriye

girdi, bu kez elinde bir tıraş makinesi vardı fakat Tugay'ın canını sıkamazdı çünkü o an yağmuru hissediyordu. Yağmur ona gökyüzünün bir emanetiydi.

Dizlerinin üzerine çöktürdüler onu, ardından uzamaya başlayan saçlarını bir kez daha kestiler. Bu kez daha yamuktu.

Ses çıkarmadı, sadece alayla güldü. Onlar çıktığında yerdeki su birikintisinde kendi yüzünü görmeye çalıştı fakat bu imkânsızdı çünkü çok karanlıktı. Öyle karanlıktı ki ne kadar kötü göründüğünü bile bilmiyordu.

İskemleyi iterken de kötü mü görünecekti? Sevgili Avukat'ının gözünde bir hiçe mi dönüşecekti?

İdama yirmi saat kala...

"Müvekkilinle yattığın doğru mu?"

Kapıdaki adamlardan bir tanesi karşımdaki koltukta oturuyordu. Nefesi alkol kokuyordu, bakışları korkutucu, sesi iğneleyiciydi. "Hadi ama sıkılmadın mı? Biraz oynayalım seninle." Boynunda yarım ay dövmesi vardı, orta yaşlardaydı. "Saatlerdir ağzını bıçak açmıyor, yemek yemiyorsun, su içmiyorsun. Ölmek istiyorsan sana ölmeden önce bir güzellik yaşatabilirim."

Gözlerimi sıkıca kapattım, ellerim titriyordu, boğazımda bir yumru vardı ama hayır, ağlamayacaktım. Ayaklandığını hissettiğimde gözlerimi açtım ve bana doğru yürüdüğünü gördüm. Hızla kalktığımda pencereye doğru ilerledim fakat tam o esnada kolumu kavradı ve beni kendisine çevirdi.

"Dokunma," dedim dişlerimin arasından fakat daha sıkı tuttu. Kahkaha attığında yüzüme yaklaştı öpmek için.

Yüksek bir sesle haykırıp dizimle erkekliğine vurduğumda yüzündeki gülümseme soldu ve acıyla inledi. "Bir daha bana dokunursan seni öldürürüm!" Öyle gür bir sesle bağırdım ki sesim duvarlarda yankılandı.

Adam eğilmiş dururken odanın kapısı açıldı ve içeriye iki adam girdi. İlk önce bana baktılar, ardından o adama ve ne olduğunu anladıklarında bize doğru koştular. O sırada bir tanesi beni tuttu, diğeriyse öne doğru eğilen adamı ama her şey için çok geçti. Kollarım arkada birleştirilirken o adam yüzüme öyle sert bir tokat geçirdi ki gözümün kararttığını hissettim.

Ardından bir tokat daha atıp, "Orospu!" diye bağırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye itti onu içeri girenlerden biri. "Başkan duyarsa canımıza okur. Kadın bize sağ lazım!"

"Orospu!" diye haykırdı bir kez daha bana saldıran hadsiz. Ağzımın içinde kan tadı vardı, dizlerim tutmuyordu, başım dönüyordu fakat ağlamadım, yine ağlamadım ve başımı çevirip adama bakarken gülümsedim. "Seni öldüreceğim," dedim dinlendiğimi bilmeme rağmen. "İlk fırsatta."

Beni ciddiye bile almadılar ve apar topar dışarı çıktılar. Onlar çıkar çıkmaz dizlerimin üzerine çöktüğümde yüzümdeki gülümseme yok oldu. Elimin tersiyle dudağımı sildim ve kanı gördüm. Çoğu insan muhtaçken *anne* diye ağlardı. Ben, "Baba..." diye fısıldadım. "Ne olur gel..."

Hücre

Başkan Yardımcısı'nın ayağı Tugay Demir Çeviker'in sırtındaydı. Gözleri yarı açık yarı kapalı bir şekilde hücrenin kapısından vuran ışığa bakıyordu. Yağmur durmuştu ama hava daha fazla soğumuştu. Kar yağıyor olmalıydı.

"Senin şu avukatla bizim çocuklar iyi eğlenmişler." Tugay dişlerini sıkarak doğrulmaya çalıştığında diğer adamlar da sırtından bastırdı. "Sanırım tadını senden sonra aldık."

Dış kapıdan kahkaha sesleri yükseldi, belki de üst kattan. Neredeydi? Burası neresiydi? Eftalya neredeydi? Bir çığlık sesi koptuğunda sorusuna yanıt buldu, ikisini aynı eve getirmişlerdi, sadece birbirlerinden haberleri yoktu. Tugay Demir Çeviker bodrum katındaydı, evin hücresindeydi, üst katta ise Eftalya Atalar vardı ve çığlık atıyordu.

Tugay doğrulmaya çalıştığında bu kez omuzlarından bastırdılar. "Merak etme," dedi Başkan Yardımcısı. "Benden önce kimse bir şey yapamaz. Tabii her şeyi itiraf edersen orası ayrı."

Tugay öksürdü, neredeyse ciğeri ağzından gelecekti. Fakat dudaklarından dökülen son cümle, "Seni öldüreceğim," oldu. "İlk fırsatta."

O iskemleyi itersem kendimi de öldürmeliyim, *diye de düşündü ardından.* İlk fırsatta.

İdama on iki saat kala...

"Ziyaretçin var."

Kapıda bizi ayıran adam duruyordu, elleri arkadaydı, kaşları çatık, yakasında yarım ay arması. Uykusuzluktan rüya gördüğümü düşündüm ya da halüsinasyon, bilemiyordum.

"Kim?" diye mırıldandım. Duvarlar artık üzerime gelmeye başlamıştı. Ağzımdan çıkacaklara dikkat etmeyerek, "Yoksa son kez babamla mı görüşeceğim?" diye sordum.

Adam yüzüme baktı, hiçbir cevap vermedi. O sırada arkasından annemin yanında iki adamla geldiğini gördüm. Bu bir hayal olsaydı babamı göreceğimi biliyordum ama o an kendimi tutamayarak gülümsedim. "Anne," diye mırıldandım. "Hayal mi görüyorum?"

Annem dikkatli bir şekilde bana baktı. Ardından adamlara, "Bizi yalnız bırakın," dedi. Adamlardan biri kaşını kaldırdı. Annem de yakasını kaldırdığında bir mikrofon olduğunu gördüm. "Lütfen," dedi. "İznim var."

Adamlar bakıştı, ardından karşı gelmeyerek odadan çıktıklarında ellerimi havaya kaldırıp gülmeye başladım. "Anne," dedim içten bir sesle. "Anne." Gücümün kalmadığını hissediyordum ta ki hızlı adımlarla ilerleyip annemin boynuna atılana kadar. Sevgi gücümü yerine getirmişti. "Anne, gerçekten geldin mi yoksa uykusuzluktan hayal mi görüyorum?" Annem çiçek kokmuyordu, şeker kokuyordu. Kolları belime dolandığında sevinçle zıpladım. "Gerçekten beni görmeye mi geldin?"

Annem geriye çekildi, yüzüme dokundu ve yanağımı okşarken bana acıyarak baktı her zaman olduğu gibi ama bunu gizlemek istermiş gibi gülümsedi. "Eftalya," dedi nefes vererek. "Kendini getirdiğin şu duruma bak kızım."

"Anne," dedim başımı iki yana sallayarak. "Beni görmeye geldin, öyle değil mi?"

"Seninle konuşmaya geldim," dedi annem elinin tersiyle yanağımı okşayıp. "Ve bütün bunlardan kurtarmaya."

İrkildim. Gülümsüyordu ama o acıma duygusu hâlâ gözlerindeydi. "Beni nasıl kurtaracaksın?"

Annem nefesini verdi, geri alırken bakışlarını kaçırdı. "Babanın başına gelenlerin aynısını senin de yaşamanı istemiyorum," dedi. Bunu söylerken ruhsuz muydu yoksa babamı mı önemsemiyordu, anlayamıyordum. "Sana bir şans vermek istiyorlar. Krallık yani."

Yüzümdeki gülümseme dondu kaldı, vücudumdaki o güç bir kez daha uzaklaştı ve geriye doğru adım atarken sarsıldığımı hissettim. "Ne?"

"Biliyorum, baban gibi inatçısın," dedi annem ezberden konuşuyormuş gibi. "Ama bak, henüz çok gençsin. Sana kapılarını açmak için bekliyorlar, onlarla..."

"Anne," dedim titreyen bir sesle. "Babamı öldürecekler, bunu biliyorsun değil mi?"

Annem duymazdan geldi. "Şimdi o adamın avukatlığından vazgeçersen ve bir sırrını onlara verirsen hem senin hayatını kurtaracaklar hem de bu çektiğin azap son bulacak."

Parçalandığımı hissettim ama aslında donup kalmıştım. Gözlerinin içine baktım, kaç saniye bilmiyordum ama tik takların sesi kulaklarımda çınlamaya başlamıştı. "Buraya..." dedim yutkunarak, "...beni görmeye gelmedin. Umurunda bile değilim. Sen anlaşma yapmak için gönderildin."

"Eftalya," dedi annem başını iki yana sallayarak. "Tek istediğim seni kurtarmak. Buna sen anlaşma dersin, ben fedakârlık. Bak..." Bir anda bana atıldı, ellerimi tuttu, "...şimdi bütün bunlardan kurtulabilirsin, her şey son bulabilir. Tek yapman gereken inadı bırakıp o adam hakkında bildiğin bir sırrı vermen." Ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki şefkatten öte şiddet uyguluyor gibiydi. "Anlamıyor musun?" dedi dişlerini sıkarak. "Böyle giderse senin de boynuna bir urgan geçirecekler. Krallık sana fırsat tanıyor."

Gözlerinin içine baktığımda acımanın yanında o korkuyu gördüm. Beni kaybetmekten mi korkuyordu yoksa kendi yaşayacaklarından mı? "Babam saatler sonra idam edilecek," dedim fısıldayarak. "O senin eşindi ve seni sevdi, her şeye rağmen. Hiç mi kalbin sızlamıyor?"

Annem yutkundu ve bir anlık, sadece bir anlık gözlerinin dolduğunu gördüm ama o kadar kısa sürdü ki belki de bunu hayal etmiştim. "Bu babanın tercihiydi," dedi annem. "Seni de o tercihe kurban vermek istemiyorum. Neden böyle yapıyorsun?" Üzüntüsünü öfkeyle örterek sesini yükseltti. "O herif, avukatı olduğun o herif bir pislik. Seni mahvediyor, görmüyor musun? Sen değil miydin, babanın bu yoldan dönmesini isteyen? Şimdi baban gibi bir adamı mı koruyacaksın? Kendine gel, canından kıymetli değil hiçbir şey."

Söylediklerini zerre umursamayarak, "Anne," dedim. "Babamın en sevdiği yemeği benim yapmamı istiyorlar, biliyor musun? Bu çok can yakıcı. Çok canım yanıyor, beni bu konuda teselli etmek istemez misin?"

"Eftalya..."

"Babamın en sevdiği koku ne? Bilmiyorum, emin değilim."

"Eftal... Aklını kaçırıyor gibi davranıyorsun..."

Boğazımdaki o yumru büyüdü. Elini sertçe itip geriye doğru bir adım attım ama hayır, ağlamayacaktım. Annem şaşkın gözlerle bana bakarken kapıya doğru sertçe, "Buraya bakın!" diye haykırdım. Birkaç saniye sonra az önceki adam yine içeriye girdiğinde başını salladı. Gözlerimi annemin üzerinden ayırmadan önce, "Bir kâğıt kalem getirin," dedim. "Babamın son yemeği için malzemeleri yazacağım."

Adam kaşlarını havaya kaldırdığında annem yenilgiyle omuzlarını düşürdü. Ardından hayal kırıklığıyla, "Babana benziyorsun," dedi çaresiz bir sesle. "Hem de en başından beri fakat öyle korkaksın ki..."

Bir adım attım, ardından bir adım daha. Anneme doğru eğildiğimde şaşkınlıkla gözleri açıldı fakat mikrofona uzanıp yakasını çektiğimde korkuyla nefesini tuttu. "Tugay Demir Çeviker'i ne olursa olsun satmayacağım," diye mırıldandım. "Onu yok etmenize izin vermeyeceğim."

Annem kendini kurtarmaya çalışırken bakışlarımız öyle bir kesişti ki belki de ilk kez anneme bu şekilde bakıyordum. Korkusuz hissediyordum, cesur ve belki de gerçekten gururlu. Çok kısa bir an bakıştık, ben yakasını bıraktığımda ise kapıya doğru geriledi. Konuşmanın son bulduğunu bakışlarından, hareketlerinden, tavırlarından anlayabiliyordum.

Annem kapıya ilerlerken bakışlarını üzerimden bir an bile olsun ayırmadı. Ardından kısık bir sesle, "Yasemin," dedi. "Babanın en sevdiği koku yasemin çiçeğinin kokusu çünkü çocukken yasemin gibi kokardınız."

Hücre

Belki de sadece birkaç kat üzerinde, belki de birkaç basamak sonra avukatı oradaydı. Kapıyı zorlasa açılmazdı, duvarları kazısa sertti, yere vursa tepki çekerdi. Bekledi, beklerken artık mahkûmiyetin önünde engel olduğunu gördü. Sadece özgürlüğü için değil, avukatı için de öyleydi. Aklını kaçıracakmış gibi hissediyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü, dakikalar saate. Hücrenin üst penceresi açıldı ve bir adam şişeyle içeriye su fışkırtmaya başladı. O sırada Tugay hızla kapının altından ortaya çıkıp adamın bileğini sertçe yakaladı ve parmaklarını çevirirken adam acıyla haykırdı. "Avukatıma zarar verdiniz mi?" diye sordu Tugay Demir Çeviker.

Adam acıyla, "İmdat!" diye haykırdı. "Buraya bakın!"

"Avukatıma zarar verdiniz mi?" Parmağını daha fazla büktüğünde bir tanesinin kırılma sesi geldi. "Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey," dedi adam acıyla. "Hiçbir şey!" Arkasında hareketlenme oldu, ardından diğer adam demir parmaklıklardan bir namlu uzattı. Tugay silahtan dolayı değil, aldığı cevapla geriye doğru adımladığında nefretle o adamlara baktı.

Hayır, katlanamıyordu. Artık bu sondu, mahkûmiyetinin son günlerini yaşadığını hissediyordu, bu şekilde dayanamıyordu.

İskemleyi iterken hayatını kurtaran Adnan Atalar'ın gözlerinin içine nasıl bakacaktı?

İdama dört saat kala...

Bir kadına, bir kız çocuğuna babasının idam edilmeden önce yiyeceği son yemeğini yaptırdılar.

O peynirli makarnayı yaptım. Tam da babamın istediği gibi. Dilediği gibi.

Son yemeği yapmak sadece acıdan ibaret değildi, hayatlarımızdan silinmeyecek bir iz olarak kalacaktı çünkü benim için çaresizliğin simgesiydi. Her anlamda.

Tadına bakmadım, ağzıma süremedim, zaten hayatım boyunca bir daha peynirli makarnayı ağzıma sürebileceğimi sanmıyordum. Ve hayır, ağlamadım. Ruhum vücudumdan uzaklaştı, bıçak defalarca parmaklarımı kesti, dizlerim titredi, başım döndü, midem bulandı ama bir damla gözyaşı bile dökmedim.

Fakat babamın son yemeğini yaparken bin kez işkence çektim, bin kez öldüm. İnsan yaşarken de ölürmüş, bunu fark ettim.

"Affet beni baba," diye fısıldadım ellerime bakarken. Ellerimde sanki kan vardı. "Ben seni affediyorum, sonsuza kadar."

Sanki sesime kanıt niteliğinde bir adamın çığlığını duydum, imdat diye haykırıyordu, belki de benim yine hayal gücümden kaynaklanıyordu fakat kulağımı kilitli olduğum mutfağın kapısına yasladığımda daha gür bir çığlık sesi duydum.

Ve o an anladım.

Gerçekten aklımı kaçırıyordum.

İdama iki saat kala...

Koltuğun üzerinde siyah bir elbise vardı, siyah çoraplar, siyah botlar. Yanında bir tarak, makyaj eşyaları.

Beni o mateme hazırladılar.

Ben de o mateme hazırlandım. Kurtuluş yoktu.

Hücre

Siyah mahkûm üniformasını giydirdiler, Tugay'ın ellerini önünde kelepçelediler, ayak bileklerini de. Kelepçelere özellikle dikkat ettiler, proteziyle açamayacağı şekilde tasarladılar, ardından gözlerini kapattılar. Dışarıdan arabaların sesi geldi. Avukatı da götürüyorlardı.

Başkan Yardımcısı, Tugay'ı çekiştirdi. "Bugün aldığın son güzel nefes bu piç kurusu," diye mırıldandı. "Kalan günlerinde nefes almakta bile zorlanacaksın çünkü babanın intikamını ben alacağım."

İskemleyi iterse kendisini bir daha asla affetmeyecekti.

İdam saati

Beş zırhlı araç, otuz iki koruma, tepemizde bir helikopterle idamın yapılacağı yere ilerliyorduk. Yanımda dört adam vardı, ellerimi önümde kelepçelemişlerdi bir iple, hem de urgana benzeyen bir iple ve şimdiden bileklerim yara olmaya başlamıştı.

Şu an şehirdeki bu hareketlenmenin herkesin aklını karıştırdığına emindim ama öyle tedbir almışlardı ki kuş bile uçmaktan çekinecek durumdaydı. Krallık'ın sadece bir adamdan ve onun örgütünden böylesine korkması elbette çok fazlaydı fakat Tugay Demir'i tanıyan biri olarak için az bile olduğunu söyleyebilirdim.

Ada Hapishanesine yaklaşmıştık, hapishanenin çevresini yüzlerce adamla donatmışlardı, bütün ulaşım yolları kapatılmıştı. Minik bir feribotla Ada'ya doğru giderken bu kez yanımda sekiz adam vardı. Saat kaçtı bilmiyordum, gökyüzünde güneş yoktu ama kar da yağmıyordu, yağmur da yoktu. Hava sisliydi, denizin ortasından Ada'yı görmek zordu. Gökyüzünde helikopterlerle uçaklar vardı, şehirdeki bütün yollar da ulaşıma kapatılmıştı ve ufacık bir hamle yapan vurulacaktı, emir verilmişti.

Bugün o idam gerçekleşsin diye her şeyi yapacaklardı, aksi mümkün bile değildi.

Ada'ya geldiğimizde yeniden araçlara binildi. Kalbimin ortasında öyle bir taş oturmuştu ki aldığım her nefes yarımdı, üzerimdeki siyah elbise vücuduma birkaç beden büyüktü ama sanki ruhum da artık fazla geliyordu.

"Yaklaşıyoruz," dedi yanımdaki adam. Başkan'ın en güvenilir adamlarından biriydi, yüzündeki ciddiyet ve nefret mide bulandırıcıydı. "Sana yeniden kuralları söylemem gerekiyor mu?"

"Hayır." Ellerim uyuşmaya başladı. "Bana sadece o iskemleyi kimin iteceğini açıkça söyle."

Adam güldü. "Sence bu çok açık değil mi?"

"Duymak istiyorum," diye mırıldandım. Daha acı ne duyabilirdim ki?

Adam karşı gelmeyerek, "Tugay Demir Çeviker'e ittirecekler iskemleyi," dedi. "Ve karşı gelirse on *çocuk* mahkûm idam edilecek." Bakışlarım bir anda ona döndüğünde adam kaşlarını kaldırdı. "Müvekkilin insanları harcıyor ama çocuklar için aynısı geçerli mi, göreceğiz."

Gözlerim adamdaydı ama baktığım o değildi. Bileklerimdeki urgan, Tugay'ın boynuna dolanan sorumluluk duygusu kadar acıtamazdı. Gözlerimin önünde ona iskemleyi ittireceklerdi, itmezse yaptırımları olacaktı ama iterse de bununla nasıl yaşamaya devam edeceğimizi bilemiyordum. Mecburiyetler, acının önüne geçemezdi.

"İdam anında tepki vermek, bağırmak, ağlamak, karşı çıkmak, saygısızlık yapmak yasak," dedi adam. "Bunlardan birini bile yaparsan sen de vatan haini ilan edilirsin."

Öylece, bir yabancı gibi idamı izleteceklerdi bana. Değil haykırmak, gözyaşı dökmek bile yasaktı. Tek damla yaş benim boynuma da urgan dolanması demekti.

"Yemeği," dedim boğuk bir sesle. "Yemeği ne zaman yiyecek?"

"İdamdan beş dakika önce."

"Peki ya koku?"

Adam güldü. "Boynuna dolanacak urgan yasemin çiçeği kokuyor, merak etme."

Bakışlarım adama döndüğünde dudaklarım aralandı ama ne desem anlamayacaktı, ne söylesem boşunaydı. Sadece baktım, o ise gülerek bakışlarını kaçırdı. Vicdan yoktu, merhamet yoktu. Kötülüğün bile iki çeşit yüzü olurdu, bu kötülüğün en can yakıcı tarafıydı.

Araçlar Ada Hapishanesinin önünde durduğunda keskin nişancılardan örülen bir duvarla karşılaştım. Yanımdaki adam araçtan indi, ardından benim inmemi bekledi. Hiçbir suçum yoktu, suçlu bile değildim ama ellerim bağlı araçtan indiğimde köşede duran kameraları gördüm. Basın da buradaydı. Henüz çekime başlamamışlardı ama beni gördüklerinde şaşkınlıkla hareketlendiler. Birisi bile çıkıp bağırmadı, birisi bile tepki vermedi, önlerinden geçerken öylece beni izlediler.

İlk önce Ada Hapishanesine soktular, ardından üstümü defalarca aradılar. Taciz ederek, her zerreme dokunarak ve bundan keyif alarak

Yakama krallık simgesi olan armayı takarken bile göğsümde elleri dolaştı. En sonunda ellerime baktıklarında adam yüzüğümü göstererek, "Bu ne?" diye sordu.

"Babamın yüzüğüydü," diye mırıldandım. "Bugün takmam gerektiği..." Adam bir an bile şüphe etmeden parmağımdan söker gibi zümrüt yeşili yüzüğü çıkardı, ardından ilerideki çöp kutusuna attı ve omzumdan itti. Arkamdaki iki adam beni yürütürken bakışlarım çöpün olduğu yere döndü. Anılar bir çöpün içinde yok oldu.

Koridor sessizdi, hücreler boşaltılmıştı, duvarlarda hâlâ isyandan kalan kan izleri vardı fakat bir gösteri varmış gibi yere kırmızı halı sermişlerdi. O kırmızı halıda yürüdüm ve beni hapishanenin eski basketbol sahasına çıkardıklarını fark ettiğimde idamın nerede gerçekleşeceğini anladım. Kafes gibi bir basketbol sahasıydı; eskimişti, küfle kaplıydı fakat seyirciye açıktı. Gerçekten babamın idamını bir tiyatro oyununa dönüştürüyorlardı.

Her adımda içerideki sesleri işittim. Gülüşenler, kahkaha atanlar vardı. Arkamda yürüyen adamlar bana bakıyordu. Ağır demir kapının önüne geldiğimizde, "Son kez babamla konuşamayacak mıyım?" diye sordum dayanamayarak.

Adam sadece bir yanıt verdi. "Cehennemde konuşursun kaltak."

Kapılar ardına kadar açıldığında ağır demir kapıdan bir gıcırtı sesi yükseldi. İlk karşılaştığım şey seyirci koltuklarında oturan insanlardı. Bütün o kahkahalar, gülüşmeler son buldu. Herkesin bakışları bana döndüğünde o koltuklarda oturan tanıdık yüzleri gördüm. Avukatları, savcıları, gazetecileri, babamın sonradan taraf değiştiren eski arkadaşlarını. Hemen aşağı tarafta babamı ihbar eden *dostu* vardı. Onun yanında annem oturuyordu yeni eşiyle.

Protokol hazırlamışlardı. Başkan oturuyordu, yanında ise Başkan Yardımcısı, onun yanında sekreteri, kalemi, bakanları... Hepsinin bakışları sadece benim üzerimdeydi.

Başkan'ın hemen arkasında parçalanmış yüzüyle oturan Kerem'i gördüm. Bir gözü kapalıydı, yüzünün yarısı morluk içindeydi, burnu sargılıydı, alnında yara izleri vardı fakat bu gösteriyi kaçırmak istememişti. Beni gördüğü an gülümseyen ilk kişi oydu, sonrasında diğerleri de gülümsedi. Bir karşılama gibi.

Bakışlarım sol tarafa kaydığında birbirine zincirlenmiş olan o mahkûmları gördüm. On sekizinden yetmişine kadar mahkûm

vardı, hepsi tek tip üniforma giymişti. Saçları tek tip kesilmişti, kısacık. Hepsinin yakasında yarım ay arması vardı. Gözlerim elbette Tugay'ı aradı ama ortalarda yoktu. Benim için ayrılan bir sandalye olduğunu sanmıyordum, tıpkı mahkûmlar gibi ayakta babamın idamını izleyecektim. Mahkûmlar bana öyle baktı ki ruh görmüş gibiydiler. Makyaj yapmamıştım, saçlarımı taramamıştım, günlerdir yemek yemediğim için daha fazla zayıfladığımı hissediyordum.

Yine de, *O kadar korkutucu mu görünüyorum?* diye düşünmeden edemedim. Ardından öldürülecek kişinin öz babam olduğunu anımsadım ve bu ölümü bir gösteriye çevirdiklerini. Benim ardımdan basın girdiğinde öne ve arkaya yerleştiler, bir film sahnesine hazırlanır gibi işlerini dikkatlice yaptılar. Sonra üç şey gerçekleşti.

Diğer ağır demir kapı açıldı. İçeriye ilk sokulan büyük bir idam sehpasıydı. Demirden. Demiri paslanmıştı, ters L şeklindeydi ve ucunda urgan sallanıyordu. Bir iskemle koydular urganın altına. İskemle eskiydi, ayakları bile sallanıyordu.

Birkaç dakika sonra içeriye on tane çocuk girdi. On çocuk mahkûm. Bir tanesi belki yedi yaşında, belki de sekiz, en büyüğü on altısında. Birbirlerine zincirlenmiş bir vaziyette kameraların görmediği bir alana geçtiler. Bir tanesi ağlıyordu, bir tanesinin korkudan dizleri titriyordu, bir tanesi altına kaçırmıştı.

Beni getiren adam karşıma geçip bileğimdeki halatları çözerken bakışlarımı o çocuklardan ayıramıyordum. Ellerim serbest kaldı fakat ben aynı şekilde tutmaya devam ettim. Basın kameralarını hazırladı, onay bekledi. Onay geldiğinde ise bütün kameraların ışıkları bana ve mahkûmlara çarpmaya başladı. Bütün spikerler hep bir ağızdan aynı cümleyi tekrar etti: "Adnan Atalar'ın bugün idam edilmesine karar verildi ve onun iskemlesini Tugay Demir Çeviker itecek. Ortak yayınla halka bunu izletiyoruz. Kızı Eftalya Atalar burada, eski eşi ve dostları da öyle. Hiçbiri karşı gelmiyor çünkü suçlu olduğunun farkındalar."

Ağır demir kapı bir kez daha açıldı ve kameralar o tarafa döndü. Bu kez gördüğüm kendimi hazırladığım en kötü ikinci görüntüydü.

Tugay Demir Çeviker bir adım attı, ardından bir adım daha ve bakışlarını kaldırdığında gözlerinin uykusuzluktan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Saçlarını yine kesmişlerdi, bu kez daha kötü kesilmişti. Bir tarafı hafif uzundu, bir tarafı kısacık. Yüzünde yara izi yoktu ama yürürken her adımında sırtının acıdığını hissedebiliyordum ki bir eliyle

karnını tuttuğunda acıyla irkildim. Ellerini önden kelepçelemişlerdi, ayak bileklerinde zincirler vardı. Gözleri ilk önce idam sehpasına kaydı, ardından çocuk mahkûmları gördü. O an bakışlarından çocuklarla tehdit edileceğini bilmediğini anladım. Korku, dehşet ve acıma bakışlarına oturdu. Başını hafifçe iki yana salladı. Hazırlanan gösteri bizim cehennemimiz olacaktı.

Bir anda salondan *yuh* sesleri yükselmeye başladığında Tugay direkt seyircilerin olduğu yere döndü. Yuhalanmak umurunda bile değildi, bunu biliyordum. Aradığı kişi bendim. Bağırıp ona seslenmek istedim ama sesim çıkmıyordu ki zaten yasaktı. Tek tek bütün seyircilerde gözlerini gezdirirken hakaretler havada uçuştu. Çenesini sıktı, bu kez gözleri mahkûmların olduğu tarafa yöneldi ve o an göz göze geldik.

Göz göze gelmek o an ikimiz için de idam gibiydi çünkü ne o gülümsedi ne ben. Tanıştığımızdan beri ilk kez birbirimizi görünce gülümseyemedik.

Nefes verdi, baştan aşağı beni süzdü, aramızda sadece birkaç metre vardı. Koşsam ona ulaşabilirdim ama hiçbir şey yapamıyordum, bunu bilmek bile can yakıcıydı. Sanki iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu, halbuki kötü olduğumu biliyordu. Gözleri en sonunda yeniden gözlerime tırmandığında başını omzuna doğru düşürdü, dudaklarını birbirine bastırdı. Arkasında ve önünde tam altışar adam duruyordu fakat o bütün bunların ortasında bana bakarken sanki gözleriyle konuştu.

Çaresizlik. Çaresiz olduğunu söylüyordu.

Yutkunup çenemi havaya kaldırdım ve dik durdum. Hayır, ağlamıyordum. Bir yabancıydım, öylesine biriydim. Birazdan öldürülecek kişi benim babam değildi. Nasıl değildi? O benim babamdı. Hayır, olmamalıydı.

İçeriye cübbeli bir hâkim ve ardından bir din adamı girdi. Herkes ayağa kalktığında din adamı idam sehpasının arka tarafına geçti, hâkim ise idam sehpasının önüne yerleşti, kürsüsü yerinde duruyordu. Çenesini havaya kaldırdı ve her şeyden üstün tutulan Krallık Yemini'ni etti. Onun ardından bütün salon gür bir sesle tekrar etti.

"Onurlu Krallık'ımı karanlığa sürüklemeyeceğime ve mahkûmlara ışığı göstereceğime ant içerim!"

Rol olsun diye dudaklarımı bile hareket ettirmedim.

Hâkim elindeki kâğıdı havaya kaldırdı bir fermanmış gibi. İnandığım adalet, gözlerimin önünde bir mezara girdi. Benim babamın bir

mezarı bile olmayacaktı üstelik. Kendi uydurdukları o maddelerinden söz etti, hiç bilmediğim bir anayasadan bahsetti ve babamın hiç olmayan yolsuzluk suçlarını anlattı. Bunlardan öyle bir şişirerek söz etti ki televizyon karşısındakilerin babamı şeytan gibi gördüğüne emindim.

Fakat en sonunda asıl olana geldi. "Mahkûm Adnan Atalar, Krallık'ın yasakladığı *George Orwell*'ın *1984* isimli kitabını ofisinde saklıyordu, bu bizzat yüce Krallık'ın kurallarına karşı gelmekti." Özellikle altını çiziyorlardı halkı korkutmak için, yasaklara uyulması için, başkaldırıyı engellemek için.

Bakışlarım Tugay'a kaydığında gözlerini bile kırpmadan beni izlediğini gördüm. Her parçama, her zerreme odaklanmıştı. Sanki adım atsam o da benimle ilerleyecekti. Sadece bir kitaptı, öylesine bir kitap için babamı idam edeceklerdi. Kimse de buna sesini çıkaramıyordu, ben de dahil. Çünkü çıkarırsam olacakları biliyordum. Tugay sesini çıkarırsa da o çocuk mahkûmlardan birini yok edeceklerdi.

"Her şeye rağmen yüce ve merhametli Krallık, Adnan Atalar'a pişmanlık hakkı tanıdı lakin Adnan Atalar af da dilemedi." Seyirciler fısıldaşmaya başladı, mahkûmlar başlarını önlerine eğdi. Kameralar ise sadece beni ve Tugay'ı çekiyordu tek hareketimizde bizi mahvedebilmek için. "Şimdi halkımızın, mahkûmların, Başkan'ımızın ve Krallık'ın gözü önünde Adnan Atalar'a bir kez daha pişman olup olmadığını soracağız. Eski milletvekili pişmanlığını dile getirirse Yüce Krallık onu affedecek, bunu yapmazsa idam edilecek. İskemlesini ise mahkûm Tugay Demir Çeviker itecektir." Elindeki tokmakla kürsüdeki tahtaya vurdu.

Gülümsedim. Kameralar beni çekiyordu, belki de babası öldürüldüğü için mutlu olan biri gibi görünüyordum ama güldüğüm bu gösteriydi. Biliyorlardı, babam asla pişman olduğunu dile getirmezdi, bunu hiçbir zaman yapmamıştı. Amaçları sadece kendilerini merhametli göstermekti.

Hâkim derin bir nefes verdi, ardından arkasındaki kapıya baktı. O baktığı anda nöbetçiler ağır demir kapıyı iki yana açtı. Kendimi hazırladığım birinci en kötü görüntü karşımdaydı; babam geliyordu.

Bir adım, iki adım, üç adım. Yüzü aydınlığa çıktı, ellerim istemsiz havalandı, tutunacak bir yer aradım ama tutunduğum kendi kollarım oldu. Yutkundum, zehir yutmuştum sanki. Gözlerim yanmaya başladı ve titrediğimi fark ettim.

Üzerinde herkesten farklı olarak beyaz bir üniforma vardı, bembeyaz. Onu uzun zamandır görmediğim kadar temizdi. Saçları taranmış-

tı, elleri arkadan bağlıydı, ayakları ise zincirli. Ağzında ağızlıkla duruyordu. Ortaya çıktığı an herkes yuhalamaya başladı yine fakat babamla hemen göz göze geldik. İlk baktığı insan bendim, mahkûmların ortasında direkt beni bulmuştu.

Sadece birkaç saniye bana baktı ve o birkaç saniyede tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamak oldu. O ise gülümsedi, babam gülümsedi. Dudaklarının kavisini görmedim ama gözleri kısıldı. Mutlulukla değil, gururla ve belki de direnişle. O sırada gökyüzünde bir şimşek çaktı, hava hafif aydınlandı, ardından cam fanusun tepesine yağmur taneleri dökülmeye başladı.

Tugay gökyüzüne baktı, ben gökyüzüne baktım; ikimiz de aynı şeyi düşündük. Hayaller ve anılar cehenneme dönüşüyordu.

Hakaretler yükseldi, küfürler, beddualar. Mahkûmlar ve benim dışımda herkes babama bağırıyordu, bense sadece babamın beton zemindeki çıplak ayaklarına bakarak üşüyüp üşümediğini düşünüyordum. Birazdan asacaklardı, nefesini keseceklerdi ama ben onun üşüyüp üşümediğini düşünebiliyordum. Bazen hayat acımasız olabilirdi ama benim için artık daima acımasızdı.

Baba, demiştim bir gün ona küçükken. *Süper kahraman olmak istiyorum ama uçmaktan korkuyorum. Korkak süper kahraman olmaz değil mi?*

Gülmüştü. *Ben de sudan korkuyorum Eftal'im ama görüyorsun ya senin için bir süper kahramanım. Yani önemli olan başkalarının sende ne gördüğüdür.*

Sudan korkuyorsan nasıl su içiyorsun? diye sorduğumda gür bir kahkaha atmıştı.

Ben suya düşmekten korkuyorum çünkü boğulurum.

Boğulmazsın, demiştim. *Ben seni kurtarırım, süper kahramanlar hep kurtarır.*

Alnımdan öpmüştü, ardından saçlarımdan. *Bu içimi rahatlattı Eftal, artık boğulmaktan korkmuyorum sanırım çünkü benim kızım beni kurtarır.*

Büyüdüm, süper kahramanların gerçek olmadığıyla, babamın hâlâ boğulmaktan korkmasıyla ve kendi korkularımla yüzleştim. Gerçekler çocukken masal gibi gelirdi, büyüdüğümüzde ise mutsuz sonla biten bir kitaba dönüşürdü. Ben o mutsuz sonun ortasındaydım. Babamı boğarak öldürmek istiyorlardı ve bu onun en büyük korkusuydu.

Tırnaklarını kollarıma geçirdim. Babamın arkasındaki iki adam onu idam sehpasına doğru yürüttü. Her adımda gözleri biraz daha kısıldı, belki de uzun zamandır böyle içten gülmüyordu.

Ölmeden çok korkuyorum, diye ağlamıştım hapse ilk girdiği zamanlar. *Ya seni öldürürlerse?*

Korkma, korkuların seni yener. Cesur ol.

Olamıyorum, ben cesur değilim.

Gün gelecek belki de en büyük cesareti sen göstereceksin Eftal.

Babamın çıplak ayakları iskemleye çıktı, kalbimin atışlarının kulaklarımda çınladığını fark ettim. Titriyordum, titrediğimi görüyorlar mıydı? Hayır, ağlamayacaktım ve çenem daima dik duracaktı. Babamın arkasındaki adam urganı babamın boynuna geçirip ipi sıkıştırdığında babamın gözleri urgana kaydı. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattığında yasemin kokusunu aldığını fark ettim.

Sen ölürsen yaşayamam baba, sen benim ailemsin.

Benim için ölme Eftal. Adım uğruna benim için yaşa. Senden tek dileğim bu.

Babam gözlerini urgandan ayırdı ve bakışlarını solunda kalan Tugay'a çevirdi. Yine gülümsedi, Tugay ise gülümsemedi. O aralarındaki bakışma ürperticiydi ama bir o kadar da sır doluydu. Tugay dudaklarını oynatıp bir şey söyledi, her ne söylediyse arkasındaki adam sertçe dirseğini Tugay'ın sırtına geçirdi fakat babam o cümlenin ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi.

Fotoğrafını çekiyorlardı, videoya alıyorlardı. O kalabalıktaki küfürlerin hepsi babamaydı. Ve benim babam sadece gülümsüyordu.

Hâkim bütün küfürleri susturacak kadar gür bir sesle, "Mahkûm Adnan Atalar," diye bağırdı. "Şu an pişmanlığını dile getirirsen Krallık seni affedecek!" Babam bakışlarını hâkime çevirdi. "Fakat dile getirmezsen altındaki iskemle Tugay Demir Çeviker tarafından itilecek, idam edileceksin."

Sessizlik oluştu. Ölüm sessizliği dedikleri bu olsa gerekti. Gerçek ve yalın bir şekilde bu anı yaşıyordum. Babam derin bir nefes aldı, bakışları benim üzerimdeyken gözlerini kapatıp açtı. Yasemin kokuları arasında bir adamı öldürüyorlardı ve o adam benim babamdı.

Ellerim kollarımdan düştüğünde dizlerimin üzerine çökmemek için beni durduran tek şey gururumdu. Ölümden, idamdan, duyacaklarımdan değil, gururumun incinmesinden korkuyordum, bu yüzden

dik durmak için çaba sarf ediyordum ama yeniden Tugay'a baktığımda onun düşük omuzlarını görmek çaresizliğin başka bir yüzünü gösterdi bana. Başını iki yana salladı, bunu yapmak istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Öyle çaresizdi ki bana baktığında her ne görüyorsa ben de sanki aynını onun yüzünde görebiliyordum.

Babam bir şeyler mırıldandı ama ağızlık yüzünden duyulmadı. Ardından hâkime bakarak başını salladı. Gözlerim kocaman açıldığında fısıldaşmalar başladı, hâkim bile şaşkınlıkla babama baktı. Bu, pişmanlığını dile getireceği anlamına geliyordu ve söz hakkı istiyordu.

Tugay büyük bir dehşetle babama baktığında ona doğru ilerlemek istedim, belki kurtarmak için, belki de bir konuda uyarmak için, bilemiyordum ama adamlar hızla onu kollarından tutup hareket etmesini engelledi. Hâkim dönüp Başkan'ın olduğu tarafa baktı. Basın bile şaşkınlıkla babama bakıyordu.

Kimse babamdan bunu beklemiyordu ama ben biliyordum ne yapacağını, ne yapmak istediğini ve nasıl bir yol izleyeceğini. Bunu bilmek acının beni çepeçevre sarmasına neden oldu.

Hâkim, "Ağızlığını açın," dedi. "Pişmanlığını dile getirecek."

Elim kalbimin üzerine giderken arkasındaki adam yavaş adımlarla diğer iskemlenin üzerine çıktı. Babamın ağızlığı açıldığında burnunun ve ağzının çevresindeki yara izleri gün yüzüne çıktı fakat sadece bu kadar da değildi. Babamın gülümseyişi de ortadaydı.

"Adnan Atalar," dedi hâkim. "İşlediğin bütün suçlar adına pişman mısın? Yüce Krallık'tan af mı diliyorsun?"

Babam diliyle dudaklarını ıslattı, göğüskafesi kalkıp indi, boğazını temizledi ve bakışları bana döndü. "Pişmanım ve af diliyorum," dedi çatallı bir sesle. Sesler öyle bir yükseldi ki babamın sesini bastırdı. Hâkim birkaç kez gür bir sesle bağırdı fakat kimse susmadı. "Pişmanım!" diye bağırdı bu kez babam. "Ve af diliyorum!"

Kalabalıktan biri, "Yalan söylüyor!" diyerek ayağa kalktı. Üniversiteden, birkaç kez sohbet ettiğim avukat bir arkadaşımdı. "Rol yapıyor!"

"Ölmeli!" diye bağırdı başka biri. Bu babamın eski yakın arkadaşlarındandı.

"Nefes alması bile yanlış! Onu yakın!" Annemin eşiydi.

"Kızını da yakın! Aynı soydan geliyorlar!"

Bir kadın sesiydi. Bakışlarım o tarafa döndüğünde Ceyda'yı gördüm. Tek kız arkadaşımdı. Göz göze geldiğimizde nefretiyle yüzleştim, nefretinin en büyük nedeni ise Kerem'in başına gelenlerdi.

"Sessizlik!" diye bağırdı hâkim. Basın yayını kesmeye hazırdı, hiçbiri gözünü Başkan'dan ayırmıyordu. Bir emre bakıyordu itibarları.

En sonunda sessizlik oluştuğunda babam gülümseyerek kalabalığa baktı. "Pişmanım," dedi bir kez daha, ardından Tugay'la göz göze geldi. "Ülkemi Krallık'ın elinden kurtarabilecek fırsatlarım varken ne olursa olsun adaletli bir adam olma yolunda ilerlediğim için. Pişmanım sessiz kaldığım her şey için. Pişmanım o kitabın her sayfasını ezberleyemediğim için. Ve pişmanım boyun eğdiğim her şey için." Gözleri direkt protokolün olduğu tarafa yöneldi. "Pişmanım onursuz adamlara onurdan ve gururdan söz ettiğim için."

"Baba..." diye fısıldadım.

"İttirin şu iskemleyi!" diye haykırdı Başkan ayağa kalkıp. Herkes donakalmıştı, kimse hareket bile edemiyordu.

"Ve af diliyorum," dedi bu kez babam bakışları bana dönerken. "Canım kızım Eftalya, beni affet seni düşürdüğüm bu cehennem için. Beni affet geleceğini kurtaramadığım için ve beni affet seni babasız bıraktığım için."

"Baba..." diye fısıldadım bir kez daha. Bağıramadım, haykıramadım, ağlayamadım. Yasaktı. Öylesine bir yabancı gibi baktım sadece. İçimde ateşler yandı, küle döndüm ama ağzımı bir kez daha açamadım. İçimde cehennem vardı ama acımı kusamıyordum. Çırpınamıyordum bile. Gözlerimin önünde öylece babamı öldürüyorlardı ve ben bir seyirci gibi izliyordum.

Başkan protokol koltuğundan ayrıldığında seyirci koltuklarında hareketlenme oldu. Başkan, "Şu iskemleyi itin!" diye öyle bağırdı ki babam güldü. Bakışları son kez Tugay'a döndüğünde arkasındaki adam iskemleyi tuttu kendi ayaklarıyla itmesin, Tugay itsin diye.

Tugay donakaldı, bakışları benimle babam arasında gidip geldi. Çaresizce başını iki yana sallarken arkasındaki adamlar onu öne doğru itekledi iskemleyi itmesi için. Tırnaklarımı bu kez göğüskafesime batırdım, tek istediğim kalbimi söküp çıkarmaktı çünkü daha fazlasına dayanamıyordu.

"Üç saniye içinde iskemleyi iteceksin Tugay Demir Çeviker," dedi hâkim boğuk bir sesle. Şaşkınlıktan konuşamıyordu.

Tugay çenesini havaya kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Dik durmak istiyordu ama başaramıyordu. Babamın gözlerinin içine bakarken dağıldı. Bana baktığında gördüğüm şey ise beni paramparça etti.

Bütün işkencelere, acılara, hakaretlere rağmen daima dik durabilen Tugay Demir Çeviker'in bana bakarken gözleri dolmuştu.

İşte o an zincirlerimin koptuğu andı. Başımı Tugay'a doğru iki yana salladığımda neyi kazandığımı bilmiyordum ama neyi kaybettiğimin farkındaydım. Onu azaptan kurtarmış, kendimi büyük bir azabın içine atmıştım. Tugay anlayamadı. Bakışlarım babama döndü. O görüntü en kötü kâbuslarımdan bile daha kötüydü.

Babamın burnundan kan gelmeye başladığında nefes almakta zorlandı, ardından, "Beni siz öldüremediniz," dedi kısık bir sesle fakat herkes onu duydu. "Ben onurumla ve şerefimle, kendi isteğimle öldüm." Başını salladı, bakışları bana yöneldi; alevler ruhumdaydı, vücudumdaydı, ellerimdeydi, ellerimdeki babamın kanındaydı. "Özgürlüğüme değil, *özgürlüğünüze.*"

Herkes büyük bir şaşkınlıkla babama bakıyordu, kimse hareket edemiyordu. Burnunun ardından ağzından da kan geldi ve gözleri kaymaya başladı. Gazeteciler kameraları kapatamayacak kadar şaşkındı, mahkûmlar geriye doğru adımlamıştı ve seyirciler kaçışmaya başlamıştı.

On beş saniye geçmişti ki babam acıyla haykırdı. Acı çekiyordu, hani bu zehir acı vermiyordu? Yanıyordum sanki. Babam ölüyordu. Hani bu zehir boğmazdı? Babam boğuluyordu. Boğularak ölmekten kaçamamıştı. Ağzından akan kanlar ciğerlerinden geliyordu. Herkes öyle çığlık atıyordu ki bağırsam kimse fark etmezdi fakat hareket dahi edemiyordum.

Yirminci saniyede başını iki yana sallayarak acıdan kurtulmaya çalıştı. Çırpınıyordu ve her çırpınışında idam ipi boynunda hareket ediyordu. Sadece yarım adım attım ama önümdeki adam hemen bakışlarını bana çevirdi, tam gözlerimin içine baktı. Seyirciler bile çığlık atarken ben çığlık atmayayım diye bekledi.

Otuz iki saniye.

Sadece otuz iki saniyede babam titreyerek acı dolu bir inlemeyle hayata veda etti. Başı öne düştü, gözleri kapandı. Altındaki iskemle bile düşmemişti arkasındaki adam şaşkınlıkla tuttuğu için.

Sadece otuz iki saniyede babam zehirlenerek ölmüştü. Sadece otuz iki saniyede babamı kaybettim yemeğine kendi ellerimle koyduğum zehir yüzünden. Onu öldürdüm. Babamı öldürdüm. Sadece otuz iki saniyede ailemi kendi ellerimle yok ettim.

Tugay'ın gözleri bana döndü. Ne yaptığımı anlamıştı. Bir süper kahraman değildim, onları kurtaramazdım ama ikisinin de yaşayacağı bütün pişmanlığı ve azabı sırtlanmıştım.

Bu hamlenin ardından ortalık karıştı, çığlıklar arttı ve mahkûmlar koşmaya başladı. Bazıları düştü, bazıları seyircilere ilerledi. Seyirciler kaçışmaya başladığında geriye doğru bir adım attım, ardından bir adım daha ve koşmaya başladım.

Birkaç gün önce...

Kasvetli bir hava vardı ve içimdeki kötü his bir türlü geçmek bilmiyordu. Köşkün bahçesinde dururken bir adım arkamda Sinan vardı. Eskiden onunla içimdekileri paylaşırdım ama şu an paylaşsam ve beni anlasa bile yargılayacakmış gibi geliyordu çünkü çok korumacıydı.

"Eftalya," dedi Sinan arkamdan. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?" diye sordum kollarımı önümde bağlayarak.

Bakışları köşke döndü, ardından bana biraz daha yaklaştı. "Babanın kasası," dedi Sinan. Ardından duraksadı, yutkundu. "Sikeyim, içimde çok kötü bir his var ama senden hiçbir şey saklayamam."

"Ne oluyor Sinan?" dedim, tedirgin olmuştum. "Ne olmuş babamın kasasına?"

Sinan dudaklarını ıslattı. "Kasadan sadece o kasetler çıkmadı," dedi sakin bir şekilde. Kaşlarım havalandı, Sinan, elini cebine attı ve avcunu gösterdi. Babamın yüzüğüydü; zümrüt taşlı, hiç çıkarmadığı, sırrını bildiğim o yüzüğü. "Bu da çıktı kasadan. Bir anlamı var mı, bilmiyorum. Olduğunu düşündüm ama içimde kötü bir his var."

Donuk gözlerle yüzüğe bakarken geçmişi anımsadım.

Avukatlığımın ilk senesiydi, mutlu ve huzurluydum fakat babamın tarafında işler karışık bir hal almaya başlamıştı. İkimiz bahçede otururken havadan sudan konuşmak istemiştim konuştuklarımızın geleceğimizi belirleyeceğini bilmeden.

"Yeni yüzük mü aldın?" diye sordum. "Son günlerde hiç parmağından çıkarmıyorsun." Babam elindeki gazetenin bir sayfasını çevirirken başını eğip yüzüğüne baktı, ardından gözlerini kıstı. "Vay canına," diye dalga geçtim. "Sanırım özeline sızdım Adnan Atalar. Hediye mi yoksa?"

Babam gülümsedi, gazeteyi katlarken sandalyesini bana çevirdi. "Evet, hediye," dedi başını sallayarak.

Şaşkınlıkla, "Sen ciddi olamazsın," dedim. "Birine mi âşık oldun?"

Babam gülmeye başladı. "Genç yakışıklı bir pilot hediye etti bu yüzüğü ve hayır, ona âşık değilim."

Kafam karışmıştı. "Sana neden bir yüzük hediye etti ki?"

"Teşekkür etmek için."

"Ne teşekkürü?" Ben de sandalyemi ona çevirdim. "Ne yaptın, uçak mı aldın ona?"

Babam yine güldü. "Hayatını kurtardım." Ben de güldüm alayla. O an ciddiye alınamıştım, gelecekte ciddiye almam gerektiğini ise bilmiyordum.

"Ve o da karşılığında senin hayatını kurtarmak için bir yüzük mü aldı?"

"Sayılır."

Gözlerimi devirdim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Babam bahçesinde oturduğumuz evime ve etrafına bakındı, sonra sandalyesini bana yaklaştırdı. "Sana bir sır versem sen ölene kadar değil de ben ölene kadar saklar mısın kızım?"

"Ne?" dedim korkuyla. "Ne ölümü baba?"

Korkumu görmezden geldi ve elini öne uzattı yüzüğü göstererek. Anlamayan bakışlarla onu incelerken babam yavaşça yüzüğün zümrüt kısmının etrafında parmağını gezdirdi ve çok hafif bir klik sesinin ardından o zümrüt kapak gibi açıldı. Tuz gibi sarı renkte bir toz tutamıyla karşılaştım. Doğrulup elini tuttum ve kendime doğru çektim.

"Bir gün..." dedi babam sakin bir sesle, "...onurumu elimden alarak beni öldürmek isterlerse bu zehri içeceğim ve kalbimi durduracağım. Acı vermiyor, kalbi durduruyor. Öyleymiş yani."

Dudaklarım aralandı, şaşkınlıkla ona bakarken gözlerim doldu, o ise gözlerini kaçardı. Ne zaman yalan söylese gözlerini kaçırırdı. Elbette sadece kalbini durdurmuyor, canını da yakıyordu. "Öyle bakma," dedi babam yüzüğün kapağını kapatırken ve eliyle yüzümü okşadı. "İp üstünde yürüyen herkes yanında zehir taşır onuru için. Aynısından bunu bana hediye eden gençte de var."

Donuk bakışlarım korkuya, korkudan acıya, acıdan çaresizliğe döndü. Bakışlarım Sinan'ı bulduğunda ayakta durmakta zorlanarak ona tutundum. "Babam..." dedim boğuk bir sesle. "Onu kendi elletimle öldürmemi istiyor. Onuruyla ölmek istiyor."

Şimdi...

Koştum. Nereye koştuğumu bile bilmeden koştum. Babamın cansız bedenini arkamda bırakarak koştum ve Ada Hapishanesi öyle bir labirente dönüştü ki içerideki çığlık seslerinin çevresinde daire çizdiğimi fark ettim. Koşarken düştüm, kimse beni takip etmedi, belki unuttular, belki de izin verdiler bilmiyordum ama arkama baktığımda aklımı kaçıracak gibi oldum çünkü tek yapabildiğim babamın getirildiği kapıdan dışarıya çıkmak olmuştu.

Kargaşa vardı, mahkûmları tutmaya çalışıyorlardı, Başkan korumaya alınmıştı, seyirciler ortalıkta koşturuyordu.

Ve bütün bunların ortasında babamın cansız bedeni vardı. Onurlu bir ölüm, onursuz bir vedaydı. Bunu hak etmiyordu.

Bir adım attım, ardından bir adım daha ve köşeyi döndüğümde bir boşlukla karşılaştım. Karanlık, kuytu, görünmez. Gücüm yoktu yürümeye, koşmaya, ilerlemeye. Bacaklarımdaki his uzaklaştığında dizlerimin üzerinde kendimi yere bıraktım. Gözlerim ellerime kaydı. Karanlıktı, kanlar parlamıyordu, aslında ellerimde kan da yoktu ama olmalıydı.

"Hayır, ağlamayacağım," dedim kendi kendime. "Ağlamayacağım. Bunu yapmayacağım. Ayağa kalkacağım. Şimdi kalkacağım." Başımı iki yana salladım, ellerimi duvara yasladım ve kalkmaya çalıştım ama yeniden düştüğümde titremeye başladığımı fark ettim. Gözlerimin önünde babam öldü, babamı zehirledim, bağıramadım, konuşamadım, karşı çıkamadım, kurtaramadım. Nasıl geçerdi?

"Ağlamayacağım," diye inledim. Gülümsüyordu. Ölmek istiyordu. Özür diliyordu, bana ne yaşattığını biliyordu. Zorundaydı, zorundaydım. Bunu nasıl yapmıştım? "Ben ne yaptım?" dedim ellerimi yumruk yaparak. Ardından kendime, "Sus," dedim. "Sus, duyacaklar, sus. Öldürürler seni." Başımı iki yana salladım. "Öldürsünler." Elim boynuma gitti. "Öldürmesinler," diye inledim.

Çığlıklar yükseliyordu, ortalık fena karışmıştı. Ben de çığlık atmak istiyordum ama yasaktı. Öldü, öldürdüler, öldürdüm. Kendi ellerimle yaptım.

Birileri önümden koştu, peşinden başkaları ilerledi. Karanlıktaydım, beni görmediler. Vicdansızdım. Bunu nasıl yapabilmiştim? Başka bir yol yok muydu?

Yine birileri kaçıştı ve silah sesleri geldi. Mahkûmlar öldürülüyordu. Babamı orada bırakmıştım, ölü bedenine bile veda edememiştim.

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştığımda bir kez daha yere düştüm. Hayır, gücüm yoktu ama olmalıydı.

Yine adım sesleri geldi, hızlı hızlı yürüyordu biri. Kaçan biri değildi. Bana yaklaşıyordu, dik durmam gerekiyordu, omuzlarımı dikleştirmem gerekiyordu. Kollarımı bacaklarıma doladım sıkıca, yüzümü dizlerime gömdüm.

"Karşılığını istediğiniz gibi ödeyeceğim," diyordu o ses. Tugay'ın sesiydi. "Sadece beş dakika." Karanlığa daha fazla sokuldum, utanıyordum. Bana artık eskisi gibi bakamazdı, çok utanıyordum. Yaptığım bir yıkımdı.

Karşımda Tugay'ın siyah botları durdu. Un ufak olmak istedim, parçalanmak istedim. Bileklerinde zincirler vardı, öne doğru eğildi, dik durmam gerekiyordu, utansam da gizlemem gerekiyordu. Hayır, ağlamam yasaktı.

"Avukat," dedi. Utançla başımı biraz daha gömdüm dizlerime. "Gizleme kendini benden." Başımı iki yana sallayıp yeniden ayağa kalkmaya çalıştım fakat başaramıyordum. "Şu beş dakika için neleri feda ettiğimi bilemezsin. Yüzüme bak, bir kez yüzüme bak. Görmeye ihtiyacım var."

"Yasak," dedim o an tek önemli olan buymuş gibi. "Yasak her şey. Bağırmak yasak, engellemek yasak, ağlamak yasak. Her şey yasak." Fısıldıyordum. "Yapmadım, hiçbirini yapmadım, babam ne istiyorsa onu yaptım. Onlar ne istiyorsa onu yaptım. Ağlamıyorum. Ağlamayacağım."

"Avukat," dedi Tugay. Sesinin titrediğini fark ettim. Öfkeden değildi ama Tugay'ın sesi titriyordu. Çeneme uzandı, başımı kaldırdığında onun bir tarafı karanlıkta olan yüzüyle karşılaştım ve bir kez daha dolan gözlerini gördüm. Hayır, ışık oyunu değildi, ela gözleri dolmuştu. "Yasak değil," diye mırıldandı. "Artık yasak değil. Bak bana bile yasak değil, sana nasıl olsun?"

Gözlerine bakmak istemiyordum ama bir an bile olsun kaçamıyordum ondan. "Utanıyorum," dediğimde onun gözlerini görmek bütün güçsüzlüğümü ortaya serdi. "Çok utanıyorum."

"Benden mi utanıyorsun?" diye sordu ve burnunu çekti çocuk gibi. "Benden nasıl utanırsın?"

"Tugay," dedim sesim titrerken. "Ağlamak yasak değil mi?"

"Değil," dedi başını iki yana sallayarak. Sesi öyle bir titriyordu ki sanki onu da babamla beraber boğmuştum. "Benim yanımda sana hiçbir şey yasak değil, olamaz."

Günlerdir tek bir damla gözyaşı yoktu ama onun son cümleleri, benim sanki kalbimdeki damarların bile parçalanmasına bile neden olurken, "Çok utanıyorum!" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım ve başım omzuna düştü güçsüzlükle. Bağıra bağıra ağlamaya başladığımda artık yasak değildi, öyle demişti, yasak bile olsa durduramıyordum. Kalbim göğüskafesimden fırlayacaktı. "Çok utanıyorum, babamı öldürdüm." Büyük bir nefes verdi, derin bir nefes, ardından kelepçeli elleri başımın üzerinden geçti, sırtımı buldu ve beni öyle bir kendine çekip sarıldı ki, çığlıklarım daha fazla arttı. "Öldürdüm," diye inledim acıyla. "Onu ben öldürdüm! Ailem kalmadı! Kendi ailemi ellerimle öldürdüm. Onu zehirledim!"

Ben kolları arasında dağılırken, "Ben ölmedim," dedi fısıldayarak. "Ben kaldım. Ailen de olurum senin." Daha fazla ağlamaya başladım. Beni kucağına çekti, kelepçelere, mahkûmiyete rağmen bir şekilde yine bana sarılmanın bir yolunu buldu. "Bak, ben yaşıyorum. Dinle bak, kalbim atıyor. Olurum ben senin ailen. Olurum kaybettiğin her şey."

"Beni teselli etmek için söylüyorsun," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Değiştim, bir başkası yapamazdı, ben yaptım. Utanıyorum kendimden. Ellerimle hazırladım yemeği, ellerimle zehir koydum, ellerimle öldürdüm onu." Başımı iki yana sallayıp ondan kaçmaya çalıştım ama izin vermedi, kollarını daha sıkı doladı. "Beni üzmemek için söylüyorsun. Kaybettim her şeyi, kaybettim ailemi. Yok ettim."

"Avukat," dedi Tugay derin bir nefes vererek. O nefesle sanki ömründen beş yıl gitmişti. "Sevgili Avukat, Sevgili Avukat'ım, güzelim," deyip geriye çekildiğinde omzundaki başımı kaldırdım. Yüzüme baktı, öyle acı çekiyormuş gibiydi ki bunun benim için mi yoksa babam için mi olduğuna karar veremedim. Belki de bu yaşadığımın ağırlığı yüzündendi acısı. "Bu bir sondu, sen sonu babanın istediği gibi yazdın sadece. O bunu istedi, bunu yapmasaydın huzurlu bir ölüm olmayacaktı."

Ağlamaya devam ettim, gözleri gözlerimden ayrılmadı. "Senden nasıl utanabilirim? Gücün karşısında bin kez önünde eğilirim aksine. Adım attığında bıraktığın izlerle sarsılırım artık. Beni şu an sadece seninle alakalı her şey sarsabilir çünkü beni kurtardığın azap, bir cehennemdi." Başını iki yana salladı, arkamdaki ellerini başımın tepesinden çıkardı ve kucağımdaki ellerime uzandı. Yanık olan avcumdaki o silik izden öptü. Serada avcum yanmıştı, Tugay o avcuma çok ilgiliydi. "İntikamını alacağız her şeyin. Yeter ki yıkılma, yıkma da beni."

"Ben," dedim ağlamaya devam ederken. "Ben güçlü değilim ki. Bu güç değil ki. Ben onu..."

"Öyle güçlüsün ki," dedi sözümü keserek. "Bütün yükü sırtına alacak kadar güçlüsün hem de. O iskemleyi ben itecektim, beni kurtardın. Babanın adını bile tarihten sileceklerdi, tarihe adını yazdırdın. Çığlık atmadın, gözyaşı dökmedin, dimdik durdun, kaldırdın çeneni. Ben kendi gücümden utandım."

Yüzüme uzandı, eldivenleri olmasına rağmen parmaklarının sıcaklığı hissettim. Yaşları sildi, yutkundu, gözleri bir kez daha dolduğunda çenesini sıktı bundan nefret ediyormuş gibi. "Sikeyim," dedi dişlerinin arasından. "Ne oluyor böyle amına koyayım? Bu çok fazla." Gözlerini kapattı, başını omzuna doğru düşürdü. Gözlerini tekrar açtığında bir damla yaş düştü. Öfkeyle hırladığında elleri yüzümde hâlâ naif bir şekilde duruyordu.

Tugay Demir Çeviker'in gözünden bir damla yaş aktı. Herkesin korktuğu, kaçtığı, suçladığı o adam karşımda ilk kez, belki de benim için bütün duvarlarını indirdi. Uzanıp ben de yaşı sildiğimde durakladı ve yüzünü elime yasladı. "Çok canım acıyor," dedim titreyen bir sesle. "Çok acıyor."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir savaşın ortasındayım, bin kez kılıç yemişim, canım acımamış, acısa da önemsememişim, devam etmişim." Çenesiyle beni işaret etti. "Sonra o savaşta bir kılıç sana dokunmuş geçmiş, şöyle ufacık bir sıyrık bırakmış, kesik bile denilemez, ben onun için bütün her yeri ateşe vermişim, yakmışım, bir yandan da yanmışım. Acımayan canım acımış." Başını salladı. "Anlıyor musun beni Sevgili Avukat? Şimdi beni ne sen durdurabilirsin ne adaletin ne de bütün bu saçmalıklar. Yakacağım her yeri. Benim avukatımsın, benimlesin, yanımdasın. Sana yapılan her şey bana da yapıldı demektir."

Son cümlesi zihnimde bir şimşek çakmasına neden oldu; o şimşek büyüdü, beni alaşağı etti. *Şimdi,* dedim kendime. *Tam zamanı. Hissediyorsun Eftalya Atalar, hissettiğin hiçbir şeyden vazgeçme. Baban onuru ve savaşı için vazgeçti her şeyden. Şimdi sıra sende, onun için ölme, onun adı için yaşa, tıpkı söylediği gibi.*

Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Durdurabilirim seni," dedim baskın bir sesle.

"Durduramazsın." Öyle keskin bir sesle cevap verdi ki bir an afalladım fakat geri adım atmadım.

"Durdurabilirim çünkü bugün benim için dönüm noktasıydı."

"Bu da ne demek?"

Yanağımdan akan yaşları bir kez daha sildim. Ardından yüzüne yaklaşarak, "Artık adalet yok," diye fısıldadım. "Az önce bir zehirle yok ettim, mahvettim. Savaşsa gerçek bir savaş." Başımı salladım. Sesimdeki nefret, onun gözlerine yansıdı. "*BL örgütü lideri olmayı kabul ediyorum*, bundan böyle kararlar ikimizden geçecek. Benden habersiz kuş bile uçuramazsın, bu artık bir iş ilişkisi. Biz ortağız, yeri geldiğinde bana boyun bile eğeceksin. Duydun mu beni?"

Duraksadı, hiçbir tepki vermedi. Bir anlık fazla mı oluyorum diye düşündüm ama saatler sonra ilk kez gülümsedi. Tugay Demir Çeviker gülümsedi, göğsümdeki acı dinmedi ama onun gülümseyişi beni düştüğüm bir çukurdan kurtardı sanki. Burnunu çekip o da çenesini kaldırdı, aynı şekilde karşılık verdiğimde gülümsemesi gururlu bir ifadeye dönüştü.

"Hoş geldin Sevgili Avukat," dedi öfkelenmek bir yana, bana hayranlıkla bakarak. "Ait olduğun yerdesin ve ben de artık kendimi tamamen ait hissediyorum bulunduğum yere." Elimi kaldırdı, yine yanık izimden öptü selam veriyormuş gibi, ardından kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tamamen özgürsün artık. Şimdi düzinelerce alabilirim sana o çiçekli elbiselerden."

Yutkundum. "Ve sen de özgürlüğüne kavuşacaksın artık," dedim kalbim acıyarak.

"Evet," dedi net bir sesle. "Çünkü artık bu şekilde dayanamıyorum." Yüzündeki gülümseme silindi, bana doğru eğildi. "Ben artık özgürken seni yanımda görmek istiyorum. Kelepçeler ve demir parmaklıklar olmadan." Kısık bir sesle devam etti. "Ben artık sadece gökyüzünü hissetmeyi değil, seninle beraber doyasıya gökyüzünü hissetmeyi istiyorum, işte o zaman özgür olacağım. Diğer türlüsü hep yarım hissettirecek."

"Tugay," dedim gözlerimi kaçırarak. "Bunlar çok büyük cümleler."

"Çünkü benim büyük cümlelerim var Sevgili Avukat," diye çıkıştı. "Duvarlara kazıdığım, kâğıtlara yazdığım, insanlara aşıladığım büyük cümlelerim var. Ben Tugay Demir Çeviker'im, kaybedecek zamanım yok, kazanmak istediğim zamanlarım var. Çekinmem, korkmam. Aileyse aile, güçse güç, savaşsa savaş, bağlılıksa bağlılık, fedaysa feda." Gözlerim açıldı. "Birkaç saniye sonra yok olmayacağımın garantisi

yok, az önce gördüm bunu. Kulaklarını aç, beni iyi dinle. Bütün bunların dışında seninle hayallerim var benim. Şu durumda bile mi deme. Şu durumda bile. Her durumda."

"Ben..."

"Senin de hayallerin olacak," dedi. "Çünkü baban bunu isterdi." Boğazımdaki yumru büyüdü ama ağlamaktan yorulmuştum.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi.

"Nereden?" diye sordum.

"O benim için de bir baba gibiydi," diye itiraf etti Tugay. Dudaklarım aralandı. "Ve sana bir mektup bıraktı, o mektubu sana ulaştıracağım," dediğinde ise kalbim tekledi, gözlerim doldu ama bu kez mutluluktandı. Tugay yavaşça doğruldu, çenesini kaldırdı, üzerini düzeltti ve ellerini uzattı tutmam için. "Ayağa kalk, *tutun bana.*"

Derin bir nefes verdim, gözlerimi kapattım birkaç saniye ve tekrar açtığımda uzanıp elini tuttum, zorlukla ayağa kalktım. O sırada köşede bizi bekleyen o iki adamı gördüm. Elimi çekerken, "Bu beş dakika için ne feda ettin?" diye sordum.

"Bu beş dakikanın da her anına değerdi," dedi fakat ne feda ettiğini söylemedi. *Dakikanın da* demişti, başka neyi feda edecekti?

Adamlar Tugay'ın arkasına geçtiğinde köşede duran diğer iki adamın da benim için beklediğini anladım. Her ne feda ettiyse büyük bir şey olmalıydı fakat alacağım cevaplar bile beni ürpertiyordu. Tugay bana baktı, ben ona baktım. "Şimdi," dedi. "Özgürlüğümüze bir adım atıyorum. Bu seni öfkelendirebilir Sevgili Avukat fakat artık dayanamıyorum."

"Ne?"

Hiçbir cevap vermeden ilerledi. Tekrar o *gösteri* alanına girdik. Mahkûmların hepsini dizlerinin üzerine çöktürmüşlerdi, çocukları bile. Seyircilerden neredeyse kimse kalmamıştı, protokol masasının önünde Başkan ve yardımcısı basına açıklama yapıyordu. "Biz..." diyordu Başkan, "...masum tüm canları korumaya yemin ettik lakin aramızdaki soysuzları kendimizden koruyamadık. İşte bu noktada vicdanımızı dinlemek bile zordu, yine de çabaladık. Adnan Atalar'ın ruhu şad olsun ama kendisi bir teröristti."

Başkan Yardımcısı kafasını salladı, gözlerindeki nefret öyle can yakıcıydı ki... Sevgi asla onların içinde yoktu. "Kadınlarımız..." dedi

Başkan ve yardımcısı yarım ağız gülümsedi. İğrençti. "Çocuklarımız, hepsi bize emanet. Buradaki mahkûm çocukları bile el üstünde tuttuğumuzu bilmenizi isterim."

Ne yalanlar söyleniyorsa görmezden geldikleri bir durum vardı. Başlarına silah dayadıkları mahkûmlar susabilirdi ama en korkulan mahkûmun başına henüz silah dayanmamıştı.

Bakışlarım babamın olduğu tarafa döndü. Hâlâ aynı şekilde durduğunu gördüm, sırtı bana dönüktü. Hareketsiz ve nefessizdi. Boğulduğumu hissederken bir düzine adam üzerimize doğru geldi. Bir tanesi, "Neredesin?" diye sordu Tugay'la anlaşma yapan adama. "Senin yüzünden yalan söylemek durumunda kaldık."

"Onları yakalamak zordu," dedi adam yalana başvurarak. Bakışlarım babamın vücudundan Tugay'a kaydığında gözlerini kırpmadan Başkan'a baktığını gördüm; o sırada bütün mahkûmların gözleri de Tugay'daydı.

"Tugay," dedim bir şeyler olacağını anlayarak.

"Başlıyoruz Sevgili Avukat," dedi Tugay omuzlarını dikleştirerek. "Artık kurtulmanın vakti geldi." Gözlerine o korkusuz adam yeniden uğradı, duruşu dikleşti. Bu kez hiç yıkılmayacak gibiydi. "Beni bu saatten sonra durdurabilene aşk olsun." Gülümsedi, korkutucu görünüyordu. Bakışları bana döndü. "Gerçekten durdurabilene aşk olsun."

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadım. Tugay ise gözlerini benden ayırdı, ilk baktığı babamın ölü bedeniydi, ardından Başkan'ın olduğu tarafa yöneldi. Gülümsemesi soldu, bakışları yardımcıya odaklandığında gözlerini kıstı.

"Asıl savaş şimdi başlıyor!"

Gür sesi her yeri doldurdu. Başkan'la yardımcısının bakışları bize döndü ve her şey bir anda yaşandı. Tugay ayak bileklerindeki zincire rağmen o kadar hızlı ilerleyip yanındaki adamın elinden silahını aldı ki korumalar bile harekete geçemedi. Tek kurşun, tek hamle. Kurşun Başkan Yardımcısı'nın alnına isabet etti. Canlı yayında Başkan Yardımcısı, Tugay tarafından alnından vurularak öldürüldü.

Adamlar Tugay'ı tutmak için hamle yaptı ama Tugay hızla sol elindeki eldiveni çıkardı ve protez elini gözler önüne serdi. İlk kez kameralar karşısında kendini tamamen belli ediyordu. Kimisine göre suçlanıyordu sadece, kimisine göre gerçek bir Suç Kralı'ydı fakat şu an en yalın kimliğiyle kameralar karşısındaydı.

"Bütün gerçeklerimle buradayım. Onursuz duruşunuza en onurlu ve gerçek yüzümü gösteriyorum," dedi bir an bile düşünmeden adaleti, mahkemeyi, yargılanmayı yok ederek. "Ben Tugay Demir Çeviker. Bu açık bir savaş ilanıdır. Yaktığınız her masum can kadar canınızı yakacağım, soyunuz kuruyana dek."

Canlı yayında açık bir itiraftı bu. Tugay Demir Çeviker herkesin gözü önünde kimliğini açık etti; kartları artık açık oynuyordu. İlk kez geri planda kalmadı, bakışları kameraya yöneldi. "Savaş ilanımın şerefine öldürdüğüm o mahluk bir tecavüzcüydü."

Kameralar bu cümlenin ardından kapandı. Bütün silahlar Tugay'a döndü, ardından bana. Kameralar kapandı ama halk bütün bu olanları izlemişti. Başkan'ın önüne etten duvar ördüler, Tugay'ın şakağına silah dayadılar, karnına, sırtına, bacağına. Tugay ise gülümsedi, elinde duran silahı yere attı.

"İlk fırsatta öldüreceğimi söylemiştim," dedi. "İlk fırsat sizin canlı yayınınıza denk geldi, ne acı." Bir planı vardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacakmış gibi hissediyordum.

İki adam Tugay'ı kollarından tuttu, başka bir adam arkasına geçip Tugay'ı boynundan yakaladı. Ortamda tek gülen kişi Kerem Karaman'dı, elbette etten duvarın arkasındaydı. "İşte şimdi," dedi. "İşte şimdi bittin sen."

Tugay'ın bakışları sadece bana döndü. "Her zerresiyle," dedi Tugay. "Sonuna kadar değerdi."

17
DÖNÜM NOKTASI

BL örgütü lideri olmayı kabul etmiştim.

BL örgütü lideri.

Üç kelime. Dile geldiğinde küçük gibi görünen ama aslında elime bir bıçak almama, sırtıma bir zırh geçirmeme, önümde etten duvar örmeme neden olacak bir tabirdi. Yerimde bir başkası olsaydı bunu kabul etmezdi.

Neden kabul etmiştim? Hayır, pişman değildim. Neden kabul ettiğimi sorguladığımda ulaştığım sonuç, dile getiremesem de kendimi o örgüte ait hissettiğimdi. Öyle bir aidiyetti ki düşünceden çok daha ötesiydi, sanki en başından beri dahil olduğum, fikirlerimle oluşan ve belki de benim bile haberim yokken oluşumuna neden olmuşum gibi hissettiren bir dürtü vardı.

Bu dürtünün nedeni, kimse henüz BL örgütünü bilmezken bir mendille bana bunun gösterilmesi olabilir miydi? İlk başlangıç o gün olmuştu, ertesi sabah haber kanalları bangır bangır aptal(!) bir topluluğun gece direnişi başlattığını, duvarlara sözler yazdığını, Krallık'ın büyük miktarda parasını çaldığını söylüyordu.

Öyle önemsemiyorlar, öyle aşağılıyorlardı ki maalesef ben de aynı düşünceye kapılmıştım. Öyle ki o mendilden sonra bana bırakılan mesajların genel değil, özel olduğunu yeni anlayabiliyordum.

O geceden, o mendili aldığım geceden üç gün sonra arabamın camında bir notla karşılaşmıştım. Herkese aynısının yazıldığı bir not olarak düşünüp çöpe atmıştım fakat hayır, artık biliyordum; o not bana özel olarak bırakılmıştı.

Buluşacağız. Senin bana, benim sana değil, bize, birliğimize ihtiyacımız olduğunda.

BL

Tugay Demir Çeviker'in el yazısıydı.

İki hafta sonra bir restoranda tek başıma yemek yerken bir garson masama not bırakmıştı, bir daha da o garsonu görmemiştim. Avukat olduğum için beni yanlarına çektiklerini düşünmüştüm ama öyle değildi. Yine aynı el yazısıyla bir not bırakılmıştı.

Gülümsemeyi unuttun mu? Gelecekle daima gülümsüyor olacağız.

BL

Başımı çevirip restoranın içine bakınmıştım izlendiğimi düşünerek. Oralarda bir yerlerde oturuyor olabilir miydi? Hiç sanmıyordum, oturuyor olsaydı, yanıma gelmeliydi. Biz Tugay'la geçmişte, o özgürken yan yana gelip gidip hiç tanışmadıysak bu içler acısı olurdu.

Bu olay üzerinden bir ay geçmişti. Büroda tanışıp öylesine flört ettiğim bir adam vardı, adını tam olarak hatırlayamıyordum bile. Flört etmek de denemezdi aslında; o gün alkole ihtiyacım vardı, Sinan yoktu ve davet edilmiştim. Çok konuşsa da keyifli bir adamdı, bir bara gitmiş, kusana kadar alkol içmiştim.

Geceyi benimle geçirmek istediğini bilerek oradan çıktığımızda taksi beklemeye başlamıştım, adam ise hesabı ödüyordu. Dışarıda sicim gibi yağmur yağıyordu, hava soğuktu, elimde bir şemsiyeyle durmuş boş sokağa bakarken bir evsiz elime not tutuşturmuştu. O zamanlar evsizlerin BL notları vermesi çok sıklaşmıştı ama yine şimdi anlıyordum ki normalde dağıtılanların hiçbiri el yazısıyla değildi.

"Gökyüzü özgürlüklür, yağmur onun hediyesidir," diyordu notta.

"Seninle özgürlüğü ladacak birileriyle aynı yolda yürü, o özgürlükten kaçacak birileriyle değil. —BL"

Bir fikir, düşünce gibi görünen ama o anı tam olarak anlatan bir nottu. Birkaç dakika sonra o bardaki adam çıkıp hızla şemsiyenin altına girmişti, ardından yağmura söylenmeye başlamıştı. Bu belki de hayatımın en tuhaf anıydı. Belki alkoldendi. Belki de o düşünceye bağlanmak istemiştim. Ve belki de bunların dışında kalbim o an bunu istemişti.

Geceye o adamla devam etmedim.

Yine yaklaşık bir ay sonra serama bir not bırakılmıştı kapının altından. *"Gelecekle buluşacağız,"* yazıyordu yine. *"Ve sen, solgun olan bir çiçeği kurtardığında ben umullarımı yeşerteceğim. —BL"*

Tugay Demir Çeviker'in bana gönderdiği ilk çiçek bir dalı ölü orkideydi. Onu kurtarmamı istemişti.

Son el yazısıyla notu bir veda gibiydi. O an elbette fark etmemiştim ama şu an düşündüğümde son cümleleri olduğunu görebiliyordum. Bu kez kâğıtla göndermemiş, evimin karşısındaki duvara siyah boyayla ve kocaman harflerle yazmıştı.

"Balaklukları, hücreleri, halla cehennemi çiçek bahçelerine dönüşlüreceğiz gelecekle." Ve ilk defa o meşhur kelime de gelmişti. *"Özgürlüğümüze. —BL"*

Mahkûm olmadan önce son cümlesi bu olmuştu çünkü sonrasında elime kâğıtlar geçse de ne onun el yazısıydı ne de tam olarak bir mesaj gibiydi. En azından hatırladığım böyleydi. Çoğu bilgisayar çıktısıydı, Krallık'ın yaptıklarını anlatıyordu ya da bir direnişi simgeliyordu.

Geri döndüğü biz hapishanede karşılaştıktan sonra ilk gönderdiği notla ortaya çıkmıştı. Hiçbir zaman özel olarak bir not gönderildiğini düşünmemiştim o zamanlar çünkü bütün iş arkadaşlarım da onlara notlar bırakıldığını söylüyordu ama şimdi düşündüğümde hepsi bilgisayar yazısıyla olan notlardandı.

Üstelik ilk mendil de bana verilmişti.

BL örgütünün lideri olmuştum. Ben zaten Tugay tarafından en başından itibaren o örgütün bir üyesi olarak kabul edilmiştim. Nida'nın beni tanımasından bile belliydi bu. Ben Tugay Demir'i o hapishanede tanımıştım ama peki o beni ne zamandan beri tanıyordu?

Bakışlarım bir anlık tavana kaydı, yüksek sesli bir şimşek çaktı, etraf aydınlandı, gök ikiye ayrıldı ve daha fazla yağmur yağmaya başladı. Bakışlarımı yere indirdiğimde birkaç saniyeliğine Tugay'la göz göze geldim. O an orada bütün bunları anımsamak zamansızdı, Tugay için ise benimle alakalı hiçbir şey zamansız değildi.

Gülümsedi az önce Başkan Yardımcısı'nı alnından vurmamış gibi. Halkın gözlerinin önünde karil olduğunu göstermemiş gibi. Daha fazla batmamış gibi. Savaşın sebebi değilmiş gibi. Öyle gülümsedi ki savaş yokmuş gibi.

Bir adım atıp çaprazında durdum ve ben de gülümsedim bir Suç Kralı'na gülümsemiyormuş gibi. İkimiz de gülümserken biliyorduk, bir avukat ve mahkûmdan daha fazlası olmuştuk; biz artık suç ortağıydık.

Ellerini kaldırmış dururken adamlar direkt üzerine atıldı ama zaten Tugay'ın istediği buydu. İstediği bu olmasaydı o silahı atmazdı. İki adam kollarını arkadan tuttu, biri arkadan ensesine silah dayadı, biri de önüne geçip alnına. Tugay yine de bana bakıp gülümsemeye devam etti.

Başkan'ın korumaları onun önüne geçerken Başkan titreyen bir sesle, "Yardımcımı öldürdün," dedi. Ben dahil herkes Tugay'ın bu hamlesinin şaşkınlığı içindeydi. "Yardımcımı..." dedi Başkan şaşkınlıkla, "...öldürdün."

Tugay gözlerini benden ayırdığında gülümsemesi korkutucu bir hal aldı. "Seni de öldürebilirdim," dedi alayla. "Ama yemek yemeye ilk önce aperatiflerle başlanır."

Başkan'ın dudakları aralandı. Hemen arkasında koruma ordusu vardı, onların arkasında ise sadece gülümseyen Kerem Karaman. Bakışları benim üzerimdeydi. Gazeteciler buz kesmiş öylece duruyordu. Öyle korkuyorlardı ki gitmek için hareket dahi edemiyorlardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Başkan'ın sekreteri. "Öylesine değil, bir planın var değil mi?"

Tugay omuzlarını silktiğinde alnına namluyu daha fazla bastırdılar. "O bir sapıktı," dedi. "Tecavüzcüydü, yalancıydı, soytarıydı, şerefsizdi, kansızdı. Zaten ölüm listemdeydi fakat bugün gerçekleşmesinin nedeni damarıma basmasıydı." Başıyla beni işaret etti. "Sevgili Avukat'ıma terbiyesizlik yaptı, benim avukatıma saygısızlık yaptı, *benim avukatıma*. Ona kimse saygısızlık yapamaz."

Gazeteciler birbirine baktığında Tugay öyle rahat görünüyordu ki onunla ilk defa yüzleştikleri anlaşılabiliyordu. Bakışlar bana döndüğünde boğazımı temizledim ve çenemi havaya kaldırmaya zorladım fakat hemen arkamdaki babamın ölü bedenini unutabilmek imkânsızdı. İnsanlar bana bakarken benimle beraber babamı da görüyorlardı.

Kameralar açık olmadığı ve insanlar onun gerçek yüzünü göremeyeceği için maskesini indirip nefretle bana baktı Başkan. Aşağılayarak. Bir böcekmişim gibi. "Bu konu hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı Sayın Avukat?" diye sordu ciddiyetsiz bir sesle.

Göz ucuyla Tugay'a baktım, alnına silah dayayan adama sırıtarak bakıyordu. Bu da adamı öfkelendiriyordu. "Hangi konu hakkında?" diye sordum kısık bir sesle.

"Eftalya Atalar avukat olmaktan son derece uzak efendim," dedi Kerem Karaman arkasından. "O bu hitabı bile hak etmiyor." Tugay'ın yüzündeki gülümseme silindiğinde başını eğip Kerem'e baktı. Onun bakışıyla Kerem'in korumaların arkasında biraz daha sinmesi bir oldu fakat o yüzündeki iğrenç gülümsemeyi asla silmedi.

"Kameraların önünde bir adamı öldürdü," dedi Başkan'ın sekreteri kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Bu bir itiraftı. Senin zaten avukatlığının bir hükmü kalmadı ama hâlâ onun yanında durabilmen tarafını da ilan ettiğini gösteriyor. Halk için de öyle."

Yarım adım attığımda Tugay'ın hemen yanında yer aldım, aramızda bir adımlık mesafe vardı. "Yasaklı bir kitap okuduğu için asılacak bir adama şahit olduk az önce. O benim babamdı," dedim keskin bir sesle. "Siz halk karşısında masum ve suçsuz bir adamı öldürürken

cinayet olmuyor da benim müvekkilim bir tecavüzcüyü öldürdüğü zaman mı adalet işliyor?" Gülümsedim zorlukla olsa da. "Gömdük adaleti, üzerine toprak attık. Devir değişti, herkesin hukuku kendine artık." Kollarımı önümde birleştirdim. "Üstelik bu halk karşısında bir katil olduğunu değil, Başkan'ı öldürebilecekken tecavüzcüyü öldürmeyi seçtiği için kahraman olduğunu gösterir. Seversiniz bu manipülasyonları, öğrendik biz de bir şeyler."

Başkan'ın öfkeden çenesi titrediğinde Tugay gülmeye başladı. Bulunduğumuz alandaki ölüm sessizliğini bölen tek ses Tugay'ın kahkahasıydı. Başkan başıyla işaret verdiğinde bu kez iki adamı silahlarını bana çevirdi. Öyle aptaldı ki bütün bunlara şahit olan gazetecileri unutuyordu. Kulaktan kulağa yayılan bu hikâye bize yarayacaktı.

Bir namlu şakağıma dokunduğunda diğer silah hemen arkamda yerini aldı. Korkmayı bekledim, ölümden kaçmayı ama o kadar korkmuyordum ki... Ben de elimde bir silah tutuyormuşum gibi rahat bir şekilde gülümsedim.

"Bu sefer o piç kurusunun götünü kurtaramayacaksın," dedi Kerem Karaman arka taraftan. "Hiçbir afili cümlen şu anı değiştirmeyecek, kendi topuğunuza sıktınız. O kanıtlara geçecek bir cinayet işledi."

"Evet, öldürmemesi gerekiyordu," dedim Tugay'a bakarak. "Çünkü ben öldürecektim." Bu kez şaşırdıkları bendim. Tugay gülmeye devam ederken başını aşağı indirdi ve iki yana salladı.

"Adnan Atalar'ın kızı," dedi Başkan kısık bir sesle.

"Ta kendisi," dedim başımı sallayarak. "Onu öldürecektim çünkü bana tecavüz etmeye kalktı." Yalan söylüyordum ama Tugay'ın gülüşü kesildi. "Elinden zor kurtuldum. Bir kez daha baş başa kalırsak bana saldıracağını biliyordum, kendimi korumak için onu öldürürdüm. Ne diyorlardı hukuk dilinde? Sizin bilmediğiniz o hukuk dilinde..." Kaşlarımı kaldırdım. "Nefsi müdafaa." Başımla Tugay'ı gösterdim. "Bütün bunların dışında onu öldüren müvekkilim Tugay Demir Çeviker değil de bir başkası olsaydı o kişiyi de savunurdum çünkü öylesine bir adamı öldürmemiş olurdu. Şimdi benim ahlakımı, soyumu sorgulamayı bırakın da ne yapacaksanız yapın."

Başkan alayla güldü. "Az önce babası asılan bir kadına göre fazla cesursun."

"Babam asılmadı," dedim hemen. "Siz öldürmediniz onu, ölmeyi o seçti. İkisi arasında kocaman bir fark var."

Kısa bir sessizliğin ardından Kerem Karaman, "Sen," dedi boğuk bir sesle. "Sen yaptın." Düz gözlerle ona baktım fakat kalbimin üzerindeki ateş harlandı. *Hayır*, dedim. *Hayır Eftalya, şu an başını önüne eğersen her şeyi mahvedersin.* "Babana yardım ettin."

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi büyüttüm. "Babamla görüşmedim bile Kerem Karaman," dedim. "Yediğin darbelerden aptallaştın mı diyeceğim ama sen hep böyleydin, şaşırmıyorum bu yüzden."

Bulunduğu yerde hareketlendiğinde korumalar önüne geçip onu engelledi. "Babana bunu sen yaptın," dedi Kerem Karaman gür bir sesle. "Onunla son ana kadar kimse temas kurmadı. Ölmeden beş dakika önce o hücreden çıktı yemeğini yemek için, ardından idam sehpasına..." Kerem'in kaşları havalandı, yaralı dudakları aralandı. Bakışları hemen arkamdaki babama kaydı, çok kısa bir an baktı. "O yemekte ne vardı?" diye sordu. "Onu..." Öyle şaşkındı ki bunu yapabileceğime inanmıyordu. "Onu zehirledin mi?"

Yutkundum. Yaptığımı bir başkasının ağzından duymak öyle yaralayıcıydı ki dengemin sarsıldığını hissettim ama sarsılan sadece ruhumdu. "Kendi babamı ellerimle öldürdüğümü mü söyleyeceksiniz?" diye sordum. Soruyu sorarken bile o kötülüğüm bir kambur gibi sırtımdaydı. "O benim babamdı, ailemdi. İnsan ailesini öldüremez."

Kerem beni duymazdan geldi, transa girmiş gibi Başkan'a, "O öldürdü," dedi. "Otopside çıkacak, kızı öldürdü babasını. Kendi elleriyle babasını öldürdü." Şaşkınlıkla bana baktı. "Sen," dedi tiksinerek. "Sen kendi babanı mı öldürdün? Sanırım kusacağım."

Tugay'ın öfkeli bir nefes verdiğini işittim. "Birçok kez iftiraya uğradım," dedim. "Ama bu en acımasız olanıydı. Birilerinin babama yardım ettiği ortada ama o ben değilim, olamam. Yemeği ona ulaştıranlar, önüne koyanlar, bulunduğu yerdekiler..." Başımı iki yana salladım. "Kızına gelene kadar birçok kişi var sorgulanması gereken. Beni mi düşüneceksiniz? Bu en acımasız ihtimal."

Kerem yine beni duymazdan geldi. "Efendim," dedi Başkan'a. "O yaptı. Eminim onun yaptığına. Adnan Atalar'ın yanında iki adam vardı. Biri yardımcınızdı, o size ihanet etmezdi, diğeri de bendim. İkimiz de yemeğe dokunmadık, Adnan Atalar'ın da üzerinde hiçbir şey yoktu. O yaptı, hukukumuza karşı geldi, bu bir isyandır. Yargılanması gerek."

Olayların seyri değişmeye başladığında bakışlarım Tugay'a kaydı, onun da gerildiğini hissettim. Kerem'den bakışlarını ayıramazken ağzı-

nı bıçak açmıyordu. Ne dese kalbimi kırardı ya da yakardı, ne söylese kendisini belli ederdi.

Başkan derin bir nefes verdi. "Aptal herif," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bu söylediğine sadece sen inanırsın, başka da kimse inanmaz."

"Efendim," dedi Kerem dişlerini sıkarak. "Bir şeyler yapmayacak mısınız?"

Başkan düşünceli bir şekilde bana baktı. Tugay bir anda, "Annesinin eteğine sarılan çocuklar gibi ağlamayı kes lan şerefini siktiğim," dedi otoriter bir sesle. "Bırakın avukatımı gitsin, şu an burada olanların onunla alakası bile yok."

"Arkada yakılacak bir babası var ama," dedi Kerem acımasız bir sesle.

Tugay dişlerini sıkarak yarım adım attığında adamlar kollarını arkada sıkıca tuttu ve namlu daha sertçe alnına bastırıldı.

Başkan boğazını temizledi. Gözlerini benden ayırmayarak, "Adnan Atalar otopsiye gidecek," dedi net bir sesle. "Ve sonucunda bir zehirle karşılaşırsak yargılanma sürecine gireceksin."

Gözlerim dehşetle büyüdü. "Kimin yaptığı ortaya çıkmadan beni asla yargılayamazsınız!" diye bağırdım. "Beni ne ile suçladığınızın farkında mısınız?"

Başkan verdiğim tepkiye gülümsedi. Ürkütücü ve bir o kadar da kişisel bir gülümsemeydi bu. Artık benimle de kişisel olarak uğraşacağını anlayabiliyordum. "Dizlerinin üzerine çök." Verdiği emir kaskatı kesilmeme neden olurken Tugay'ın boğazından hırıltılı bir ses geldi.

"Neden?" diye sordum çenemi kaldırarak.

"Çünkü canım öyle istiyor. Çünkü canım bize itaat ettiğini görmek istiyor," dedi Başkan. "Ayrıca otopsi sonucu çıkana kadar tutuklu kalacaksın."

Dudaklarım aralanırken Tugay'la bakışlarımız kesişti. Tugay gözlerini kapattı ve burnundan nefes verdikten sonra yeniden Başkan'a döndü. "Onu dizlerinin üzerine çöktürürsen senin bacaklarını levyeyle kırarım," dedi net bir sesle. "Ve ben söylediğim her şeyi yaparım, geç veya erken fark etmez."

Başkan bakışlarını Tugay'a çevirdiğinde gözlerindeki o korkuyu ve yine de maske olarak taktığı cesaretini gördüm. "Neden avukatının dizlerinin üzerine çökmesini bile bu kadar önemsiyorsun Tugay Demir Çeviker?" diye sordu. "Onlarca kez karşımda dizlerinin üzerine

çöktürdüm seni. Kendi gururun ve itibarın bu kadar önemsizken avukatının itibarını düşünmen kulağa komik geliyor."

Tugay başını iki yana salladı. "Ben o hastane odasından sonra *artık* sadece bir vücutla karşınızdayım. İşkenceler, dizlerimin üzerine çöktürmeniz, küfürleriniz zamanı gelene kadar bir kulağımdan girer diğerinden çıkar. Bunlar da zaten benden korktuğunuzu gösterir fakat aynısı avukatım için geçerli değil." Arkada birleştirdiği elleri yumruk halini aldı. "O benim gururumu simgeliyor, itibarımı, duruşumu, omurgamı. Bir kez dizlerimin üzerine çöktürürseniz bir kez öldürürüm sizi ama onu bir kez daha dizlerinin üzerine çöktürürseniz bin kez ölürsünüz."

Başkan gülmeye başladı. "Peki ya bizi nasıl durduracaksın bunu yaparsak?" diye sordu.

"Bugün durduramam," dedi dürüstçe. "Ama yarın sizi cayır cayır yakarım." Başını omzuna doğru yatırdı. Bana yaptığı gibi sevimli bir hareket değildi bu, ürkütücüydü. "Yeniden yakarım. Ben iyi bir adam değilim Başkan. Gözümü kararttığımda kime dönüşeceğimi henüz görmediniz, bu benim gözümü karartmamış halimdi."

Yutkunurken onun aslında sadece bir mahkûm olduğunu düşündüm. Elleri kolları bağlıydı, bir silahı yoktu, koruması yoktu, hiçbir şeyi yoktu ama öyle cümleleri vardı ki Başkan'ın gülüşünün solmasına neden oluyordu.

Kendimi tutamayarak, "Zaten idam edilecek bir adamı neden öldüreyim ki?" diye sordum. "Babam idam edilecekti."

Başkan, "İtibarı için," dedi fakat Kerem aynı anda, "Müvekkilin için," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim. Kerem devam etti. "Çünkü öldürmeseydin o iskemleyi mahkûm itecekti, onu kurtardın, hem halkın gözünde hem kendi gözünde hem babanın gözünde." Dışarıdan bu kadar net mi görünüyordu yoksa ben mi gizleyemiyordum? "Seni en iyi tanıyan insanlardan biriyim Eftalya Atalar. Konu savaş verdiklerin olduğunda aldığın yüklerin haddi hesabı olmaz." İmalı imalı bana baktı. "Bunu da en iyi ben bilirim, bak parmağında hâlâ yüzüğümün izi var, yatağımda da senin izin."

Tugay hırsla ileri atıldığında adamlar onu tutmakta zorlandı, ben ise bu aşağılanmalara alışmanın verdiği acıyla öylece yüzüne baktım. Artık başım dönüyordu ve yaşananların hızına yetişemiyordum. Adamlar Tugay'ı tutarken benim alnıma dayalı olan namlunun

varlığını bile hissetmemeye başlamıştım. Bir çıkış yolu yok gibiydi, kafam artık çalışmıyordu sanki. Günlerce uyumamıştım, yemek yememiştim, nefes almakta bile zorlanıyordum artık.

Tugay'ın arkasındaki adamlar onu Kerem'e saldırmaması için engelleyemeyeceklerini anlayınca dizinin arkasına vurdular. Tugay dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı fakat benim için savurduğu tehditlerin hiçbiri kendisi için dile gelmedi, o dizlerinin üzerinde kendi itibarını bile düşünmedi; bakışları sadece Kerem'in üzerindeydi. İlk tanıdığım zamanlar itibarını da önemseyen Tugay, kendisinin de söylediği gibi artık o kadar da umursamıyordu. Çünkü bir hastane odasında benim için kendi elleriyle itibarından vazgeçmişti.

Artık onun için önemli olan benim itibarımdı.

Bakışlarım sadece birkaç saniyeliğine arkama döndüğünde hâlâ idam sehpasında asılı duran babamı gördüm. Gözleri kapalı, ağzında ve burnunda kanlar, elleri bembeyaz kesilmiş, ayakları morarmış. Soğuktan değil, ölümden. Alnımda bir silah vardı, ensemde de. Karşımda hakaretler, çırpındıkça dağılan bir ben. Burası cehennemdi, daha kötüsü olamazdı.

Gözyaşlarının gözlerime uğramasını bekledim ama aksine öfke dişlerimi sıkmama neden olduğunda yeniden Başkan'ın olduğu tarafa döndüm ve o an başka bir şeye karar verdim: Onları ben öldürmek istiyordum ve bu kez ne midem bulanırdı ne de elim titrerdi. Onların canını ben almak istiyordum ve alacaktım da.

Emir gelmeden bir anda dizlerimin üzerine kendi isteğimle yavaşça çöktüğümde Tugay öfkeyle bana baktı. "Sizinle aynı konumda olmaktansa," dedim Başkan'a bakarak. "Tugay Demir Çeviker ile aynı konumda olmayı yeğlerim çünkü onunla aynı yolda yürüyoruz." Gözlerim Tugay'a döndü. "Bakma öyle," dedim omuzlarımı silkerek. "Kimine göre itibar, bana göre seninle göz göze gelmek. Senin diz çöktüğün yerde ben ayakta kalmam."

Dinleyiciler, yaşadıkları şaşkınlık, ağzımdan çıkan cümleler o an umurumda bile değildi. Nasıl anlaşıldığı da. Tugay'ın çatık kaşları gevşedi ve yine gülümsedi. Bu kez ona karşılık verdiğimde dışarıdan normal görünmediğimizi çok iyi biliyordum fakat yenilgiyi kazanca çevirmeyi Tugay'dan öğrenmiştim.

"Tarafını açıkça belli ediyorsun," dedi Başkan dişlerinin arasından.

"Evet," dedim Tugay'a bakarak. "Sevgili Müvekkilimin tarafındayım."

"Sevgili Müvekkilinin solundasın," dedi Tugay tamamlayarak. "Ve hep orada kalacaksın. Her anlamda."

Güldüğümde bulunduğumuz tarafın dışından bir gümbürtü sesi geldi, ardından bir silah sesi, sonrasında ise hızlı adımlar. Bu kez ikimizin de gülüşü bambaşka bir noktaya ulaştığında Başkan etrafına baktı, ardından korumaları silahlarını ağır demir kapıya yöneltti. Kerem, Başkan'ın arkasına geçerek kendini tamamen korumaya alırken gazeteciler kaçışmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Başkan yanındaki adama. "Kimler geldi?"

Ağır demir kapı sertçe açıldığında gri üniformalı adamlar alana doluşmaya başladı. Javier'in çıktığını gördüm, onun arkasından Marco'nun. Kaşlarımı kaldırdığımda Marco elindeki mandalinayı havaya atıp yakaladı, bakışları direkt Başkan'ın olduğu tarafa yöneldi. "Alındım," dedi alaylı bir sesle. "Bizi de mi kandırdın Başkan bu idam konusunda?"

Başkan rahatlama ile korku arasında bir nefes verdi. "Sizi kim çağırdı?" diye sordu.

"Ben çağırdım," dedi Marco ciddiyetsiz bir sesle. Gözleri Başkan'dan yerde kanlar içinde yatan Başkan Yardımcısı'na kaydı. "Görüyorum ki bir adamla yüz kişi bile baş edemiyorsunuz... Bilirsiniz, benim de görevim sizi korumak." Parmaklarıyla sakince mandalinasını soyarken gözleri Kerem'in olduğu tarafa kaydı. "Sen ölmedin mi?" diye sordu. Ölüm Timi'nin adamları gülmeye başladığında Javier bir partideymişiz gibi bana bakıp elini salladı, ardından arkamdaki babamı gördüğünde duraksayıp elini indirdi.

Ölüm Timi'nin arkasından Başkan'ın kendi askerleri girdiğinde bulunduğumuz alan az önceden bile daha kalabalık bir hal aldı. "Marco," dedi Başkan. Sesindeki öfke sanki kendineydi. "Çağırılmadan gelmemen gerekiyor."

"Bana emir veremezsin," dedi Marco mandalinadan bir parça alıp ağzına atarken. "Ben parayla çalışırım, bunu biliyorsun. Senin kim olduğun da umurumda olmaz. Bana seni korumak için para verdin, ben de bir zarar görme diye seni korumaya geldim." Bakışları sadece birkaç saniye bana ve Tugay'a kaydı. Başkan'ı korumaktan ziyade bizim için geldiğini düşündüren bakışlarındaki ima mıydı? "Halkın seni merak ediyor," diyen Marco yüzünü buruşturdu. "Yani seni seven kısım, diğer kısım ölmeni diliyor." Bir parça daha mandalina attı ağzına. "Hemen

açıklama yapmazsan ülke daha fazla karışacak, buradan çıkmamız gerekiyor."

Kimse gerçekten Ölüm Timi'nin umurunda değil gibiydi. Bir tarafları yoktu fakat bulundukları konum, BL örgütü gibi Krallık'ı bile susturacak kadar büyüktü. Bu yüzden herkes onlardan korkuyor, gittikleri her yerde izlerini bırakıyorlardı.

Başkan o kadar çaresizdi ki Ölüm Timi'nden yardım istemişti fakat tam şu an nasıl bir belaya bulaştığını daha iyi anlıyordu. Bakışları bize döndü, çok kısa bir an baktı. "Onları da alın," dedi.

"Onları?" dedi Marco bana bakarak. "Avukatı almamızın nedeni nedir? Bize anayasayı mı öğretecek?"

Başkan onun ciddiyetsizliği karşısında dişlerini sıktı. "İkisini de alın," dedi sert bir sesle. "Hücreye kapatılacaklar. Adnan Atalar'ın otopsi raporu çıkana kadar Avukat Eftalya Atalar da bir hücrede tutulacak."

Marco'nun bakışları bana kaydı, sonra Tugay'la göz göze geldi. Daima kafasına göre hareket ederdi ama şu an kafasına göre hareket edemeyeceği noktada olduğunun farkındaydı. "İşte bunu beklemiyordum," dedi duraksayan bir sesle. "Otopsi raporuyla avukatın nasıl bir ilişkisi olabilir?"

Elbette anlamıştı, herkes kameralar karşısında izlemişti babamın asılarak değil, âdeta kendi isteğiyle, intihar ederek öldüğünü. "Marco," dedi Başkan öne doğru bir adım atarak. "İkisini de Ada Hapishanesindeki en karanlık hücreye yerleştir, ağızlıklarını tak, kelepçelerini bağla." Çenesiyle bizi işaret etti ve birkaç adım daha attı. "Su ve kuru ekmek dışında hiçbir şey verilmeyecek." Bakışları bir kez daha Marco'ya döndü, sonra ise kendi askerlerinden bir tanesine baş hareketi yaptı. "Marco'ya eşlik et."

Hücreden o an korkmuyordum ama sonsuza kadar orada kalırsam nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Yutkundum. Tugay, Marco'yu izliyordu, o benim kadar tedirgin değildi. Marco'ya mı güveniyordu yoksa başka planları mı vardı, bilemiyordum.

Marco hiçbir cevap vermeden mandalinasının son lokmasını yedi ve yutkunurken, "Javier," dedi. "Bana yardım et de şu belalı ikiliyi hücreye tıkalım."

Hemen yanına Başkan'ın askeri geçtiğinde üzerimize doğru dört adam yürümeye başladı, arkamızdaki adamlar ise bizi ayağa kaldırdı. Sonunda alnımdaki namlu indiğinde ve Tugay'a da aynısını yaptıklarında Marco ellerini üniformasına silerek kemerindeki kelepçeyi

çıkarmak için hamle yaptı fakat Başkan'ın askeri ondan önce davranarak bileklerimi önümde kelepçeledi. Sonrasında ise tıpkı Tugay gibi ayak bileklerime de zincir taktılar. Kendimi tutamayarak gülmeye başladım. Gitgide yükselen bir kahkahaydı, delirdiğimi düşünebilirlerdi. Sanırım gerçekten delirmiştim. Mahkûm gibiydim, babam az önce gözlerimin önünde ölmemiş gibi beni bir de hücreye kapatacaklardı.

Tugay'ın ellerini de önünde kelepçelediklerinde bana baktığını biliyordum ama ben sadece gülüyordum. Gülerken gözlerimden yaşlar aktığını çok sonradan fark ettim. Dört duvar, hücre, babamın cansız bedeni, yargılanmak... Hayır, bu bir kâbustu. Kâbus olmalıydı. "Avukat," dedi Tugay yan tarafımdan. "Halledeceğim, söz veriyorum, toparla kendini. Şu an yapmamız gereken tek şey sessiz kalmak." Başımı iki yana sallayarak gülmeye devam ettim. "Korkma," dedi. "O kadar da kötü bir yer değil. Alışığım ben, sen alışmazsın ama, alıştırmam seni."

Alandan ilk çıkan gazeteciler oldu, ardından Başkan bizim geçmemiz için bekledi. Bileklerime bakıp gülerken birkaç adım attım, ayaklarımdaki zincir yüksek sesler çıkardı. Hemen yanımda Tugay yürüyordu. Arkamda Javier, önümde Başkan'ın askeri vardı. Marco, Tugay'ın yanındaydı. Defalarca avukat olarak geldiğim Ada Hapishanesinin koridoruna bir mahkûm gibi çıktığımda boş koridordaki kahkahalarımı susturan, o koridordaki mahkûmların dizlerinin üzerine çökmüş görüntüleriydi. Bazıları başından vurularak öldürülmüştü. Öldürülen bir çocuk da vardı, vücudum buz kestiğinde yürümekte zorlandım ve arkamızdaki ağır demir kapı kapanmadan önce omzumun üzerinden son kez babama baktım. Orada değildi, artık ölü bir bedenden ibaretti ama ruhu hâlâ yanımdaydı, hissedebiliyordum.

Koridorda yürürken arkamızdan bize eşlik eden Başkan'ın ve adamlarının sesini duyabiliyordum. "Hangi hücreye götüreceğiz?" diye sordu Başkan'ın askeri.

Tugay o an Marco'ya, "Dördüncü hücre," dedi kısık bir sesle. Bunu sadece ben duydum. "Orası daha az soğuk, avukatın bünyesi diğer hücreleri kaldıramaz."

"Bütün hücreleri ezbere mi biliyorsun TDÇ?" dedi Marco kederli bir sesle.

"Hangisinin daha konforlu olacağını bilecek kadar," diye yanıt verdi. Marco gülümsedi, keyiften uzaktı. Tugay kaşlarını kaldırdı, birbirlerine bakışlarında tanımlayamadığım bir duygu vardı.

"İkinci hücre," dedi Kerem arkamızdan. Tugay burnundan bir nefes verdi. "Tugay Demir Çeviker'in kolu o hücrede kesilmişti."

Marco gözlerini devirdiğinde, "Ölüye bak, konuşuyor," diye alaya aldı. "Mandalina ister misin Küçük Adam? Hararetini ve öfkeni alır, rahatlarsın biraz."

Arkamdaki Javier güldüğünde Başkan, "İkinci hücre," diye onayladı Kerem'i. "Oraya götürün."

"Aynı hücreye koyulmasınlar efendim," dedi Kerem.

"Aksine," dedi Başkan. "Aynı hücreye koyulsunlar. Koyulsunlar ki uğradıkları işkencelere şahit olsunlar." Gözlerim kocaman açıldığında omzumun üzerinden Başkan'a baktım fakat önümdeki asker kolumu çekiştirdi. Başkan, Marco'ya gülümsedi. "İşkenceleri sen uygulayacaksın Marco, derdin beni korumaksa bu en güzeli olacaktır."

Marco duraksadı, göz ucuyla Tugay'a baktı, ardından sadece başıyla onayladı. Sonrası hayatımda bir daha yaşamak istemeyeceğim kadar yıpratıcı fakat bir o kadar da mucizevi dakikalardı.

Hücrede ikinci saat...

Soğuktu. Çok soğuktu. Tahmin bile edilmeyecek, aklın bile almayacağı kadar soğuktu. Ellerimi ve ayaklarımı hissedemiyordum. Rutubet kokuyordu, havasızdı, fare sesleri vardı, tavan akıyordu ve belirli bir alanda su birikiyordu. Karanlıktı. Tek ışık bizi izledikleri camın hemen yanındaki demir kapının boşluklarından sızan floresan ışıklarıydı. Duvarlarda kan lekeleri vardı. Bu odayı tanıyordum, Tugay'ın kolunu bu odanın ortasında kesmişlerdi. Kestikleri an video son bulmuştu. Bağırdığında bu duvarda sesi yankılanmıştı. Kan vardı. Yerde kurumuş kanlar vardı.

Tugay'la bir hücredeydik fakat hücreye girdiğimiz an Başkan'ın askerleri onu bir iğneyle bayıltmıştı. O iğnede ne vardı bilmiyordum, bunu sık sık mı yapıyorlardı, bunu da bilmiyordum ama içimden saniyeleri saymayı on binlere ulaştığımda bırakmıştım, bu yüzden onun kaç dakikadır baygın olduğunu bilmiyordum.

İkimize de ağızlık takılmıştı, ayaklarımızdaki zincirler hücredeki demirlere bağlanmıştı. Ben sol tarafındaydım, aramızda bir kol boyu mesafe vardı, uzansam ona dokunabilirdim ama bileklerimdeki kelepçeler canımı o kadar yakıyordu ki kaldıracak halim bile yoktu. Ağızlık şimdiden çenemi kesmeye başlamıştı. İnsan böyle nasıl yaşardı?

Durmadan bunlara maruz kalarak nasıl yaşamaya devam edebilirdi? Babam buna nasıl katlanmıştı? Tugay buna nasıl katlanıyordu?

Söylenemezdim, ağlayamazdım, tepki veremezdim. Nefes alıp almadığına baktım, nefes seslerini işitmeye çalıştım fakat o soğuğun ortasında ensemden soğuk soğuk terler dökülmeye başladı çünkü boğulduğumu hissediyordum. *Sakin kal Eftalya*, diyordum kendime. Çünkü kriz geçirirsem şu an kazandığım bütün gücüm ellerimden kayıp giderdi. Ama sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Bir şarkı mırıldanmak istedim, sesim yankı yapınca ürkütücü bir hal aldı. Güldüm, kendimden korktum, ağlamak istedim ama artık gözyaşlarım kurumuştu.

Uykuya direndim, uyursam donarak ölürüm diye, sonra bakışlarımı yeniden hemen yanımdaki Tugay'a çevirdim. Başı duvara yaslı, gözleri kapalı, bileklerinde kelepçelerin kesik izleri, nefesleri sık. Arada sırada titriyor ama uyanamıyordu.

Kapı açıldı, Marco'yu görmek istedim ama Başkan'ın askeri içeriye girdi. Elinde bir tepsi tutuyordu, yiyecek sandım ama yere koyduğunda şırıngayı gördüm. Tugay'a vuracak sanırken bir an bile tereddüt etmeden iğneyi bana sapladı. Acı çekmeme bile fırsat tanımadan şırıngadaki ilacı boşalttı ve beni de bayılttılar.

İzleyicilerimizin olduğu camın arkasından gülme sesleri geliyordu. İnsan değildik onlar için, bir hayvan bile değildik. Biz o an hiçbir şeydik ve biliyordum, tıpkı o iki dakika on yedi saniye süren kamera kaydında olduğu gibi yine kayıt altındaydık.

Hücrede altıncı saat...

Uykuya direnerek gözlerimi açmak istedim fakat faydasızdı. Sadece konuşmalar vardı, bir su sesi, boğulma, gülüşmeler, ardından boğuk bir nefes. Kâbus olabileceğini düşündüm ta ki yerdeki elime o sular çarpana kadar.

Tugay'ı boğuyorlardı. Kahkaha sesleri yine camın ardındaydı. Gözlerimi açamadım fakat kusma isteğiyle öne doğru eğildiğimde bomboş midemle sadece boğazımı acıttım. Sonrasında ise yine bayıldım. Bunu hissetmiştim çünkü başım sert bir zemine çarptı.

Hücrede on ikinci saat...

Ağızlığım açıldığında gözlerim de titreyerek aralandı. Biri ensemden tuttu, bulanık bakışlarıma rağmen kendimi korumak isteyerek

geriye doğru kaçmaya çalıştım ama tanıdık bir ses ve dudaklarımın arasında bir sıvı hissettiğimde bu kişinin Marco olduğunu anladım. Bana su içiriyordu. Rüya olmadığına emindim çünkü gözlerim netleştiğinde Marco'nun bakışları Tugay'a döndü. Suyu ona uzattı. Büyük ihtimalle Tugay reddettiğinde suyun devamını da bana verdi.

"Saat gece dört buçuk," dedi Marco fısıldayarak. Sesi çok uzaktan geliyordu. "Herkes uyudu. Kameraların ayarlarını bozacağım ve ağızlıklarınızı çıkaracağım." Bize yardım ediyordu. "Fakat bunun karşılığında sana sağlam iki üç yumruk vurmam gerekiyor TDÇ, işkence tadında." Marco güldü, umursamaz değildi ama yine de gülebiliyordu. "Sol tarafına mı istersin yoksa sağ tarafına mı?"

Gözlerimi yorgunlukla kapatmak zorunda kaldım. Son duyduğum şey Marco'nun, "Elbette sağ," demesiydi. "Sol tarafından daha ne kadar darbe alabilirsin ki?"

Hücrede on dördüncü saat...

Öksürmeye başladığımda başım öne doğru gitti ve ellerim zorlukla yere tutundu. Yanımda hareketlenme olduğunda, "Avukat," diyen Tugay'ın sesini işittim. Rüya olabileceğini düşündüm çünkü uzun zamandır onun sesini işitemiyordum. Bakışlarımı yerden ayırdığımda yavaşça ona baktım ve ağızlığının olmadığını gördüm. Bir kez daha öksürdüm, midem bulanıyordu. Tugay karşısındaki pencereye baktı, ardından köşedeki kameraya. Az önceki konuşmalar gerçekti, Marco bize yardım etmişti.

"Tugay," dedim boğuk bir sesle. Duvara sürtünerek doğrulmaya çalıştığımda bacaklarımı artık hissetmiyor gibiydim. "Burası çok kötü, burası cehennem." Burnumu çektiğimde bakışlarımı ona çevirdim. O da benim gibi sırtını duvara yaslamıştı, elleri kucağındaydı, bacaklarını öne doğru uzatmıştı, bakışları benim üzerimdeydi. Kapıdan vuran ışık yüzünün yarısını aydınlatıyordu fakat kabullenilemez bir şekilde yine gülümsedi. Sanki bana hep gülümseme sözü vermişti.

"Öyle," dedi. "Öyleydi," diye düzeltti. "Sen olunca o kadar da kötü gelmiyor."

Başımı iki yana salladığımda bir kez daha öksürdüm ve bakışlarımı pencereye çevirdim. "Verilen ilaçta ne var?" diye sordum.

"Bugün verileni bilmiyorum," diye net bir yanıt verdi.

"Peki bize ne yapacaklar?"

"Otopsi sonucuna kadar burada tutacaklar." Öyle sakindi ki alışık olduğu her halinden belliydi.

Köşedeki kameraya baktım, ardından bir kez daha pencereye döndüm. Marco'ya güvenmeyi seçtim, bu hata mıydı yoksa kazanç mıydı, zaman gösterecekti fakat fısıldayarak Tugay'a, "Otopsi raporunda her şey ortaya çıkacak," diye mırıldandım korkuyla. "Zehir anlaşılacak." Başımı iki yana salladım. "Tugay," dedim dişlerimin arasından. "Benden başka kimseden şüphelenmezler, buraya kilitleyecekler beni de."

Artık o kadar da soğuk değilmiş gibi geliyordu ya da vücudum o soğuğa alışmıştı. Tugay yüzüme bakmaya devam etti, gülümsemesi soldu ama gözleri gözlerimden ayrılmadı. "Çok korkunç. Kelepçeler bileklerimi acıtıyor, ağızlıkla insan gibi hissetmiyorum, duvarlar üzerime geliyor." Korkuyla başımı iki yana salladım. "Katlanılmaz bir yer burası, dayanamam, kaldıramam. Mahkûm olmak istemiyorum. Bu beni mahveder."

Tugay gözlerini bir an bile kırpmadı. Bakışları bileklerime kaydığında derin bir nefes verdi. O nefeste sanki burada geçirdiği seneler vardı. En kötüsünü yaşadığımı düşünürken çok daha kötüsüyle yüzleşiyordum, bir üstü olmaz dedikçe daha üstüyle sınanıyordum. "Zamanla alışıyorsun," dedi, sesinde keder vardı. "Hep aynı noktaya kırbaç yediğinde bir süreden sonra oradaki hücreler ölüyor, ilk kelepçelendiğinde bileklerin yanıyor ama sonra demir bile bileklerinde yer ediniyor. Çok soğuk ama vücudun bir süreden sonra buraya ayak uyduruyor, hatta öyle ki başta çok hasta olsan bile sonradan hasta olamıyorsun. Rutubeti sevmeye başlıyorsun çünkü bazı zamanlar sana gökyüzünün haberini veriyor." Omuzlarını silkti. "Ama merak etme, benim alıştıklarıma alışmayacaksın, bunun önüne geçeceğim."

"Nasıl?" diye sordum tedirginlikle. "Şu an dışarıda neler oluyor bilmiyorum, gökyüzü ne durumda bilmiyorum. Işık yok, çok karanlık." Dizlerimi karnıma doğru çekerken bileklerime baktım. "İnsan burada yaşayamaz. Sen bir de gülümsüyorsun."

"Ben bir de gülümsemiyorum," dedi sırtını daha fazla duvara yaslayarak. "Ben sana gülümsüyorum, ikisi arasında fark var."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde buranın korkunç olduğu kadar insana sabır kattığını da fark ettim fakat baskın duvarların, karanlığın, ışıksızlığın verdiği her etki kalbimin hızlı bir şekilde atmasına neden oluyordu. Çıtkırıldım değildim ama burası cehennemken sakin kal-

makta zorlanıyordum. "Nasıl gülümsüyorsun?" diye sordum. "Ya da nasıl dışarıda bir savaş yokmuş gibi davranabiliyorsun? Şu an burada..."

"Sevgili Avukat," dedi sözümü keserek. "Aylarını bu hücrede geçirdiğini düşün, burada değilken başka bir hapishanede. Her an bıçaklanma korkusuyla yaşadığını, durmadan işkencelere, hakaretlere maruz kaldığını düşün. Bu kadar da değil, güneşi görmediğini, yağmuru hissetmediğini." Kaşlarını kaldırdı imalı imalı. "Uyku uyuyamadığını, uyusan bile kâbus gördüğünü. Yetmezmiş gibi sol kolunu kaybettiğini, bazı günler yeniymiş gibi o kolun sızladığını, sırtında açık yaralar varken mikrop kaptığını, bazen haberin bile yokken bayıldığını, gözlerini açtığında belki de canını zar zor kurtardıklarını." Anlatırken kalbimin atışları hızlanmaya devam etti fakat bu kez acıyla atıyordu. "Kime dönüşürsün?"

"Ben," dedim yutkunarak. "Ben senin gibi gülümseyemezdim."

Tugay bir tepkiymiş gibi gülümsedi bana. "Çünkü senin Sevgili Avukat'ın yok," dedi yarı alaylı yarı ciddi.

Beni sakinleştirmeye çalışıyordu, geçirdiğim ya da geçireceğim atağın farkındaydı. Belki de uyurken bir kriz geçirmiştim bilmiyordum ama öylesine sakindi ki bu bulaşıcıydı.

"Dalga geçme benimle," diye çıkıştım. "Bütün bunların ortasında umutlu kalmak, gülümseyebilmek çok zor. Hatta aklının başında olması bile..."

"Aklımın başında olduğunu kim söyledi sana?" diye sordu. "Ya ölürsün ya yaşarsın derler mahkûmlara. Ortası yok. Yaşadım çünkü umudum vardı, umudu da ben yarattım." Çenesiyle beni işaret etti. "Bütün bunların ortasında inandığım biri vardı, o sendin. Ölmediysem umuttandı, güneşi gösterecek olmandandı." Başını omzuna doğru yatırdı. "Bütün bu cehennemin ortasında yaşadıklarım yerine sana gülümsemeyi tercih ediyorum çünkü kısıtlı zamanım var. Beş dakika seninle gülümsüyorum, beş dakika seninle dans ediyorum ve yine beş dakika seninle gökyüzü hakkında sohbet edebiliyorum. Bu bana canlı hissettiriyor. Savaş mı çıkmış? Çıksın amına koyayım, ne yapayım. Yirmi üç saat elli beş dakika bunu düşünüyorum zaten. Senin yanında düşünmeden de durabilirim." Gözlerimi kıstığımda, "Tüh," dedi alayla. "Küfrettim, gördün mü?"

Kendimi tutamayarak güldüm. Bu gerçekten tuhaftı ama o hücrede beni güldürebilecek bir ortam yakalamıştı. "Şimdi gerçekten

burada, belki saatler sonra beni mahkûm etmeyeceklermiş gibi flört mü edeceksin benimle? Aklımı dağıtmaya çalışıyorsun değil mi?"

"Flört etmek mi?" dedi alayla. "Ben seninle flört mü ediyorum?"

"E yani," dedim afallayarak. "Yani şey, biraz şeysin. Cümlelerin filan flört ediyor gibi, şey gibi..."

"Sevgili gibi mi?" diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. "O kadar da ileri değil."

Güldü, aynı şekilde karşılık verdim. "Aslında," dedi başını sallayarak. "Şimdi burada saatler sonrasını düşünmeden seninle birçok şeyi yapabilirim," dedi. "Çünkü hiç bu kadar uzun zamanımız olmamıştı." Delirmiş gibi ona baktığımda bir fare köşeden başka bir köşeye koştu. Sanki nerede olduğumuzu bize hatırlatmak istiyordu. "Nasıl flört edileceğini anlatabilirsin mesela bana."

Duraksadım ve bakışlarımı duvara çevirdim, ardından ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım. En azından ayaklarımdaki zincirlerin izin verdiği ölçüde. "Yani," dedim. "Bilmiyorum ki şimdi nasıl anlatsam..."

"Sevgili Avukat," dedi. "Eminim senin uzun uzun cümlelerin vardır bana nasıl flört edildiğini anlatabileceğin."

"Bana çok konuştuğumu mu ima ettin sen?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Öyleyse ben çok konuşmam."

"Asla," dedi katılarak. "Mesela bazen atladığın kısımlar oluyor. İnşa edilecek evinin duvarlarının renginden bahsetmedin, çok büyük eksiklik bu." Kaşlarım çatıldı, gülmeye başladı. O da bana yaklaştığında omzu omzuma dokundu. Bütün bunların ortasında heyecanlanmam o kadar saçmaydı ki delirecektim. "Nasıl flört edileceğini bilmiyorum ben, anlatsana."

"Biliyorsun," dedim. "Çünkü önceden bir sevgilin olmuş, hâlâ da seninle görüşmek istiyor." Tugay gözlerini devirdi, aynısını taklit ettiğimde omzuyla omzumu hafifçe itekledi. "Benden ne öğrenmek istiyorsun şu an?"

Tugay derin bir nefes aldı, ellerini havaya kaldırdı. Eldivenleri yoktu; protez eli ortadaydı. "Sadece anlat istiyorum," dedi kısık bir sesle. "Bahset bir şeylerden. Bir çiçeğin rengini saatlerce anlat mesela. Normalde umurumda bile olmaz ama sen o çiçeğin rengini dünya üzerinde var olmayan bir şekilde anlatsan bile hayal ederim. Öyle anlat bana."

Göz kırptığında bakışlarımı kaçırdım. "Ben çok konuşamam ama öyle..." dedim.

"Elbette," dedi. "Sen hiç çok konuşmazsın."

"Sen de çok konuşmuyorsun aslında," dedim. "Ama cümlelerin çok etkileyici ve bilmiyorum herkesle mi böylesin ama flört ediyorsun benimle. Bakma öyle, flört etmek diyorlar buna. Gülümsüyorsun mesela beni her gördüğünde. Şartlar ya da zaman fark etmiyor, bunu hep yapıyorsun. Mesela az önce kurduğun cümle çok flörtöz bir cümleydi, etkilemek için yapıyorsun değil mi?"

Nefes verdim. "Gözlerimin içine bakıyorsun, ilk günden beri bu böyle. Beni tehditle yanında tuttun ama çiçekler gönderdin. Hangi arada derede o tehdidi unuttuğumu bilmiyorum bile. Herkese mi böylesin? Yani bazen bütün bunların dışında tanışsak bana aynı şekilde mi davranırdın yoksa görünmez mi olurdum, diye düşünüyorum çünkü belli bir yaşıma kadar hep görünmezdim. Çocukken pek arkadaşım yoktu, üniversitede sayılıydı, lisede sevilmezdim. Bunları anlatmış olabilir miyim sana? Sanmıyorum. Ama her neyse. Küçükken kiloluydum, annem hep saçma sapan giydirirdi ama biliyor musun, pembe rugan ayakkabılarım vardı, harçlıklarımı biriktirip almıştım, hiç çıkarmazdım ayaklarımdan. Onlar hâlâ duruyor, çok seviyorum." Gülümsedim.

"Ben flört etmeyi hiç bilmiyorum çünkü hayatıma pek adam dahil olmadı, ya ben istemedim ya da onlar istemedi. Onlara göre sıkıcı olabilirim, hangi açıdan bakıyorlardı bilmiyordum ama..." Bakışlarım ona döndü. "Senin mesela sevgilin olmuş. Sevdin mi onu? Flört etmeyi biliyorsun, ona da mı böyle cümleler kuruyordun? Sana âşık olması normal, etkileyici bir adamsın bence. Yakışıklısın da. O kişi yakışıklılığın için mi yanındaydı acaba?" Dudaklarımı büktüm. "Aşk bu değil ama bence aşk bitmez. Âşık oldun mu ona?" Yeniden ona baktım ve sırıttığını gördüm. "Ne gülüyorsun?" Ve sonrasında bir şeyler dank etti kafama, boğuk bir nefes verdim. "Ben neler söyledim!"

Tugay gülmeye başladığında gözleri kısıldı, dudağının kenarında minik bir gamze oluştu. Kısık kahkahası hücreyi doldurduğunda utançla olduğum yere sindim. "Söylediklerinin hepsini aklımda tutmak için bin kez içimde tekrar etmem gerekecek şimdi," dedi gülüşünün arasında. "Bana yirmi üç saat elli beş dakikada uğraşacak bir şeyler verdin Sevgili Avukat."

"Of," dedim başımı önüme eğip bileklerime bakarak. Demir artık o kadar da canımı acıtmıyor gibiydi ya da aklımı dağıtmıştı çünkü kalp atışlarım da durağanlaşmıştı. "Çok saçmaladım değil mi?"

"Hayır," dedi Tugay direkt. "Hayatımda duyduğum en mantıklı cümlelerdi."

"Beni hep köşeye sıkıştırıyorsun ama dur orada," diyerek bakışlarımı ona çevirdim. "Sıra sana geldi."

"Teslim oluyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Mahkûmunum, istediğini yapabilirsin bana."

Gözlerimi kıstım ardından boğazımı temizleyerek "Neden ben?" diye sordum bir anda.

"Hımm," dedi Tugay alayla. "İşte bu soru çok klişeydi."

"Ciddiyim," dedim net bir sesle. "Zamanla her şeyi hatırlıyorum Tugay."

Yüzündeki gülümseme yavaşça durağanlaştı, bakışlarına bambaşka bir ifade oturdu. "Ne gibi?" diye sordu.

"Beni tanıyorsun," dedim başımı sallayarak. "Ne zamandan beri?"

Kısa bir an duraksadı. "Çok uzun zamandır," diye mırıldandı.

"Ne kadar uzun zamandır?"

Tugay güldü. "Pembe rugan ayakkabılarını bilecek kadar uzun zamandır desem?"

Gözlerimi devirdim. "Benimle dalga geçmekten vazgeç derdim," diyerek yüzümü buruşturdum. Tugay yine gülümsedi fakat cevap vermedi. "Bir hafıza kaybı yaşamadım, hayatımın bütün zamanlarını biliyorum. O zamanlardan tanışıyor olsaydık seni hatırlardım."

"Tanıştığımızı söylemedim," dedi başını sallayarak. "Tanıyorum dedim." Hızlı bir şekilde devam etti. "Hem hafıza kaybına gerek yok, çocukluğumuzdan büyüklüğümüze kadar hayatımıza birçok insan dahil olur. Bazıları aklımızda yer edinir, bazıları silinip gider."

Gözlerimi kıstım. "Silinip gittiğini düşünmüyorum." Tugay omuz silkti. "O mendili verdiğin ilk kişi bendim Tugay," dedim. "Ve sonra bana bıraktığın notları da hatırladım, özellikle kendi ellerinle yazıp bıraktığın notlardı onlar. Bir başkası için direnişi simgelerdi ama bizim açımızdan kişiseldi. Anlayabiliyorum, görebiliyorum artık. Seneler önce beni seçtin BL örgütü için. Neden?"

Yine dalgaya alarak, "Belki de süper kahraman olmanı istemişimdir," dedi.

Derin bir nefes verip, "Süper kahramanlar yoktur," diye çıkıştım. "Ve beni manipüle ediyorsun şu an."

"Sevgili Avukat," dedi kısık bir sesle. "Beni köşeye sıkıştırıyorsun şu an ama hayır, süper kahramanlar da biz istersek vardır."

"Sıkış," dedim baskın bir sesle. "Çünkü madem şu anı değerlendireceğiz, seni köşeye sıkıştıracağım."

Tugay'ın dudakları kavislendi. "Sanırım hücrede olduğumuzu unuttun," diye mırıldandı.

"Başlatma hücrene," dedim sert bir sesle. "Değiştirme lafı." Tugay yine güldü. "Nida beni tanıyor," dediğimde gülüşü silikleşti. "Onun da benim gibi lekeleri var, prenses olduğumuzu söylemişsin. Öyle bir masal anlatmışsın ki küçücük çocuğa lekelerini sevdirmişsin." Tugay gözlerimin içine baktı. "Küçük kız kardeşin bile beni tanıyor. Neden ben?" Üzerine bastırdım kelimelerin. "Neden?" diye sordum tekrar. "Bana bir cevap borçlusun bütün bu yaşadıklarım için."

Gözleri yüzümde gezindi, saçlarımda, boynumun açıkta kalan o kısmında, lekelerimin bir kısmı kapalıydı ama sanki yine de görüyordu. "*Vardır bir nedeni,*" dedi her zaman dile getirdiği gibi. "Öyle bir nedendir ki senden başka bir çarem yoktur Sevgili Avukat. Tek yolum, tek çarem, tek umudum, tek özgürlüğüm sensindir." Elini kaldırdı, parmakları zorlukla çeneme uzandığında başparmağı çenemi okşadı. Her ne düşünüyorsa şefkatle gülümsedi. "*Vardır bir izi,*" dedi. "Öyle bir izdir ki geçmemiştir hiç. *Vardır bir lekesi,* uğruna savaş çıkarılır. *Vardır bir hayali,* kâbusların ortasında rüyalar gördürür. *Vardır bir tutsaklığı...*" dediğinde eli yanağımda dolaştı, bakışları gözlerimdeydi. "Demir parmaklıkların çok daha ötesindedir."

Yutkunduğumda kalbimin bu kez heyecanla attığını işittim. Öyle bir atıyordu ki o da duyacak diye ödüm kopuyordu. Birkaç saniye tanıdım kendime ama hiçbir şey söyleyemeyecek durumdaydım. Yanağımdaki eli aşağıdaki elime uzandı, sol elimi kaldırdı protez eliyle, ardından avcumun içindeki yanık izinden yine öptü. Her öptüğünde iyileştiğimi hissediyordum, her öptüğünde özür diliyormuş gibi geliyordu o sera yangını için.

"Yine," dedim bir kez daha yutkunarak. "Yine aynı şeyi yaptın."

"Ne yaptım?"

"Dikkatimi dağıttın," dedim.

"Ne güzel," dedi Tugay. "Vaktimizi cehennemle değil, güzelliklerle geçiriyoruz işte."

"Ama bir hücredeyiz," dedim gerçekliğe dönerek.

"Ama benim hücremde çiçekler açtırdın sen," diye devam etti.

"Tugay," dedim başımı omzuma doğru yatırarak. "Karanlık, kötü, soğuk."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Artık ışıklar var, güneşli ve sıcak."

Gözlerim dolduğunda bir kez daha yaşananların ağırlığı omuzlarıma binmişti. "Bugün o adamı öldürmemeliydin."

"Biliyorum."

"Kurtuluşunu yok ettin."

"Biliyorum."

"Bir planın var mı?"

"Sayılır," diye yanıt verdi.

Bir anda protez elini tuttum. Bulunduğumuz yerden daha soğuktu ama geri çekmedim. "Bir idamı daha kaldıramam," dedim net bir sesle. "Bir daha aynı hislerle yaşayamam. Duydun mu? Kastettiğim sensin."

Tugay gülümsedi fakat bu kez kederliydi. "Yaprak sarması yapacaksan idama razı gelebilirim," dedi kırgın bir sesle.

Kendimi tutamayarak sertçe göğsüne vurduğumda bileğimdeki kelepçeler canımı acıttı. "Sakın bir daha bunu dile getirme çünkü komik değil." Bir kez daha vurduğumda hafifçe inledi ama gülümsemeye devam etti. "Özgür olduğunda, yani kurtulduğunda o yaprak sarmasını yapacağım, şu an değil."

Tugay gözlerini kocaman açtı. "Vay canına," dedi. "Yaşamak ve hemen özgür kalmak için çok büyük bir nedenim daha var. Senin ellerinden yaprak sarması yemek."

"Ve bana kafandaki o planları anlatmak zorundasın," diye uyardım sert bir sesle. "Çünkü ben sadece avukatın değilim, artık değilim." Kaşları havalandı. "O kurduğun örgütün başındayım, yanındayım, solundayım. Bütün kararlar benden de geçecek. Senin için senin karşında bile dururum. Yetmez, herkesin karşında durmasına neden olurum. Bakma öyle, yaparım bunu Tugay Demir Çeviker, bir an bile düşünmem."

"Bir kez daha tekrar eder misin?" diye mırıldandı. "*Ben sadece avukatın değilim* cümlesinden sonrasını duyamadım da." Kaşlarımı çattığımda güldü. "Bakma öyle, bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun."

"O halde sadakatle duyacağız birbirimize." Bu cümle çok hoşuna gitmişti. "Örgütle alakalı değiştireceğim bir şeyler var," diye mırıldandım. "Öncelikle neden saçlar kesiliyor? Bırak insanlar istediği gibi olsun. Saçları uzunken..."

"Avukat..." dedi Tugay başını omzuna düşürerek. "Orası bir örgüt, bir lunapark değil. Herkes tek tip olmak zorunda. Bazen kadınlar kadın olduğunu bile gizlemeli ve..."

"Hayır," diye ters bir tepki verdim. "Gizlemek zorunda değiller, bunu istemiyorum. Eldivenler, timsah, herkesin aynı siyah kıyafetlerle olması..." Başımı iki yana salladım. "Bunlara uymayacağım. Bir kere siyah değil, beyaz eldivenler takacağım, çiçekli elbiseler giyeceğim, saçlarımı da kestirmeyeceğim. Özgürlük için savaşılıyorsa herkes özgür olmalı."

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken devam ettim. "Belirli saatlerde eğitimler olacak ama gördüğüm kadarıyla orası askeriye gibi, insanlar nefes bile alamıyor, normali unutmuşlar. Normal zamanları da olacak. Yasaklar birbirimize zarar vermediğimiz sürece geçerli olmayacak, bırak insanlar duygularını yaşasın." Kaşları çatıldı. "Onlar senden çekiniyor, çekinebilirler ama korkmamalılar çünkü korkuyla yönetiliyoruz şu an. Acımasızlığa yer verilmeyecek, hatalar belirli ölçüde affedilecek."

Dudakları aralandı. "Can önemlidir, herkesi öldüremezsin. Bir ölüm listen var biliyorum, onların dışında keyfi ölümler istemiyorum." Burnundan nefes verdi. "Krallık'tan çalınan mallar ve paraların bir kısmına ben bakacağım, yürütme işi bende olacak."

"Avukat," dedi bocalayarak. "Bütün bunlar..." Afallamıştı. "Yani sen biraz fazla duygusal bakıyorsun," diye devam etti. "Ama örgütte duygulara yer yoktur, bu en katı kuralım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Duygulara yer yok mu sahiden?" diye sordum. "Sevgiye, merhamete, aşka. İnsan hissetmeden yaşayamaz Tugay, kalbimiz var. Kuralları yıkmaya çalışırken insanları başka kurallarla boğma."

Bu kez sessizliği çok daha uzun sürdü. En sonunda, "Kendime bile kural koyamıyorum ki," dedi ağzının içinde.

"Ne?"

"Diyorum ki," dedi başını sallayarak. "Üşenmesen köşkü boyatacaksın rengârenk."

"Boyatırım," dedim ciddiyetle fakat şaka yapıyordum. Yüzüme baktı anlayabilmek için, kaşlarımı kaldırdım. Bam telini bulduğumu, bütün bunların ardından bir tepki verebileceğini düşündüm fakat en sonunda yine güldü.

"Bahçesine çiçekler ekmeyi unutma o halde," dedi. "Çünkü sana her şey serbest."

Gözlerim kocaman açıldı. "Sadece şakaydı," dedim. "O kadar da değil. Zaten sen özgür olana kadar birbirimizden habersiz nefes bile almayacağız, her şeyden haberimiz olacak. Sen özgür kaldıktan sonra artık o örgütün başında olmama gerek kalmayacak."

"Bu da ne demek?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Özgür olduktan sonra artık ortak bir noktamız kalmayacak gibi görünüyor. Ne de olsa o örgüt sana ait ve..."

"Ne demek ortak noktamız kalmayacak?" diye sordu. "Bahçe yaparsan ben o bahçeye nasıl bakacağım?" Gülmeye başladığımda, "Ciddiyim," dedi. "Her neyse, bu kısımları düşündüm ben, sen hiç düşünme."

"Ne?"

Omuzlarını silkti. "Acaba dışarıda hava nasıldır?"

"Ne demek istedin?"

"Kar yağınca sular daha fazla birikiyor genelde," dedi yerdeki birikintiye bakarak. Ardından gözlerini kocaman açtı. "Sana çok önemli bir şey sormam gerekiyor, uzun zamandır aklımda."

Merakla, "Sor," dedim.

"Yüzmeyi seviyor musun?" diye sordu. "Geçen gün aklıma geldi."

Duraksadım, ardından sırıttım. "Bu nasıl aklına geldi?"

O da gülümsedi. "Öyle, hiç ummadığım bir anda aklıma geldi, bir kâbus gibiydi," dedi geçiştirerek. "Söylesene, seviyor musun?"

Hevesle başımı salladım. "Evet," dedim. "Denizi çok severim, açılmayı, ayaklarımın yere değmediği noktayı, dalmayı, hatta balıkları bile. Huzurlu hissettiriyor. Sen?"

"Çok severim," diyerek beni onayladı. Ardından bana baktı, derin bir nefes aldı, çok kısa bir an düşündü ve her ne düşündüyse "Başka zaman olmayabilir," diye mırıldandı. Sonra hızla kollarını başımın tepesinden geçirip kendini ve beni zorlayarak kucağına çekti. Vücudumun bir kısmı göğüskafesine yaslanırken, başım boynuna sokuldu. Bacaklarını öne uzattı, muhtemelen bileklerini acıtmıştı çünkü benimkiler de acıyordu ama umursamadım, o da umursamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Kolları daha sıkı dolandı, sağ elinin sıcaklığını belimde hissediyordum, tıpkı protezinin soğuğunu hissettiğim gibi. Parmak uçları, saçlarımın ucunda gezindi. "Tugay," dedim. "Hücredeyiz, izlenebiliriz, ne yapıyorsun?"

"İmkânsızlıklar imkân dahilinde," dedi günler önce dile getirdiklerimizi yineleyerek. "Kapat gözlerini, seni hücreden uzaklaştıracağım." Çenesi başımın tepesine dokundu, daha fazla sarmak isteyerek çekiştirdi ayak bileklerini ve kendini zorladı. Kalbinin atışı kulaklarıma dolarken kollarının arasında ufacık kalmıştım. Öyle sıkı sarılmıştı ki kollarının arasındayken bana hiçbir şey olmazmış gibi hissetmiştim.

"Tugay," dedim. Karnına denk gelen ellerim yukarıya tırmanırken Tugay kasıldı. Ardından parmaklarımın ucuna kalbinin atışları dokundu. "Hücredeyiz," diye fısıldadım. "Hücredeyiz ve sen bana sarılıyorsun."

"Hayır, deniz kenarındayız," dedi delirmiş gibi. "Kapat gözlerini ve yanıma gel."

Ne söylersem söyleyeyim ona karşı gelemeyecektim çünkü Tugay o an ne hissederse onu yaşamak istiyordu. Birkaç derin nefes aldım, ardından ben de gözlerimi kapattım ve anında babamın yüzünü gördüm. Gözleri kapalıydı, kanlar içindeydi, ayakları morarmıştı. Onu yakacaklardı. Peki ya şimdi ne oluyordu? Zehir ortaya çıkarsa yargılanacaktım. Titrediğimde Tugay'ın protez eli hafifçe sırtımda dolaştı.

"En çok kırmızı şarabı seviyorsun. Bak orada, denizin kenarında bir şarap şişesi, iki de kadeh var," dedi beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Üzerinde çiçekli elbise, saçların nemli, yüzünde gülümseme. Savaş bitmiş, mutlusun, hava..."

"Aydınlanmak üzere," diye adadım. "Sabah buz gibi denize girmişim."

"Üşümemişsin ama."

"Üşümemişim," dedim. "Çünkü güneş ısıtıyor ve sen varsın."

Gülümsediğini hissettim. "Flört ettin şu an benimle Sevgili Avukat."

"Öğreniyorum senden bir şeyler."

"Ben de öğreniyorum," dedi. "Senden. Her şeyi." Nefes verdi. Sırıttım. "Yaşlanmışsın," dedim alayla.

"Ne kadar yaşlanmışım?"

"Yetmişindesin."

"Özgür olayım derken ölmeyi unutmuşum," dediğinde kahkaha attım. "Hayır, küçülme beni yoksa ben de hayallerimle oynarım."

"Yoksa sen de beni yetmişimde mi hayal edeceksin?"

"Hayır," dedi ve beni daha sıkı sardı. Neredeyse kucağındaydım. "Daha fazla dayanamayarak öpeceğim seni."

Kalbim hızlandı. "Sınır bilmez, ukala, hadsiz, terbiyesiz bir cümleydi bu."

"Sevgili Avukat, daha önce sınırları siktiğimi söylemiş miydim?"

"Evet, küfrettiğin için üzülerek üstelik."

"O halde iki katı daha sikeyim sınırları, iki katı daha küfrettiğim için üzüleyim çünkü bu gerçekleşecek." Yutkundum. Bütün bu yaşananlara rağmen kalbimin hâlâ nasıl böyle atabildiğine ve nasıl hâlâ alevlenebildiğine anlam veremiyordum fakat hayalimde, orada, Tugay

sandalyede oturuyordu. Üzerinde beyaz keten bir gömlek vardı, saçları dağınıktı, gülümsüyordu ve elinde bir şarap bardağını tutarak beni izliyordu. Hayır, ayağa kalkıyordu, belime sarılıyordu, beni kendine çekiyordu. Lekelerim her yerdeydi, gözlerimdeydi, burnumdaydı, yanağımdaydı ve o öpüyordu. Hem de iğrenmeden.

"Tugay," dedim kısık bir sesle. "Bu bir özgürlük hayaliydi değil mi?" *Hayır Eftalya, bu senin avukatı olduğun müvekkilinle hayalin. Bu senin heyecanın. Değiştir bu hayali, sınırları asıl sen aşıyorsun.*

"Evet," dedi. "Neden sordun?"

"Hiç," dedim daha derinlere gömülürken. "Hiç. Öylesine sordum." Ve sanki o hücrede değildim, o koku yoktu, o soğukluk yoktu, o farelerin sesleri, o su birikintisi. Hiçbiri yoktu.

Kendimi hiç olmayacak yerde ama yine Tugay'ın yanında bambaşka bir dünyada gibi hissettim. Bir avukat değildim, o da Suç Kralı değildi. Ellerinde kan yoktu, savaş da direniş de. Biz sanki bütün bunların dışında tanışmıştık. Kalbimi attıran, heyecanlandıran, nefesimi kesen...

"Sevgili Avukat'ım."

"Efendim?" dedim uykulu bir sesle.

"Bu bir özgürlük hayaliydi," dedi. "Ve bil diye söylüyorum, özgürlüğüm sensin."

Gülümsedim, ardından bir hücrede, hayatımın boyunca ilk defa bir adamın kollarında uykuya daldım. O adam, herkesin korktuğu ama benim kollarında inanılmaz güven ve huzur bulduğum Tugay Demir Çeviker'di. Tedirginlikler uçtu, Tugay korku dolu kalp atışlarımı yok etti ve bunu kalbiyle gerçekleştirdi.

Bir çarpma sesi geldiğinde irkilerek gözlerimi açtım ve bir anda tanımadığım ellerin kollarımdan tuttuğunu fark ettim. Çığlık atmama bile fırsat bırakmadan bir el ağzımı kapattı. Sürüklenerek hücreden çıkarılırken Tugay'ın yüzünü gördüm, hemen karşısında Marco vardı. Tugay bana baktığında başımı iki yana sallayarak çırpınmaya başladım fakat Tugay sağ tarafını Marco'ya dönüp vurmasını bekledi. Marco sert bir yumruğu Tugay'ın yüzüne geçirdiğinde haykırmamı engelleyen ağzımdaki o kocaman eldi. Anlaştıkları gibi Marco Tugay'a işkence ediyordu. Tugay'ın benim işkencelerimi de üstlendiğini görebiliyordum.

Onun kollarında uyumuştum ama o uyumuş görünmüyordu; benim başımda beklemişti ve belki de ben uyurken bir plan devreye

girmişti. Şimdi beni tutup götürüyorlardı, nereye olduğu belirsizdi. Kâbus olabilir miydi? Ayaklarımı yere çarpmaya başladığımda arkamdaki kollar beni daha sıkı kavradı. Ardından merdivenlerden sürüklenerek çıkarıldım.

En sonunda adamın elini sertçe ısırdım. Ağzımdaki el gevşediğinde, "Bırak!" diye haykırdım bütün gücümle. Ona ne olacaktı? Bana ne olacaktı? Adam bu kez boğazımdan tutup çekiştirmeye başladığında nefesim kesildi. İki kat merdivenden sürüklenerek çıkarıldım, bileklerimi hissetmiyordum. Öyle büyük bir acı vardı ki nasıl geçeceğini tahmin bile edemiyordum.

En sonunda o tanıdığım koridora çıktığımızda mahkûmların çığlık seslerini işittim. Eskiden bu kadar çığlık yoktu. Mahkûmların sesi öyle gür çıkıyordu ki gözlerim acıyla doldu ve başımı iki yana salladım. Bir bez bebekmişim gibi sürüklenerek müdürün odasına götürüldüm ve kapıyı sertçe açıp beni bir koltuğa fırlattılar.

Başımı masaya çarptığımda acıyla inledim. Titremeye başlarken karşımda Başkan'ı, dört korumasını, iki yardımcısını ve sekreterini gördüm. Elbette hemen arkalarında Kerem Karaman da vardı. Müdürün odasının penceresine güneş çarpıyordu. Kaç gün geçmişti? Ne kadardır hücredeydim? Neler olmuştu?

Nefes almakta zorlanıyordum. "Neler..." dedim öksürerek. "Neler oluyor?"

Başkan ellerini masaya yerleştirdiğinde gözlerinin altındaki mor halkalar, dağınık saçları, daha fazla hantallaşan vücudu uykusuz geceler geçirdiğini gösteriyordu. Dışarıda durumların onlar için kötü, bizim için iyi gittiği anlamına geliyordu bu.

Hiçbiri bir cevap vermedi, ardından dışarıdan bağırtı sesleri geldiğini işittim. Adım haykırılıyordu. Tugay'ın adı haykırılıyordu. BL sesleri yükseliyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda insanların benim için buraya kadar gelmiş olmasının verdiği şokla ellerimi sandalyenin kollarına yasladım.

"Neler oluyor?" dedim bu kez daha sakin bir sesle.

O sırada kapı çalınmadan açıldı ve içeriye Marco girdi. Sağ elinde kan lekeleri vardı, silmek istememişti muhtemelen Başkan'a göstermek için. Elindeki kâğıdı Başkan'ın masasına yerleştirirken, "Ön otopsi raporları," dedi sağ elini ovuşturarak. Başkan, Marco'dan önce onun arkasındaki kendi adamına baktığında adamı da onayladı.

Başkan yırtar gibi kâğıdı açtığında dışarıdaki sesler yükseldi. Bakışlarını Marco'ya kaydığında ilk defa gergin bir şekilde durduğunu gördüm. elinde bir mandalina bile yoktu. Başkan üçe katlanmış kâğıdı açtı, ardından hızla okurken çenesi kasıldı, burun delikleri genişledi. Onun ardından Kerem ve iki yardımcısı da okudu. Tedirgin bir nefes verdiğimde Başkan'ın elleri yumruk oldu, gözleri bana döndü. Sonrasında ise Marco'ya, "Kaç doktor baktı?" dedi.

"Dört," dedi Marco. "Bir tanesi bizim doktorumuz, iki tanesi sizin doktorunuz, bir tanesi de bağımsız. Yurtdışından getirildi. Kesin sonuçlar değil ama kesine yakın olduğunu söylediler." Marco burnunu çekti, bana baktı ve yeşil gözleri kısıldı. "Bir problem mi var?"

"Doğru mu Yaman?" dedi Başkan. Kendi askerine soruyordu.

"Evet efendim," dedi Yaman. "Bizzat teyit ettirdim."

Başkan'ın bakışları bana döndü. "Sen ve o piç," dedi. "Nasıl hep dört ayak üzerine düşüyorsunuz?" Kaşlarım havalandı, Marco bir kez daha burnunu çekti. "Raporlarda kalp krizi olduğu yazıyor." Önündeki masayı bir anda öfkeyle dağıttı. "Kalp krizi olmadığı açık ama kalp krizi yazıyor!"

Dudaklarım birkaç saniyeliğine aralandı, hızla ifademi düzelttim. Başkan bu kez masadan ayrılıp sandalyemi sertçe çekti. O üzerime eğilirken, "Babacığım," dedim mutsuz bir sesle. "Öyle yüce bir adam ki Tanrı asaletiyle ölmesini isteyerek kalbini durdurdu demek ki."

"Sen..." dedi Başkan dişlerini sıkarak. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne münasebet *efendim*," dedim imalı imalı. "Tıp yanılmaz."

Yumruğunu kaldırdı, sıktı, ardından kükreyerek sandalyemi itti. O sırada Marco bir adım atarak sol tarafımda durdu. "Sizi mahvedeceğim," dedi Başkan. Delirmişti. İşaretparmağını kaldırdı. "Sen," dedi. "Özellikle sen. Artık kişisel olarak problemim var seninle Adnan Atalar'ın kızı."

"Ben sadece bir avukatım," dedim önüme gelen saçımı arkaya atarak. "Bu kadar kin beslemeniz çok yersiz." Marco ağzının içinde bir şeyler geveledeğinde gülmemek için homurdandığını anladım.

"Babanı," dedi Başkan. "Külleri bile yok olana dek yakacağım, bir mezarı bile olmayacak."

Kalbim sızladığında oturduğum sandalyeden kalktım. "Ruh mezarlıklara sığmaz zaten," dedim çenemi kaldırarak. "Neyse ki huzur

içinde bir ruhu olacak." Bileklerimi uzattım. "Adaletli merhametli Başkan, kelepçelerimi açar mısınız? Ben suçsuzum."

"Gitgide o piç kurusuna benziyorsun," dedi Kerem arkasından ama çıkan sonuca şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Sen de gitgide şerefini kaybediyorsun," dediğimde Kerem bulunduğu yerden çıktı ama Marco elini öne uzatıp onu durdurdu ve işaret parmağını iki yana salladı.

"Burada sadece Başkan'ın sözü geçer. Bana emanet edilen avukata dokunursan bu kez seni mandalina gibi soyan ben olurum Küçük Adam."

Başkan elini kırlaşmış ve dökülmeye başlamış saçlarına geçirerek arkasını döndü. "Serbest bırakın," dedi askerlerine. "Şimdilik."

Gülümsedim. Arkamdaki askerlerden bir tanesi ilk önce ayak bileklerimdeki zincirleri açtı, ardından kelepçeleri çıkardı. Bileklerimin kan topladığını ve yara olduğunu görebiliyordum. Demiri çıkarırken acıyla nefes verdim ve soyulan ellerime baktım. Ve o an, beyaz lekelerimin ellerimin tersinde de çıkmaya başladığını gördüm.

Başkan omzunun üzerinden bana baktığında geriye doğru bir adım attım, benimle beraber Marco da adımladı. "Eftalya Atalar," dedi Başkan. "Burada bitmedi."

"Kesinlikle," derken başımla ciddiyetsiz bir selam verdim, ardından kapıyı açıp çıktım. Benim ardımdan Marco da çıktı. Kapıda bekleyen Javier'i ve yanındaki Başkan korumasını gördüm. Bir an bile duraksamadan çıkışa değil de hücrelerin olduğu kısma ilerlediğimde Marco kolumu tutup, "Hey," dedi. "Yanlış yere gidiyorsun."

"Biliyorum," dedim yürümeye devam ederken. "Hücreye gideceğim, Tugay orada kalamaz."

Bu kez Marco daha sertçe kolumdan tutup beni durdurdu. "Dur artık," dedi baskın bir sesle. "Şu an değil."

Başımı iki yana salladım. "Ona işkence çektirecekler, engeller koyacaklar, bir şeyler..."

"Dur," dedi Marco sözümü kesip baskın bir sesle. "Dur çünkü zaten hepimizi yeterince zor duruma soktun." Kaşlarımı çattım. "Senin delinin istediği, örgüte teslim edilmen. Peşinde koşturduğun adam bir Suç Kralı, kendi başının çaresine bakamasa bu zamana kadar nefes almazdı. Dur, nefeslen ve yoluna bak." Yolumu sertçe değiştirdi. "Ve bu taraftan yürü, çıkışa. Bak, hayranların seni bekliyor."

Duraksadım ve ona baktım fakat öyle ciddi gözlerle beni izliyordu ki Javier bile geri adım atmak durumunda kalmıştı. "Yardım mı ediyorsun yoksa karşıt görüşte misin, anlamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak fakat hücreden beni vazgeçirebilmişti çünkü gitsem bile yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Beni boşu boşuna o hücreye kapattıkları yetmez gibi şimdi de onu..."

Marco gülmeye başladı. "Boşu boşuna mı?" diye sordu imalı imalı. "TDÇ haklıymış, senin hiç ortan yok."

Boğazımı temizleyip çıkışa doğru yürümeye başladım. Marco iki koca adımla yanıma geldiğinde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Cebinden bir mandalina çıkarırken imalı imalı bana baktı. "Bana olan borçlarınız artıyor," dedi. "Ne şekilde teşekkür etmeyi düşünüyorsun Avukat?"

"Anlamıyorum," dedim boğazımı temizleyerek.

"Anlıyorsun," dedi mandalinayı soyarken. Yanımızdan geçen herkes, benden ve Marco'dan korkarak ilerliyordu. Onlardan korkmalarına alışıktım ama artık benden de korkuyorlardı, bu çok tuhaftı. Bir parça ağzına attı, damağında eritti, derin bir nefes verdi sonrasında bana da uzattı. "Babanı zehirlediğini biliyorum Avukat. Onu sen öldürdün." Gözleriyle mandalinayı işaret etti. "Yesene, gerçekten vitamine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bakışlarım Javier'e kaydı, şaşkınlıkla ve saygıyla bana bakıyordu. "Bunu kanıtlayamazsın," dedim.

"Öyle bir kanıtlarım ki aklın şaşar," dedi direkt. "Fakat canım kanıtlanmasını istemedi, size yardım ettim, kanıtları yok ettim." Bir baş hareketi yaptığında Javier cebinden iki küçük kum saati çıkardı. Ölüm Timi için kum saati birinin öleceği zamanı simgeliyordu. O insanlara kum saati verilirdi, bu onlara ölümün yakın olduğunu gösterirdi. İki kum saati de dolmak üzereydi. "Krallık'ın doktorlarına elveda demeye hazırlanıyoruz, bizim doktor zaten bize ait, yurtdışından gelen de yalan evraklarla doktor yaptığımız bizim timden biriydi zaten." Mandalinaya yüzünü ekşiterek baktı. "Bu mandalinaların da zamanı bu sene erken geçiyor gibi, canımı sıktı bu durum."

Kum saatlerine baktım. Hemen hemen üç dakika sonra o doktorların öleceğini gösteriyorlardı. "Onların ölmesi şüphe çekmeyecek mi?" diye sordum.

Marco omzunu silkti. "Çeker elbette ama ecel bu. Tıpkı baban gibi bir anda ecelleriyle ölürler." Yeşil gözlerini kocaman açtı. "Belki de

bir suikastla patlarlar. Bilemiyorum." Bir kez daha mandalinayı bana uzattı. "Umut et de babanı çabucak yaksınlar Avukat yoksa ikinci bir otopside borcun ikiye katlanacak."

Bir şey söyleyecek gibi oldum, ardından susup etrafıma bakındım. "Bunu Tugay biliyor mu?" diye sordum.

"Elbette," dedi Marco. "Borçlarınız katlanarak artıyor demek bu da." Elimi çekti, avcuma yarım bir mandalina yerleştirdi. "Ye şunu, bayılacak gibisin. Hayranlarının karşısına ceset gibi çıkma."

Şaşkınlıkla avcumdaki mandalinaya bakarken, "Neden yardım ediyorsun?" diye sordum.

"Mandalina ye diye," dedi. "Mis gibi vitamin."

"Of," dedim. "Onu kastetmedim."

"Sır, bağlılığı getirir," dedi Marco. "Sizi kendime bağlıyorum."

"Bu kötü bir şey," diye mırıldandım.

"Beni gerçekten tanırsan iyi bir şey," diyerek havaya bir parça mandalina attı ve ağzıyla yakalayıp çiğnedi. "Ve söylemeden geçemeyeceğim, öz babanı öldürdün Avukat ve bu yükle yaşarsın ama nasıl yaşayacağını zaman gösterecek çünkü bilirim bu hissi. Çürütür, çürürken vicdan azabı çekersin."

Kendimi savunmaya ihtiyacım varmış gibi, "Başka çarem yoktu," dedim.

"Evet," dedi onaylayarak. "Kastettiğim çareler değil, cesaretindi." Parmaklarını emdiğinde yutkundum. "Cesaret insanı hangi yollara sürükler, bilemezsin. Dönüştüğün kişiden sen bile korkacaksın. Bana sorarsan harika ama umarım sen, seninle yaşamayı seversin."

Geriye baktım, çıkış kapısına, ardından elimdeki mandalinaya. Bir parça koparıp parmaklarımın arasında çevirerek, "Artık daha sık karşılaşacağız Marco," dedim kendimi tutamayarak.

"Neden?" diye sordu. "Yoksa daha fazla insan mı öldüreceksin?"

Mandalinayı ağzıma attım ve yavaşça çiğnerken, "BL örgütünün lideriyim artık," dedim ve arkamı dönüp mandalinanın kalanını ona attım. "Ve bu yolun sonuna kadar ilerleyeceğim. Bak, sana yeni bir sır verdim. Ayrıca aramıza katılmak istersen kapım sana da açık. Bu açık bir teklif, belki de bir teşekkür." Marco mandalinayı havada tutarken ilk defa büyük bir şaşkınlıkla bana baktı. "Ve haklısın," dedim. "Mandalinanın tadı gerçekten kötü. Daha iyisini istiyorsan bir mandalina ağacı dik ve kendi işini kendin gör."

Dış kapıya doğru yürürken bana eşlik eden Javier'di, Marco geride kalmıştı. Ben dış kapıya doğru yaklaştıkça tanıdık yüzleri görmeye başladım. Sinan oradaydı, kapının önünde bekliyordu, yanında Gamze vardı, Ufuk arkalarında duruyordu. Bir polis ve asker barikatı Ada Hapishanesinin önünde siper olmuştu.

Derin bir nefes aldım, bakışlarım Javier'e kaydı. "Seni de davet ediyorum," dedim gülümseyerek. "Örgüte."

"Sana büyük saygı duyuyorum," dedi Javier dakikalardır ağzındaki baklayı çıkararak. "Sadece bunu söylemek isterim. Harika bir kadınsın."

Gülümserken çenemi havaya kaldırdım, omuzlarımı da. Üzerimdeki o siyah matem elbisesi parçalanmıştı, çorabım yırtılmıştı, saçlarım kirlenmişti, berbat görünüyordum ama bütün bunları umursamadan dışarıya doğru bir adım attığımda insanların gözleri direkt beni buldu. Pankartların üzerine BL cümleleri, benim adım ve Tugay'ın adı vardı. Hepsi siyah eldivenler takmıştı. Beni alkışlamaya başladılar, ardından ıslıklar duyuldu. Sinan yanıma geldiğinde diğer tarafa Ufuk geçti ve beni yürütmek istediler. İnsanların alkışları artıyordu. Hiçbirinin gözünde nefret yoktu, aksine direniş vardı.

Biri gür bir sesle bağırdı: "Adnan Atalar'ı biz yaşatacağız Eftalya Atalar!" Gözlerim doldu. Bu kez acıdan değildi, gururdandı. Başka bir ses ona destek çıktı. Ardından hepsi benim farkında bile olmadan oluşturduğum selamı verdiğinde Sinan'ın eli belime sarıldı, beni aracıma doğru yürütmeye başladı.

"Eftal," dedi Sinan endişeyle. "Günlerdir yoksun. Özür dilerim, çok özür dilerim, hiçbir şey yapamadık." Gür sese rağmen bağırarak benden özür diliyordu. "Öyle gizli bir şekilde yönettiler ki engelleyemedik. Adnan amca adına çok üzgünüm, ona ne olduğu hakkında..."

"Ben öldürdüm onu," dedim sözünü yarıda keserek. İçimde yaşayarak değil, defalarca dile getirerek gerçeklerle yüzleşecektim. "Yemeğine zehir koydum Sinan. Bunu istiyordu."

Sinan'la aramızdaki o sır, bunu gerçekleştirmiş olmam adımlarının sarsılmasına neden olurken Ufuk koşarak arka kapıyı açtı. Kendimi arabanın içine attığımda insanların haykırışları bir türlü dinmiyordu. Sürücü koltuğuna Ufuk geçti, Gamze yolcu koltuğuna yerleşti, ardından Sinan'la biz bindik. Sinan yanıma oturdu. Araç hareket ettiğinde kalabalık çevremizi sardı, onların arasından çıkmamız neredeyse beş

dakika sürdü. Ada Hapishanesinin çevresindeki duvarlarda onlarca BL cümlesi yazdığını gördüm.

Sola, diğer sokağa döndüğümüzde Sinan'la göz göze geldik, haykırışlar geride kaldı ve Sinan beni kollarının arasına çektiğinde ben de ona kocaman sarıldım. Başım omzuna gömülürken derin bir nefes verdim, geri aldığımda kaburgalarımın battığını hissettim. Sinan ve benim nefeslerimden başka hiçbir şey yoktu, olamazdı da çünkü diğerleri de ne yaptığımı duymuştu.

Tam o sırada bir patlama sesi geldi. Bu sessizliği bölen patlama bizden değil, kalabalıktan da değil, arkadaki bir arabadan gelmişti. Ufuk direksiyon hâkimiyetini kaybetti, dengesi sarsıldı. Hemen arka camdan baktım. Kalabalığın metrelerce ötesinde bir araba patlamıştı, adımı haykırıyorlardı. Gökyüzü isin rengini alırken ateş de gitgide yükseldi, şehir tamamen savaş alanıydı.

"Ne oluyor?" dedi Gamze, Ufuk'a bakarak. "Bu bizim işimiz değildi."

"Ölüm Timi," dedim bir an bile düşünmeden. "Kum saatinin süresi doldu, doktorlar o arabanın içindeydi, gösteri tamamlandı."

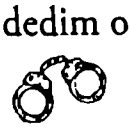
"Ne?" dedi hepsi bir ağızdan fakat tek tek açıklayamadan bakışlarımı cama çevirdim. Bileklerimde yanma vardı, ellerimde titreme. Bütün bunların dışında camdaki yansımada gördüğüm yüz sanki bambaşka birine aitti. Fiziksel olarak da değişmiştim, camdaki yansımamdan beyaz lekelerin çeneme ulaşmaya başladığını görebiliyordum.

Tugay bu yüzden çenemi okşamış, bunu yaparken yepyeni birini görüyormuş gibi gülümseyerek izlemişti. Sanki bana daha fazla hayran kalmıştı.

Birkaç gündür çektiğim acı o lekelerin neredeyse bütün vücuduma yayılmasına neden olmuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Sinan dayanamayarak. Hepsi neler olduğunu merak ediyordu fakat ne kadar dağılmış görünüyorsam bunu sormaktan bile çekiniyorlardı.

Derin bir nefes aldım, bakışlarımı Sinan'a çevirdim. "Artık BL örgütünün sadece bir lideri yok," dedim ortaya. "Diğer lider de benim."

Üç gün sonra...

Aynalar yalan söylemezdi. Aynada gördüğüm Eftalya Atalar da. Babamın ölümünün ardından dört, o hücreden çıktığım günün ardından

üç gün geçmişti. Bugün babamı yakacaklardı ve o yangına davetliydim. Babamın ruhunun yanımda nefes aldığını hissedebiliyordum.

Aynadaki yüzüme, ardından boynuma baktım. Sonra da Tugay'ın bana hediye aldığı o çiçekli elbiseye. Bir gün lider olmayı kabul edersem giymemi söylemişti ve o elbiseyi giymiştim. Göğüs kısmı açıktı. Leke artık bütün gerdanımdaydı, boynumdaydı, çenemdeydi, gizlemesi mümkün bile değildi. Saçımın önünde bir tutam beyazlık vardı, elimin tersindeki lekeler de çoğalmaya başlamıştı.

Değişmiştim. Acı değiştirmişti, cesaret değiştirmişti, girdiğim yol beni değiştirmişti ama kalbim hâlâ aynıydı, hiç değişmemişti.

Makyaj masasının üzerindeki beyaz eldivenlere uzandığımda gülümsedim. Onların siyah, benim beyaz eldivenlerim olacaktı. Bunun nedeni farklılık değildi aslında, Tugay en sevdiği rengin beyaz olduğunu söylemişti.

Eldivenleri elime geçirdim. Sol eldivenin tersinde timsah simgesi vardı, parmağım o kabartının üzerinde gezindi. Saçlarımı geriye doğru atıp ayaklarıma topuklu botlarımı giydim. Boğazımı temizledim, derin bir nefes aldım ve köşkteki odamdan çıktım. Herkesin aşağıda beni beklediğini biliyordum.

Üç gündür Sinan'la iki kelime dışında konuşmamıştım, Giray'ı neredeyse hiç görmemiştim, büyük ihtimalle yaşananlardan kendini sorumlu tutuyordu engelleyemediği için. İlaçlarla uyuduğum üç günün ardından karşılarına çıkmaya hazır olduğumu hissediyordum.

Merdivenin son basamağına geldiğimde hepsinin her şeyden haberi olduğunu biliyordum, bir kez daha anlatmaya mecalim yoktu ve onlar da beni sorgulamazdı, bunu biliyordum.

Hâlâ tam olarak yemek yiyebildiğim söylenemezdi ama gücümü az da olsa toplayabilmiştim. Başımı eğip üzerimdeki Tugay'ın aldığı o çiçekli elbiseye baktım, yüzümü güldüren tek an buydu. Bu elbise benim için büyük bir hediyeydi. Özgür hissediyordum, ait hissediyordum ve bir o kadar da gerçek. Eftalya Atalar kalbimde can buluyordu bütün o çoğalan lekelerine rağmen.

Saçlarımı bir kez daha arkaya atarak büyük salona girdiğimde örgüttekilerinin bir kısmının masanın çevresinde olduğunu, az bir kısmın da odaya dağıldığını gördüm. Fakat yirmi dokuz kişi de odadaydı. Önemli bir toplantı vardı.

Ben içeriye girdiğimde birkaç kişi ayağa kalktı. Giray oturduğu sandalyeden bana baktı. Hepsinin üzerinde siyah üniformaları, postalları

ve başlarında kar maskeleri vardı. Her an bir operasyon olması ihtimaline hazırlardı. Benim bu tarzıma ise hazırlıksız oldukları belliydi.

Hazırlıklı olan kişiler, en yakınımda tuttuğum Ufuk, Giray, Sinan, Defne, Red ve Gamze olmuştu. Diğerleri siyah üniformalarıylaydı, ben çiçekli elbisemle zıt bir şekilde duruyordum.

Masaya doğru yürümeye başladığımda diğer oturanlar da ayağa kalktı saygıyla. Giray sandalyesini geriye doğru çekti, masanın diğer ucundan bana bakarken o da yavaşça ayağa kalktı. Sonra ise kalbimi sızlatarak utançla gözlerini kaçırdı. "Avukat," dedi. "Baban ışıklar içinde uyusun."

"Teşekkür ederim Giray," dedim içten bir sesle fakat kaçırdığı gözlerinin bana dönmesini sağlayamadım. "Herkese teşekkür ederim," dedim kalabalığa doğru. "Hepinizin ne hissettiğini biliyorum ama yapacağınız hiçbir şey yoktu, kendinizi suçlamayın." Giray'ın çenesi kasıldı, ellerini arkada birleştirdi, başını önüne eğdi. Defne ona bakarken başını iki yana salladı.

Masanın diğer ucuna gittiğimde ellerimi birbirine sürttüm, ardından tam ortada duran çiçekleri gördüm. Uzun zamandır Tugay tarafından bana gönderilmeyen ama şimdi hazır bir şekilde orada duran çiçekler. Yine sürpriz yapmıştı.

"Sanırım," dedim kısık bir sesle. "Herkes neden burada olduğumu biliyor şu an."

"Evet," dedi Giray aynı şekilde durarak. "Teklifi kabul etmişsin." Bakışlarını masadan ayırdı, gözlerime baktı, ardından önündeki kâğıt parçasını bana doğru uzattı. "Uzun zamandır dolapta çürüyen o sözleşme," dedi. "Çok önceden hazırlamıştı senin için."

Kaşlarımı kaldırırken gülümsedim. "Yine bir sözleşme mi?"

"Sanırım amacı bu kez daha farklı," dedi Giray, ardından masanın çevresinde dolanıp yanıma geldi. "Diğer imzaladığına ekstra bir madde daha ekledi, bir de lider olduğunu belirtiyor tabii." Kâğıdı önüme itti, altında Tugay'ın imzasını gördüm. Bütün maddelere baktım, ilk imzaladığımla aynıydı fakat eklenen madde başımı iki yana sallamama neden oldu. Beni önceden bile bu kadar iyi tanıması korkutucuydu.

Kurucu isteyene kadar lider bu yoldan dönmeyecektir, yazıyordu. Ona özgürlüğe kadar seninleyim diyeceğimi bilerek ve belki de sonradan ekleyerek bu maddeyi iliştirmişti. O isterse gidebilecektim, o istemezse sonsuza kadar BL'ye bağlı kalacaktım.

Sadece bir imzaydı; ona karşı gelebilir, bütün maddeleri yok edebilirdim. "Giray," dedim. "Ben de bir madde eklemek istiyorum."

Giray kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla. "Bunu istemez," dedi omuzlarını silkerek.

"Ama ben isterim," dedim başımı omzuma doğru indirerek. "Ve Tugay karşı gelemez çünkü benim de söz hakkım var."

Örgüttekiler kendi arasında konuşmaya başladığında Giray bakışlarıyla onları susturdu. "Avukat," dedi kısık bir sesle. "Kesinlikle böyle bir şeyi onaylayacağını düşünmüyorum." Nefes verdi. "Bak, zaten yeterince kendimi kötü hissediyorum, bir de bunu yaparak benim önüme set kurma." Başını iki yana salladı. "Bu sadece bir kâğıt parçası biliyorsun, önemi bile yok. Sözlerimizin yazılı hali, o maddeyi..."

"Giray," dedim baskın bir sesle. "Ne istiyorsam o. Bu benim problemim, karşı gelecekse de bana gelecek."

Giray stresle boynunu çıtlattığında elini saçlarına geçirdi, ardından masanın üzerindeki kalemi aldı. "Söyle," dedi net bir sesle. "Söyle de mahvet beni."

Ben ve Giray'ın kâğıdında aynı madde vardı: *BL örgütünden birinin canına zarar gelirse BL örgütünün kurucusu bunu canıyla öder.*

"Yaz," dedim başımı sallayarak. "*Kurucu Tugay Demir Çeviker'in canına zarar gelirse Lider Eftalya Atalar bunu canıyla öder.*"

"Avukat," dedi Giray kalemi sıkıca tutarken. "Deliye dönecek. Bunu asla kabul etmez."

"Edecek," dedim. "Bu aptal sözleşme onun sözlerinin imzası ya, işte o da kabul etmiş olacak, biz nasıl kabul ediyorsak."

Giray başını iki yana salladı. "Yapma," dedi karşı gelerek. "Gerçekten bu onu delirtir. Seni geç, beni affetmez."

"Beni tanıyor Giray," dedim. "İnadımı da öyle. Yaz yoksa ben yazacağım, her türlü bunu yapacağım. Onun canı bana, benim canım ona emanet olacak. Böylelikle bir aptallık yapmasının önüne geçeceğim, canımı önemsiyorsa."

"Gerçekten," dedi Gamze kendini tutamayarak. "Bu kadın bir başka dostum, tadı bile başka."

"Sikeyim," dedi Giray kâğıda dönüp hızla yazarken. "Sikeyim, buraya düştüğüm günün sabahını sikeyim. Keşke gerçekten ölseydim."

Sertçe maddeye nokta koyduktan sonra kâğıdı önüme itti, kalemi de üzerine koydu. Gülümsedim, başımı salladım, ardından bir an bile

düşünmeden sol alt kısma imza attım. Sonra masanın üzerindeki çiçeklere uzandım.

Saksıda lilyum çiçeği göndermişti ve emindim, bunu da çok uzun zaman önce hesaplamıştı. Lilyum *umudu ve güveni* simgelerdi, konuştuğumuz her kelimenin karşılığıydı. Üzerindeki minik zarfı elime aldığımda heyecanla açtım ve minik bir notla karşılaştım.

"Ait olduğun yere hoş geldin Sevgili Avukat'ım,

Bu notu yazdığım anlarda henüz tanışmıyoruz bile ama o günü görebiliyorum ve sen geleceklen bana gülümsüyorsun. Yanındaysam o gülümseyişini bana gönder, güveni hissedeyim. Hâlâ mahkumsam gülüşünü gizle, bana sakla ki kendimi özel hissedeyim. Kalplen saygılarımla ve koşulsuz sevgilerimle suç ortağım. Karanlıkların ortasında güneşi göstereceğine değil, güneşim olacağına inanıyorum.

Özgürlüğümüze!

TDÇ"

Gülümsedim, gülümseyişim hepsine yansıdı, ardından notu masanın üzerine koydum. Herkesin bakışları bana döndüğünde büyük bir saygıyla selam verdiler. Ellerimi masaya yerleştirdim ve öne doğru eğildim. "Başlıyoruz," dedim otoriter bir sesle. "İlk görevimiz Tugay Demir Çeviker'i özgürlüğüne kavuşturmak."

18
KAR KRALİÇESİ VE ATEŞ KRALI

Sekiz sene önce...

Müzik seslerinin hiç susmadığı, insanların doyasıya dans edebildiği, düşüncelerin daha rahat ifade edildiği, azınlıkların sesinin o kadar da yükselmediği bir zamandı.

Gençler gerçekten gençti ve gençliklerini yaşayabiliyorlardı.

Fakat statüler, seviye farkları, ayrımlar başlamıştı. Öyle ki bulundukları bar sadece ülkenin ileri gelen iş insanları, milletvekilleri, başkanları, bakanları ve onların aileleri için ayrılmış bir yerdi. Her türlü yasal olmayan işler o barda döndüğünden halktan insanlar oraya giremiyordu.

Sol tarafta kendini kumara vurmuş milletvekillerini görebildiniz, sağ tarafta evli oldukları halde başka kadınlarla gününü gün eden iş insanlarını da. O bardan sır çıkmazdı; telefonlar bara girmeden önce alınırdı, fotoğraf çekmek katiyen yasaktı. Konuşulsa bile kanıt olmayacağı için iftira olarak kalırdı.

Barda o güne özel bir maskeli balo vardı. Yılbaşı için. Kimileri kostümle gelmişti, kimileri takım elbiseleriyle, kimileri de iş kıyafetleriyle ama herkesin yüzünde bir maske vardı. Gece on ikiyi vurduğunda herkes maskelerini çıkaracak, köşedeki ateşin içine atacaktı. Yeni senede dürüstlüğün galip geleceği, herkesin kendi yüzüyle gerçekleri konuşacağı anlamına geliyordu bu.

Elbette bu sadece bir şovdu. O bardaki birçok insan dürüstlükten oldukça uzaktı.

Ve o bar, seneler sonra BL örgütü tarafından fişlenene kadar açık kalacaktı. Birçok milletvekili, birçok iş insanı ortaya dökülen kanıtların ardından maskeleri düştüğü için ya ülkeyi terk edecek ya da tutuklanacaktı.

Yeni yıla saatler kalmıştı. Giray Pusat Çeviker ve Tugay Demir Çeviker o barda yeni yılın gelişini kutlayacaklardı. Normal şartlarda Giray için her gün yeni yıl tadındaydı, yüksek ses müzikten, dans etmekten, sarhoş olup bir kaldırımda uyuyakalmaktan keyif alırdı ama aynısı ikizi Tugay için geçerli değildi.

Soğuk olduğundan ya da eğlenceli bir adam olmadığından değildi. Yüksek sesten hoşlanmıyordu, alkolün aklını bulandırdığını düşünüyordu

ve tanımadığı insanlarla aynı masaya otururken güven sıkıntısı yaşıyordu. Sosyalleşmek pek sevdiği bir şey değildi, çocukluğundan beri bunu aşmaya çalışsa da hâlâ sıkıntılar çekebiliyordu.

Yuvarlak masada yirmiden fazla insan oturuyordu, kahkahalar havada uçuşuyordu ve herkesin kafası güzel sayılırdı. Gelecekte o masada oturan kişi sayısı beşe inecekti çünkü bazıları Krallık'a başkaldırdığı için suikast sonucu öldürülecekti, bazıları da ülkeyi terk edip gidecekti.

"Bu şişeyi tek nefeste içmezsem sülalemi siksinler," dedi Giray gülerek. Elinde koca bir bardak birayı tutuyordu. "Var mı benimle iddiaya giren?"

"Giray yeter," dedi yanındaki kız kıkırdayarak. Tugay kızı tanımıyordu. Giray bu kızla da evleneceğini söylemişti, iki gün sonra ayrılacaklarına emindi Tugay. "İçmekten kör olacaksın."

"Oğlum ne cesaretsiz insanlarsınız lan," dedi Giray masaya doğru. "Kalmış şurada yeni yıla on beş dakika, kafası normal girenin aklını sikeyim." Giray'ın gözleri kocaman açıldı, Tugay'a bakıp sırıttı. Tugay ise dik dik ona bakıyordu. İkisinde de siyah maskeler vardı, burunlarına kadar kapatıyordu. İkisi de simsiyah takım elbiselerini giymişlerdi, Tugay'ın gömleği beyazdı. Giray ise farklılık olsun diye maskesinin köşesine sarhoş olduktan sonra kelebek çizdirmişti çünkü kelebekler tuhaf bir şekilde en sevdiği canlılardı. "İkizim hariç tabii ki."

"İkizin pek keyif alıyor gibi değil," dedi köşedeki kız. Adı Derya'ydı, masaya oturduklarından beri gözlerini Tugay'dan alamıyordu. "Baksana, bir bardağı bile bitiremedi."

"Başım ağrıyor sadece," dedi Tugay bardağı kaldırıp Derya'nın bardağına vurarak. "Bu tür eğlenceleri pek sevmem."

"Yaşlı gibi konuştun," dedi Derya. "Hep somurtuyorsun, güldüğünü hiç görmedim." Sandalyesini çekti, elini çenesine yerleştirdi ve Tugay'a biraz daha yaklaştı. "Pilot olduğunu duydum, çok havalı ama tehlikeli bir yandan da." Nefesini verdi, bordo maskesini düzeltti. "Neden bu mesleği seçtin? Hayalin miydi?"

Tugay bardağın kenarıyla oynarken omuzlarını silkti. "Gökyüzünü seviyorum."

"Tek neden bu mu?"

"Sayılır." Birkaç yudum içti, cebinden sigara çıkarıp yaktı, ardından Derya'ya baktı. "Sen ne iş yapıyorsun?"

Derya hevesle, "Gazetecilik okuyorum," dedi. Sapsarı saçları, uzun boyu, mavi gözleri vardı. Üzerine kırmızı bir elbise giymişti, birçok kişi

için fazlasıyla çekici bir kadındı. "Bir buçuk sene sonra mezun olacağım." Gözlerini kıstı. "Bir pilotla röportaj yapmak istersem sana gelirim."

Tugay kaşlarını kaldırdı. "Yani sen biraz da kara kutu musun?" diye sordu. Derya anlamadı. "Birçok kişinin gazetelere bile verilmeyen sırları sende vardır mesela," dedi Tugay öne doğru eğilerek.

"Hem de neler neler," dedi Derya. "Bir gün istersen sana anlatabilirim." Çekimser bir şekilde ellerini masaya yerleştirdi. "Yani istersen. Sen de bana pilotluğundan, siyasilerin arka planda çevirdikleri dolaplardan söz edersin."

"Bir çıkar ilişkisi gibi oldu bu," dedi Tugay gözlerini kısarak.

Derya kahkaha attı. "Sadece seni güldürmeye çalışıyorum!"

"Sülalesini siktim bardağın!" diye haykırdı Giray bira bardağını masaya bırakırken ve konuşmalarını böldü. Kendini sandalyeye bıraktığında boş bardağı havaya kaldırdı. "Dünyanın sahibi benim ulan!"

Masadakiler güldüğünde Tugay da kardeşine bakıp güldü. Ardından kulağına eğilip, "Gecenin sonunda yine bayılır ya da kusarsan bu kez seni kurtarmam," diye bağırdı.

Giray sırıttı. "Hadi ama," dedi o da eğilerek. "Şu an ikimiz de aşırı karizmatik ve feci havalı görünüyoruz."

"Ve gecenin sonunda avanak ikizler olarak tarihe yazılıyoruz," dedi Tugay.

Giray gözlerini kıstı, ardından onları izleyen Derya'ya baktı ve ikizinin kulağına eğilip, "Bu kız sana âşık oldu," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Bence kendini rahat bırak ve onu tam on ikide öp." Tugay gözlerini devirdi. "Aş bunları. Bak, ben yakında evleneceğim, yalnız kalacaksın."

"Giray," dedi Tugay başını iki yana sallarken. "Bunu bana on ikinci söyleyişin."

Giray kafasını kaşıdı. "Tamam ben şıpsevdiyim, öyle olsun," dedi lafı değiştirerek. Üzerindeki siyah gömleğin düğmeleri açılmıştı, kravatı yerdeydi, gömleğin bir tarafı dışarıdaydı. Tugay ise hâlâ oldukça düzenliydi. Kıyafetleri bile onların yaşadıkları hayatı yansıtır cinstendi. "Ama en azından şu kıza şans ver. Bu hayatta gündelik karşılıklı hazlardan daha başka duygular da var. Örneğin birinin gülüşünün bile ömrünü uzatması. Birader bunun adı aşktır." Tugay gülmeye başladı. "Vay," dedi Giray. "Ben mi kurdum bu cümleyi? Çok iyiydi."

"Aşk diye bir duygu yoktur," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Varsa da benim için yok çünkü kafamda yaşattığım kadının bu dünya üzerinde bir karşılığı yok."

"Senin kafandaki kadın nasıl bir şey ya?" diye sordu Giray. "Hep aynı şeyi söylüyorsun, anlat da bilelim."

Tugay sırıtarak, "Gülüşü ömrümü uzatmasın," dedi. "Gülüşü, uğruna ölebileceğimi hissettirsin." Giray gözlerini büyüttü, Tugay gülmeye başladı. "Bak bu da çok iyiydi, yaz bunu bir kenara."

"Yarın hemen duvarlara yazıyorum bu cümleni." İkisi de birbirlerine bakıp güldüler, ardından yumruklarını birbirlerine çarptılar alayla.

"O kadarında gözüm yok, aklına kazıman yeterli."

"Bunu kafam güzel değilken bir kez daha söyle," dedi Giray. Ardından parmağını şaklattı. "Hatta iddiaya girelim, sen bu duyguyu yaşayacaksın, o zaman yeniden bu cümleyi bana hatırlatacaksın."

Tugay saate baktı, yeni yıla on dakika kalmıştı, birazdan herkes birbirine sarılacaktı fakat Tugay sarılmayı pek sevmezdi. "Neyine iddiaya gireceğiz?" diye sordu.

Giray duraksadı, ardından boş bardağı havaya kaldırdı. "Bir birasına," dedi ciddiyetle.

Tugay güldü. "Basit düşündün birader," dedi sandalyeyi itip ayağa kalkarken. Üzerindeki siyah ceketi çıkarıp sandalyesini bıraktı, gömleğinin kollarını kıvırdı. Gerildiğinde ya da köşeye sıkıştığında her zaman uğraşacak bir şeyler bulurdu. "Kaybedeceğinden emin gibisin."

"Sen söyle o halde," dedi Giray sırtını sandalyeye yaslayarak. "Benim korkum yok, alnım ak, başım dik."

Tugay tebessüm etti. "İki birasına," dedi alayla. "Çünkü haklı çıkarsan ve kaybedersem benim de içmeye ihtiyacım olacak."

Giray güldüğünde Derya diğer taraftan, "Nereye?" diye seslendi Tugay'a. "Yeni yıla gireceğiz."

"Alkol alacağım," dedi Tugay sandalyesini geri yerleştirirken.

"Ama bunu bitirmedin ki," diye karşı çıktı Derya. Tugay hiçbir cevap vermeden omuzlarını silkti. "Her neyse git ve daha ağır bir alkol al, seni sarhoş edip bütün devlet sırlarını dökülmeni istiyorum." Derya kıkırdarken Giray, Tugay'ı alt taraftan dürttü. Tugay ise bacağına ayağıyla vurdu, Giray inledi.

"İnan sarhoş olup her şeyi dökülen insanlara bayılırım," dedi Tugay. "Ama ben sıkıcı biriyimdir, sarhoş olunca ya uyurum ya da sessizce sarhoşluğun geçmesini beklerim."

"Ruhu yaşlı gibi davrandığına bakma," dedi Giray konuya dahil olarak. "Sadece dikkat çekici havalı adamı oynuyor." Derya bir kez daha

güldü. Tugay gözlerini devirdi ve onun çöpçatanlığını görmezden geldi. Yeni yıla dakikalar kalmışken hemen o masadan kaçması gerekiyordu. Onda sarılmaktan haz etmediğinden, sarılmanın üzerindeki etkilerinden söz edecek değildi, bu yüzden geri çekilmek durumunda kaldı.

Masadan ayrılıp barın olduğu tarafa doğru yürürken insanlar tıkış tıkış sahnenin önünde duruyordu, herkes geri sayımı beklerken kalabalığı ikiye bölerek onların arasından bara doğru ulaşmak için hızlı adımlarla ilerledi fakat her adımının onun götüreceği noktadan tamamen habersizdi.

Tam barın köşesine doğru döneceği sırada biri ona sertçe çarptı ve çenesinde, üzerindeki beyaz gömlekte bir ıslaklık hissetti. Tam o esnada karşısındaki kişi de dengesini kaybettiğinde hızla o kişiyi belinden tuttu ve kaldırdığında barın ışıkları onun yüzüne vurdu.

Tanıyordu onu, elbette biliyordu ama bugün burada da karşılaşmayı beklemiyordu, üstelik böyle tesadüfen ve bir filmden fırlamışçasına bir çarpışmayla. Adı Eftalya, soyadı Atalar. Beyaz bir maske takmıştı, üzerinde siyah mini, göğüs dekoltesi olan bir elbise vardı, dalgalandırdığı saçları omuzlarına dökülüyordu ve ıslaklık elinde tuttuğu şarap bardağından gelmişti. Eftalya'nın da üstü şaraba bulanmıştı. Tamamen sarhoş olduğu her halinden belli oluyordu. Tugay'ın onu tanımasına neden olan göğsündeki o beyaz lekeydi.

Ailelerinden ötürü sürekli aynı ortamlarda takılmaları elbette şans eseri değildi ama bu çarpışma kaderin bir göz kırpmasıydı. Diğer karşılaşmalar gibi.

"Ay," dedi Eftalya ve doğrulmaya çalışırken Tugay'ın kollarından uzaklaştı. Tugay'ın beline dolanan eli havada kaldı fakat bir kez daha tökezlediğinde Tugay bu kez kolundan tutmak zorunda kaldı. "Özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim." Kelimeleri zor telaffuz ediyordu. "Üstünüzü mahvettim, ben sadece dans etmeye koşuyordum ve size çarptım. Ben mi size çarptım?" Gözlerini kıstı, önüne gelen saçı arkasına attı. "Sen mi çarptın yoksa? Bence sen çarptın, sen özür dilemelisin."

Tugay'ın dudakları aralandı, ardından yutkundu. "Sen," dedi, ardından boğazını temizledi. "Siz çarptınız ama önemli değil."

"Yalan söylüyorsun." Eftalya'nın gözleri daha fazla kısıldı. "Sen çarptın ve suçu bana atıyorsun, özür dilememek için verdiğin bu çaba çok saçma." Bir adım atıp ilerlemek istedi fakat yine dengesini sağlayamadı. Neyse ki Tugay onu kolundan tutuyordu. "Şu an zorla tutuyorsun beni mesela. Bırak kolumu, canımı acıtıyorsun."

"Kolunuzu sıkmıyorum ki."

"Sıkabilirsin ama ve canım acıyabilir." Öyle sarhoştu ki kekeleyerek konuşuyordu.

"Hayır, bunu asla yapmam."

"Evet, yaparsın. Sana neden güveneyim?" Hıçkırdı ve eliyle ağzını kapattı.

Tugay dayanamayarak güldü. "Size masanıza kadar eşlik edeyim," dedi başını sallayarak. "Arkadaşlarınız nerede oturuyor?"

Eftalya'nın dudakları aralandı, gözleri doldu ve kirpiklerini kırpıştırdı. Tugay bozguna uğradığında ışıklar yüzünden ona öyle geldiğini düşündü ama hayır, gerçekten gözleri dolmuştu. "Bilerek mi yapıyorsun?" diye sordu. "Seni annem mi gönderdi?"

"Ne?"

"Gerçekten bu şekilde aşağılanmayı kabul etmiyorum. Bana çarptın, üzerime şarap döktün, şimdi de küçümsüyorsun. Yeni yıla mutlu girmek istiyordum ama yine her şeyi mahvetti." Nefes verdi, önüne gelen saçı arkaya attı ve ağlamaya başladı. Tugay şaşkınlıkla ona baktı.

"Hepinizden nefret ediyorum, bu kadar da kötü olamazsınız," dedi Eftalya başını iki yana sallayarak. "Bak, deliymişim gibi bakıyorsun," diye çıkıştı ardından. "Bu bakışı da ayarladı mı özellikle?" Gözünden yaşlar akmaya başladığında maske bile yanaklarından akan makyajı gizleyemiyordu. Tugay o an Eftalya'nın bu gece boyunca birkaç kez daha ağladığını fark etti. "Şarabım da döküldü zaten. Bu hayatta sevdiğim tek tük şey var, biri de şarap ama döktün. Özür dilemeyecek misin sahiden?" Ayaklarını yere çarptı. "Çok konuştuğumu da söyleyecek misin? Söyleyecek misiniz? Siz ve sen. Of."

Tugay yutkundu, ellerini havaya kaldırdı. "İsterseniz size şarap ısmarlayabilirim," dedi gözyaşlarına bakarak. "Fakat daha fazla içmemeniz gerektiği..."

"Şimdi de sapıklık mı yapacaksın? Bana içki ısmarlayacaksın, sonra yatağa atmak isteyeceksin falan. Yer miyim ben bunu?" diye sordu Eftalya. "Polis yok mu buralarda?"

Tugay başını omzuna doğru yatırdı ve sakince, "Bence bana oturduğunuz masayı gösterin," dedi. "Arkadaşlarınız merak ediyordur."

Eftalya daha fazla ağladı. "Bana çarptın," dedi.

"Çarpmadım," dedi Tugay. "Sen çarptın."

"Çarptın," dedi Eftalya daha fazla ağlayarak. "Sen değil, siz."

"Çarpmadım size."

"Çarptınız bize."

Tugay derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi pes ederek. Bu Eftalya'nın karşısında ilk pes edişiydi. "Ben çarptım, özür dilerim. Şimdi sana yardım etmeme izin ver." Gözlerini kapatıp açtı. "Size."

"Edemezsin." Elinin tersiyle yanaklarını sildi, ardından Tugay'ın beyaz gömleğine baktı. Işıklar arada sırada onlara çarpıyordu. "Sana bir gömlek almamı ister misin? Çok komik oldun." Bu kez de gülmeye başladı, hatta kahkahalarla. "Vurulmuş gibi görünüyorsun. Seni vurdum."

Tugay aslında birazcık bile komik olmayan bu şakaya gülerken başını iki yana salladı. "Beni vurdunuz," dedi alayla. "Az önce."

"Vururum ben," dedi Eftalya gülmeye devam ederken ardından işaretparmağını göğsünün üzerine getirip tetiği çekiyormuş gibi davrandı. "Tam kalbinden. Bam."

Tugay dudaklarını birbirine bastırdı, ardından Eftalya'nın işaretparmağını eliyle tuttu, soluna götürdü. "Hanımefendi," dedi Tugay gülmemek için kendini zor tutarken. "Kalbin yerini unutacak kadar mı çok içtiniz?" İşaretparmağını soluna, kalbinin üzerine bastırdı. Sol eliyle. O zamanlar hâlâ yerinde duran sol eliyle. "Kalp soldadır. Beni solumdan vurmanız gerekir."

Eftalya nefes verdi, gözlerini kocaman açtı. "Seni denedim," diye alaya aldı. "Kalbinin yerini biliyor musun diye..."

"Elbette," dedi Tugay. "Hiç şüphem yok. Kalbim solumda, bana hatırlatmış oldunuz." Çenesiyle kalabalığı gösterdi. "Şimdi sizi güvenli bir yere alalım. Arkadaşlarınızın yerini söylememe konusunda ısrarcı mısınız?"

Eftalya boğuk bir nefes verdi, gözlerini kapattı. Ardından geri açtığında, "Arkadaşım yok," dedi utanılacak bir şeymiş gibi. "Yalnızım. Annem evden kovdu, Sinan eğitimde. Yalnızım ve buraya geldim çünkü genç olmak istedim, genç gibi yaşamak istedim." Kaşlarını çattı. "Bana acıyacak mısın? Az önce çok acınası olduğumu fark ettim çünkü sadece ben yalnızım."

Tugay bir kez daha başını omzuna doğru yatırdığında gülümseyerek, "Aslında yalnız kalmak için kaçıyordum ben de ve sana çarptım," dedi. "Yani bu bardaki tek yalnız değilsin. İkimiz de acınası halde miyiz o halde?" Dilini damağına vurdu. Müzik sesinden duyulmadığını düşünerek Eftalya'nın kulağına doğru eğildi. "Hiç sanmıyorum çünkü bir şekilde yolumuz kesişti."

Eftalya gülümsedi ve gözlerinde sanki çiçekler açtı. "Sahiden mi?" dedi. "İşte bu yalnız hissettirmedi, sanırım seni vurmayacağım artık." Kendisini, ardından göğsünün bulandığı şarap lekelerini gösterdi. "Sen de beni vurmayacaksın değil mi?"

Tugay başını iki yana salladı. "Ben karıncayı bile incitmem hanımefendi, bu çok büyük bir hakaretti." Eftalya güldü, Tugay da ona katıldı. Ardından hemen arkasından geçen garsondan bir şişe kırmızı şarap istedi cebine para sıkıştırarak.

"Peki birkaç dakikalığına arkadaşım olur musun?" diye sordu Eftalya bir anda. "Yeni yıla girerken yalnız kalmayacağım kadar."

Tugay gözlerini kıstı, Eftalya'nın gözlerine baktı. Garson şarap şişesiyle gelip Tugay'a verdiğinde Eftalya keyifle şakıdı. Tugay, Eftalya'nın elindeki şarap bardağını alıp garsonun tepsisine bıraktı, sonra şişeyi Eftalya'ya uzattı. "Tam on ikide dilek dilemeyi unutma," dedi sorusunu cevapsız bırakarak. Yanında kalmasının yeterli bir cevap olacağını düşünüyordu.

Eftalya şarap şişesini kafasına dikti, ardından Tugay'a uzattı. Karşı gelmeyerek Tugay da içtiğinde şişeyi neredeyse yarıladı. O sırada sahnedeki adam ondan geriye saymaya başladı ve bütün kalabalık da ona eşlik etti. Eftalya heyecanla elini kalbine yerleştirdiğinde bakışları sahneye döndü, Tugay ise onun heyecanını izledi.

Beşten geriye sayarken Eftalya gözlerini kapattı, yüzündeki gülümseme buruklaştı, Tugay ise onu izlemeye devam etti. Saat 00.00'ı gösterdiğinde konfetiler patladı, dışarıdan havai fişek sesleri geldi, kahkahalar, zıplamalar, sarılmalar birbirine karıştı. Eftalya gözünü hemen açmadı, Tugay da o gözlerini açana kadar bakışlarını ondan ayırmadı.

"Havai fişekler!" dedi Eftalya. "Çok severim, küçükken kendimi süper kahraman sanırdım ve hava fişekleri de büyülerim olarak görürdüm. O gün bugündür her yeni yılda beni heyecanlandıran tek şey havai fişeklerdir."

En sonunda gözleri aralandığında Tugay sahneye döndü, onu hiç izlemiyormuş gibi. Ağladığını düşünmüştü, mutsuz olduğunu, hiç değişmediğini, bir şekilde hayatın onları sürekli karşılaştırdığını ve karşılaştıracağını.

"Ne dilcdin?" diye sordu Eftalya şişeyi almak isteyerek fakat Tugay vermedi çünkü daha fazla içmemeliydi.

"Sen ne diledin?" diye sordu Tugay sahneye bakarken, ardından şişeyi biraz daha kafasına dikti.

"Ben söylersem söyleyecek misin?" İnsanlar maskelerini çıkarmaya başlamıştı ama ikisi de maskesini çıkarmayı o an akıl edememişti.

"Evet."

Eftalya nefesini verdi. "Kendimi sevmeyi diledim," dedi kırgın bir sesle. "Bütün hatalarımla, çirkinliklerimle, yalnızlığımla, nedenlerimle, izlerimle..." Duraksadı. "Lekelerimle. Çünkü kendimi hiç sevmiyorum ve bir insan için en zoru kendini sevmeden yaşamaya devam etmek. Aynalardan, geçmişinden, hatta kendinden bile kaçmak yıpratıcı olabiliyor." Nefes verdi. "Sen ne diledin?"

Tugay'ın tek kaşı havalandı, bakışları yavaşça soluna, Eftalya'ya döndü, gözlerinin içine baktı. Ona baktığında geçmişi gördü ama sanki aynı zamanda geleceği de gördü. "Kardeşimle girdiğim iddiayı kaybetmemeyi diledim," dedi kısık bir sesle. "İki biranın olduğu o masaya oturmamayı, bir gülüş için canımdan bile vazgeçmemeyi." Başını iki yana salladı. "Çünkü korkutucu görünüyor, dünyayı bile yakarmışım gibi geliyor."

Eftalya Atalar

Olaydan dört saat sonra...

"Merhaba," dedi Defne endişeli, korku dolu ama bir o kadar da ürkütücü bir sesle. "Ben BL örgütü tarafından öldürülen milletvekilinin kızı, Defne Tufan. Tanıdığınıza eminim." Kerem bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde yutkundum. "Özellikle size bir ihbarda bulunmak istiyorum."

"Dinliyorum," dedi Kerem Karaman.

"BL örgütünün yerini biliyorum," diye mırıldandı. "Kaç kişi olduklarını, nerede yaşadıklarını, nasıl bir hayat sürdüklerini." Sesini yükseltti. "Onların nefes almasına katlanamıyorum artık." Bir kez daha Sinan'la birbirimize baktık korkuyla, hatta ihanetin ağırlığıyla. İkimiz de aynı şeyi düşündük: Oyunun sonuna gelmiştik.

Olaydan yedi saat sonra...

"Tugay," dedim nefes vererek. "Ada'yı yaktın. Hapishaneyi yaktın." Başını iki yana salladım. "Sen gerçekten delirmişsin."

"Yakarmışım," dedi dudaklarını alnımdan burnuma indirirken. "Dünyayı. Korkmakta da haklıymışım. Hep biliyordum başıma gelecekleri."

"Ne?" diye mırıldandım.

"Hiç," dedi kısık bir sesle. "Sadece bir anı."

Olay anı...

İki anı iple çekiyordum. Birincisi, Tugay Demir Çeviker'in gerçekten özgürlüğüne kavuştuğu o gündü. İkincisi, bütün bunlar sona erdiğinde mesleğime devam edebileceğim o günlerdi çünkü âşıktım mesleğime. Böyle bir dünyada avukat olmak benim şanssızlığımdı ama daha iyi bir dünyada avukat olmanın verdiği hazzı tahmin bile edemiyordum.

Peki ya bu ikisinin gerçekleştiği gün gelecek miydi?

Sınırsız zorluklar, sınırlı güzellikleri getirirdi. O güzelliklere tutunmak istiyordum çünkü o güzelliklere tutunmak hiçbir şeyin imkânsız olmadığını bana gösteriyordu. Örneğin farelerle dolu, duvarları kavlamış bir hücrede hayal kurabilmek ve bir adamın kollarında uyuyabilmek sınırsız zorlukların ortasında sınırlı bir güzellik olarak nitelendirebilirdi.

O özgür olduğunda sınırlı değil, zamanı bol güzellikler olabilirdi. Olabilir miydi? Belki de o özgürlüğüne kavuştuğunda bütün bunlar son bulacaktı çünkü o mahkûmdu. Kendi deyimiyle beni özgürlüğüne kavuşturacak bir ışık olarak görüyordu ve ben onu özgürlüğe kavuşturduğumda belki de bir anlamım kalmayacaktı. Belki de bütün bunların ortasında onun için farklı olduğumdan, hatta konuşabildiği tek kişi olduğumdan bu şekilde davranıyordu.

Bunun beni üzmemesi gerekirdi ama içim acımıştı. Böyle düşünmeme neden olan ondan ziyade kendime olan güvensizliğimdi. Normal şartlarda tanışsaydık onun dikkatini çekebilir miydim, bilmiyordum. Belki de normal bir psikolojide değildi, özgürlüğünün ardından kendini bulacaktı ve onun için bir anlamım kalmayacaktı. Kendimi korumam ve engellemem gerekiyordu bazı duygulardan çünkü sonra bunu başaramazdım.

"Kurucunun özgür olması demek, daha büyük bir savaş demek bu arada," diyen Gamze'nin sesi düşüncelerimden beni uzaklaştırdı. "Bu şekilde gizlenebiliyoruz ya da bir şekilde kendimizi koruyabiliyoruz ama diğer türlü bu pek mümkün olmayacak gibi." Başını iki yana salladı. "Ayrıca bunu nasıl yapacağız? Kaçıracak mıyız?" Ayrıcalığı neydi bilmiyordum ama tek uzun saçlı kadın oydu, saçını arkaya doğru attı. "Ada Hapishanesinden bir mahkûmu kaçırmak imkânsız. Her şeyden önce bir çiple yaşıyor, o çipi çıkarmak bile..."

"Ne?" dediğimde gözlerimi açtım. "Elektrikli telleri, lazerleri biliyorum ama çip de ne demek?"

Gamze bunu bilmememe şaşırmıştı, diğerleri de. "Hepsi derilerinin altında bir çiple yaşıyor, kendilerinin çıkarabilmesi imkânsız. O çiplerle izleniyorlar." Daha fazla şaşırdığımda kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilmezsin? Tamam, normal halk bilmiyor ama sen avukatsın, hiç mi yayılmadı bu?"

"Hayır," dedim büyük bir şaşkınlıkla. "Hayır, bu kadarını bilmiyordum. Ada Hapishanesinden kaçışın zor olduğunu duymuştum ama bu şekilde değil."

Defne sözü devraldı. "Aslında Tugay Demir hapse girdikten sonra onaylanan bir sistem," dedi başını sallayarak. "Yani her mahkûma yaptıklarını düşünmüyorum ama Tugay'da var. Belki de sadece onda vardır." Omuzlarını silkti. "Ada Hapishanesinin dışına çıktığı an onu bulurlar, ayrıca çip birçok manyetik taşıyor, verdikleri sinyallerle kalbi de zarar görebilir."

Giray ciddiyetle bana bakarken her ne düşünüyorsa kafası karışık gibiydi. "Avukat," dedi bana sakince. "Tugay canlı yayında neden o adamı öldürdü?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ölüm listesinde olduğu için," dedim.

"Tamam," dedi. "Ama neden canlı yayında yaptı bunu?"

Kaşlarım havalandı. "Fevrilik," diye mırıldandım, ardından hızla devam ettim. "Fevrilik diyeceğim ama Tugay'ın çok da fevri bir insan olduğunu düşünmüyorum."

Giray sandalyeye ilk oturanlardan oldu ve diğerleri benden izin istermiş gibi bakışlarını çevirdi. Buna alışmak çok zor olacaktı, benden çekiniyorlardı. Başımı hızla sallayıp elimle oturmalarını söylediğimde ben de kendimi sandalyeye bıraktım.

Giray elini çenesine yerleştirip, "Bir planı var zaten," dedi. Sesinde hiçbir renk yoktu, o planı bilip bilmediğini çözemedim. "Bundan sana bahsetti mi?"

Başımı iki yana salladım. "O adamı zaten öldürecekti."

"Evet, eline bir fırsat geçti, bunu keyifle yaptı ama bir nedeni var." Önündeki kalemi parmaklarının arasında çevirirken nefes verdi. "Suçlu bir adam olduğunu ilan etti herkese. Krallık'ın bir adamını öldürdü, yasalarda Krallık'tan birini öldürmenin karşılığı nedir?" Gözlerini bana çevirdi. "İdam." Dudaklarım aralandığında ellerimin uyuştuğunu hissettim. "İdam edilmek istiyor. Hakkında idam kararı çıkarılmazsa

Krallık halkın gözünde itibarsızlaştırılacak. Mahkemede idam kararı çıkması için çabalıyor. Çıkış yollarını kapatıyor."

"Bunu..." dedim kekeleyerek. Gözlerimin önünden babamın bakışları geçti. O idam sehpası, urgan, tahta sandalye. "Bunu neden istesin? Bu çok riskli. Bu önlenemez. Bu..." Başımı iki yana salladım. "Bu korkunç."

Defne'nin gözleri kocaman açıldı. "Çünkü," dedi Giray'a bakarak. "Sadece idamdan önce o çip çıkarılıyor. İdam dışında o çipi çıkarmıyorlar."

Ellerimi masaya yerleştirirken korku dolu bakışlarım Sinan'la kesişti. Onun şaşırdığı bambaşka şeylerdi. "Bu," dedim otoriter bir sesle. "Bu korkutucu. İdam günü kaçmayı mı düşünüyor yani?"

"Bilemiyorum," dedi Giray. "Sadece bir düşünce ama güçlü bir ihtimal."

"Bu saçmalık." Elimi yavaşça masaya vurdum. "Bu riskli. Babamın..." Sesim titrediğinde gözlerimi kapatıp kendime birkaç saniye verdim. "Babamın idamı öyle korunaklı gerçekleşti ki içeri kuş bile giremezdi. Tugay Demir'in idamında beş katını yapacaklar. Bunu düşünmemiş olamaz, değil mi?" Başımı art arda iki yana salladım. "Ayrıca Krallık o belgeler Tugay'dayken nasıl idam kararı verecek? Kendilerini riske atamazlar." Elimle saçlarımı karıştırdım. "Hayır, bu saçmalık, o idam sehpasına çıkamaz. Bunun adı kumar."

Giray benim kadar şaşkın değildi. "Bu dünyaya gerçekten hoş geldin Avukat," dedi. "Biz hayatımızı kumarlarla ilerletiyoruz, Tugay Demir Çeviker'in kumarlarıyla."

"Hoş bulduk," dedim başımı ona çevirerek. "Fakat artık ben varım, burada durmamı ve onunla beraber bu örgütü yönetmemi istediyse onun canını hiçe sayan kumarları oynatmam. Karşımda kim durabilir? O mu? Duramayacağını çok iyi biliyor." Herkes birbirine baktığında Gamze nefes vererek kollarını önünde bağladı.

"Avukat," dedi Giray bocalayarak. "Seni anlıyorum ama örgüt Tugay'ın kurallarına göre ilerler. O benim her şeyden önce kardeşim ve onlarca kez senin gibi karşı çıktığım oldu fakat görüyorsun, buradayız. O ne isterse adımlar ona göre atılır." Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Az önce eklediğin madde yüzünden zaten bir savaş çıkacak mesela."

"Çıksın," dedim kendimden emin bir sesle. "Hatta o idam sehpasından kurtulamazsa ikimizin de öleceğini bilsin. Bilsin ki keyfine

göre kumar oynamasın." Giray örgütün üyelerine baktı, öfkem gitgide katlanıyordu. "Elbette onu hukuk yoluyla serbest bırakamayacağımın farkındayım ama böyle bir plana da tamamen karşıyım. Bu şekilde özgürlüğe gidecekse sonsuza kadar mahkûm olarak kalabilir."

Giray nefes verdi, ardından örgüttekilere, "Bizi biraz yalnız bırakın," diye mırıldandı. Herkes öyle şaşkındı ki hiçbiri Tugay'ın karşısında birisinin durabileceğine inanmıyordu. Ama Tugay beni tanıyordu, boyun eğmeyeceğimi biliyordu. Örgüttekiler karşı gelmeden çıktığında sadece Sinan ve Defne kaldı. Giray ikisine bakarak, "Yalnız," dedi nazik bir şekilde. "Özel."

Defne burnundan nefes verdiğinde Sinan bana baktı, ardından başını iki yana sallayarak kırgınlıkla çıktı. Defne ise kırgınlıktan öte öfkeyle sert adımlarını gizlemeden salondan ayrıldı.

Herkes çıktıktan sonra Giray oturduğu sandalyeyi değiştirerek hemen yanımdaki sandalyeye geldi ve vücudunu bana çevirdi. "Bak," dedi ellerini kaldırarak. "İnatçı biri olduğunun farkındayım, hatta dişlisin de. Şu çiçekli elbisenin altında gözü kara bir kadın yattığını da biliyorum ama gereğinden fazla tepki veriyorsun." Boynunu çıtlattı, gergindi. "Senin kadar, hatta belki de senden daha fazla kardeşimi düşünüyorum ama bu bir savaş Avukat. Savaşta bazen kumar oynarsın. Kumar olmazsa zaten ilerleyemezsin ve..."

"Canla kumar oynanmaz," diye lafını böldüm. "Buna izin vermem."

"O zaten canıyla kumarda."

"Bu başka. İdamdan söz ediyoruz."

"Bunu düşündüğünü düşünüyorum," dedi kafası karışık bir şekilde.

"Ve sonuç?" Ona doğru eğildim. "Birkaç gün önce babam öldü benim, idam sehpasında. Ayakları çıplaktı, üzerinde beyaz bir önlük vardı, ağızlıkla getirdiler, bağıramazdı bile. Ben ne yaptım biliyor musun? Babamın son yemeğini hazırladım. Sonra ne oldu biliyor musun? İtibarıyla ölmesi için en sevdiği yemeğe zehir ekledim. Kendi babamı ellerimle öldürdüm ben." Fısıldamaya başlamıştım. "Bağırmak yasaktı, ağlamak yasaktı, savaşmak yasaktı; gözlerimin önünde can verdi, kendi babamın katili oldum ama bu bir idam sehpasında öldüğü gerçeğini değiştirmez. Onun idam ipine en sevdiği kokuyu sürdüler, bu ne demek biliyor musun sen?"

Gözlerim doldu fakat Giray'dan bunu gizlemek istemedim. "Bir kez yaşadım bunu, bir kez daha yaşamayacağım. En sevdiği yemeği

kim hazırlayacak?" diye sorduğumda Giray yutkundu. "Ben hazırlayacağım, biliyorum. Bir kez daha bunu yaşamayacağım, her ne olursa olsun yaşatmayacağım da. Kumarda ufacık bir hata kaybettirir, ben onu kaybetme riskini göze almayacağım. Ne tepki vereceği umurumda değil."

Giray gözlerime bakarken dudaklarını birbirine bastırdı, bir kez daha yutkunduğunda yine gözlerinde Tugay'ı gördüm. İkiz olmaları, özellikle böyle anlarda daha fazla canımı sıkıyordu. "Baban konusunda çok utanıyorum," dedi Giray dürüstçe. "Ve sen ne dersen de hayatımın sonuna kadar kendimi suçlayacağım ama şimdi acımasız olacağım." İşaretparmağını kaldırdı. "Daha yeni bir kayıp yaşadığın için duygusal düşünüyorsun, biz duygusal düşünemeyiz."

"Nedenmiş?" diye sordum. "Neden düşünemezmişiz?"

"Çünkü duygusal düşünürsek daha fazla kaybederiz," dediğinde bu cümlenin Tugay'a ait olduğuna öylesine emindim ki.

"O halde duygusal düşündüğümüz için kaybedelim," dedim omzumu silkerek.

Giray kaşlarını kaldırdı, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Özel olmazsa bir şey soracağım," dedi, ardından onaylamamı bile beklemeden devam etti. "Bu kadar büyük tepki vermenin nedeni az önce eklediğin madde mi? Yani ona bir şey olursa sen de canından olacağın için mi?"

Bunu o kadar düşünmemiştim ki kekeleyerek "Ne?" dedim. Afallamıştım. "Bu... Yani kendi... Bizim ölümümüz..." Kafam karışmıştı. "Yani evet ama." Bir kez daha saçlarımı karıştırdım. "Evet," dedim daha emin bir sesle. "Yani önce kendimizi düşünmemiz gerek, öyle değil mi?"

Giray elini çenesine yerleştirip gülümsedi. "Vay canına," diye mırıldandı her ne düşünüyorsa. "Gerçekten mi?"

"Ne oluyor?"

"Ben çok açıksözlü bir adamımdır," dedi başını sallayarak. "Ve sana net bir şey soracağım."

"Sor," dedim bir anda ama bunu söylediğim için pişman oldum.

Giray sırtını sandalyeye yasladı, kollarını önünde bağladı ve gözlerini gözlerime dikerek, "Tugay'a âşık mı oldun?" diye sordu. Tek nefeste.

Başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi olurken dudaklarım aralandı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Cevap vermek istediğimde

yutkundum. "Bu..." dedim boğuk bir sesle. "Bu ne kadar..." Etrafıma baktım. "Bu çok hadsiz bir soruydu." Giray rahat bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Siz Çevikerlerin sınırlardan haberi yok mu? Bana nasıl böyle bir soru sorabilirsin, anlamıyorum."

"Hâlâ cevap vermedin," dedi Giray söylediklerimi duymazdan gelerek. "Cevapsız kalacağım demen yeterli, bir kez daha bunu tekrar etmem ama yanıtımı almış olurum."

"Sen," dedim yüzümü buruşturarak. "Bana..." Elimi alnıma koydum. "Bunun aşkla ne ilgisi var? Ben bir avukatım, o da benim müvekkilim, olabilecek en mantıklı kararı vermem gerekiyor. Ölmesini istemiyorum çünkü ben de ölürüm. Ayrıca bu örgütün lideri olduysam kararları ikimizin vermesi gerekiyor, öylece kendi borusunu öttüremez." Ellerimi koyacak yer bulamadım. "Yani şimdi bu kadarı..."

"Başka biri olsaydı yine böyle bir tepki mi verirdin peki?" diye sordu bu kez Giray.

Afalladım. "Kimsenin ölmesini istemem elbette."

Giray güldü. "Kastettiğim bu değildi, ayrıca hâlâ bir cevap vermedin."

"Sen..." Gözlerimi kıstım. "Bu örgütte duygulara yer yoktu hani? Sen nasıl bana geçip duygulardan söz edebiliyorsun?" Giray daha fazla güldü. "Ne gülüyorsun?"

"Avukat," dedi gülerek. "Sen değil miydin bu kuralların dinlenmemesi gerektiğini savunan?"

"Bu aynı şey değil," diye çıkıştım. "Hem bizim dünyamızda nasıl aşk olsun? O bir mahkûm, öyle olmasa bile bulunduğumuz konumlara, dünyamızın şu haline bak. Aklımızı kaçırmış olmamız gerekir bunun için."

"Yani," dedi Giray. "Bir örgüt kurup Krallık'a başkaldıran, isyanlar çıkaran, duvarlara cümlelerini yazan, ölüm listesi olan bir adamdan söz ediyoruz ve sen de o adamın avukatısın, örgütünün lideri olmayı kabul ettin, yetmedi beyaz eldivenlerini taktın, üstüne üstlük burada hukuku yok ettin ama haklısın, aklınızı kaçırmanız gerekir. Siz çok aklı başındasınız." Gerinirken imalı imalı bana baktı. "Bütün bunlar bir delinin yapabileceği şeyler değil zaten."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp, "Tugay Demir'e âşık olacak kadar aklımı kaçırmadım henüz," dedim kısık bir sesle. "Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorum."

Gözlerimi açana kadar bekledi ve açtığımda dikkatli bir şekilde bakarak, "Avukat," dedi üstüne basa basa. "O yemeğe zehir koymanın tek

nedeni babanın itibarı mıydı yoksa Tugay'ın o iskemleyi itip bir de o yükü omuzlamasını engellemek miydi?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Aklını gerçekten kaçırıp kaçırmadığını anlamak için," dediğinde omuzlarını dikleştirdi. "Çünkü onu da düşündüysen bu gerçekten deliliktir." Yutkunup ona baktım. "Cevap vermek zorunda değilsin. Amacım saygısızlık da değil ama mesleğine âşık bir avukat olarak Suç Kralı'nın oluşturduğu BL örgütünün liderisin ve onu özgürlüğe kavuşturmak istiyorsun, üstelik yasal olmayan yollardan."

Dudaklarım aralandı. Giray hızla, "Elbette bunların nedeni Kralik'tan babanın intikamını almak da olabilir ya da belki de bu da nedenlerinden biridir." Başını salladı. "Tek diyebileceğim her ne yapıyorsan nedenlerini de görüp yapman çünkü diğer türlü asıl sen hatalar yaparsın."

Giray'dan gözlerimi ayıramıyordum. "Bütün bunların dışında ben sana bir şey sorabilir miyim?" dediğimde hazırlıksız yakalanmıştı.

"Sor," dedi fakat o da bocaladı.

"Özgür kaldığında sence aynı Tugay mı olacak?" Giray sorumu anlayamadı. "Yani, o bir mahkûm, bunu çok dile getiriyorum ama mahkûmiyet birçok anlamsız duyguyu yanında getirir. Senelerdir o hapishanede yalnızdı, ardından beni seçti, nedenleriyle, izleriyle..." Giray, sessizce bekledi. "Ama her şey o hapishanede başladı. Özgür kaldığında benliğini yeniden bulacak. İşte o zaman ben kalacak mıyım?"

Ellerimi kaldırdım. "Bunu kalmak istiyorum olarak algılama, sadece yolumuzdan söz ediyorum. Onun için özgürlük ben demek. Gökyüzüne kavuştuğunda belki de hiçbir anlamım kalmayacak. Birbirimizi gülümseyerek hatırlayacağız belki ama iki normal insan olarak hiçbir şey olacağız."

Giray düşündüğümden daha uzun bir süre bekledi. "Bu söylediklerine verebileceğim birçok yanıtım var," dedi. "Çoğunu söylemek de haddim değil." Yine de dayanamadı, öne eğildi ve fısıldayarak, "Ama özgürlüğünde sen olmayacaksan neden çiçekleri zerre umursamayan bir adam kendi evinin bahçesine çiçek tohumları eksin ki senin için? Neden şimdiden bunu düşünsün?"

Çenesini kaldırdı. "Neden?" diye mırıldandı. "Neden senelerdir tozlu bir şekilde duran anneme ait piyanosunu senin inşa edilen evine yerleştirmek istesin?" Kalbim tekledi. "Bunlar bir mahkûmun öylesine

düşünceleri olamaz. Bunlar özgür kalma umudu taşıyan bir mahkûmun gerçekleştirmek istediği hayaller gibi görünüyor."

Gözlerim kocaman açılırken ne diyeceğimi bilemedim, dilim tutulmuştu. Sadece öylece Giray'ın yüzüne baktım, kaç saniye baktığımı bilmiyordum ama sabırla beni bekledi. En sonunda, "Neden beni seçti Giray?" diye sordum.

"Buraya kadar konuşurum Avukat," dedi Giray başını iki yana sallayarak. "Gerisi ikinizin arasında."

"Nida bile beni tanıyor," dedim dikkatle. "Bu çok tuhaf."

Giray tamamen konuyu değiştirerek, "Nida demişken," dedi. "Kardeşini de Nida'nın yanına götürelim, orada güvende olurlar."

Daldığım düşüncelerden sıyrılırken, "Ben de seninle o konuyu konuşacaktım," dedim başımı sallayarak. "Nida'nın o evde kalmasını istemiyorum, daha güvenli bir yere götür." Giray şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ve kimseye yerini söyleme."

"Bu da ne demek?" derken anladı. "Defne'yi kastediyorsan o bana asla ihanet etmez."

"Bu Defne'ye özel bir tutum değil," dedim ama Giray çoktan dağılmıştı. "Tugay kimsenin bilmemesi gerektiğini düşünüyorsa bir bildiği vardır. Sen ona güveniyor olabilirsin ama Nida ikinizin sorumluluğunda. Defne'ye âşık olup olmadığını sormayacağım ama hislerin olduğu ortada ve o hisler bazen körleştirir. Önlem alalım, Nida'yı o evden alıp başka bir yere yerleştirelim."

Giray'ın kaşları çatıldı. "Ben aptal bir adam değilim Avukat," dedi sert bir sesle. "Kime güvenip güvenmeyeceğimi biliyorum."

"Giray," dedim başımı sallayarak. "İp üstünde yürüyoruz. Anladığıma göre ikinizin de kırmızı çizgisi Nida. Defne güvenilmez biri demiyorum, ağzından yanlışlıkla kaçırması bile birçok şeye sebep olabilir, anlıyor musun beni?" Giray'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Ve bu Tugay'dan sır saklamak demek. Ya Nida'nın yerini değiştir ya da Tugay'a Defne'nin de bildiğini söyle, ikisinden birisini seç. Krallık Nida'nın yerini öğrenirse olacakları düşünemiyorum. İşte o zaman gerçek bir idam olur çünkü Tugay, Nida için her şeyi feda eder."

Yutkunurken bakışlarını karşısındaki duvara çevirdi, çenesi kasıldı. "Bu ürkütücü," dedi hangi ihtimalleri düşünüyorsa.

"Bana da söyleme," dedim içini rahatlatarak. "Sadece Tugay'a söyle yeni yerini. O isterse bana söyler zaten, istemezse de ikiniz bilirsiniz."

Uzanıp omzunu sıktım, bakışları bana döndü. "Amacım Nida'yı ve kardeşinle arandaki o güveni korumak."

Giray yüzüme bakarken bir anda içeriye Red girdi. "Mahvolduk," diye bağırdı. Onun arkasından Ufuk'un ve Gamze'nin de girdiğini gördüm. "Krallık çok fena bir darbe vurdu."

Giray çok kısa bir an bekledi, sonra başını iki yana sallayarak her ne düşünüyorsa savurdu ve bakışlarını arkasına doğru çevirdiğinde son olarak içeriye giren Defne'yle bakıştı. Defne bakışlarını kaçırdığında Giray, "Neler oluyor?" diye sordu. "Ne oluyor, bu amına koyduğum yerinde rahat bir nefes alamayacak mıyız biz?"

Red küfürler savurarak salondaki televizyonun kumandasına uzandığında içeriye giren Sinan özellikle benimle göz temasını kesti. Aramıza ördüğü o duvarın nedeni bendim çünkü kendimi ona eskisi kadar açmadığımın, açamadığımın farkındaydım.

Red birkaç kanal gezdi, ardından sesi açtığında bakışlarım televizyona kaydı. Kumral bir kadın evinde bir kameraya konuşuyordu, elinde kâğıtlar tutuyordu. Giray hemen ayaklandı. Ekranın sağ tarafına bir fotoğraf karesi geldi, fotoğrafta Tugay ve sarışın bir kadın duruyordu. Tugay kadraja bakarak hafifçe gülümsemişti, kadın ise kollarını önünde bağlayarak sırtını Tugay'a yaslamıştı. Kadının mavi gözleri, uzun boyu, sapsarı saçları öyle dikkat çekiciydi ki bir süre fotoğraf karesine bakmak durumunda kaldım, ardından o fotoğraf değişti, yeni bir görüntü geldi, o görüntü bir davetten olmalıydı. Tugay'ın üzerinde siyah takım elbise vardı, yanındaki kadın uzun siyah ve şık bir elbise giymişti. Fotoğrafın öyle bir enerjisi vardı ki direkt anlamıştım, bu kadın Tugay'ın daha önce hayatında olan o kadındı. Derya'ydı.

"Kardeşim Derya adına konuşuyorum," dedi kumral kadın, dikkatim ona yöneldiğinde midemde bir sancı hissettim. "Kendisi Tugay Demir Çeviker'in eski kız arkadaşı ve aylarca ondan hem fiziksel hem cinsel şiddet gördü!" Sanki soluk boruma bir bıçak saplandı. Giray elini saçlarına geçirdi. "Elimde o zamanlara ait darp raporları var." Kâğıtları salladı. "Kardeşim korkusundan konuşamıyor ama ben artık susamayacağım! O adamın birçok kişi tarafından kahraman ilan edilmesine susamayacağım! Kardeşimin iş hayatını bile bitiren bu adam. Bizi bitirdi. Tehditlerle artık susmayacağız!"

Giray dişlerini sıkarak, "Sikeyim," dediğinde yanındaki sandalyeye tekme attı. Sandalye yere düşerken havayı yumrukladı. "Sikeyim, biliyordum, sikeyim!"

"O adam bir cani!" Kadının sesi salonda yankılanıyordu. "Kardeşim ondan sonra kendine gelemedi. Psikolojik tedavi gördüğü halde hâlâ toparlanabilmiş değil." Kadın ağlamaya başladı. "Size yalvarıyorum o adamdan bizi kurtarın, ona inanmayın..." Giray kumandayı Red'in elinden çekip televizyonu kapattı. Vücudum buz kesmişti. Salonun içi buz kesmişti. Giray'dan başka kimse hareket edemiyordu.

Giray dönüp hepimize baktı. "Gamze," dedi zorlukla. "İnsanlar inanmış mı?" Gamze elindeki telefondan başını kaldırdığında derin bir nefes verdi.

"Sorgulayanlar var," dedi kısık bir sesle. "Ama inananlar daha fazla çünkü fotoğraflarla beraber tanıklar da var ilişkilerine. Artı olarak mağdur konumundaki kadın sessiz kalıyor." Gamze boğazını temizledi. "Bu çok korkunç," dedi. "Bu çok fazla."

Beynim durmuş gibiydi, aklımda hâlâ o beraber olan görüntüleri dönüyordu. Ellerim öfkeden titremeye başladığında örgütten ismini bilmediğim biri, "Bu gerçek değil, değil mi?" diye sordu.

Bu sorunun ardından bakışlarım direkt o adama döndü. Giray kurşundan bile daha hızlı bir şekilde atılıp adamı yakalarından tuttu, duvara yasladı. "O soruyu aklından bile bir kez daha geçirirsen senin beynini havaya uçururum," dedi. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Adam dehşetle gözlerini açıp ellerini kaldırdı, Giray ise onu duvara iterek salonun ortasına döndü. "Buna inanan varsa şimdi siktirsin gitsin," diye haykırdı. "Yoksa ben alnında bir delik açarım!"

Oturduğum yerden kalktığımda öfkeden titreyen bir sesle, "Bu kadarı çok fazla," diye mırıldandım. "Krallık'ın ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Halkın gözündeki değerini düşürüyorlar," dedi Defne dehşetle. "Onu aşağılıyorlar, kabullenilmesini istemiyorlar."

"Bunların dışında," derken zorlukla yutkundum. "Koruma bahanesiyle beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Yasalarına göre benim şu an o davadan alınmam gerekiyor çünkü hazırladığı darp raporlarıyla kanıtlı hale dönüşecek. Adı geçen kişi, yani Derya bunu onaylarsa o davadan alınırım." Öfkeyle Giray'a baktım. "O kadın bana yazmıştı, görüşmek istiyordu. Bunu nasıl yapar?"

Giray alnına vurdu. "Bunu onun planlamadığına eminim," dedi sert bir sesle. "Öyle biri değil." Ellerini masaya yasladı. "Sana atılan o mesajdan kimlere söz ettin?"

Omuzlarımı silktim. "Sen biliyorsun, ben biliyorum, bir de Tugay biliyor." Yüzümü buruşturdum. "Neden soruyorsun?"

"Derya bu kadar zaman susmuşken o mesajın ardından ortaya çıkmış olamaz. Birileri Krallık'a haber uçurdu kesin. Geçmişi didik didik ediliyordu zaten. Onu veya ailesini de tehditle konuşturuyor olmalılar." Derya'ya olan bu güveni beni şaşırtmıştı. "Canı bile tehlikede olabilir."

"Bundan emin olamazsın," dedi Defne benden önce. "Neden o kadına bu kadar güveniyorsun?"

Giray bir an bile şüphe etmeden, "Çünkü Derya ona âşıktı," dedi başını sallayarak. "Aralarında geçen hiçbir şey de bunu bozamadı." Elini uzatıp telefonu istediğinde Gamze hemen telefonu verdi. Giray birkaç tuşa basarken bakışlarım salonda dolaştı ve kendime sakinleşme payı vermeye çalıştım.

Fakat Giray haklıydı, duygular araya girdiğinde mantıklı düşünemiyordum, şu an içimdeki duyguyu söndürebilmek mümkün değildi. Sanki bir şeyler saklıyordu Giray, sanki kendisinin bir hatası vardı.

"Bu bir oyun da olabilir," dedim boğuk bir sesle. "Yani Derya'nın oynadığı bir oyun olabilir çünkü ona ulaşmak istiyordu." Giray başını iki yana salladı ve telefondan birkaç tuşa bastı. "Kadının elbette bir zarar görmesini istemem ama güvenmeden adım da atamayız. Hem zaten Tugay'ın bu tür suçlarla adı geçiyordu, şimdi kanıtlarla tez sunmaları bir şeyleri değiştirmez. Kirli oynuyorlar, bunu yapacaklarını zaten biliyorduk."

Giray beni dinlemiyormuş gibiydi. Defne benimle aynı fikirdeymiş gibi kafasını salladı. "Tugay geri plandayken ortada yoktu. Tugay'ın adı duyulduktan sonra bu yaşanıyor. Onun adı karalanabilir ama BL karalanamaz." Dişlerimi sıkarak öne doğru gittim ve Giray'ın elinden sertçe telefonu çektiğimde bakışları bana döndü. "Endişelendiğin kardeşin mi yoksa Derya mı?" diye sordum. "O senin arkadaşın mıydı?"

Defne gülümsedi, onun yapmak istediğini ben yapmış olmalıydım. "Avukat," dedi Giray. "Ortalık karışacak."

"Zaten ortalık yeterince karışık değil mi?" diye sordum kalbim öfkeyle atarken. "Daha ne olabilir?"

Giray kaskatı kesildi. Ardından sadece dudaklarını oynatarak, "Derya yaşadığımı biliyor," dedi. Gözlerim kocaman açıldı, birkaç kişi ise ağzının içinde bir küfretti. "Ve buranın yerini de. Konuşursa gerçekten biteriz."

"Bunları neden biliyor? O geçmişte kalmadı mı?"

Giray dişlerini sıkarak ellerini saçlarına geçirdi. "Bilmiyorum," dedi hırsla. Defne ise öfkeyle nefesini verdi. "Bilmiyorum nereden ya da nasıl duyduğunu. Bilmiyorum, biri ona bu haberi uçurmuştu ama zararsız olduğu için önlem almamıştım."

Dudaklarım aralandı. Giray pişmanlıkla ellerini yüzüne yerleştirdi. "Aklımı sikeyim, üzerini kapatıp öylece geçtim." Alnına vurdu, sonra bir kez daha sandalyeye tekme attığında ellerinin titrediğini gördüm. "Hatalardan kaçtıkça hatalara sürükleniyorum, bıktım! Bu siktiğimin hayatından bıktım çünkü istediklerim bunlar değildi!" Yumruklarını sertçe masaya vurdu. "Bu kez Tugay gerçekten beni affetmeyecek çünkü boka battık."

"Çünkü Tugay'dan da bunu gizledin," diye mırıldandım. Giray'a bakarak başımı iki yana salladım. "Biri o kadına haber uçuruyor, bunun anlamı ne demek biliyorsun değil mi?" İşaretparmağımla bulunduğumuz yeri gösterdim. "Örgütten biri ajan ve belki de sadece Derya'ya değil, Krallık'a her haberi uçuruyor."

"Çok fena mahvolduk," dedi Red kısık bir sesle. "Hiç bu kadar mahvolmamıştık, boka battık, patladık, parçalandık."

"Bunu düşündüm," dedi Giray. "Ama şimdiye kadar defalarca fişlenmemiz gerekirdi, Krallık öylece duramazdı. O kadar planımızdan haberdar olurlardı. Dilediğimiz her şeyi yapabildik." Tedirgindi, birkaç kez art arda boynunu çıtlattı. "Yani birinin belki de iyi niyetle ağzından kaçırdığını bile düşündüm..."

"Giray," dedim sözünü yarıda keserek. "Krallık'ın ulaşmak istediği ölüm listesi, suikastlar falan. Akşam yediğiniz yemekler değil," diye çıkıştım. "Tugay'ın zaafını kovalıyorlar, ona karşı kullanabilecekleri herhangi bir şeyi arıyorlar ve onu da sen gayet iyi biliyorsun." *Nida.* Giray başını yerden kaldırıp gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Diğerleri zaman kaybettirir ama zaafına ulaşmaları Tugay'ı tamamen bitirmelerine neden olur."

"Bu felaketimiz olur," dedi Giray daha doğru bir şekilde telaffuz ederek. "Bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Bakışlarımı Giray'dan ayıramıyordum. Artık her şeyden önce Nida için korkuyorduk. Az önce söylediklerime hak verdiğinin farkındaydım fakat ona da kızamıyordum çünkü biliyordum, yaşamak istediği hayat bu değildi, senelerdir o da bu hayata hapsolmuştu. Olduğundan daha farklı biri gibi davranmak can yakıcı olmalıydı.

Çok kısa bir an duraksadım. "Bir planım var," dedim başımı sallayarak. "Bir taşla üç kuş vuracak cinsten üstelik."

Eskiden huzur bulduğum baronun merdivenlerinden çıkarken üzerimde dolaşan bakışlardan eskisi kadar rahatsız değildim. Önceden insanlar lekelerime bakardı ya da Kerem'le aramızdaki o gizli nişan dedikodularından dolayı gözlerini ayıramazlardı fakat şimdi bu bakışların nedeni hepsinin gözünde bir hain olmamdı.

Benimle merdiven basamaklarını tırmanan Sinan oldukça sessizdi, dakikalardır ağzını bıçak açmamıştı. Ne diyeceğimi bilemediğim için sessizliğine ayak uydurmuştum ama bu şekilde kendimi hiç rahat hissetmiyordum.

"Bana küs gibi davranıyorsun," dedim dayanamayarak. "Ve biz seninle hiç küsmeyiz Sinan."

"Küs değiliz," dedi sadece.

"Küssün."

"Değiliz." Sinan nefesini verdi ve inatlaşmak yerine yine sessizliğe gömüldü.

"Bana öfkeli misin?" diye sordum. "Babama yaptığım yüzünden mi? Ya da kararlarımdan ötürü?" Durdum ve onun da durmasına neden olarak kolunu tutup kendime çevirdim. "Dürüstçe her şeyi söyleyebilirsin, içinde tutma lütfen."

Bakışları arkamdaki duvardayken, "Ne söylersem söyleyeyim, dinleyecek misin sanki?" dedi umursamıyormuş gibi ama onun da babam için acı çektiğini görebiliyordum. Babam çocukluğumuzdan beri ona da babalık yapmıştı.

"Sinan," dedim bu kez çenesini tutup kendime çevirerek. Gözleri zorlukla da olsa bana döndüğünde bakışlarında acıyı gördüm. "Hayatımızın tepetaklak olduğunun farkındayım, her şeyin çok değiştiğinin de ama sen değişme, bunu yapma. Bana sırtını dönme."

Sinan çenesini sıkarken, "Sana sırtımı dönsem şu an burada olmazdım," dedi baskın bir sesle. "Öfkelendiğim konu bütün bunları tek başına sırtlanman Eftal. Bir yangın çıkıyor, suikast düzenleniyor sana, bütün ülke seni konuşuyor, duvarlarda adın var, baban idam ediliyor, ellerinle onu öldürüyorsun. Yetmiyor, bir örgütün lideri olmayı kabul ediyorsun. Bütün bunların yanında bir savaşa giriyorsun, o savaşta Suç Kralı'yla yan yana yürüyorsun."

Yaşadıklarımı tane tane ondan dinlemek duvara çarpmış gibi hissetmeme neden oldu. "Dakikalar sonra belki de babanı gözlerinin önünde yakacaklar ama sen yeni bir savaşa soyunuyorsun. Gözlerimin önünde asıl yanan sensin, ateşler içindesin fakat durup bir nefes bile almıyorsun, su istemiyorsun. Seni artık koruyamıyorum çünkü korunmak istemiyorsun." Başını iki yana salladı. "Bir maddeyle canını hiçe sayıyorsun, ne için?" Sesi yükselmeye başlamıştı. "Gücün zırhın ama zekân da saatli bir bomba gibi. Bir gün senin elinde patlarsa kim seni koruyacak?" Kendini işaret etti. "Canım uğruna seni korurum ama artık ne düşündüğünü bile kestiremiyorum."

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. "Bütün bunlardan başka bir çare gösterebilir misin bana?" diye sordum. "Benim yas tutmama bile izin yok. Aldığım nefesi verirken o kısa zaman diliminde birçok şey değişebiliyor. Bu yolu seçmedim, zorunda kaldım ve..."

"Ama şu an vazgeçebilirsin," diyerek lafımı ağzıma tıktı. "O adamın artık seni tehditle yanında tutmadığının farkındayım. İstersen dönüp gidebilirsin ama sen bunu istemiyorsun."

"Sinan," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen değil miydin boyun eğmek yerine savaşılması gerektiğini savunan?"

"Bendim," dedi. "Benim. Şu an bulunduğum konumdan da rahatsız değilim. Krallık ailemi elimden aldı benim. Konu intikamsa kan kusturuyum onlara ama seni de kaybedemem çünkü tek varlığım sensin." Öfkesi endişeye dönüştü. "Vazgeçmeyeceğini biliyorum, çok daha kötülerinin de olacağının farkındayım ama bana arkanı dönersen kendimi yalnız hissederim. Bana bunu yapma, eskiden olduğu gibi en azından acılarını paylaş, paylaş ki seni nelerden koruyabileceğimi göreyim. Ya her şeyi geçtim, bak bugün aralık ayının son günü, yarın yeni yıla gireceğiz fakat senin bundan bile haberin yok, değil mi?" Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. "Yok elbette. Eftal, hayata dön, gerçeğe dön, buradayız."

"Ben..." Kendimi kötü hissetmiştim. "Yani eskiden her yer süslenirdi ama şimdi artık yasak olduğundan..." Gözlerimi kapattım. "Yeni yılları severim. Severdim. Havai fişekleri, kardan adamları, çam ağaçlarını, dans etmeyi..." Kendimi gerçekten kötü hissetmiştim. "Keşke bugün yeni seneyi kutlayabilsek, keşke hatırlayabilseydim ama Sinan o kadar..." Sustum, gözlerimi kapattım.

"Anlat," dedi Sinan. "Anlat Eftal, yalvarırım. Acılarından söz et bana."

Başımı önüme eğdiğimde sağ elimdeki eldiveni çıkarıp tersindeki beyaz lekelere baktım, üzerimdeki beyaz çiçekli elbisenin rengindeydi. "Artık acıdan önce korkuyu hissediyorum," diye fısıldadım. "Her şeyden çok korkuyorum ve korku, cesareti getiriyor. O yüzden bir saniye dursam korkudan ölecekmişim gibi hissediyorum." Elim kalbime giderken bakışlarımı Sinan'a çevirdim. "Yaşananlardan, yaşanacaklardan, kendimden... Hislerimden. Her şeyden çok korkuyorum."

"Hislerinden mi?" dedi Sinan başını sallayarak. "Hangi hislerinden?"

Asıl odaklanması gereken noktayı nasıl da iyi biliyordu. "Sinan," derken sesim titredi. "Şu an bir savaşın ortasındayım, bunun bilincindeyim ve ölesiye korkuyorum ama o savaşın ortasında Tugay Demir Çeviker bana gülümsediğinde korku hissetmiyorum, savaş bile gözüme güzel geliyor."

Sinan'ın dudakları aralandı. Yarım adım geriledi. "Ben onu tanıdıktan sonra kendimi sevmeye başladım, bu ne demek biliyorsun değil mi? Kendimi sevmek, benliğimi bulmama neden oldu. Ve bu korkutucu. Bakma öyle, biliyorum bu korkutucu. Korkunç. Öyle bir his ki sanki bundan önceki hayatım bir tiyatroydu ve ben son birkaç aydır gerçekten kendi hayatımı yaşıyorum. Yani onunla tanıştıktan sonra. O belki benim hayatımda bir durak, gerçeğimi bulmama neden olan bir ışık ama her ne olursa olsun, onu gördüğümde hiçbir şey imkânsız gelmiyor."

İlk kez birine bu denli içimi açtığım için başımın bile döndüğünü hissediyordum ama kendime bile tekrar etmediklerim dudaklarımdan dökülüyordu. "Bu hissin adı ne bilmiyorum. Belki de minnettir, kimbilir?"

"Ben biliyorum o hissin adını."

"Neymiş?"

Sinan tebessüm ettiğinde ne düşündüğünü kestiremiyordum. Uzun bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra yutkundu. "Sana kendini sevdirebildiğine sevindim," dedi başını sallayarak. "Çok uzun süre bunun için çabaladım ama başarılı olamadım."

Bir şeyler söylemek için nefeslendim ama ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. Bu cümlelerin ardından zaten Sinan da pek bir şey dile getirmedi ve merdivenleri yeniden tırmanmaya başladık.

Uzun koridoru yürürken Kerem Karaman'ın odasını gördüm. Oraya gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki gerilmiştim. Sinan da bunu hissetmiş olacak ki yarım adım önüme geçerek beni güvende tutmak istedi.

Bir adım, iki adım, üç adım ve en sonunda Kerem'in odasının önüne geldiğimizde çevremdeki o gözlerin farkındaydım. Babamla ilgili belgeleri imzalamak için tuttukları kişi Kerem Karaman olmuştu. Savcılığına son verilmiş olsa bile yine bu kurallar benim için geçerli olmuyordu. Her şekilde rahatsız hissettirebilecekleri bir noktayı bulmuyorlardı.

Benden önce Sinan kapıyı tıklattı, ardından onay gelmeden içeriye daldı ve benim de geçmem için işaret verdi. Derin bir nefes aldım, arkamdaki fısıldaşmaları duymazdan gelerek odaya girdim.

Kerem Karaman masasında oturmuş önündeki kâğıtlara bakıyordu, yüzündeki yara izleri hâlâ geçmiş değildi. Yüzükparmağını ilk kez sargısız görüyordum, kökünden kesilmişti, dikişler ise yerine duruyordu. Öksürdüğünde elbette kimin geldiğini biliyordu ama başını kaldırıp bakmadı. İçerideki ağır parfüm kokusu midemi bulandırmaya yetmişti.

Büyük birkaç adım attım. "Belgeler," dedim düz bir sesle. "İmzalayacağım. Neredeler?"

Kerem'in yarım ağız gülümsediğini gördüm. Sonra kâğıtları düzenli bir şekilde sağına yerleştirdi, ellerini birbirine yasladı, bakışlarını bana çevirdi. Yanağındaki o morluğa ve hâlâ kapalı olan tek gözüne rağmen ürkütücü bakabilmeyi başarıyordu. "Otursana Eftalya," dedi rahat bir sesle. "Bir şeyler içelim, biz eskiden nişanlıydık sonuçta."

"Senin elinden bir şey içebileceğimi düşündüren nedir?" diye sordum tiksinerek. "Dosyaları ver."

"Geçmişte ellerimden içtiklerin seni böyle tiksindirmiyordu ama," dediğinde sırtını sandalyeye yasladı ve aşağılayarak Sinan'a baktı. "Kendine ait olacak bir çöplük buldun sonunda Sinan Yaman."

Sinan önceden öfkelenirdi fakat bu kez, "En azından benimki bir çöplük," dedi aynı aşağılamayla. "Senin gibi ağlayarak insanların paçalarına yapışmıyorum eski savcı Kerem Karaman." Gözlerini kıstı. "Parmağına ne oldu? Kuşlar mı yedi?"

Kerem'in yüzündeki o alaylı gülümseme silindiğinde burun delikleri genişledi. Bakışları bana kaydı, beni baştan aşağı süzdüğünde üzerimdeki çiçekli elbiseye ve artık çıkarmadığım eldivenlerime odaklandığını biliyordum. Fakat gözleri göğüskafesimden çeneme uzanan lekede oyalandığında burnundan tiksiniyormuş gibi bir nefes verdi. Hiçbir şey söylemeden yaptığı bu hareket beni yeniden geçmişime götürdü.

Sağ taraftaki belgelerden iki kâğıt çıkardı, ardından öne doğru itti bir kalemle. Hızla masanın önüne ilerleyip sol eldivenimi çıkardım, kalemi parmaklarımın arasına aldım ve yazanlara baktım. Babamın yasal yollarla öldüğü, üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğim, ölüsünün yakılacağı, küllerinin dahi verilmeyeceği, bütün mal varlığına Krallık'ın konduğu, dilersem soyadımı bile değiştirebileceğim, adından hain diye söz edileceği, kaç sene geçerse geçsin onun isminin bu şekilde anılacağı, aksi bir durumda benim de hain ilan edileceğim gibi maddeler yer alıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim, ardından ilk sayfayı imzalayıp diğer sayfaya geçtim.

O sırada kapı çaldığında Kerem gülümseyerek, "Gel," diye seslendi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, topuklu ayakkabıların sesini işittim fakat dönüp bakmak yerine sayfadaki maddelere göz gezdirdim. Babamın işlemediği ama Krallık'a göre suç olan maddelerden söz edilmişti, bunları onaylamamı istiyorlardı. Bir maddede okuduğu kitabın halkı kin ve düşmanlığa sevk ettiğinden...

"Gel Derya," dedi Kerem ve kulaklarımın uğuldadığını fark ettim. "Otursana, misafirlerimiz yabancı değil."

Vücudum kaskatı kesildiğinde eğildiğim yerden yavaşça doğruldum ve omzumun üzerinden geriye doğru baktığımda onunla göz göze geldim. Omuzlarından aşağıya dökülen sarı dalgalı saçları, deniz mavisi gözleri, kusursuz yüzü, beyaz teni... Lekesiz beyaz teni. Üzerine giydiği lacivert blazer ceketi, mini eteği, topuklu ayakkabıları. Aksi iddia edilemezdi, gerçekten güzel bir kadındı ama bakışları aklımdakine zıt bir şekilde bomboştu ya da belki de beni aşağılamak istiyordu, bilemiyordum.

Fakat ben ona baktığımda hissettiğim öfkenin nedeni Tugay'ın eski kız arkadaşı olması gibi çocukça bir neden değildi. O ihanet etmişti ve ihanet affedilemezdi.

"Ah, Eftalya," dedi Kerem Karaman. "Sen tanıyor olmalısın Derya'yı. Haberlere baktın mı? Kendisi müvekkilinin mağdurlarından biri. Tuhaf bir karşılaşma oldu." Hayır, bu karşılaşma değildi, planlanmış bir oyundu. "Derya, Eftalya Atalar'ı tanıyorsundur sen de, o herifin avukatlığını yapıyor. Her şeye rağmen."

Bakışlarımı Derya'dan ayırdığımda ellerimin terlemeye başladığını hissettim, kalem sanki parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. O, Tugay'a ihanet etmişti. Hızla kâğıtları imzaladım, ardından duruşumu dikleştirerek hepsini Kerem'in önüne ittim. "Başka bir şey var mı?"

"Merhaba," dedi Derya arka tarafımdan ve öne doğru çıktığında hemen hemen aynı boyda olduğumuzu fark ettim. Elini uzattı sıkmam için. "Seni çok daha öncesinden tanıyorum."

Bir eline, bir ona bakarken hissettiğim kıskançlıktan daha öte bir duyguydu. Tugay'a ihanet etmişti. Bin kez tekrar edebilirdim bunu içimde. "Öyle mi?" diye mırıldandım. Gözleri göğüskafesimdeki lekelere kaydığında şaşırmış gibi değildi. Bir süre inceledi ve gözlerime döndüğünde elini sıkmayacağımı anlayıp indirdi. "Tam olarak nereden tanıyorsun?"

"Gazeteciyim," dedi başını sallayarak. "Senin birkaç haberini girmiştim, başarılarınla ilgili." Ne düşündüğünü, ne hissettiğini kestiremiyordum ama ona güvenmiyordum ve yaydığım enerji bunu gizlemiyordu. "Bana öfkeli olduğuna eminim ama..."

"Sana karşı kişisel hiçbir duygum olamaz Derya, tek hissettiğim adına üzülmek olur," dedim başımı iki yana sallayarak. "Krallık'ın tuttuğu bir maşasın sadece. Geçmişindeki adama ihanet ediyorsun, bu odadaki herkes o söylenenlerin hepsinin yalan olduğunu biliyor." Derya sessizce yüzüme baktı. "Umarım bir gün dürüstlüğün ucuz çıkarlarından daha kıymetli olur çünkü bu seni daha kaliteli bir insana dönüştürür." Gözlerim Kerem'e kaydı. "Bu aptal tiyatro bittiyse babama gideceğim. Başka bir şey varsa söyle."

Kerem ağzının içinde küfretti. "Savunduğun adam bir tecavüzcü," dedi. "Ve sen kör kütük ona inanıyorsun. Kadının belgeleri var."

"Öyle mi?" dedim bir kez daha. "O halde Derya müvekkilimle neden konuşmak istediğini ve bunun için bana ulaştığını da anlatmak ister, öyle değil mi?" Kerem duraksadı. "Belki de halk bunu duymak ister. Kafalarının karışacağına eminim."

Kerem öfkeyle Derya'ya baktı. Derya ise çok kısa bir nefesin ardından, "Giray," dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "Tugay'dan önce Giray'ı merak ediyordum aslında, o yüzden ulaşmıştım çünkü onu severdim." Beni tehdit ediyordu alttan alttan. "Mezarının nerede olduğunu biliyor musun? Tugay bundan sana söz etti mi?"

Bakışlarımı Derya'ya çevirdiğimde gülümsedim, içten değildi ama dışarıdan nasıl göründüğümü biliyordum. O sırada kapı bir kez çaldı. Bu kez Kerem'den onay gelmemesine rağmen sekreteri hızla içeriye girdi. Kerem öfkeyle kadına baktığında kadın çekingen bir şekilde elindeki telefonu gösterdi. "Efendim, çok önemli," dedi başını sallayarak.

"Defne Tufan telefonda ve BL hakkında sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Bakışlarım dehşetle Sinan'a döndüğünde Kerem'in bakışları benim üzerimdeydi. Sinan ise dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. "Defne Tufan mı?" diye mırıldandı Kerem. Hepsinin gözünde Defne'nin babasını BL örgütü öldürmüştü. Defne onlara göre BL'ye karşı büyük bir nefret içindeydi. Sekreter heyecanla kafasını salladığında Kerem bir anlığına ne yapacağını bilemedi. Ama yüzümdeki tedirginliği gördüğü anda, "Bağla," dedi önündeki telefonu göstererek. Sekreter birkaç düğmeye bastığında Kerem'in önündeki telefon çaldı, Kerem ise telefonu hoparlöre alarak açtı. Ardından diğer telefonundan ses kaydını devreye soktu. "Defne Tufan," dedi Kerem.

"Merhaba," dedi Defne endişeli, korku dolu ama bir o kadar da ürkütücü bir sesle. "Ben BL örgütü tarafından öldürülen milletvekilinin kızı, Defne Tufan. Tanıdığınıza eminim." Kerem bakışlarını yeniden bana çevirdiğinde yutkundum. "Özellikle size bir ihbarda bulunmak istiyorum."

"Dinliyorum," dedi Kerem Karaman.

"BL örgütünün yerini biliyorum," diye mırıldandı. "Kaç kişi olduklarını, nerede yaşadıklarını, nasıl bir hayat sürdüklerini." Sesini yükseltti. "Onların nefes almasına katlanamıyorum artık." Bir kez daha Sinan'la birbirimize baktık korkuyla, hatta ihanetin ağırlığıyla. İkimiz de aynı şeyi düşündük: Oyunun sonuna gelmiştik.

"Bundan nasıl emin olacağım?" diye sordu Kerem. Derya'nın bakışları ise benden ayrılmıyordu. "Ya yalan söylüyorsan?"

"Ne yalanından söz ediyorsun sen?" dedi Defne öfkeyle. "Onlar babamı benden aldılar, gözlerini bile kırpmadılar ve öylece yaşamaya devam ediyorlar! Bu konuda nasıl yalan söyleyebilirim?"

Kerem bakışlarımdaki korkuyu gördü, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Söyle o halde," dedi. "Neredeler?"

"Bir şartla."

"Şart mı?" Kerem öfkelenmişti. "Benimle pazarlık masasına mı oturacaksın?"

"Canım sözkonusu," diye çıkıştı Defne. "Ben bu bilgiyi verdikten sonra yaşatmayacaklar beni belki de. Her şeyi göze alıyorsam bir karşılığı olmalı!"

Kerem derin bir nefes verdi. "Ne istiyorsun?"

"Yirmi milyon dolar," dedi Defne. "Canım için yirmi milyon dolar istiyorum."

"Ne?" diye bağırdı Kerem. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır, kaçırmadım! Size bu ülkeyi yok etmek üzere olan örgütün adresini vereceğim ve bunun karşılığı elbette olacak. Ülkeden kaçacağım, kendi hayatımı kuracağım, bunu bana borçlusunuz. Krallık için bu paranın hiçbir şey olduğunu biliyorum." Defne'nin sesi endişeli geliyordu. "Tam yüz elli kişiler ve o karaktersiz avukat da onlarla yaşıyor! Hemen oraya gitmezseniz çoktan ortadan yok olabilirler çünkü o avukatın her yerde eli kolu var!"

Dehşetle gözlerimi açtım, irkilerek geriye doğru adımladım. Kerem ise elini kaldırıp beni durdurdu, ardından sekreterine başıyla kapıyı tutması için işaret verdi. Sekreter kapının önüne geçtiğinde Derya da ürkmüş gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi Kerem. "Sana birkaç dakika sonra dönüş yapacağım." Telefonu kapattığında gözleri direkt bana döndü. "Eftalya, bebeğim," dedi iğrenç bir ses tonuyla. "Korkuyor gibisin."

"Hayır," dedim kekeleyerek. "Neden korkacağım? Yalan söylüyor, örgütün yerini bilemez, bunun imkânı yok. Onların yerini ben bile bilmiyorum. Sizi kandırıyor, siz de ona inanıp..." Kerem kahkaha atmaya başladığında Sinan küfretti.

Kerem bütün söylediklerime kulaklarını kapatıp Başkan'ı aradı. Hızla Defne'yle konuşmalarını anlattı, ardından ses kaydını onlara iletti. Her şey dakikalar içinde olurken tedirginlikle ellerimi koyacak yer arıyordum. BL örgütü köşeye sıkışmıştı, kaçacak yerleri yoktu ve onları yok etmek, ülkeyi tamamen olmasa da büyük bir kısımda kurtarmak demekti Krallık için. Canlarını dişlerine takarak bunu sağlayacaklarını biliyordum.

Dakikalar sonra Kerem'e dönüş yapıldı ve Kerem'in yüzünden anladığım kadarıyla parayı vermeyi kabul etmişler. Bütün güvenilir adamlarını örgütün olduğu yere yönlendireceklerdi, bunu biliyordum. Kerem'in sesindeki heyecan, telefon trafiği, art arda çalan telefonlar Krallık'a umut olmuştu.

En sonunda Kerem, Defne'yi aradığında ilk kurduğu cümle, "Paran yatırıldı," demek oldu. Defne beklemek istedi, o beklerken Kerem gözlerini benden ayırmadı. Düşündüğümden daha uzun süren dakikalar sonunda Defne bir şeyler söyledi, bunun arkasından Kerem

telefonu bir kez daha hoparlöre aldı. "Eski Krallık binasının oradaki köşkteler," dedi Defne heyecanlı bir sesle. "Silahları, araçları, bütün suç eşyaları orada ve kendileri de orada konaklıyor."

Elimle ağzımı kapattığımda Sinan, "Sikeyim," diye mırıldandı.

"Yalan söylüyorsan..." dedi Kerem dişlerini sıkarak.

"Söylemiyorum Kerem Karaman," dedi Defne. "Ben asla yalan söylemem, bana güvenebilirsiniz. Krallık benim her şeyim ve..." Duraksadı. "Umarım o avukatı da Giray Pusat Çeviker'in yanına gömersiniz ikiziyle beraber. Giray'ı öldürürken ellerim bile titrememişti." Sanki telefonun arkasından bir gülme sesi geldi. "Ah, kardeşim ağlıyor..." Defne afalladı. "Krallık daima yaşasın, size ve o güzel aklınıza minnettarım." Defne telefonu kapattı. Derya şaşkınlıkla telefona bakıyordu çünkü verilen adresin doğru olduğunu biliyordu.

Kerem ellerini ovuşturdu. Yeni ses kaydını direkt Krallık'a iletti. Ardından bana bakarak, "Sen," dedi. "Kendi aracınla değil bizim aracımızla babanın yanına gideceksin çünkü kimseye haber uçurmanı istemiyorum."

"Yanılıyorsunuz," dedim dehşetle ama sesim titriyordu. "O köşkte değiller, boşu boşuna..." Gözlerimi kocaman açtım. "Onlar çok kalabalık ve sizin adamlarınızın çoğu yaralı. Yaralı olmayanlar babamın yanında. Sizi mahvederler." Dişlerimi sıktım. "Defne'yi de sizi de yaşatmayacaklar."

"Bu kez," dedi Kerem. "Bu kez bittiniz Eftalya, söylenmeyi bırak artık. İlk önce babanı kaybettin, şimdi örgütünü kaybedeceksin. Gitgide güç kaybediyorsun, biz ise daha fazla kazanıyoruz."

Yanımdan geçti ve kapıdaki iki korumasına beni Ada Hapishanesine götürmeleri için emirler yağdırdı. Öyle keyifliydi ki neredeyse konuşurken kahkaha atıyordu.

O sırada Derya'yla son kez göz göze geldim. Bakışlarındaki şaşkınlıkla beni izlerken sadece birkaç saniyeliğine yüzümdeki maskeyi düşürüp gülümsediğimde şaşkınlığı arttı, ardından başını iki yana salladı. Anlamıştı her şeyin bir rolden ibaret olduğunu, o bizi ihbar etmeden bizim kendimizi ihbar ettiğimizi.

"Kendimi bizzat tanıtmamıştım ama şimdi tam sırası gibi görünüyor," dedim fısıldayarak, ardından sol elime yeniden eldivenimi giydim. "Ben Eftalya Atalar, kimisine göre sadece bir avukatım ama sana bir sır vereyim mi?" Ona doğru eğildim. "Fişlemeye çalıştığın

BL örgütünün lideri ve karalamaya çalıştığın Tugay Demir Çeviker'in sol koluyum. Her anlamda. Kaybetmekten ise pek hoşlanmam, tıpkı Sevgili Müvekkilim gibi." Başımla selam verdim. "Sen tanıştığına memnun oldun mu, bilmiyorum ama ben şu an epey memnunum."

"Adnan Atalar anısına bir çiçek ek, o çiçeği büyüt, sulamayı unutma, adını Eftalya koy, özgürlüğümüzü simgelesin!"
BL

Bakışlarım duvardaki yazıda takılı kalırken Ada Hapishanesine giden yol oldukça boştu. Önümüzde sadece iki araç vardı. Arabanın içinde ben ve Sinan dışında iki adam daha vardı. Krallık gerçekten de en iyi adamlarını örgütün bulunduğu yere göndermişti.

"Bugün Adnan Atalar öldürüldü, ölüm nedeni kitap okumaktı.
Bugün sen kendi kitabının ilk cümlesini yazdın.
Korkusuzluğun özgürlük kelimesiyle başladı."
BL

Yutkundum. Ellerinde eldivenler olan insanları seçebiliyordum, duvarlarda artık boş yerler bile yoktu. Kolluk kuvvetleri bazı semtlerden vazgeçmişti, o semtler tamamen BL'ye aitti artık.

"Bugün bir kadın babasının ölümünü izledi ve ağlaması yasaktı.
O kadın Eftalya Atalar'dı. Gücü, gizlediği gözyaşlarında saklıydı!"
BL

Caddenin ortasında boydan boya bir apartmandan diğer apartmana ümsah bayrağı asılmıştı, bir tarafı yakılmıştı ama özgürlüğümüze kısmı hâlâ açıkça okunabiliyordu. Duvarda gördüğüm yazı bu kez cama yapışmama neden oldu.

"Kalbine karlar yağdı Kraliçe'nin, adı Kar Kraliçesi.
Söneceğini bildiği halde karları eritti Kral, adı Ateş Kralı.
Biri erimeye, biri sönmeye razı geldi. Dünyaları için ölümcüldü ama
İmkânsızlıkları ne olursa olsun imkân dahilindeydi."
TDÇ

Parmaklarım cama dokunduğunda kalp atışlarım hızlandı. Bu yazı ne zamandan beri buradaydı? Bunu neden yeni fark etmiştim? Yeni miydi? Nida'ya Kar Prensesi diyordu, kendimi o seviyede görebileceğimi bile düşünemezken bu yazı... Elim göğsümdeki lekelere gitti. Açıkça sonuna TDÇ yazarak bana kendini gösteriyordu, hem de başkalarına göstermeyi umursamayarak. Her yöne çekilebilirdi ama bakışlarım anlık olarak Sinan'la kesiştiğinde onun da gördüğünü ve aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Önceden sadece BL imzalı yazılar vardı, benimle tanıştıktan sonra ise TDÇ imzasıyla yazılar yazdırmaya başlamıştı. Tam önünden geçtiğim duvarda yazıyordu yine.

"Özgürlük gökyüzüdür ve ben gökyüzüme kavuşacağım o güzel günde."
TDÇ

Hayır, dedim kendi kendime. *Üzerine alınma. Hayır, o kadar da değil. Hayır Eftalya, dur, kalbin sakinleşsin artık.*

Ada Hapishanesinin önüne geldiğimizde sadece dört aracın beklediğini gördüm. Kaşlarım havalandığında arabanın arka tarafına baktım fakat orada da kimseyi görmedim. Gözlerim hapishanesinin üst taraflarına kaydığında sadece iki keskin nişancının durduğunu fark ettim. Babamın ölüsü, dirisi kadar kıymetli değil miydi yoksa örgütün ifşa edilmesi tamamen aptalca burayı boşlamalarına mı neden olmuştu?

Sinan'la göz göze geldiğimizde çenesini havaya kaldırıp gülümsedi. Aynı şekilde karşılık verirken bulunduğumuz aracın kapıları açıldı. O sırada arabanın radyosundan o ses yükseldi: "Son dakika! Krallık, BL örgütünün inine büyük operasyonla ulaştı!"

Kaşlarım havalanırken Sinan arabadan inip elini uzattı. Destek alarak arabadan indiğimde Ada Hapishanesinin önündeki iki askerin bakışları direkt olarak bana yöneldi. Başkan yoktu, yardımcıları yoktu, basın yoktu. Başımı iki yana sallayıp kapıya ilerledim. Hava kararmıştı, ne kar ne yağmur yağıyordu fakat gökyüzünde ay da kendini göstermiyordu. Ocak ayının ilk gününe ılık bir havayla girecektik.

Kapılar açıldı ve kollarımı sakince iki yana açtım; gözlerimi kapattığımda görevlinin eli her yerimde dolaştı. Bacaklarımda, göğsümde, kalçamda, sırtımda, omuzlarımda. Ardından metal detektörüyle baktılar. Eldivenlerimi çıkardılar, aşağıladılar, ardından yeniden eldivenlerimi bana verdiler. Aynısını Sinan'a da yaptılar ama ikimiz de temiz çıkmıştık.

İki gardiyan bizi karşıladı, biri üzerimdeki uzun kaşe montumu aldı, diğeri çantamı. Beyaz çiçekli elbiseyle Ada Hapishanesinin koridorunda ilerlerken idamın yapıldığı o alanın önünde bekleyen kalabalığı gördüm. Ölüm Timi'ne aitti.

Krallık hapishaneyi koruması için Ölüm Timi'ni getirmişti çünkü BL örgütü konusunda güvenmemişlerdi. Sinan'la bir kez daha bakıştığımızda gülümsemeden edemedim. Her adımda duvarlarda topuklu ayakkabılarımın sesi çınladı, gardiyanların kendi aralarındaki hakaretlerini bile duymazdan geldim.

"İyi seneler Avukat!" diye ses duydum. Bu ses kapının önünde beni bekleyen Marco'ya aitti, yanında Başkan'ın ikinci ve önemsiz sekreteri, onun yanında da yeni atanan genç yardımcısı vardı. "2028 hepimize cehennemi getirecek gibi görünüyor." Üzerinde üniforma vardı, omzunda uzun kalibreli silahı, belinde küçük silahı, pantolonunun ceplerinde bıçakları. Boştaki elinde ise mandalinası. "Fakat benim içimden bir ses başka şeyler söylüyor."

"Marco," dedim karşısına geçerken, ardından sekreterle gözlerim kesişti. "Babam neden bu kadar önemsizmiş gibi davranıyorsunuz? Onun ölüsünü yakarken keyifle izlersiniz sanmıştım."

"Ben de örgütün yok olurken böyle keyifli görünmezsin sanmıştım," dedi sekreter kaşlarını kaldırarak.

Marco mandalinayı ağzına atarken dikkatli bir şekilde beni inceledi, ardından gözleri Sinan'la buluştu. Bu kez mandalinayı ona uzattığında Sinan başını iki yana sallayarak reddetti. Marco yüzünü buruşturup sekretere, "Sana yok," dedi alayla. "Vitaminsiz kal."

Ellerimle saçlarımı arkaya attım. "Müvekkilim nerede?"

Marco ağzı dolu bir şekilde, "İçeride, diğer mahkûmlarla birlikte," diye mırıldandı. "Ve tuhaf bir şekilde onun da keyfi epey yerinde. İnanmazsın ama ben ikram etmeden mandalina istedi." Sekreter burnundan nefes verdi. "Vermedim tabii ki. Kahrolsun düşmanlar, hainler." Göz kırptı, ardından bileklerimi işaret etti. "Ellerini uzat Avukat. Yasal prosedür, kelepçelerinizi takmam gerekiyor."

"Babamın ölüsüne sarılmayayım diye mi?" Marco duraksadı. Bakışları gözlerime döndüğünde çiğnemesi yavaşladı. "Her neyse." Bileklerimi uzattım. "Kelepçele."

Marco'nun arkasından Javier çıktığında, "Avukat," dedi keyifle. Sinan'ı kelepçelemek için hamle yaptı. Saçının önündeki bir tutamı beyaza boyatmıştı, şaşkınlıkla ona baktım. "Sana özendim, nasılım ama?

Hayranın olduğumu söylemiştim." Bu... nedense hoşuma gitmişti. Yani herkesin kusur olarak gördüğü o rahatsızlık Javier'e göre havalıydı. Saçımın önünde vitiligodan dolayı çoğalmaya başlayan beyaz tutamların aynısını yapmıştı.

"Gece saçını kazıyacağımı bilmiyormuş gibi," dedi Marco bileğime soğuk metalleri takarken. Bir tanesini tamamen kilitledi, diğerini takarken ise sekretere dönerek dikkatini dağıttı. "İçerideki basın beni çekmezse sevinirim," dedi geniş omuzlarını silkerek. "Hayranlardan pek hoşlanmam." Sekreter gözlerini devirdi, ondan nefret ettiğini anlamıştım. Bu esnada Marco sol bileğimdeki kelepçeyi kilitlememişti. Gözlerim kocaman açıldığında bana bakıp, "Önden avukatlar," dedi. Sonra mandalinayı havaya attı ve mandalina sekreterin yüzüne denk geldi. "Ah," dedi Marco. "Boşa gitti." Sekreter ağzının içinde küfrettiğinde Marco gülerek ağır demir kapıyı ardına kadar açtı ve o an içerideki o kötü kokuyla yüzleştim.

Seyirci koltukları neredeyse bomboştu. Krallık'ın korumaları ve birkaç savcı dışında kimse yoktu. Ölüm Timi salonun çevresinde daire oluşturmuştu, dairenin ortasında iki tane basın muhabiri, bir tane kamera vardı. Basının arka tarafına ise Ada Hapishanesindeki bütün mahkûmlar tek tek dizilmişti. En önde ise Tugay Demir Çeviker duruyordu arkasındaki iki Ölüm Timi adamı ve iki Başkan korumasıyla.

Göz göze geldik, bakışları direkt yüzüme odaklandı, oradan üzerimdeki bana hediye aldığı elbiseye ve sonrasında ellerimdeki eldivenlere. Dudaklarında bir tebessüm oluştu, hayatımda gördüğüm en güzel tebessümlerden biriydi. Bütün yorgunluğuna rağmen öyle bir gülümsedi ki sanki kendi yorgunluğunu da benim o an kötü hissettiğim her şeyi de çekip benden aldı.

Elleri önünden kelepçelenmişti, ayak bileklerinde zincirler vardı, siyah mahkûm üniformasının yakalarında kurumuş kan lekeleri duruyordu, kaşının bir tarafının yarıldığını gördüm. Yeni değildi, belki dün, belki de ondan önceki gün yapılmıştı. Fakat Marco'nun ne demek istediğini anlamıştım. Keyfi öyle yerinde görünüyordu ki neredeyse olan bütün şeyleri unutacaktım. Kötü kokuyu takip ettiğimde bakışlarım sahanın en başına döndü ve babamı gördüm.

Kötü koku ondan geliyordu, bir morga bile koymamışlardı bedenini. Çıplak ayaklarında ve ellerinde yaralar oluşmaya başlamıştı,

vücudu şişmiş, morarmıştı. Babam gibi değildi, sanki bambaşka biriydi. İrkilerek geriye doğru kaçtığımda Marco'ya çarptım, elimle ağzımı kapattım, yutkunmakta zorlandım. "Ona..." dedim acıyla, "...bir leş gibi davranmışlar." Yere çöküp acılar içinde kusmamı engelleyen tek şey güçsüz görünmek istememdi. Hiçbirinin önünde değil, babamın ruhunun önünde öyle görünmek istemiyordum.

Marco birkaç saniye sonra, "Normalde parçalanması gerekiyordu," dedi. "Bunu istediler ama yapmadık çünkü kimse dokunmak istemedi." Başımı iki yana salladım, acı kalbimde yangın olmaya başlamıştı. İdam sehpasının altında iki adam duruyordu, biri elinde bir bidon tutuyordu, diğeri ise yanmak üzere olan bir meşale. Yirmi birinci yüzyıldaydık ve ortaçağdaymışız gibi bir meşaleyle yakacaklardı babamı.

Sinan'ın gözleri dolarken ellerimi yumruk yaptım ve gözlerimi kapattım. Başımı önüme eğdiğimde Marco'nun beni sırtımdan hafifçe iterek yürüttüğünü hissettim. Bakışlar yine üzerimdeydi fakat bu kez babam canlı değildi, ölüsüne ise saygıları bile yoktu.

Sahanın ortasına geldim, birkaç adım gerimde Tugay duruyordu. Çenemi havaya kaldırdım, sanki sırtımdan destekliyordu beni ama aslında dokunmuyordu bile. Başımı omzuma doğru çevirdiğimde Marco, "Krallık'a bir oyun oynadığınızın farkındayım," diye mırıldandı ağzının içinde. Birkaç adım ilerideki sekreter ve yardımcısı basınla ilgileniyordu. "İkinizin de. Sen neyin peşindesin söyle bakalım Avukat."

Gözlerimiz kesiştiğinde, "Saygının peşindeyim Marco," diye fısıldadım. "En azından babamın ölüsüne bile saygının peşindeyim. Bunu hak etmedi, hak etmedim."

"Ve itibarın, ve acının, ve işkencelerin, ve dünlerin, ve..." diyen bir ses işittim arkadan. Bu ses Tugay Demir'e aitti. "Havai fişekleri sever misin Sevgili Avukat?" Gülümsediğini hissettim. "Seversin elbet. Bugün yeni bir yıla gireceğiz ve senin için havai fişek patlattıracağım, söz."

Başımı çevirip ona baktım. Örgüt olarak planımız babamın ölü bedenini kaçırmak, ona rahat bir mezar sunmaktı. Daha fazlası değil, bu kadardı. Birazdan örgüt burada olacaktı babamı kurtarmak için. Krallık ise boş köşkte onları arıyor olacaktı. Hem Derya'nın bildiği sırdan kurtulmuş hem Krallık'tan yüklü miktar para çalmış hem de babamı kurtarmış olacaktık. Sözkonusu olan ölü bedeni olsa bile.

Fakat Tugay'ın gözleri, bakışları, duruşu tam aksini dile getiriyordu. Çok daha fazlası vardı gözlerinde, içlerini ateş bürüyecek kadar

fazlası. O herkesin korktuğu adam gibi bakacak kadar fazlası.

"Sen," dedim Tugay'a yutkunarak. "Biliyor musun olanları?"

Başını omzuna doğru yatırdı, dudaklarını ıslattı. "Her adımında sana hayran olacak kadar," dedi kendinden emin bir sesle. Gözlerim Marco'ya kaydı, bakışlarını kaçırdı. "Ama benim Sevgili Avukat'ım öyle nazik ki bu beni üzüyor." Babamın olduğu tarafa baktı. "Ateş mi istiyorlar? O halde bu ateş herkesi yakacak güzelim. Beni bile yakabilir. Sadece sen hariç. Sen yanmayacaksın."

Tugay'ın arkasındaki Krallık'a ait iki koruma birbirine baktı ama söylediklerinde ciddiyet payı aramadılar, onlara göre Tugay bir deliydi ama ben biliyordum dönüşeceği adamı. "Tugay," dedim başımı iki yana sallayarak. O sırada sekreter basına, "Kayda geçin," emri verdi, bunun ardından meşale yandı. Sağdaki adam bidonun kapağını açarken geriye doğru adım atmak durumunda kaldım. Çünkü ortalığın mahşer yerine döneceğinin farkındaydım.

"Marco," dedim sadece.

Onun da gözleri babama odaklandı ve hiç beklemediğim anda kemerindeki bir silahı elime gizli şekilde tutuşturdu. Kaşlarım havalandığında, "Bugün canım sadece mandalina yemek değil, eğlenmek de istiyor," dedi neşeyle.

"Bizim," dedim kekeleyerek. "Bizim tarafımızdasınız, tamamen."

Yeşil gözleri kısıldı, ilk kez alaya almıyormuş gibiydi. "Sadece babalar kıymetlidir Avukat," dedi Marco çenesini havaya kaldırarak. Ardından hiç beklemediğim bir anda pantolonundaki bıçaklardan birini geriye fırlattı. Tugay bıçağı havada kaptı ve şaşırmama bile fırsat kalmadan hızla sekretere doğru fırlattı. Bıçağın şahdamarına isabet etmesiyle sekreterin yere yığılması bir oldu. Krallık korumaları öne çıktığında Ölüm Timi'nin iki askeri silahlarının namlularını korumaların karnına yasladı.

"Neler," dedim kekeleyerek. "Neler oluyor?"

"Ben de babamı bir idam sehpasında kaybettim ve henüz beş yaşında bir çocuktum," diye devam etti Marco. Yere yığılan adamı fark edenler hareket bile edemiyordu, kimse sesini çıkaramıyordu, herkes öylesine şaşkındı ki...

O sırada dışarıdan iki el silah sesi geldi, yardımcı şaşkınlıkla sekretere bakarken tavandaki cam kubbenin bir kısmı kırıldı. Tavandan içeriye BL örgütünden beş kişi sarktığında bir tanesi, "İyi akşamlar ve

iyi seneler," dedi. Giray'm sesiydi. Hepsinin yüzünde kar maskesi, üzerinde BL üniforması ve siyah eldivenleri vardı. "Yılbaşı sürprizi!"

Yardımcı o tarafa döndüğünde Marco bir bıçağı daha Tugay'a attı. Tugay yine uzaktan bıçağı bu kez yardımcının kalbine fırlattığında Marco derin bir nefes aldı. "Ben öldürmüyorum, o öldürüyor, arkamda yapıyor, görmüyorum." Sırıttı.

Kimse bıçakların nereden geldiğini anlamıyordu, basın mensupları etrafına bakarken korumalar silahlarını ellerine aldı. İçeride ölüm sessizliği vardı. "Ne," dedi bir koruma. "Ne oluyor ulan?"

Elinde bidon tutan adamın gözleri kocaman açıldığında elini boynundaki yarım ay dövmesine sardı ve geri geri yürümeye başladı. Meşale tutan adam ise titreyerek bize bakıyordu, altına kaçırmak üzereydi.

Birkaç gün önce bu salonda babamın canına kıymama neden olmuşlardı. Ağlamak istemiştim, ağlayamamıştım; bağırmayı dilemiştim, sesim çıkmamıştı. Onunla son kez bile konuşamamıştım. Yaşananlar sıcak bir demir gibi boğazıma yapıştığında hissettiğim üzüntü değil, öfkeydi; hem de çok yoğun bir öfke.

"Baba," dedim neler döndüğünü az çok anlayarak. "İntikamın alınıyor. Tugay intikamını alıyor."

Tam o esnada arkamda bir sıcaklık hissettim, kollar vücuduma sarıldı, sırtım bir göğüskafesine dayandı, ellerimin üzerinde eller hissettim, silahı tutan sol elim havaya kaldırıldı. Şarjörü çekti siyah eldivenler, isabet aldı. Ardından işaretparmağıma baskı yapıp tetiği çektiğinde elinde bidon tutan adam alnından vurularak yere yığıldı. Kulağımın arkasında nefesini işittim, ardından şakağıma dudakları dokundu. Tugay'dı. Şaşkınlık, endişe, dehşet, keyif, heyecan...

"Yakacaklardı benim Sevgili Avukat'ımı," diye fısıldadı. "İşte bu yüzden cehenneme çevireceğim bu Ada'yı, ardından yangının ortasında yeni yılın gelişini seninle kutlayacağım. İntikamını alacağım günler öncesinin. Söz veriyorum."

Bu silah sesinin ardından Marco gür bir sesle, "Saldırı altındayız!" diye bağırdı. Ölüm Timi silahlarını çıkardı ve Başkan'ın korumaları da silahlarını ateşlemeye başladı. Mahkûmlar koşturmaya başladığında tavandaki bir cam da patladı, ardından beş kişi daha iplerden sarkarak içeriye girdi. Ufuk olduğunu düşündüğüm kişi uzaktan Sinan'a silah attı. Tugay bana sarılarak geriye doğru yürüdü, ayak bileklerindeki zincirler onu zorluyordu

ama yine öyle çevikti ki bir kez daha elimdeki silahı kaldırması ve bu kez meşaleyi tutan adamı isabet alması birkaç saniyesini aldı. Tek kurşunla onu da alnından vurduğunda gözlerim kocaman açıldı.

Marco elini kaldırdı, üçten geriye saydı, ardından Ölüm Timi de karşı atağa geçti fakat kurşunlar örgüttekilere değil, Krallık'takilere isabet ediyordu. Marco'nun yüzündeki o gülümseme gerçekten keyif aldığını gösteriyordu.

Silah seslerinin ortasında sırtım Tugay'a yaslı geri geri yürürken Red olduğunu düşündüğüm kişi sırtındaki çantayı mahkûmlara doğru fırlattı. Ardından Tugay bir mahkûma dönüp başıyla işaret verdi. O sırada Ada'nın dışında, uzaktan bir yerden patlama sesi geldiğinde irkildim. Tugay daha sıkı bir şekilde bana sarıldı. Önümüzdeki insanlardan silahla bizi koruyordu, arkamızdaki insanlar için sırtını bir zırh gibi bana siper etmişti.

"Ana Krallık binası patladı!" diye şakıdı Gamze ve ipten sarktığı yerde bir korumayı bacaklarıyla boynundan tutup sallandırdı. Adamın bakışları Gamze'ye döndüğünde ise onu alnından vurdu. Adamın beyni dağıldığında Gamze iğreniyormuş gibi ses çıkardı. Tugay ise bir kez daha silahı kaldırdı, bu kez hedef aldığı kişi sırtı bize dönük olan korumaydı.

Dışarıdan ise bir patlama sesi daha duyuldu. "Başkan'ın oğlunun evi!" dedi Defne.

"Tugay," dedim afallayarak. O esnada Ada Hapishanesinde sirenler ötmeye, mavi ışıklar yanıp sönmeye başladı; bulunduğumuz yer bir karanlığa, bir aydınlığa dönüyordu.

"Kulağının dibindeki bu silah sesi seni rahatsız etmiyor değil mi?" dedi Tugay nazik bir şekilde. "İstersen geri çekilebilirim ama sana sarılma fırsatını da tepmek istemiyorum bütün bunların ortasında."

"Sen..." Başımı iki yana salladım. "Sen gerçekten delirdin." Tugay kulağımın dibinde güldüğünde Giray'ın sırtını Sinan'a yasladığını gördüm. Marco ise Krallık'a ait bir adamın başını kolunun altına almış, ağzına mandalina tıkıyordu.

"Marco T," dedi Giray, sesinde alay vardı. "Evsiz kaldık artık sizinle kalacağız. Kapın bize açıktır diye düşünüyorum."

Marco gözlerini kocaman açarak boğazını sıktığı adamı bıraktığında adam un çuvalı gibi yere yığıldı. "Güzel şaka ama komik değil, yüz verince astarını istemeyin."

"Ciddiyim," dedi Giray kar maskesinin ardından. O sırada Sinan'a gelen bir kurşunu savurduğunda ikisi birbirine dönüp ellerini çarptılar. "Yirmi milyon dolarımız var, diyorsan ki bizim yerimiz yok..."

"Yirmi milyon dolar mı?" Marco elindeki silahı sola doğru çevirip ona doğru ilerleyen bir korumayı vurdu. "Yirmi milyon dolara Javier'i bile satarım. Köşkümün her odası emrinizde efendim, tabii efendim, her zaman efendim." Giray güldü, Gamze kıkırdadı.

Sirenler çalmaya, mavi ışıklar yanıp sönmeye devam ederken dışarıdan art arda birkaç tane patlama sesi geldi. "Başkan'ın evi," dedi Ufuk. Bir patlama sesi daha geldi. "Ve ikinci evi de."

"Gerçekten," dedim yutkunarak. "Ada'yı yok ediyorsunuz şu anda." O sırada hapishanenin içinden de bir patlama ve yıkılma sesi geldiğinde sadece Ada'yı değil, hapishaneyi de yok ettiklerini anladım. Hayır, yok *ediyordu*; bu Tugay'ın planıydı. Ülkenin en tehlikeli hapishanesinden, özellikle hücrelerin olduğu yerden patlama sesleri gelirken mahkûmların nereye gittiğini anladım. Acı çektiği, acı çektiğim, babamın acı çektiği her köşeyi tek tek patlatıyordu. Yetmiyordu, Krallık'ın kendini en güvende hissettiği Ada'yı yok ediyordu. Onların inlerini mahvediyordu.

Krallık ise örgütün peşinde, köşkteydi. Birbirimizden habersiz öyle bir tuzak kurmuştuk ki resmen birbirimizi tamamlamıştık.

Sol taraftan bir adam çıktığında kendimi tutamayarak silahı kaldırdım ve adamı bacağından vurdum. Ellerimin üzerinde ise hâlâ Tugay'ın elleri vardı. Tugay güldü, ardından adam tam bize dönecekken onu alnından vurdu. "İnan bana sadece seni tamamlamak istedim Sevgili Avukat," dedi. "Yoksa böyle silahlardan falan hoşlanmam. Bak, görüyor musun?" Ellerimi kaldırdı yine, bir adamı isabet aldı ve vurdu. "Hep sen yaptırıyorsun bana."

Hapishanenin içinden bir patlama sesi daha geldiğinde burnuma sanki ateşin kokusu doluyordu. Her yerde silahlar, patlamalar, çığlıklar, hatta kahkahalar vardı.. Bütün bunların ortasında Ufuk'un ve yanındaki Giray'ın asılı olan babamı asıldığı yerden zorlukla ayırmaya çalıştıklarını, zarar görmesin diye uğraştıklarını gördüm. İkisi bu görev üstündeyken onları koruyan Marco ve Javier'di, Defne ile Gamze diğer tarafı tutuyordu. Babamı kucaklayıp yukarıya baktılar ve Giray, "Çek," diye bağırdı. İp zorlukla çekilirken iki koca adam da babamı zorlukla taşıyordu. Her şeye rağmen babamın bir mezarı olacaktı.

"Onu istediğin her yere gömebiliriz," dedi Tugay arkamdan. Sıcacık kolları arasında kendimi öyle güvende hissediyordum ki bir an bile çıkmak istemiyordum. "Nasıl huzurlu hissedeceksen öyle olsun."

Bir patlama sesi daha geldi, bu kez daha yakın gibiydi. Duvarlar yıkılıyordu, hapishanenin her yeri çatırdıyordu. Demir kapı sertçe açıldı ve içeriye Krallık'ın askerleri girmeye başladı. İlk isabet aldıkları kişi elbette arkamdaki Tugay'dı. Tugay hemen arkamdan çıkıp önüme geçtiğinde silahsız bir şekilde arkasında kaldım.

"Eftalya," diye bir ses duydum. Bakışlarımı çevirdiğimde Javier'in bana bir silah attığını gördüm. Havada zorlukla yakaladığımda sırtımı Tugay'a yasladım ve daire çizmeye başladık. Onun her kurşunu isabet ederken benim kurşunlarımın çoğu ıskalıyordu. "Öğreteceğim," dedi kendi kendine, ardından beni bir anda göğüskafesine doğru çekti.

Başımın üzerinden bir silah sesi geldi, arkamdaki cam patladı. Başımı kaldırdığımda Tugay'la göz göze geldik. Kolumda ıslaklık hissettiğimde kendi kanım sandım, o esnada bir adam ayaklarımın dibine yıkıldığında geriye doğru kaçtım. "Sikeyim," dedi Tugay. "Elbise kirlendi ulan."

Arka tarafından bir adam bıçakla saldırıya geçecekken ben ağzımı açamadan Tugay adamın kolunu kelepçelerinin arasına aldı ve çevirerek sırtüstü yere fırlattı. Birkaç saniye sonra eğilip şüphe bile etmeden, "Sen..." dedi. "Beni boğan o sikik adamsın." Silahı ateşledi, adamın yüzü dağıldığında her taraf kan içinde kaldı fakat Tugay doğrulurken, "Tüh," dedi. "Küfrettim, affedersin."

Afalladım, bir helikopterin sesi duyulmaya başladı. Her yer can pazarıydı, az önceki o dehşet veren kokunun yerini kan kokusu kalmıştı. Biri megafondan konuşmaya başladı. "Bunu durdurun yoksa hapishanenin içinde siz de kül olacaksınız!" Krallık'ın askerlerinden biri olmalıydı. "Ada'nın çevresi sarıldı, kaçabileceğiniz hiçbir nokta yok!"

Bir yanıtmış gibi dışarıdan bir patlama sesi daha geldi. Bu kez kimin evi olduğunu bilmiyordum ama başımın döndüğünü hissediyordum. Askerlerin sayısı çoğaldıkça dışarıdan gelen bağırışları işitmeye başladım. Defne, "BL destekçileri geldi," dedi. "Ada'yı sahiplenecekler."

Başka bir helikopter sesi daha duyuldu. Ölüm Timi'nden de kayıplar olduğunu görebiliyordum. Örgütten de iki kişi yere yığılmıştı. Tanımıyordum ama tarafımızda olan kimseyi kaybetmeyi, sayımızın azalmasını istemiyordum. Hapishanenin dışından da çatışma sesleri

gelmeye başlandı. Alevler salona doğru uzanmaya başlamıştı, kırık kubbe camından alevleri ve dumanı görebiliyordum. Yanıp sönen mavi ışıklar elektrik tellerinin patlamasıyla söndü ve birkaç dakikalığına etraf zifiri karanlığa gömüldü. Tek ışık, gökyüzü ve silahların ucundan gelen parlamaydı. İnsanların BL diye bağırdığını duyabiliyordum. Adımı işitebiliyordum. Babamın adını da.

Işıklar yeniden yandığında Tugay'la göz göze geldik. Yüzünün sağ tarafında kulağından boynuna doğru kan lekesi vardı, gözleri korkutucuydu. Önüme gelen saçımı arkaya doğru ittiğinde alnıma kan bulaştı. Hangi pisliğin kanı olduğunu bilmiyordum. "Sevgili Avukat," diye mırıldandı. Sonra gözlerini devirerek, "Bir konuşturmadınız," dedi dişlerinin arasından ve hemen arkasındaki bir noktaya kurşun sıktı.

Zaman kaybetmeden beni tek hamleyle belimden tutup kaldırdı ve iki büyük adımla kuytu bir köşeye götürdü. "Sevgili Avukat," diye tekrarladı. "Korkuyor musun benden?" Her yeri kan içindeydi, bir elinde silah tutuyordu, bileklerinde hâlâ kelepçeler vardı. "Korkuttum mu seni?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim kekeleyerek. "Sadece buna sebep olan..."

Lafımı kesti. "Bu hapishanede artık kalınmıyor," dedi çaresiz bir şekilde. "Çünkü sana da işkence çektirdiler burada. Bu kadarı gerçekten çok fazlaydı." Işıklar bir kez daha gitti, kolları belime dolandı, beni kendine yasladı. Eğildiğinde burnu burnuma dokundu, alnı alnımdaydı. "Özür dilerim canının yanmasına neden olduğum her an için. Özür dilerim korkutucu bir adam olduğum için. Ve özür dilerim elbiseni kirlettiğim için ama söz, çok daha güzelini alacağım. Sonra o elbiseni kanla değil, şarapla kirleteceğim."

O bir deliydi, aklını kaçırmıştı ama her şeye rağmen öyle bir adamdı ki o duvar yazısı şimdi daha anlamlı geliyordu. Ölümcüldü, ölebilirdim, ölebilirdi ama o sönmeyi göze alabiliyordu, bense erimeyi. Ve bütün bunların ortasında cayır cayır insanları yakabilecekken benim tırnağıma zarar gelme ihtimali yüzünden özür diliyordu. Tugay Demir Çeviker. Onun eşi benzeri yoktu.

"Ne yaşıyorsam..." dedim kendimden emin bir sesle, "...hepsi ben istediğim için Tugay. Gelecek her zarara ve güzelliğe hazırım ben. Dileme artık benden özür yoksa seni ben vuracağım."

Gülerken başını iki yana salladı. "Beni vurmuş gibi değil misin zaten?" dedi derinden gelen bir sesle. "Solumdan, kalbimden."

Kalbim, arkadaki silah seslerini işitemeyecek kadar hızlı atıyordu. Dudakları alnıma dokunduğunda daha fazla dayanamayarak bileğimdeki kelepçeyi çekiştirerek açtım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Parmaklarımın ucuna kanın ıslaklığı ve yeni çıkmaya başlayan sakalları dokundu. O sırada yanan avuçiçimden öptü uzun ve derin bir nefes alarak. Bu artık onun beni her gördüğünde yaptığı bir hareketti. Bir gün bunu yapmayı unutursa ne hissedeceğimi bilemiyordum. Gözlerime bakıp yeniden alnıma uzandı. Dudakları oraya değdiğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Tugay," dedim nefes vererek. "Ada'yı yaktın. Hapishaneyi yaktın." Başımı iki yana salladım. "Sen gerçekten delirmişsin."

"Yakarmışım," dedi dudaklarını alnımdan burnuma indirirken. "Dünyayı. Korkmakta da haklıymışım. Hep biliyordum başıma gelecekleri."

"Ne?" diye mırıldandım.

"Hiç," dedi kısık bir sesle. "Sadece bir anı."

Sırtımı okşadığında ve kendisini bana tamamen yasladığında dudakları yanağıma doğru ilerledi sürtünerek, oradan çeneme, çenemden boynuma. Nefes verirken ellerimi ensesine yerleştirdim. Onu tam şu an ve tam burada deliler gibi istiyordum. Bu çılgınlıktı ama açıkça kendime itiraf ediyordum: Onu tam şu an ve tam burada delicesine öpmek istiyordum. Boynuma dokundurduğu dudaklarını... Üniformasının yakasını avuçladım. O tehlikeydi ve ben onun tehlikesine bile çekiliyordum. Giray haklıydı, bu tamamen delilikti.

Belimdeki elleri kürekkemiklerime, oradan enseme ve saçlarıma uzandığında sağ elinin parmaklarını saç köklerimde hissettim. *Öp beni*, demek ya da onu öpmek üzereydim. Bütün duygularım darmadağınıktı. Dudakları bir kez daha çeneme doğru ilerlediğinde artık tamamen onu tutunuyordum, beni bırakırsa yere düşecekmiş gibi hissetmeye başlamıştım.

Gökyüzünde bir ışık bombası patladı. Havai fişek olduğunu fark ettiğimde bakışlarımı direkt parçalanan cam tavana çevirdim. Kapının eşiğinde ateşler vardı, Krallık helikopterle tepemizdeydi, çatışmalar durmuyordu fakat Tugay kulağıma, "Dilek dile," dedi. "Yeni yıla gireceğiz."

Gözlerimi kapattım, sırtımı Tugay'a döndüm ve elimi kalbime yerleştirdim. Bir havai fişek daha patladı, ardından bir tane daha. Saat on

iki olmuş muydu, çok on ikiyi geçmiş miydi, bilmiyordum ama kısa dileğimin ardından, "Hiç dileğin gerçekleşti mi?" diye sordum.

"Kısmen," diye yanıt verdi. "Senin?"

"Evet." Başımı salladım. "Hep aynı dileği dilerdim ama bu sene gerçekleşmiş gibi hissediyorum."

"Nedir o?" diye sordu.

"Kendimi sevmek," derken nefes verdim. "Fakat bu sene daha farklı bir şey diledim."

"Ne diledin?"

Bocaladım. "İlk sen söyle," dedim.

Tugay patlayan son havai fişeğe bakarak, "Özgürlüğümüzü," dedi. "Üstelik günüyle birlikte." Kaşlarım havalandı. "10 Ocak'ta, on gün sonra senin doğum gününde özgürlüğüme kavuşacağım Sevgili Avukat. Sana hediyem ise en güzeli olacak."

Doğum günümü biliyordu, doğum günümü aklında tutmuştu ama doğum günüm onun mahkemesine denk geliyordu. Korkuyla, "Ben de özgürlüğünü diledim," diye mırıldandım. "Fakat sağlıkla." Başımı omzuma doğru yatırdım, zaten cehennemdeydik, daha kötü ne olabilirdi ki? "Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama bilmen gereken bir şey var Tugay Demir Çeviker."

Tugay'ın nefesini tuttuğunu fark ettim. "Sözleşmemize yeni bir madde eklendi kurucunun başına bir şey gelirse liderin de bunu canıyla ödeyeceği yönünde." Gözlerimi kapattım, tekrar açarken çenemi havaya kaldırdım. "Özgürlüğünü diledim çünkü sen ölürsen ben de ölürüm artık. Unutma, mahkûmiyet hiçbir zaman tek taraflı olmaz."

19
YİRMİ DOKUZUNCU KİŞİ

"Sözleşmemize yeni bir madde eklendi kurucunun başına bir şey gelirse liderin de bunu canıyla ödeyeceği yönünde." Gözlerimi kapattım, tekrar açarken çenemi havaya kaldırdım. "Özgürlüğünü diledim çünkü sen ölürsen ben de ölürüm artık. Unutma, mahkûmiyet hiçbir zaman tek taraflı olmaz."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ben de aslında verdiğim o sözün farkına yeni varıyordum. Bu hayatta her duyguyu abartma konusunda üstüme elbette yoktu fakat seçtiğim bu yol, hayatımda birkaç aydır olan bir adam için fazla değil miydi? Sanırım bu durumu bir filmde izleseydim ya da bir kitapta okusaydım veyahut bir arkadaşım söyleseydi hepsinde de bunun yanlış bir yol olduğunu dile getirirdim.

Tamam, derdim. *Ortak bir yola çıkmış olabilirler, aynı amaca hizmet ediyor olabilirler; hatta etraflarında kurşunlar uçuşurken birbirlerini delicesine arzuluyor olabilirler –en azından kadın açısından durum böyle olabilir– ama ölmek, özellikle biri ölüyor diye diğerinin de ölmesi fazla büyük bir adım değil mi? Her şeye tamam ama bir insan neden bunu yapar ki?* Bana mantıklı nedenler sunulmalıydı. Böyle bir durumda kadının zaten hayattan zevk almadığını ve ölmek için nedenler aradığını düşünürdüm. *Karşısına bunun için fırsat çıktı işte*, derdim.

Hayattan çok zevk aldığım söylenemezdi, hiçbir zaman hayata aşırı bağlı da olmamıştım fakat kendimi öldürmeyi bir kez bile aklımdan geçirmemiştim, kendi babamı ellerimle öldürürken bile. *Kendini öldürmek güçsüzlerin işidir* diyerek klişe bir cümle kurmazdım. Güçlü insanlar da yaşamaktan vazgeçebilirdi o güçlerini taşıyamadıkları için. Ya da gücünün getirdiklerini kaldıramadıkları için. Fakat ben şunu diyebiliyordum: *Yaşadım bütün acılara rağmen. Kendi romanımın son sayfasında benim için nasıl bir sürpriz hazırlandığını bilmeden vazgeçemem. Belki bir trafik kazası, belki bir kurşun, belki yaşlı bir kadın olarak yatağımda. Belkiler...*

O yüzden bu durum bir kitapta ya da başka bir yerde karşıma çıksa ve sözkonusu kadın ölmek için bir neden aramıyorsa bu kez de derdim ki: *Kadın bir oyun mu oynuyor adama yoksa? Onu mu deniyor? İnatlaşıyor mu?*

Ama hayır, oyun oynamıyordum. İnatçıydım; onunla saatlerce de inatlaşabilirdim ama onun maddesinin üzerine çıkmak için inatlaşmıyordum; hayatımız bu kadar berbat bir haldeyken bir tümsek de ben eklemezdim. İkimizin de savaştıkları boyumuzu aşıyordu zaten.

Tezlerimin hepsi çürüdükten sonra gözlerimi devirip, *O halde kadın aptal bir âşık olmalı...* diyerek yüzümü buruştururdum. *Çünkü yalnızca aşk gibi bir duygu insana böyle bir karar aldırabilir.*

Kalbimde bir sızı hissettim. Derin bir sızı. Ne olduğunu anlayamadığım bir sızı. Acı değil, heyecan değil; kötü de iyi de değil. Sadece bir sızı. Gelecekte acıtmak için ya da heyecanlandırmak için bekleyen bir sızı.

Hayır, aşk olamazdı. Olmamalıydı. Ona karşı hissettiğim o yoğun çekimi görmezden gelemezdim, evet fakat aşk olamazdı. Hayır, bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordum.

O ölebilirdi, her an, her saniye, belki de şu an. Tam şu an, bir kurşunla. Düşmandan gelmek zorunda değildi, onun tarafında olan birinden de gelebilirdi çünkü tekrar dile getirmesek de BL örgütünde ya da çevresinde bir ajan olduğu ortadaydı. Ve ben, o ölürse ölmeye yemin etmiştim.

Sinan haklıydı, kendimi bulurken biraz da kaybetmiştim.

Tugay'ın gözlerindeki ifade aşama aşama değişirken az önce bana baktığında oluşan yoğunluğun yok olduğunu, yerine ise büyük bir dehşetin geldiğini fark ettim. Öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki sanırım tanıdığımdan beri ilk defa onu bu kadar fazla bozguna uğratmıştım. Belki de bütün çizeceğim yolları bir şekilde tahmin etmişti ama bu kez onu hiç beklemediği bir yerden vurmuştum.

"Ne?" dedi kekeleyerek. İlk kez konuşurken zorlanıyor gibiydi. "Ne dedin sen?" Gerçekten söylediklerimi anlamıyormuş ya da anlamak istemiyormuş gibi baktı. Bana benden daha çok şaşırmış olamazdı değil mi? Hayır, gözlerinde gitgide değişen duygunun adı şaşkınlık değildi sadece. Ona uzak, çok uzak bir bakış.

"Sen ölürsen ben de öleceğim," diye mırıldandım ve dile getirirken bir kez daha kendimle yüzleştim. "Karşılıklı bir anlaşma. Aynısını sen de benim için yaptın, öyle değil mi?"

Dudakları aralandı ve yutkundu. Kaşları yavaşça çatıldığında bana doğanan kelepçeli elleri yavaşça başımın tepesinden çıktı ve sarılmayı bıraktı. Gözlerimin içine bakarken hâlâ havai fişek patlıyordu. Gökyüzünden yansıyan ışıklar yüzünü aydınlatıyordu ve maalesef o ifadeyi gördüm.

Tugay bana ilk kez öfkeyle bakıyordu.

Gülümsemiyordu, sadece öfkeliydi. Korktuğumu hissettim çünkü bu bakışa maruz kalmak başkalarının ona bakınca ne gördüğünü gösterdi bana. Sanırım bu yine bir film ya da kitaptan sahne olsaydı, *Tugay Demir Çeviker aslında ne kadar da korkutucu bir adammış*, diye düşünürdüm. *"Sevgili Avukat" diyen bu adam mı gerçekten?* diye ikilemde kalırdım.

"Tugay," dedim kaşlarımı çatarak. Gözlerini bile kırpmadı. "Bana ilk defa bu şekilde bakıyorsun."

Bakışları değişmedi. Konuşmadan önce çenesini havaya kaldırdı, omuzları dikleşti. "O maddeyi..." dedi tane tane konuşarak, "... kaldıracaksın." BL örgütü lideri, Tugay Demir Çeviker. Sadece onu katil gibi görenlerin değil, örgüttekilerin de baktığında ne gördüğünü anladım.

Ben de çenemi kaldırmaya çalıştım ama öyle afallamıştım ki pek başarılı olamadım. "Hayır," dedim yine de karşı gelerek. "Kaldırmayacağım."

"Üzerinde tartışmak için dile getirmedim." Mesafeli ve buyurgandı sesi. "Yapman için dile getirdim. Hemen." Çenesini indirdi, gözlerimin içine baktı, ardından yüzüme yaklaştı. "Buradan çıktıktan sonra gideceksin ve o maddeyi kaldıracaksın. Hemen."

Geriye çekilmedim, ben de gözlerinin içine baktım. "Bunu yapmayacağım," dedim kelimelerin üstüne basa basa. "Asla o maddeyi kaldırmayacağım." Burnundan nefes verdiğinde çenesi kasıldı. "Bana şu şekilde bakmaktan vazgeç, senden korkmuyorum. Örgüttekiler senden çekinebilir ama ben çekinmiyorum."

Gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine, ardından omzumun üzerinden arkaya baktı. Büyük ihtimalle Giray'a bakıyordu. O maddeyi eklememe engel olmayan oydu. "Giray'ın hiçbir suçu yok," dedim direkt. "Benim karşımda duramazdı, en azından beni o kadar tanıdığını düşünüyorum."

"Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye sordu gerçekten inanamıyormuş gibi. Az önce ağzımdan çıkanı kulağım duymuştu ve ne yaptığımla yüzleşmiştim ama bunu elbette ona yansıtmayacaktım.

"Duyuyor," dedim otoriter bir sesle. "Ayrıca bunu bir öneri olarak sunmadım, bilgin olsun istedim çünkü..."

"Bilgim olacak olan senin ölüm fermanın mı?" diye sorduğunda yutkundum. "Benim iznim olmadan sen nasıl kendi canınla benimkini

bir tutarsın? Benim iznim olmadan benim aptal canım için ölebileceğine nasıl karar verebilirsin?" Sorusu karşısında afalladım. "Benim canımla senin canın aynı şey mi?"

"Sen görüyorsun ama," diye çıkıştım bir anda. Silah sesleri artıyor, zamanımızın kalmadığını belirtiyordu. Saklandığımız o aralıktan birazdan belki de zorla çıkarılacaktık. "Bana ve Giray'a bir şey olursa öleceğini söylüyorsun. O aptal sözleşmelerine koyuyorsun bunu ama ben söylediğimde..."

Hızlı bir şekilde yüzüme yaklaştığında neredeyse burnu burnuma değecekti. "Aynı şey mi?" diye sordu burnundan soluyarak. "Öyle rahat konuşuyorsun ki, köşkün bahçesine çiçekler ekmekle eşdeğer görüyor gibisin."

"Aynı şey. Köşkün bahçesine çiçekler ektirmek de karşı olduğun bir durumdu. Kurallarını dinlemeyeceğimi biliyordun."

"Sen delirdin mi?" diye sordu. Bunu ondan duymak başka bir zaman güldürebilirdi ama öyle ciddi sormuştu ki delirip delirmediğimi sorgulayıp emin olamadım. "Bahçeler seni mutlu ediyorsa bütün şehri bahçelerle donatırım, sen beni anlamadın ya da tanıyamadın galiba. Ben seni mutlu eden hiçbir şeye karşı değilim."

Ne *Avukat'ım* diyordu ne de *Sevgili Avukat*. Hiçbiri yoktu. Hitap yoktu. Buna alışık değildim. "Bana öfkeyle bakıyorsun," dedim dayanamayarak. "Seni bu kadar öfkelendiren sözlerini çiğnemem mi? Öyleyse bu örgütün lideri olduğumda senin kararlarına bile karşı çıkabileceğimi söylemiştim."

"Aynı şey değil," dedi. Anonslar artmıştı, birinin adımı seslendiğini duydum. Hiç olmaması gereken bir zamanda yaşadığım bu yüzleşme silah seslerinden daha korkutucuydu.

"Aynı şey. Sen yaptıysan ben de yaparım." Omzumu silktim. "Konuyu daha fazla..."

"Değil," derken sesi öyle baskındı ki gülümsediği zamanlar çok uzakta gibi geldi. "Siz ikinizin, Giray ve senin kaderini belirleyen bendim. Örgütteki herkes gönüllü siz ikiniz dışında. İkinizi bu yola ben soktum, başınıza bir şey gelirse benim yüzümden olacak. Sen de, ikizim de gönüllü değildiniz. Seni şantajla, onu vicdanıyla bu yola ittim. Bu benim size ödemek zorunda olduğum bir borç."

Gözlerim kocaman açıldı. Kelimeler dudaklarından dökülürken yaşadığı suçluluk duygusunu gördüm. "Ama sizin bana bir borcunuz

yok, hiçbir şeyiniz yok." Gözleri yüzümün her zerresinde gezindi. "O maddeyi kaldıracaksın, beni duyuyorsun değil mi?"

"Ne şantajından söz ediyorsun be sen?" İki nefes verdim. İki nefeste, onun söylediklerini anladım. Anlamak öfkelenmeme neden olurken, "Şu an yanında hâlâ şantajın için duruyor gibi miyim?" diye sordum. "O aptal savcıyı öldürdüğüm anı istersen git, bütün televizyon kanallarına ver, umurumda bile değil ama biliyorum, bunu yapmayacaksın." İşaretparmağımı kaldırdım. "Kardeşine git ve şu an seni bırakmasını söyle, o bırakmayacak, insanları zorla yanında tuttuğunu mu sanıyorsun sen şu an? Bu nasıl aptal bir düşünce?"

"Şu andan bahsettiğimi söyleyen kim?" diye sordu sert bir sesle. "Ben başlangıçtan söz ediyorum, en başından. Sana şantajla gelmeseydim ve avukatım olmanı isteseydim olacak mıydın?" Bir cevap bile vermemi beklemedi. "Olmayacaktın çünkü sana şantaj yapmadan önce bir teklif sundum. Sen o gün bana bir katile bakar gibi baktın, haklıydın da. Seni mecbur bırakmasaydım şu an burada olmayacaktın." Haklılığı daha fazla öfkelenmeme neden oldu. "Nerede, ne halde olacağını düşünmek bile istemiyorum ama..."

"Nerede, ne halde olacağımı gayet iyi biliyorsun." Kastettiğim Kerem Karaman'dı, bunu ikimiz de biliyorduk. Kerem'i kastettiğimi anlamak Tugay'ın sertçe nefes vermesine neden oldu. "Ama dile getirmemi istiyorsan..."

"Başlangıçta," diyerek sözümü kesti. "Seni bu hayata mecbur bıraktım. İp üstünde yürümene neden olan benim, ölürsen katilin ben olacağım, bunun elbette bir bedeli olmalı benim için. Ama senin ödemen gereken bir bedel yok, olamaz, olmayacak."

"Başlangıç şu anı değiştirmiyor," diye çıkıştım. "Sonrasında her şeyden vazgeçebilirdim, emin ol aranıza girdikten sonra o savcıyı öldürdüğümü, seni Krallık'a satma karşılığında itiraf edebilirdim. Ne senin şantajının bir önemi kalırdı ne de Krallık canımı yakardı. Aksine plaket verirlerdi bana Suç Kralı'nı yok ettiğim için. Aptal mı sanıyorsun beni? Aptal olmadığımı çok iyi biliyorsun. Senden kurtulmak çok kolaydı ve sen de aslında bunu çok iyi biliyorsun. Şantaj sadece avukatın olmamı hızlandırmak için seçtiğin bir yoldu. Bir anda avukatın olamazdım, kimse senin gibi bir adamın avukatı olmak istemezdi. Hatta aklı başında olan biri senin iki metre yanına bile yaklaşmayı düşünmez." Son söylediğim cümleden sonra duraksadım.

yok, hiçbir şeyiniz yok." Gözleri yüzümün her zerresinde gezindi. "O maddeyi kaldıracaksın, beni duyuyorsun değil mi?"

"Ne şantajından söz ediyorsun be sen?" İki nefes verdim. İki nefeste, onun söylediklerini anladım. Anlamak öfkelenmeme neden olurken, "Şu an yanında hâlâ şantajın için duruyor gibi miyim?" diye sordum. "O aptal savcıyı öldürdüğüm anı istersen git, bütün televizyon kanallarına ver, umurumda bile değil ama biliyorum, bunu yapmayacaksın." İşaretparmağımı kaldırdım. "Kardeşine git ve şu an seni bırakmasını söyle, o bırakmayacak, insanları zorla yanında tuttuğunu mu sanıyorsun sen şu an? Bu nasıl aptal bir düşünce?"

"Şu andan bahsettiğimi söyleyen kim?" diye sordu sert bir sesle. "Ben başlangıçtan söz ediyorum, en başından. Sana şantajla gelmeseydim ve avukatım olmanı isteseydim olacak mıydın?" Bir cevap bile vermemi beklemedi. "Olmayacaktın çünkü sana şantaj yapmadan önce bir teklif sundum. Sen o gün bana bir katile bakar gibi baktın, haklıydın da. Seni mecbur bırakmasaydım şu an burada olmayacaktın." Haklılığı daha fazla öfkelenmeme neden oldu. "Nerede, ne halde olacağını düşünmek bile istemiyorum ama..."

"Nerede, ne halde olacağımı gayet iyi biliyorsun." Kastettiğim Kerem Karaman'dı, bunu ikimiz de biliyorduk. Kerem'i kastettiğimi anlamak Tugay'ın sertçe nefes vermesine neden oldu. "Ama dile getirmemi istiyorsan..."

"Başlangıçta," diyerek sözümü kesti. "Seni bu hayata mecbur bıraktım. İp üstünde yürümene neden olan benim, ölürsen katilin ben olacağım, bunun elbette bir bedeli olmalı benim için. Ama senin ödemen gereken bir bedel yok, olamaz, olmayacak."

"Başlangıç şu anı değiştirmiyor," diye çıkıştım. "Sonrasında her şeyden vazgeçebilirdim, emin ol aranıza girdikten sonra o savcıyı öldürdüğümü, seni Krallık'a satma karşılığında itiraf edebilirdim. Ne senin şantajının bir önemi kalırdı ne de Krallık canımı yakardı. Aksine plaket verirlerdi bana Suç Kralı'nı yok ettiğim için. Aptal mı sanıyorsun beni? Aptal olmadığımı çok iyi biliyorsun. Senden kurtulmak çok kolaydı ve sen de aslında bunu çok iyi biliyorsun. Şantaj sadece avukatın olmamı hızlandırmak için seçtiğin bir yoldu. Bir anda avukatın olamazdım, kimse senin gibi bir adamın avukatı olmak istemezdi. Hatta aklı başında olan biri senin iki metre yanına bile yaklaşmayı düşünmez." Son söylediğim cümleden sonra duraksadım.

"Devam et," dedi ifadesiz bir sesle. "Kim olduğumu biliyorum, ne yaptığımı da neler yapacağımı da ve dışarıdan nasıl göründüğümü de. Devam et, bunlar önemsiz detaylar. Bakma öyle, neyi dizginliyorsun? Korkutucu bir adam olduğumun zaten farkındayım."

"Evet, öylesin," dedim dürüstçe. "Ama seni tanıdım ve benim için artık öyle değilsin. Bütün dünya için iğrenç bir katil olabilirsin ama benim için öyle değilsin. Benim tanıdığım Tugay Demir Çeviker öyle bir adam değil. Sen de beni hangi cehennemden tanıyorsun bu kadar bilmiyorum ama en başından bu yola gireceğimden emindin sen Tugay, yapabileceklerimi biliyordun." Gözlerimi kıstım. "Ben kendi isteğimle buradayım şu an, senin emrinde de değilim. Sana boyun eğeceğimi düşünüyorsan çok beklersin."

Başını hafifçe iki yana sallarken, "Şu andan söz etmiyorum," dedi tekrardan. "Bu söylediklerinin hiçbiri, seni mecbur bırakmasaydım bu hayatı seçeceğin anlamına gelmiyor. Söylesene, bunu yapar mıydın? Benimle tanışmasaydın şu an kurşunların ortasında olur muydun yine?"

"Evet, beni mecbur bırakmasaydın asla burada olmazdım," dedim dürüstçe. "Ama buradayım ve sen ölürsen ben de öleceğim. Bu kadar tepki vermenin nedeni ne? Şu an bir kurşun sırtımdan bana saplansa senin de kalbini delecek ve ikimiz beraber öleceğiz zaten. Aynı anda değil ama farklı zamanlarda, söz verdiğimiz için ölmek neden seni korkutuyor?" Güldüm ama mutluluktan tamamen uzaktı. "Hem belki ölmeyiz, aptal bir sözleşme maddesi olarak kalır. Boş versene."

"O bir sözleşme değil, söz demek," dedi Tugay. "Ben sözümden asla dönmem ve biliyorum sen de dönmezsin. Bunu neden yaptın?" İşte o soru. Beklediğimden daha korkunç bir şekilde gelmişti.

"Yapmak istedim ve yaptım," dedim. "Bir his bunu yapmamı söyledi."

"Bu bir yanıt değil." Hafifçe geriye çekildi, dudakları düz bir çizgi halindeydi. "Oyun oynamıyoruz," dedi keskin bir sesle. "Bizim hayatımız birbirimizle savaşamayacağımız kadar berbat bir halde ve ben seninle savaşmayacağım. O maddeyi kaldıracaksın."

"Ama ben gerekirse seninle savaşırım," dedim. "Kaldırmayacağım. Beni yenebilir misin?" Dikkatli bir şekilde ona baktım. "Başka bir şey var, bu kadar tepkinin altında yatan başka bir şey. Hangi planını bozdum? Neyi değiştirdim?"

"Finali," dedi hızlı bir şekilde.

"Ne?"

"Ben zaten öleceğim," dedi doğrudan ve bir kez daha yüzüme yaklaşıp çenemi kaldırdı. "Bu ip üstünde yürümek değil, ben zaten öleceğim. Senin yaptığın zaten ölecek bir adama kendini kelepçelemek ve uçurumdan atlamak. Aynı şey değil, beni anladın mı? Buna asla göz yummam ve savaşırsam kazanırım çünkü başlangıçta seni kazandım, sen bile farkında olmadan."

Kaskatı kesilirken, "Ne?" diye sordum bir kez daha. "Bu da ne demek?" Yüzüme bakmaya devam ediyordu. Çenemdeki elini sertçe ittim. "Bu ne demek?" diye sordum beklediğimden daha yüksek bir sesle. "Canınla kumar oynadığın yetmez gibi bir de canınla anlaşma filan mı imzaladın sen?" Gözlerim kocaman açıldı, öfke kanımı kaynatıyordu. Delirmişti, ölmek üzere olan bir adamın yapacağı bütün çılgınlıkları yapıyordu. Durmadan zamandan bahsediyordu. "Sen..." dedim korkuyla. "Bir hastalığın mı var?" Dehşet ve endişe kalbimi sıkıştırdı. "Ölmek üzere misin? Bu yüzden mi bu kadar gözü karasın?"

Arkama baktı. "Bunların cevapları senin o maddeden vazgeçmene yarayacak mı?" diye sordu.

"Ne demek istedin?" diye sordum transa girmiş gibi. "Başka bir şey var." Kaşlarım çatıldı. "Özgürlükten söz ediyordun, özgürlük dediğin ölüm müydü? İdam edilmek istiyorsun, bunun için çabaladığının farkındayım ama başka bir şey var." Ellerimi havaya kaldırdığımda bileğimdeki kelepçe sallandı. "Dünyanın en mantıksız cümlesini kurdun. Öleceğim ne demek?"

Onu konuşturmuyordum bile. Öylesine bir cümle kurmayacağını bildiğimden durmadan varsayımda bulunuyordum. "Özgürlüğe ne oldu? O hücrede konuşurken ölüm yok muydu?" Güldüm ama öfkeden ve korkudan titriyordum. "Biliyor musun, ben sana bir mektup yazdım dün." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Yanımda getirdim, özgürlükten söz ettim, içinde hayaller de vardı. Sana verecektim bugün." Elimi sokup sutyenimin içinden mektubu çıkardım. Başka zaman olsa buna gülerdik ama o an ikimiz de gülemedik.

"Burada," dedim. "Sen inandırdın, ben yazdım ama şimdi bunu sana vermeme engel olan da az önce söylediğin şey. Aptalca bir şey." Elimdeki mektuba baktığında gözlerindeki öfkenin silindiğini gördüm ama kararlı duruşu asla bozulmadı. "Bana bir açıklama borçlusun," dedim. "Bu kez açıklama yapacaksın ve kaçmayacaksın."

Dakikalardır ne *Avukat* ne *Avukat'ım* ne *Sevgili Avukat* demiş ne de gülümsemişti. Ama bütün bunların dışında bana öleceğini söylemişti.

Bu bir kurşunla öleceği anlamına gelmiyordu, bambaşka bir şeyler vardı, biliyordum. En başından beri planladığı bir şeyler vardı ve benim o sözleşmeye koyduğum madde yoluna taş döşememe neden olmuştu. İlk defa beklediğinden daha farklı davranmıştım. Belki de beklediğinden daha gözü kara.

Birileri o an kollarımdan tuttu ve geriye doğru çekiştirdi. Aynı şekilde onun da yanına adamlar geldi, Krallık'ın askerleriydi. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken o askerlere karşı gelmedi ama ben çırpındım. Çırpınışım askerlere değil, onaydı.

Marco karşıma geçtiğinde ve görüş açımı kapattığında hızla bileklerimdeki kelepçeyi kilitledi. O an silah seslerinin sustuğunu, arkama baktığımda yerde Ölüm Timi'nden ve örgütten birçok kişinin yattığını, örgütten kalanların ise ortalıklarda görünmediğini fark ettim. Sadece Sinan vardı, yanında Ölüm Timi'nden iki kişiyle duruyordu, bilekleri kelepçeliydi. Plan sona ermişti. Ölüm Timi'nin bu işten nasıl sıyrılacağını ya da örgütün Ada'dan nasıl kaçmayı başaracağını bilmiyordum, hatta düşünmek bile istemiyordum çünkü aklımda sadece onun kurduğu cümleler dönüyordu. Başımı yeniden ona çevirdiğimde Marco'nun omzunun üzerinden göz göze geldik. Hemen arkasında, kapının ardındaki alevlerin kapı aralığından görünen o turuncu rengi gözlerimi alıyordu.

Az önce BL örgütünün indiği tavandan daha fazla Krallık askeri inmeye başladığında hapishanenin çıkış yollarının kapandığını, bizi en fazla oradan çıkarabileceklerini anladım.

"Avukat," dedi Marco ama bakışlarım Tugay'daydı. Vücudum titrerken avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama bunu yapmam hiçbir şeyi değiştirmezdi. "BL örgütü saldırı düzenledi, savunmaya geçtim fakat Krallık benim adamlarıma da saldırınca iki tarafı da yok etme emri verdim," dedi bana yalandan bir hikâye anlatarak. "Anlaştık mı? Sorguda bunları söyleyeceksin." Gözlerimi bile kırpmıyordum. "Avukat," dedi Marco, ardından görüş açımı kapattı ve göz göze geldik. "Anlaştık mı? Eğlenceliydi, zevk aldım ama beni patlatırsan aynı şekilde karşılığını bulursun."

Yeşil gözlerine baktım. Canımın acısıyla, "Ona ne yapacaklar?" diye sordum. "Diğer mahkûmlara?" Ne düşünüyordum? Öleceğim derken şu anı kastetmiyordu değil mi?

"Yaşayanları buradan götürecekler," dedi Marco ve beni ortaya doğru yürüttü görüş açımı kapatmaya devam ederek. "Ardından büyük

ihtimalle şehirdeki başka bir hapishaneye alacaklar." Omzunun üzerinden Tugay'a baktığında bakışlarını hâlâ benden ayırmadığını fark ettim fakat gülümsemiyordu. Hâlâ bana gülümsemiyordu. "Bütün bunların ortasında kendini kurtarmak için bir yere saklandığını söylesek iyi olur yoksa silahların ortasında saçının teline bile zarar gelmemesi seni de hain gibi gösterir. Hatta bir iki el de sana ateş ettiğimi söylesen hiç fena olmaz."

Marco alaya alıyordu ama gerginliğini hissedebiliyordum. Yanımıza Krallık askerleri geldiğinde adım atmakta bile zorlanıyordum çünkü cesetler her yerdeydi. Helikopter sesleri artmıştı, kalabalığın sesi de. "Örgüt..." diye mırıldandım.

"Başlarının çaresine bakacaklardır," dedi askerler artmadan önce. "Sorgunun ardından Javier sana ulaşacak. Yirmi milyon dolar karşılığında köşkümüzü sana da açacağız elbette." Sırıttı, ben ise daha çok dibe battım. "Ölmüşsün gibi bakma Avukat," dedi sakin bir sesle. "Alt üstü birkaç patlama, onlarca ceset ve yangın." Omzunu silkti. "Hangi ölümlerden döndüğümüzü bilsen kalpten giderdin kesin."

Ondan her türlü şüpheleneceklerdi. Ölüm Timi de Krallık'ın radarına girecekti ne olursa olsun, bunun farkındaydım. Marco da farkındaydı, bunu göze alması ise tuhaftı. Bir tarafı olmadığım söylerken aslında açıkça gösteriyordu veya ben öyle sanıyordum.

İki asker beni kolumdan çekti, bir tanesi ise Marco'nun önüne geçti. Yukarıdan bir ip sarktığında ve beni o şekilde çıkaracaklarını anladım. Son gördüğüm şey Marco'nun Tugay'ın olduğu tarafa yürümesiydi. Tugay'ın bakışları ise biraz önce babamın asılı olduğu boş idam sehpasına dönmüştü.

Babam gözlerimin önünde kalp krizi geçirdiğinde elime telefon alıp bir ambulansı bile arayamadığım için senelerce ihtimallerin acısını çekmiştim. Ölseydi bunun benim yüzümden olacağını bilmenin yükü çok fazlaydı. Şimdi ise bir mezarın başındaydım, mezardaki kişi babamdı ve onu öldüren kişi gerçekten bendim.

İhtimaller acıtırdı ama gerçekler ihtimallerden daha yaralayıcıydı. Mezarlıklar ise içinde ruh barındırmayan ve kalanların vicdan azaplarını gizleyen bir hapishaneydi.

Babamı gömerken, toprak atarlarken, izlerken çektiğim o vicdan azabı onunla beraber toprağın altına gizleniyordu. Hiçbir cümle şu an

yaşadıklarımı anlatamazdı, zaten cümle kurup konuşacak durumda da değildim.

Dört saatlik bir sorgudan geçmiştim. Marco ne söylediyse onu dile getirmiştim, kalan soruların yanıtlarını bilmediğimi söyleyip geçmiştim. Belki başka zaman olsa afili cümleler kurabilirdim ama o an oradan kaçmayı istemek dışında başka bir niyetim yoktu. Dört saatin sonunda şehir dışına çıkma yasağı, gözetim ve Tugay Demir Çeviker'le kısıtlı zamanlarda görüş izni çıkmıştı.

Tugay'ı da sorguya çektiklerini biliyordum ama nerede olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Ada Hapishanesi kül olmuştu, Ada'nın yarısı da yanmıştı. Bütün Krallık yanlıları Ada'dan kaçmıştı, geriye BL örgütünü destekleyenler kalmıştı, bir de Ada'nın çevresini saran alevler. Şehri ikiye bölen Ada artık Cehennem Adası olarak anılıyordu.

Sorgudan çıktıktan sonra Sinan'ı beni beklerken bulmuştum, onun sorgusu elbette benden daha kısa sürmüştü. Ne onun ne de benim konuşmaya hali vardı. Oradan çıkıp nereye gideceğimizi bilmeden aracımıza bindiğimizde Krallık'ın bizi takip ettiğini fark etmemiz çok da uzun sürmemişti. Onlardan kurtulmak için verdiğimiz çabanın ardından ise Javier'le karşılaşmıştık. Omzu sargılıydı, çatışmada vurulduğunu ama çok da önemli olmadığını söylemişti.

Bizi şehrin hiç bilmediğim bir köyüne getirdiğinde terk edilmiş müstakil evlerin tam ilerisinde kocaman bir köşk görmüştüm. Simsiyah, kocaman, üç katlı. Ölüm Timi'nin ini olduğunu bilmesem de gördüğüm an onlara ait olduğunu anlardım çünkü duvarına kocaman bir kum saati çizilmişti. Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, köyün girişinde bekleyen Ölüm Timi'nden birkaç kişiyi görmüştüm.

Krallık burayı biliyordu ama Ölüm Timi öyle korkutucu bir topluluktu ki buraya girmeye bile cesaret edemiyorlardı. Javier'e, *Köyü sahiplenmişsiniz*, dediğimde gülerek, *Başkaları Ölüm Köyü*, diyor demişti. *Bizim için ise Şirinler Köyü. Çünkü kendimiz gibi olabildiğimiz tek yer burası. Bizim şehrimiz burası Eftalya.*

Sahiden de minik bir şehir oluşturmuşlardı. İlerlerken futbol sahasını, basketbol sahasını, biraz ilerisindeki çocuk parkını, onun yanındaki minik bir eğlence mekânını görmüştüm. Mekânın başka zaman olsa güleceğim bir ismi vardı: Vitamin. Marco yine imzasını atmıştı.

Eğlence mekânının yanında bir kafe, kafenin hemen yanında ilkyardım merkezi gibi bir çadır vardı. Onun arka tarafında atış alanları.

Hemen solunda dövüş salonu, sağında ise evcil hayvanlar için ayrılan bir alan. Hayvanların hiçbirinin tasması yoktu, her yerde mama ve su vardı. Köpekler ve kediler birlikte huzurla yaşıyordu.

Şu an ise Ölüm Timi'ne ait olan mezarlıktaydık. Kendilerinden ölenleri gömdükleri bir yerdi, hiçbirinin ismi yoktu, neden olarak ise bir gün yakalanırlarsa öldükten sonra cesetlerini rahat bırakmaları için bu şekilde bıraktıklarını söylemişti Javier. Ölüm Timi'nden olmamasına rağmen babam da buraya gömülüyordu.

Hemen arkamda Sinan vardı, eli omzumdaydı. Karşımda Giray, Defne ve Gamze. Red'le Ufuk vurulmuştu ama hayattaydılar. Kaçarken dört kişiyi daha feda etmişlerdi, çatışmada ise beş kişi ölmüştü. Örgüttekilerin sayısı azalıyordu ama neyse ki duygusal bağ kurduğum kimseye bir şey olmamıştı.

Marco birkaç saniye önce aramıza katılmıştı ama o da hiçbir şey söylememişti. Babamı gömerken kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ocak ayının ilk günü, güneş doğmak üzereyken, karla karışık yağmurun altında babamı toprağa verdim. Gözyaşları içinde feryat etmem ve belki de kabullenmemem gerekiyordu ama hayır, hiçbiri yoktu. Acıyordu, acıyla yaşıyordum ama babamın ölümü bana bir şey öğretmişti: En korktuğum şeyle yüzleştiğimde bile ayakta durmaya devam edebiliyordum.

Ne kadar ayakta kalabilirsem tabii. Gücümün tükendiğini hissetmiyordum ama yaşadıklarımın ağırlığı ya doğru düşünmeme neden olmuyordu ya da gerçekten deliriyordum.

Kollarımı kendime doladım, üzerimde Sinan'ın ceketi vardı fakat üşümüyordum. Ölüm Timi'nden birkaç kişi ve Giray toprak atıyordu. Sinan da onlara katıldığında ben de atmak istersem diye küreği uzattı. Onu reddettim çünkü adım atsam düşeceğimi biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Sinan. Dakikalar sonra biri konuşmuştu. "Onunla yalnız kalmak istiyorsan..."

"Hayır," dedim hızla. "Yalnız kalmaya yüzüm yok şu an." *Yalnız kalırsam yüzleşeceklerimden korkuyorum.* Sinan'ın omzumdaki eli sıklaştı, Giray nefes verdiğinde Marco'yla göz göze geldik. "Teşekkür ederim," dedim Marco'ya. "Onu buraya gömmemize izin verdiğin için."

Marco omuzlarını silkti. "Toprak yeryüzünündür Avukat," dedi sakince. "Bizim bulunduğumuz yerin toprakları ise baban gibi adamları daima kabul eder."

Fazla yüksek olmayan bir tümsek, baş kısmına çakılan minik bir tahta. Senelerce yaşaması için çaba verdiğim babam toprağın altındaydı. Kendimi tutamayıp ileriye doğru bir adım attım ama tam da düşündüğüm gibi yürümekte zorlandığımda yavaşça yere çöktüm çünkü babam, *Düşecek gibi olduğunda bunu belli etme, dinleniyormuş gibi davran. İnsanlar o zaman güçsüzlüğünü görmez Eftal*, derdi.

Üzerimde hâlâ kanlı elbise vardı ve şimdi de babamın toprağına bulanmıştı. Elim toprağa dokundu; nemli, koyu ve cansız. Parmaklarımın arasında ufalandı, ardından elimi kaldırıp kokladım. Babam gibi kokma ihtimali olabilir miydi? Hayır, toprak sadece toprak kokardı. Babamın kokusu ise artık yoktu.

Bir şeyler söylemek istedim, onunla bir şeyler paylaşmak fakat ne zihnimden ne dudaklarımdan tek kelime döküldü. Küsmüşüz gibi, hiç konuşamayacakmışız gibi. Kaç saniye ya da kaç dakika o şekilde kaldığımı bilmiyordum ama gökyüzünün tamamen aydınlandığını toprak parlamaya başladığında anladım. Başımı kaldırdığımda ise sadece Sinan'ın, Marco'nun ve Giray'ın kaldığını gördüm. Diğerleri gitmişti.

Ağlayamadım çünkü babamın mezarının başındayken sarılıp ağlamak ve acımı paylaşmak istediğim kişi yine babamdı. O olsaydı yaşadıklarımı anlatır, bir çıkış yolu sorardım. Zaten dün de öldüğünü bir saniyeliğine unutup hislerimden ona söz etmeyi düşünmüştüm. *Babama sorayım bunu, o kesin mantıklı bir yanıt verir*, derken bulmuştum kendimi. Sadece bir saniye, o bir saniye hayatımdan on seneyi almıştı çünkü ölmüş birinin öldüğünü unutup ona koşmak istediğinizde bir kez daha gerçekler yüzünüze tokat gibi çarpardı.

"Avukat," dedi Marco. "Tahtaya ne yazmamı istersin? Biz genelde isimleri yazmıyoruz, mahlasları oluyor ya da baş harfleri. Babanın bir mahlası var mı, bilmiyorum ya da istersen direkt ismini de yazabiliriz fakat..."

"*Onurlu bir adam*," dedim kısık bir sesle. "*Onurlu bir adam* yazın. Mahlası yoktu ama bu şekilde anılmak istedi ve beni de onurunun altında ezilmeye mahkûm etti."

Ne bir cevap bekledim onlardan ne de bir tepki. Zorlukla ayağa kalkıp o mezarın başından uzaklaştığımda bildiğim tek şey vardı. Bir kez daha o mezara gidersem işte o gün ya ölmek üzere ya da hayatımın en güzel gününü yaşıyor olacaktım. Diğer türlüsü güçtü, diğer türlüsü yok oluş demekti.

"Ağlamıyorsun bile," dedi Sinan.

Ölüm Timi'nin verdiği bir odada kalıyordum. Bir yatak, küçük bir dolap, bir makyaj masası, büyük bir pencere, deri tekli koltuk vardı. BL örgütüne ait olan köşkteki odamdan daha az ihtişamlıydı. Zaten ihtişama gerek yoktu ama Tugay'ın özellikle o odayı hazırlattığını daha net anlayabiliyordum. Diğer köşkten gelen eşyalar hâlâ valizinin içinde, dolabın yanında duruyordu.

"En azından bir tepki vermen gerektiğini düşünüyorum Eftal."

"Tepkim yok." Gözlerimi kapatıp yorganı çeneme kadar çektim. "Ne yaparsam yapayım yaşanan hiçbir şeyi geri alamam. Meryem'i özledim sadece," dedim zorlukla konuşarak. "Günlerdir onu görmedim, düştüğüm bu çukurda onu peşimde sürüklemek istemiyorum ama Nigâr Sultan'ın yanında da güvende değil." Gözlerimin içine baktı, aklından ne geçtiğini anladım. "Hayır, onu görmeye gitmeyeceğim."

"Çünkü baban konusunda yüzleşmekten korkuyorsun." Bunu dile getirmesi acımasızdı ama haklıydı. "Birinin Meryem'e bunu söylemesi gerekiyor. Nigâr bilmediğini söylüyor ama bir anda televizyon açıkken öğrenirse neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Bunu ona senin söylemen gerekir."

"Ne diyeceğim?" Sırtımdan bir ürperti geçti. "Babamızı öldürdüm mü diyeceğim? Ona yalan söylemem." Başımı iki yana salladım ve yeniden gözlerimi kapattım. "Uyumak istiyorum, olur mu? Çok yoruldum." Bütün yorgunlukları barındırıyordu bu cümlem.

Sinan gitmedi. "Neden Tugay Demir Çeviker'in hapishane tahliyesine eşlik etmedin?" diye sordu. Yasal prosedürlerden ötürü Tugay'ın şehirdeki hapishaneye tahliyesinin öğlen gerçekleşeceğinin haberini vermişlerdi, dilersem avukatı olarak eşlik edebilirdim. Reddetmiştim. Normalde asla reddetmezdim fakat gidemezdim. Onunla son konuştuklarımızı aklımdan atmaya çalışsam da orada kanlı canlı bir şekilde durduklarının farkındaydım ve içimde gitgide büyüyen bir volkan var gibiydi. "Bir şey mi oldu?"

"Sadece gitmek istemedim." Olayın üzerinden iki gün geçmişti. Zaten Tugay da ne bir çiçek ne bir not ne de ufacık bir haber göndermişti bana. Bu kez o da sessizliğe gömülmüştü. Normal şartlarda bir fırsatını bulurdu ama bu kez o da hayalet gibiydi. Gözlerim kapalıydı

ama Sinan'ın beni izlediğini biliyordum. "Avukatı olarak sürekli onun yanında olamam, benim de dinlenmeye ihtiyacım var Sinan."

Derin bir nefes verdi, ardından hareketlendiğini hissettim. "Ben bu Eftalya'yı tanıyorum." Bu hayatta beni en iyi tanıyan insanlardan biriydi. Tabii hâlâ aynı kadınsam. "Fırtına öncesi sessizlik bu. Bir delilik yapacaksın."

Alayla güldüm. "Kıyamet koptu da fırtına mı korkuttu seni Sinan Yaman?" Sinan da güldü. Uzanıp elini tuttum. "Benim için endişelenme. Sadece yorgunum, dinlenmeye ve yaşadıklarımı da sindirmeye ihtiyacım var." Sinan'ın gülüşü mutsuz bir ifadeye dönüştü. "En azından hayatta güzel şeyler de oluyor." Gülümsedim ama mutluluktan uzaktı. "Babam yanmadı, onun artık bir mezarı var, değil mi?"

"Eftal," dedi Sinan. Tutunduğum dala üzülmüştü muhtemelen. "Sen hayatımda tanıdığım en güçlü kişisin. Yemin ederim. Adnan amca seninle öyle gurur duyuyordur ki..." Bakışlarımı kaçırdım, onun da sesinin titrediğini fark ettim. Beraber büyümüştük, biraz da kardeş gibiydik, Sinan babamın manevi oğlu gibiydi. Burnunu çekerken hareketlendi, yüzünü benden gizledi.

"Özür dilerim," dedim zorlukla. "Senin de babanı öldürdüğüm için."

Uzun bir sessizliğin ardından Sinan yatağa oturdu ve bana sarıldı. Kısık bir sesle ağlamaya başladığında hem babama hem bana hem de bu olanlara üzüldüğünü biliyordum. Kollarımı ona doladım, gözlerimi kapatıp alnımı omzuna yasladım. Gözyaşlarım kurumuş gibiydi, kalbim ise kurak. Bir ölüm daha kaldıramazdım, bir terk ediş daha olursa beni yaşatmazdı.

"Eftal..." dedi Sinan ne diyeceğini bilemeyerek.

"Beni hiç bırakma olur mu?" dedim bencilce. "Sevdiğim başka kimseyi kaybetmek istemiyorum artık." Söz de cevap da vermedi ama sarılmaya devam etti.

Merdivenin basamağında dururken köşkün içini saran klasik müzik, mutfak diye düşündüğüm yerden gelen tuhaf koku, duvarların rengârenk boyalarla yapılmış el izleriyle dolu olması, hepsi hazırlıksız yakalandığım detaylardı. Kahkaha sesleri, televizyondaki bir komedi dizisi, vuruşmalar... İki gün boyunca yine yataktan çıkmamış, Sinan'dan başka kimseyle konuşmamıştım ama iki günün sonunda

bulunduğumuz yere alıcı gözüyle baktığımda Ölüm Timi'nin köşkünde değil de bir eğlence merkezinde gibi hissetmiştim.

Basamaktan kendimi aşağıya bıraktığımda mutfaktan üzerinde önlükle çıkan Javier'le karşılaştım, yanında da Red vardı, Red saçlarını mavi yapmıştı bu kez. Baktığım noktayı gördüğü an, "Ah, Avukat," dedi Red. "Selam, ben artık Blue." Javier güldü. "Her vurulduğumda saçımın rengini değiştiririm de." Kaşlarım havalandı, gözleri beni inceledi. "Sen de harika görünüyorsun, sonunda yataktan çıkıp Şirinler Köyü'müzü dolaşmaya mı karar verdin?"

"Burası bizim köyümüz yalnız," dedi Javier gözlerini devirerek ve o da bana döndü. Saçının önündeki o beyaz tutam gülümsemeye devam etmeme neden oldu. "Ev, nefes alınamaz şekilde kalabalık. Sanırım abim bir yerlerde mandalinaları ağzına tıkarak kriz geçiriyor." Ona da gülümseyerek başımı büyük salonun olduğu tarafa çevirdim. "Kafayı yemek istiyorsan oraya geç. İki yakışıklıyla güzel bir vakit geçirmek istiyorsan da bize katıl."

"Javier," dedi mutfaktan çıkan güzel bir kız. Boyu bir ellilerde olmalıydı, sapsarı saçları omuzlarından dökülüyordu, üzerinde askılı, rengârenk bir pijama takımı vardı. Dudakları epey etliydi, burnu hokka gibiydi. Teni ise bembeyazdı. Fakat bembeyaz teninde boynundan aşağıya doğru bir dikiş izi vardı. Omzundaki kum saati dövmesi ise Ölüm Timi'ne ait olduğunu gösteriyordu. Ölüm Timi'nde koca koca adamların yanında böyle ufak tefek güzel bir kız görmek beni mutlu etmişti. Onun arkasından ise simsiyah saçlı, ölü bakışlı, etrafa tiksinen bakışlar atan başka bir kız daha çıktı. Hızla merdivenlere yöneldi ve yanımdan rüzgâr gibi geçti.

"Ona aldırış etme," dedi Javier. "Soğuktur ve hepinizden nefret ediyorum bakışları atar ama özünde pamuk kalplidir."

Sarışın kız söylediklerini yarıda kesti. "Demek hayranı olduğun avukat sonunda odasından çıktı." Sekerek yanıma geldi, ardından bir anda omzuma atılıp sarıldığında gözlerim kocaman açıldı. Javier ve Red, yani Blue birbirini dürttü. "Merhaba, ben Helen D," dedi. "Fakat bana Hell derler *cehennem* yani." Kıkırdadı ve yanağıma öpücük kondurdu. "Şaka yapıyorum, istediğini söyleyebilirsin!" Kuş cıvıltısı gibi sesi vardı. "Gerçekten çok güzel bir kadınmışsın, boyun kaç? Bir yetmişten uzun gibisin." Konuşmama fırsat bile vermedi. "Elbisene bayıldım fakat senin BL örgütüne zıt bir şekilde çiçekli elbise âşığı olduğunu duymuştum, beni hüsrana uğrattın."

Şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutacaktım. Javier daha fazla şaşkın kalmamı istemeyerek, "Kendisi kardeşimiz olur," dedi. "Küçük kardeş işte."

Helen gözlerini devirdi. "Öz değil," dedi yüzünü buruşturarak. "Marco ve Javier kadar çirkin olmadığım için bunu anlamışsındır gerçi. Babam öldükten sonra annem beni dayımın yanına bırakmış. Kuzeniz aslında ama kardeş gibi büyüdük. Her neyse..." Koluma girdi ve beni yürütmeye başladı. "Şirinler Evi'mizi gezdin mi?" İzin bile almadan beni salona doğru yürüttüğünde mutfak kapısındakiler gülüyordu. "Benim odam senin odanın iki yanında, geceleri..."

"Hell," dedi arkamızdan bir ses. Marco'nun sesiydi. "Beyninin etini yiyeceğin başka birini buldun demek." Bakışlarımı arkama çevirdiğimde Marco'yu ilk kez üniformaları dışında başka kıyafetlerle gördüm. Altında siyah bir eşofman, üzerinde beyaz bir tişört vardı. Kolları boydan boya dövmelerle kaplıydı. "Avukat," dedi başıyla bana selam vererek. Elbette elinde mandalina vardı ve havaya atıp tutuyordu. "Sonunda gömüldüğün yatağından çıkmışsın. Gerçi Hell'le tanıştıktan sonra oraya dönmek isteyebilirsin."

"Kapa çeneni Marco yoksa o yüzüne bir bıçak izi de ben bırakırım," dedi Helen. Gözlerim bir kez daha açıldı. Dışarıda herkes Ölüm Timi'nden bu denli korkarken kendi aralarındaki tavır şaşırtıcıydı. "Bu zamana kadar beni bu güzellikle tanıştırmadığın için seni mahvedeceğim zaten." Salona girdiğimizde hiç beklemediğim anda kafama minik bir top çarptı. Dehşetle etrafıma baktığımda biri ellerini kaldırıp bana doğru koştu.

"Özür dilerim," dedi iki metre bir adam. Ufuk'tan bile uzundu. Saçları üç numaraydı, kaşı çizikti, boynundan çenesine doğru dövmeler vardı. Esmer tenini aydınlatan şey masmavi gözleriydi. Marco yerdeki topu alıp ona attığında çevik bir hareketle havada kaptı. "Denk getirmek istediğim kişi Marco'ydu ama maalesef sana denk geldi."

Salonda neredeyse yirmiye yakın insan vardı ve öyle tuhaf bir ortamdı ki küçük dilimi yutacaktım. Ölüm Timi'ne ait olanlar pijamalarıyla, eşofmanlarıyla, hatta şortlarıyla ortalığa dağılmıştı. Bir tanesi havaya atıp tutarak cips yiyordu, iki kişi oyun oynuyordu. O kadar rahatlardı ki... Bir top daha kafamın yanında geçtiğinde eğilmek zorunda kaldım.

Ölüm Timi'nin arasında BL örgütünden olanları görebiliyordum. Ortama çok zıt duruyorlardı, hepsi tek tipti, hatta bazıları bu ortama

alışmamış gibi etrafına bakıyordu. BL örgütü ne kadar kurallarla doluysa Ölüm Timi o kadar kuralsızdı. Bu köşk tımarhaneye dönmüştü ama oldukça da komikti.

Salonun duvarlarında da el izleri vardı, altında da isimler. Deri koltuklar ortadaydı, duvarda kocaman bir televizyon vardı. Masa koltukların arkasındaydı, sandalyeler rengârenkti. Düzen yoktu. O masada oturan Giray'ı ve Sinan'ı gördüm; Sinan gülerek bir şeyler anlatıyordu, Giray ise onu susturarak heyecanla devam ediyordu. Önlerinde bir kâğıt vardı, bir şeyler karalıyorlardı. Sinan'ın bulunduğu yerde mutlu olduğunu görebiliyordum.

"Ben Omar V," dedi iki metre adam. "Sen de şu deli avukat olmalısın." Derin bir nefes alırken Helen ona ortaparmağını gösterdi, Omar ise öpücük attı. İkisinin arasında bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm, ta ki Omar'ın arkasından bir kız çıkıp onun omzuna atlayana kadar. Bir seksen boylarında, ince bir kadındı. Elini sallayarak bana selam verdi.

"Sanırım," dedim şakaklarımı ovalayarak. "Bünyem bu kadar değişikliği kaldıramamaya başladı."

"Millet!" dedi Javier elinde kocaman bir tencereyle girerken. "Size harika bir şey hazırladım!" Omar kusar gibi ses çıkardı, yanındaki kadın geri kaçtı. Giray ve Sinan kapının olduğu tarafa döndüğünde benimle göz göze geldiler. Giray hemen ayağa kalktı, Sinan ise gözlerini büyüttü. O sırada arka taraflardaki koltukta oturan Defne'yle göz göze geldim. Keyfi yok gibiydi.

"Ben tokum," diyen Gamze'nin sesiyle irkildim. "Zıkkımın kökünü yesem daha iyi zaten. Hayvanlara zarar vermenizden nefret ediyorum." Keyfi yerinde gibiydi, Ölüm Timi'ne ait gibi bir havası vardı, saçları da sanki kanıtıydı. Sadece yarım saniye Marco'ya baktı, hemen gözlerini çevirdi. "Buradan da nefret ediyorum zaten."

Javier tencerenin kapağını açtığında Gamze öğürdü. Başımı eğip baktığımda içinde gördüğüm solucan mıydı yoksa ben kafayı mı yiyordum, bilmiyordum. Javier bakışlarını bana çevirdi. "Vitamin," dedi ciddiyetle. "Gerçekten güç kazandırıyor."

"Ne?" dedim zorlukla. "Onlar solucan mı? Siz solucan mı yiyorsunuz?"

"Hanımefendi ben sadece dana eti ve insan eti yerim," dedi Omar koltuğa uzanırken. "Çoğul konuşmazsanız iyi olur."

"Yenilebilir cinsten," dedi Javier kendinden emin bir sesle ve Omar'a ters ters bakarak. "Gerçekten güç kuvvet veriyor. Bak bir kez dene, pişman olmazsın."

Marco'nun sesi tam arkamdaydı. "Neden sadece mandalina yemek istediğimin yanıtını görüyorsundur umarım Avukat." Kendimi tutamayarak güldüğümde Javier tencereyi masanın ortasına götürmüş, herkesin ayağa kalkmasına neden olmuştu. "Ve hayır, yarasa yemiyoruz. O seneler önceki salgınının nedeni biz değiliz." İmalı imalı Javier'e baktı. "Yani umarım biz değilizdir."

"Şaka yapmıyor bu arada," dedi Helen yanımdan. "Gerçekten bazılarımız solucan yer. Ölüm Timi'nde her milletten insan var, karmaşık kültürler bizi bu hale getirdi." Sırıttı ve masaya ilerledi. Sinan onu gördüğü an gözlerini kocaman açtı, Helen ise koşup Sinan'a sarıldı bu kez. "Bugün daha iyi görünüyorsun!" dedi sevgiyle. "Gece seni korkuttuysam kusura bakma ama bu yaşattığının bedeli..."

"Bana neredeyse bıçak saplayacaktın," dedi Sinan dehşetle.

"Ama saplamadım." Helen sırıttı, ardından kahkaha atarak Javier'e baktı. "Gece korkunç bir an yaşadık. Uyku sersemi yanlışlıkla benim odama girmiş. Bir anda yatağımda yanıma bir adam devrilince... ne yapayım, çıktım üzerine, çektim bıçağı. Biliyorsunuz, çektiğim hiçbir bıçağı geri koymam ama kendisi o kadar masum baktı ki saplayamadım. Zaten sonra da aramızda bir savaş başladı. İyi dövüştük."

"Sanırım devamını dinleyemeyeceğim," dedi Gamze Sinan'a. "Sana onlarca kez dördüncü oda benim demiştim." Sinan başını iki yana salladı.

O sırada, "Sinan," dedi Javier. "Yemek ister misin?" Sinan yüzünü buruşturduğu an anladım, aralarında en masum kalan Sinan olduğu için durmadan onunla uğraşıyorlardı. Sinan, Javier'e bakıp geriye kaçarak güldüğünde Helen bir kaşığı tencereye batırıp Sinan'a uzattı. Sonrası yine bir dövüşe dönüşecekti. İkimizin de pek arkadaşı yokken onlarca arkadaşımız olmuştu, bu benim için pek önemli değildi ama Sinan'ın keyif aldığı bir duruma dönüşmüştü.

Giray bulunduğu yerden ayrılıp yanıma geldi. "Aklından ne geçtiğini biliyorum Avukat," dedi dehşetimi görmezden gelmeyerek. "Ama bir süre burada kalmak zorundayız çünkü yeni bir yer riskli olur." Omzumun üzerinden bizi dinleyen Marco'ya baktı. "Ölüm Timi biraz bizden farklıdır, onlar..."

"Kuralsızız GPÇ ve sıkıcı değiliz," dedi Marco sözünü keserek. "Canımız ne isterse onu yaparız, herkes istediği an gidebilir örneğin. Hadi gidin." Sırıttı, mandalinadan bir parça ağzına attı. "Yirmi milyon dolarınız olmasa adım bile atamazdınız bu arada buraya."

"Bana olan sevgin gözlerimi dolduruyor Marco T," dedi Giray yapay bir mutsuzlukla. "Başkaları bu iki topluluğun birleştiğini duysa korkar ama biz burada tencere içinde solucan tartışması yapıyoruz, ne korkutucu bir birlik."

"Birlik derken? Birlik, bizlik... Bu romantik, aşk dolu kelimelerden vazgeç. Ben tamamen tarafsızım." Kendini sandalyeye bıraktığında ayaklarını masaya uzatıp çapraz birleştirdi. "Zaten bütün gözler artık üzerimizde sizin yüzünüzden."

"Ben mi sana söyledim bize yardım et diye."

"Sadece eğlenmek istedim."

"Eğlendin mi bari?"

"Sayılır." Omzunu silkti. "Dikkat et de yakında Krallık'ın tarafına geçip sizinle de eğlenmeyeyim." Giray burnundan nefesini verdi, Marco ise keyifle mandalinasını yedi. "Kim daha çok para verirse ben o taraftayım GPÇ. Para için her haltı yerim, karaktersiz bir herifim, aklında bulunsun bütün bunlar."

Giray gözlerini devirip bana baktı, ardından baştan aşağıya süzdü. Üzerimde koyu kahverengi bir elbise vardı; boğazlı, bütün lekelerimi kapatacak cinsten. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştı. "Dinlenebildin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim hızla. "Dışarıda durumlar nasıl?"

"Ada tamamen kapatıldı. Krallık'ın oradaki bütün binaları patladı, hususi evleri de dahil. Hapishane kül oldu. Bunun dışında destekçiler ve karşı gelenler de arttı. Herkes senin nasıl olduğunu merak ediyor, adın iki gün boyunca sosyal medyada gündemdeydi. Herkes babanı bizim kaçırdığımızı düşünüyor elbette ama sen sorguda bilmiyorum dediğin için bir kanıtları yok. Bunların dışında Krallık tarafı yine sessiz çünkü rezil oldular. Bizim eski köşkü yıktılar ve..."

"Eski köşk derken?" dedi Marco lafa girerek. "Yeni köşkünüz burasıymış gibi. Canımı sıkmaya başladın."

Giray onu umursamadı. Ardından Marco'nun duymayacağı şekilde bana doğru eğilerek, "Nida konusunu hallettim," dedi kısık bir sesle. "Tugay'a ise her şeyden söz ettiğim bir mektup yazdım. Yeni hapishane çok rahat, muhbirlerimiz daha rahat iletişim kurabiliyorlar." Demek ki

Tugay isteseydi bana haber gönderebilirdi. "Cevap vermedi ama cline ulaştığını biliyorum. Bütün bunların dışında Derya tarafı sessiz kalmaya devam ediyor. Sosyal medyada ise bir topluluk tarafından Tugay'ın tecavüzcü diye adı yayılıyor. Bu konu hakkında sessiz kalmak gerektiğini düşündüm ama sen bir şeyler düşündüysen..."

"Hayır," dedim hemen. "Hiçbir şey düşünmedim. Mektubunda Derya'nın yaptığından da söz ettin mi ona?"

"Evet," dedi Giray. "Şaşırdığını düşünmüyorum." Giray boynunu çatlattı birkaç kez, gerilmeye başlamıştı. "Kısacası harika bir başarı kazandık ama bir yandan da fena battık." Rahatlatmak istermiş gibi gülümsedi. "Ve için rahat olsun diye söylüyorum, bizi desteklemeyenler bile Adnan Atalar'ın onurlu bir adam gibi öldüğünü düşünüyor. Onun adı da özgürlüğün bir simgesi haline dönüştü, sen ise en büyük nefersin Avukat. En zıt düşüncedeki insanlar bile içten içe sana hayranlık besliyor."

Marco bir anda konuya girerek, "Magazinlerden de söz edecek misin?" diye sordu. Arka tarafta biri çığlık attı, bu Omar'ın sırtına zıplayan Helen'di.

"Mesela avukat ve mahkûm aşkını konuşan kişilerden." Gözlerim büyüdü, bu tarz konuşmaların döndüğünü biliyordum ama yayıldığını ve büyüdüğünü duymak şaşırtmıştı. "Aşk üçgeninden? Derya fanlarının ve Eftalya fanlarının çoğaldığından? Ah, bir de senin aslında Kerem'e âşık olduğun ama TDÇ'nin seni zorla tuttuğu teorilerini de okudum." Gülmeye başladı Marco. "Her şey mahvolmuş, ülke bitmiş, insanlar aşk konuşuyor. Yok daha neler artık." İmalı imalı bana baktı. "Gerçekten kafayı yemişler, değil mi Avukat?"

"Gerçekten," dedim gözlerimi kaçırarak. "Ne aşkı yahu?" Giray ve Marco birkaç saniye bakıştı. "Eğlence arıyorlardır, istediklerini yapsınlar. Hayat zaten iğrenç, bırakalım masallarla mutlu olsunlar."

"Değil mi, değil mi?" dedi Marco başını sallayarak. "Eh, sen bugün gittiğinde TDÇ'ye uygun bir dille bu masallardan da söz edersin o halde. Görüşme saatin kaçtaydı?"

Boğazımı temizledim, sandalyeyi çekip oturdum. Ardından ellerimi masaya yerleştirip, "Gitmeyeceğim," dedim. "Giray zaten gerekenleri söylemiş."

"Ha?" dedi Giray şaşkınlıkla.

"Gitmeyecek misin?" diye sordu Marco. "Hastane odasında beş dakika için mandalina bile yemeye razı gelen Avukat şimdi neden dönüşmeye gitmeyecek?" Giray'a baktı. "Bilmediğim bir plan mı dönüyor?"

"Hayır," dedim hemen. Giray ise sessizce beni izlemeye devam etti. "Tugay Demir avukatı olmadan da başının çaresine bakabilen bir adam, kendi adaleti de var." Marco kaşlarını kaldırdı, Giray ise sandalyeyi çekip yanıma oturdu. O sırada Omar, Marco'nun kafasına bir kez daha top attığında Marco daha fazla dayanamayarak ayaklanıp ona doğru atıldı.

Birkaç saniye sonra Giray, "Avukat," dedi kaşlarını çatarak. "Bir problem mi var?"

"Ne gibi?"

"Yani," dedi boynunu çıtlatarak. "Biraz tuhaf görünüyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Yani garip bir şeyler dönüyor ortada. Ben tam olarak..."

"Tugay'a sözleşmeye eklediğim maddeyi söyledim," dedim bir anda. Giray kaskatı kesildi. "Senin söyleyemeyeceğini biliyordum, merak etme."

"Ne..." dedi Giray. "Ne dedi?"

Derin bir nefes aldım. Kalbimde bir boşluk vardı ve nefes aldığım an o boşluk sanki huzursuzlukla kaplandı. "Bana örgüt lideri Tugay Demir Çeviker yüzünü gösterdi," dedim. "Ama sorun bu değil, bana ilk kez öfkelendi." Giray *biliyordum* der gibi kendini sandalyeye bıraktığında gözlerini korku kapladı. "Yani, o, çok öfkelendi... Buz gibi bir öfke. Bağırıp çağırmadı, öfkeden gözü dönmedi ama... gülümsemedi bana. Normalde ateşlerin ortasında bile gülümseyen adam, bana gülümsemedi."

"Çünkü fazla ileri gittin," dedi Giray.

Giray'a bana söylediklerini anlatacak gibi oldum fakat hemen bundan vazgeçtiğimde ellerimi birleştirerek bakışlarımı masaya çevirdim. "Sana bir şey soracağım," dedim net bir sesle.

"Evet?"

"İkizinin bir hastalığı var mı?"

"Ne?"

"İkizinin ölümcül bir hastalığı var mı?" Giray şaşkınlıkla bana baktı. "Bir cevap versene Giray, bildiğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedi ama sesine korku bulaşmıştı. "Öyle bir şey yok, ölümcül bir hastalığı..." Sesi kısıldı. "Ne oluyor? Bu da ne demek?"

"Peki kendi canıyla bir anlaşma imzaladı mı?"

"Zaten canıyla kumar masasında."

"Öyle değil," diye tepki verdim. "Beni anladın. Kendini satmaktan söz ediyorum, fark etmez. Bilmiyorum..." Elimi saçlarıma geçirdim, duştan çıkıp saçlarımı bile taramamıştım, bu yüzden karmakarışıktı. "Bildiğin bir şey var mı, yok mu?"

"Avukat," dedi Giray korkuyla. "Ne oluyor? Daha iki gün önce hapishanesini yaktı bu adam. Ne anlaşması, ne ölümü?"

Burnumdan nefesimi vererek güldüm. "Hapishaneyi neden yaktı Giray?"

Giray afalladı. "Hem Krallık'a tepki için hem de baban adına..."

"Tugay'ın planı her zaman bir tane ama planlarının getirdikleri onlarca olabiliyor, hiç buna dikkat ettin mi? Hapishaneyi yaktı, orada yaşadıklarını yaktı, babamın intikamını alarak Krallık'a gözdağı verdi, Ada'yı da yok etti ama en büyük nedeni neydi biliyor musun?" Ona doğru eğildim. "O hapishaneden kurtulmaktı çünkü biliyordu, idam sehpasına o hapishanede çıksaydı ve oradan kaçmaya çalışsaydı Ada'nın ortasında olduğu için yakalanma ihtimali daha yüksek olacaktı. Tugay o hapishaneyi yaktı sırf transfer olup şehirdeki bir hapishaneye gelebilmek için. Bu şekilde idam anında daha kolay kaçabilecek." Giray'ın kaşları havalandı. "Ayrıca çipler Ada Hapishanesinin sistemine bağlıydı, bu şekilde o sistemi de çökerttiğine eminim. Planları tıkır tıkır işledi, kazançları da."

Bunlardan haberi olmadığı açıktı ama renk vermemeye çalıştı. Tugay ya en başından planladıkları bir oyundan vazgeçmişti ya da hepimizi şaşırtacak bir hamle yapacaktı. "Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Giray. "Ölüm dedin, ardından idam diyorsun. Tugay idama göz mü yumacak yani?" Bir anda masanın diğer köşesindeki bir defteri çekti, sayfaları karıştırdı ve yirmi dokuz kişinin olduğu ölüm listesini önüme sundu. "Bu adamların yarısı hâlâ hayatta, bunları yok etmeden asla böyle bir yol izlemez. Her ne düşünüyorsan bence mantıksız tarafından bakıyorsun."

Dirseklerimi masaya yasladım ve kâğıda boş gözlerle bakarken, "Kastettiğim bu değil," dedim. "Ama..." Sustum, ne söylersem söyleyeyim, onun omuzlarına daha fazla yük bindireceğimden emindim. Bakışlarım kâğıttaki isimlerin üzerinde gezindi. Bazılarının üzeri çizilmişti, bazıları ise yaşamaya devam ediyordu. Tam yirmi dokuz kişi, bir kişi daha eklenmemişti. Kendisi için önemli olan yirmi dokuz isim o listedeydi.

Bir kişi hariç. Yirmi dokuzuncu sırada çarpı işareti vardı, bu gözüme takıldı. Boş bakışlarım dikkat kesildiğinde yavaşça dirseklerimi masadan çektim, ardından yeniden listeye göz gezdirdim. Ölmesini isteyeceği bütün isimler oradaydı. "Giray," dedim yirmi dokuzuncu kişiyi göstererek. "Bu kim?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hiçbirimiz bilmiyoruz." Bu listeyi ilk gördüğümde yirmi dokuzuncu kişinin ben olacağımı bile düşünmüştüm ama hayır, işler daha farklıydı.

"Kişisel olarak problem yaşadığı biri olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi Giray. "Onları listeye eklemez. Sorduğumda *final* olduğunu söylemişti, bitiş çizgisi. Ardından her şeyin son bulacağını." Giray gülümsedi. "Yirmi dokuzuncu kişiye gelip onu öldürsek de şu siktiğimin savaşı son bulsa artık."

Final. Bitiş çizgisi. Finali değiştirmek. Zaten ölecek olmak. Uçurumun kenarı.

Ellerim buz kestiğinde boynumda sımsıkı bir el hissettim beni boğan ve yerden yere vurmak için hazır bekleyen. O kalbimdeki boşluk huzursuzluktan acıya döndü; bilmek, görmek ve anlamak elime bir silah alıp onu vurabileceğim kadar öfkelendirdi beni ama bir yandan da gözyaşları içinde yere çökmeme neden olacak kadar yok etti.

Ölüm listesindeki yirmi dokuzuncu kişi kendisiydi. Her şey son bulduğunda kendini öldürecekti ya da öldürtecekti.

En başından beri planları bunun üzerine kuruluydu, kurallarından asla vazgeçmezdi ve ben sözleşmeye eklediğim bir maddeyle intihar planını alaşağı ettim. Hislerimi dinleyerek attığım bir adım gerçeklerle yüzleşmeme neden oldu. Bir anda ayağa kalktım. "Bana bir aracın anahtarını ver," dedim Giray'a. "Tugay Demir Çeviker'le görüşmeye gideceğim ve asıl finali ben ona göstereceğim."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve boğazımda kocaman bir yumru vardı. Hayır, ağlamadan önce oluşan bir yumru değil, öfkeden bağıramadığında ya da konuşamadığında oluşan bir yumruydu bu.

Yeni hapishanenin görüş masasında otururken Tugay'ın verdiği kararın, yani o yangını çıkarmasının ne kadar doğru bir karar olduğunu çok daha iyi görebiliyordum. İçeriye girerken doğru düzgün arama bile yapamamışlardı, küçük bir hapishaneydi, gardiyanlar toydu,

müdür korkaktı. Fakat en korunaklı ikinci hapishane olarak geçtiği için buraya almışlardı. Yine tek kişilik hücreye alındığını beni içeriye alan gardiyandan öğrendim, adamın sesindeki hayranlık ise Giray'ın muhbirlerinden biri olduğunu gösteriyordu.

Fakat bir o kadar da nefret edenlerle doluydu hapishane elbette. Bir gardiyan karşımda durup gözünü bile kırpmadan öleceğimi söylemişti, hatta kendisinin bile bunu yapabileceğini. Birkaç ay önce tepki vereceğim cümlelere şöyle bir gülüp geçmiştim. Halk ise Tugay'ın bu hapishaneye alındığını bilmiyordu ama buna rağmen hapishanenin dış duvarlarına BL yazılmıştı.

Kutu gibi odanın içinde bir masa vardı demirden. Daha çok sorgu odasına benziyordu çünkü tepemizden bir ampul sarkıyordu, ayrıca bir tarafı camla kaplıydı. Dinleyicilerimiz mi olacaktı? Sanırım bu umurumda değildi, şu an hiçbir şey umurumda değildi.

Yaklaşık on dakikadır bekliyordum. Görüş saatinden on beş dakika geç girmiştim, yolda hiç beklemediğim bir nedenden gözyaşları içinde kaldığım için. Sinan sormuştu ama söylememiştim. Hayır, kendime bile yeniden dile getirmezdim bu nedeni.

Zaten daha zamanımız vardı; hoş olmasa bile bir şekilde yaratmanın yolunu bulabiliyorduk biz. Bir tarafım Tugay'ın gelmeme ihtimalini düşündü. Günlerdir ses çıkarmamıştı, çiçekler yoktu, mektuplar yoktu. Belki de kontrolümü kaybettiğim için beni tamamen gözden çıkarmaya karar vermişti ama beni gerçekten tanıyordu, görüşe gelmezse bir yolunu bulup yine de onunla konuşacağımı biliyor olmalıydı.

Fakat hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı yine. Sorgu odasının kapısının önünde sesler işittim, birileri yaklaşıyordu. Ardından onun sesini duydum, Tugay'ın. "Hiç uyumadığım belli oluyor mu?" diye soruyordu gardiyana. Gardiyanın ne dediğini duyamadım ama Tugay bu kez de, "Çok mu?" diye sordu. Büyük ihtimalle bu odanın duvarlarını da Ada Hapishanesinin duvarları gibi kalın sanıyordu fakat sesinin tamamen içeri ulaştığını bilmiyordu. "Çok mu berbat görünüyorum?" diye sordu. Yalnızlıktan bu soruyu sorduğu kişinin gardiyan olması omuzlarımın düşmesine neden oldu. Ölüm Timi'nin olduğu köşkte hiçbirimiz yalnız değildik, öyle ya da böyle konuşacak birileri olabiliyordu ama Tugay burada yapayalnızdı. "Her neyse, ne önemi kaldı ki?"

Kapı birkaç saniye sonra açıldığında içeriye ilk önce gardiyan girdi ve Tugay'ın geçmesi için eliyle işaret verdi. Onunla beraber kollarından

tutan iki gardiyan içeriye girdiğinde bakışları bana dokunmadı, gözleri yerdeydi. İki gardiyan Tugay'ı karşımdaki sandalyeye oturttuğunda kelepçeli ellerini havaya kaldırıp masanın üzerine koydular, ardından masanın üzerindeki demire bağladılar. Sol elinde eldiven vardı, sağ eli çıplaktı. Üniformasının rengi değişmişti, artık asker yeşiliydi. Tugay masaya bakarken ben gözlerimi ondan ayırmadım, kalp atışlarım sanki duvarlarda yankılanıyordu. Normalde beni gördüğü an gülümserdi, *Sevgili Avukat* derdi. Hiçbir şey söylememişti, bana bakmamıştı bile.

İki gardiyan dışarı çıktı, diğeri de normal şartlarda içeride kalması gerekirken çıktı ve kapattı. Baş başa kaldığımızda başını kaldırıp bana bakana kadar bekledim ama gözleri ellerinden ayrılmıyordu. Bir kez başını kaldırmalıydı çünkü onu görmek istiyordum. Onu görmeliydim. Ellerimi masanın üzerine yerleştirdiğimde parmaklarımla ritim tuttum, ardından bacak bacak üstüne atıp ayağımla ritim tutmaya devam ettim. Saniyeler dakikalara dönüşürken başını kaldırıp bir kez bile bana bakmadı. Alevlerin ortasında aramızda metreler varken bile gözlerini benden ayırmayan adam tam karşımda oturmasına rağmen benimle göz teması kurmuyordu.

"Görüşe gelmeyeceğini düşünmüştüm," dedim kendimi tutamayarak.

Sağ elini hareket ettirdi. "Böyle bir saygısızlık yapmayacağımı bilmen gerekir, çocuk değiliz sonuçta," dedi net bir sesle. "Ama gelmeni beklemiyordum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp kollarımı önümde bağladım. "Neden?"

Duraksadı, dudaklarını ıslattı. Gözleri ellerinden masaya, masadan da bana kaydığında dakikalar sonra gözlerimin içine baktı. O an gerçekten hiç uyumamış olan o adamı gördüm. Yorgundu. Hayır, Tugay aslında hep yorgundu ama gülümsemesi yorgunluğunu gizliyordu ve ben bu gerçeği o an fark ediyordum. Gözleri gözlerimde gezindi, sımsıkı atkuyruğu yaptığım saçlarıma ve üzerimdeki kahverengi elbiseye. Boğazıma kadar örttüğüm elbiseye. Bu onu rahatsız etmiş olacak ki, "Bu kadar çabuk karar vermeni beklemiyordum," dedi. "Ama görüyorum ki bir karar vermişsin."

"Çiçekli elbiseleri sadece kendimi sevdiğimde giyiyorum," dedim dürüstçe. "Şu an kendimi çok sevdiğim söylenemez." Gözlerimin içine baktı, artık orada öfkeyi göremiyordum ama köşeye sıkışmış gibiydi. "Geldim çünkü mahkemenden önce bir de benimle bir mahkemen olacak." Buna elbette hazırlıklıydı fakat bir o kadar da hazırlıksız

olduğunu yutkunduğunda anladım. "Korktun mu? Hiç sanmıyorum, seni ölüm bile korkutamaz çünkü."

Aramızda hem yüksek hatta bir gerilim hem de temas etsek ateş çıkacak bir elektrik vardı.

"Sesin öfkeli geliyor." Mutluluktan tamamen uzak bir şekilde güldüm. "Bak," dedi gözlerini kapatıp geri açarak, ardından masanın üzerinden hafifçe öne doğru eğildi. "Dışarıdan bakıldığında benim dört duvar arasında olmam, yalnız kalmam daha korkutucu görünebilir ama senin yaşadığın hayat alışık olmadığın için benimkinden daha ürkütücü. Çoğu verdiğin karar hayranlık uyandırıcı. Buradaysan, adım attığım her yerde senin de adımların olsun istediysem bunun nedeni o güzel zekân."

Duraksadı. Kaşlarımı kaldırmış, onu dinliyordum. "Ama bazen yaşadığımız bu hayatın içinde farkında olmadan mantıksız kararlar verebiliriz, üzerinde birkaç dakika düşünsen farkına varacağın mantıksız kararlar. Benim istediğim o kararlardan seni vazgeçirmek, soğuk savaş başlatmak değil. Zaten bok gibi hayatlarımızda bir de birbirimizle mi uğraşacağız?" Tane tane konuşuyordu. "Benim nedenlerim mantıklı ama senin nedenin bile yok. Yapmak istedim ve yaptım, diyebiliyorsun. Sonuçlarını bile göremiyorsun."

"Görüyorum," diyerek sözünü kestim.

"Görmüyorsun," dedi. "Görmüyorsun ve bakma bana öyle, ilk defa sadece bileklerim kelepçeli gibi değil, sanki tamamen kelepçelendim. Sen şu şekilde bakınca böyle hissediyorum."

"Görüyorum," diyerek ben de masada ona doğru eğildim. "Ve artık biliyorum. Bahsettiğin kelepçeyi, uçurumu, finali." Gözlerimiz birbiriyle kesiştiğinde ela gözlerinden gerçeklerin geçtiğini gördüm. "Sen..." dedim fısıldayarak, "...kendi ölüm listendeki yirmi dokuzuncu kişisin." Sesim titremeye başladı, öfkedendi. "Her şey son bulduğunda öleceksin, öyle değil mi? En başından beri planın buydu."

Dudakları aralandı. Şaşkınlıktan değildi, bunu elbet bir gün fark edeceğimi biliyordu. Dudakları aralanmıştı çünkü o an ne diyeceğini bilemedi ya da gözlerimde ne gördüyse bu onun konuşmasını engelledi. Masanın üzerindeki elim yumruk halini aldığında Sinan'ın bahsettiği o fırtına öncesi sessizliği hissedebiliyordum.

Durdu, yüzüme baktı. "Ölmeni istemiyorum," dedi kısık bir sesle. "Yazdığın tek madde, tek söz beni alaşağı etti, her şeyi yok etti."

Dişlerini sıktı, bu öfkeden çok çaresizlikten gibiydi. "Ölmeni..." dedi üstüne basa basa, "...istemiyorum."

Kahkaha atmaya başladığımda dışarıdan deli gibi göründüğümü biliyordum ama bu çok da umurumda değildi. "Ölmemi..." dedim kahkahalarımın arasında, "...istemiyormuş."

"Anlamıyorsun," dedi ciddiyetle. "Bak, güçsüz tarafımı kimseye göstermek istemiyorum, kendimi çıplak hissederim ve..."

Bir anda sertçe elimi masaya vurdum. "Sen neden bahsediyorsun be?" diye bağırdım. "Ben bu yola zaten ölecek bir adamı kurtarmak için mi çıktım?" Öyle bağırıyordum ki dışarıdaki herkesin bizi duyduğuna emindim ama yine umurumda değildi. "Ben bu yola planlarına göre ilerleyeceğim ve askeri olacağım bir adam için mi çıktım?"

Bir kez daha elimi masaya vurdum, geriye bile çekilmedi. "Özgürlükten söz ettin bana sen, hayaller kurdurdun, bana hayatı bir şekilde sevdirdin, umudu anlattın, bütün imkânsızlıkların ortasında geçip karşıma gülümsedin her ne olursa olsun. Beni her şeye inandırdın ve şimdi de yirmi dokuzuncu kişi olarak karşımda durup planına ayak uyduracağımı mı sanıyorsun?"

Ellerim yumruk halini aldığında ayağa kalktım, arkamdaki sandalye yere düştü, yüzüne yaklaştım. "O maddeyi sözleşmeye eklemeseydim bundan hiçbir zaman haberim olmayacaktı, değil mi? Bana özgürlükten söz edecektin, hayaller kuracaktım ama sonra puf. Yok olacaktın, toz bulutu gibi uçacaktın. Ölecektin. Ne saçmalıyorsun sen?" Gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. "Sen ne yaptığının farkında mısın? En başından beni şantajla buraya sokmuşsun da yoksa aslında bunu seçmezmişim de. Ne anlatıyorsun sen?" Öfkeden titriyordum. "Asıl bütün bu savaşların ardından sen ölsen ben pişman olurum böyle aptal, korkak, pislik, aşağılık..." Dişlerimi sıktım. "Sensin bütün bunlar. Senin gibi bir adamı savunduğum için ben pişman olurum. Ne bakıyorsun? Korkacak mıyım senden? Korkmuyorum!"

Bütün o söylediklerime tek yanıtı, "Bu korkaklık değil," oldu. "Sana kendimi anlatmayacağım."

Ellerimi masaya bir kez daha vurup üstten ona baktım. "Bütün özgürlük, umutlar, hayaller, hepsi yalandı o zaman," dedim net bir sesle.

"Değildi," dedi. "Hepsi gerçekleşecek."

Yeniden güldüm ama gözlerim öfkeden dolmuştu. "Sen gerçekten benimle dalga mı geçiyorsun? Hayatımda gördüğüm en korkak adamsın sen, başka da hiçbir şey değilsin."

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı, ardından ayağa kalkıp sandalyeye tekme attı. "Bunun korkaklıkla bir ilgisi yok," derken yüzü yüzüme o kadar yaklaştı ki titreyen vücudum daha fazla titredi. Gözlerinde yine bana çok uzak bir duygu vardı fakat sesini yükseltmemişti. Bağırmamıştı bile ben ne kadar bağırırsam bağırayım. "Ama güçsüzlükle alakası var. En güçsüz tarafımı mı görmek istiyorsun?"

"Senin en güçsüz tarafın bencilliğin," dedim acımasız bir sesle. "Bencilsin!"

"Evet, bencilim," dedi kabullenerek. "Ama güçsüz tarafım bu değil. Bana baktığında ne görüyorsun sen?" Cevap vermemi bile beklemedi, gözleri yüzümün her zerresinde gezindi. "Gerçekten ne görüyorsun? Korkak bir adam mı? Hadi oradan, korkak olmadığımı bal gibi biliyorsun." Burnumdan nefesimi verdim. "Ben bir katilim, saymayı bile bırakacak kadar çok adam öldürdüm. O adamların kötü olması hiçbir şeyi değiştirmez. Aileleri vardı, çocukları vardı, ben kaç aileyi katlettim? Farz et ki öldürdüğüm senin babandı, benim için kötüydü ama senin için değildi. Bir çocuğun babasının katiliyim."

"Babam onuruyla yaşayan bir adamdı," dedim savunmaya geçerek. "Onuru için yaşamıyor olsaydı böyle ölmek o kadar da üzücü olmazdı. Hem yaşadığımız dünya..."

"Onuru için yaşayan tek adam senin baban mı Avukat?" Başını iki yana salladı. "Benim zayıf noktam annem. Küçücüktüm ona onurum için yaşayacağıma söz verdiğimde. Şimdi insanları öldürüp öylece hayatıma devam edebilmek mümkün mü? Kendimle bu yola sürüklediğim kaç hayatı kararttım ben? Gözlerimi bile kırpmadan o kadar insanı öldürmem ya da öldürecek olmam siktiğimin merhametini yok ettiğim anlamına gelmez. Seneler önce iki seçeneğim vardı. Ya o kötü adam olacak ama en sonunda bedelini ödeyecektim ya da çekip gidecek, kaçacaktım. Bedelini ödemeyi kabul ederek bu yola çıktım. Her şeyi geçtim, sen bir avukatsın, benim gibi bir adam her şey bittikten sonra serbest mi kalır? Ben yok olmak için çizdim bütün bu yolları. Senin gördüğün adam değilim, şerefsiz bir katilim, ellerimde kan izleri var, katledilmiş aileler. Dışarıda insanlar birbirini öldürüyor, kimbilir kaç masum can onların arasında yok oluyor. Düzen böyle deme, düzeni de sikerim, ben yarattım bütün bunları. Savaşın ortasında da kalmadım, savaşın ateşini yaktım. Şimdi bir ateş daha yakarım, öldürürüm

insanları soğukkanlılıkla, gocunmam ama her şey bittiğinde bununla yaşanmaz. Anladın mı beni? Gördün mü asıl olanı?"

Kötü bir adam olmak zor değildi ama iyi bir adamın kötü bir adam olmak zorunda kalması insanı tüketirdi, bunu görebiliyordum. Belki annesine verdiği o söz olmasa bütün bunların ortasında kendi canından bile vazgeçmezdi. Hepimiz zaaflarımızdan ibarettik, onun zaafını ve güçsüz yönünü artık görebiliyordum. Delirmediğinin ya da bir anlık heyecanla bu yollara girmediğinin de bir kanıtı az önceki açıklamasıydı.

"Anlıyorum," dedim boğuk bir sesle. Gözümden bir damla yaş aktığında elimin tersiyle sildim. Ağladığımı fark etmemiştim. "Her şeyi anlıyorum ama bir şeyi asla anlamıyorum. Bütün bunların ortasında ben neyin bedelini ödeyeceğim?" Bir damla yaş daha aktı. "Planların arasında özgürlük hayallerine beni bulaştırıp, bana kendimi sevdirip çekip gitmek vardı yani," dedim kendimi tutamayarak. "Vicdanın o kadar insanı öldürdüğünde rahat değil ama bana bunu yaptığında rahat mı edecekti? Yoksa bu umurunda değil mi?"

"Hayır," dedi fısıldayarak. "Hayır," dedi bir kez daha, ardından bir anda kelepçeleri çekiştirdi bana uzanmak için. "Hayır, amına koyayım, hayır. Bu hayatta birçok şey planladığım gibi ilerledi, birçok olay kurallarıma uygundu ama sen değildin, hiç olmadın. Ummadığım yerden vuran sendin. Bu siktiğimin hayatında özgür kaldığımda seni karşıma alıp şarap içmenin hayalini kurmanın planını elbette yapmadım, gözlerinin içine baktığımda istedim bunu. Bu yola çıktığında mahvolacağından emindim, bu yüzden canına bir şey olursa kendi canımdan da vazgeçmeyi göze aldım. Bedeli buydu, sonradan bedel olmaktan da çıktı ama seni öpmek istemek, seninle dans etmek benim planlarım dahilinde değildi. Kendimi tanıdığımı sanıyordum ama senden sonra tanımadığım noktaların da olduğunu gördüm. Mükemmel değilim, kusursuz değilim, siktiğimin hislerine engel olamıyormuşum ben de. Seninle şu hapishanede geçirdiğim beş dakikalık zamanımı, özgürlüğümdeki beş yılıma değişecek duruma geldim ve bu duruma geldiğimi fark ettiğimde her şey için çok geçti."

"Her şey için çok mu geçti?" dedim zorlukla konuşarak.

Dişlerini sıktı, bir kez daha kelepçeleri çekiştirdi dokunmak isteyerek. "Seni hayatıma almanın bir saatli bombayı da hayatıma dahil etmek olacağını çok önceden biliyordum ama sen Sevgili Avukat..." Sonunda söylemişti, dizlerimin üzerine çöküp ağlayabilirdim. "Sen o

saatli bombayı kalbimin ortasına yerleştirdiğinde bu tamamen planlarımın dışındaydı."

Gözlerinin içine baktım ve bir kez daha çekiştirdi kelepçeleri. Söylediklerini tek tek düşünmeye çalışıyordum, her birinde bambaşka anlamlar buluyordum ama en kötüsü bütün bunlara rağmen ölme fikrinden vazgeçmemiş olmasıydı. "Fakat," dedim zorlukla konuşarak. "Bütün bu söylediklerine rağmen planından vazgeçmiyorsun öyle mi?" Sessizce ağlıyordum, avuçları açık bir şekilde masanın üzerindeydi, sanki ona sığınmamı istiyordu. "Demek ki yeterli değil hiçbir şey."

"Senin hayatına da saatli bir bomba gibi girdim ben," dedi hızla.

"Kendini bir saatli bomba gibi görüyorsun, bedellerden söz ediyorsun ama hayatımı kurtardın her anlamda."

Kendinden tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kendini kandırmak bu. Karşıma geçip, *Evet, kim olduğunla yüzleştim, sen bir katilsin*, diyemeyecek misin? Sana neden durmadan benden korkup korkmadığını soruyorum, söylesene. Bak sesli dile getirdim, sen de sesli dile getir. Sen de herkesin gördüklerini söyle." Dudaklarından çıkanlarla gözleri birbirinden farklıydı. Bir gün ona katil olduğunu ve belki de onursuz bir adam olduğunu söylersem tamamen yıkılacağını biliyordum çünkü onun iyi yüzüne inanan tek kişi bendim bu hayatta. Elime bir silah vermişti, zaafını.

"Seni asla zaaflarından vurmam Tugay," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hem yalan da söyleyemem. Benim sana bakınca gördüğümün senin kendinde gördüklerinle alakası yok. Hiçbir kuvvet değiştiremez bunu, ülke değiştirememiş, sen bile değiştiremezsin."

"Büyük konuşuyorsun."

"Konuşurum," dedim baskın bir sesle. "Hem kendimizde gördüklerimizden söz edeceksek ben senden daha onursuz biriyim, üstelik onlarca kişiyi öldürmediğim halde."

"Saçmalıyorsun," diye çıkıştı.

Acımasız bir sesle, "İyi dinle şimdi. Ben babam için kendi gurumdan vazgeçmiştim, bir adama, Kerem Karaman'a boyun eğiyordum," dedim dürüstçe. Bu kasılmasına neden oldu. "Şiddet gördüm, dövüldüm, yeri geldi ona kendimi sundum..." Tugay gözlerini kapattı ve omuzları öfkeyle sarsıldı. "Sen olmasaydın hâlâ onunla nişanlıydım, belki de evleniyordum, babam sağ olacaktı ama ben içsel olarak gerçekte kim olduğumu bilmeden ruhumu öldürecektim. Haklısın, şantaj

yapmasaydın asla seninle aynı yolda yürümezdim. Hatta belki de şu an bir yerlerde senin öldürülmen gerektiğini savunacaktım. Bu yüzden şu an o şantaj için minnettarım çünkü kendime saygı duymayı öğrendim. Annem olmamayı öğrendim mesela. Kadınlığımı kullanarak her şeyi başarabileceğimi söyleyen anneme benziyordum ben be! En çok kaçtığım kişiye dönüşmüştüm." Başımı iki yana salladım. "Şu an gerçekten yaşıyorum, burada olmasaydım yaşayan bir ölü olacaktım. Bir bedel ödemen gerektiğini düşünüyorsan hayır, sen bana hiçbir şey borçlu değilsin ama onurdan ve gururdan söz ediyorsak ben iğrenç biriydim."

"Ben sana o kadar şey borçluyum ki..." dedi kendi kendine söyler gibi. "Bütün zamanlarımda."

"Bu yolda ödediğim bedeller, önceki hayatımda ödediğim bedellerden daha gururlu. Tugay..." dedim ellerimi ellerinin üzerine koyarak. Dudaklarımız neredeyse temas etmek üzereydi. "Ben kendi ellerimle babamı öldürdüm, yas tutmama bile izin vermediler. En çok korktuğum şeyi göze aldım, babam öldü benim. Damgaladılar beni, seramı yaktılar, birçok kişi için bir mahkûmun fahişesiyim, ülkenin yarısı beni öldürmek istiyor. Kardeşimin yüzüne bakamadığım için onun yanına gidemiyorum. Lekelerim çoğalıyor, daha fazla çirkinleşiyorum. Yolda gelirken insanların yazdıklarını okudum. Derya'nın çok güzel, benim ise çirkin olduğumu söylemişler. Senin bana âşık olup tercih ettiğin bir evren oluşturmuşlar, orada sana *aptal* demişler. Hayır, saçmalıyorum, şu an bunların konuyla ilgisi yok ama kendimi sevmeye çalışırken bunları görmek de bir bedel benim için. Daha sana anlatmadığım başka bedellerim de oldu. Ama yine de gururlu hissediyorum, pişman değilim, utanmıyorum."

Yutkundum, Tugay'ın gözlerindeki ifade tamamen değişmişti. Başı omzuna düşerken bana öyle hayran baktı ki bütün o okuduğum kötü yorumlar yok olup gitti sanki. "Avukat," dedi keskin bir sesle. "O aptal yorumlar bir yana, sen benim bu dünya üzerinde gördüğüm en güzel kadınsın, her şeyinle."

"Bunu yapma," dedim karşı gelerek. "Bunun için söylemedim, onların kurduğu evrende aşk vardı, biz gerçeğin içindeyiz. Zaten o insanlara da kızmıyorum, sadece eğlenmek istiyorlar, ben de çocuk gibi bunları takacak değilim, ağladım ama..."

"Güzelim benim," dedi Tugay. Ardından gülümsedi. O bana gülümsediğinde kalbimdeki o boşluk, o huzursuzluk, o acı sanki yok oldu.

Ağladığımı söyledim, o bana gülümsedi; öfkesi yok oldu o an. Tugay o an bile bana gülümsedi. "Bütün o kör insanların sayısı kadar sana güzel olduğunu söyleyebilirim ama buna gerek yok, bakışımdan anlamıyor musun? Ben sana saç telinden tırnaklarına kadar hayranım. Hangi dünyanın içinde olursak olalım bu böyle ve sadece fiziksel değil."

"Beni mutlu etmek için söylüyorsun," dedim karşı gelerek. "Kibarlık yapıyorsun ama bak ben umursamadım." Hayır, umursamıştım. Yol boyu, bardağı taşıran damlaymış gibi, çocuktan farksız bir şekilde çirkinim diye ağlamıştım. Belki iki gün önce bunu okusam dert etmezdim ama bugün aynaları bile kıracak kadar kendimden nefret ediyordum.

"Kendinin farkına varman için evin her odasına iki tane ayna koyduracağım," dedi.

"Bana hayallerden söz etme artık," dedim. "Bunu yapma. Anlamsız geliyor. Senin finalinde öleceğin hayallere ihtiyacım yok benim." Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim, çenemi kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim. "Her neyse, bedeller ödedim seninle beraber ama hiçbiri için pişman değilim, olmayacağım. Hepsini istediğim için yaptım. Fakat beni şu an ne pişman eder biliyor musun?" Yanımda getirdiğim el çantamı masaya koydum, gözlerimi ondan ayırmadım. "Bir kez daha gururumu ayaklar altına almak, senden önce yaptığım gibi."

Her hareketimi inceliyordu, her hamlemi, her nefesimi. Ben çantanın fermuarını açarken, "Sana gurursuz hissettirmek bu hayatta isteyeceğim son şey," dedi tek nefeste. "Bunu mu yaptım?"

Hiçbir cevap vermeden çantamdan bir kâğıt ve kalem çıkardım. Masanın sağına koydum, ardından çantanın gizli bölmesinden dörde katlanmış mektubu çıkarıp sola koydum. En son çantanın en altındaki süngeri ve plastiğe sarılan keskin bıçağı çıkardım. Tugay'ın kaşları havalandığında hafifçe hareketlendi. Bıçağı da tam ortamıza koyduğumuzda ellerimle masadan destek alarak öne eğildim.

"Sağdaki kâğıt," dedim işaret ederek. "Avukatlığından feragat ettiğim bir sözleşme." Tugay'ın bakışları hızla kâğıttan bana döndü. "Benimle bu soğuk savaşa devam edeceksen ve tek taraflı bir ölümden söz edeceksen hemen seninle bütün anlaşmamı bitirip çekip gideceğim. Ne sen benim uğruma öleceksin ne de ben senin uğruna. Sonsuza kadar mahkûm kal, umurumda bile değil. Tek başına ölmek isteyen bir adamın avukatı olmak istemiyorum kesinlikle. Şimdi burada dersen ki aynı düşüncedeyim,

nefes bile almadan şu kalemle imzamı atacağım ve bir daha karşına çıkmayacağım. O aptalca diline doladığın bedelden kurtulmuş olacaksın, yaşadığım kayıplarla yok olup gideceğim. Yüzümü görmeyi bırak, adımı bile duymayacaksın. Artık avukatın olmayacağım."

Tugay'ın dudakları aralandı, hızlı bir şekilde nefes almaya başladığında göğüskafesi kalkıp iniyordu. "Bunu yapamazsın," dedi sadece.

"Neden?" diye sordum. "Yoksa şantaj mı yaparsın bana?" Güldüm, huzursuz bir gülüştü. "Git, istediğin yere beni ifşa et, söz veriyorum karşılık vermeyeceğim. En kötü bir hücrede çürüyüp giderim, zaten yabancı değilim artık." Omzumu silkerken dehşetle bana bakıyordu.

Gözleri soldaki kâğıda kayarken art arda başını iki yana sallıyordu. "Sol taraf?" dedi kısık bir sesle.

"Evet, sen seversin sol tarafı," dedim. "Burada benim mektubum var, birkaç gün önce özgürlüğümüzdeki aptalca hayallerimi barındıran cümlelerim. Sol tarafı seçersen ikimiz de sözlerimizden dönmeyeceğiz, vicdan ise onun için ölebiliriz, bedel ise onun için de ama bunu birlikte yapacağız. Karşılıklı anlaşmamız devam edecek, bu da yirmi dokuzuncu kişi için değil, birbirimiz için olacak." Bakışlarımı ona çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. "*Mahkûmiyet hiçbir zaman tek taraflı olmaz*, demiyor muydun sen? Senin sınırların yoksa benim de sınırlarım artık yok Tugay Demir. Bu yolun sonunda ya ikimiz yok olacağız ya da ikimiz kazanacağız." Gözlerimi kıstım.

"Sen..." Ne diyeceğini bilemedi, kâğıtlara baktı. "Sen gerçekten..."

"Kendinden daha deli biriyle karşı karşıya gelince nasıl da bozguna uğradın, değil mi?" diye sordum. "Ama hadi itiraf et, beni seçmenin bir nedeni de bu deliliğim değil miydi? Bak, sana zirveyi yaşatıyorum."

"Ben deli değilim," dedi afallayarak. "Beni sen delirteceksin."

"O halde ödeşmiş oluruz." Bakışlarım bıçağa kaydı, ellerimin bile buz kestiğini, adımlarımın sarsıldığını hissettim.

"Üçüncü tercih ne?" diye sordu. "Bir bıçak mı?"

"Ah," dedim rahat görünmeye çalışarak. Elime yavaşça bıçağı aldığımda parmağımı keskin tarafında gezdirdim hafifçe ve gözlerimi ona çevirdim. "Bunu seni şimdi burada öldürmek için getirdim."

Tugay'ın gözleri kocaman açıldı, duvarlara baktı sonra cama ve en sonunda gözlerime. Gülerek onu deneyip denemediğimi anlamak için yüzümü inceledi fakat yüzümde tek mimik bile hareket etmiyordu.

"Oyun oynuyorsun şu an," dedi fakat aynı şekilde bakmaya devam ettim. "Bu da ne demek?"

Kaşlarımı kaldırdım, elim titriyordu ama aldırış etmedim. Bıçağı ona çevirdim, bıçağa bakarken zerre korkusu yoktu ama ucunu kendime çevirdiğimde ve tam kalbimin üzerine denk getirdiğimde büyük bir korku bakışlarına oturdu. Kelepçeli ellerini çekiştirdi. "Gerçekten," dedim kısık bir sesle. "İçinde ufacık bile bir şüphe olmadan ölmek istiyorsan o kadar konuştuklarımıza rağmen finali beklememize ve seni ölüm listeni tamamlayarak huzura kavuşturmamıza gerek yok. Planların devreye girmeden şimdi bu bıçağı kendime saplayacağım ve senin de ölmene neden olacağım."

Gözleri kocaman açıldı yine. Blöf mü yapıyordum yoksa gerçekten o bıçağı saplar mıydım, ufacık bir fikrim bile yoktu ama onun dürüst davranacağından neredeyse emindim. "Ben en sevdiğim insanı öldürdüm, mezarına bakmaya bile utandım. İşte o andan sonra delirdim. İnançlarımı benden alırsan zaten yok olurum. Ben Eftalya Atalar'ım, şimdi gerçekten tanıştın benimle."

Gözleri göğüskafesime dayadığım bıçağa, masadaki kâğıtlara ve gözlerime yöneldi. Bütün ülkenin korktuğu Tugay Demir Çeviker gözlerimin içine korkuyla bakıyordu. Abartmayı severdim her şeyi, en başından söylemiştim ama bu kadarını beklemediğini biliyordum. Ben de kendimden beklemezdim bu kadarını. Kimse kendinden beklemezdi.

"Asıl savaşım sensin," dedi fısıldayarak. "Bütün bunların ortasında ben bir de savaşıma koştum isteye isteye. Ve aslında bile bile. Hem ölüm hem özgürlük. Beni delirteceksin çünkü deliriyorum sana ve böyle delirirken nasıl kurtulabilirim bu savaştan?"

Çenemle masayı gösterdim. "Sana üç seçenek sunuyorum Tugay. Birincisi bir daha yüzümü görmeyeceğin, sesimi bile duymayacağın ve sözlerin de silinip gittiği, ölmediğimiz yapayalnız bir yol, avukatın olmadığım bir dünya. Ki zaten kendin çok da güzel idare edebiliyorsun, biliyorum." Gülümsedim. "İkincisi benimle yürüyeceğin yol, sonucunda ölmek istediğin için değil, birbirimize söz verdiğimiz için gerekirse yok olacağımız bir yol. Üçüncüsü ise şimdi burada her şeyden beraber vazgeçtiğimiz bu yol. Belki de son kez bir tercih yapma zamanı Sevgili Müvekkilim."

20
ON OCAK MİLADI

Ben Eftalya Atalar, aklımı tamamen kaybettim. Sebebi kalbim ve korkak kalbimin nerede olduğunu bilmiyorum.

Ben Eftalya Atalar, sahiden de aklını kaybetmiş bir kadınım. Hayatımın yazılı olduğu defterde bugünden sonra her cümlenin bir sonraki cümlede neler olacağı tahmin edilemeden yazılacağını biliyorum.

Ben Eftalya Atalar. Kendime itiraf edemediğim her gerçek için gün geçtikçe daha fazla delireceğim.

Ve ben Eftalya Atalar, elimde bir bıçak taşıyor, tam göğüskafesime yaslıyor, kalbimi delip geçeceği anı bekliyorum.

Aldığım nefes, yutkunuşum, hissettiklerim... Hepsini Tugay'ın gözlerinde görebiliyordum ve artık emindim. Önceden ne görüyordu bilmiyordum ama artık beyaz lekeleri olan bir avukattan çok daha fazlasını gördüğüne emindim.

Kerem Karaman'ın babasını öldürürken değil, seram yanarken değil, televizyon kanalına karşıt bir düşünceyle çıkarken değil, BL örgütü lideri olurken değil, Krallık'ı kandırırken değil, çenemi kaldırıp herkese meydan okurken değil, kurşunlardan Tugay'ı korurken değil, koyu elbiselerden çiçekli elbiselere geçerken değil, gülümserken değil, ağlarken değil, kavga ederken değil, onu... onu öpmek isterken değil –bunu anlıyorsa utanç vericiydi ama buna sonra utanabilirdim– evet, onu öpmek isterken değil asıl şimdi gerçek Eftalya Atalar'ı görüyordu.

İkimiz masanın iki yanında karşılıklı duruyorduk. Birileri bizi dinliyor ya da izliyor olabilirdi ama bunların bir önemi yoktu. Biz zaten yeterince ifşa edilmiştik, Tugay'ın istediği de buydu. İzleniyorsak da kimse içeriye girip o bıçağı elimden almaya yeltenmemişti. Belki de içten içe Tugay'ın ölmesini diliyorlardı.

Üçüncü seçeneği seçerse bıçağı saplayabilir miydim? Kendimi öldürebilir miydim? Cevabı yoktu, tek bildiğim hak ettiğim bir sonu yazmaktı. Elbette içten içe onun benim ölmeme göz yummayacağına emindim. Sapla dese bıçağı kahkaha bile atabilirdim şaşkınlıkla. Belki de ben saplardım bıçağı ama onun söz bile umurunda olmaz, kendini öldürmezdi. Ama bu ihtimale inansam elimde bıçak olmazdı.

Ben Tugay Demir Çeviker'e canımı ne olursa olsun koruyacağı konusunda güveniyordum, bununla da bıçak kalbime dayalıyken yüzleştim.

Gözleri bıçağın üzerinde gezinirken nefes almıyor gibiydi. Aklından o an ne geçtiğini duymak isterdim ama bakışları gözlerime tırmandığında duymaktan öte gördüm tamamen bozguna uğradığını.

"Sapla desem," dedi kısık bir sesle. "Saplayacak mısın o bıçağı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden yanıt verirken tam gözlerinin içine baktım. "Bir an bile düşünmeden yapacağım bunu, cesaretim var buna."

Tugay'ın gözleri kısıldı, ela bakışlarına vuran sarı ışık kehribar bir renkte görünmesine neden oldu gözlerinin. "Çok cesursan bana saplasana," dediğinde hareket bile edemedim ama yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu. "O bıçağı yirmi dokuzuncu kişi olduğum için kalbine yaslıyorsan bana saplaman gerekir çünkü sen ölürsen ben yine öldürürüm kendimi, öyle değil mi?" Kaşları havalandı. "Yine istediğine ulaşıp ölen bir Tugay. İstediğin bu değil."

Yutkundum, bıçağı tutan elim terlemişti. Hafifçe hareket ettirdiğimde bıçağın ucu elbiseden çıplak tenime dokundu. "Belki de sana daha fazla vicdan azabı bırakmak için bunu yapacağım," diye mırıldandım. "Nereden bileceksin?"

Gözleri yüzümün her zerresinde gezinirken, "Avukat," dedi üstüne basa basa. "Savunmalarına hayranım ama bu yanıt gerçek bir yanıt değil. Madem o kadar cesursun beni öldüremez misin?" Çenesiyle kendini işaret etti. "Saplasana, tek hamleyle başarabilirsin bunu. İkisi de aynı sona çıkıyor ne de olsa."

Gözlerimi kaçırdım, ilk önce kapıya, camlara ve en son yeniden ona. "Zaman mı kazanmaya çalışıyorsun? Öyleyse de bir tercih yapmadan konuyu kapatamayacaksın Tugay. Bu kez değil."

"Avukat," dedi Tugay dediklerimi duymazdan gelerek. "Beni öldüremez misin yoksa?"

Burnumdan nefes verdiğimde, "Bunun yanıtı neyi değiştirecek?" diye sordum.

"Belki de kararımı."

Gözlerim büyürken elim daha fazla terledi. "Benden seni öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordum, sesime uğrayan dehşeti gizleyememiştim. "Gerçekten bunu mu istiyorsun şu an benden? O kadar yaşadıklarımdan sonra, babamdan..." Sustum, hayır, bu kendini acındırmak olurdu. "Gerçekten bunu yapmamı mı isteyeceksin benden?"

Çenesini kaldırdı, bakışlarından anlayamadığım duygular geçti. "Sadece yanıt istiyorum," dedi. "Beni öldürebilir misin, öldüremez misin?" Beni mi deniyordu? Belki de aklımı karıştırmaya çalışıyordu. Belki de bütün bunların dışında, gerçekten her şeye son vermek istiyordu.

Sadece üç kez nefeslendim, üç nefesin ardından bıçağı ona çevirdim, sivri ucu onun kalbine denk geldiğinde gözlerim bir kez daha doldu fakat bu kez sebebi ne öfke ne acıydı. Tek hissettiğim her şeyin son bulduğuydu.

"Öldürürüm," dedim başımı sallayarak. "Ardından kendimi de öldürürüm istediğin buysa." Omuzlarımı kaldırdım ancak bıçağı kendime çevirdiğimde elim o kadar da titremezken ona çevirdiğimde tir tir titriyordu. "Daha önce yaptım," dedim babamı kastederek. "Yine yaparım ve ben de kurtulmuş olurum istediğin buysa. Seni öldürebilirim Tugay. Dördüncü seçenek de senden gelsin, hiç fark etmez."

Şaşırmasını bekledim çünkü ben kendime şaşırmıştım. Gerçekten saplayabilir miydim o bıçağı? Yine bilmiyordum, tek bildiğim bu odada tamamen maskesiz bir şekilde kaldığımdı. Korkmasını bekledim ama o kadar korkmuyordu ki yüzünde bir gülümseme oluştuğunda gözleri kalbine dayadığım bıçağa döndü. "Eh," dedi rahat bir sesle. "Kalbin sol tarafta olduğunu hatırlayacak kadar aklın başındaymış en azından. Sanırım sağ tarafı hedef alsaydın sarhoş olduğunu düşünürdüm."

"Ne?" Elim daha fazla titredi. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen şu an?" Başım endişeden, öfkeden, heyecandan dönüyordu; her cümlesi artık uğultu gibi gelmeye başlamıştı.

"Bunu şu an senin söylemen çok tuhaf." Yine gülümsedi, bakışlarını bana çevirdi. "Kalp diyorum, sol taraftadır, seni denedim sadece."

"İyi, ne tarafı parçalayacağımı tekrar etmiş olduk," diye çıkıştım. "Şimdi ne karar verdiysen söyle de şu işi bitirelim." O an bakışlarından öyle bir ifade geçti ki her şeyden vazgeçebilecek o adamı gördüm. Dudakları aralandı, bıçağı saplamamı söylemek için sanki. Hayatım değil ama onunla geçirdiğim kısıtlı zamanlar gözlerimin önünden geçti. Kaderimin son anı bu şekilde yazılmamalıydı fakat işte orada, her şeyden vazgeçecekmiş gibi duruyordu.

Fakat Tugay, "İndir şu bıçağını kalbimin üzerinden Sevgili Avukat," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen beni öldürebilirsin fakat ben seni öldüremem."

Sevinç naraları atacak kadar rahatlasam da bıçağı indirip, "Korkaksın çünkü," dedim üstün bir sesle. Belki bunu başkası söylese tepki verebilirdi ama o sadece başını omzuna doğru yatırdı. Bunun korkaklıktan çok daha öte bir hisle yapıldığını anlayabildim. "Kendi ölüm listene adını yazıp şu an bir avukattan bile vazgeçmeyecek kadar korkaksın işte."

"Bir avukattan bile mi?" Beni süzdü, her zerremi. "Bir avukattan bile..." Başını iki yana salladığında gözlerini masaya çevirdi. "Adına korkaklık de, umurumda bile değil şu an."

Bıçağı fırlatır gibi masanın üzerine bıraktığımda gürültü çıktı. Gözlerimle kâğıtları gösterdim. "Seç o halde," dedim. "Sol mu sağ mı?"

Sesimdeki imayı anladığında, "Özellikle sağ tarafa vazgeçişi koydun, öyle değil mi?" dedi. Hiç renk vermeden ona baktım. "Bunu seçersem artık sağ tarafımda olacaksın öyle mi?"

"Nerede duracağıma ben karar veririm o saatten sonra," diye yanıtladım. "Sadece vazgeçişi sunuyorum. Benim için çektiğin o aptal vicdan azabını senden almayı sunuyorum. Birbirimiz için ölmeyeceğiz işte. Yokum. Avukatın değilim. Saç telimi bile görmeyeceksin. Sen değil, kimse görmeyecek." Başımı salladım. "Ve sağ tarafı seçtikten sonra da ne yapacağım seni ilgilendirmez."

Hiç beklemediğim bir soru sorarak, "Peki gitmek mi istiyorsun?" dedi.

"Şimdiye gitmek istesem giderdim," diye yanıtladım. "Beni ne tutabilirdi? O aptal şantajın bir süreden sonra geçersiz olduğunu söyledim zaten."

"Neden gitmek istemedin peki?" Bir şeyleri net bir şekilde çözmeye çalışıyor gibiydi.

"Çünkü bir savaş veriyoruz, yarı yolda bırakmak huylarım arasında değildir." Onu işaret ettim. "Senin aksine."

"Bensiz de bu savaşı verebilirdin," dedi. "Benim avukatım olmadan da yani. Artık bunu yapabilirdin. Söylesene Avukat, neden gitmedin? Bir yanıt ver bana."

"Bana soru sormaktan vazgeç," derken dişlerimi sıktım. "Ve konuyu değiştirmekten de vazgeç. Sağ tarafta gidişim var, kimse zarar görmüyor; sol tarafta biz varız ve bir feda olacaksa da beraber. Bak sol tarafta hayallerim var, içinde senin de olduğun. Sağ tarafta *biz* yokuz, hiç olmayacağız. Tugay ve Eftalya yok."

Tugay yeniden gülümsedi, belki veda eder gibi belki de hoş geldin der gibi, asla anlayamadım. "Ne güzel söyledin *biz* diye. Bu hoşuma gitti."

Neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse. "Neyi çözmeye çalışıyorsun Tugay?" diye sordum.

"Emin olmak istiyorum," dedi daha çok kendi kendine.

"Neden?"

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında yutkundu. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı, başını yavaşça eğdi ve sorumu cevapsız bırakarak, "Bir Krallık'a başkaldırıyorum," diye mırıldandı. "Binlerce insanı karşıma alıyorum, onlarca kişiye emirler yağdırıyorum. Yetmiyor, katil oluyorum. Düşüncelere işliyorum, doğru ya da yanlış bir yol çiziyorum. Geri adım atmıyorum, yangınlar çıkarıyorum, o yangınlarda yanmayı göze alıyorum ve hiç de korkmuyorum. *Sikerim ateşi, yanarım ne olacak ki?* diyorum." Başını salladı. "Ama gel gör ki *bir avukatı* aşamıyorum. Seni aşamıyorum."

Duraksadı, gözlerini büyüttü. "Bunu da ben yaptım üstelik. Kendi ellerimle yaptım. Bu kadar ateşin, savaşın, direnişin ortasında seni istedim yanımda." Nefes verirken çenesi kasıldı. "Aşarım sanmıştım, bu da benim en büyük aptallığımdı. *Aşarsam ne olur?* diye düşündüm; bu da benim en büyük korkaklığımdı." Gözlerim kocaman açıldı. "Ne bakıyorsun? Neye şaşırıyorsun öyle?"

"Bu kadar dürüst bir yanıt beklemiyordum," dedim donuk bir sesle.

"Belli değil mi amına koyayım?" dedi kendini tutamayarak. "Her şeyi tek kalemde silip atacak hareketler yapıyorsun, kurallarımın dışına çıkıyorsun ama ben şu an bile sana hayran olabiliyorum. Yerimde başkası olsaydı çok daha farklı olurdu."

"*Yerimde* başkası olsaydı ilk günden kaçardı," diye düzelttim ben de.

"E bu yüzden sadece sen benim Sevgili Avukat'ım oldun ya," dedi rahat bir sesle. "Senin bu deliliğinin yerini kim alabilir?"

İçimden bir ses nedense bunların sağı seçmeden önceki veda cümleleri olduğunu söylüyordu. Belki de son itiraflar. *Veda mı? O halde kalmasın içinde hiçbir şey Eftalya Atalar.*

"Merak ediyorsan kurallarını çiğnediğimi hissettirdin. Her zaman gülümsemek için bir neden bulan sen, bana gülümsemedin. Öfkelendin bir de. Örgüt lideri Tugay Demir Çeviker'i gösterdin bana. Her gün gönderdiğin çiçeklerden de göndermedin zaten..." Gözlerimi kapattım, dudaklarımı birleştirdim ve bunu söylemenin aptallık

olduğunu anladım. "Beklediğimden değil sadece karşımda durduğunda neye dönüşeceğini gördüm."

"Sen buna görmek mi diyorsun Sevgili Avukat?" dedi Tugay. Hareketlendiğini hissettim, üzerime doğru eğildiğini anladım ama gözlerimi açmadım. "Sen bunların senin karşında durmak olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözlerimi yavaşça açtım, hafifçe başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü yine yüzüme fazlasıyla yakındı. Kalbimin ritmi bozuldu, bunu duymamasını diliyordum. Gözleri gözlerimden ayrılırken bir kez daha dudaklarıma bakıp yutkundu. Kelepçeleri hafifçe hareketlendiğinde beni öpmek istediğini düşündüm.

"Sanırım hangi tarafı seçtiğini anladım," dedim kısık bir sesle. İşte şimdi onun dışında kimse beni duyamazdı.

Gözleri yeniden gözlerime tırmandığında, "Sağ taraf," dedi solgun bir sesle. "En mantıklısı bu."

Gidişim, onu bırakışım, artık avukatı olmayışım, bir kez daha göz göze gelmeyişimiz. Seçtiği taraf buydu. Artık onu göremeyecektim, artık Tugay Demir olmayacaktı, artık onunla yan yana gelemeyecektim. Savaşlar yok, ölümler yok, direnişler yok, her an öldürülme riski yok. Fakat Tugay Demir Çeviker de yok. Gözlerim neden doluyordu? İkimizi de kurtarıyordu aklınca ama ben neden kırgın hissediyordum? Bu aslında benim iyiliğim içindi.

Yaşayabilir miydim peki? Yurtdışına çıkardım belki, kaçardım bu ülkeden. Orada beni tanıyan pek çıkmazdı, yani umarım çıkmazdı. Sinan ve Meryem de gelirdi benimle. Uzaktan izlerdim ülkenin halini. Her şey mahvolurken ben onları izleyebilirdim. Kimse bana bir mahkûmun fahişesi olduğumu söylemezdi, kimse küfürler sıralamazdı, çirkin olduğum da söylenmezdi belki.

Kalbim acıyordu. Sanki az önceki bıçak sahiden de kalbime saplanmıştı. Aptallıktı üzülüyor olmam. Kim kurşunları, ölümün her an bir nefes gibi ensesinde olmasını, savaşı isterdi ki? Bana özgürlüğü vadediyordu. Mutlu olmam gerekirdi.

Boşluk. Kocaman bir boşluk. Amaçsız bir boşluk. Gursuz davranamazdım. Ama çok büyük bir boşluktu. "Yani artık avukatın olmayacağım," dedim anlamak istermiş gibi. "Ve bir kez daha birbirimizi görmeyeceğiz. Vazgeçiyorsun. Hayaller de yok o halde." Sesim titrediğinde bu öfkelenmeme neden oldu. Geçip karşısında ağlayacak değildim. Ama bu boşluk nasıl geçecekti?

"Aklı başında bir insan olmak gerektiğinde en mantıklı tarafı seçmelisin Sevgili Avukat," dedi ama bakışlarındaki o yoğun istek bir an bile silinmiyordu. "Sağ taraf seni her şeyden kurtarmak demek."

"Bu vazgeçiş demek," diyerek düzelttim. Bakışlarını benden ayırmıyordu. "Düpedüz benden vazgeçiyorsun demek." Acı yerine öfke hissetmeye başladım. Onun bakışları ise aynı istekle devam etti. O sırada dişlerimi sıkarak ona biraz daha yaklaştım, dudaklarımız arasında bir karıştan daha az bir mesafe kalmıştı. Fısıldayarak, "Bana beni öpecekmiş gibi bakmaya devam edersen, hatta beni öpmeyi aklından bile geçirirsen şu bıçağı alıp gerçekten seni öldürürüm," dedim. Dişlerimi sıkıyordum. "Çek gözlerini üzerimden. Sen değil beni öpmek, ölecek olsan bile bir adım yanıma bile yaklaşamazsın artık."

Sertçe çekildiğimde titreyen ellerimle kâğıtları toplamaya başladım, beceremeyince kâğıtlar masanın üzerine dağıldı. Tekrar toplamak istedim fakat başarısız oluyordum. Elim ayağım birbirine dolaşmıştı, halbuki o hâlâ aynı şekilde duruyordu.

"Seni öpmeyi deli gibi istiyorum hâlâ," dedi fısıldayarak. "Sanırım ölüme meydan okumak..."

Başımı öfkeyle kaldırdım. "Ne istiyorsun benden pislik herif?" diye inledim. "Veda öpücüğü mü?" Ellerim öfkeden titriyordu ve bunu görüyordu. "Kendi kendine kurduğun hayallere beni de dahil edip gönül eğlendirdiğin yetmez gibi karşıma geçip benden veda öpücüğü mü istiyorsun?" Ellerim yumruk oldu. "Cehennemin dibine kadar yolun var Tugay Demir Çeviker, sana veda bile edilmez."

Ben öfkeden delirirken ve ona hakaretler yağdırırken o sakince başını omzuna yatırıp gülümsedi. Ya gerçekten deliriyordum ve bütün bunlar bir hayalden ibaretti ya da öyle bir gerçeğe dönmüştük ki ben nasıl bir deliyle karşı karşıya kaldığımı yeni görüyordum.

"Saçlarını neden topladın?" diye sordu bir anda.

"Senin gerçekten şu an ağzını burnunu..."

"Tamam Avukat, beni deşersin, öldürürsün, saplarsın, aşağılığım, pisliğim, iğrencim falan ama söylesene saçlarını neden topladın?" Gözlerini kıstı. "O beyaz tutamı gizlemek için değil mi?"

"Bilmem, belki de artık birkaç kişi değil, yüzlerce ve belki de binlerce kişi bana hastalıklı olduğumu söylediği içindir?" Gülümsemesi soldu. "Keseceğim zaten o tutamı da, çiçekli elbiselerin de canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme. İnsanlar haklı, ben hiçbir zaman

tercih edilen olamazdım zaten." Sağ taraftaki kaleme uzandığımda sıkıca tuttum ve avukatlığından feragat ettiğim anlaşmaya baktım, kendi ellerimle yazdığım ve belki de içten içe imzalamayacağıma emin olduğum o feragate.

"Avukat," dedi.

"Avukat deme bana," dedim ters bir sesle.

"Sevgili Avukat," dedi bu kez.

"Kapa o çeneni, artık eğlence malzemen değilim."

Tugay'ın nefes verdiğini işittim. "Avukat, Sevgili Avukat'ım, *benim* avukatım," dediğinde eğilip başını öne doğru uzatarak benimle göz göze geldi. "Son kez müvekkilin olsam bile daima benim avukatımsın. Öfke bile sana çok yakışıyor ama unuttun mu, ben her zaman sol tarafı seçerim, şu an sağ taraf en mantıklısı olsa da..." Kalem elimden düştüğünde hareket bile edemedim. "Ve belki de ilk kez sol tarafı seçtiğim için bin pişman olacak olsam da ben senden vazgeçemem. İyi bir adam sağı seçerdi ama ben kötüyüm, dediğin gibi bencilim, seni seçtim. Yine solu seçtim, sen solumdasın çünkü. İnsan solundan vazgeçebilir mi?"

"Ama sen dedin ki..."

"Konuşturmadın ki," dedi alttan alttan bana bakarken. "Sadece sövüyorsun."

"Bu sövmemiş halimdi."

Kahkaha attı. Başımı kaldırdığımda o da benimle doğruldu ve yeniden karşı karşıya geldik. Kalbimde hissettiğim o boşluk yok olduğunda ve yerine capcanlı çiçekler ekildiğinde ölümün bir nefes gibi yakınımda olması bu kadar huzurlu hissettirmemeliydi, biliyordum ama istediğim buydu. Kazanmıştım, bu mahkemeden ayrıldığım gibi onun mahkemesinden de kazançla ayrılacaktım.

Gülümsediğimde, "Ben kazandım bu davayı da," dedim kendimden emin bir sesle. "Bana karşı kaybettin."

"Ölümü kazanç olarak görüyorsun," dedi başını sallayarak. "Kendi içimdeki mahkememde üstün gelen duygular vardı ama daha fazla vicdan azabı, daha fazla sorumluluk, daha fazla uykusuz geceler demek sol tarafı seçmek. Sadece sana değil, kendime de yaptım ama en kötüsü, saçımın bir telini bile görmeyeceksin demendi. Madem sol tarafı seçtim, bir daha saçlarını toplamayacaksın sen de."

Tek kaşımı havaya kaldırdım ve sonrasında yavaşça elimi saçlarıma götürdüm. Tokayı saçımdan çıkarırken gözlerimi gözlerinden

...ladım. Her hareketimi izlerken tokayı masanın üzerine attım, ellerimle saçlarımı karıştırdım. Saçlarım omuzlarımdan dökülürken gülümseyerek avuçiçlerimi masaya yaslayıp ona doğru eğildim. "Emrin olur Sevgili Müvekkilim, ben daima senin sözünü dinlerim çünkü lideri olduğum örgütümün kurucususun," dedim çenemi kaldırarak. "Başka bir isteğin var mı benden? Varsa söyle, hemen gerçekleştireyim."

Bakışlarındaki ifade değiştiğinde elinin hareketlendiğini kelepçelerin sesinden anladım. Yutkundu, gözleri yüzümün her zerresinde, saçlarımda dolaştı. Bakışlarıyla bile ateşin içine düştüğümü hissettim. "Bana bu soruyu başka bir zaman yeniden sor," dedi fısıldayarak. "Bileklerimde kelepçeler yokken. O zaman vereceğim her yanıtın ikimizi de tatmin edeceğinden emin olabilirsin."

Ben de yutkunurken yanaklarıma ateşin ulaştığını hissettim. Utanç değildi nedeni, daha çok içimde engelleyemediğim arzuydu. Bütün bunların ortasında bir adama karşı hissettiğim çekim ödül müydü yoksa ceza mıydı, tanımlayamıyordum. Dürüst davrandım, dudaklarımdan çıkanlara dikkat etmeyerek, "Sağ tarafı seçtiğinde mahvolduğumu ve yalnız olduğumu hissettim çünkü sana inanıyorum. *Ailen de olurum senin,* dedin sen bana. Bu cümlen için imza atmana gerek yok, söz vermektir bu da," diye mırıldandım. "Omuzlarına yük bindirmek değil derdim sadece senin ağzından çıkan her kelimeye inanıyorum. Büyük bir kumar olduğunu biliyorum. Belki aptallık, belki de gözü karalık. Bir gün sağ tarafı seçersen bana hissettireceğin bu ve bunu bilmeni istiyorum."

Kısa bir bakışma geçti aramızda. "O halde bir gün sağ tarafı seçersem ve sana bu şekilde hissettirirsem ne olursa olsun beni affetme Avukat, hiçbir neden senin kalbini yumuşatmasın." Başını salladı. "Fakat belki bir gün sen bana bunu yaparsın, kimbilir?"

"Bu sana ne hissettirir?" diye sordum.

Bu kez bakışma daha uzun sürdü. "Bu soruya cevap vermek istemiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Omzunu kaldırıp indirdi. "Çünkü gerek yok."

"Peki sen de beni affetme o halde," dedim kollarımı önümde bağlayıp. "Bu da başka bir söz olsun birbirimize verdiğimiz."

Hiçbir cevap vermeden bakışlarını sol taraftaki hayallerimin olduğu mektuba çevirdi. "O halde şu mektubu bana verecek misin şimdi?"

Lafı değiştirmişti, her ne düşünerek bunu yaptıysa da bana söylemek istememişti.

"O halde artık listedeki yirmi dokuzuncu kişi değilsin," diye yanıtladım. Nefes verdi. "Çünkü sol tarafı seçmek bunu da gerektiriyor. Kendi ölüm listenden adını çıkarıyoruz, keyifle yapabilirim bunu."

Düşünceli bir şekilde mektuba baktı. Bir kez daha aklından geçenleri duyabilmek için her şeyi verebileceğimi hissettim. "Benim de bir şartım var," dedi Tugay yüzü ciddileşirken. "Ya yanımda olacağın ya da karşımda duracağın. Diğer türlüsü imkânsız."

"Nedir o?"

Bakışları gözlerime kaydı, derin bir nefes aldı ve gelmem için başıyla işaret verdi. Kalbim yeniden hızlanırken dudaklarımı ıslattım. Bir kez daha beni çağırdı yakınına. Öne doğru eğildiğimde o da bana yaklaştı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki mesafe her daraldığında sanki hayatımdan birkaç sene gidiyordu. Bakışları dudaklarıma kaydığında silik bir tebessüm yerleşti yüzüne. Aklımdan ne geçtiğini anladı ve bu onu keyiflendirdi.

Dudaklarını yanağıma yaklaştırdı, ardından sürterek kulağıma doğru ilerledi. Kısa ve tek cümle fısıldadı bu kez kalbimin korkuyla atmasına neden olan. Heyecan uzaklaştı, kaskatı kesildim. Bunu hissetmiş olacaktı ki geriye çekildi hafifçe.

"Hayır," diyebildim sadece.

"Başka çare yok," dedi. "Sen olsan da olmasan da bunu yapacağım Avukat. Nerede duracağını seçmek senin tercihin."

10 OCAK

Tugay Demir Çeviker'in Mahkeme Günü

Dışarıda delicesine bir kar fırtınası vardı. Gece uyutmayacak ve pencereleri neredeyse kıracak kadar büyük bir kar fırtınası. Diz hizasını geçecek kadar çok yağmıştı ve hiç durmadan yağmaya devam ediyordu. Son on yılın en soğuk günü diyorlardı. Ölüm gibi bir soğukluk kaplamıştı şehri.

Ve bugün Tugay Demir Çeviker'in mahkemesi vardı öğlen saat üçte. Sayılı gün geçmişti, gün geçtikçe gökyüzü bugünü bekliyormuş gibi Tugay için daha fazla kar yağdırmıştı. Ben 10 Ocak'ı sadece onun mahkemesi için bekliyordum, ta ki sabahın ilk ışıklarıyla Sinan elindeki doğum günü pastasıyla kapımı açınca bugünün aynı zamanda doğum günüm olduğunu fark edene kadar.

Marco'nun köşkünde sıradan ve eğlenceli günler de olmuyor değildi ancak herkes neler olacağının farkında olduğu için çoğu zaman ölüm sessizliği hâkim olabilmişti köşke. Ama bu sabah pek öyle değildi.

Kapıyı açıp içeriye giren Sinan, elinde kocaman bir çikolatalı pasta tutuyordu. Zaten uyumadığım için fazla korkmamıştım ama onun ardından içeriye girenler şaşırmama neden oldu: Giray, Defne, Gamze, Blue, Ufuk, Javier, hatta Marco, Helen ve adını hatırlamadığım birkaç kişi daha...

Sinan doğum günümü unutmazdı, ben unuttuğumda bile ama diğerlerinin de böyle bir günde eşlik etmesi çok tuhaftı. Giray'la göz göze geldik. Bugün abisinin kaderi belirlenecekti ve bunun uykusuz bir gece geçirmesine neden olduğu belliydi. Zaten o gece köşkte uyuyan çok az insan vardı muhtemelen ama Giray'ı ilk defa bu kadar yorgun görüyordum. Yine de gülümseyerek bana bakmaya devam etti.

"İyi ki doğdun!" dedi Sinan pastayı havaya kaldırıp mumları göstererek. "Unuttuğumu sanmadın umarım."

"Hayır," diye mırıldandım boğazımı temizleyip üzerimdeki yorganı atarken. Çıplak ayaklarım zeminle buluştuğunda dağılan saçlarımı düzeltmeye çalıştım fakat faydasızdı, ne halde göründüğümü bile bilmiyordum. "Sadece ben... Beklemiyordum. Yani kendi doğum günüm aklımdan çıkmış..." Diğerlerinin yüzüne baktım, belki de içten içe gergin olsalar da bana yansıtmamaya çalışıyorlardı. "Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Yani burada olduğunuz için."

"Fanı olduğum avukatın doğum gününde elbette burada olacağım," dedi Javier neşeyle. "Düşünsene, sen doğmuşsun. Bu nasıl bir lütuf!" Gülümsediğimde Helen heyecanla ellerini birbirine çarptı.

Onlara doğru birkaç adım attığımda arkamdaki pencereye sert bir rüzgâr daha vurdu. "Sanırım yaşlanıyorum ve daha fazla çirkinleşiyorum," dedim espri yapmaya çalışarak. Gözlerim pastanın üzerine kaydı ve o notu okuduğum an neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. *Eftalya Atalar'ın doğuşu bu dünyaya ödül* yazıyordu. Gözlerim Sinan'a kaydığında bunu onun yazdırdığını anladım. Küçükken süper kahraman olmak istediğimi o da bilirdi, bunu düşünerek yazdığına öylesine emindim ki...

"Bugünün süper kahramanı sensin," dedi Sinan pastayı biraz daha bana yaklaştırarak. "Üflesene, dilek dilemeyi unutma."

"Hiç yaşlanmamayı dile Avukat," dedi Gamze neşeyle. "Güzelliğini kaybetmemeyi dile."

"Bence Avukat yaşlanınca da güzel olmaya devam eder," dedi Helen. Büyük ihtimalle gitgide artan fiziksel olarak beni yeren cümleleri onlar da okumuştu ve beni mutlu etmeye çalışıyorlardı.

Derin bir nefes aldım, dudaklarımı ıslattım, ardından gözlerimi kapatıp ne dilek dileyeceğimi düşündüm. Ve o an tek dileğimin özgürlük olması benim de beklemediğim bir şeydi. Her anlamda özgürlük; kalben, ruhen, fiziken. Herkes için ama en çok... En çok da *onun* için. Tugay için özgürlük. Gözlerimi açtım ve mumları üflediğimde alkışlamaya başladılar ama benim gözlerim pastadan uzaklaşmadı.

Geçen sene babam hapishanedeyken doğum günümü unutmamıştı ve kurallar bu kadar sıkı değilken görüş için yanına gittiğimde önceki gün yemekte verilen ufacık bir keki benim doğum günüm için ayırdığını görmüştüm. *Mum yok*, demişti. *Ama en azından pasta var Eftal, hadi bir dilek dile. Sonra da bu keki ye...* Duraksamıştı. *Ya da yeme, güvenemedim pek.*

O gün babamın özgürlüğünü dilemiştim. Sanırım yanlış bir cümleyle dilemiştim çünkü ölmüştü. Ona uğrayan özgürlük ölümün getirdiği olmuştu. Bu yüzden mumları üflemeden önce dilediğim dilek için bin pişman oldum. *Keşke yaşamaya devam ederek gerçekleşen bir özgürlük dileseydim*, diye düşündüm.

"Eftal," dedi Sinan ve beni o ana geri döndürdü. "İyi misin canım?"

"İyiyim," dedim. "Sadece yanlış dilek diledim galiba."

"Ah," dedi Helen. "Kalbinden ne geçiyorsa o anlaşılır Avukat."

Marco'nun sesi dikkatimi dağıttı. "Hadi ama Avukat," dedi öne çıkarak. "Sana evimde bir pasta üfletiyorum, çocuk gibi buraya toplandık, doğum gününü kutluyoruz ve sen surat mı sallandırıyorsun? Pastada mandalina olmadığı için bile bu kadar üzülmedim ben."

Güldüğümde beni güldürdüğü için o da güldü. "Bu pasta dolarlara dahil mi Marco?" diye sordum.

"Elbette," dedi başını sallayarak. "Fakir olsaydınız doğum günü kutlamanıza da izin vermezdim. Böyle bir adamım ben, anlayın artık."

Giray gözlerini devirdi. "Kadının doğum günü," dedi bana bakarken. "Biraz daha kibar olmayı dene."

"GPÇ, ben satılık bir adamım," diyen Marco sırıttı, ellerini ceplerine koydu. "Kibarlık için para verecekseniz olur ama."

Bu kez herkes gülerken Defne öne çıktı. "Gelsene," dedi kolumu tutarak. "Seni aşağıda bir şeyler bekliyor."

"Ne?" Başımı salladım. "Ne oluyor?"

Defne kolumdan tutup beni yürüttü. Odadan çıktığım an koridoru süsleyen balonlarla karşılaştım ve şaşkınlıkla gözlerimi açtım, ardından merdivenlerden inmeye başladığımızda tırabzanlara dolanan süslemeleri gördüm. Her basamakta çok daha fazla süsle karşılaşıyordum. Salondan yüksek, eğlenceli bir müzik sesi geldiğini duydum. Saat sabahın yedisiydi, hava bile yeni aydınlanıyordu.

Biri arkamdan gözlerimi kapattığında bu kişinin Sinan olduğunu direkt anladım. "Sadece bir pastayla geçip gidecek değildi ya doğum günün," dedi.

"Sinan," derken adımlarımı o yönetti ve müziğe daha fazla yaklaştık, ardından bir alkış sesi koptu. Birkaç saniye sonra Sinan ellerini gözlerimden çektiğinde kocaman salonun içinde balonlarla, süslemelerle, İyi Ki Doğdun Eftalya! yazılı kocaman bir pankartla karşılaştım. Sadece bu kadar da değildi. BL örgütünden insanlar, Ölüm Timi'ndekiler... Hepsi olmasa da çoğu salondaydı, onlar beni alkışlıyordu.

Ama bütün bunların ortasında... Tam salonun ortasında biriyle göz göze geldim ve anında dağıldığımı hissettim. Meryem tekerlekli sandalyesiyle tam ortada durmuş gülümseyerek bana bakıyordu.

"Meryem," dedim direkt ağlamaya başlayarak ve o an kalbimdeki özlem öyle büyük bir ateşle yandı ki ona doğru koşup boynuna atıldım. "Meryem!" dedim ağlayarak. "Hiç beklemiyordum. Meryem!" Gözyaşlarım onun omzunu ıslatırken ne yazık ki o bana sarılamıyordu ama gülümsediğini hissedebiliyordum. "Çok özür dilerim yalnız bıraktığım için seni. Ben sadece..." Geriye çekilip dizlerimin üzerinde durdum ve yaşlar yanaklarımdan süzülürken yüzünü avuçlarımın arasına alıp öptüm. "Çok özür dilerim."

Meryem bakışlarıyla bana sanki her şeyi bildiğini gösterdi ve yine de affettiğini, belki de affetmek bir yana dursun sevdiğini. Sevmekten öte hissettiğini. Onun da gözleri dolduğunda bir kez daha ona sarıldım, bir kez daha öptüm. Kaç saniye ya da dakika yaptım bunu bilmiyordum ama üzerine giydirdikleri çiçekli elbiseyi bile düşünmüşlerdi. Bu bile beni daha fazla ağlatabilirdi.

"Sinan," dedim ağlayarak ona bakıp. "Bunu beklemiyordum, yani..." En son konuştuğumuzda Meryem'i kesinlikle görmek istemediğimi söylemiştim ve Sinan genelde sözümden çıkmazdı. Fakat Meryem'i gördüğümde buna delicesine ihtiyacım olduğunu anlamıştım.

Sinan ellerini ceplerine yerleştirdi. "Bunu ben düşünmedim," dedi dürüstçe. Gözlerim Giray'a kaydığında başını hafifçe salladı. Bunu düşünen Tugay'dı.

O sırada salona örgütten iki kişi girdiğinde önlerinde sürükledikleri demirden askılığa baktım. Neredeyse yirmiye yakın çiçekli elbise o askılıkla içeriye girdi ve salonun ortasında yerleşti. Onun ardından bir tane daha girdi ve bir tane daha. Askılar çevremde daire şeklini aldığında bu kadarla sınırlı kalmadı, bu kez saksıda çiçeklerle içeriye girdiler. Bir tane değil, birçok çiçek vardı. Papatyalar, güller, orkideler, nergisler, lavantalar, kardelenler, lotuslar, menekşeler... Çiçekler de etrafımda daire şeklini aldı. Salon cennet gibi kokuyordu, çiçeklerin kokusu her yana yayıldı. Çöktüğüm yerden yavaşça doğruldum. Etrafımda neredeyse otuza yakın çiçek vardı, daire şeklinde.

Giray sol tarafımdan bana bir kâğıt uzattığında hareket bile edemiyordum. Bunu anlamış olacaktı ki elimi kaldırıp kâğıdı avcumun içine bıraktı.

Mutluluktan mı, acıdan mı, hüzünden mi yoksa yaşanmamışlıkların verdiği kederden mi ağlıyordum, bilmiyordum. Burada sadece iki kişi eksikti; biri babam, biri Tugay'dı. Babam ölmüştü, Tugay ise mahkûmdu.

Notu açarken herkesin gözünün üzerimde olduğunu biliyordum. İşin tuhaf tarafı, Tugay da örgütünün bütün bunları görebileceğini bilerek adım atmıştı, işte bu şaşırtıcıydı.

"Sevgili, Güzel Avukat'ım,

Orkidenin dünya üzerinde açan ilk çiçek olduğunu ve diğer çiçeklerin ondan türediğini biliyor muydun? Sen doğdun, benim dünyamda orkide açtı, yegâne çiçeğim oldun. Senden başka herkes sadece senden türeyendir benim hayalimde, bunu hiç unutma. Asıl olan daima sensin.

Nasıl kokluğunu sormuştun. Orkide gibi kokuyorsun, benim en sevdiğim koku da böylelikle belli oldu, şu an fark ettim.

Bu çiçekler, elbiseler... Hiçbiri doğum günü hediyesi değil, sadece günlerdir sana eksik hissettirdiğim için o günleri silmek istedim. Asıl hediyemi özgür kaldığımda sen yanımdayken vereceğim. Ve gelecek sene doğum gününde bana yazdığın mektuplaki hayallerin hepsini gerçekleştireceğiz. Evet, buna sarhoş olup kafamıza göre dans etmek de dahil... Yani sanırım... Bilemiyorum... Beni hayal edebiliyor musun o şekilde? Ben hiç

delicesine sarhoş olmadım ki... Fiziksel anlamda yani.
Umulsuzluk yok, imkânsızlık yok. Çabalayacağım o güne dek
yaşamak ve yaşatmak için.
Gülümse, bugün sen doğdun. Sen doğdun ve çiçekler de var oldu.
"Özgürlüğümüze, en yakın zamanda.
Senin mahkûmun,
Tugay Demir Çeviker"

Bana gönderdiği ilk çiçek bir orkideydi, bir tarafı solmuş, bir tarafı canlı. O zaman, ilk tanıştığımız gün bile bana gönderdiği çiçek orkideydi. Belki bir rastlantıydı, belki de değildi, bilmiyordum ama şu an hissettiklerimin bir üstü olamayacağını çok iyi biliyordum.

"Nida'nın yeni yerini bilmeni istiyor," dedi Giray kulağıma. "Hatta gidip görmeni. Bu hayatta bir sana, bir de bana güveniyor demek bu Avukat." Bakışlarım notun üzerinde gezinirken hem mutluluk hem mutsuzluk hissediyordum. Saatler sonra mahkemesi olacaktı ve beni bir şekilde mutlu etmek için elinden geleni her şeyi yapıyordu.

"Gerçekten buna bile göz yumdum," dedi Marco diğer taraftan yanıma gelip. Not kâğıdını katladığımda herkesin gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum. "Fakat TDÇ kendisi için bu kadarına nasıl gözm yumabiliyor, anlayamadım."

Gözlerimi ona çevirdim. Kurduğum cümlenin altında birçok anlam olabilirdi. "Neden?" dedim Marco'ya. "Neden bunlara izin veriyorsun? Para deme, bunun nedeninin para olmadığını biliyorum." Duymak istediğim yanıt neydi? Belki de o an en dürüst yaklaşacak tek kişinin o olmasıyla alakalı bir şeydi.

"Mandalina için?" dedi bu kez esprili bir şekilde.

"Marco," dedim kısık bir sesle. "Neden?"

Gözleri Giray'a kaydı, ardından çiçeklere baktı, oradan elbiselere. "Gerçek nedeni duymak mı istiyorsun?" diye sordu ve bir yanıt vermemi beklemeden devam etti. "Üzülüyorum haline." Başını eğip Giray'a baktı. "Halinize. Saatler sonra cehenneme kucak açabilecekken cenneti yaşamaya çalışıyorsunuz."

İşte istediğim yanıt buydu. Gerçek bir yanıttı. Bütün o süslemelerin, pastaların, gülümsemelerin altında yatan asıl yanıt buydu. "Marco," dedi Giray dişlerinin arasından.

"Haklı," diyerek onu susturdum. "Şu an burada, sabahın kör saatinde doğum günümü kutluyor olmanız bile bir kanıt. Çünkü akşamımız, çünkü öğlenimiz, hayatımızın en kötü saatleri olacak Giray."

Arka taraftan biri şampanya patlattı, biri yeniden alkış tuttu. Kimse artık konuştuklarımızı duyamıyordu, biz biliyorduk neler olduğunu.

"Teklifini..." dedi Giray zorlukla konuşarak. Boynunu çıtlattı birkaç kez. O kadar gergindi ki. "Kabul ettin mi?"

Gülümsedim. "En güzel çiçekli elbiseyi giyeceğim," dedim başımı sallayarak. "Bu kez beyaz eldivenleri de takacağım ama. Ve son kez onun avukatlığını yapacağım. Son kez müvekkilim olacak." Sesim titredi. "Teklifi kabul ettim Giray, bütün yaşanması muhtemel sonuçlara ve yaralanma rağmen. Başka çarem yoktu, başka çare yoktu."

10 Ocak 2028

14.45

Her adım attığımda dünyanın yörüngesi değişiyormuş gibi hissediyordum. Her adımımda biraz daha ölüme, biraz daha yaşama, biraz daha özgürlüğe, biraz daha tutsaklığa ilerliyordum. Kendimi dışarıdan görsem dimdik yürüyen, omuzları bile düşmeyen, çenesi havada, üzerindeki o beyaz, orkide desenleri olan elbiseyle nasıl da özgüvenli ve korkusuz göründüğünü düşünürdüm.

Ama öylesine korkuyordum ki beyaz eldivenleri geçirdiğim ellerimi hissetmiyorum, bacaklarımı hissetmiyordum, vücudumu hissetmiyordum. Tek hissettiğim kalbimdi, o da son hızda atıyordu zaten. Asker yeşili mahkûm üniformasına en çok hangi renk yakışır diye düşünüp bu elbiseyi giymiştim. Delirmiş olmak biraz da bu demekti.

Delirmiş olmak biraz da bütün hakaretlerin ve alkışların ortasında yürürken dik durmaya çalışmaktı. Adliye Sarayının önü mahşer yeri gibiydi. İnsanlar hâlâ şiddetli bir şekilde yağan karı, soğuğu zerre önemsememişti. Sol tarafta bizi destekleyenler vardı, pankartlarla, alkışlarla, övgülerle... Adım yüzlerce kişinin dudaklarındaydı.

Sağ tarafta karşıt düşünceler. Hakaretler, küfürler, taş atmalar. Bir taş neredeyse bana denk gelecekken hemen yanımda yürüyen Ufuk ve Sinan engellemişti bunu. Öyle küfürler işitiyordum ki bunları duyup da çenemi indirmeden devam edebilmem beni bile hayrete düşürüyordu.

Kolluk kuvvetleri her yerdeydi, gökyüzünde helikopterler fır dönüyordu, çatı katlarında keskin nişancılar duruyordu. Adliye Sarayının önünde etten duvar örülmüştü, destekleyenler Tugay'ı görmek için, karşıt düşüncedekiler ise onu öldürmek için içeriye girmek istiyordu.

Basın merdivenlerin en aşağı basamağında beni çekiyordu, sorular art arda geliyordu. Babamı sordular bin kez. "Adnan Atalar'ın ölmeyi hak etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu bir muhabir. Başka bir muhabir, "Bir tecavüzcüyü savunmak size nasıl hissettiriyor?" diyordu. Hadsiz başka bir muhabir, "Az önce Derya Hanım'ın da mahkemeye girdiğini gördük," diyordu. "Onun yüzüne nasıl bakabileceksiniz?"

Her basamağı tırmanışımda başka bir hakaret, o hakaretle beraber başka bir övgü duyuyordum. "Eftalya Atalar," diye bağırdı kalabalıktan bir kadın. "Sana güveniyoruz, biz en çok senin yanındayız!"

Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde hafifçe tebessüm ettim, kadın orta yaşlardaydı; gülümsememe karşılık verirken BL selamını yaptı. O anı bütün kameralar kayda alırken aynı şekilde karşılık verdim ama sağ taraftan acımasız başka bir cümle duydum: "Tanrı tarafından lekelenmiş," dedi bir adam. "Ve hâlâ hatasından dönmüyor. Şu yüzünün haline bakın."

Gülümsemem solduğunda başımı çevirdim. Sinan elini belime yerleştirerek beni içeriye doğru itti. Arkamızda ve önümüzdeki kolluk kuvvetlerinden bazıları ise güldü. Saçlarımı açık bırakmıştım ve o beyaz tutam tam yüzüme denk geliyordu ama çenemdeki beyaz lekeler genişlemişti ve renkleri çok daha açıktı. Aynaya baktığımda gördüğüm çirkinlikten başka hiçbir şey değildi fakat bugün çirkin olduğumu gizleme zahmetine bile girmeyecektim. Çünkü bugün doğum günümdü, çünkü bugün doğum günümde Tugay'ın son kez avukatı olacaktım. Son kez avukatı olurken lekelerimden utanmak bana yakışmayacağı için göğsümdeki lekeleri kapatmayan bir elbise giymiştim.

Sol tarafta bir pankartta, "Her yer karanlık ama sen çiçekli ve aydınlık kal Eftalya Atalar!" yazıyordu. Onlar için bu halim bir direnişti, benim için ise benlik savaşı.

Adliye Sarayına girdiğimizde Sinan'la Ufuk'u benden uzaklaştırıp diğer tarafa yönlendirdiler. Krallık'ın korumaları yanıma geldi. Sinan'ın bana son anda verdiği avukatlık cübbesini giyerken ise gerçekten de artık son kez giydiğimi hissedebiliyordum. Sadece Tugay adına değil, bir kez daha bu cübbeyi giymeyecekmişim gibi...

İçeride avukatlar, savcılar, hâkimler vardı; hepsinin gözü üzerimdeydi. Çoğu nefret ederek, bazıları içten içe destekle bana bakıyordu. İlk önce aradılar beni, sonra gerekli dosyalar için odaya yönlendirdiler. Ardından mahkeme salonunun olduğu tarafa ilerlettiler.

Fısıldaşırlardı eskiden arkamdan ama şimdi hakaretlerini gizlemeyeceklerini biliyordum.

Mahkeme salonunun önüne geldiğimde ilk gördüğüm kişinin Kerem Karaman olması sürpriz değildi. Fakat birkaç metre uzaktaki o topluluğun içinde Derya'yı görmek gerçekten de sürpriz gibiydi. Göz göze geldik birkaç saniyeliğine, artık her ne düşünüyorsa benden hoşlanmadığı açıkça ortadaydı.

"Bugün doğum günün Eftalya Atalar!" diye bağırdı Kerem Karaman. Dikkatimi dağıtıp baştan aşağı beni süzdü. Beyaz, uzun kollu, çiçekli ve göğüs dekolteli elbiseme baktı. Kış mevsimine yakışmıyordu ama onun asıl bakma nedeni aşağılamaktı. Dalgalı bıraktığım saçlarımda gezindi gözleri, en sonunda eldivenlerimde. Tam karşı karşıya geldiğimizde, "En azından gizlemiyorsun artık kendini," dedi. Yüzü iyileşmeye başlamıştı ama o gözlerindeki kötülük artmıştı. "Ne mal olduğun ortada tamamen."

Önüme gelen saçımı arkaya attım. "Keşke senin de şerefsizliğini simgeleyen bir kostüm olsaydı," dedim sakince. "Ama bunun için yüzüne bakmak da yeter aslında."

Dişlerini sıktığında önümdeki korumalar birbirine baktı şaşkınlıkla. "Sana çok üzülüyorum," dedi Kerem alaylı görünmeye çalışarak ama öfkelenmişti. Bu kadardı işte. "Bir zamanlar süs köpeğim gibiydin şimdi ise öyle değilmiş gibi davranıyorsun."

"Of Kerem," derken eldivenlerimi çekiştirdim. "Durmadan ağzına doladığın şu yüzükten, iğrenç yatağından falan vazgeçmeyecek misin? Aş beni artık, unut, daha ne kadar kazık sokabilirim sana? Şimdi gel desem koşa koşa geleceksin, herkes biliyor bunu."

Kerem kaşlarını kaldırdı. "Bir mahkûmun fahişesini..." dedi üzerime doğru eğilerek, "...yeniden yatağıma alacağımı sana düşündüren nedir Eftalya Atalar? Harcanacaksın, kullanacak seni, belki birkaç ay sonra erkeklerin mezesinden başka hiçbir şey olmayacaksın. Kendini o Derya'yla..."

"Biliyor musun, önceden bu söylediklerin kanıma dokunurdu," dedim gülümseyerek. Halbuki hâlâ kanıma dokunuyordu ama bunu ona belli etmeyecektim çünkü Kerem'in canını neyin yakacağını iyi biliyordum. "Fakat şimdi bu şekilde anılmanın bile gururumu senin yanında yürümekten daha az kırdığını fark ettim. Hatta bir tercih hakkım olsa senin gibi bir şerefsizin eşi olarak anılmaktansa bir Suç Kralı'nın kadını olarak anılmayı yeğlerim."

Burnundan büyük bir nefes verdi, dişlerini sıktı ve bir anda yüzüme öyle sert bir tokat attı ki başım sağa döndü, kulağım çınladı. Yanımdaki korumalar hareketlendiğinde duvara bakarak yanağımdaki acıyı silmeye çalıştım ama buna maruz kaldığım için en çok kendime kızdım.

Yüzümü ona yeniden çevirdiğimde önüme gelen saçımı düzelttim, boğazımı temizledim. Ağzımın içinde kan tadı vardı, büyük ihtimalle yanağımı ısırmıştım fakat bunu görmezden geldim. Kerem yeniden elini kaldırdığında ise bu kez korumaları bile beklemeden sertçe bileğinden tuttum. Şaşkınlıkla bana baktığında, "Seni..." dedim gözlerinin içine bakarak, "...ben öldüreceğim. Bir gece vakti, tam uykunda, o ağzına doladığın yatağında." Gözleri kocaman olurken elini ittim. Korumalar önüme geçti. Kerem'in arka tarafında da bir hareketlenme oldu. Kerem'in korumaları gelip hızla onu salona soktu ama bakışları bir an bile olsun benden ayrılmadı. "Ya da belki de hiç beklemediğin bir anda, hain bir şekilde yok edeceğim seni."

Ben de gözlerimi ondan ayırmadım, ta ki hareketlenmenin nedeninin Tugay olduğunu anlayana kadar. Dört gardiyan, dört asker, dört polisle benim olduğum tarafa yürürken bileklerinde kelepçeler vardı fakat ona da eldivenlerini takması için izin vermişlerdi; siyah eldivenleri ellerindeydi. Büyük ihtimalle örgüt lideri olduğunun bir simgesini taşıması içindi.

Her adım attığında yüzündeki o hissizlik yok oldu, ciddiyet toz olup uçtu ve bakışlarımız kesiştiğinde gülümsedi. Onun gülümsemesi az önce yaşadıklarımı unutturdu; o gülümsediğinde her şey unutulabilirmiş gibi görünüyordu. Derya'ya bakmadı. Görüp görmediğini bilmiyordum ama tek odak noktası bendim.

Karşımda durduğunda, "Sevgili Avukat," dedi başıyla selam vererek. Elbiseme baktı, eldivenlerime, saçlarıma, göğsümdeki lekelere, lekelerin üzerindeki o aptal damgaya ve damganın üzerindeki çarpı işaretine. Ama bu gülümsemesini engellemedi. "Ne güzel bir gün değil mi?" Çevresindeki askerler şaşırmıştı çünkü birazdan belki de idam kararı çıkacaktı. "Bence bugün en güzel günlerden biri olabilir." Bizi herkes duyabiliyordu, buna Derya da dahildi. Fakat Tugay çekinmiyordu. Yanındaki gardiyana bakıp omzuyla hafifçe itti, gardiyan şeytan dokunmuş gibi kaçtı. "Bugünün harikalığı konusunda bana katılıyor musun?"

"Birazdan mahkemesi olacak bir mahkûma göre fazla keyifli görünüyorsun," dedim alayla. "Bu biraz tuhaf."

"Öyle mi?" dedi sırıtıp. "Bir an dünyada ilk çiçek doğmuş gibi hissettim de." Mahkeme salonunun önünde, birazdan içeriye girecekken, herkes bu anı beklerken bile benimle flört ediyordu. Bu kez diğer yanındaki gardiyana sataştı. "10 Ocak ilk çiçeğin doğum günüymüş, biliyor muydun bunu?" Herkes çok şaşkındı bu haline. "Ben de yeni öğrendim bugün, Eftalya'nın anlamı gibi bu bilgiyi de herkese öğretmemiz lazım."

"Kapa çeneni artık," dedi Tugay'ın önündeki asker. "Çaban *akli dengesi yerinde değil* raporu çıkarmaksa o zamanlar geride kaldı piç herif." Nefreti dudaklarından akıyordu resmen.

Tugay güldü arkadan askere bakarak. "Bence benden daha deli insanlar var burada." Başını eğip benimle göz göze geldi. Saçları taranmıştı, yüzünde ve dudaklarında renk vardı, neşeliydi. Öyle mutluydu ki dayanamayıp gülmeye başladım. Derya'ya bir kez daha baktığımda ise onun Tugay'ı izlediğini gördüm. Nefretle bakmıyordu, sanki sevgiyle, sevgi olmasa bile içi giderek ve belki de üzülerek bakıyordu. "Bak gülüyor şimdi benim avukatım."

Salonun kapısı açıldı. "Mahkûm Tugay Demir Çeviker!" diye bağırdı. "Ve avukatı, Eftalya Atalar!"

"Her seferinde avukatı demeleri çok hoşuma gidecek galiba," dedi Tugay yarım adım atıp yanıma gelerek. Bakışlarından bile anlayıp sağ tarafından sol tarafına geçtim. Bakışlarla bile anlaşıyor olmamız o an beni bütün felaketlerden uzaklaştırabiliyordu.

Olduğum yerden görünen kısımdaki gözlerle karşılaştım, ardından gardiyanlar Tugay'ı içeriye doğru yürüttü. Ben de hemen solunda içeriye adımımı attım. Girdiğimiz an fısıltılar sustu, ölüm sessizliği salonun ortasına düştü. Bu mahkeme salonunun önceki salondan çok daha büyük olduğunu fark ettim.

Bizi oturacağımız yere yönlendirdiler. O sırada izleyici koltuğundaki tanıdık yüzlerle karşılaştım bir kez daha. Ama annemi ve yanındaki Ceyda'yı görmek hazırlıksız yakalandığım bir durumdu. Sinan, Ufuk ve örgütten birkaç kişiyi sol tarafa oturtmuşlardı ama Ölüm Timi'nden kimse yoktu çünkü yasaktı; Krallık artık onlara hiçbir şekilde güvenmiyordu.

Tugay'ın sol tarafında durdum. Ben seyircilere bakarken bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmamıştı.

O sırada biri ayaklanıp, "Tecavüzcü pislik!" diye haykırdı Tugay'a. "Hâlâ nefes alabiliyor olman bile Krallık'ın ödülü sana. Umarım o urgan boynuna dolanır da son nefesini verirken bile işkence çekersin!"

Gözlerim kocaman açılırken başka biri, "Orospu çocuğu!" diye haykırdı. Bu son damlaymış gibi herkes bağırmaya başladı, hakaretler art arda sıralandı. Artık savcı koltuğunda değil de seyirci kısmında oturan Kerem keyifle izliyordu, bunu o organize etmişti.

Ağzım açıldığında hâkime baktım ama o bütün bunlara o an izin verdi. Yeniden Tugay'a döndüğümde ise bana bakmaya devam ettiğini gördüm. "Duyma, tamam mı?" dedim başımı sallayarak. "Gerçekten insan isteyince duymuyor Tugay. Öğrendim."

"Bana söylüyorlar, sana değil," dedi Tugay umursamaz bir şekilde. "Önemi yok Avukat, bükme dudaklarını. Bugün ikimiz için de sürpriz olacak zaten."

Hâkim neredeyse beş dakika boyunca Tugay'ın o hakaretleri işitmesine izin verdi, normal değildi bu ama ülkede adalet, hukuk olmadığı için bütün bunlara artık şaşırmıyordum. Gerçek tecavüzcülerin bazıları Krallık tarafından bile korunurken, bir kadına asla zarar vermeyecek Tugay Demir Çeviker tecavüzden yargılanıyordu.

Adalet artık bu ülkede belirli insanlar için çalışan korkunç bir şirkete, hukuk sistemi halkı keyiflendirmek için oynanan bir tiyatroya, yasalar ise kendini üstün sanan insanların keyfi zevklerine dönüşmüştü. İşte böyle bir ülkede yanlış nefes aldığınız için bile yargılanabilirdiniz. Öfkeyle verdiğiniz bir nefes müebbet hapisle sonuçlanabilirdi ama bir başkasının nefesinizi engellemesi ödüllendirebilirdi.

En sonunda hâkim tokmağını vurup insanları susturdu, gerekli yeminleri ettirdi ve mahkemenin nedenlerini sıralayıp oturmamız için izin verdi. Tugay hemen yanıma oturduğunda ellerini masaya yerleştirdi, ben ise önümdeki dosyaya baktım. Bugün onun son kez... Son kez... *Hayır, Eftalya, şu an sırası değil.*

Kerem'in yerine atanan savcının onun adamı, yetiştirdiği öğrencisi olduğunu fark ettim. Yani konuşan yine Kerem olacaktı fakat dile getiren başkası olacaktı. Her zamanki gibi süslü bir tiyatro hazırlanmıştı.

"Sayın Hâkim," dedi savcı ayağa kalkarak. "Bir önceki duruşmanın ardından yaşanan ani gelişmeler, değişimler ve bizim bile engelleyemediğimiz olumsuz durumlardan ötürü bu mahkeme salonunda bulunuyoruz çünkü sanık Tugay Demir Çeviker artık resmen ve kanıtlanmış

bir şekilde cani bir katildir." Tugay nefes verdi. "İzin verirseniz yeniden kanıtları sunmak isterim."

"İzin verilmiştir," dedi hâkim. Savcı bulunduğu yerden ayrıldı ve eline bir kumanda alarak mahkeme salonundaki projeksiyon cihazını çalıştırdı. Görüntüler, günler önce Tugay'ın kameralar önünde Başkan Yardımcısı'nı öldürdüğü anları yansıttı. Bunları birkaç kez daha oynattı. Ardından yavaşlatarak oynattı, sonra hızlandırarak. Kurşunun isabet edişiyle. İsabet etmeden öncesiyle. Tugay'ın yüzündeki o ifadeyle, benim bakışlarımla, oradaki ortamla. En sonunda savcı, "Bu görüntülere baktığımızda hepimiz aynı şeyi görüyoruz Sayın Hâkim, aynı hatayı," dedi kinle.

"Evet," dedi Tugay kısık bir sesle. "Çok pişmanım, daha iyi atışlarım olmuştu aslında." Sertçe aşağıdan bacağına vurduğumda Tugay güldü. Seyirci koltuğundaki insanlar bize baktığında dudaklarımı birbirine bastırıp savcıdan bakışlarımı ayıramadım.

Savcı boğazını temizledi. "Bir katil, gözünü kırpmadan Krallık için, onuru için yaşayan birini katletti. Bunu yaparken de hiç çekinmedi, bulunduğu tarafı açıkça belli etti. Zaten Krallık'ın bir ferdine bunu yapmak idam cezasıyken bunu yaptıktan sonra hakaretler etti." Gözlerini kocaman açtı korkuyormuş gibi. "Hangi gerekçe katil olan ve insan içine bile çıkmaması gereken bu mahkûmu aklayabilir?"

Yaşı belki de altmışlarında olan hâkim kaşlarını kaldırdığında elimi kaldırıp, "İtiraz ediyorum, Sayın Hâkim," dedim. "Savunma istiyorum."

"Hangi yüzle?" dedi Kerem Karaman oturduğu yerden. "Hangi yüzle savunma yapabilirsin ki?"

Tugay dakikalar sonra ilk kez seyirci koltuklarına doğru bakıp Kerem'le göz göze geldi. Hiçbir şey söylemedi ama o baktığı an Kerem gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Savunma sizindir," dedi hâkim.

Boğazımı temizleyip ayağa kalktığımda insanların nefret dolu bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. En çok da annemin. "Müvekkilimin bir adamı öldürdüğü doğru, bu zaten görüntülerle desteklenmiş bir şekilde karşımızda fakat canice duygularla yapıldığı ya da bir mesaj içerdiği kesinlikle yalan." Savcı alayla güldü. "Başkan Yardımcısı Hasan Görgü bir tecavüz zanlısıydı." Seyirci tarafında hareketlenme oldu. "Benim müvekkilim, bir tecavüzcüyü öldürdü. Elbette bunun cezası ölüm olmamalıydı lakin..."

Savcı bir anda ayağa kalkıp, "İtiraz ediyorum!" diye bağırdı. "Bu bir suçlamadan ibarettir!"

"Değil," dedim hâkime bakarak, ardından bulunduğum yerden ayrılıp önümdeki dosyalardan birkaçını ona uzattım. "Burada, tam on sene önce iki çocuğa cinsel istismarda bulunduğunu ve bir kadına da tecavüz ettiğini itiraf ettiği soruşturmaları mevcut. Sonrasında bütün bunları zorla söylediğini dile getirse de bir kanıt sunamamıştır." Başımı salladım. "Ayrıca resmi kayıtlar dışında..." Geriye döndüm, masaya ilerledim. O sırada Tugay'ın bir film izliyormuş gibi hayranlıkla eli çenesinde beni izlediğini gördüm. Afallayıp gülümser gibi oldum.

"Ayrıca..." dedim bakışlarımı kaçırarak. Diğer dosyaların arasından bir CD bulup çıkardım ve o an Ufuk'la sadece birkaç saniyeliğine bakıştığımızda bana göz kırptı. "Bu CD'de Hasan Görgü'nün Krallık için çalışırken ofisinde bir kadını istismar ettiği görüntüler mevcut. İsmini vermeyen bir tanık tarafından kapıma bırakılmış." Ufuk senelerce Krallık için çalışmıştı ve o bizim karakutumuzdu. "İzin verirseniz CD'yi izletmek isterim."

Savcıdan önce Kerem ayaklanıp, "Bunların hepsi yalan dolan," dedi kükreyerek. "Belki de görüntülerle oynayarak..."

"Siz kimsiniz?" diye sordum Kerem Karaman'a. "Bildiğim kadarıyla eski savcısınız ama şu an konuşma hakkınız bile yok. Lütfen yerinize oturun."

Tugay kahkaha attığında herkes dehşet içinde ona baktı. Hâkim tokmağa vurdu ama Tugay neredeyse bir dakika boyunca gülmeye devam etti. Ben de sabırla onun gülüşünün kesilmesini bekledim. Bu kahkahası az önce işittiği küfürlere öyle iyi bir yanıt olmuştu ki bu beni keyiflendirdi.

"İzin verildi," dedi hâkim ama göz ucuyla savcıya baktı. Bir önceki hâkim tarafsız numarası yapabiliyordu ama bu hâkim tarafını asla gizleyemiyordu.

CD'yi cihaza taktığımda ve oynatma düğmesine bastığımda odanın kamerası tavandan odayı çekiyordu. Hasan Görgü önündeki kâğıtlarla ilgileniyordu, ardından içeriye genç bir kız girdiğinde onunla konuşmaya başlıyordu. Kız öylesine çekingendi başını dahi kaldırmıyordu ama Hasan Görgü onun üzerine gidiyordu. Buraya kadar her şey normal gibi görünse de en sonunda ayağa kalkıp kızı kolundan tutuyor, masaya yatırmaya çalışıyordu. Kız direnirken ise ağzını kapatıp elini

eteğinin altına sokuyordu. Kaskatı kesildim; salondaki birçok kişinin de kaskatı kesildiğini biliyordum.

Kadının altındaki eteğin bir kısmını yırttığında ve kendi pantolonuna yeltendiğinde kadın sertçe ona tekme geçirip kaçıyordu. Video durduğunda, "Orada..." dedim donuk bir sesle, "...kadın kaçmasaydı tecavüze uğrayacaktı. Bu görüntülerde her şey ortada."

Salonu sessizlik kapladı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bakışlarımı savcıya çevirdim. "Bunlar..." dedi korkuyla Kerem'e dönüp. "Hiçbiri Tugay Demir Çeviker'in katil olmadığı anlamına gelmez."

"Evet, gelmez," dedim. "Ama idamı hak ettiği anlamına da gelmez." Bakışlarım hâkime döndüğünde imalı imalı gülümsedim. "Yüce Krallık hiçbir zaman bünyesinde soysuz insanları barındırmaz ve sadece kendisinden olanları korumakla yükümlüdür. Hasan Görgü'yü şu an kendilerinden sayıp korurlarsa Krallık tecavüzü de koruyor demektir. Durum böyle değilse müvekkilim herhangi bir tecavüzcüyü öldürmekle, hatta nefsi müdafaayla yargılanabilir. Bu da idama gerek kalmayacağı anlamına gelir." Başımı salladım. "Bu konuyla alakalı savunmam bitmiştir Sayın Hâkim, takdir sizin ve onurlu Krallık'ımızın."

Yeniden masaya döndüğümde ve sandalyeye oturduğumda Tugay bana bakarak, "Şu cübbenin içindeyken sana daha fazla delirdiğimi söylemiş miydim?" diye sordu.

"Hayır," dedim sadece dudaklarımı oynatarak. "Bunu bir ara yeniden söyle. Kelepçelerin yokken mesela. İşte o zaman ikimizi de tatmin edecek bir yanıtım olabilir."

"Avukat," dedi derinden gelen bir sesle. Sanki içinden bin kez *avukat* diyordu aslında. "Yapma, bir an bile düşünmem, kimseyi umursamam öperim seni." Gülümsemem bir davetiye gibiydi.

"Sen," dedim ağız ucuyla. "BL örgütü lideri Tugay Demir Çeviker, herkesin ortasında beni mi öpeceksin?" Daha kısık sesle devam ettim. "İtibarını düşünürsün, insanların düşüncelerini, sonra bambaşka yolları... Hadi ama, bu seni bile aşar."

Tugay cevap vermek için nefes verdiğinde savcı sertçe, "Bunlarla idamı gerektirmeme hususu tartışılabilir," dedi başını sallayarak. "Fakat sanığın her hareketi, bunu bir tecavüzcüyü öldürmekten öte örgüt lideri olduğu için yaptığını gösteriyor."

"Kanıt yok," dedim rahat bir sesle.

"Var," dedi savcı. "Ağzıyla örgüt lideri olduğunu söylediği anlar, davranışları var. Bütün bunlar..."

"Ama..." dedim üstüne basa basa, "...kanıt yok. Müvekkilimin BL örgütüne yakınlığı aşikâr fakat benimki de aşikâr." Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim. "Ben de eldivenler takıyorum, o da takıyor. Ben de destekliyorum," dedim açıkça. "O da destekliyor. Bu beni örgüt lideri mi yapar?" Güldüm. "Ya da onu kurucu mu yapar? Bir suçlama olur, üzerinde saatlerce tartışılabilir ama kanıt olmadığı sürece bir gerekçeyle yargılanamaz. Müvekkilim Krallık'a öfkeli ve bu öfke istediği her şeyi söyleme hakkını ona veriyor kendi nezdinde. Bana kanıtlarla gelin. Eldivenlerden, cümlelerden daha gerçek kanıtlarla gelin."

Savcı dönüp Kerem'e baktı, köşeye sıkıştığı ortadaydı. "Ada Hapishanesini yaktı," dedi Tugay'ı göstererek.

"Ben müvekkilimin elinde yangını başlatan bir malzeme görmedim doğrusu," dedim. "Oradaydım da."

"Elbette oradaydınız, babanızın ölü bedenini kaçırdınız." Kaşlarım çatıldı, Tugay'ın hareketlendiğini hissettim. "Organize bir şekilde çalıştınız, her şeyi hallettiniz. Bütün bunlar kanıt niteliğinde. Siz babanızın..."

Ayağa kalkıp sertçe ellerimi masaya vurdum. "Bizzat suçlama var," dedim hâkime. "İtiraz ediyorum."

Hâkim kaşlarını kaldırdı ve kin dolu bir sesle, "İtiraz reddedildi," dedi. "Zaten bu suçtan siz de yargılanıyorsunuz Sayın Avukat. Yanlış olan hiçbir şey dile getirilmiyor."

"Ama bu müvekkilimin mahkemesi."

"İkiniz de aynı halt değil misiniz zaten?" dedi Kerem ayaklanarak. "Beraber yürütüyorsunuz bütün bu işleri, ayaklanma başlatıyor, eldivenler takıyor, duvarlara TDÇ imzalı cümleler yazıyor, her şeyi..."

"Kanıtlanamaz," dedim rahat bir sesle.

"Kapa çeneni!" diye haykırdı Kerem. "Senin şerefini..." Tugay oturduğu yerden ayaklandığında Kerem'in cümlesi yarıda kaldı. Gardiyanlar direkt Tugay'ın yanına ilerledi, seyircilerden bazıları ise Tugay ayağa kalktığı an irkilerek diğer tarafa yöneldi. Bir anda mahkeme salonu karıştı. Yeniden küfürler, hakaretler, bağırışlar birbirine girdi.

O karmaşıklığı düzene sokmak neredeyse on beş dakika sürdü. Zaten akşam olmuş, saatler ilerlemişti. En sonunda herkes sakinleştiğinde on dakikalık da mola verildi ve Tugay'ı dışarıya aldılar. On dakika sonunda ise dava devam etti.

Savcı o aralıkta Kerem'den her neyin dersini aldıysa onu yürürlüğe sokarak, "Avukat Eftalya Atalar, Hasan Görgü'nün bir tecavüzcü olduğunu, hatta..." Alayla güldü. "Tugay Demir Çeviker'in de onurlu bir adam gibi o tecavüzcüyü öldürdüğünü söylemeye çalışıyor. Her şeye tamam, her şey anlaşılabilir belki fakat Tugay Demir Çeviker'in onurlu bir adam olduğunun kanıtı nerede Sayın Avukat? Buna bir kanıtınız var mı?" Hiçbir cevap vermeden ona baktım. "Görüyorum ki yok. Zaten şöyle bir bakıldığında müvekkilinizin onurunun olmadığı çok açık lakin..."

"Müvekkilim hakkında bu şekilde konuşamazsınız," dedim sert bir sesle. "Ona saygısızlık edemezsiniz." Hâkime baktım uyarması için ama tabii ki hiçbir şey yapmadı. Tugay'a baktım, yine umurunda değildi; gerçekten ona söylenen hiçbir şey dokunmuyordu.

Savcı güldü ve öne doğru bir adım attı. "Ama onursuz bir adam olduğuyla ilgili kanıtım var Sayın Hâkim," dedi. "İzninizle Tanık Derya Keçeci'yi çağırmak istiyorum, onun bize anlatacakları var."

Kaskatı kesildim, ellerimi indirip üzerimdeki elbiseyi avuçladım. Tugay ise duruşunu değiştirdi, daha dik bir duruşa geçti. Belki de sırtına yediği hançeri hatırlamıştı ama ona bakamadım. Hâkim izin verdiğinde Derya o altın sarısı saçları, bembeyaz teni, simsiyah dar elbisesi, kusursuz fiziğiyle içeriye girdi. Her adım attığında topuklu ayakkabılarının sesi salonu doldurdu, kameralar hareketlendi, flaşlar daha fazla patladı, bir Tugay'ı, bir onu çekiyorlardı.

Hayır, Tugay'a bakamadım, onun nasıl baktığını görmek istemedim; ikisinin denk gelişiyle yüzleşmek istemedim. Kaç yıl sürmüştü? Nasıl bir ilişkileri vardı? Tugay kolay kolay birinden etkilenmez gibi geliyordu ama onu hayatına almıştı.

Derya tanık kürsüsüne çıktığında ellerini önündeki kürsüye yerleştirdi, mikrofonunu açtılar ve bakışları direkt olarak bana ardından yanımdaki Tugay'a yöneldi. Daha fazla duramayıp ağır ağır bakışlarımı Tugay'a çevirdiğimde onun bana baktığını gördüm. Ben ona bakınca gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Gülümsemesi elimi tutuyormuş gibi hissettirdi ardından gözleri Derya'nın olduğu tarafa yöneldiğinde gülümsemesi silindi, bomboş gözlerle ona bakarken burnundan nefes verdi.

"İyi misin?" diye sordum ona bakarak. "Bu an şu an seni kötü etkiliyorsa..."

Derya'nın yüzüne bakarken, "İyiyim," dedi sakince. "Sadece yüz yüze dahi gelmek istemediğim insanlar karşımda duruyor."

Derya gözünü bile kırpmadan Tugay'a bakıyordu. Nefretle değil. di, hayır, nefret yoktu. Nasıl olurdu da insanlar onun bu bakışlarını görmezdi? Tugay'a bakarken sevgiyi görebiliyordum, sevgi olmasa bile ihtiyacı. Öyle güzeldi ki herkesin ilgisinin ona yöneldiğini anlayabiliyordum, dudaklarından çıkacak şeylerden önce güzelliğine bakıyor olmalılardı.

"Sayın Derya Keçeci," dedi savcı. "Size sorulan sorular hakkında, gerçeğe uygun cevap vereceğinize ve hiçbir şey saklamayacağınıza namusunuz, şerefiniz, kutsal saydığınız bütün inanç ve değerler üzerine yemin eder misiniz?"

Derya dudaklarını ıslattı, flaşlar bir kez daha patladı. "Bana sorulan sorulara gerçeğe uygun cevap vereceğime ve hiçbir şey saklamayacağıma namusum, şerefim, kutsal saydığım bütün inanç ve değerlerim üzerine yemin ediyorum," derken bakışlarını bana çevirdi.

Savcı öne doğru bir adım attı. Ardından kollarını önünde birleştirerek, "Tugay Demir Çeviker'le önceden duygusal bir ilişkiniz olduğu doğru mu? Bazı sorulara lütfen evet ya da hayır diye cevap verin," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Derya direkt. Savcı bana baktı, elbette itirazım yoktu.

"Yani duygusal bir ilişkiydi?"

"Evet."

"Yani birbirinizle birçok şey paylaşabileceğiniz türden bir ilişkiydi?"

Derya dönüp savcıya baktı. Ardından yutkunarak, "Evet," dedi. "O benim hayatımın aşkıydı."

Bütün bunları burada duymaya hazır değildim; onun ağzından Tugay'ı dinlemeye hazır değildim. Her savunmaya açıktım, her suçlamaya da ama bu... İşte bu benim için en zoruydu. Ellerim yeniden elbisemi avuçladığında çenemi havaya kaldırdım.

"Lütfen kısaca nasıl tanıştığınızdan ve nasıl bir ilişkiniz olduğundan bahseder misiniz?"

Derya dudaklarını ıslattığında ellerim terlemeye başladı. "Biz bir partide tanıştık Tugay'la," dedi donuk bir sesle. "Ortak arkadaşlarımız vardı. Benim kız arkadaşım onun ikizi Giray'la sevgiliydi. Bir yılbaşı günü tanıştık. Aslında ben onu daha önceden de tanıyordum ama o zamanlar konuşamamıştık." O yutkunduğunda nefes almayı bile

unuttuğumu fark ettim. "Normal bir ortamda tanıştık, her iki gencin tanışabileceği türden. O pilottu, ben de gazetecilik okuyordum. Birbirimizden hemen etkilendik o gün."

Tugay, "Yalan söylüyor," dedi direkt yanımdan. Bana söylüyordu savunur gibi fakat karşılık vermedim. "Ben o gün ondan etkilenmedim. Ben o partide..."

"Sonrasında arkadaşlığımızı ilerlettik arkadaşlarımız vasıtasıyla ve sevgili olduk," dedi Derya.

"Nasıl bir ilişkiniz vardı?" diye sordu savcı.

"Güzel," dedi Derya. Savcı kaşlarını kaldırdı. "Yani başlarda güzeldi. O biraz... tuhaftı, bunu hissedebiliyordum ama iyi biriydi. Hep soğuk bir duruşu ve sırları vardı. Yan yana otururken bile bambaşka dünyaların içinde olduğunu anlardım çoğu zaman. Neredeyse hiç uyumazdı. Bazı günler hiç görüşmezdik fakat görüştüğümüzde güzel vakit geçirirdik. O bana sarıldığında ve öptüğünde..." Derya'nın bakışları bana döndü. "Kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissederdim çünkü böyle hissettirirdi."

Tugay'ın hareketlendiğini hissettim, vücudum buz kesti.

"Tuhaf, etkileyici, heyecanlı bir ilişkiydi işte. Ama bana bizzat hiçbir zararı olmadı." Boğuk bir nefes verdi. "Olmamıştı, o güne dek."

"Hangi güne dek?" diye sordu savcı.

"Bana sürpriz hazırladı." Ellerimle daha fazla avuçladım elbiseyi ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Yalan söylüyor," dedi Tugay bir kez daha. Ardından yanımdan bana doğru eğilip, "Sürpriz hazırlamadım," diye mırıldandı. "Ben sürpriz hazırlamayı bilmem Avukat."

"Biliyorsun," diye fısıldadım.

"Sana biliyorum," dedi karşı gelerek.

"Tugay," dedim susturmak istermiş gibi.

"Ona sürpriz yapmadım, yalan söylüyor, söylemeye devam edecek. Şu andan sonra söylediği her şey yalandan ibaret." Gerginliğimi hissetmişti ve gerginliğimin sahiden de bu yalanlara inandığım için olduğunu mu sanıyordu? Bakışlarımı Tugay'a çevirdiğimde endişeyle bana baktığını gördüm. Nasıl olurdu da Derya'nın yalanlarına inanacağımı düşünürdü? Beni delirten bambaşka hislerdi. Kendime bile itiraf edemeyeceğim türden hisler...

"Tugay," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ona hiç zarar vermediğini biliyorum, seni tanıyorum."

"O halde neden böylesin?" dedi tamamen bana dönerek. "Neden bu şekilde..." Duraksadı. Nasıl baktıysam anladı, belki de benim bile anlamadıklarımı anladı. Gülümsediğinde rahatlamış gibi bir nefes verdi ve masanın üzerindeki kelepçeli ellerini indirip kimseden çekinmeden elbisemi avuçladığım elimi tutup başını iki yana salladı.

O an yeniden Derya'ya döndüm, bu ana şahitlik edenlerden biri de oydu. Anlamıştı masanın altından ellerimiz görünmese de elimi tuttuğunu.

Derya'nın dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Bana sürpriz hazırladı. Doğum günümdü, günlerden 4 Ağustos'tu," dedi nefretle. Hatta senesine ve saatine kadar söyleyerek oldukça gerçekçi konuştu. Dehşetle dudaklarım aralandı, az önce doğum günüm olduğunu duymuş, Tugay'ın cümlelerini işitmiş, bana kötü hissettirmek için böyle bir senaryo uyduruyordu. "Evde. Benim evimde. Baş başa. Romantik."

Tugay sağ eliyle sol elimi tutuyordu, Derya konuşmaya devam ederken parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve elimin tersini okşadı hafifçe. Başkaları görüyor mu diye bakındım. Hayır, durması gerekiyordu; ben bir avukattım ve o müvekkilimdi... Hayır, durmasın, umurumda değildi hiçbir şey.

"Evet Derya," dedi savcı cesaret vermek ister gibi. "Şu an o sana hiçbir şey yapamaz, korkma ve her şeyi anlat lütfen. Biz daima senin, kadınlarımızın yanındayız. Krallık seninle."

Derya öfkeyle Tugay'a baktı bu kez. "Bana o gün âşık olduğunu söyledi, dans etti benimle, sarhoş olduk. Hayatımın en mutlu günüydü ama sonrasında cehenneme döndü çünkü Tugay'ın gizlediği bir yönü vardı: öfkesi. Kardeşi onun sinir hastası olduğu hususunda beni uyarmıştı ama aptal gibi dinlememiştim. Gecenin ilerleyen saatlerinde otururken bana üniversitedeki eski bir erkek arkadaşımdan mesaj geldi, Tugay o mesajı okumak istedi ama özelim olduğu için izin vermedim. Normal şartlarda bu bir tartışma nedeni olabilirdi ama Tugay çok sinirlendi, oturduğumuz masayı devirdi, ardından bana bağırıp çağırmaya başladı."

Tugay'ın elini daha sıkı tuttum, onu o şekilde hayal bile edemezken nasıl böyle bir hançeri saplardı?

"Mesajı göstermediğim için..." Gözleri doldu. "...vurdu bana. Tokat attı birkaç kez, sonra yere düştüğümde tekmeledi beni." Savcıya baktı. Savcı başını salladığında projeksiyona Derya'nın darp görüntüsü yansıtıldı. Fotoğrafta yanağında kocaman bir şişlik, alnında yara izi

vardı. Dudakları ise şişmişti ve morarmıştı. "Sonra da beni öldüreceğini söyledi."

Ağlamaya başladığında vücudum buz kesti, bu nasıl bir kötülüktü?

"Ve o beni öldürmesin diye yalvarmaya başladım. Tugay ise onu sakinleştirmenin başka yönleri olabileceğini söyleyip beni soymaya başladı. Karşı çıktım ama direnemedim, üstümdekileri yırttı, üzerime çıkıp ellerimi tuttuğunda ve ağzımı kapattığında..."

Bir anda ayağa kalkıp ellerimi masaya vurdum. "Yeter!" diye bağırdım. "Bunların hepsi deli saçması! Sadece bir iftiradan ibaret! Tanığın hayal gücü çok geniş!" Kameralar bu kez bana döndü, mahkeme salonunda avazım çıktığı kadar bağırıyordum. "Herhangi bir kanıt olmadan kimse müvekkilimi bu şekilde suçlayamaz!"

Derya daha fazla ağlamaya başladığında hâkim tokmağa vurdu ama savcı, "Mahkemenin kurallarına aykırı davranıyorsunuz Sayın Avukat," dedi kazanç sağlamış gibi. "Lütfen..."

Bizzat Derya'nın yüzüne baktım. "İstismara dair raporların var mı? Raporlar olmasa bile şikâyetin?" Başımı salladım. "Her şeyi geç, kamun var mı?"

Derya yutkundu. Ardından, "Beni neyle suçluyorsun?" diye sordu. "Sen de bir kadınsın, bunu..."

"Bir kanıtın var mı?" diye sordum. "Evet, ben de bir kadınım ama inan bana aptal değilim."

"Hayır," dedi. "Evet, yani o zamanki arkadaşlarım, hepsi o halimi biliyor ama doktora gidemedim, utandım, beni korkuttu." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti, eli boynuna gitti. "Şu an ben ne ile suçlanıyorum? Neler oluyor?"

Hâkime baktım. "Bütün bunlar bir suçlamadan ibaret, hepsi kanıtsız..."

"Arkadaşlarımın hepsi şahit o kötü hallerime!" Derya avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Yanında oturan o herif beni dövdü, öldürmekle tehdit etti. Bana tecavüz etti! Bunun adı tecavüzdü! Doğum günümdü ve doğum günümde bana bunu yaptı!"

Mahkeme salonundaki konuşmalar artmaya başladığında annemin sesini işittim. Kendini gizlemeyerek, "Dur artık!" diye haykırdı bana. "Kendini ne hale getirdin?"

Bir adam gür bir sesle bağırdı. "Bu adamın yakılması gerekiyor bir kadına tecavüz ettiği için!"

Başka bir kadın ayaklandı. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim! Onu idam edin, onu yok edin!"

Kameralar hangi yöne döneceğini bilemezken insanlar çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Derya hiç durmadan ağlıyor, savcı ise yapay bir şekilde onun sırtını sıvazlıyordu.

O sırada Tugay, "4 Ağustos, Krallık'ın kuruluş tarihi," dedi sakince. Gözlerimi ona çevirdim direkt. Vücudum öfkeden titriyordu ama o son derece sakindi. "Ve ben o gün Krallık için çalışan bir pilottum, yurtdışına uçuşum vardı ve dönüşüm 6 Ağustos'tu. Bütün bunları geçtim, zaten o dönem Derya hayatımda bile değildi." Dudaklarım aralandı şaşkınlıkla. "Bunları şimdi burada beni savun diye söylemiyorum Avukat, senin bilmen yeterli benim için."

"Tugay," dedim acıyla. "Herkesin gözünde..."

"Önemli olan senin gözün," diyerek lafımı böldü.

Başımı iki yana salladım. "Sayın Hâkim," diye bağırdım. "Sizden sadece iki dakika bilgisayar kullanma izni istiyorum, kanıtlarım için."

Mahkeme salonunda sessizlik çökerken hâkim kaşlarını kaldırdı, savcı ve Derya ise birbirine baktı. Kameralar hâkime döndüğünde, "İzin verildi," dedi boğuk bir sesle.

Derya sırf bana kötü hissettirmek için bir senaryo uydurmuştu ama şu an şans bizim tarafımızdaydı ya da kötülük cezasız kalmayacaktı, bilmiyordum. Yalanı kendi ayaklarına dolanacaktı.

Hızla bilgisayarı açıp Derya'nın bahsettiği tarihlere dair araştırmalarıma başladım. Krallık'ın uçuş listelerini karıştıracaktım. Tarihle filtrelediğim sonuçları kaydırırken onun adıyla karşılaştım: Birinci pilot, Tugay Demir Çeviker. O gün Almanya'ya uçmuştu Krallık için. Bakışlarım ona döndüğünde rahat bir şekilde gözlerini kapatıp açtı. Bulduğum kanıt bu kadar da değildi, bir görsel vardı. Eski başkan, Almanya büyükelçisiyle el sıkışıyordu. İşte orada, tam arkada Tugay Demir duruyordu pilot üniformasıyla, ellerini önünde birleştirmişti, son derece sakin ve ciddi bir ifade vardı yüzünde.

Gülerek Derya'ya baktım. "Sayın Hâkim," dedim. "Derya Keçeci yalan söylüyor." Mahkeme salonunda yeniden konuşmalar başladı.

"Yalan söylemiyorum!" dedi Derya ağlamaya devam ederek.

"Söylüyorsun!" diye bağırdığımda korkuyla irkildiğini gördüm. "Sen onlarca tecavüze uğrayan kadının hakkına girerek şu an onursuz bir şekilde böyle ciddi bir konuyu iftirana alet ediyorsun!"

Hızlı bir şekilde bilgisayarı projeksiyon cihazına bağladım, ilk önce liste görüntülendi. "Burada," dedim ekranı göstererek. "4 Ağustos tarihinde müvekkilim Tugay Demir'in Krallık için Almanya'ya uçuş gerçekleştirdiğine dair bilgiyi görüyorsunuz. Birinci pilot olarak." Savcı ağzını açtığında elimle susturdum, ardından görüntüyü açtım. "Ve o programa katıldı. Gördüğünüz gibi orada, eski başkanın hemen arkasında duran benim müvekkilim." Bilgisayarı sertçe kapattığımda Kerem öfkeyle ayaklandı. "Ama sadece bu kadar da değil, isterseniz o zamana ait videolar, gittiği tarihlerle beraber her belgeye ulaşabilirim." Flaşlar patlamaya başladı. "Derya Keçeci yalan söylüyor, müvekkilim ona tecavüz etmedi!"

Buz gibi bir sessizlik mahkeme salonunda gezinirken hâkim boğazını temizleyip Derya'ya ve savcıya baktı. Savcı ise, "Travma..." dedi boğuk bir sesle ama bakışları Kerem'in üzerindeydi. "Günleri tam olarak hatırlamayabilir. O bir kadın ve..."

"Özellikle bir sürprizden, doğum gününden söz ediyor. Nasıl yanlış hatırlayabilir Sayın Savcı?" dedim dişlerimi sıkarak. "Yalancı bir tanık çıkardığınız için sizin de yargılanmanız gerekiyor!"

"Darp görüntüleri!" dedi savcı.

"Kanıtlanamaz!" diye haykırdım heceleyerek. "Müvekkilim bir kadına asla elini kaldırmaz!"

Savcı kaşlarını kaldırdı. "Bu kişisel bir düşünce Eftalya Atalar," dedi beni köşeye sıkıştırarak. "Davanın dışına çıkıyorsunuz."

Yutkundum. "Hayır," dedi Kerem ayaklanıp. "Tam da olması gereken yerde." Hâkime baktı. "Tanık kürsüsüne çıkmayacağım, şu an yaptığım da doğru değil ama Eftalya Atalar beni Tugay Demir Çeviker'le aldattı." Basın bile sarsıldı. "İkisinin arasındaki ilişki bir avukat ve müvekkil ilişkisinin dışında. Bu da her savunmasını geçersiz kılar!"

Hâkim tokmağa vurdu sessizce, susturmak istiyormuş da susturamıyormuş gibi... Kerem, "Eski nişanlım..." derken savcıya baktı başıyla onay vererek. O sırada projeksiyon cihazına Kerem'le fotoğraflarımız yansıtıldı, bu kez gerilme sırasının Tugay'da olduğunu fark ettim.

"Biz çok mutluyken, her şey yolundayken o katille ilişkiye girip beni aldattı. Yetmedi darp edildim bu herif tarafından." Projeksiyon cihazında dönen görüntülerden biri nişanımızdandı. İkimiz yan yanaydık, biri gizli gizli çekmişti. El eleydik, parmağımızda yüzükler vardı. "Söylesenize," dedi seyircilere yönelerek. "Hangi savunması gerçek olabilir ki? Bakın fotoğrafta nasıl gülümsüyor."

O kadar yapay bir gülümsemeydi ki beni azıcık tanıyan biri mutlu olmadığımı hemen anlardı. Öyle ki Tugay, "Nasıl mutsuzsun..." dedi dişlerini sıkarak. "Nasıl mutsuzsun Avukat. Bu kim? Benim Avukat'ımın gülüşünü bile mahvetmişler."

Ben yutkunurken kameralar ve bakışlar bana yöneldi. "Suçlama," dedim kısık bir sesle. İşim konusunda harika yalanlar söyleyebilirken bu konuda başarılı olamadım. "Suçlamadan başka hiçbir şey değil."

Kerem öfkeyle güldü. "Az önce bana dışarıda, şu adamın fahişesi olmayı benimle olmaya yeğlediğini söyledi," dedi. Mahkeme salonunda sesler yükseldi. "Şahitlerim de var."

Hâkimin gözleri bana döndü. "Böyle bir şeyi dile getirdiniz mi Sayın Avukat?"

Şahitleri vardı, kanıtları vardı, az önceki gardiyanlar bile... Gözlerimi kapattım, başımı önüme eğdim. "Söylemek istediğim tam olarak bu değildi," dediğimde sesler yükseldi. "Kerem Karaman pisliğin teki."

Kerem gülmeye başladığında annem ayağa kalkıp, "Seni kullanıyor!" diye haykırdı. "Kadınlığını kullandırıyorsun o katile!"

Bir adam, "Fahişe!" diye haykırdı. "Bir fahişeden avukat olmaz!"

Başka biri, "İkisi de idam edilmeli!" diye bağırdı. "İkisi de yok edilmeli!"

Tugay bir anda ayağa kalkıp adım attığında gardiyanlar kollarından tuttu. O sırada biri Tugay'a, "Aptal olduğunu düşünmezdim," dedi özellikle beni aşağılayarak. "Ama şu an tercihine bakıldığında..." Kalbim kırılmıştı bu cümle yüzünden, elimde değildi. Tugay bu kez de o tarafa yöneldi. Herkesin ağzında benim adım vardı, herkes benim bir fahişe olduğumu söylüyordu, yakılmalıydım hatta onlara göre. Hiçbir şeydim, kadınların yüzkarasıydım. Tugay tarafından kullanılıyordum, çirkindim, ötekiydim.

Çenemi dik tutmaya çalıştım ve o anda Tugay'la göz göze geldiğimizde her şeyin sonuna geldiğimizi anladım. Sadece, "Sakın ağzına açma," dedim. "Sakın savunma beni, yanımda durma, destek çıkma." Omuzları kalkıp inerken dişlerini sıktı. Ufacık bir savunma ikimizin de yenilgisi olurdu. "Bırak fahişe desinler," dedim. Ardından yalana başvurdum. "Alıştırdılar buna. Aksini kanıtlama."

Tugay başını iki yana salladı, gözleri kısılmıştı. O sırada savcı, "Sayın Hâkim!" diye bağırdı. "Derya Keçeci'nin başka bir itirafı daha var." Herkesin bakışları Derya'ya yöneldiğinde aslında mutlak sonun geldiğini görüyordum. İstediğimiz ve istemediğimiz. Olması gereken

ve aslında olmaması gereken. Sadece bakıştık ve bu bakışmada bütün sözlerimiz, anlaşmalarımız, planlarımız geçti.

Hâkim izin verdiğinde Derya çenesini kaldırdı, artık sadece öfkeden ibaret gibiydi. "Tugay Demir Çeviker, BL örgütünün kurucusu," dedi. "Ve bir kanıt istiyorsanız sizin için harika bir kanıtım var." Çantasını açtı, bir kâğıt parçası çıkardı ve hâkimin önüne götürdü. "Tugay Demir Çeviker'in kardeşi Giray Pusat Çeviker ölmedi," dedi. "Yaşıyor ve örgütü o yönetiyor, Tugay'ın emirleriyle."

Ve başlıyorduk, her anlamda. Yok oluyorduk, her anlamda. Bitiş ve başlangıç, hemen buradaydı.

Gözleriyle belgeleri işaret etti. "İşte hepsinin kanıtı orada. Defne Tufan'la birkaç ay önce çekilen fotoğrafları da var. Hatta ona ulaşmak isterseniz GPS ile takibini yapabilirsiniz." Bakışları Tugay'a döndüğünde kaşlarını kaldırdı, elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bu kez oyun yok, yalan yok, gerçekler var. Sizi köşeye sıkıştıramayacaklar çünkü her şeyi planladım." Gözleri bana yöneldi bu kez. "Boşa bu kadar savunuyorsun, o kaybetti."

Kerem ayaklandı, seyirciler Tugay'ın üzerine atılmak için hamleler yaptı, hatta birkaç basın çalışanı ezildiğinde mahkeme salonu cehenneme döndü. Hâkim mahkemeye iki saatlik ara verdiğinde bile kimse bunu duyamadı çünkü herkes Tugay'ı öldürmek için adımlar atıyordu. O sırada gardiyanlar Tugay'ın kollarına girip benden uzaklaştırdıklarında birbirimizin gözlerinin içine baktık. Aynı şeyi düşündüğümüze emindim: Kazanmak için kaybetmek gerekirdi. Tugay'a karşı Giray'ı kullanacaklardı.

Ve Tugay'ın tercihi bütün hayatımızı belirleyecekti.

10 Ocak 2028

23.35

Tam dört saat. Dört saat bomboş bir odada tek başıma tutuldum. Onu göremedim, onu duyamadım, mahkemeye ara verildiğinden beri yanıma kimse de gelmedi. Saatin kaç olduğunu tam bilmiyordum ama karanlık çökmüş olmalıydı. Bütün sesleri duyabiliyordum, dışarıdaki bağırışları, yuhalamaları, haykırışları, Tugay ismini, kendi ismimi, hatta Giray'ın ismini bile. Ama Tugay'ın sesi gelmiyordu.

En sonunda beni odadan çıkardıklarında ve yeniden mahkeme salonuna götürdüklerinde üzerimdeki cübbenin artık hiçbir anlamı

olmadığını biliyordum. Her şeyi biliyordum, her şeyi görebiliyordum ama kalbim öyle bir korkuyla kasılıyordu ki... Bugün doğum günümdü ama bir yandan da ölüm günüm olacak gibiydi.

Salonun önünde duruyordum. Bakışlar, cümleler, hakaretler, her şeyin canı cehennemeydi. İçimden saniyeler saydım ve kırkıncı saniyede onun getirildiğini gördüm, bu kez daha kalabalık bir orduyla getiriliyordu ama onun yüzünde hiçbir şey yoktu. İşkence görmemişti, yürüyebiliyordu. Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki anlamı... çözemiyordum ama yaklaştıkça daha net görebiliyordum. Görmek beni daha fazla ürküttü çünkü Tugay korkumu hissetmişti.

Kapının önünde durduğumuzda ciddiyetle bana baktı, ben de ona. Tek diyebildiğim, "Emin misin?" diye sormak oldu.

"Eminim," dedi bir an bile şüphe etmeden. "Bu gece yapacağım her şeyden son derece eminim Sevgili Avukat."

"Ama ben değilim," diye fısıldadım. "Tugay..." Ona doğru eğildim dinleyicileri görmezden gelerek. "Bunu istemiyorum."

Salonun kapısı açıldı, ilk önce Tugay'ı, ardından beni çağırdılar. Bu kez *avukat* kelimesini eklememişlerdi adımın başına. Düz Eftalya Atalar olarak çağrılmıştım.

İçeriye girdiğimizde kimsenin gitmediğini gördüm. Basın hâlâ aynı yerdeydi, kameralar sadece bizi çekiyordu. Derya seyirci koltuğundaydı, yanında oturan Kerem ise büyük bir keyifle bizi izliyordu çünkü biliyordu neler olacağını. Tugay sorgulanırken onun da o odada olduğunu anlayabiliyordum.

Yerlerimize geçtiğimizde hâkim dava dosyasını yeniden açtı, hatırlatmalar yaptı, ardından bakışları bizim olduğumuz tarafa yöneldi. "Eftalya Atalar," dedi. "Hâlâ kâğıt üzerinde avukatı olarak anıldığınız için sormak zorundayım." Hâkimin yüzüne renk gelmişti, keyifliydi. Dünyanın en mutlu haberini almış gibiydi. "Bir savunmanız var mı?" Yutkunup ellerime baktım. Birkaç kez nefes aldım, boğazımı temizledim ve masanın üzerindeki suya uzandım. Ardından da bundan vazgeçtim, zehir vardır diye. "Eftalya Atalar," dedi hâkim. "Bir savunmanız var mı? Yeniden soruyorum."

Öksürdüm, gözlerimi kapattım ve sonra, "Yok," dedim zorlukla. "Anlayamadım."

"Yok Sayın Hâkim," diye mırıldandım. "Herhangi bir savunmam yok çünkü müvekkilimin benimle paylaşmadığı bilgileri size

sunamam." Hâkim inanmamış gibi bana baktı. Vardı, onlarca savunma çıkarabilirdim aslında ama yapamıyordum.

Savcı söze atılarak, "Sayın Hâkim," dedi. "Tugay Demir Çeviker'e birkaç soru sormak istiyorum." Hâkim onayladığında savcının gözleri Tugay'a döndü. "Net ve kendimizden emin gidelim, yargıyı meşgul etmeyelim. Kaç kişiyi öldürdünüz?" diye sordu direkt.

Tugay sırtını sandalyeye yasladı, elleri kucağındaydı, bakışları savcıya yöneldiğinde savcının irkildiğini hissettim. Tugay'ın bakışları basına döndü, flaşlar patladı. Yeniden savcıya baktığında rahat bir sesle, "Saymayı bıraktım," dedi. İşte bu ilk itirafıydı, en serti olarak görülebilecekken aslında en yumuşağıydı. "İnsan bir süre sonra saymayı unutabiliyor. Herkesin başına gelebilir."

Mahkeme salonunda fısıldaşmalar başladığında hâkim sertçe tokmağa vurdu bu kez çünkü her şey istediği gibi ilerliyordu. Savcı yutkundu. "Peki," dedi gözlerini kaçırıp önündeki dosyaya bakarken. "Öldürdüğünüz insanlar arasında Krallık'ın onurlu adamları var mıydı?"

"Hayır," dedi Tugay. "Yani evet, Krallık'ın adamları vardı ama onurlu değillerdi." Güldü ve gülüşü ürpermeme neden oldu. "Hepsi tam bir şerefsizdi." İkinci itiraf. Gözlerimi kapatıp başımı önüme eğdim. Tugay hiç beklemediğim o anda uzanıp elini bacağıma yerleştirdi destek olur gibi. Ama bana mı destek veriyordu, kendi mi destek alıyordu, anlayamadım.

"Kimleri öldürdünüz?" diye sordu savcı.

"Canımı kim sıktıysa onu," dedi Tugay bıkkın bir sesle. Başparmağı, bacağımın üst tarafında daireler çizmeye başladı. O an anladım; destek aramıyor, kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Dokunduğu kişi ise bendim. "Onu, bunu, şunu," dedi, sonra Kerem Karaman'a baktı alayla. "En zevk aldığım Feridun Karaman'dı," diye mırıldandı. "Baban altında iç çamaşırıyla pencereden kaçmaya çalışırken yakalandı Kerem Karaman. Seni ise donsuz koşturacağıma emin olabilirsin."

"Seni piç kurusu," diyerek ayaklandı Kerem.

Hâkim tokmağa vurduğunda ellerim uyuşmuştu, Tugay ise bu kez rahat bir şekilde parmaklarıyla ritim tutmaya başladı. "Neden o insanları öldürdünüz peki?" diye sordu savcı.

"Çünkü bir direniş içindeysen ölüm mutlak finaldir," diye açıkladı. "Ve o insanların hepsi direnişimin yolunda can verdi. Ben istedim ve yok oldular. Hepsinin onursuz olması ortak noktalarıydı. Zaten onurlu biri de..." Seyircilere ve hâkime baktı. "...kendi rızasıyla Krallık'ın götünü

yalamaz çünkü nasıl bir pislik olduğunuzu en iyi sizler biliyorsunuz. İçinizde tecavüzcüleri barındırdığınızı, hırsızlarla yaşadığınızı, halktan çaldığınızı, çocukları öldürdüğünüzü, kadınları itibarsızlaştırdığınızı, hatta yaşlıları bakmakla uğraşmayıp zehirlediğinizi..." Kaşları havalandı. "Tüm bunları en iyi siz biliyorsunuz. Nicelerini anlatırdım ama zaman yetmez. Bir de bugünü çok seviyorum, kirletmeyelim daha fazla."

Dudaklarından nefret dökülüyordu artık savcının. "O duvardaki yazılar gibi konuşuyorsunuz," dedi. "Bunlarla bir bağlantınız var değil mi?"

"Belli bir yere kadar evet," dedi. "Belli bir yerden sonra BL örgütünü destekleyenler kendi cümlelerini oluşturdu. Hepsi de hayranlık uyandırıcıydı." Doğruldu ama eli bacağımın üzerinde kalmaya devam etti. "TDÇ imzasıyla atılanları soruyorsanız hepsi benim emrimle yazılan mesajlardı." Gülümsedi, çenesini kaldırdı. "Mahkûmum, telefonum yok, başka nasıl ulaşabilirim değer verdiğim insana?" Güldü. "Bir çeşit kısa mesaj gibi düşünün, hepsi bir kişi için yazıldı." Bazı insanların bakışları Derya'ya yöneldiğinde Tugay daha fazla güldü. "Onun için tek kelime bile yazmadım, yazmam da."

Savcı, Kerem Karaman'a baktı ve sonra Tugay'a döndüğünde, "Eski başkanı siz mi öldürdünüz?" diye sordu.

Tugay hiç düşünmeden, "Evet," dedi. "Ben onu öldürmesem o beni öldürecekti. Adnan Atalar olmasa haberim olmadan kurban edilecektim. Bu yüzden Adnan Atalar daima kalbimde var olacak çünkü şu an yaşıyorsam bu onun sayesinde." Gözlerim kocaman açılırken ona baktım.

"Konunun onunla bir ilgisi yok," dedi savcı. "Asıl konuya dönelim."

"En sevdiğim rengi ve hobilerimi de soracak mısın?" diye sordu Tugay bıkkın bir sesle. "Sadede gel, sıkılmaya başladım senden."

Savcı gözlerini kıstı. "Avukatınız Eftalya Atalar'ın," dedi beni işaret ederek. "Bütün bunlardan haberi var mıydı ya da size ortak mıydı?"

"Hayır," dedi hemen. "Onunla geçirdiğim kısıtlı zamanımı iş konuşarak öldürmek istemem pek."

"Ama o sizin avukatınız," dedi savcı.

"Değil mi?" dedi Tugay. "*Benim avukatım*, evet."

"Sizin avukatınız ve hiçbir şey bilmiyor mu?"

Tugay'ın kaşları çatıldı. "Konunun avukatımla hiçbir ilgisi yok." Başını salladı. "Renk ve hobilerimin bile konuyla daha çok ilgisi var ama avukatımın yok."

Savcı duruşunu dikleştirdi ve ceketini düzeltti. "Tugay Demir Çeviker," dedi üstüne basa basa. "İkiziniz Giray Pusat Çeviker yaşıyor mu peki?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi yine. "Ve oldukça sağlıklı. Siz saklar ise onu senelerce öldü sandınız." Hâkim tokmağa vurduğunda Tugay güldü.

"O halde," dedi savcı öfkesini gizleyemeyerek. "Bütün bunların ışığında, ülkemizi cehenneme sürükleyen, yüzlerce insanın ölmesine neden olan BL örgütünün bir askeri misiniz yoksa onun kurucusu musunuz?"

Tugay elini bacağımdan çekti, ardından masaya yerleştirdiğinde omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. Flaşlar art arda yeniden patlamaya başladığında gülümsedi, başını omzuna doğru yatırdı. "Ben BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker," dedi en büyük itirafını ederek. "Ve Krallık'ı yok edene kadar durmayacağım, susmayacağım, geri adım atmayacağım." Başını salladı, gülümsemesi genişledi. "Sadece benim değil, herkesin özgürlüğü için."

Mahkeme salonunda ayaklanmalar oldu. Yine bağırışlar, hakaretler... Dakikaların ardından yine sakinleştiler. Tugay ise bütün bunlar olurken aynı şekilde durmaya devam etti. Hâkim mahkemeye on dakika ara verip dışarıya çıktı yanındakilerle. Tugay yine aynı şekilde durdu, hareket bile etmedi. Seyirciler küfürler yağdırırken hiçbir hareket yoktu, öyle bir duruyordu ki sanki heykeldi. Her ne düşünüyorsa bunu asla yansıtmıyordu.

Belki de senelerdir içinde tuttuklarının çeyreği az önce dudaklarından dökülmüştü. İtiraflar, gerçek yüzü, suçları, katil olması, savaşı, direnişi... Her şeyiyle ortadaydı; kim olduğu artık sadece benim değil, herkesin gözü önündeydi. Artık gizlemeyecekti ve bu onun için cennet, benim için cehennem olacaktı.

Hâkim en sonunda içeriye girdiğinde mutlak sonu, Tugay'ın ne istediğini, boyun eğdiğim o planı elbette biliyordum ve bu kalbimi sıkıştırıyordu.

Hâkim tokmağı vurdu, boğazını temizledi. "Gereği düşünüldü!" diye bağırdı. Herkes ayağa kalktığında ben ve Tugay oturmaya devam ettik. O oturabilirdi ama ben yanında otururak tamamen tarafımı belli ediyordum.

Hâkimin gözleri mahkeme salonunda dolaştı. "Sanık Tugay Demir Çeviker'in kendi itirafı doğrultusunda BL örgüt kurucusu olduğu kanıtlanmıştır. Halkı öfke ve kine sürüklemek, ayaklanma başlatmak, Krallık'a zarar vermek, Krallık'ın yönetimindeki, dokunulmazlığı olan insanları öldürmek, eski başkanı katletmek, sadece insanları öldürmek de

değil, Krallık'la alakalı her olaya karşı beslediği büyük bir nefretle yasaklı her kuralı çiğnemiştir." Ruhumun vücudumdan ayrıldığını hissettim sanki. "Bütün bunların ışığında," dedi hâkim bize doğru dönüp bakarak. "Hayatını onursuz bir şekilde yaşamaya devam ettiği de gözler önündedir."

Tugay gülmeye başladı, ben ise başımı iki yana salladım. "Bu arada Krallık'tan para da çaldım," dedi Tugay alayla. "Araçlar, evler... Günü geldiğinde halka devretmek istiyorum hepsini. Eksik suç geçmeyin, vardır kıyıda köşede kalan başka suçlarım da. Diğer türlü kalbim kırılır."

Hâkim onu duymazdan geldi. "Yeni düzenlenen Krallık Anayasası'nın yirmi altıncı maddesine göre..." *Babacığım, boğuluyorum, nefes alamıyorum, hissediyor musun? Yirmi altıncı madde seni benden aldı, Tugay'ı almasın. Yalvarıyorum.* "...mahkûm Tugay Demir Çeviker'in..." Kalbim sıkıştı, bir urgan geçirildi sanki boynuma babamın boynuna geçirilen gibi. Bir iskemle. İdam. Ölüm. Tokmağı sertçe vurdu. "...ibret için halkın gözü önünde *idamına* karar verilmiştir!" Tokmağı son kez vurdu, o tokmağın sesi duvarlarda çınlarken son kez buz gibi bir sessizlik mahkeme salonunun içini doldurdu.

10 Ocak 2028, benim doğum günüm ve Tugay Demir Çeviker'in idamına karar verildiği gündü.

İnsanların mutlu olmasını bekledim, alkışlamasını, neşeyle şakımasını ama herkes o kadar şaşkındı ki kimse hareket dahi etmiyordu. Gözlerim zorlukla da olsa Tugay'a döndüğünde o da bana baktı ve o an öyle bir gülümsedi ki... Gözlerim dolmasına rağmen ben de ona gülümsedim. İdamına karar verilmişti, asılacaktı ve bana gülümsüyordu. Gözümden bir damla yaş akarken başımı iki yana salladım, Tugay ise gülmeye başladı. Dışarıdan zafer kazanmış gibi iki insan gibiydik ama aslında kaybetmiştik. Kaybetmiştik ve birbirimize gülümsüyorduk. Hem ağlıyor hem onun yüzüne bakıp gülümsüyordum.

İlk alkış sesi Kerem Karaman'dan geldi, ardından başkaları da ona katıldığında zafer kazanmış gibi herkes sevinmeye başladı. Kimsede hür düşünce kalmadığı buradan belliydi.

"İstediğin oldu," diye fısıldadım acıyla. "Başardın."

"Henüz değil," dedi Tugay. "Henüz en güzel kısmına gelmedik güzelim."

"Daha ne yapabilirsin Tugay?" diye sordum acıyla. "İdamına karar verildi."

"İşte," dedi Tugay. "İdamına karar verilmiş bir adamın yapabileceği en büyük çılgınlığı yapacağım ben de. 10 Ocak'ı ikimiz için de miladınız yapacağım çünkü sen doğdun."

"Ne?"

Tugay başını salladı, ardından bir anda ayağa kalktığında gardiyanlar harekedendi ama Tugay hemen söze girdi. "İki soru sorman gerekiyordu," dedi savcıya. "Öncelikle bunu neden yaptığımı sormalıydın ama sizin adaletinizde sadece kendi nedenlerinize yer olduğunu biliyorum." Ben de ayağa kalktım, gözlerimi ona çevirdim. "Fakat diğer soruyu nasıl kaçırırsın? Bu hikâyemin en güzel kısmıyken üstelik..."

Herkes onu dinliyordu. "Neymiş o?" dedi Kerem Karaman diğer taraftan.

"Avukatım," dedi Kerem'e bakarak. "Onun hayatımdaki yeri."

Kameralar bize döndüğünde, "Ne?" diye fısıldadım.

Tugay ilk önce kameralara baktı, ardından seyircilere, savcıya. Derya'ya ise şöyle bir bakıp geçti. En sonunda anneme bakıp, "O benim fahişem değil," dedi üstüne basa basa. "O benim Sevgili Güzel Avukat'ım, kıymetlim ve merak ediyorsanız canımdan daha değerli bir canı var benim nezdimde." Biraz geri çekilip benimle aynı hizaya geldi.

"Ben..." dedi yine kelimelerin üstüne basa basa. "Onun her gözyaşı için bir yangın çıkardım, ülkeyi yaktım. Şimdi olsa bir an bile düşünmem, yine yakarım her yeri." Herkes büyük bir şaşkınlıkla bize bakarken kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki ayakta durmamı sağlayan tek şey tutunduğum masaydı.

"Ben Tugay Demir Çeviker, BL örgütünün kurucusuyum, ben istemediğim sürece kimse bir adım önümde bile duramaz." Gözlerini bana çevirdi. "Sevgili Avukat'ım dışında. O benim önümde durur, ben arkasından onu izlerim." Öyle bir itiraftı ki bu, gözümden yaşlar akarken hangi duyguyu hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. "İlk önce ben ilikliyorum ceketimi onun önünde ve herkes ilikleyene, hepinizin ona saygı duymasını sağlayana kadar bir an bile durmayacağım. Bu da son itirafım olsun."

Televizyonda herkes bizi izliyordu, dışarıda halk vardı, içeride bizi tanıyan herkes... O kadar kişi... Ülkedeki bütün insanlar...

Mahkemenin içinde yine bir gürültü koptu ve Kerem yerinde duramayıp bize atıldığında adamlar onu tutmaya çalıştı. O sırada seyirciler

arasındaki BL destekleyenlerin tek tek ortaya çıkması ve seyircilerle büyük bir savaş vermesi ise sürpriz olmuştu.

"Tugay," dedim zorlukla yutkunarak. O sırada bizi çeken kameraları, insanları bile umursamadan hemen karşımda durdu, kelepçeli ellerini başımın tepesinden geçirdi ve belimden sarılıp beni kendisine yasladı sertçe. Ateşi hissettim, arzuyu ama en çok da ona duyduğum çekimi. Ona susadığımı. Dudaklarıyla dudaklarım arasında bir karıştan daha az bir mesafe kaldığında flaşların patladığını, ne olursa olsun arkamızda kocaman bir savaşın olduğunu biliyordum.

"Tugay," dedim heyecanla, acıyla, huzurla, korkuyla. "Ne yaptın sen?"

Daha sıkı sarıldı, vücudumuz bir bütün halini aldığında alnı alnıma dokundu. "Sen çoktan..." dedi kısık bir sesle, "...sapladın o bıçağı kalbime benim." Konuşurken dudakları burnumun ucuna dokundu, ardından hafifçe eğildiğinde dudakları dudaklarıma denk geldi. Nefes verdi. "En son bu mahkemede sana ne söylediğimi hatırlıyorsun değil mi?" O konuşurken dudakları dudaklarıma dokunmuşçasına ürperdim.

Beni öpmek istediğini söylemişti ve bunu yapacağını. Yutkundum, belimdeki parmaklarını hissettim. Üzerimde avukat cübbesi vardı, onun ise bileklerinde kelepçeler ama onu tam o an delicesine öpmek istiyordum. Saniyeler önce idam kararı çıkmışken üstelik. Benim dün yaptığım o deliliğin üzerine çıkabilecek tek kişi yine oydu, bunu başarmıştı.

"Avukat," dedi Tugay, dudakları çeneme sürtündü bu kez. Ela gözleri, kusursuz burnu, izlerle dolu cildi, kalın dudakları, beni her anlamda mahvedebilecek olan o bakışları. "Yer, zaman, kişiler, kim olduğumuz, hepsinin canı cehenneme. Şimdi beni durdurmazsan ömrün boyunca bir daha durduramazsın. BL örgütü kurucusu Tugay Demir Çeviker, avukatını herkesin gözü önünde öpecek ve bu daha büyük bir yangına sebep olacak. Ya durdur beni şu an ya da izin ver, ne kadar delirdiğimi göstereyim sana."

"Tugay," diye fısıldadım istekle gözlerimi kapatıp. Ellerim onun omuzlarına dokunduğunda parmaklarımın ucunda yükseldim. Mantık yoktu, kalbim vardı; sadece kalbimi hissediyordum. Bir de onu. Tam kalbimde. "Durma, yap şunu. Yap lütfen ve..."

Kısık bir sesle inledi, ardından gözlerini kapatıp hızlı bir şekilde dudakları dudaklarımın üzerine örtüldüğünde cümlemi tamamlamama

bile fırsat vermedi. O an vücudumun her parçasının, her zerresinin parçalandığını hissettim sanki. Sıcacık dudakları, tenine zıt bir şekilde yumuşak hissi, benim dudaklarımın üzerindeydi. Sadece bir saniye, bir saniye bayılabileceğimi bile düşündüm ama dudakları hafifçe hareketlendiğinde ve üstdudağı, dudaklarımın arasına yerleştiğinde beni dünyaya sanki yeniden döndürdü ve ben de onu öptüm; bütün o heyecanımla ben de ona karşılık verdim.

Belimdeki parmakları tenime gömüldüğünde kendini bana yasladı ve üzerime doğru eğildiğinde altdudağımı sakince emdi. Üstdudağımdan öptü sonra. Tadımı almak istiyor gibiydi, tadımı sevmiş gibiydi. Bütün o karmaşaya rağmen sakin ama bir o kadar sertti. Dudaklarımın arasından bir inleme döküldüğünde Tugay'ın nefes verdiğini işittim. Eli belimden yukarıya çıktığında benim de elim göğüskafesine indi ve o an kalbinin tıpkı benimki gibi hızlı attığını hissettim. Öpüşü sertleştiğinde ve dudakları tamamen dudaklarımı alt etmeye başladığında nefesi hızlandı. Dudaklarıma ıslaklığını bırakmasının ardından altdudağımı tutup dişiyle hafifçe çekiştirdiğinde biraz daha eğildi bana doğru. Kalçam masaya yaslandığında elleri enseme uzandı, parmakları ise saçlarımdaydı.

Çıldıracaktım. O an onu orada, insanları umursamadan saatlerce öpmek istiyordum. Onu bırakmak istemiyordum; bu ellerime yansıdı ve üniformasını avuçladığımda o da saçlarımı kavradı hafifçe. Bir kez daha inledim, her zerresini hissedebiliyordum. Nefes almak için geriye çekildiğimde, "Tugay," diye fısıldadım ve nerede olduğumuzu, insanların bizi izlediğini, kim olduğumuzu yeniden hatırladım.

Herkese bizi gösterdi. İtiraflarının ardından en büyük itirafını da bana yapmıştı beni öperek. Zaman geçtikçe bana belki de dile döküp itirafını gerçekleştirebilirdi fakat ben şu an, tam da düşündüğüm gibi bir nedenden beni öpmesi için her şeyi feda edebilirdim.

"Tugay," dedim gözlerimi açarak. "Bunu..." Yine konuşturmadı beni ve bir kez daha eğilip öptüğünde bu kez sertçe altdudağımı emdi. Geriye çekildi, ardından bir kez daha tekrar etti bunu, bir kez daha ve bir kez daha. Beni art arda öperken kendimi gökyüzünde hissetmeye başlamıştım, tutkudan çok daha ötede, şehvetin adımlarca ilerisinde.

Nefes almak için çekildiğinde gözlerimin içine baktı ve sonrasında kelepçeli ellerini başımın tepesinden çıkarıp göğüskafesindeki elimi tuttu, avcumun içinden yanık izimden öptü.

Ve yeniden beni öpmek istediğinde onu kollarından tutup çekiştirdiler, Tugay ise öyle büyük bir hisle bana baktı ki kendimi tutamayıp bu kez ben bulunduğum yerden ayrılıp ona atıldım ve yüzünü ellerimin arasına alıp ben onu öptüm. Kollarımdan çekiştirdiler ama onu bırakmak istemedim. Öyle bir öptüm ki onu, ölecekmiş gibi değil, daima yaşayacakmış gibi.

En sonunda beni de çektiklerinde, "Sevgili Avukat," dedi nefes nefese. "Bu hayattaki özgürlüğüm de tutsaklığım da senin ellerinde artık. Bunu hiç unutma." Göğüskafesi kalkıp inerken ve beni izlerken benim de kendime itiraflarım vardı.

Ben Eftalya Atalar, elimde bir bıçak taşımış, tam göğüskafesime yaslamış, kalbimi delip geçeceği anı beklemiştim. Ve o bıçak kalbimi delmişti az önce.

Ben Eftalya Atalar, kendime itiraf edemediğim her gerçek için gün geçtikçe daha fazla delirecektim ama artık itiraf edebiliyordum.

Ben Eftalya Atalar, sahiden de aklını kaybetmiş bir kadındım. Hayatımın yazılı olduğu defterde bugünden sonra her cümlenin bir sonraki cümlede neler olacağı tahmin edilemeden yazılacağını biliyordum ama bu kadarı çok fazlaydı. Beklemek imkânsızdı.

Ve ben Eftalya Atalar, aklımı tamamen kaybettim, sebebi ise kalbimdi. Korkak değil, aslında cesur olan kalbimin nerede olduğunu bilmesem de artık ne için attığını biliyordum.

21
FIRTINA ÖNCESİ SESSİZLİK

Hücre

Mahkemeden dört saat önce...

Tugay Demir Çeviker'in hücrede geçirdiği son saatlerdi.

Vücudu, zihni, gücü; her şeyiyle tamamen hücreye uyum sağladığı için özgür olduğunda –şayet özgür olursa– normale nasıl ayak uyduracağı konusunda endişeleri vardı. Dışarıdaki hayatta birkaç senede ne kadar şey değişmişti? Sonuçta yirmi sene bir hapishanede kalmamıştı ama bir senede bile dünya üzerinde birçok şey değişebilirdi.

Peki ya kendisinde değişenler?

Hapse girmeden önce uyumayı severdi, yüzmeyi, spor yapmayı, koşmayı, film izlemeyi, okumayı, gezmeyi, piyano çalmayı, pilotluğu... Artık uykuları iki saati bile geçmiyordu, derin uykular haramdı, ufacık bir çıt sesinde bile irkilerek uyanabiliyor, yanında her kim varsa ona saldırmak için gardını alabiliyordu.

Yüzmeyi unutmuş olabilir miydi? Öyle kolay değildi ama onu o kadar çok suda boğmaya çalışmışlardı ki artık bundan korkabileceğini düşünüyordu. Bir anda, tam yüzerken vücudu buz kesebilirdi, hareket bile edemeyebilirdi.

Spor yapacak kadar gücü kalmış mıydı? Hapishanedeyken güçlü kalabilmek için yaptığı bazı hareketlerde son günlerde zorlanmaya başlamıştı çünkü kimse tam olarak fark etmese de vücudunda ciddi zararlar vardı. Sırtı paramparçaydı, bacakları da. Nefes almakta bazen güçlük çekebiliyordu. Dik durmak, öyle her zaman dik durmak gibi değildi; omuzlar havada olduğunda başkaları dik bir adam görebilirdi ama içten içe o, bunun öyle olmadığını biliyordu. Bu yüzden koşarken bile nefesi kesilebilir miydi?

Film izlerdi elbette ama bir sahne bile ona hücrede yaşadıklarını, işkencelerini, kâbuslarını anımsatabilirdi. O zaman o film Tugay'ı öfkelendirebilir miydi? Veya tamamen gözlerini kapatmasına neden olabilir miydi? Kitap okurken de aynı hisleri yaşayabilirdi. Ya okuduğu kitapta bir adam, bir mahkûm o kadar kişiyi öldürdüğü için kalpsiz olarak nitelendirilirse? Tugay aynaya bakıyormuş gibi hissetmeyecek miydi? İyi biri olmadığıyla yüzleşmek fazlasıyla yıpratıcı olmaz mıydı?

Gezemezdi çünkü kurtuluşunun tamamen özgürlük getirmeyeceğini biliyordu, gökyüzü gözlerinin önündeyken bile öylece insan içine karışamazdı çünkü bütün ülke, hatta neredeyse bütün dünya onun yüzünün her kıvrımını ezberlemişti. Kaçak yaşardı, kaçak yaşayan biri ne kadar gezebilirdi?

Piyano ve pilotluk? İmkânsızdı çünkü hapse girmeden önce iki kolu varken artık tek kolu olan bir adamdı. Tek koluyla uçağı süremez, tek eliyle piyano çalamazdı.

Bunun adı tahribat, *dedi Tugay'ın iç sesi ve içinde büyüttüğü o korkusu ilk kez bu kadar yalın bir şekilde ortaya çıktı.*

Ne olursa olsun Tugay Demir Çeviker bir katildi, mahkûmdu, Suç Kralı'ydı. Tugay Demir Çeviker kötü adamdı.

Avukatının ona yazdığı mektubu yirmi sekizinci kez okurken kendi kendine, Peki ya özgür kaldığımda o beni bu şekilde kabullenebilecek mi? *diye düşündü. Onunla bir film bile izleyemeyecekse, gezemeyecekse ne önemi vardı ki? Uyurken bile ona zarar verebilirdi, bunun bilincinde olmak hepsinden çok daha kötüydü.*

Ne olursa olsun o bir suçluydu, mahkûmdu; o Tugay Demir Çeviker'di, kabullenilmesi en zor olan adamdı.

Yeniden mektuba döndüğünde sırtını duvara biraz daha yasladı. İlk başta o cümleleri okurken gülümsüyordu ama gülümseme korkuya dönüşmüştü.

"Sevgili Müvekkilim!" diye başlıyordu mektup ve devam ediyordu.

"Sevgili Tugay Demir Çeviker,

Sevgili sen,

Sevgili imkânsızlıkları imkân dahiline getiren o kişi,

Bu mektubu neden yazdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Az önce izlediğim filmle, dışarıdaki lapa lapa yağan karla veya kendimi durduramamamla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum fakat kendimi bu satırları yazarken buldum.

İçimde durmaksızın seninle konuşma isteği var, o yüzden bunu bir günlük olarak düşünebiliriz. Sana yazılan bir günlük. Biliyorum, yine saçmalıyorum ama sana anlatmam gerekenler var, kimseye anlatmadığım ya da anlatsam da dinlenmediğime emin olduğum anılar. Çünkü sen beni dinliyorsun, sıkıcıyım ama dinliyorsun veya mutlu etmek için bunu yapıyorsun, bilemiyorum... Öyle değildir, değil mi? Yani nazik bir adam olduğunu biliyorum ama çok konuşsam... Çok konuşuyorum, evet.

Hayır, bu salırların senin bana günler önce hediye elliğin şarap şişesini bilirmemle de ilgisi yok. Sarhoş değilim... Tamam, biraz olabilirim... Ben çok çabuk sarhoş olurum, bu çok önemli bir bilgi."

Kâğıtta şarap lekesi vardı. Tugay bunu fark ettiğinde istemsizce gülümsemişti.

"İçimde bir his var. Kendimi, hayalımı, hayalımda olmadığın zamanları sana anlalma isteğiyle dolu bir his. Çok saçma ama sana çiçekleri neden sevdiğimi anlalmak isliyorum mesela. Rugan ayakkabılarımı, beyaz lekelerle olan anılarımı, ilkokulda bir çocuğun sırlına âşık olduğumu, saçlarımı ilk kısacık keslirdiğimde lam dörl saal ağladığımı, kocaman pasla lek başıma yediğimi... Önemsiz delaylar ama durmadan konuşup anlalmak isliyorum.

Bilmen gerekiyormuş gibi geliyor.

Sen kısa ve öz konuşuyorsun, benim ise uzun cümlelerim var ama eminim ben anlallıkça sen de dökülürsün çünkü bu his bir yandan da seni delicesine merak ediyor. Çocukluğunu, ilk çocukluk aşkını, en sevdiğin şarkıyı, hiç yemek yaparken evi yakıp yakmadığını... Çok saçma bir merak yine ama böyle bir anın varsa anlalırken nasıl bakacağını çok merak ediyorum. Bana her şeyi anlal, hakkında her şeyi. Bilmediğim hiçbir şey kalmasın, bilmediğin hiçbir şey bir yandan da.

Bu hissin adı nedir?

Günlerdir içim çok huzursuzdu ama şu an kendimi çok huzurlu hissediyorum ve mutlu. Hayaller kurmayı unulmuşum ama sen öğrelmişsin bana ve şu an hayaller kuruyorum.

İçinde sen de varsın.

Aslında içinde çoğu zaman sen varsın.

Hayır, hayaller senden ibarel.

Özgürlüğünü hayal ediyorum, her şeyin bitliğini ya da bilmek üzere olduğu o zamanı. İşle o gün zaman durmalı, diyorum kendi kendime. Sadece biz harekel edelim, kalan herkes beklesin. Harika bir film için sinemaya gideriz seninle. Ardından belki bir konsere. Konserden çıkıp sokakla bağıra çağıra şarkı söyleriz. Yelmez, bir kaldırıma olurup şarap şişesini kafaya dikeriz. Bu kadarla da sınırlı değil, güneşin doğuşunu bir lepeden izleriz. Ben bülün bunları hiç yapamadım çünkü sınırları olan bir anne

tarafından büyülüldüm. Öylesine bir genç kadın gibi yaşamak istiyorum. Bir sokak ortasına bile uzanıp yıldızları seyredebilirim çünkü seninle tanışıklıktan sonra ben de fark ettim ki özgür değilmişim. Özgürlük, gökyüzünü görmekten ibaret değilmiş. Sonra eve gideriz, benim evime. Ben dans etmeyi çok severim, çoğu kişi bilmese de. Elimde şarap bardağıyla karşında kahkahalarla dans edebilirim ve sen de olurup izlersin. Hayır! Sadece izleyici olamazsın. Sen de benimle dans edersin çılgınlar gibi. Gözlerini şaşkınlıkla açma, biliyorum biraz uzak sana ama bence eğlenceli olurdu. İkimiz de sarhoş bir şekilde dans etsek harika olmaz mıydı? Bence sen sarhoş olursan çok komik bir adama dönüşebilirsin. Kontrolü boş verip tamamen benliğinle karşımda durursun.

Belki lunaparka gideriz. Hiç lunaparka gittin mi? Ben çok severim ama yükseklik korkum olduğu için birçok oyuncağa binemiyorum. Sen binersin, ben seni izlerim. Düşünsene başın döndüğü için bayılıp kaldığını! Kahkaha atıyorum şu an. Keşke kahkahamı duysaydın, uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Bak, bana piyano çalmayı öğreteceksin, onu da sarhoşken yapabilirsin. Bana gönderdiğin o sana özel melodiyi çalarız. Belki sonra yükseklik korkumu yenmem için bana pilotluk yaparsın, hemen yan koltuğunda küfürler ederek olurabilirim...

Sonra uyuruz... Yani sen ve ben... Birlikte... Hayır bu düşünce beni utandırmıyor... Sen oğuz, ben yirmi sekiz yaşındayım. Yaşla ne ilgisi var, bilmiyorum. Utanmanın yaşla ilgisi var mıdır? Çok önemli soru, başının etini yiyebilirim.

Çok sıkıcıyım, değil mi? Şu an seni sıkıyormuşum gibi hissettim, susmalıymışım gibi çünkü insanlar böyle hissettirdi Tugay. Huzurla uyuruz. Hayır, aklından ne geçtiğini biliyorum. Saf değilim, kapa çeneni.

Evine gittiğimde yatağın güzel görünüyordu bu arada... Pekâlâ... Üniformalarını da gördüm, bir gün benim için giyer misin onu? Sana inanılmaz yakıştığını düşünüyorum ve o kadar..."

Bu kısmın üzeri karalanmıştı ama Tugay'ın okuyabildiği kısımdan anladığı kadarıyla yakışıklılığından ve seksiliğinden söz ediyordu.

"Yirmi sekiz yaşında bir kadın da utanabiliyormuş, az önce öğrendim. Sakın üzeri karalanan yeri okuma. Bu çok saygısız, hadsiz, kendini bilmez bir hareket olur.

Ama yine de söylemeden geçemeyeceğim, sarhoşluğumla ilgisi yok,
seni çok fazla..."

Burası daha fazla karalanmıştı ama Tugay'ın yine anladığı kadarıyla onu öpmek istediğini söylüyordu.

"Yirmi sekiz yaşında bir kadın da kızarabiliyormuş TDÇ.
Teşekkür ederim öğrelliğin için.
Sana anlalacağım daha birçok şey var ama bu mektup birkaç sayfa olursa sanırım sana ulaştıramam, o yüzden susmam gerekiyor. Zalen başının elini şişirdiğini düşünüyorum maalesef. Özgür olacaksın, özgürlüğün için savaşacağım, her parçamla, her kaybımla ve her kazancımla.
Ve sen özgür olduklan sonra ben de asıl özgürlüğüme kavuşacağım.
Bu hayallerin hepsini gerçekleştireceğiz. Biz işte o zaman lam olarak Eflalya Alalar ve Tugay Demir Çewiker olacağız.
Biz işte o zaman gerçeklen yaşayacağız.

Daima Sevgili Avukal'ın,
Eflalya Alalar
Anlamı çiçek olan."

Avukatının bu cümleleri yazarken sıkılacağını düşünmesi Tugay'ı öfkelendirmişti çünkü onun kitapları bu mektuplardı; her cümlesini ezberleyecek kadar değer veriyordu onlara.

Gözü karalığıyla, sunduğu tercihlerle, dik duruşuyla avukatının hayallerinin içindeydi. İkisi de biliyordu ki bu, dünyaları için çok fazlaydı ama imkânsızlıkların imkân dahilinde olması için savaş vermek gerekirdi.

Kendisini sadece bir anlık avukatının tarif ettiği gibi sarhoş hayal etti ve bu bile şaşırmasına neden oldu çünkü hiçbir zaman kontrolü elinden bırakmamıştı. Bırakacağını hissettiği zamanlarda ise yalnız kalmayı tercih ederdi ama farkındaydı, kendisi de genç bir adam gibi yaşamamıştı.

Bu tekrardan gülümsemesine engel olmadı.

Tercihi sağ taraf olsaydı bu mektubu bile okuyamayacaktı. Tam da bu yüzden sol tarafı daha çok sevdi.

Hücrenin demir kapısından ses geldiğinde Tugay başını kaldırıp baktı. "Tugay Demir," dedi gardiyan. "Marco'nun selamı var." Üst pencereden bir telefon uzattığında Tugay duvardan destek alarak ayağa kalktı ve elindeki mektubu özenle dörde katladı. "Hemen hallet, yakalanırsam beni lime lime ederler."

Tugay hiçbir şey söylemeden gardiyanın elinden telefonu aldığında telefona baktı, tek kullanımlık tuşlu bir telefondu. Derin bir nefes verip bakışlarını gardiyana çevirerek, "Müsaade et," dedi sert bir sesle. "İki dakika konuşacağım sadece."

"Sadece iki dakika," dedi gardiyan geriye doğru adımlayarak. Görüş açısından çıktığında Tugay derin bir nefes verdi, gözlerini kapattı, kendini toparladı, ardından arama tuşuna bastığında geriye doğru bir adım attı.

Üçüncü çalışta telefon açıldığında bir sessizlik oluştu ve sonrasında Nida'nın neşeli sesini işitti. "Baba!"

Aranacağından haberi vardı, kaç dakikadır telefonun başında bekliyordu?

Tugay yutkunduğunda, "Baba!" dedi bir kez daha Nida. "Yıldız teyze, babam cevap vermiyor, beni kandırdınız mı? Baba!"

Yutkundu. "Nida," dedi kısık bir sesle. "Benim abiciğim."

Nida neşeyle, "Döndün mü?" diye haykırdı. "Neredesin? Geliyor musun? Çok uzun zamandır konuşmadık! Bana istediklerimi aldın mı?" Kıkırdadı, zıpladığını telefonun ucundan bile anlayabiliyordu Tugay. "Baba," dedi neşeyle. "Seni çok özledim. Biliyor musun, ben çok büyüdüm, senin aldığın elbiseler artık bana olmuyor, Giray amcam yeni elbiseler aldı bana. Senin aldıklarını benden küçük çocuklara vereceğim, ben de abla oldum. Burada hiç arkadaşım yok, önceden vardı, sen gelince arkadaşlarım olacakmış. Giray amcam öyle söyledi. Okula gitmek istiyorum. Okuma yazmayı da çözdüm biliyor musun? Yıldız teyzem öğretti, hepimizin adını yazabiliyorum. Tugito çok yaşlandı, seni özledi, Girito da çok haylaz. Benim çikolataya alerjim varmış! Eve bir doktor amca geldi, o söyledi.

"Baba, bir de biz taşındık! O evi çok özlüyorum, burada piyano yok. Bana piyano çalacaksın değil mi yeniden?" Nefeslenmek için duraksadı. "Bu ev biraz daha ufak, bahçesi de ufak. Alışamadım. Senin odan da yok burada. Giray amcamın odası da yok. Çok soğuk burası. Bazen çok üşüyorum ama Yıldız teyzem ısıtıcıları açmamamız gerektiğini söylüyor. Saklambaç oynarken ısıtıcılar çalıştırılmazmış. Sadık amcam da açmıyor." Yine nefes verdi. "Sana anlatacak bir sürü şeyim birikti! Hiçbirinde yoktun! Sana çok kızgınım!"

Tugay sırtını duvara yasladı ve yavaşça yere çöktü çünkü ayakta duramıyordu. Boğazını temizlemesine rağmen çatallı bir sesle, "Nida," dedi. "Hepsinden haberim var abiciğim, Giray amcan anlattı. Sanırım resimler de çiziyormuşsun, bizi çizmişsin. Gösterdi bana." Gösterememişti, yalan söylüyordu. "O kadar yeteneklisin ki beş parmağında beş marifet."

"O ne demek ki?" Nida duraksadı. "Marifet ne demek? Yemek mi? Yıldız teyze marifet ne demek?"

"Beceri," dedi Tugay.

"O ne demek peki?"

"Hımm," dedi Tugay, ardından solgun bir şekilde gülümsedi. "Sanırım sorgulayan yaşlarını kaçırmadım, bu güzel bir şey."

"Ben seni gördüm," dedi Nida bir anda. "Gazetede... Sadık amcam gazete okuyordu. Senin fotoğrafın vardı kocaman. Hem de ilk sayfada. Tugay Demir Çeviker yazıyordu. Sendin ama okuyamadım çünkü Sadık amcam hemen kaldırdı. Sanırım ödül almışsın, bu doğru mu? Ödül aldığın için seni gazetenin ilk sayfasına koymuşlar. Başarılı bir pilot, dedi Sadık amca senin için. Başkalarının kahramanı mı oldun? Biraz değişmişsin ama... Yüzünde izler vardı."

Tugay o an bir çocuğun dünyaya bakışıyla kendini gördü. Onun gözünde bir kahramandı, başarılı biriydi, bir abiydi, babaydı fakat gerçekte bir Suç Kralı'ydı, mahkûmdu, ülkenin yarısının öldürmek istediği kişiydi.

"Baba," dedi Nida. "Ne ödülü aldın? O iz neden oldu? Düştün mü?"

Onunla yüzleştiğinde ve karşısına geçtiğinde tek kolu olan bir adam olacaktı, izleriyle karşısına dikilecekti. Bu yaşında onu kandırmak bile yanlıştı ama biraz daha büyüdüğünde katil olduğu gerçeğiyle yüzleşecekti. Ne kadar gizleyebilirdi ki?

"Düştüm," dedi Tugay ve o an sesinin titrediğini fark etti. "Ayağım kaydı ve düştüm, iz kaldı. Kötü mü görünüyordu abiciğim?"

"Hayır," diye şakıdı Nida. "Sen de İz Prensi olursun." Kıkırdadı. "Benim lekelerim, senin izlerin var. Çok tatlı." Bir kez daha güldü. "Ne ödülü aldın?"

"Ben..." Tugay başını iki yana salladı. "Şey ödülü..." Gözlerini kapattı. "İyi bir pilot olma ödülü verdiler bana. Harika uçak kullanıyormuşum."

"Ya," dedi Nida. "Beni de bindirir misin uçağına? Ben çok uçmak istiyorum. Kuş gibi mi hissediyorsun? Peki o fotoğrafı kesip çerçeveletebilir miyim? Seni çok özledim ve..."

"Sakın Nida," dedi Tugay baskın bir sesle, ardından eliyle boynunu sıktı. "Lütfen o fotoğrafı unut." O fotoğrafı unutsa ne olacaktı? Tamamen o adamdı, her şeyiyle. "Lütfen," dedi yalvarır gibi. "Lütfen canımın içi, o fotoğrafı aklından sil, olur mu?"

"Of," dedi Nida ama ardından heyecanla, "Zaten o fotoğrafta tek değildin! Yanında Eftalya abla da vardı. Ben onunla tanıştım biliyor musun?

Çok güzel! Prenses gibi! Onun da karları var, biz konuştuk! Ona masalından söz ettim. Baba, o kadar güzel ki o. Anlattığın kadar güzelmiş. Büyüyünce o olmak istiyorum ama sonra hiç gelmedi." Mutsuz bir nefes verdi. "Ona söyle, bir kez daha gelsin."

Tugay başını önüne eğdi. "Çok güzel değil mi?" dedi tekrar ederek. "Onu sevdin demek."

"Evet," dedi Nida neşeyle. "O senin eşin mi? Yani Sadık amca ve Yıldız teyze gibi misiniz siz de? Onunla evlendin mi?" Tugay'ın dudakları aralandı ama ne diyeceğini bilemedi. "Giray amcama sorduğumda güldü ve bunu sana sormamı söyledi." Giray'ı gerçekten kulaklarından tavana asacaktı. "Masallarda hep prenseslerin prensi oluyor, benim yaşım küçük ama sen onun prensi misin?"

"Nida, güzelim," dedi Tugay. "Ben sence bir prensese layık mıyım?" Bu soruyu sorduğu an pişman oldu ama ağzından çıkmıştı bir kere.

"Evet," dedi Nida net bir sesle. "Neden cevap vermiyorsun? Bunu biliyorum, Giray amcam da her cevap vermek istemediğinde konuyu değiştiriyor. Anlıyorum artık. Büyüdüm ben."

Tugay boğazını temizledi. "Bu soruyu," dedi. "Ona sormaya ne dersin?"

"Eftalya ablaya mı?"

"Evet," dedi Tugay gülerek. "Ve merak ediyorsan o prenses değil, bir kraliçe. Onu gördüğünde bir kraliçe olduğunu söyle ve benim eşim olup olmadığını sor." Avukat da Tugay'ı kulaklarından asacaktı.

"Kraliçe mi?" diye bağırdı Nida. "Yeni bir masal mı?"

"Evet," dedi Tugay. "Sana Kar Kraliçesi ve Ateş Kralı'nın masalını anlatacağım."

"Artık dönüyorsun o zaman?" dedi Nida. "Geliyor musun baba?"

İdam kararına saatler kalmıştı, her şey planlıydı ve bir kumar masasına oturacaktı. Sonucunda ya kazanacaktı ya da tamamen kaybedecekti. Bu kaybın adı ise ölümdü. İşte sırf bu yüzden son kez de olsa Nida'nın sesini duymak istemişti.

Başını arkasında duvara çarptığında bakışları sol eline kaydı. İlk kez kendini bu kadar yenilmiş hissediyordu, ilk kez kendini bu kadar yok olmuş hissediyordu. Protez elini sertçe yere vurduğunda ağzından çıkan her kelimenin bir çocuğun umudu ya da yıkılışı olacağını biliyordu.

Gözleri dolduğunda hızla gözlerini kapattı. "Gelmek için...." dedi âdeta fısıldayarak, "...çabalayacağım çünkü seni çok özledim." Dişlerini

sıktı. "Çok özledim, öyle çok özledim ki..." Gözlerini açtığında boğazı acıyordu, başını iki yana salladı. "Ben de sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," dedi Nida heyecanla.

"Umarım geldiğimde beni yine sevebilirsin Nida. Seversin değil mi?"

Nida birkaç saniye sustu. Bu sessizlik Tugay'ın ömründen sanki on sene götürdü. "Ben seni hep seviyorum baba," dedi. "Hep. Kocaman."

Tugay burnunu çektiğinde, "Pekâlâ güzelim. Telefonu şimdi Yıldız teyzene verir misin?" diye mırıldandı.

"Tamam," dedi Nida, ardından heyecanla, "Bu arada bana gelirken uçak getirir misin?" diye sordu. "Ben de büyüyünce senin gibi pilot olacağım da."

"Getiririm," dedi omuzları düşerken. "Gelirsem getiririm prenses, söz veriyorum."

Telefonun ucunda hareketlenme oldu. "Tugay, iyi misin oğlum?"

"Yıldız abla," dedi Tugay dikkatli bir sesle. "Fazla zamanım yok. Nasılsın?"

"Ben iyiyim de asıl sen nasılsın?"

Tugay buna cevap vermedi. "İdam kararım çıkacak bugün," dedi. "Ve sonucunda ne olacağı belirsiz, bir kumar oynuyorum. Ben..." Yutkundu. "Kaybedersem sizin için her şey ayarlandı. Sen, Sadık amca ve Nida. Üçünüz ülkeyi terk edeceksiniz ve Nida'ya da..." Öldü mü diyeceklerdi? Tugay boğulduğunu hissetti.

"Tugay," dedi Yıldız ağlayarak. "Ne diyorsun? Giray dedi ki..."

"O da birazdan ifşa edilecek," dedi başını sallayarak. "Ve yakalanacak."

"Ne?"

"Bundan önce size uğrayacak, ona bir şey söylemeni istiyorum."

"Tugay," dedi Yıldız ağlamaya devam ederken. "Oğlum, bunu kaldıramam, seni çok seviyorum. O insanların ne dediğinin bir önemi yok. Biz seni..."

"Fazla zamanım yok," diyerek onu susturdu Tugay, artık kaldıramıyordu. "Giray'a söyle, boynundaki kolyeyi bir şekilde bana ulaştırsın." Duraksadı, derin bir nefes aldı. "Bir yüzük var, benim yüzüğüm. Ona ihtiyacım olabilir, sırası geldi."

Cevap beklemeden telefonu karşısındaki duvara fırlattığında telefon parçalandı, Tugay'ın parçalandığı gibi. Ve yüzlerce kez hücreye kapatılan Tugay Demir Çeviker bütün işkencelere rağmen dimdik dururken o an dik

duramadı; bir damla gözyaşı bile dökmemişken o an küçük bir çocuk gibi ağladı çünkü hayat bu kez gerçekten onu kalbinden vurmuştu.

Eftalya Atalar

Bir öpücüğün hükmü ne kadar ağır olabilirdi?

Ben hayatımda hiçbir öpücüğünün hükmünün bu kadar ağır olduğunu görmemiştim ama bütün ağırlığını bildiğim halde bir kez daha olsa yine Tugay'ı öper, yine onun beni öpmesine izin verirdim.

Avukat Eftalya Atalar, mahkûm Tugay Demir Çeviker ile bütün halkın gözlerinin önünde öpüşmüştü. Bunun anlamı ikimiz dışındaki herkes için öyle büyük bir fırtınaydı, öyle büyük bir kıyametti ki... Ve ikimiz de bunu bile bile isteyerek o fırtınaya koşmuştuk.

Kimisine göre cesaret, kimisine göre delilik, kimisine göre aptallık; bana göre kalbim. Bütünüyle *kalbim*.

Kaç kez doğardı bir kadın? Kaç kez bu his kalbine uğrardı? Kaç kez bir adamı delicesine öpmek isteyebilirdi? Ben bir kez doğmuştum, hayat yarın veya tam da şu an ölebileceğim kadar kısaydı ve onu öpmek, ölmeden önceki son dileğimin gerçekleşmesi kadar güzeldi.

Hatta onu yeniden öpmek için yanıp tutuşuyordum; bir kez daha ve bir kez daha. Durmaksızın. Nasıl göründüğüm umurumda bile değildi, ben kim olduğumu biliyordum. Onu öptüğümde öylesine özgür hissetmiştim ki aslında bileklerimde hayalet kelepçelerimin olduğunu bile o an fark edebilmiştim.

Kapkaranlık bir odadaydım, tam karşımda Tugay Demir Çeviker vardı, tepesinden bir urgan sallanıyordu, ayakları çıplaktı, üzerinde mahkûm üniforması vardı. Bir tabureye çıkarmışlardı, boyu öyle uzundu ki o tabureyi ittiklerinde bile ayakları yere değecekmiş gibi hissediyordum. Tek hissim bu da değildi, korkunun yerinde gurur vardı.

Ve gururun nedeni benim de başımın tepesinde sallanan urgandı. Ölecektik, birlikte. İkimizi de idam edeceklerdi.

Bakışlarımız birbirimizden ayrılmazken üzerimdeki çiçekli elbiseme gülümseyerek bakan Tugay'ın da aynı hisler içinde olduğunun farkındaydım.

Hâkim tokmağı vurdu. "Pişman mısınız?"

"Ne için?" diye sordum.

"Pişman mısınız?" diye haykırdı bu kez.

Aynı anda, "Hiç olmadım," dedik.

İçeriye simsiyah kıyafetler içindeki adamlar girdi, hemen arkalarında ise Giray'ı gördüm. Yüzünü saklamıyordu, onu artık herkes biliyordu ve bileklerinde kelepçeler vardı, üzerinde ise mahkûm üniforması. Bu şekilde Tugay'a çok daha fazla benzemişti. Hemen onun ardından içeriye Meryem girdi.

"Tugay Demir Çeviker'in iskemlesini..." dedi hâkim, "...Giray Pusat Çeviker itecek."

Tugay çenesini havaya kaldırdı ve başını silik bir şekilde salladı. "Eftalya Atalar'ın iskemlesini..." dedi bu kez hâkim, "...Meryem Atalar itecek." *Meryem engelli, bunu nasıl yapacak?* diyemedim, sorgulayamadım, bakışlarımı bir an bile olsun Tugay'dan ayıramadım.

Giray'ı Tugay'ın yanma getirdiler. Hâkim bir kez daha tokmağı vurdu o iskemleyi itmesi için. Aynısını benim için de yapmasını bekledim fakat hayır, ilk önce Tugay'ı öldüreceklerdi. Bu kez korkuyu hissetmeye başladığımda kapının önünde beliren Kerem Karaman'ın silik gülümsemesiyle karşılaştım.

"Sevgili Avukat," dedi Tugay. Gözlerim yeniden ona döndüğünde başımı iki yana salladım. Bu bir tuzaktı, anlamıştım. "Seni..." dedi solgun bir sesle, devam etmek istedi ama Giray'ın arkasındaki adam onu iteklediğinde Giray ağlayarak iskemleye sert bir tekme vurdu. Tugay'ın altındaki tabure odanın bir köşesine yuvarlandı, Tugay'ın ise düşündüğüm gibi ayakları yere değmedi, ip onu boğarken çırpınmaya başladı.

"Tugay," dedim acıyla, ardından hâkime baktım benim için bir emir vermesini bekleyerek. Tugay acılar içinde çırpınırken Meryem'i iskemlenin yanından uzaklaştırdılar, ardından arkamdaki adamlar beni çıktığım tabureden indirdi.

"Sen yaşayacaksın," dedi biri. Kerem Karaman'dı. "Ama o ölecek."

Tugay son bir kez çırpındı, sağ eli son kez sarsıldı ve başı öne düştüğünde cansız bedeni karşımda sallandı. Çığlığım odayı doldurduğunda bir ateş getirdiler onu yakmak için, beni ise odadan uzaklaştırmaya başladılar. "Tugay!" diye haykırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Hayır! Tugay! Beni de öldürün!"

Ve o anda babamın sesini işittim: "O..." dedi Tugay için. "Senin için öldü güzel kızım."

Yüzüme sert bir darbe aldığımda bunun su olduğunu fark etmemle, "Tugay!" diye haykırarak gözlerimi açmam bir oldu. Bir kez daha su

çarptıklarında boğuluyormuş gibi oldum. O an zamanın ve bulunduğum odanın farkına varabildim.

Tam on bir saattir sorgu odasındaydım ve hangi ara uyumuştum ya da bayılmıştım, bir fikrim yoktu. Gördüğüm bir kâbustu, cehennem gibiydi. Şu an bulunduğum konuma bile şükretmek hazırlıksız yakalandığım bir durumdu. Karşımda duran iki memurun kahkahalarımı duyması da onların hazırlıksız yakalandığı bir durumdu.

Bileklerimdeki kelepçeler oturduğum sandalyeye bağlıydı. Ayaklarım çıplaktı, oradaki kelepçeler de sandalyenin ayaklarına bağlıydı. Üzerimde hâlâ çiçekli elbise vardı, baştan aşağı ıslanmıştım, saçım dağınıktı ve ağzımda zehir gibi bir tat vardı. Bir damla suya ihtiyacım vardı ama elbette bunu onlardan dilenmeyecektim.

Orta boylardaki memur ellerini masaya yasladı. Bu adamı tanıyordum ama adını hatırlamak neredeyse imkânsızdı. "Konuşmayacak mısın Eftalya Atalar?" dedi belki birinci kez. "Daha doğrusu itiraf etmeyecek misin?" Diğer adam sırtını duvara yaslamış, dik dik bana bakıyordu. Bu Tugay'ın davasına bakan savcıydı, Kerem'in askeriydi. "Bak," dedi memur barışçıl bir şekilde. "Şu an tek cümlen seni buradan da yaşadığın bu durumdan da kurtarabilir. Tek söylemen gereken zor kullanıldığı." Gözlerini kıstı, başka bir yöntem denediği çok açıktı. "O adamın seni zorla kullandığını söylemen ve onun hakkında bize bilgiler vermen seni kurtaracak."

"Hiçbir şey," dedim kendimden emin bir sesle. Aynı zamanda gülümsüyordum. "Bilmiyorum."

Memur gözlerini öfkeyle kapatıp açtığında kini bakışlarından okunuyordu. "Buna inanmamızı beklemiyorsun, değil mi?"

"Sen bilirsin." Omzumu kaldırıp indirdim. "Ben Tugay Demir Çeviker'in avukatıyım, onu savunmaktan başka hiçbir şey yapmadım."

"Onun yanında olduğunu açıkça gösterdin."

"Dışarıdaki binlerce insan da gösteriyor ama burada sorgulanan benim," derken yüzümdeki gülümseme silindi. "Şu an bu yaptığınız bile suç, saatlerdir burada tutuyor, benim sağlığımla oynuyorsunuz. Onu..."

"Eftalya Atalar," dedi memur dişlerini sıkarak. "Halkın gözü önünde, bir an bile şüphe etmeden onunla cinsel temasa geçtin!"

Yeniden gülmeye başladım. "Cinsel temas mı? Biraz daha abartın."

"Onu öptün," dedi memur.

"Ve?" dedim hiddetle. "Bu neyi değiştirir? Sadece hakkımda soruşturma açılmasına neden olur, burada saatlerce tutulmama değil."

Öne doğru eğilip öfkeyle ona baktım. "Tugay Demir Çeviker veya BL örgütü hakkında hiçbir şey bilmiyorum, yüz gün de burada tutsanız ağzımdan tek kelime alamayacaksınız."

Memur kısa bir an sessiz kaldı ve sonra acımasız bir sesle, "O idam edilecek," dedi başını sallayarak. "Karar çıktı." Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakmaya devam ettim, o anda kulaklığını gördüm. Biri tarafından konuşturuluyordu ve onu kimin konuşturduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. "Ve bil bakalım..." Biraz eğildi. "...onun son yemeğini yine kim yapacak?"

Gözlerim hemen arkasındaki cama kaydı, ardından odadaki kameraya baktım. Duruşumu düzeltip çenemi kaldırmaya çalıştım lakin başım delicesine dönüyordu. Kaşlarım havalandı, sonra masanın üzerindeki dinleyiciye doğru eğilerek, "Siktir git Kerem Karaman," diye mırıldandım. "Cehennemin dibine kadar yolun var."

Memur nefes verdiğinde ve başını iki yana salladığında omzunun üzerinden savcıya baktı. Savcı tek kaşını kaldırdığında onlar için ümitsiz vaka olduğumun farkındaydım.

Kulaklarıma bir kahkaha sesi dolduğunda bunun bir hayal olabileceğini bile düşündüm ama çok yakınlardan Tugay'ın kahkaha sesi geliyordu. Aynı şekilde ben de gülmeye başladığımda memur hırsla önündeki sandalyeyi itti. Ardından sertçe masaya vurduğunda elinin tersindeki yarım ay dövmesi dikkatimi çekti. Bu memur, babamın son yemeğini soran memurla aynı kişiydi.

Tam o esnada sorgu odasının kapısı sertçe açıldı ve içeriye Kerem Karaman girdi, öfkeli bakışları direkt benimle kesişti. "Dışarı!" diye haykırdığında daha fazla gülmeye başladım. Savcı geriye doğru adım attığında memur ikileme düştü çünkü bu yasaktı ama onun umurunda bile değildi. "Size..." dedi üstüne basa basa. "...dışarı dedim!"

Tepemde sallanan lambaya baktığımda görüşümün artık bulanıklaştığını fark edebiliyordum, sarı ışık bir görünüp kayboluyordu; Kerem'in karşımdaki sandalyeyi çekip ters oturması ve diğer adamların dışarı çıkması silik bir görüntü gibiydi. Kerem Karaman ilk önce kayıt cihazını kapattı, ardından kameranın ışığının söndüğünü fark ettim.

Başımı lambadan ayırıp ona çevirdiğimde kaşlarımı havaya kaldırdım. Yüzümdeki gülümsemenin nasıl göründüğünü bilmiyordum ama çenesini öyle sıkıyordu ki öfkelendiğini anlayabiliyordum. "Sana tek soru soracağım," dedi dişlerinin arasından. "Beni aldattın mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Seni aldatmam için önce seninle birlikte olmam gerekir," diye mırıldandım. "Ben hiç seninle birlikte değildim, yanı başımda otururken bile."

Kerem'in öfkeden yüzü kızarmaya başladı. Benim dikkatimse bileklerimdeki kelepçelerin oluşturmaya başladığı yaralardaydı. "Ne kastettiğimi biliyorsun," dedi öfkeyle ama mutsuzluğunu görebiliyordum. "Benimle birlikteyken onunla mıydın? Hatta çok daha öncesinden..." Gözlerini kapattı ve yeniden açtığında gözlerinin dolduğunu gördüm, bu beni bozguna uğrattı çünkü babası öldüğünde bile onu böylesine yıkılmış bir halde görmemiştim. "İkiniz beni mi kullandınız?"

İçimin acımasını beklemem ahmaklıktı ama yine de kendimden öyle bir duygu bekledim. Hiçbir şey yoktu. "Sana cevap verme zorunluluğum yok," dedim, ardından bulunduğum konumu gösterdim. "Ve burada durmam da yasalara göre gerekli değil ama buradayım. Beni istediğiniz kadar köşeye sıkıştırın, istediğinizi yapın, konuşmayacağım ve..."

"Ben seni sevdim," dedi Kerem titreyen bir sesle. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Ben seni gerçekten sevdim, hatta bu hayatta sevdiğim tek kadındın. Bana bunu nasıl yapabildin?"

"Sen sevmek ne demek biliyor musun?" diye sordum bir an bile çekinmeden. "Seninki sadece hırstı, hâlâ da hırs. İstediğin her şeyi almaya alıştın, beni de bu şekilde avcunda tutabileceğini sandın. Gittiğimde ise hırsa dönüştü. Eminim seninle evlenseydim..."

Durdum, alayla güldüm. "Sen benim yakın arkadaşımla yatıyordun ya. Bir zamanlar yakın arkadaşım olan Ceyda'dan bahsediyorum. İkiniz de umurumda değilsiniz ama Ceyda'nın yatak odasında senin kol saatini görmek bile sevginin sahte olduğunu gösterir. O iğrenç ağzına böyle güzel bir duyguyu almaktan vazgeç. Sen değil beni, kimseyi sevemezsin, hatta sevmemelisin çünkü pisliğin tekisin." Öne doğru eğildim. "Lekelerimden utandın, kıyafetlerimden utandın, gülüşümden utandın, hatta yeri geldi oturuşumu bile eleştirdin. Çiçeklerimi bile aptalca bulan bir adamdın. Sen mi sevmeyi bileceksin?"

Yüzümü buruşturdum. "Bana..." dedim dişlerimi sıkarak, "...şiddet uyguladın. Bir değil, birçok kez. Beni defalarca babamla tehdit ettin." Kerem'in gözünden bir damla yaş aktı ama öfkeli olduğu her halinden belliydi. "Seni de bu dünya üzerinde kimse sevmemeli, hak etmiyorsun."

Kerem başını iki yana salladı. "Peki böyle bir adam olmasaydım..." dedi çaresiz bir sesle, "...beni sevebilir miydin sence?"

Bir anda oturduğu yerden kalktı, ardından yanıma gelip önümde çöktü. Elimi tuttu, engel olmam imkânsızdı. Kendimi kurtarmak isterken kelepçe bileğimi biraz daha kesti. "Eftalya," dedi ağlayarak. "İstersen değişirim, sevebileceğin bir adama dönüşürüm, yaparım bunu. Seni buradan kurtarırım, her şeyden kurtarırım. Söz veriyorum, bir daha asla o adama dönüşmem." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında gözlerim kocaman açıldı. "Anlamıyorsun..." dedi delirmiş gibi. Belki de gerçekten delirmişti. "Ben seni gerçekten sevdim, bütün hatalarınla kabul edebilirim seni. O adama benim yüzümden itildiğini, hatta benden intikam almak için bu yola girdiğini biliyorum. Bırak, kurtarayım seni yoksa sen de öleceksin."

Yüzüne bakarken dehşete düştüm. Bu da başka bir kâbus olabilir miydi? Fakat elimi sıkıca tutan eli oldukça gerçekti. Bir kez daha elimi kurtarmak istediğimde daha sıkı tuttu. "Sen delirmişsin," dedim buz gibi bir sesle. "Tedaviye ihtiyacın var."

Kerem gülmeye başladı. "Beni düşünüyorsun şimdi de."

"Hayır," dedim hemen. "Kendimi düşünüyorum çünkü senden nefret ediyorum, senin gibi birinin benim hakkımda düşünmesini bile istemiyorum." Elimi tutan eli gevşedi. "Ama gerçekten merak ediyorsan söyleyeyim, kim olursan ol, ne şekilde olursak olalım, sen sevdiğim o adam olmayacaksın."

Kerem yutkundu, ardından elimi bırakıp yanaklarını sildi. Derin bir nefes verip çöktüğü yerden kalktı. Bu kez ellerini sandalyemin kollarına yaslayıp üzerime eğildi. Gözleri dudaklarıma kayarken biraz daha eğildi. O an ne yapmak istediğini fark ettiğimde kurtulmaya çalıştım ama eliyle çenemi tutup yüzümü sabitlemeye çalıştı. Dudakları dudaklarımın hizasına geldiğinde elinden kurtulmak için neredeyse boynumu kıracaktım.

"Onu mu seviyorsun?" diye sordu kısık bir sesle. "O mahkûmu mu seviyorsun?" Gözlerimin içine baktı. "Gerçekten," dedi üstüne basa basa. "O iğrenç herifi mi seviyorsun Eftalya?"

"Bana dokunursan," dedim sert bir dille bir an bile düşünmeden. "Bana dokunmaya devam edersen seni öldürürüm."

Kerem dediklerimi duymuyormuş gibi dudaklarını yanağıma bastırdığında acıyla bağırıp ona kafa atmaya çalıştım ama çevik bir hareketle benden kurtuldu.

"Cevap ver bebeğim," dedi. "Bendeki yerini, kişiliğini, kimliğini değiştirmek istiyorsan bana cevap ver. Her şey değişecek. Bana bir cevap ver, yerime tercih ettiğin kişi o adam mı?"

Gözlerimi kıstım. Ardından büyük bir nefretle, "Senin yerin hiç yoktu ki," dedim fısıldayarak. "Ama onun yeri, Tugay'ın yeri..." Gülümsedim. "...*kalbimin tam ortasında* Kerem Karaman. Ne işkencelerin ne hakaretlerin ne de gözyaşların bunu değiştirebilir. Zamanı geriye alsak ben yine onun avukatı olurum, yine onu savunurum." Çenemi kaldırdım. "Yine onu öperim fakat senin bir adım yanına bile yaklaşmam."

Kerem her kelimeyi zihnine kazıyormuş gibi bana bakarken dudaklarını birbirine bastırdı, ardından gülümsedi, şefkatli bir gülümseme gibiydi. Bana yaklaştığında hızla yüzümü çevirip ondan kurtuldum. Dudaklarını alnıma yasladığında iğreniyormuş gibi bir ses çıkardım.

Sonra cebinden bir anahtar çıkardı ve ilk önce elimdeki kelepçeleri çözdü, ardından ayak bileklerimdeki kelepçeleri. Doğrulduğunda beni de kolumdan tutup kaldırdı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

"Buraya bakın!" diye bağırdı kapıya doğru. Birkaç saniye içinde iki adam da içeriye girdi. Başımı Kerem'e çevirdiğimde, "Söz veriyorum," dedi gülümseyerek. "Son sevdiğin kişi ölene kadar bir an bile durmayacağım artık. Ölmek için ayaklarıma kapanacaksın. Adnan Atalar'ın kızının nasıl bir sürtüğe dönüştüğünü..."

Yüzüne tükürdüğümde lafı yarım kaldı. "Babamın adını sakın ağzına alma şerefsiz herif."

Kerem gülmeye başladı. Pantolonunun cebinden bir peçete çıkarıp yüzünü sildi. Ardından kapıdaki adamlara, "Götürün," dedi. "Onu mahkûmuyla kavuşturun. Birlikte sürprizleri beklesinler bakalım."

Beni bir odaya aldılar ve bir sandalyeye oturttuklarında yeniden bileklerime kelepçe taktılar. Bu oda bir sorgu odası değildi, bu oda bir sorgu odası dahi olamazdı; bu oda dünya üzerinde bile yer almaması gereken bir yerdi. Hemen önümde içi su dolu iki kova vardı, tam karşımda kırbaçlar vardı, içeriye benzin kokusu hâkimdi. Çivili koltuk köşedeydi, elektrik veren cihaz duvara yaslıydı. Bu oda bir işkence odasıydı.

İçeride kanın kokusunu bile alabiliyordum, duvarlarda kan lekeleri vardı. İçerideki sarı ışık biraz daha artırılsa kafatası bile görebilecekmiş

gibi hissediyordum. Göğüskafesim kalkıp inerken artık korkmaya başladığımı hissedebiliyordum ve kaç saattir bu odada olduğumu bilmiyordum.

Bağırmamıştım, ağlamamıştım, çırpınmamıştım ama ölümün bana adım adım yaklaştığını bile hissedebiliyordum sanki. Sahiden bir öpücüğün hükmü bu kadar ağır mıydı? Onun avukatı olmanın ağırlığıyla yüzleşmiştim ama onun hükmü bile bu kadar ağır olmamıştı.

Bir başkası olsaydı o an vazgeçebilirdi her şeyden ve belki de herkesten. Kaçabilirdi. Canını gerçekten seven biri kaçabilirdi ama ben öylece oturuyordum. Zaten kaçamazdım ama korkularımla öylece nefes almaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Dudaklarımdan çıkacak tek, *Tugay Demir Çeviker tarafından zorla tutuluyorum,* cümlesi beni bu işkence odasından kurtarırdı. Sevdiklerimi kurtarırdı. Fakat Tugay Demir Çeviker'e asla ihanet etmezdim.

Ağır demir kapıdan ses geldiğinde gözlerim direkt o yöne döndü ve içeriye ilk önce iki tane iriyarı adam girdi, ardından onu gördüm, Tugay'ı. İki tane adam onu kollarından tutuyordu. Başka bir zaman olsa, belki de hikâyemizin başında olsaydık bütün bunların yasal olmadığını haykırabilirdim ama ne yasaldı ki? Mahvoluyorduk. Mahvoluyorduk!

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde belirgin bir ize rastlamadım. Büyük ihtimalle halkın karşısına işkenceye uğramış bir halde çıkmaması için iz bırakmamışlardı ama ilk kez kendi başına yürüyemiyordu. Adamlar onu yürütüyordu, ayakları yerde sürükleniyordu. Başı düşüp duruyordu, adamlar bıraksa yere yığılacaktı. Yüzünde bir işkencenin izi yoktu, evet ama vücuduna yapmadıklarını bırakmamışlardı; gücünü elinden almışlardı.

"Tugay," diye fısıldadım, gülümsemesini bekledim ama beni duymuyor gibiydi.

Onu hemen karşımdaki sandalyeye oturttuklarında üzerindeki üniformanın ıslak olduğunu gördüm. *Su değil, kan. Su değil, kan. Su değil, kan.* Hayır, bu bir kâbustan çok daha kötüydü. Bir çuval gibi sandalyeye bıraktıkları Tugay'ı hareket edebiliyormuş gibi sandalyeye kelepçelediler, başı önüne düştüğünde çenesinden tutup kaldırdılar ama yeniden düştü.

Ne yazık ki sadece bu kadar değildi. Protez kolunu çıkarmışlardı. Karşımda tek kolu olan bir adam olarak duruyordu, üzerindeki

üniformasının sol tarafı bomboştu. "Tugay," dedim titreyen bir sesle. O zamana kadar tek damla gözyaşı bile dökmemişken onu gördüğüm an gözlerim dolmuştu. "Beni duyuyor musun?"

Hemen yanındaki adam hiçbir şey söylemeden onun yüzüne su çarptığında Tugay öksürmeye başladı ve bir kez daha başı önüne düştü. Bu kez adam onu saçlarından tutup kaldırdığında tam anlamıyla göz göze gelebildik ve beni gördüğü an yarı baygın bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Her şeye rağmen gülümsemeye çalıştı.

"Sanırım," dedi zorlukla konuşarak. "Bir rüya görüyorum şu an."

Başımı iki yana salladığımda dayanamayarak, "Bu yaptığınız suç!" diye haykırdım çok fark edecekmiş gibi. "Ona ne yaptınız?"

Arkasındaki adam güldü. "Sadece birazcık işkence gördü," dedi alaylı bir sesle. "Bir de sakinleştirici iğne. Kuduz köpeklere yapılan cinsten." Diğer adam da ona katılıp güldüğünde öfkeyle haykırdım.

"Bu onu öldürebilir!" diye bağırdım. "Ve..."

"Ölmeyeceğim," dedi Tugay başını dik tutmaya çalışarak. "Söz veriyorum, şu an ölmeyeceğim."

O sırada Tugay'ın arkasındaki siyah cam yavaşça yukarı doğru çıktı ve içerideki loş ışık bembeyaz bir ışığa dönüştü. Kamaşan gözlerimle cama baktığımda kalbim korkuyla atmaya başladı.

Nigâr karşımdaydı. Çocukluğundan beri yanımızda olan, bana annemden daha çok bakan, Sinan'ın manevi annesi olarak gördüğü o kadın. Hemen yanında Kerem Karaman duruyordu, yanında ise koruması vardı. Gözlerim kocaman açıldığında beni görüp görmediğini bile bilmeden, "Hayır!" diye haykırdım. "Onu bırakın!" Onu sandalyeye bağlamışlardı, önünde bomboş bir masa vardı, korku içinde ağlıyordu. "O hiçbir şey bilmiyor!"

Kerem'in bakışları cama döndüğünde ve Nigâr'ın yüzünde herhangi bir değişim olmadığında beni duymadıklarını anladım. Tugay'ın hemen yanındaki adam bana doğru ilerlediğinde Tugay başını iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı ama o kadar zorlanıyordu ki kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

"Nigâr," dedi Kerem. Sesleri bize ulaşıyordu. "Meryem Atalar nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Nigâr ağlaya ağlaya. "Bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Size söyledim, onu benden aldılar, nereye götürdüler bilmiyorum..." Kerem'in sağındaki adam Nigâr'ın yüzüne sert bir tokat indirdiğinde çığlık attım.

"Tekrar soruyorum," dedi Kerem Karaman. "Meryem Atalar nerede?"

"Bilmiyor!" diye haykırdım. "O hiçbir şey bilmiyor! Onu bırakın!"

Kerem cama doğru başını salladığında yanımdaki adam elindeki kumandayla bir tuşa bastı. "Eftalya Atalar," dedi Kerem'in sesi. "Yalvarmak ister misin?"

"Eftalya!" dedi Nigâr ağlayarak. "Bana inanmıyorlar! Hiçbir şey bilmiyorum!"

Meryem bizim yanımızdaydı ve Giray onu Nida'nın yanına göndermenin çok doğru olacağını söylemişti; tam olarak hiçbir şeyden haberim yoktu, tek bildiğim Nigâr'ı boşuna tuttuklarıydı.

"Yalvarıyorum Eftalya, çok korkuyorum! Ona bir şey söyle, beni öldürecek, silahı var."

Tugay dişlerini sıkarak bir şeyler söyledi ve ayaklanmak istedi ama tam o anda karşımda kolsuz bir şekilde olduğunu fark ettiğinde dişlerinin arasından acılı bir nefes döküldü. Soluna bakarken son gücüyle haykırdı ve utançla başını önüne eğdi.

"O hiçbir şey bilmiyor!" diye bağırdım Kerem'e. "Nigâr hiçbir şey bilmiyor. Beni duyuyor musun? Onu bırak!"

Kerem dudaklarını büküp, "Öyle mi?" dedi. "Ama en güvendiğin insanlardan biri o." Eli beline gitti ve bir silah çıkarıp Nigâr'ın şakağına dayadı. "Emin misin hiçbir şey bilmediğine?"

"Eftalya!" diye haykırdı Nigâr. Öyle bir haykırdı ki acıdan bin parçaya bölündüm. Güzel bir hayatı vardı, oğlu Krallık tarafından öldürüldükten sonra bile bu hayattan vazgeçmemiş, kendini bize adamıştı. Babam için günlerce gözyaşı döktüğünü, annem bana vurmak istediğinde önüne geçtiği zamanları biliyordum.

"Bilmiyor," dedim. "Bilmiyor, hiçbir şey bilmiyor, bilmiyor." Çırpınmaya başladığımda kelepçeler bileklerimi daha fazla kesti. "O masum!" Ve o an babamın cümleleri kulaklarımda yankılandı.

Meryem... demişti bana rakı sofrasında otururken. *Senin yüzünden değil, benim yüzümden bu halde Eftal'im. Biri suçlanacaksa o kişi benim. Lütfen at yüklerini, bu vicdan azabıyla bırak tek başıma yaşayayım.*

Nigâr'a bir şey olursa suçlusu tamamen bendim.

"Hımm," dedi Kerem Karaman rahat bir şekilde. "Bir şartla sana inanırım."

"Ne istiyorsun?" diye inledim. Bana BL örgütünü sormasını bekledim, Tugay'ın sırlarını, babasını...

"Acıktın, değil mi?" diye mırıldandı. "Yemek yemeni istiyorum Eftalya. Yemek yersen onu bırakacağım."

Hiç düşünmeden, "Tamam," dedim ve Tugay'ın yeniden öfkeyle bir şeyler söylediğini işittim. "Tamam, yiyeceğim." İçinde zehir olamazdı, beni öldüremezlerdi çünkü bunun hesabını halka veremezlerdi ama elbette yine bir yalan bulup üzerimi çizebilirlerdi.

Kerem gülümsedi ve birkaç dakika sonra bulunduğumuz odanın kapısı açıldığında içeriye bir adam elinde tepsiyle girdi. Bütün o kanın ve benzin kokusunun arasında yemeğin kokusunu aldığımda Tugay'ın zorlukla, "Yapma," dediğini işittim. "İnanma."

Fakat onu dinlemedim, belki de en çok onu dinlemem gereken zamanda dinlemedim. Adam tepsiyi kucağıma bıraktığında gözlerim tabaktaki yemeğe döndü ve gördüğüm an avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Tabakta peynirli makarna vardı, babamı öldürdüğüm yemeğin aynısı. Bir daha ağzıma bile sürmek istemediğim o yemek.

Gözlerim dehşetle açıldığında bakışlarım Kerem'in olduğu tarafa döndü. "Afiyet olsun," dedi gülümseyerek. "Güçten düşmeni hiç istemem bebeğim."

"Yapma," dedi Tugay bir kez daha fakat tam o esnada arkasındaki adam Tugay'a ağızlık taktı.

Yutkunduğumda midemin bulandığını hissediyordum, az önce Tugay'ı öptüğüm için heyecanla atan kalbim yangın yerine dönmüştü. Kerem'in üzerinde olan bakışlarımı Tugay'a çevirdim ama ona fazla bakarsam ağlayacağımdan emin olduğum için yeniden tabağa baktım. Benim yaptığım gibi değildi; ben daha çok peynir koyardım, daha az pişirirdim. Benim yaptığım gibi değildi; ben zehir koymuştum, babamı öldürmüştüm.

Bana babamın son yemeğini yedirecekti.

"Yoksa yemeyecek misin Eftalya?" dedi Kerem ve Nigâr'ın şakağına silahı daha fazla yasladı. "Karar mı değiştirdin yoksa?" Bunun adı işkenceydi, fiziksel değil, direkt ruhuma gerçekleştirilen bir işkenceydi.

Keşke kolumu kesselerdi, keşke dilimi kesselerdi, keşke beni yok etselerdi. Bütün bunlardan çok daha hafif olacağına emindim. Nefes alamadığımı hissettiğimde gözlerimi tavana çevirdim. Babamın başka cümleleri kulaklarımda yankılandı.

Birinin kurtuluşu ellerindeyse kendinden bile vazgeçmen gerekir. Ben sizin geleceğiniz için kendimden vazgeçiyorum.

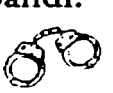
"Yiyeceğim," dedim zorlukla konuşarak, ardından yanımdaki adama baktım. "Yiyeceğim." Kerem gülmeye başladı, adam ise çatalı alarak önümde eğildi ve makarnaya batırıp bana uzattı. Kalbim acıyla attığında kendimi tutamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, ardından çatalın ucundaki makarnaya uzandım. Yavaş yavaş çiğnedim. Sanki yediğim çamurdu, sanki yediğim babamın kalbiydi, sanki yediğim vazgeçişti. Art arda makarnalar ağzıma tıkılırken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Tugay'ın yüzüne ise bakamıyordum. Sadece onun değil, belki de aynada bile bir kez bile kendimle göz göze gelemeyecektim bu saatten sonra.

"Afiyet olsun Eftalya Atalar," dedi Kerem birkaç dakika sonra. "Karnını doyurmana çok sevindim." Gözyaşları içinde ona baktığımda gülümsedi ve sonrasında bakışlarını Nigâr'a çevirdi. Sadece birkaç saniye düşündü ve gözünü bile kırpmadan tetiğe bastı. Kurşun Nigâr'ın şakağına saplandı ve cansız bedeni önündeki masaya devrildi.

Acıyla haykırıp sandalyeden kalkmaya çalıştım fakat adamlar omuzlarımdan bastırıyordu. "Hayır!" diye haykırmamla öne eğilip kusmaya başlamam bir oldu. Beni omuzlarımdan tuttular, kollarımdan, yetmedi doğrultmaya çalıştılar ama haykırışlarımın arasında kendimden nefret ede ede kusmaya devam ettim.

Sonrasında ise ya dengem sarsıldı ya da dengemi yok ettiler, bilmiyordum, bilincim tamamen kapandı.

Sanki karanlık bir girdabın içinde dönüp duruyordum. Gözlerimi açmak istiyor fakat açamıyordum, çırpınmak istiyor fakat hareket bile edemiyordum. Gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu, her şey o kadar bulanık ama bir yandan da o kadar netti ki kendimi bazen dünyada, bazen bambaşka bir diyarda hissediyordum.

Bu açlıktan ya da susuzluktan değildi; o makarnanın içinde her ne varsa benim şu an bilincimle oyun oynuyor olmalıydı. O makarnayı yemek aptallıktı, ona inanmak aptallıktı ama ufacık bir ihtimal bile olsa Nigâr'ı kurtarmak için, onun için çabalamak istemiştim. Çünkü Nigâr bu hikâyenin en masumlarından biriydi ve benim yüzümden ölmüştü.

"Giray Pusat Çeviker," diye bir ses duydum. Gözlerim yarı baygın karşıma baktığımda Tugay'ı gördüm, bu kez onun bakışları daha dinç

görünüyordu ama ben onların yanında değil gibiydim. Ses yine Kerem Karaman'a aitti ama bu kez tek değildi, yanındaki Başkan'ın da sesini işitebiliyordum. "Tugay Demir Çeviker'in kardeşi ölmedi demek," diyordu.

Giray'ı yakalamışlardı ve Tugay'a işkence etmek için onu sorguya almışlardı. Tugay'ın karşısındaki camdan ayrılmayan bakışlarında korku vardı. Dudaklarım aralandı, bir şeyler söylemek istedim fakat bir darbe sesi işittiğimde bunun Tugay'dan değil, arkamdaki camın ardından geldiğini anladım. Giray sorgulanıyordu, bana uygulanan şiddet şimdi Giray'a uygulanıyordu. Ona vuruyorlardı.

"Tugay," dedi Başkan. "Kurduğun örgütün başında kardeşin vardı değil mi?" Tugay sessiz kaldı, kulaklarıma uğultular doldu, ardından karanlık yeniden beni içine aldı.

Bir haykırış duyduğumda gözlerim yavaşça açıldı. Haykıran Tugay'dı ama sadece onu değil, Giray'ın küfreden sesini de işitebiliyordum. "Onunla bir işiniz yok!" diye bağırdı Tugay. "O sadece benim emrimdeydi!" Ne kadar süredir baygındım? Bayılmış mıydım? "Ona elektrik vermekten vazgeçin!"

"Bu bir itiraf mı?" Yeniden bir darbe sesi geldi, biri düştü. Bu kez Giray haykırmıştı, arkamda bir arbede vardı. "Tugay Demir Çeviker! Bu bir itiraf mı?"

Sessizlik ve Giray'ın haykırışı. "Örgütü ben yönetiyordum!" diye bağırdı. "Bütün söz hakkı bendeydi!" Hayır, hayır, hayır, bu kâbus bir an önce bitmeliydi. "Çekin şu piçinizi üzerimden!"

"Kırılıyorum GPÇ." Marco'nun sesi. Giray'ın yanında o vardı. Nefes verdim, direnmek istedim ama imkânsızdı. Başımı çevirip bakmak istedim, gücüm yoktu. Nigâr ölmüştü, Giray'ın hemen yanında Marco vardı. "Yumruklarımın sertliği seni korkutuyor mu yoksa? Halbuki biz seninle beraber aldık bu dersleri."

"Satılık piç!" diye haykırdı Giray. "En başından beri bize oyun oynadın!"

"Tugay," diye mırıldandım zorlukla. Kalbim sıkışıyordu. Bana bakmadı, gözleri camdan ayrılmadı. "Tugay," dedim daha solgun bir sesle, belki de konuşamıyordum bile, belki de bu iç sesimdi. Neler olduğunu sormak istiyordum. Boğulduğumu söylemek istiyordum, öleceğimi, batacağımı, bittiğimi, yorulduğumu.

"Seninle bir zar gibi oynadım GPÇ," dedi Marco, ardından bir darbe sesi daha işittim. "Ve o örgütü çökerttim. Şimdi o aptal askerleriniz başıboş kaldı, yarısı ise avuçlarımda."

"Konuş," dedi Kerem Karaman. "Başka birileri var mı örgütü yöneten?"

Sessizlik. Ardından Tugay, "Marco!" diye haykırdı. "Beni sol değil, sağ tarafımdan vurduğun için bin pişman olacaksın!"

Marco'nun kahkahası kulaklarımdaydı. "Söz veriyorum," dedi. "İdam edilirken işkence çekersen tek kurşunu soluna sıkacağım TDÇ. Ardından avukatını da öldüreceğim."

Kerem Karaman'ın güldüğünü duydum. Öyle iğrenç gülüyordu ki daha fazla boğuldum sanki.

Sessizlik oluştu ya da zihnimdeki o suda boğuldum, bilmiyordum ama bilincimin kapandığını vücudum tamamen uyuştuğunda hissettim.

Marco bize ihanet etmişti.

"Baba," diye mırıldandım. Rüya mıydı, kâbus muydu yoksa zihnimin oyunu muydu bilmiyordum ama sanki onu görebiliyordum. Seramızdaydı, yanımda oturuyordu, gülümsüyorduk; ben aynı bendim, o aynı adamdı. Sanki özgürdü. Elleri ellerimdeydi. "Baba," dedim solgun bir sesle yeniden. "Baba."

"Avukat," dedi o ses bana. Hemen arkamdan Tugay çıktı, arkadan bana sarıldı, başını omzuma yasladı ve babama baktı. O özgürdü, kelepçeleri yoktu ve iki kolu vardı. Kolunu kesmemişlerdi. "Avukat," dedi yeniden. Başımı çevirip ona baktım, yüzünde izler yoktu. O bambaşka biriydi. "Sevgili Avukat," dedi. "Aç gözlerini."

Yavaşça gözlerimi araladığımda boğazımdaki acı tatla öksürmeye başladım, ardından yeniden kusma isteğiyle öne eğildim ama imkânsızdı, midem bomboştu. O an, hâlâ o işkence odasında olduğumuzu fark ettim ama adamlar yoktu, baş başaydık. Hayır bu da bir rüya veya kâbus olmalıydı.

Eğildiğim yerden bakışlarımı Tugay'a çevirdiğimde acıyla, "Rüyada mıyım?" diye sordum. "Kâbus mu?" Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Sadece su istiyordum, başka hiçbir şey değil. Bunlar katlanılmazdı, Tugay nasıl katlanmıştı? Doğrulup etrafıma baktım, camlar kapalıydı, kameraya döndüm, ışığı yanıp sönüyordu, izleniyorduk.

"Kâbus mu?" diye fısıldadım ona doğru fakat kâbusumda protez elinin yerinde olacağından emindim. Halbuki Tugay bıraktığım gibiydi. "Tugay," dedim bakmamaya çalışarak o boşluğa ama öyle zordu ki...

"Hayır, gerçek," dedi ve baktığım yer onu rahatsız etmiş gibi hareketlendi. "Çok kötü görünüyor mu diye sormayacağım. Kötü görünüyor, biliyorum ama lütfen öyle dikkatli bakma, bu beni utandırıyor." Gözlerim gözlerine çevrildiğinde aksini söylemek istedim ama bana izin vermedi. "Bu şekilde karşında olmak istemezdim, özür dilerim."

"Tugay," dedim acıyla. "Sen aynı sensin, yapma."

"Avukat," derken dişlerini sıktı. "Bakma artık, oraya bakma." Kendini gizlemek istiyor gibiydi. "Çok kötü görünüyor, biliyorum. Yapma şunu."

Ne desem dinlemeyecekti, ne söylesem kâr etmeyecekti. Bakışlarımı zorlukla da olsa gözlerine çevirdiğimde, "Tugay," dedim solgun bir sesle. "Öldü." Ellerimi hareket ettirdiğimde bileklerimin acısıyla nefesim kesildi ve baktığımda derin kesikler olduğunu fark ettim. "Öldü," dedim bileklerime bakarak. "Öldürdü. Benim yüzümden öldü. Masumdu Nigâr Sultan. Belki de en masumuydu, hiçbir suçu yoktu." Bakışlarımı yeniden Tugay'a çevirdim, gözünü kırpmadan beni izliyordu fakat Nigâr'ı hatırlattığım an gardını indirdiğini anladım. "Öldü," diye fısıldadım. "Ve ben onu kurtaramadım."

Tugay gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve dudaklarını ıslattı. Doğru kelimeleri bulmak istiyor gibiydi ama imkânsızdı. Biliyordum. Şu an imkânsızdı. "Giray," dedim bu kez. "Onu aldılar. Marco..." Dişlerimi sıktım, öfkeden gözlerim doldu. "Boğuluyorum," derken gözlerim acıyla doldu. "Bu kadarı çok ağır. Öyle bir haldeyiz ki kurtuluş imkânsız."

"Değil," dedi hiç düşünmeden.

"Nasıl değil?" dedim öfkeyle. Karşı karşıya oturduğumuz o sandalyelerde ikimizin de bileklerinde kelepçeler vardı, kapana kısılmıştık. "Nasıl değil?" diye bağırdım bu kez. "Her şey mahvoldu ve bu kadarı yetmezmiş gibi senin idamın yaklaşıyor! Bana senin en sevdiğin yemeği yaptıracaklar, bir kez daha yüzleşeceğim bununla! Nasıl değil?"

Tugay yutkundu, ardından başını omzuna doğru düşürdü. "İmkânsız diye bir şey yoktur benim için Sevgili Avukat," dedi. "Ben hepsini imkân dahiline getiririm, bulurum bir yolunu."

"Bulamazsın." Dişlerimi sıkarak duvarlara baktım. "Şimdi, hemen öldürmeliler bizi çünkü bu kelepçelerden kurtulduğum an neye

dönüşeceğimi, bu öfkemi ve üzüntümü nasıl yansıtacağımı bile bilmiyorum! Beni duydun mu?" Öyle bağırıyordum ki sesim duvarlarda yankılanıyordu. "Kerem Karaman!" diye haykırdım. "Ortaya çık!"

Tugay başını iki yana sallarken o kadar sakindi ki bu ölüm sessizliğini anımsatıyordu. "Acaba dışarıda hava nasıldır?" dedi bir anda.

"Ne?"

"Acaba..." dedi bir kez daha, "...dışarıda hava nasıldır?"

Kaşlarım çatıldı. Bileklerimdeki acı olmasa gerçekten bir kâbusun içinde olduğumu düşünebilirdim. "Bunun ne önemi var?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Özgür olduğumda karlar yağsın istiyorum da," dedi umursamaz bir sesle. "Umarım şimdi dışarıda lapa lapa kar yağıyordur." Bakışları bana döndüğünde hiç beklemediğim bir şekilde gülümsedi saatlerdir işkence çekmiyormuşuz gibi. "Küçük bir çocuk," dedi gülümsemeye devam ederken. "Sana bir soru soracak, cevabını çok merak ediyorum."

"Ne?" dedim bir kez daha.

Başını hafifçe öne eğip gözlerini kıstığında göğüskafesimi işaret etti. Çocuktan kastı Nida'ydı, lekelerimiz ortaktı. "Küçük bir çocuk," dedi gülümseyerek. "Sana harika bir soru soracak. Sevgili Avukat. O soruyu sorduğunda cevabını duymak için bizzat yanında olacağım."

Gözlerinin içine baktım, ardından gülmeye başladım. "Biz," dedim ikimizi kastederek. "Sahiden delirdik galiba. Başka açıklaması olamaz." Bu kez de gülüşüm duvarlarda çınlamaya başladı, Tugay da bana katıldı. Öyle korkutucu görünüyorduk ki bizi izleyenlerin ne düşündüğünü tahmin bile etmek istemiyordum. Kendimi gösterdim. "Şu halime bak," dedim. "Bir adamı öptüğü için bu kadar ağır bedel ödeyen tek kadın benim. Bir mahkûmun avukatı olduğu için bu kadar ağır bedel ödeyen yine benim. Yaşamadığım hiçbir şey kalmadı ve gülüyorum. Delirdim."

"Öptüğü için kısmından sonrasını dinleyemedim," dedi Tugay gülümseyerek. "O anı ölümsüzleştirmek isterdim diyeceğim ama zaten ölümsüzleşti, öyle değil mi?" Derin bir nefes verdi, omuzları kalkıp indi. "Ah Sevgili Avukat, avukatım benim, bin kez daha işkence çeksem yine de değerdi."

Başımı iki yana salladığımda bu kez acıyla gülümsüyordum. "Ve sanırım sondu," dedim kırgınlıkla. "Çünkü kaybettik."

Tugay çenesini havaya kaldırdı. "Ben Tugay Demir Çeviker'im," dedi ezberletmek ister gibi. "Ve sen de onun Sevgili Avukat'ısın. Biz kaybedemeyiz çünkü birlikteyiz, biriz, benimlesin, solumdasın, *her anlamda*." Önce beni işaret etti, ardından kendini. "Biz," dedi üstüne basa basa. Ardından fısıldayarak devam etti. "İkimiz birlikteysek tek kayıp şu öpüşmeden geçirdiğimiz bomboş zaman olur güzelim. Başka bir kaybımız da olamaz."

Dudaklarım aralandığında ağır demir kapı sertçe açıldı ve içeriye Krallık'ın yedi askeri girdi, onun ardından da Ölüm Timi'den yedi kişi. Tam on dört kişi içeriye doluştuktan sonra Marco'nun kapıda belirdiğini gördüm. Onun ardından ise Kerem Karaman geldi.

Bakışlarım Marco'dan ayrılmadı; onunkiler de benden. Bileğimdeki kelepçeler çıktıktan sonra ne pahasına olursa olsun, onun boynunu kırmak istiyordum. Başka isteğim yoktu.

Krallık askerleri ilk önce benim yanıma geldi ve bir tanesi ayağımdaki kelepçeleri açmaya başladı. "Eftalya Atalar," dedi Kerem Karaman. Ben hâlâ Marco'ya bakıyordum. "Artık Tugay Demir Çeviker'in avukatı değilsin." Bunu zaten biliyordum. O öpüşmeden sonra avukatı olarak kalabilmem mucize olurdu. "Bunun dışında hakkında soruşturma açıldı." Bunu da biliyordum fakat yine gözlerimi Marco'dan ayıramıyordum. "Tugay Demir Çeviker'in idamına kadar ayrı bir evde tutulacaksın önlem amacıyla. Tıpkı babacığının idamından önce olduğu gibi. Bunun dışında *sevgilinin* son yemeğini de sen hazırlayacaksın fakat bu kez yanında adamlarımız da olacak." Güldüğünü işittim, en sonunda bakışlarım ona döndüğünde üstten üstten beni izlediğini gördüm.

"Bu kadar konuşmayı bile hak etmiyor," dedi Marco arkadan. "Baksana benden nefret ediyormuş gibi bakıyor, gücü yetebilecekmiş gibi."

"Marco," dedim Kerem'in yüzüne bakarak. "Kerem'den sonra seni öldüreceğimden emin olabilirsin."

"Ah," dedi Kerem Karaman. "Bu bir tehdit mi Avukat Eftalya Atalar? Beni korkutuyorsun." Gülmeye yeniden başladığında iki adam Tugay'ın olduğu tarafa geçti. "Ne iyi adamsın sen de Tugay Demir Çeviker," dedi. "Bize zorluk çıkarmıyorsun, üç kelepçeyle işi götürüyoruz, kolsuz herif."

Tugay gülümseyerek Kerem'e baktı. "*Sevgilisi*," dedi az önce söylediğini tekrar ederek ve bana baktı. "Sevdim bu tanımı, bozuk saat misali doğruyu gösterdiği zamanlar da var, öyle değil mi?"

"Piç kurusu," dedi Kerem. "Hâlâ konuşabilmen bile mucize." Adam Tugay'ın sağ bileğine uzanmadan önce Kerem, Tugay'a doğru eğildi ve saçından tutarak başını arkaya yatırdı. Tugay gülümseyerek izlemeye devam etti. "Sen öldükten sonra sevgilini senin için bir de ben becereceğim."

"Seni tek elimle bile öldürürüm." Tugay'ın yüzündeki gülümseme silindi, gözlerini kıstı. "Hiç nasıl öleceğini düşündün mü?" diye sordu. "Çünkü ben senin için hep düşündüm Kerem Karaman. Türlü senaryolar kurdum, hepsinde de acılar içinde ölüyordun ama en kötüsünün ne olduğunu az önce buldum. Bu çok keyif verici olacak."

Kerem dişlerinin arasından öfkeyle, "Öyle bir öleceksin ki..." dedi. "Sen işkence çekerken idam sehpasında seni canlı canlı yakacağım." Başını sertçe ittiğinde adam Tugay'ın son kalan kelepçesi için sağ tarafına geçip onu da açtı. Klik sesinin ardından ikimiz de özgür kaldığımızda sadece bir anlığına atılıp Marco'yu öldürmeyi düşündüm ama on dört kişinin olduğu bu odadan asla sağ çıkamayacağımı biliyordum.

Tugay sağ eline baktı ve bir açıp kapatarak sıktığında gözlerini Kerem'e çevirdi. Diğer adam da geriye doğru adımladığında o birkaç saniyelik sessizlik korkutucuydu. "Duyuyor musun Kerem Karaman?" diye sordu Tugay.

"Neyi?"

"Fırtına öncesi sessizliği," dedi Tugay. "İmkânsızdır duyması ama ben duyabiliyorum çünkü imkânsızlıkları imkân dahiline getirmek buylarım arasındadır."

Kerem Karaman tek kaşını havaya kaldırdığında Marco'nun belli belirsiz kafasını salladığını gördüm. Sonra ise hızlı bir hamleyle bıçağı kameraya fırlattı. Kamera yere düştüğünde ışıklar bir yanıp bir sönmeye başladı, alarmlar öttü. Tam o esnada Ölüm Timi'ndekiler Krallık askerlerinin arkasına geçti ve tek hamleyle, hiç düşünmeden boyunlarını kestiler, yedi Krallık askeri yere yığıldı.

İrkilerek ayağa kalktığımda oturduğum sandalye yere düştü. Ölüm Timi'nin yedi askeri bıçaklarını havaya kaldırdı. Tugay'a bakarak başlarını salladılar ve bıçaklarını aynı anda yere bıraktılar.

Tugay oturduğu sandalyeden kalktığında Kerem Karaman tam karşısındaydı. Korku dolu gözlerle askerlere bakıyordu. Marco cebinden bir mandalina çıkarıp soymaya başladı. "Sürpriz!" dedi neşeli bir sesle. "Sana hediye hazırladım, beğendin mi?"

"Sen..." dedi Kerem dehşet içinde. "Onu..." Tugay'ı gösterdi, konuşamıyordu. Ben de şaşkınlık içindeydim. "Onu vurdun, gözlerimle gördüm."

Tugay hafifçe gülümsedi. "Bugünler için yatırımdı," dedi. "Başka türlü ona nasıl güvenecektiniz ki?"

"İkizin," dedi bu kez Kerem Karaman. "Onun yerini verenlerden biri de Marco'ydu." Yutkundu, geriye doğru bir adım attığında birine çarptı. Kar maskeli adam onu itip maskesini çıkardı. Javier'di. "Giray'ın tutuklanmasına neden oldu."

"BL örgütünün yalnız kaldığını düşünmeniz gerekiyordu. Marco'ya da daha fazla güvenmeniz," dedi bu kez de Tugay. "Ve idam kararım için elinize bir koz verilmeliydi. Krallık'ın gizli dosyalarından vazgeçemezdim, Giray en doğru seçenekti. Derya'nın planını avantaja çevirdik diyelim." Tugay omuzlarını silkip başını salladı. "Tek kaçış noktam idam çünkü çipi o zaman çıkaracaklar."

Kerem Karaman diğer tarafa yürümek istedi ve bu kez çarptığı kişi Omar oldu, o ise Kerem'i daha sertçe itti. "Ve bu sırrı sadece sen biliyorsun Kerem Karaman. Başka kimse bilmiyor ama bil bakalım, senin konuşmaman için şimdi ne yapacağım?"

Kerem yutkundu. "Beni..." dedi titreyen bir sesle, "...öldüremezsin." Başını iki yana salladı. "Anlarlar. Her şeyi anlarlar." Marco'ya baktı. "Şüphelenirler, burada, bu kadar kişi..."

"İnanmazsın," dedi Marco ağzında mandalina varken. "Ölüm Timi'nden bazıları Tugay'ı desteklediği için direniş göstermiş, burada saldırı düzenlemişler. Aralarından bazıları da ölecek zaten."

"Abartma," dedi Omar. "Gözden kaybolacağız."

"Mandalina aklımı bulandırdı." Marco güldü ve çenesiyle Kerem'i işaret etti. "Kısacası sen bok yoluna gitmiş olacaksın Kerem Karaman. Zaten Krallık da senden bıkmıştı, bu haber onları sevindirir."

Yeniden sessizlik oluştuğunda kalbim bu kez heyecandan atıyordu. Gözlerimin önüne bütün o görüntüler geldi. Bana şiddet uyguladığı, babamı aşağıladığı, hakaretler ettiği, sevdiklerimi ötekileştirdiği, Nigâr'ı öldürdüğü, Tugay'a işkence ettiği bütün o görüntüler... Bana iznim olmadan dokunduğu saatler önceki o an... Hepsi aklımda dört dönüyordu.

Tugay çenesini kaldırdı, boynunu bir kez çıtlattı, sağ elini kaldırdı. "Seni," dedi. Sesinde çok büyük bir aşağılama vardı. "Seni tek elimle

bile öldürebileceğimi söylemiştim Kerem Karaman. Şimdi..." Omuzlarını dikleştirdi. "Her şeyden önce avukatıma yaptığın saygısızlıkların hesabını verme vakti."

"Hayır," diye mırıldandı Kerem ve bakışları bana döndü. Tam o esnada Tugay boynunu sağ eliyle kavrayıp onu duvara yapıştırdı. Kerem bir yumruk salladığında Tugay hızla başını eğerek kendini kurtardı, ardından onu ters çevirip ensesinden kavradı. Tıpkı biraz evvel Kerem'in ona yaptığı gibi saçlarından kavrayıp başını arkaya yatırdı. Tugay'ın dudaklarından bir küfür döküldü ve Kerem'in başını öyle sert duvara çarptı ki bir kırılma sesi geldi. Kerem çığlık attı.

Marco kapıya omzunu dayamış olanları izlerken benimle göz göze geldi, sonrasında ise cebinden bir mandalina çıkarıp bana attı. Havada kaptığımda, "Yesene avukat," dedi neşeyle. "Vitamin, iyi gider."

Tugay, Kerem'in başını bir kez daha duvara çarptı. "Sana bu zamana kadar dediklerimi hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu. "Şimdi sağ kolunu mu yoksa sol kolunu mu keseyim? Sen seç hadi." Başını geriye çekti, Kerem'in yüzü kanlar içindeydi. Dirseğini Tugay'ın karnına geçirdiğinde Tugay dişlerini sıkarak bağırdı. Yüzünde korkutucu bir ifade oluşmuştu. Sırtına tekme indirdiğinde Kerem acıyla dizlerinin üzerine çöktü. "Sanırım bacaklarından başlamamız gerekir bu işe."

Kerem ona karşı gelmeye çalışıyordu ama Tugay tek koluyla bile Kerem'i alt edebiliyordu. Ölüm Timi nefes bile almadan bu anı izlerken kendimden hiç beklemediğimi yaptım ve mandalinayı soymaya başladım. Marco gülmeye başladı. Tugay, Kerem'in önünde çöküp yeniden boynunu sıktı. "Şimdi de konuşsana," dedi dişlerinin arasından. "Neden susuyorsun şerefini, gururunu, evveliyatını siktiğimin evladı?"

"Tüh," dedim kendimi tutamayarak. "Küfrettin. Bu gerçekten en ayıp olanıydı."

Tugay, Kerem'in boynunu sıkarken, "Tüh kere tüh," dedi gülümsemeye çalışarak ama gözlerinde o katil adam vardı. "Özür dilerim Sevgili Avukat. Kabalık ettim."

"İmdat," diye bağırmaya çalıştı Kerem Karaman ama zorlukla nefes alıyordu. Bana baktı, elini kaldırıp uzanmak istediğinde Tugay ayağıyla sertçe koluna bastırdı. Bütün gücünü verdiğinde bir kırılma sesi geldi sol kolundan. Haykırışı o kısık sesine rağmen kulaklarıma ulaştığında kaşlarımı kaldırdım.

Soğuk bir şekilde, "Acıktın mı Kerem Karaman?" diye sordum. "Güçten düşmeni hiç istemem." Elimdeki mandalinayı ona uzattım. "Al, vitamin iyi gider."

Marco kahkaha attı. Kerem'in gözleri acıdan dolmuştu fakat bir yandan güçsüz yumruklarıyla Tugay'a vurmayı ihmal de etmiyordu. Tugay da gülmeye başladığında hafifçe doğruldu. Bu kez başının tepesini hedef aldı, ardından yüzüne tekme attığında Kerem sol tarafa doğru düştü. Tugay durmadı, bu kez karnına tekmeler indirdi. O sırada Kerem'in acılı haykırışları yükseldiğinde Tugay yüzüne bir tekme daha indirdi.

"Ölme," dedi Tugay dişlerinin arasından. "Sakın ölcyim deme, öldün diye bir kez daha öldürürüm seni."

Kerem kan kusmaya başladığında Tugay buna bile izin vermeden onu yeniden saçlarından tutup kaldırdı ve sürükleyerek dizlerinin üzerinde tam karşıma getirdi. Ağzından kanlar akarken zorlukla, "Hayır," dedi yalvarır gibi. "Hayır Eftalya, bu sen değilsin. Yalvarıyorum, bu sen değilsin."

Tugay bana itaat ediyormuş gibi baktığında gülümsedi, hemen ayaklarının ucundaki Kerem ise dizlerinin üzerindeydi. Kerem ağlamaya başladı. "İmdat!" diye haykırdı. "Birileri yardım etsin!"

"Maalesef edemezler," dedi Marco dudaklarını bükerek. "Bildiğin üzere işkence odasının duvarları ses geçirmez, tam da sizin istediğiniz gibi."

"Eftalya," dedi Kerem ağlayarak. "Yalvarırım." Kaşlarım havalandığında ona karşı bir merhamet duygusu aradım ama o kadar yoktu ki gülümseyerek ağzıma bir parça mandalina attığımda Tugay'la göz göze geldik.

Tam o esnada Tugay, "Sevgili Avukat'ım," dedi ondan üstünmüşüm gibi. "Ne istiyorsun?" Mandalina çiğnemeye ara verdiğimde Marco bile şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Senin emrindeyim. Ne istersen o olur."

"Eftalya, yalvarırım," dedi Kerem ağlayarak. "Söz veriyorum bir daha hiçbir şey..." Tugay sertçe geriye çektiğinde Kerem acıyla haykırdı. "Söz veriyorum bir daha..." Bir kez daha yaptığında Kerem haykırarak ağlamaya başladı.

Kendime bir aynadan bakıyormuş gibi hissediyordum. O ayna ben kendimi gördükçe kırılıyordu; dönüştüğüm kadın, herkesin bildiği o Eftalya'dan adımlarca uzaktaydı. Aylar öncesinde böyle bir sahnenin karşısında hiçbir şey hissetmeyeceğimi söyleseler güler geçerdim ama

şimdi kalbim, vücudum öyle bir buz gibiydi ki beni değiştirenin kötülük olduğunu biliyordum. Hayır, benim kötülüğüm değil, onların kötülüğüydü.

"Sanırım benim bir fikrim var," dedi Tugay yüzüme gülümseyerek bakmaya devam ederken. "Hem de daha öncesinde kendime verdiğim bir söz." Yutkundu, bana bakışlarındaki o hayranlığı gizlemiyordu. "Avukatımdan," dedi Tugay. "Benim avukatımdan, ne diyordun sen?" Düşünüyormuş gibi davrandı. "*Sevgilimden*," Gülümsemesi genişledi. "özür dileyeceksin, yaptığın her şey için. Özür dilersen," kaşları havalandı, "seni serbest bırakırım."

O makarnayı yersem Nigâr'ı serbest bırakacağını söylemişti; Tugay da benden özür dilerse onu bırakacağını söylüyordu.

Kerem öyle aşağılık bir adamdı ki hiç düşünmeden, "Özür dilerim," dedi yalvarır gibi. "Özür dilerim Eftalya, her şey için özür dilerim, sana yaptığım her şey için özür dilerim."

"Sana vurduğum için," dedi Tugay.

"Sana vurduğum için özür dilerim," dedi Kerem.

"Sana küfürler ettiğim için," dedi bu kez Tugay.

"Sana küfürler ettiğim için özür dilerim," diye tekrar etti Kerem ağlayarak.

"Sana saygı duymadığım her an için." Tugay'ın sesi öyle kürütücü, öyle emrediciydi ki belki de korkmam gerekirdi ama ben bambaşka duygular içindeydim.

"Sana saygı duymadığım her an için özür dilerim." Başını iki yana salladı.

"Adnan Atalar için," dedi Tugay bu kez.

Kerem sadece birkaç saniye duraksayıp, "Baban için," dediğinde Tugay onu sertçe itti.

"Adnan Atalar için!" diye bağırdı. "O adamın adını söyleyeceksin! O adama da saygı duyacaksın!"

"Adnan Atalar için!" dedi Kerem de bağırarak. "Adnan Atalar için özür dilerim Eftalya."

Yeniden sessizlik işkence odasını doldurduğunda ben de artık Tugay'ın bahsettiği o fırtına öncesi sessizliği işitebiliyordum. Boğazımı temizledim, elimdeki mandalinayı bu kez Marco'ya atan bendim. Ellerimi ovuşturup Kerem'e doğru bir adım attım ve üstten üstten ona bakarken yavaşça önünde yere çöktüm. Gözlerinden bir tanesi artık

yok gibiydi, kırılan burnu çok kötü görünüyordu. Tanınmaz halde olsa da ben onu o iğrenç bakışlarından daima tanırdım.

"Kerem," dedim başımı sallayarak. "Biliyor musun, baban ölmeden önce..." Kerem'in yüz ifadesi donuklaştı. "...senden daha gururlu davrandı." Bu açık itirafım karşısında dudakları aralandı fakat umursamadım. "Bil diye söylüyorum, onu astıran da, kolunu kestirip Krallık'a gönderen de bendim." Kerem acıyla inledi. "Ve bir an bile düşünmedim."

Yüzüme dikkatli bir şekilde bakarken, "Bu sen değilsin," dedi. Ölüm Timi'nin attığı bıçaklardan birini aldığımda sol elime kan bulaştı.

"Hayır," dedim karşı gelerek. "Ben tam olarak bu kadınım. Sizin tanıdığınız Eftalya, kendinize dönüştürmeye çalıştığınız kişiydi." Bıçağın kabzasını sıkıca kavradım. "Sana mahkeme salonunun önünde bana vurduğunda ne dediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Seni ben öldüreceğim. Bir gece vakti, tam uykunda, o ağzına doladığın yatağında.

Bıçağın kabzasını daha sıkı kavradım. "Hayır," dedi Kerem bıçağa bakarak.

"Ne acı," dedim. "Şu an yatağında bile değilsin ama yine de tam karşımda yalvararak bana bakıyorsun."

Bir kez daha, "Bu sen değilsin," dediğinde gözlerimi ona çevirdim ve bıçağı kaldırdım. "Sen bu değilsin Eftalya. Sen iyi bir kadınsın, bir insanı öldürebilecek biri değilsin, hiç olmadın. Ben seni..."

Hiç şüphe etmeden, hatta üzerinde bir kez bile düşünmeden, elim bile titremeden bıçağı sertçe tam kalbine sapladığımda cümleleri yarıda kaldı, ağzı kocaman açıldı. "Hayır," dedim fısıldayarak. "Ben Adnan Atalar'ın, adını söylemekten bile kaçtığın o adamın kızıyım. Ölmeden önce son duyduğun isim babamın ismi, seni öldüren de ben oldum."

Sadece birkaç saniye dudakları hareket etti, bir şey söylemek istedi ama kalbi dayanmadı. Bir çuval gibi gözleri açık bir şekilde düştüğünde göğsünden oluk oluk kan akmaya başladı.

Ve Kerem Karaman öldü. Onu ben öldürdüm.

Bıçak elimden kayıp düştüğünde elimdeki kanı tiksiniyormuş gibi üzerimdeki elbiseye sildim, ardından çöktüğüm yerden kalktım ve sarsıldığımı hissettim. Kerem Karaman öldüğü için değil, gözümü bile kırpmadan bir adamı öldürdüğüm için. Bakışlarım ürkek bir şekilde

Tugay'a döndüğünde onun da gözünü kırpmadan beni izlediğini fark ettim. Sadece birkaç saniye bakıştık ve aramızda bin tane duygu geçti ama o duyguların arasından en net gördüğüm bana karşı hissettiği yoğun hislerdi.

"Kötü mü görünüyorum?" dedim kendimi tutamayarak. "Benden korkuyor musun?" Dönüştüğüm kişinin Tugay Demir Çeviker olması benim de kendimden beklemediğim bir şeydi.

"Hayır," dedi Tugay, sonra bir adım atıp sağ eliyle önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen daima güzel görünüyorsun Sevgili Avukat ve ben değil, bırak bütün dünya senden korksun. Bu hoşuma gider."

Yutkunurken elim yüzünü buldu, avcumdaki kan onun yüzüne bulaştı. "Dışarıda hava nasıldır acaba?" diye mırıldandım az önce onun söylediklerini tekrar ederek. "Umarım lapa lapa kar yağıyordur, özgür kaldığımızda kar yağsın istiyorum."

Tugay gülümsedi, gözleri dudaklarıma kaydı. Tam o esnada Marco, "Bölüyorum ama," dedi alaylı bir sesle. "Sonra sevişmeniz çok daha iyi olur."

Tugay, "Sana söyleyeceklerim var," dediğinde planını anlatacağını anladım.

"Ondan önce," dedim. Yüzümdeki gülümseme silindi, sesime acı bulaştı. "En nefret ettiğin yemeği ve sevmediğin kokuyu söyle çünkü idamın gerçekleşmediğinde en sevmediğin yemeği yedireceğim, bu da sana cezam olacak."

"Yaprak sarması," dedi solgun bir sesle. "O en sevdiğim yemek. Ve en sevdiğim koku..." Gözlerini kıstı. "Orkide."

"Asla," dedim çenemi kaldırarak. "Bunların hiçbiri olmayacak Tugay, asla. Çünkü ölmeyeceksin."

"Sevgili Avukat," dedi Tugay cümleleri seçmeye çalışarak. "Bir kumar masasına oturuyoruz ve o masadan yenilgiyle de kalkabileceğini bilmelisin."

"Ben Eftalya Atalar'ım," dedim onun gibi. "Ve sen de onun müvekkilisin. Biz kaybedemeyiz." Sesimdeki acı geçmemişti. "Kaybedemeyiz," diye devam ettim. "Kaybetmemeliyiz Tugay. Bunu kaldıramam."

İdama yirmi dokuz saat kala...

"Kerem Karaman, Tugay Demir Çeviker tarafından bıçaklanarak öldürüldü!"

Karşımdaki televizyonda bu cümle dönüp duruyordu. *Hayır, ben öldürdüm!* diye haykırmak istiyordum ama bunun hiçbir şey fark ettirmeyeceğinin bilincindeydim. Tam üç gündür, üç koca gündür bu evin içindeydim. Geçen gün götürdükleri evden çok daha kötü bir yerdi burası. Sadece iki odası ve minicik bir mutfağı vardı, dağın başındaydı. Kapının önünde çok daha fazla adam, içeride çok daha fazla adam, çok daha fazla tedbir ve bir televizyon.

Kanalı değiştirdim.

"Tugay Demir Çeviker, 17 Ocak Pazar günü saat 15.00'da halk meydanında idam edilecek!" Kalbimi delip geçen başka bir haber. Üç gün bir hücrede tutulmuştum, sonra da üç gün bu evin içine tıkılıp kalmıştım. O nasıldı, ne yapıyordu, beni düşünüyor muydu? İyi miydi? Korkuyor muydu? Aklım çıkacaktı sanki ama o çıkmayacaktı aklımdan.

Dışarıda neler oluyordu? Sevdiklerim neler yapıyordu? Sadece üç gün onun gibi hissetmek bile delirmeme neden olabiliyordu.

Kanalı değiştirdim.

"Tugay Demir Çeviker'in iskemlesini kimin iteceği konusunda Krallık tarafı sessiz kalıyor," dedi kadın spiker. Tam boğaz boşluğunda yarım ay dövmesi vardı. "İdam esnasında açıklanacağı yönünde düşünceler var lakin biz bunun, kardeşi Giray Pusat Çeviker tarafından yapılacağını öngörüyoruz."

Diğer spiker sözü aldı. "Giray Pusat Çeviker, örgüt liderliğini üstlenmiş. O da artık bir mahkûm. İdam sırası elbette ikizinden sonra ona geçecek."

Kanalı değiştirdim ve Tugay'la kendimi gördüm. Mahkemenin ortasında gözleri benim üzerimdeydi, ben ise ondan başka hiçbir noktaya bakamıyordum. Bir şeyler söylüyor, ardından beni öpüyordu. Bu görüntüleri ilk kez izliyordum ve ilk gördüğüm Tugay'dan önce bendim.

Öylesine gözü kara, öylesine boş vermiş, öylesine kendimden emindim ki onu öperken günler sonra ilk kez gerçek anlamda gülümseyebilmiştim. Elleri vücudumdaydı, beni öperken idam kararı çıkan bir adamdan ziyade bir kadın için idam edilen bir adam gibi görünüyordu; ben ise onun uğruna idam edilecek gibi.

Düşünme, Eftalya dedim kendime ama durduramıyordum. *Bu hissin adı ne? Biliyorsun bal gibi bu duygunun adını Eftalya, ezbere biliyorsun. Ezberin onun dudaklarındaydı ama neden kaçıyorsun?*

Hangi duygu seni bu denli heyecanlandırıp bu denli korkuttu? Geçmişinde o kadar acılar çektin, çoğunu kendine hatırlatmadın ama sen çoğu

zaman yalnızdın. Bir Sinan'ın vardı, başka kimsen yoktu. Meryem'in de vardı ama o çoğu zaman tedavi gördüğü için seninle bile değildi.

Hiç kimse seni istemedi. Bu cümlenin ağırlığı çok fazla biliyorum ama hiç ama hiç kimse seni istemedi.

Sonra bir mahkûm geldi, onun için gözlerini kapattın, her şeye göz yumdun ve onu öptün. Bu hissin adını biliyorsun Eftalya Atalar. Dile getirsene, kendine söylesene.

En azından kendine itiraf etsene.

Kendimi ilk kez yalnız hissetmiyordum ama geçtiğimiz günlerde o kadar az yalnız hissetmiştim ki şu an bu duygunun da şaşkınlığı içindeydim.

On bir yaşındayken Sinan'la eğlenmeye gittiğimizde bu kadar yalnız hissetmemiştim, on beş yaşında babamla doğum günümü kutladığımızda, on yedi yaşında canım kardeşim Meryem ilk kez gülümsediğinde, yirmi yaşında yılbaşında tek başıma çıkıp eğlenmek istediğimde yalnız hissetmemiştim kendimi.

Bir adam vardı, benimle yeni yılın gelişini kutlamıştı. Körkütük sarhoştum ve o adam sarhoş olmama rağmen beni ayıplamayıp yanımda durmuştu. Sonra benimle bir taksiye binmişti, gözlerini açtığımda yatağımdaydım, sabah olmuştu. O güne ait tek hatırladığım yalnız hissetmediğimdi. Sonra adamı bir kez daha görebilmek için defalarca o bara gitmiştim. Yüzünü görmemiştim, maskesi vardı; o gün kutlama için herkes maskeliydi ama onu gördüğümde direkt hatırlayabileceğimden emindim.

Uzun boyluydu, beyaz gömleğine şarap bulaşmıştı. Neler konuştuğumuzu tam hatırlamıyordum ama bana gülüyordu. Ben konuştuğumda susturmuyordu, bana kötü hissettirmeyen nadir insanlardan biri olmuştu. Ekranda Tugay'la görüntülerimiz dönerken o adamı düşünmek yersizdi ama aklıma düşmesinin nedeni de Tugay hayatıma girdiğinden beri aynı şeyler hissetmemdi.

O gün uyandığımda çantamın içinde bir notla karşılaşmıştım. "*Leke değil, karlar yağmış göğüskafesine, kalbin bu yüzden hep saf kalmış,*" yazıyordu. Leke değil, karlar yağmış. Leke değil, karlar...

"Ne?" diye fısıldadığımda oturduğum sandalyeden ayaklanıp televizyona yaklaştım, ardından ellerimin titrediğini fark ettim. Parmaklarım saçlarıma ulaştığında zihnimi o sarhoşluk anındaki her cümleyi hatırlamak için zorladım fakat bomboştu. Tek hatırladığım o duruşu, beyaz gömleği... En sevdiği renk beyaz...

Kalp, demişti, *sağ tarafta değildir.* Geçenlerde de Tugay bana aynı cümleyi kurmuştu. Dudaklarım aralandığında heyecandan gözlerim doldu ve olduğum yere çöktüğümde havai fişekleri hatırladım, bu yeni yılda bütün imkânsızlıkların ortasında bile bana havai fişekler patlattığı anı. Hapishanede ayaklanma başlattığında patlattığı havai fişekleri... Bunlar bir rastlantı değildi. Vardı bir izi... Ve o iz belki de gömleğindeki şarabın iziydi.

Ben seneler önce bir barda, sonra defalarca ulaşmak istediğim o adamla yeniden tanışmıştım. O adam Tugay Demir Çeviker'di. Her şeyiyle Tugay Demir Çeviker'di. Hapishanede gördüğümde tanıdık hissetmemin nedeni, bana mendili veren kişinin Giray olmasından ötürü de değildi, ben onu gördüğümde aslında bardaki adamı anımsamıştım.

Ağlamaya başladığımda bunu unuttuğum için kendimi birçok kez suçlayacağımı fark ettim çünkü aynı hislerdi, aynı duygulardı, aynı güvendi. O Tugay Demir Çeviker'di, biz onunla normal bir zamanda öylesine çarpışarak tanışmıştık ve artık korktuğum o sorunun cevabını da biliyordum: Biz onunla normal bir zamanda da tanışsak yine bir olurduk.

Bu hissin adını artık biliyorsun Eftalya, dile getir, fısılda, bağır, söyle, korkma.

Korkma, kader varsa o adam senin kaderin.

İdama on iki saat kala...

Geceydi, bulunduğum odanın camlarına kar taneleri vuruyordu. Üzerimde Krallık'ın verdiği gelişigüzel bir eşofman takımı vardı, eskiydi. Günler önce babamın idamı için beklerken şimdi Tugay'ın idamı için bekliyordum. Onu bir iskemleye çıkaracaklardı, başının tepesinde bir urgan sallanacaktı, onu öldüreceklerdi.

Nefes alamadığımı hissettiğimde pencereyi açmaya çalıştım ama kilitlemişlerdi. Boğuluyordum, her ne olursa olsun idam günü gelmişti. Ölüyordum, ona ihtiyacım vardı, yanıyordum, kurtulmak istiyordum. Kâbusum gözlerimin önündeydi, bu kadar acıyı nasıl kaldırabilirdi bir insan bilmiyordum. Kaldırmaya çalışıyordum.

İdama üç saat kala...

Bulunduğum odanın kapısı açıldı, geçen sefer olduğu gibi kıyafet bıraktılar. Bana her şeyi yeniden yaşatıyordular. Siyah bir takım, saç-

larımı toplamam için bir toka. Hemen o kanlı çiçekli elbisenin yanına bıraktılar kıyafetleri ve adamlardan bir tanesi bana dönüp, "Müvekkilinin en sevdiği yemeği söyleyecek misin artık?" diye sordu. "Ve en sevdiği kokuyu?"

Yutkundum, her parçamdan başka bir acının geçtiğini hissettim. Hayır, yaprak sarması olmazdı, ona sözüm vardı fakat son yemeği olarak sunmayacaktım. Özgür kaldığında yapacaktım, özgürken yemesini istiyordum. Aksini iddia etse de ona karşı gelecektim.

"Avukat!" diye bağırdı adam. "Sana söylüyoruz!"

"Şekerli kokuları," dedim orkideyi görmezden gelerek. "Şekerli kokuları seviyor." Adam kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum ki çikolata kokusu belki de." Hayır, orkide olmazdı. O ölmeyecekti, idam edilmeyecekti.

Adamlar birbirine baktı şaşkınlıkla. "Peki ya yemek?"

"Ispanak," dedim. Sorduğumda Tugay cevap vermemişti, ben de kendi sevmediğim yemeği söylüyordum. "Ispanak yemeğini seviyor."

"Emin misin?"

"Adım kadar eminim."

İdama iki saat kala...

İki adam başımda dikiliyordu, ben ise ıspanak yemeği yapıyordum. Tıpkı babama hazırladığım gibi kendi ellerimle bir adamın, Tugay'ın son yemeğini hazırladım. Bu kez zehir yoktu, olamazdı. Onun için de olmamalıydı.

Fakat her şeye rağmen korkuyordum ve bu korku beni kahrediyordu.

İdam saati...

Krallık'ın giydirmeye çalıştığı o takımları değil, kanlar içinde yırtılmış kirli çiçekli elbiseyi giymiştim. Saçlarımı toplamamış açmıştım. Nasıl olmuştu da buna izin vermişlerdi bilmiyordum ama arabada giderken karşımdaki dört adam da sessizdi. Radyo bile açılmamıştı.

Arabanın ön aynasında kendimle karşılaştım. Günler sonra ilk kez kendimi görebiliyordum. Gözlerim yorgun, göz altlarım mordu ama sadece bu kadar da değildi. Beyaz lekeler çenemden sol yanağıma doğru tırmanmıştı, saçlarımdaki beyaz tutamlar artmıştı, boynum neredeyse tamamen bembeyaz lekelerle dolmuştu. Sadece göğüskafesimde

birikmeye başlayan o karlar artık yüzümdeydi ama bu kez kendime bakarken kaçmadım. Çünkü bugün kar da lapa lapa yağıyordu. Tıpkı Tugay'ın istediği gibi.

Gözlerimi camdan dışarıya çevirip duvardaki BL cümlelerini okumaya başladım. Her cümle bir direnişti. Ama bütün o cümlelerin arasında sadece bir cümle yine dikkatimi çekmişti.

"İki yüz kırk adım attığım o yolun sonunda beş dakika da olsa güneşi görmek isteyen bir mahkûmdum; şimdi ise sadece Eftalya çiçeğine mahkûm bir adamım."
TDÇ

Gülümsediğimde günler önceki o anımızı hatırladım. Altmış adımda yürüdüğü yolu, benim için iki yüz kırk adımda bitirmişti daha fazla vakit geçirmek için. Beş dakika güneşi görmek istemişti ama güneş tepemizdeyken bana bakmıştı.

Araç durmak üzereydi. İnsanlar artık o araçta benim olduğumu biliyordu, kimisi yuhalayarak kimisi de alkışlayarak beni karşılıyordu. "Kuralları biliyorsun," dedi adam araç tamamen durduğunda. "Bilmemen imkânsız, sürekli çevrende birileri idam ediliyor." Adam gülerek kelepçeleri açtı, bileklerim daha da aşınmıştı. "Bağırmak, ağlamak yasak; sonucunda..."

"Biliyorum," dedim lafını bölerek.

Adam umursamaz bir şekilde omuz silktiğinde büyük siyah minibüsün kapısı açıldı. Ölüm Timi'nden iki kişi bizi karşıladı, birinin Javier olduğunu gördüm. Bu da demek oluyordu ki henüz onların planı suya düşmemişti. Javier yüzüme ciddiyetle baktı, rol yapıyordu ama iyi olup olmadığımı anlamaya çalıştığına emindim.

Beni araçtan indirdiklerinde ilerideki insan kalabalığını gördüm ve daire şeklinde dizilmiş eli silahlı adamları. Meydanın tam ortasında bir idam sehpası vardı, bir urgan sallanıyordu. Hemen yanında zırhlı bir araç duruyordu. Meydanda, gökyüzünden karlar düşerken onu asacaklardı, planları buydu.

Sol tarafta BL'yi destekleyenler vardı, beni gördükleri anda adımı haykırmaya ve alkışlamaya başladılar. Sağ tarafta Krallık'ı destekleyenler duruyordu ve beni gördükleri anda küfretmeye başladılar. Adamlar iki yanıma geçip beni etten örülmüş güvenlik duvarından geçirdiler.

"Biz yanındayız Eftalya!" diye haykırdı bir kadın. "Sadece kalbinin sesini dinle!" Krallık'ın askerleri kadına saldırarak onu susturdu.

Kalbimden geçeni itiraf edemiyorum ki kendime...

Zırhlı aracın üzerine *Özgürlüğümüz* yazılmıştı sprey boyayla, sondaki *e* harfinin yazılmasına bile fırsat verilmemişti muhtemelen. Hemen yanında ise *teröristler* yazıyordu, buna izin vermişlerdi elbette.

Meydanın ortasına götürüldüğümde kalabalıkta tanıdık yüzler görmek umuduyla baktım ama gördüğüm sadece binaların tepelerindeki keskin nişancılar ve tepemizde dönüp duran üç helikopterdi. Bir din idamı getirmişlerdi yine, bir de hâkim vardı.

Başkan ve yardımcıları ise büyük camdan bir fanusun içinde korunaklı bir şekilde olanları izliyordu, çevrelerinde etten duvarlar vardı.

Güven duyabileceğim birilerini aradım. Sinan'ı, Ufuk'u, Defne'yi... Sadece Javier buradaydı fakat benimle göz teması kurduğu anda bile gözlerini kaçırıyordu. Marco'ya bakındım, o da yoktu. Yalnızdım.

İdam sehpasının hemen karşısına Krallık'ın önüne beni geçirdiler. Annemi aradım bir ümit, belki düşünceleri değişmiştir diye ama geçen günden sonra o da yoktu. O kadar çok küfür vardı ki bu kadar aşağılama kaldıramayacağım kadar ağırdı. Bir taş tam bana isabet ettiğinde acıyla inledim ve elim alnıma gitti, kanıyordu. Sinan olsa koşup gelirdi ama yoktu. Annem bile belki gelirdi. Gelir miydi? Çok yalnızdım.

Hâkim sözü devraldığında ve tokmağı vurduğunda Başkan dışında herkes ayaklandı. Tek tek Tugay'ın neden idam cezası aldığını anlattı, BL örgüt kurucusu olduğunu... Birçok kez sözü kesildi, insanlar bağırarak onu susturdu ama neyse ki son cümlesini söylediğinde onu çağırdı, Tugay'ı.

Müvekkilim Tugay Demir Çeviker'i.

Elim kalbime gittiğinde biliyordum, kalbimi sıkıştıran bu duyguyu biliyordum, beni mahveden bu duygunun adını biliyordum, seneler önce o barda tanıştığım adamı neden günlerce aradığımı biliyordum.

Şimdi tam zamanı, dedim kendi kendime. *Dile getir Eftalya Atalar. Kendine itiraf et, zor değil, neden korkuyorsun?*

Korktuğum kaybetmekti ve kaybedersem bu itirafla bir saniye bile yaşayamazdım.

Ona bir şey olursa yaşayamazdım, birbirimize verdiğimiz söz vardı.

Zırhlı aracın kapısı açıldığında ilk Tugay'ın inmesini bekliyordum ama ilk inen kişi Giray olmuştu. Üzerinde siyah mahkûm üniforması

vardı, bileklerinde ise kelepçeler. O indiği anda gürültüler arttı, tam sekiz adam onu çepeçevre sararak meydana getirdi. İskemlesini ona, ikizine ittireceklerdi.

Onun ardından zırhlı araçtan Tugay indiğinde gözleri direkt meydana döndü ve gürültüler öyle arttı ki hem alkışlar hem hakaretler birbirine karıştı. Onu yürütürlerken tek tek meydandaki herkese bakmaya çalıştı ve en sonunda beni idam sehpasının karşısında bulduğunda gülümsedi. İdam edilecekti ama bana yine de gülümsemişti, ben nasıl ona gülümsemezdim? Aynı şekilde karşılık verdiğimde hemen yanında yürüyen Marco'yu gördüm.

Su serp artık şu içine Eftalya, güven, inan. Ona hiçbir şey olmayacak.

Fakat öyle değildi. Karşınızda bir urganı gördüğünüzde ve günler önce babanız o urganın altında can verdiğinde bu hayatta hiçbir şeye güvenmiyordunuz. Güvenmiyordum ben de. Hiçbir şeye.

Tugay'ı idam sehpasına yürütürlerken dayanamayarak bir adım attım ama arkamdaki adam sertçe kolumu kavrayıp beni durdurdu.

Ayakları çıplaktı, üzerinde siyah mahkûm üniforması vardı, protez kolunu takmışlardı, siyah eldivenleri de ellerindeydi ama hem el hem ayak bileklerinde her zamankinden farklı olarak elektrikli teller vardı. İdam edilirken bile önlem olsun diye elektrikli kelepçelerle onu durdurmak ya da işkence çektirmek istiyorlardı, bilemiyordum, şu an hiçbir şey bilemiyordum. Ağızlık bile takmamışlardı, onu konuşturmamanın başka bir yolunu mu bulmuşlardı?

Yüzündeki o gülümseme bir an bile silinmezken iskemleye çıktı. Tam kâbusumdaki gibiydi. Öyle uzundu ki, o iskemle itilirse ayakları yere değebilir diye düşündüm ama kâbusumda değmediği gibi şu anda da değmezdi. Arkasındaki adam urganı boynuna geçirdi, ufacık bir hareketinde bile boğulabilirdi. Karşımdaydı ve boynuna bir ip dolanmıştı.

Gözleri başının tepesinde sallanan urgana kaydığında derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturup yeniden benimle göz göze geldi. En sevdiği koku değildi, olmayacaktı. Bunu yapmayacaktım.

Etrafı derin bir sessizlik kapladı. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Hâkim, "Mahkûm Tugay Demir Çeviker," dedi baskın bir sesle. Korkudan kulaklarım uğulduyordu, midem bulanıyordu. "Şu an pişmanlığını dile getirirsen Krallık seni affedecek. Fakat dile getirmezsen..."

Önündeki kâğıda baktı, ardından meydana. *Söyle,* dedim içimden hâkime. *İkizin itecek o iskemleyi de.* "İdam edileceksin ve altındaki iskemle avukatın Eftalya Atalar tarafından itilecek."

Kalabalıktan yüksek bir ses çıktığında donuk bakışlarım hızla hâkime döndü, ardından Giray'la göz göze geldik. Tugay bile buna hazırlıksız yakalanmıştı, yüzündeki gülümseme silikleşti.

"Hayır..." diye fısıldadığımda geriye doğru bir adım atmak istedim ama arkamdaki adam engelledi.

"Eftalya Atalar," dedi hâkim. "Yerinize geçin." Adil değildi, bir mahkûm bile değildim, kendi kurallarını koyuyorlardı, bunu yapamazdım. Orada duramazdım. "Eftalya Atalar!" diye bağırdı hâkim. "Yerinize geçin!"

Avazım çıktığı kadar bağırmakla ağlamak arasındaki o ince çizgideydim. Tam o esnada arkamdaki adam eğilip kulağıma, "Nida Çeviker ve Meryem Atalar'ın nerede olduğunu biliyoruz," dedi. Kalbim korkuyla attı. "Şah Mat. Örgütünüzdeki ajan yerlerini bize söyledi. Şimdi yerine geçmezsen tek tuşla o ev havaya uçacak."

"Yalan söylüyorsun," dedim ama aslında doğru söylediğine emindim çünkü ikisinin birlikte olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Bakışlarım Tugay'a döndüğünde gözlerim acıyla doldu, o ise her şeyden habersiz bana bakıyordu. Uğruna dünyayı bile karşısına alabileceği kardeşinin kaderi Krallık'ın dudaklarının arasındaydı. Uğruna dünyayı bile karşıma alacağım kardeşimin kaderi de onların dudaklarının arasındaydı.

Hâkim bir kez daha tokmağı vurduğunda farkında olmadan sarsak adımlarla Tugay'ın olduğu yere doğru yürümeye başladım ve yürüdükçe omuzlarımdaki yükler arttı. Sol tarafımdaki basın her hareketimi, her adımımı, yüzümdeki her mimiği görüntülüyordu. Onu uyarmaya fırsatım bile yoktu. Gözümden bir damla yaş aktı. Gücüm o iskemleyi itmeye yetmezdi, buna rağmen beni onun sağına geçirdiler. Soluna değil, sağına geçirdiler.

Tugay gözlerimin içine baktığında bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Bakışları hemen Marco'ya döndü. Marco silik bir şekilde sadece bir kez başını iki yana salladı. İşte tam o anda Tugay'ın yüzündeki gülümseme öyle keskin bir şekilde silindi ki fırtına öncesi sessizliğin bittiğini ve fırtınanın geldiğini hepimiz anladık.

Yaşıyorduk, işkence çekiyorduk, idam ediliyorduk, köle gibi çalıştırılıyorduk, susuyorduk, çığlık atıyorduk ama ne olursa olsun sesli ya da sessiz bir savaş veriyorduk çünkü seviyorduk.

Şaşırtıcıydı, sevgi bazen bir savaş meydanının ortasında size uğruyordu.

Yine iki seçeneğim vardı: Ya sevecektim ya ölecektim.

Durma itiraf et Eftalya, şu an tam zamanı. Belki de onun gözlerinin içine bakarken son kez itiraf edebileceksin kendine. Ona söylemen bile yasakken üstelik.

Birkaç saniyelik duraksamanın ardından sonunda, *Sevmeyi seçtim,* dedi iç sesim. Tugay'ın gözleri bana döndüğünde bakışlarımdan beni anlasın istedim. *Sevmeyi seçtim,* dedi iç sesim bir kez daha. *Seni seviyorum Tugay Demir Çeviker.*

O an sanki ruhum bile halimize ağlıyordu ve yanaklarımdan yaşlar döküldü bir haykırış gibi. İçten içe yalvarıyordum bakışlarımdan anlasın diye. Bu bir vedaysa bakışlarımdan onu sevdiğimi anlasın istedim.

Seni sevdiğimi söylemek bile şu an yasak Tugay Demir Çeviker ama ben bütün bu savaşın ortasında seni sevdim, seni sevmeyi seçtim. Sevdiğimi söylememin bile yasak olduğu bir adamı sevdim ben.

Ama en başından beri biliyordum: Onu sevmek, ölümü daima nefes gibi ensende hissetmekti. Ya sevecektim ya ölecektim. Ben hem sevmeyi hem de seve seve ölmeyi seçtim.

Tugay gözlerimin içine bakarken anlamış gibi, hem de en çok o anlamış gibi, "En büyük savaşların ortasında kurak topraklarda bile bazen çiçek açar," dedi. Günler önce sorduğum soruya cevap veriyordu. "Bombalar etki etmez, kökleri sımsıkı tutunur. Bir bakarsın renkler canlanır, güzel kokar her yer. Sen bu çiçeksin diyemem, biz bu çiçeği temsil ediyoruz diyebilirim. Özgürlüğümüze Sevgili Avukat. Özgürlüğümüze sevgilim."

Uzaktaki bir yerlerden bir patlama sesi duyuldu, ardından Tugay'ın burnundan kan gelmeye başladı. Tıpkı babamda olduğu gibi. Bu kez susamadım, acıyla haykırdığımda Tugay'ın bakışları benden ayrıldı. Gözleri tam karşısına odaklandı ve başı öne düştü.

22
FIRTINA

Avazı çıktığı kadar bağıran bir kadın vardı. O kadın bendim.

Nefes almakta bile zorlanan bir kadın vardı. O kadın bendim.

Kalbini durdurmak isteyen bir kadın vardı. O kadın da bendim.

Bunların hepsi bendim ama olmadığım bir şey vardı: kurtarıcı. Kalbimdeki insanları ne olursa olsun o idam ipinden kurtaramamıştım. Hiç o kadın olamamıştım.

Gördüğüm kâbus işte tam karşımdaydı, tek fark benim başımın tepesinde sallanan bir urgan olmamasıydı. Kollarımdan tuttular, beni çekmeye çalıştılar. Bağırmak, direniş demekti ama susamıyordum. Ağlamak, direniş demekti ama duramıyordum. Çığlık atıp kurtulmaya çalışmak, direniş demekti ama ben artık yaşadıklarıma boyun eğemiyordum.

Babam idam ipindeyken susmuştum ve o son sessizliğimdi, artık bunu başaramıyordum.

Gözlerim Tugay'ın kapalı gözlerinde, burnundan gelen kandaydı. Başı idam ipinin içinde önüne düşmüştü yenik gibi, omuzları düşüktü kaybetmiş gibi, sessizdi ölmüş gibi. Ağzımı kapatmaya çalıştılar ama engel oldum; kollarımdan sıkıca tutmaya devam ettiler, tekmeler savurmaya çalıştım. Tugay'ın yüzü sanki babamın yüzüne dönüştü, sanki orada babam vardı. Kanlar geliyordu burnundan, yemeğine koyduğum zehirle ölmüştü.

Düşündüm, kendimi sorguladım, emin olmak istedim. Tugay'a hazırladığım o son yemeğe zehir koyup koymadığımı düşündüm. Hayır, bunu yapmamıştım. Yapmamıştım, değil mi? Zehir yoktu ki, olamazdı, ufacık bir toz kalana kadar babama harcamıştım.

Yapmamıştım, değil mi?

"Ben yapmadım," diye haykırmaya başladığımda gözlerim vücuduna ve oradan da ellerine kaydı. Tam o esnada sol elinde, eldivenin üzerinde, yüzükparmağında ters dönmüş o yüzüğü gördüm.

Babamın yüzüğündendi. Babam, ona o yüzüğü veren genç adamda da aynısı olduğunu söylemişti. Ve o yüzük Tugay'ın parmağındaydı.

Bunu nasıl fark etmezlerdi? O kendini öldürmüştü, o zehirle kendini öldürmüştü. Bir kez daha birini o idam ipinde kaybetmiştim.

"Neyi bekliyoruz?" diye haykıran bir ses işittim. Krallık yanlılarının olduğu taraftan yükselen bu sesin sahibine bakmaya dermanım bile yoktu ama öyle gür bir sesti ki bütün sesleri bastırabiliyordu. "İskemleyi itsin hemen avukatı!"

"Evet!" dedi başka biri. "İskemleyi itsin! İdamı gerçekleşsin! Tugay Demir Çeviker artık ölsün!"

Gözyaşları içinde kalabalığa döndüğümde bulunduğumuz yerin yakınında başka bir bomba daha patladı. BL örgütü olabilirdi, Ölüm Timi ya da sıradan bir grup insan; şehir savaş altındaydı. O an bombaların sesinden bile kimse kaçmadı. Herkes Tugay'ın ölümünü büyük bir heyecanla bekliyordu. Bir tiyatroda kendimi başrol hissetmeme neden olan alkışlar kulaklarımı dolduruyordu. Tugay karşımda can verirken iskemleyi itmemi söylüyorlardı.

Vicdan insanın hesaba bile katamadığı kalbinin mahkemesi demekti; insanlar vicdanlarını dinlemediğinde kalplerindeki o mahkemeden yenik çıkarlardı. Ve buradaki insanların yarısı kalplerindeki mahkemeden yenik ayrılacaktı.

Başımı iki yana sallarken arkamdaki adamın söylediklerini hatırladım: Nida ve Meryem'in yerini biliyorlardı. Bir kâbus gibiydi ama blöf yapmadıkları ikisinin birlikte olduğunu bilmelerinden belliydi. Onların yerini bilen üç kişi vardı: *Giray, ben ve Tugay.* Başka kimse bilmezken onlara ulaşamazlardı. Ve bu iskemleyi itmezsem bunun bedelini iki çocuk canıyla ödeyecekti.

Yeniden bağırdığımda ellerim karnımı buldu, sanki kocaman bir taş vardı kalbimin üzerinde, midemde, bacaklarımda. Ayakta durmakta bile zorlanırken kalabalığın önünde duran Giray'a baktım. Bakışları Tugay'dan ayrılıyordu, gözleri dolmuş, çenesi ise kilitlenmişti. Başımı iki yana sallarken gözleri bana döndü. Bakışlarından onu da aynı şeyle tehdit ettiklerini anladım.

"İtsin!" diye haykırdı insanlar yeniden. "Neyi bekliyoruz? Son verin şuna! Ölmeli!"

Kameralar üzerimdeydi, flaşlar patlıyordu. Bütün halk ve belki de dünya basını bizi izliyordu. Artık onun avukatı değildim, o öpücükten sonra buna son verilmişti. Avukatı olmamın sonlandırılması hayatının sona ermesiyle aynı anda gerçekleşmişti. Bütün o hayaller, düşündüklerimiz, planlarımız, hepsi toz bulutu olup uçmuştu.

Gökyüzü buradaydı, lapa lapa kar yağıyordu ama hayallere uzandığımda ulaşamıyordum çünkü Tugay artık benimle değildi.

"Bir idamı bile beceremiyorsunuz!" Bu tanıdık sesle bakışlarım yeniden Krallık yanlısı olanların tarafına döndü. Ufuk'u gördüm, Krallık tarafındaydı, gözlerinde öfke, nefret ve kin vardı. "Tugay Demir Çeviker de Adnan Atalar gibi kendi istediği için ölüyor! İtibarınız yerle bir oldu!"

Bu cümlelerin ardından bu kez Ufuk'u alkışlayan sesler yükseldi. Neler olduğunu anlamaya beynim yetmezken hemen önüne geçen Marco'yla bakışlarımız kesişti. Çenesi sımsıkıydı, bakışları hiç görmediğim kadar hüzünlüydü.

"İskemleyi itsin!" denildi diğer taraftan.

"Hayır!" dedi Ufuk bu kez. "İdam olmaz bu o zaman!"

İki taraf birbiriyle savaşırken BL yanlıları taşlarla Krallık yanlıları tarafını hedef almaya başladı. Tam o esnada yüzümde patlayan flaşlar, kameraların çekim açısı tamamen kapatıldı. Gözlerim Başkan'ın olduğu yöne döndüğünde kurşun geçirmez fanusun içinde karmaşıklık olduğunu gördüm.

Can verecekti, kendi savaşlarının ortasında Tugay tam da şu an can verecekti. Yeniden ona atılmak için hamle yaptığımda arkamdaki adam kolumu öyle sıkı tuttu ki can acısıyla bağırdım bu kez. Hemen birkaç metre ötemdeydi ama onu kurtaramıyordum bile.

Arkamdaki adam Başkan'a dönüp, "Efendim!" diye bağırdı beni tutmakta zorlanırken. "Ne yapmamızı emredersiniz?"

İskemleyi itmemi isterlerse itebilecek miydim? Bunu nasıl yapacaktım? O karşımda ölse bile bunu nasıl gerçekleştirecektim? Bunu yapmak da ona ihanet etmek olmaz mıydı? Tugay'ın bu hayatta affetmeyeceği tek şey ihanetti, bunu gözlerinden, hareketlerinden, cümlelerinden anlamıştım. O beni öldükten sonra bile affetmezse...

İskemleyi itecektim.

İskemleyi itecektim ve sonra kendimi öldürecektim, tam burada meydanın ortasında kendimi öldürecektim. Marco'nun belinde bıçak olduğunu biliyordum, arkamdaki adamın belinde de silah vardı. Kendimi öldürmesem bile idam edilmek için her yolu deneyecektim, canıma kıyacaktım. Bu ona verdiğim sözden çok daha fazlasıydı.

Ortalık gitgide kızışıyordu. Bir taş bana denk gelecekken Marco önüme geçip engelledi. Ama taşlar canımı yakamazdı, bunu bilmiyordu, anlamıyordu.

Tam o esnada Başkan'ın olduğu taraftan, "Sağlık görevlileri!" diye ses duyuldu. "Sağlık görevlileri mahkûma baksın! Kendi rızasıyla ölmeyecek!"

Ufuk alkışlamaya başladı. Gözlerimiz bir kez daha kesiştiğinde yüzünde silik bir tebessümle izlediğini gördüm ve ne yapmaya çalıştığı anladım. Hem beni kurtarmıştı iskemleyi itmekten hem de hâlâ yaşama şansı varsa bunu Tugay'a sunmuştu kendi çapında başlattığı direnişle. Krallık'ın Adnan Atalar'ı idam ettirememesi yeterince itibarlarının zedelenmesine neden olmuştu, bu bir kez daha olmamalıydı.

Delirmiş gibi etrafıma bakarken iki sağlık çalışanı kalabalığı yararak meydana girdi. Bir tanesi tam önünde duran beni itti, idam sehpasına çıkıp Tugay'ın başını kaldırdı. Nabzına baktığında dudaklarını birbirine bastırdı hayal kırıklığıyla. Ölmüş müydü? Diğer sağlık çalışanı bileğini tuttu ve kalbini dinlemeye başladığında bir silah sesi geldi. Marco gökyüzüne sıkmıştı. Etraf sessizleşti çünkü Ölüm Timi'nin bütün askerleri silahlarını kalabalığa doğru tutmuştu. Hem BL destekleyenlere hem Krallık yanlılarına.

Nefes sesimi duyuyordum ve acıdan iç çekişimi. Herkes bunları duyuyormuş gibi hissetmemin nedeni neydi bilmiyordum ama sağlık çalışanı Tugay'ın kalbini dinlerken benim kalbim de sanki onunla beraber atıyordu, sanki benim kalbim de onunla beraber duruyordu.

Sağlık çalışanları birbirine baktı. Lanet olsun, artık bir şey demeleri gerekiyordu! Ama susmaya devam ettiler. Bu kez avazı çıktığı kadar bağırıp öne atılan bendim. Tugay'ın sol elini kavrayıp hızla yüzüğünü aldığımda beni tutmakta zorlandılar çünkü şaşırmışlardı.

Orta yaşlı sağlık çalışanı Başkan'ın olduğu tarafa döndü, korkudan gözleri kocaman olmuştu. "Efendim," dedi kısık bir sesle. Ben bile zor duyuyordum ya da kulaklarım uğulduyor diye onu duymakta zorlanıyordum. "Yaşıyor!" Dudaklarım aralandığında bir kez daha ona ilerlemek için hamle yaptım ama arkamdaki adam sertçe sırtıma vurduğunda acıyla dizlerimin üzerine çöktüm. Tam o esnada Giray ve Marco bir adım atmak için hamle yaptı. "Fakat fazla zamanı yok, kalp krizi geçiriyor olmalı!"

Hayır, vardı; onun kısıtlı zamanlarda bile daima zamanı olurdu. Olmalıydı. Tugay'ın zamanı olmalıydı.

Düşünmem gerekiyordu. Zehir hemen öldürürdü ama Tugay kalp krizi geçiriyordu. Bu bir plan olmalıydı. Peki Giray ve Marco'nun yüzündeki o çaresizliğin nedeni neydi?

"Efendim," dedi sağlık çalışanı Başkan'a yeniden. "Ne yapmamızı emredersiniz?"

Çöktüğüm yerden kalkmak istediğimde Başkan'ın bakışları bana döndü; sadece birkaç saniye bakıştık. Bu bir saniyelik bakışmada her duygu geçti, her kötü duygu oradaydı. Bana bakarak yanındaki yardımcısının kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Yardımcı ise kafasını sallayıp elini kulağındaki kulaklığa bastırıp bir şeyler söyledi.

Neler olduğunu anlayamadım birkaç saniye. Adamlar ayağa kalkmama bile fırsat vermeden beni kollarımdan tutup yerde sürüklemeye ve Tugay'ın olduğu yerden uzaklaştırmaya başladıklarında son gücümle, "Tugay Demir Çeviker ölmeyecek!" diye bağırdım. Bu haykırışımla BL yanlıları yeniden hareketlendi, alkışlar ve taşlar yeniden ortaya çıktı. Çırpındım, sürüklenirken ona bir kez daha uzanmak istedim. O sırada tepedeki helikopterlerden yüksek bir ses geldi ve meydanın ortasına bir sis bombası düştü.

"Siktir," dedi arkamdaki adam. "Sis bombası emrini kim verdi?"

Sis meydanı tamamen kaplamadan önce Giray'ın gözlerini kısıp bana baktığını gördüm. Ardından çevik bir hareketle dirseğini arkasındaki adama geçirdi. Diğer adamlar onu durdurmak istedi ama Ölüm Timi'nden birkaç kişi Giray'ın arkasındaki adamlardan birinin boynunu kesti. Marco da diğer adamı vurdu. Ölüm Timi bu kez tarafını tamamen belli etmişti.

Gözyaşlarıyla kahkaham birbirine karışırken bilincim tamamen kapandı. Enseme yediğim sert darbe yüzünden miydi yoksa artık ruhum kaldıramadığı için miydi, bilmiyordum. Tek bildiğim Tugay'ın parmağından aldığım o yüzüğü sol yüzükparmağıma taktığımdı.

Özgürlük için kurduğum bütün hayaller, cehennem ateşinden daha fazla yakmaya başladı. O mektupta yazmıştım; dans edecektik, lunaparka gidecektik, sinemaya belki de. Kahkahalar içinde yazdığım o mektubun hayallerimin son damlası olduğunu nereden bilebilirdim? Bizim özgürlüğümüzde ışık yoktu, bizim özgürlüğümüz geceydi; bizim özgürlüğümüzde güneş doğsa bile güneşi hissedemezdik.

İnsan en özgür anında bile kendini mahkûm gibi hissedebilirdi ve ben tam da bunu yaşıyordum.

Yüzüme sert bir tokat indirildi, bu altıncı tokattı. Durmaksızın sol tarafıma vurmalarının nedeni daima sol tarafı seçmem miydi? Bir tokat daha indi yüzüme, sonra ensemdeki saçlardan kavrayıp çektiler.

"Örgütün yeri nerede söyleyecek misin yoksa anladığın dilden mi konuşalım avukat Eftalya Atalar?"

Terk edilmiş bir binanın içinde olduğumu eski beton merdivenlerden, kavlamış duvarlardan, kapısız girişinden anlayabiliyordum. Dışarıda tıpkı Tugay'ın istediği gibi lapa lapa kar yağıyordu, neredeyse diz boyunda kar yeryüzündeydi. Kelepçe yoktu, bir mahkûm gibi beni sandalyeye bağlamışlardı. Avukat olarak inandığım o yasalar aramızda değildi. Bu kez diğerlerinden çok daha farklıydı. O meydandan kaçırılmıştım çünkü *beni yok etmek istiyorlardı.*

Yeni Başkan Yardımcısı karşımdaki sandalyeye oturdu. Hemen arkasında eski bir televizyon vardı, haber kanalları bangır bangır bizim görüntülerimizi döndürüyordu. Onun arkasında ise tam sekiz adam beni taramak için bekliyordu. Hepsinin elindeki silahlar bana dönüktü.

"Konuşmayacak mısın Avukat Eftalya Atalar?" diye sordu adam bir kez daha. "Kerem Karaman'ı senin öldürdüğünü biliyoruz." Gözlerim yeniden televizyona kaydı, alt başlıkta Tugay Demir Çeviker'in yoğun bakımda olduğu yazıyordu. Soğuk bir rüzgâr vücuduma çarptığında gülümseyerek yardımcıya baktım.

"Dışarıda harika kar yağıyor," diye mırıldandım, ardından bir kez daha ağzımdaki kanı tükürdüm. "Ve ne yazık ki ben şu an sizinle burada vakit öldürüyorum."

Yardımcı dişlerini sıktı. Sandalyeden kalkmadan saçımın tepesinden tutup başımı kendine doğru çekti ve kulağıma, "Adımı ezberle. Köksal Deniz. Bu zamana kadar tanıdığın hiçbir adama benzemiyorum," diye fısıldadı. "Şimdi ya konuşursun ya da o sevgilin gibi sol koluna veda edersin." Yutkunurken sandalyeyi kavrayan parmaklarım sıkılaştı. "Örgütün yeri nerede?"

Gözlerimi yavaşça ona çevirirken içimdeki korkuyu ona yansıtmamaya çalışıyordum. Kolumu mu keseceklerdi? Uyuşturmadan mı keseceklerdi? Buna hazır değildim ama yine de gülümsedim mavi gözleri ölümü anımsatan adama. "Köksal Deniz," diye fısıldadım. "En son adını unutmamam gerektiğini söyleyen adam kalbinden bıçaklanarak öldürüldü, bil diye söylüyorum."

Köksal dişlerini sıktı ve sertçe başımı arkaya iterken büyük bir nefretle bana baktı. "Kazanacağınızı düşünüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu aşağılayarak. "Ne olacağını sanıyorsun?" Hiddetle kalktığında sandalye yere düştü. "Krallık'ı devirebileceğinizi mi? Bugün devriliriz, yarın yeniden doğarız. Bizi bitirmek imkânsız ama sizin için aynı şey geçerli değil." Öne doğru bir adım atıp çenemi kavradı sertçe.

"Örgütün tasmasını tutan adam öldükten sonra örgüt mü kalır Eftalya Atalar?" diye sordu Tugay'ı kastederek. "Bil diye söylüyorum, doktorlar yaşaması mucize diyormuş."

Yüzümdeki gülümsemede eksilme bile olmadı. "Şu an her cümlemi kayıt altına aldığınızı biliyorum," dedim mırıldanarak. "O halde beni dinleyen herkese şunu söylemek isterim: Tugay Demir Çeviker ölmeyecek ve biz... kazanacağız." Gözlerimi kıstım. "Onun zekâsını hiçbiriniz alt edemezsiniz."

"İntihar bir zekâ örneği değildir," dedi Köksal.

"Kumar da bir çeşit intihar türüdür," diyerek karşı çıktım. "Ya kazanırsın ya kaybedersin ve Tugay Demir Çeviker *daima kazanır*."

"Onun köpeği gibi konuşuyorsun."

Gülmeye başladım. "Bir köpek olmaktan gocunmam lakin sen de başka bir köpeğin kokusunu alan yavru bir köpek gibi çevremde dönmekten vazgeç." Köksal'ın dudakları aralandı. "Saatlerce işkenceler edin, kolumu kesin, dilimi, hatta bacaklarımı. Tugay Demir Çeviker'e ve BL örgütüne bağlıyım. Bu beni bir suçlu değil, gururlu bir kadın yapar. Unutmayın, ben Adnan Atalar'ın kızıyım. Ama beni onun gibi yargılayamayacaksınız, mahkûmunuz olmayacağım."

Köksal baştan aşağı beni süzdü; yırtılan elbiseme, saçlarıma, gözlerime baktı. Bakışları iğrenç bir hal almaya başladığında tiksiniyormuş gibi nefes verdim. Dudağım ve kaşım patlamıştı, elim kolum bağlıydı ama pekâlâ hâlâ nefes alabiliyordum.

Köksal gülümsedi. "Kerem, çok yakın bir arkadaşımdı Eftalya." Umurumda bile değildi. "Fakat arkadaşı olarak söylemem gerekir ki aptaldı. Fevriydi, sinirliydi. Ben öyle değilim, senin canını nasıl yakacağımı bilirim." Sağ elini kaldırdığında arkasındaki adamlardan biri ona doğru yürüdü ve elinde tuttuğu kâğıdı Köksal'ın avcuna bıraktı. "Şimdi sana Adnan'ın yazıp da ulaştıramadığı mektuplardan birini okumamı ister misin Küçük Hanım? Eminim bunu da istiyorsundur."

Haklıydı, Kerem aptaldı ve Köksal bir insanı nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktığımda artık rol olsun diye bile gülümseyemediğimi fark ettim. Köksal dörde katlanmış mektubu gözlerimin içine bakarak açtığında yutkundum. Kâğıdı bana çevirdi. Evet, babamın el yazısıydı, imzasına kadar.

"*Canım kızım,*" diye okumaya başladı Köksal ciddiyetle ama dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "*Bu sana yazdığım yedinci*

mektubum. Yanıma geldiğinde mektuplardan hiç söz etmiyorsun, sana ulaşmadıklarına neredeyse eminim ama seni üzmemek için söylemek istemiyorum." Derin bir nefes aldığında üzülüyormuş gibi dudaklarını büktü. "*Burada geçirdiğim yüz altmış beşinci günüm. Yemeklerin tadı seninkiler gibi değil, anneninkiler gibi de değil elbette. Hayır, annenden bahsettiğim için bana öfkelenme. Onu hâlâ sevmem kalbimle bir zorum olduğunu gösteriyor, biliyorum ama ondan vazgeçemiyorum. Aşk kalbe bir kez uğrar ve ben annene âşık oldum, bir daha da unutamadım.*"

Gözlerim acıyla doldu. "Bunlar," dedim sesim titrerken. "Benim için önemli değil. Hiç değil." Ama ağlıyordum ve bunu gizleyemiyordum.

"Devam etmemi ister misin yoksa konuşacak mısın?" diye sordu Köksal. Sustum. O peynirli makarnadan sonra başka bir işkenceye daha boyun eğdim. Köksal derin bir nefes verip devam etti.

"*Buraya ilk geldiğimde eninde sonunda özgür kalacağımı düşünüyordum canım Eftal'im ama artık eminim, özgürlük bana çok uzak. Bir gün öleceğim, öldürecekler beni. Umuyorum ki o gün gözyaşların benim karşımdayken akmaz çünkü benim kızım, benim yetiştirdiğim kızım gözyaşlarıyla başkalarını mutlu edemez. Gururlu dur, dik tut omuzlarını.*"

Yanağımdan yaşlar süzülürken başımı iki yana salladım. "*Ağlayacaksan da en güvendiğin insanın yanında ağla. Bırak gözyaşlarını o görsün, onlar görsün.*" O gün ağlamamıştım ve bu babamı gülümsetmişti. Belki de mektubu okuduğumu düşünmüştü. "*Sana çiçeklerin ölümsüz olduğunu, ölseler bile yeniden canlanabileceklerini, onları öldürebilecek tek gücün ateş olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyorsun değil mi? Ben bir çiçek değilim Eftal ama senin için çiçek olabilirim. Ölürsem bir gün şayet, senin göğsünde yeniden doğarım, o lekelerinin üzerinde çiçekler açar, kalbinin atışı beni sular. Kalbinin atışı durduğunda ben yanarım, gerçek bir ölüm olur. İşte tam bu yüzden yaşa, yaşa ki benim ruhum da seninle devam etsin. Seni daima seven, sevecek olan ve geleceğin için savaş veren baban, Adnan Atalar.*"

Bu mektubu okumuşum gibi babamın yanmasına izin vermemiştim; nefes almıyordu ama bir mezarın içindeydi.

Yutkunduğumda yanağımdan akan yaşı omzumla sildim, çenemi kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim. "Teşekkür ederim," dedim titreyen bir sesle. Gülümsedim, bu kez içtendi. "Bu bir cezadan çok ödül gibiydi, bana gücümü hatırlattı."

"Öyle mi?" dedi Köksal elini kaldırıp ikinci mektubu isterken. Bitmemişti, bitmeyecekti. İkinci mektup da onun avcuna bırakıldığında Köksal mektubu açıp içindeki cümlelerde gözlerini gezdirdi. "Ah," dedi. "Burası çok dikkat çekici görünüyor. Dinlemek ister misin?" Başımı silik bir şekilde iki yana salladım ama elbette devam etti.

"*Eftal'im, duyduğuma göre davama bakması için Hâkim Ali'yi görevlendirmişler fakat kendisi bir suikasta kurban gitmiş.*" Köksal gözlerini imalı imalı bana çevirdiğinde düz gözlerle ona baktım. Sonraki cümleleri yüzüme bakarak tane tane söyledi. "*Eftalya...*" Sanki babamın sesi kulaklarımdaydı. "*Hâkim Ali, sizin vurulmanız için emir veren kişiydi. Meryem'in hayatına engelli bir şekilde devam etmesinin nedeni o adam.*"

Seneler önce babam hakkında çok fazla bilgisi olduğu için öldürdüğüm, yirmi dört yaşında ilk cinayetimi işlememe sebep olan o adam bizi öldürmek isteyen, Meryem'le benim üzerime biz daha çocukken kurşun yağdıran adamla aynı kişiydi. Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Bu kadarının kader olmasına mı yoksa içime su serpilmesinden mi bilinmez, gülmeye başladım.

O kadar güldüm ki Köksal duraksadı. "Biri..." dedim gülmeye devam ederken. "Meryem'in intikamını almış âdeta. Hâkim Ali'yi öldüren kişinin ellerine sağlık."

İtiraf gibiydi, ikimiz de biliyor ama dile getirmiyorduk. Köksal yeniden mektuba döndüğünde gözlerini kıstı. Yüzünde şeytani bir gülümseme oluştuğunda ise, "*Tugay Demir,*" dedi üstüne basa basa. Babam mı söylüyordu yoksa Köksal mı, anlayamadım ama gözleri cümleleri takip ederken mektupta yazanları okuduğunu anladım. "*Bu ismi unutma, sana onun hakkında anlatacaklarım var ama şu an değil. Tek bilmen gereken onun güvenilir biri olduğu.*" Devamını sessizce okudu, kaşları havalandı, dudakları aralandı. Şaşkınlığını benden gizleyemedi. "Kerem öyle aptaldı ki..." dedi Köksal. "Bu mektuplara bile dikkat etmemiş, içler acısı."

"Korkaksınız," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hep korkaktınız. O mektupları bana ulaştırmak istemeyecek kadar üstelik."

Köksal beni duymazdan gelerek, "Bak burası çok çarpıcı," dedi acımasız bir sesle. "*Eftal'im, benim güzeller güzeli kızım, Meryem sana emanet. Her parçasıyla. Sizin için dünyayı karşıma aldığım gibi sen de onun için dünyayı karşına al çünkü o bu dünyanın en masum tarafı.*" Mektuptan bakışlarını ayırdı, asıl olana gelmiş gibi göz kırptı.

"Ne içler acısı değil mi Eftalya? Meryem'in yerini biliyor olmamız yani. Üstelik yanında Tugay'ın kardeşi de var."

Gülümsemeye devam ettim ama yangın bütün vücudumu sarmıştı. "Yalan söylüyorsunuz," dedim bir savunma olarak. "Onun yerini bilme imkânınız yok." Etrafıma baktığımda ellerimi bağlandığım yerden kurtarmaya çalıştım. "Bütün o mektuplar, işkenceler... Amacınız ne?" Bağırmaya başladım. "Beni bırakın! Bu şekilde tutamazsınız!"

Köksal gözlerini kıstı, sandalyesini bana doğru biraz daha çekti. "Şimdi," dedi Köksal, ardından kapının önünde araçların durduğunu fark ettim. Birkaç dakika sonra Başkan'ın, yanında koruma ordusuyla içeriye girdiğini gördüm. Hepsi son derece korumalı kıyafetlerle içeriye daldıklarında göğüskafesimi sıkıştıran korku, hareketlenmeme neden oldu. "Dürüstçe konuşma zamanı, öyle değil mi? Bütün bunların neden sana söylendiğini öğrenme zamanı."

Başkan tam karşımda durduğunda dikkatle ona baktım. Çenesini kaldırdığında zafer kazanmış bir adam gibi görünüyordu. "Artık açıkça konuşalım Eftalya Atalar," dedi Başkan otoriter bir sesle. "Seni buradan kurtarabilecek bir kişi bile yok."

Sustum fakat artık suskunluğum da canımı yakmaya başlamıştı. Başkan başıyla işaret verdiğinde Köksal cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı, ardından ekran bana döndüğünde kendimi gördüm. Karşımdaki, köşeye sıkıştığımın açık bir resmiydi. Kalbimdeki korku büyürken sonsuza dek bağlandığım yere mahkûm olduğumu hissettim.

Hâkim Ali'yi öldürdüğüm görüntüler Başkan'ın elindeydi. Çekiyordum silahı, gözümü bile kırpmadan o adamı öldürüyordum. Artık öylesine bir avukat değil, gerçek bir mahkûmdum, gerçek bir suçluydum. Video durduğunda Hâkim Ali'nin ölü yüzüyle bakıştım. Benim bu yola çıkmama neden olan, Tugay'ın çiçeklerle bana gönderdiği tehdit artık Krallık'ın elindeydi.

"Bu seni tam anlamıyla suçlu yapar, öyle değil mi?" diye sordu Başkan. "Üstelik kanıtlı." Hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim; sırtımda büyük bir hançer hissettiğimde bunu yapanın kim olduğunu tahmin etmekte bile zorlanıyordum. Bir ajan vardı örgütün içinde ve gerçek bir planı ortaya döküyordu. Bugüne dek hiçbir şey yapmamış, zamanını beklemişti.

"Sadece bu kadar da değil," dedi Köksal ama gözlerimi telefondan ayıramıyordum. "Sana babanın cümlelerini okudum, Tugay Demir'den söz ettim çünkü büyük resme bakınca her şeyi görebiliyoruz."

Buradan kurtuluşum yoktu. Ya öldüreceklerdi beni ya da hapishanenin bir köşesinde ölmemi bekleyeceklerdi. Avukat Eftalya Atalar bir katildi ve bunun kanıtı ellerindeydi.

"Benden istediğiniz cevapları alamayacaksınız," dediğimde çenemi dik tutmaya çalışıyordum ama o hücrede sadece birkaç gün geçirmeme rağmen delirecek gibi olmuştum. Mahkûmlara işkence ediyorlardı ve beni hemen öldürmeyeceklerini, türlü işkencelerle yaşatmaya devam edeceklerini biliyordum. Babama yaptıkları gibi, Tugay'a yaptıkları gibi. "Korkmuyorum," dedim ancak aslında delicesine korkuyordum.

"Emin misin?" dedi Başkan kollarını önünde bağlayarak. "Peki ya sana aslında kim olduğunu bildiğimizi söylesek."

"Ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sen," dedi Başkan ve birkaç adım atarak tam karşıma geçti. "BL örgütünün asıl kurucususun."

Ne? Neler oluyordu?

Köksal telefonu kendine çevirip birkaç tuşa daha bastı ve ekran yeniden bana döndüğünde Hâkim Ali'yi öldürdükten sonra yaptığım konuşmanın görüntülerini gördüm. Elimde BL mendilini tutuyordum. BL ilk bana ulaşmıştı, bu harfler ilk benim ellerimde görülmüştü.

"Tugay Demir," dedi Başkan, ben telefona bakarken. "Sadece senin adamındı, öyle değil mi?" Kusacakmış gibi hissediyordum. "Baban ve sen, muhteşem bir yol izlediniz."

Başkan'ın adamlarından biri televizyona ses verdiğinde donuk bakışlarım onlardan ayrılıp televizyonla buluştu. Alt başlık kocaman yazılmıştı fakat benim yaşadıklarımdan sonra bir cümle oldukça küçüktü; hiçbir cümle bizi tanımlayamaz gibi geliyordu.

BL ÖRGÜTÜNÜN KURUCUSUNUN ASLINDA EFTALYA ATALAR OLDUĞU AÇIĞA ÇIKTI!

Spiker konuşmaya başladı, Hâkim Ali'yi benim öldürdüğümü söyledi. Ve asıl kurucu olduğumu kanıtlandığını, *BL örgütünün bunu ifşa ettiğini. "Tugay Demir sadece ve sadece Eftalya Atalar'ın maşasıydı. Eftalya Atalar ise Adnan Atalar ile hazırladığı hain tuzaklarını adım adım ilerletti."* Benimle dalga geçiyor olmalılardı, bunun başka bir açıklaması olamazdı ama öyle ciddilerdi ve öyle inanmışlardı ki kendimi sorgulamak zorunda kaldım.

En başından beri çizilen bütün yollar benim BL kurucusu olduğumu gösteriyordu, öyle olmasa bile ağzımı açıp hiçbir şey söyleyemezdim. Şu an ne söylersem söyleyeyim, bir başkasına zarar verirdi.

"Tugay," dedim sadece. "Benim maşamdı, öyle mi?"

"Bütün bunları nereden bildiğimizi sormayacak mısın Eftalya Atalar?" diye sordu Başkan. *Ajan söyledi*, dedi iç sesim. Örgütte biri vardı, beni suçlu çıkarmak için uğraşıyordu ve istediğine ulaşmıştı. Tugay'ın bütün suçunu da bana devretmişti. Peki neden böyle bir şey yapmıştı? Neden Tugay'ın temize çıkmasını istemişti? "Sormayacak mısın Eftalya Atalar?" diye sordu Başkan yeniden.

"Size," dedim dişlerimi sıkarak. "Hiçbir şey sormayacağım."

Başkan gülümsedi, soğuk bir gülümsemeydi. "Tugay Demir," dedi. Onun adını duyduğum anda kalbim hem korkuyla hem de endişeyle attı. "Bütün bunları o söyledi özgürlüğü karşılığında." Hayır, bu olamazdı. Yalan söylüyorlardı, beni köşeye sıkıştırıyorlardı. "Ve kanıt istiyorsan Tugay Demir'in *babasını*, yani Hâkim Ali'yi öldürmüş olmandan daha büyük bir kanıt yok bizim için."

Kimin babası? Ne?

Kalbim sanki durdu, gözlerim kocaman açıldı. Köksal telefonundan başka bir tuşa bastıktan sonra yeniden bana çevirdi. Hâkim Ali karşımdaydı, gençti ve kucağında ikizleri tutuyordu. Köksal ekranı kaydırdı, kaydırdığı kısımda Tugay'ın en başında dikkatimi çeken ama sorduğumda cevabını tam alamadığım silinen soyağacını gördüm: babası *Ali Arıkan* ve annesi *Yeşim Çeviker*. Tugay annesinin soyadını almıştı, soyağacını sildirmişti ama orada, Başkan Yardımcısı'nın ellerinde soyağacı vardı ve babası, benim öldürdüğüm Hâkim Ali'ydi.

Vardı bir nedeni ve bu öyle bir nedendi ki kural dinlemezdi.

Öyle bir labirentin içindeydim ki ne tarafa gitmem gerektiğini bilmiyordum. Ellerindeki bütün kanıtlar ben konuşmadığım sürece BL örgütü kurucusunun ben olduğumu gösteriyordu. Elimde duran o mendil, Tugay'ın öldürdüğüm babası, o aile fotoğrafı, direnişim, cümlelerim... İlmek ilmek örülmüş bir kazak gibiydi her şey ama o kazağı giyen kişi ben olmuştum.

Bu bir oyun muydu? Tugay bunu yapmazdı, bana yapmazdı. Benim tanıdığım Tugay beni sırtımdan bıçaklamazdı. Evet, Tugay özgürlük için her şeyi feda edebilirdi ama beni eder miydi? Etmezdi. Kendi içimde onu defalarca aklardım, aklarken de ondan binlerce kez özür dilerdim fakat bana nedenler verilmeliydi; varsa bir nedeni, gerçek bir neden verilmeliydi.

Babam ona güvenmemi söylemişti. Krallık'a göre babamla kurduğumuz planımızın bir parçasıydı Tugay ama babama göre güvenmem

gereken kişi de oydu. Birbirlerini tanıdıklarından artık emindim ama bu tanışıklığın altında yatanın güven olması beni bozguna uğratmıştı.

Özgürlüğü karşılığında bütün suçu bana yıkan Tugay Demir Çeviker.

Hayır yapmazdı, bir oyun dönüyor olmalıydı. Önümde iki seçenek vardı: Ya güvenecektim ya da kendi yolumu çizecektim. Güvenen tarafım bütün bunların ajanın bir oyunu olduğunu söylüyordu ama ajan neden bütün suçu üzerime atmak istemişti? En başında o mendili elime veren Giray'dı, o zamanlar içlerinde bir ajan olamazdı.

Hayır, Tugay olamazdı, bunu bana yapmazdı. Hâkim Ali onun babasıydı; Meryem'i bu hale getiren, Yeşim Çeviker'i öldüren adam onun babasıydı ve onu ellerimle öldürmüştüm. Planın bir parçası mıydı bu da?

Dağıldığımı hissettim, karşımdaki yüzler de dağılışıma anbean şahitti. Özgürlük için, sadece özgürlük için beni sırtımdan bıçaklamış olamazdı değil mi? Burada geçirdiğim onca saatten sonra mantıklı bile düşünemiyordum.

Düşünemiyordum! Yetişemiyordum! Hâkim Ali'yi kimin öldürdüğünü söylemediği için Tugay sol kolundan olmuştu ama zaten o adamın geberip gitmesi Tugay için bir ödül gibiydi. Fakat itiraf edecek olsa tam da o zaman yapmaz mıydı? O gün itiraf etmez miydi? Neden şimdi yapmıştı?

Her şey bir yana Tugay, Krallık'ın karşısında küçük bir duruma düşmemek için bile benden vazgeçmezdi.

Sadece bir anlığına Hâkim Ali'yi öldürdüğüm için pişman olup olmadığımı düşündüm. Orada Hâkim Ali değil başka biri olsa da öldürürdüm ama Tugay'ın babasını öldürdüğüm için pişman olup olmadığını düşündüm. Hayır, zerre pişman değildim, hatta her şeyi o zaman bilseydim onu daha acımasız bir şekilde öldüreceğimi biliyordum ama madem o kaybedecekti, bunu yapan neden Tugay değil de ben olmuştum? Artık emindim, Adnan Atalar'ın davasına atanan hâkimin o olması da bir tesadüf olamazdı. Herkesi gözünü kırpmadan öldürebilen Tugay Demir, konu babası olunca bunu neden yapmamıştı? Yapamamış mıydı?

Bense hem kendi babamı hem onun babasını öldürmüştüm.

"Avukat Eftalya Atalar," dedi Başkan gülümseyerek. "Bir şey söylemeyecek misin?" Tugay mahkemede kurucu olduğunu itiraf etmişti. Şimdi onu zorla yanında tutan kadın mı olmuştum? Nefes almakta bile

zorlanıyordum, bu bir kâbus olmalıydı. Onun özgür kalmasının zor olacağını biliyordum ama bu kadarı çok fazlaydı.

Televizyonda SON DAKİKA haberleri geçmeye başladı, alt başlık, dolan gözlerimden yaşların düşmesine neden oldu.

TUGAY DEMİR ÇEVİKER HAYATINI KAYBETTİ!

Özgürlük için benden vazgeçen adam şimdi de hayatını mı kaybetmişti? Gülmeye başladığımda kahkaham bulunduğumuz yeri doldurdu, öyle gülüyordum ki yanağımdan süzülen yaşlar delirdiğimin bir başka göstergesiydi. Artık bir suçluydum, mahkûmdum; ben artık bir örgüt kurucusuydum ve Tugay'ı kullanan o kadındım. Daha fazla güldüğümde yanaklarımdan yaşlar süzülmese ağladığımı bile fark etmezdim.

"O," dedim kahkahamın arasından. "Ölmedi. Yalan söylüyorsunuz."

"Ah," dedi Başkan aşağılayıcı bir üslupla. "Ne yazık kaybetmiş olmanız Eftalya Atalar." Başını iki yana salladı. "Tugay Demir Çeviker öldü, sana sadık olduğunu düşündüğün o adamı da kaybettin. Kardeşin ise avuçlarımızın içinde." Köksal bu kez telefonu çevirdiğinde Nida'yla Meryem'in kaldığı evi gördüm. Blöf yapmadıklarına artık emindim. "Şimdi bize diğerlerinin yerini söyleyecek misin yoksa sessizliğini korumaya devam mı edeceksin?"

Gözlerimde yaşlarla yeniden televizyon ekranına döndüm; hâlâ aynı cümleler yazıyordu. Onun öldüğü söyleniyordu, o ölmüştü ama ölmeden önce özgürlüğü için beni sırtımdan bıçaklamıştı, öyle mi? Aklımı kaçıracaktım. Tugay'ın ölümü, her şeyin sonu demekti.

Meryem'i düşündüm, canı belki de iki dudağımın arasındaydı ama biliyordum, beni de öldüreceklerdi. Ben ölürsem o nasıl yaşardı? Sinan onun yanında kalır mıydı? Sinan'ı da yok ederlerdi, hatta belki de etmişlerdi. Ağlamaya devam ederken başımı önüme eğdim, artık dik duramıyordum, gücüm yoktu.

Tugay ölmeseydi, özgür olsaydı, kurtulsaydı ve bir ihtimal de olsa beni sırtımdan bıçaklamasaydı şu an burada olurdu ama yapayalnızdım.

Başım eğik dururken yüzüğü gördüm, içinde zehir olduğuna emin olduğum o yüzüğü... O an hatırladım gururu için ölen babamı ve kurtulamazsa diye gururu için zehir içmeye niyetlenen Tugay Demir Çeviker'i. Kimi neyle suçluyordum? Ben ne yapıyordum?

"Ben," dedim hâlâ Tugay'a verdiğim sözü düşünerek. "Zaten öleceğim." *O söz mahvolmadı Eftalya, yok olmadı, üzeri çizilmedi farkında değil misin?*

"İhtimaller dahilinde," dedi Köksal acımasız bir sesle. "Ama kardeşin için aynısı geçerli değil. Onu yaşatabilirsin."

Başımı iki yana salladığımda ağzımdan çıkan her kelimenin bir ihaneti simgelediğini biliyordum. Babamı düşündüm, Tugay Demir'e güvenmemi söylüyordu; babamı düşündüm, Meryem'i her şeye rağmen korumamı söylüyordu; babamı düşündüm, gururu için ölen babamı. İşte o an babamı hissettim tam kalbimde, bahsettiği o lekelerin üzerinde. Her şeye rağmen dik durmamı diliyordu.

Omuzlarımı kaldırdım gursuz hissetmeme rağmen gururlu bir kadınmış gibi. "Size hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandım tek nefeste. "Ya beni öldürün ya da bir hücreye kapatın çünkü ellerimi çözerseniz sizi öldüreceğim."

Hepsinin yüzünden büyük bir şaşkınlık geçti. Bunu beklemedikleri açıktı.

"Kardeşini bile önemsemiyorsun, öyle mi?" diye sordu Köksal şaşkınlıkla. "Bir aileye bağlılığın bile yok mu?"

"Benim ailem öldü," dedim üstüne basa basa. "Ve kaybedeceksem kardeşimin de benimle can vermesini istiyorum. Gururumuz için. Babam da bunu isterdi."

Başkan hareketlendi, arkasındaki adamlar da. Anlaşmaya varmak istiyormuş gibi, "Bize örgütün inini söylersen..." dedi. Gülümsedim, acıdan kusacak gibiydim. "Her şeyi temize çekebiliriz Eftalya. Avukatlığına bile devam edebilirsin. Sadece Hâkim Ali'yi öldürdüğün için birkaç sene içeride yatarsın. Nefsi müdafaa olduğunu söyleriz." Onu dinlerken vücudum titriyordu. "Kardeşin ve senin için önünde harika bir hayat..."

"Ben satılık değilim!" diye haykırdığımda arkadan bağladıkları ellerim yumruk halini aldı. "Ve bilin diye söylüyorum, bir kişiyi değil, dört kişiyi öldürdüm. İkinci cinayetim, Feridun Karaman'dı. Onu astıran bendim." Güldüğümde Başkan yutkundu, gözlerim Köksal'a kaydı. "Kerem Karaman'ın kalbine o bıçağı saplayan da bendim ve inanın, ellerim bile titremedi." Tiksiniyormuş gibi nefes verdim. "Biraz daha işkence çekmediği için geceleri huzursuz uyuyacağım ama zamanım yoktu daha fazlasına."

Sessizlik olduğunda Köksal, "Dördüncü kişi kimdi?" dedi sorgulayan bir sesle.

"Babam," dedim acımasız bir sesle. "Kendi babamı öldürdüm ben. Yemeğine zehir ekledim gururuyla ölsün diye. Kendi babasını gururu için öldüren bir kadından size kendini satmasını mı istiyorsunuz?" Yere tükürüp küçümseyerek onlara baktım. "Çok beklersiniz. Bin tane bıçak da yesem bir kitap okuduğu için idama gönderdiğiniz Adnan Atalar'ın kızıyım ben. Meryem de konuşabiliyor olsaydı bunu isterdi. Durmayın, elinizden geleni ardınıza koymayın. Gururumdan başka kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, onu da sizin ellerinize vermeyeceğim."

Babam öldü. Nigâr öldü. Tugay Demir Çeviker öldü. Meryem ölecekti. Sinan ölecekti. Ben ölecektim. Fakat yine de çenemi dik tutmaya çalışıyor, gülümsüyordum. Sırtım acıyordu, karnım ağrıyordu; omuzlarımdaki yükü artık taşıyamıyordum ama devrilmemeye çalıştım.

"İnsanlar..." dedi Başkan en sonunda, "...bazen oturdukları rahat yerlerden çok kolay cümleler kurabilir Eftalya Atalar. Belli ki seninle küçük bir oyun oynayacağız gerçekleri göreceğin... hatta hissedeceğin." Köksal'ın kulağına eğilip bir şey söyledi. Hepsini duyamadım ama Meryem'in adı geçmişti.

Sonrasında ise geriye doğru bir adım atıp, "Tıpkı sevgilisi gibi," dedi Tugay'ı kastederek. "Rahmetli gibi sol kolunu kesin baltayla ve timsahlara yem edin. Asıl acının ne olduğunu görsün, kardeşinin acısını yaşamadan önce."

Donuk bakışlarım karşımdaki duvardan ayrılmıyordu. Kaç dakika geçmişti, kaç saat, kaç gün? Tek bildiğim gün doğmuyordu, doğuyorsa bile bulunduğum yere uğramıyordu. Dışarıdaki kar durmuyordu, art arda yağmaya devam ediyordu ve ben artık ağlayamıyordum bile. Uyuyamıyordum, bilincimi kaybedemiyordum. Gözlerimi bile kırpmıyormuş gibi hissediyordum. Hatta düşünemiyordum bile. Tek hissettiğim acıydı. Gerçek bir acıydı.

Öyle bir acıydı ki sanki bıçaklar kalbime saplanıp geri çıkıyordu ve bu his bir kez daha tekrar ediyordu. Bir kez daha ve bir kez daha. Kalbimden oluk oluk kan akarken kendi içimde boğuluyordum. Boğuluyordum boğulmasına ama bir yandan da hâlâ nefes alıyordum. Yaşayan ölü olmak tam olarak bu demekti.

Kaybetmiştik.

Tugay Demir Çeviker kaybetmişti.

Biz kaybetmiştik. Hem bu savaşı hem birbirimizi hem özgürlüğümüzü hem hissettiklerimizi hem de hayallerimizi. Yapayalnız kalmıştım ve bu bir romanda olsaydı arkada kalan o kadının yaşamasını istemezdim. Maalesef hayatımız bir roman değildi, hatta çektiğim acı öylesine gerçekti ki sanırım romanın son cümlesi, *Kadının hayatı acılar içinde son buldu*, olurdu.

Artık inanıyordum Tugay'ın öldüğüne.

Kapıdan Köksal, peşinde bir koruma ordusuyla girdiğinde en arkadaki iri cüsseli adamın elindeki baltayı gördüm. Yeşim Çeviker'i öldüren o balta, Tugay'ın sol kolunu kesen o balta bu kez de benim için ortaya çıkmıştı.

Öylece baltaya baktım. Çığlık atmamı bekliyor olmalılardı, benden hiçbir tepki çıkmayınca duraksadılar. *Uyuşturmuşlardır belki,* demişti Tugay. Kandırmaya çalışmıştı beni ama uyuşturmayacaklarını biliyordum. Gözlerim sol koluma döndüğünde parmaklarım belki de son kez sandalyenin kollarını kavradı.

"Hazır mısın Eftalya Atalar?" dedi Köksal dalga geçermiş gibi.

Hiçbir cevap vermeden bakışlarımı ona çevirdiğimde ne kadar dik durabilirsem o kadar dik durdum. "Sadece bir şey soracağım," dedim. Dilim damağım kurumuştu, sesim artık çatallı çıkıyordu. "O baltanın kimi öldürdüğünü biliyor musun?"

Köksal hiç düşünmeden, "Yeşim Çeviker'i," dedi.

"Kim tarafından?"

Köksal gülümsedi. Herkes hırsızlar yaptı diye biliyordu, kayıtlara da öyle geçmişti. Ama Köksal beni yanıltmadı. "Hâkim Ali tarafından," dedi. "Ve tek şahit, oğlu Tugay Demir'di." Yutkunduğumda bana bakmaya devam etti. "Ve biliyor musun, polislere arayıp haber veren on dört yaşındaki Tugay Demir'miş, yeni fark ettik." Boğazımdaki yumru büyüdü. "*Babam annemi öldürecek*, demiş, yardım istemiş. Eve gidildiğinde ise kapı duvarmış. Bildiğimiz kadarıyla Hâkim Ali karısını bir cinnet anında ilk önce boğarak öldürdü, ardından baltayla parçalara ayırdı. Cesedine hiçbir zaman ulaşamadık, büyük ihtimalle onu ya yaktı ya da parçalarını farklı yerlere gömdü."

Gözlerim acıyla doldu. "Kayıtlara..." dedim solgun bir sesle, "... hırsızlar tarafından öldürüldüğü geçildi."

"Çünkü Hâkim Ali korundu," dedi Köksal dürüstçe. "Korunması gerekiyordu." Parmaklarını çıtlatırken öyle rahat görünüyordu ki vücudum buz kesti. "Bunu sorgulamak da ne sana ne de bana düşer. Bu ülkedeki kimseye düşmez."

Başımı iki yana sallarken gözümden bir damla yaş düştü. "Sadece bir anlığına," dedim çaresizlikle. "Bir anlığına da olsa sorgulasaydın karşımda olmazdın zaten. Bu ülkede menfaatler uğruna kaç çocuğun hayatının kaydığını, kaç kadının öldürüldüğünü düşünseydin şu an gülümseyemezdin ama vicdanın yok. Hiçbirinizin vicdanı yok." Başka bir yaş daha düştü gözümden. "Bir gün o baltanın ucundaki senin sevdiğini biri olacak çünkü ne der BL bilirsin: *Bıçak sana saplanmadan acıyı hissetmeyecek misin? Unutma, acıyı hissetmiyor ve ses çıkarmıyorsan elinde bıçak tutan sensindir.*"

Köksal sadece birkaç saniye düşündü ve en sonunda, "Hayat güçlü olanların tarafındadır Avukat," dedi alaydan uzak bir şekilde. "Ve ben güçlü tarafta olmak zorunda kalan bir askerim, sen ise kaybetmiş, yapayalnız bir avukatsın." Elini uzattığında koruma yürüyüp baltayı onun sağ eline bıraktı. Keskin ucu parladığında korkmayı bekledim ama zaten acıdan öyle boğulmuştum ki korku bana uğramıyordu. "Sol koluna veda etme vakti."

Derin bir nefes aldım, hiçbir şey söylemedim, bir kez daha kendime bütün olarak bakmadım. Sadece başımı sallarken her şeyden vazgeçtiğim ve her şeyin başladığı o noktayı düşündüm. Tugay'ın beni öptüğü o mahkeme salonunu. O an bunu düşünmek gülümsememe neden oldu ve omuzlarımdaki ağırlık hafifledi, acı vücudumdan uzaklaştı. O öpücük gerçekti, hiçbir şeyin olmadığı kadar gerçekti. Benim barda tanıştığım o adam gerçekti, benimle gülümseyen o adam gerçekti; o bana ihanet etmezdi, ben ona ihanet etmezdim.

Bunun adı güven ise ben Tugay'a en güvenilmez anlarda bile güveniyordum.

Tugay nasıl benim için susup sol kolundan olduysa ben de sustum. Feda, yürekten gelirdi; ben yüreğimi de sol kolumla onun için feda ederdim. Çünkü biz hislerimizle bile başlı başına bir direniştik. Benim mahkemede öptüğüm o adam değil özgürlük için, canı için bile benden vazgeçmezdi.

Gözlerimi kapatıp Köksal'ın baltayı havaya kaldırdığını gördüm. İç sesim yüksek bir sesle haykırdı: *Çok yakında, kısıtlanmayacağımız bir*

zamanda seninle yeniden kavuşacağız Tugay Demir. İşte o zaman, başka bir dünya varsa biz hayallerimizi gerçekleştireceğiz. Babacığım, senin kızının ve senin kızın gibi feda ediyorum kendimi.

Fiziksel acıyı bekledim. Bir kol canlı canlı kesildiğinde ne kadar acırsa canımın o kadar acıyacağını biliyordum ama o kadar acıya batmıştım ki bunu bile mi hissetmiyordum? Ses yoktu, nefes yoktu, ölmüş müydüm yoksa? Ölmüş olsaydım babam beni bulurdu. O neredeydi?

Bir pat sesi geldi o anda, ardından susturucu takılmış bir silah sesi. Gözlerimi açtığımda Köksal'ın elinde baltayla dudakları aralıklı bir şekilde bana baktığını gördüm. Bir şey söylemek istedi ama yapamadı ve vücudu ayaklarımın dibine düştü. Sırtından bıçaklandığını gördüğümde arkasındaki kar maskeli adamla bakışlarımız kesişti.

Tam o esnada dışarıdan çatışma sesleri geldi. Ardından başka kar maskeli insanlar içeriye girip önümüze etten duvar ördü. Bakışlarım direkt eldivenlerine kaydığında timsah simgelerini gördüm. Onların ardından kum saati simgesi taşıyanlar da girdi. Ölüm Timi ve BL buradaydı.

Yeniden o kar maskeli adama baktığımda gözlerinden onun Giray olduğunu anladım. Ölmemişti, hâlâ yaşıyordu. Yutkundum ve dudaklarım aralandığında içimdeki acı arttı. O kurtulmuştu ama Tugay artık yoktu.

"Tugay..." dedim zorlukla. *Öldü*, diyemedim.

Başını omzuna düşürdü tıpkı Tugay gibi. Gülümsediğini fark ettim, sonra ise kar maskesini yavaşça çıkardığında kalbim duracak gibi oldu. "Efendim benim güzel Sevgili Avukat'ım," dedi. Giray değil, Tugay'dı; tam karşımdaydı ve bana bakıyordu en gerçek duygularıyla. "Beklettiğim için özür dilerim fakat sana ulaşmak hep çok zor oldu."

Özgürdü, bileklerinde kelepçe, üzerinde mahkûm üniforması yoktu. Altında siyah kargo pantolon, üzerinde siyah boğazlı kazak ve çelik yelek, ayağında siyah postallar vardı. Ve tabii siyah eldivenleri de ellerindeydi. O ölmemişti, tam karşımdaydı; o artık özgür bir adamdı ve beni kurtarmak için gelmişti.

On iki saat önce...

Marco, "O yüzüğü fark ederlerse bütün planların altüst olacak," dedi Tugay'a, onu hücreden çıkarırken. Konuşabildikleri nadir anlardan biriydi. "Planını söylemeyecek misin?"

Tugay omzunun üzerinden son kez hücresine baktı. Bir daha uğramayacağı, uğramak dahi istemeyeceği o yere bakarken aklından geçenler

sadece avukatıyla olan anılarıydı. "Sakladığım bütün eşyaları aldınız mı?" diye sordu üçüncü kez.

Marco derin bir nefes verdi. "Bir çikolata paketini neden sakladığını söylemek ister misin?" Tugay cevap vermedi. "Evet, hepsini aldık. Şimdi dostum, bana bütün planlarını söyleyeceksin."

Tugay gözlerini kıstı. Dönüp Marco'ya baktığında, "Adnan Atalar," dedi. "İkimizin yolunun kesişmesini neden istedi biliyor musun?" Hem onu hem kendini işaret etti. "Tam da bugünler için Marco."

"Çok romantiksin TDÇ ama midemi bulandırdın." Tugay gülümsediğinde ikisi de koridorda yürümeye başladı. "O yüzüğün içinde ne olduğunu biliyorum ama planın kendini öldürmek değil. Bana bir şey söylemek zorundasın."

"Hayır," dedi Tugay. "Kendimi öldürmek de seçeneklerim arasında ama asıl planım bu değil. Kaybettiğimi fark edersem bu zehri yutacağım."

"Peki ya kaybetmezsen?"

Tugay o an günler önce revirden aldığı adrenalin ilacını düşündü. Avukatından kendisini iyileştirmesini istemişti ama asıl düşündüğü bugünler için ayıracağı adrenalin iğnesiydi. Ne kadar doz alırsa o kadar çabuk kalp krizi etkisi gösterirdi. Sonunda ölüm de olabilirdi ama bu bir kumar olduğuna göre kazanabilirdi de.

"O zaman," dedi Tugay. "Kalbimi düzene sokmanız gerekecek Marco ve beni idam ipinden kaçırmanız."

On saat önce...

Dışarıda gürültüler vardı. İnsanların bazıları Tugay'ın adını sevgiyle anarken bazı insanlar küfrediyordu. Beş dakika sonra idam ipine gidecek olan Tugay ise önündeki ıspanak yemeğini nasıl yiyeceğini düşünüyordu.

"Yemeyecek misin?" diye sordu Krallık'ın adamlarından biri. "Avukatın en sevdiğin yemek olduğunu söyledi."

Sadece birkaç saniye, birkaç saniye de olsa öldüğünü düşündü; bunu düşünmek son yemeğinin ıspanak olmasından ötürü mutsuz bir nefes vermesine neden oldu. Avukatının tahmin ettiği gibi ıspanak yemeğini pek sevmezdi.

"Sana diyoruz," dedi adam. "Yemeyecek misin?"

Yutkundu, kelepçeli ellerini kaldırıp yan taraftaki plastik kaşığı aldı. O an kaşık tutmakta zorlandığını gördü; mahkûmlara kaşık ve çatal vermiyorlardı. Özgür bir adam olursa nasıl bir cehennemin onu karşılayacağını bir kez daha düşünmemeye çalıştı.

Avukatı'yla akşam yemeğine gittiğinde de çatal kaşık kullanamazsa onu rezil eder miydi?

Ispanak sevmezdi, ağzına doğru düzgün sürmezdi ama sadece avukatı yaptığı için kaşığın ucuyla ıspanaktan alıp ağzına götürdü ve yavaşça çiğnedi. Tuzun tadını aldığında yüzünü buruşturdu. Ispanak sevmiyordu, doğru ama bu ıspanak gibi değildi. Çok tuzluydu, hatta tuzdan ibaretti.

Yüzünü buruşturduğunda, "Ne oluyor, mahkum?" dedi adam. "Avukatın kötü mü yapmış yoksa?"

Son yediği yemek çok tuzlu ıspanak da olsa avukatı yaptığı için bir kaşık daha aldı, sonra bir kaşık daha. Birinin son yemeğini yapmak çok acıydı, bunun hakkını vermek lazımdı.

Yanında duran Marco göz ucuyla ona bakarken hiçbir renk vermemeye çalışıyordu fakat ıspanağın kötü yapıldığını anlayacak kadar Tugay'ı tanımıştı.

Tugay öksürmeye başladığında ve ellerini kucağına koyduğunda tabak yere düştü. "Aptal!" diye bağırdı yanındaki adam ayakkabısına bulaşan ıspanağa bakarken. Tam o sırada Tugay eldivenin içinden adrenalin iğnesini çıkardı, ucunu dişledi ve şırıngadaki ilacı sonuna kadar bacağına enjekte etti. O minibüsteki herkesin algısının dağıldığı bir anda yapmıştı bunu, tek fark eden ise Marco'ydu ama ağzı açık ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Sonra ise tam arabadan inmeden önce yüzüğü Tugay'ın parmağına taktı.

Yedi saat önce...

Ambulansın sesini işitiyordu Tugay, nefes sesini ve kalbinin göğüskafesinden çıkacakmış gibi atışını. Kapalı gözlerini açmadı ama birilerinin ona oksijen vermeye çalıştığını anlıyordu ya da kendisi fazla oksijen alıyordu. Birileri omuzlarından sarsıyordu sanki, bilemiyordu.

Güvenilir bir ses aradı, bu ambulansın içinde güvenilir birilerinin olmasını diledi. Avukatı olmalıydı, o neredeydi? Marco başarabilecek miydi? Giray kurtulabilmiş miydi? Tam da düşündükleri gibi oradan ayrılabilmiş miydi?

Gözlerini kapatmadan önce son gördüğü yüz avukatına aitti, aldığı son koku ise çikolata kokusuydu. Şimdi ölürse son iki dileği hiçbir zaman gerçekleşmemiş olacaktı.

"Beyler," diyen Marco'nun sesini işitti. "Eller yukarı."

Hareketlenme oldu. Ardından bir adamın, "Tam sekiz araç bizi takip ediyor," dediğini işitti.

"Emin ol," dedi Marco. "Sekiz araçtan bile TDÇ'yi kaçırabilecek gücüm var ama önce sizi halletmemiz ve bu ambulansı kaçırmamız gerekiyor."

Beş saat önce...

Tugay'ın gözlerini açmasıyla öne eğilip kusmaya başlaması bir oldu. Boğazı acıyana kadar kustuğunda ve gözlerini açmaya çalıştığında başı döndü ve ağzına kan tadı geldi.

"Onu iyileştirmelerini beklememiz gerekiyordu." Giray'ın sesiydi, ikizi buradaydı ama gözlerini açıp ona bakamıyordu, son kez de olsa ona sarılamıyordu. "Ya kaybedersek?"

"TDÇ öyle kolay ölmez," dedi Javier.

"O nasıl bir film repliğiydi lan öyle? Bana bile kurmadın şöyle bir cümle," dedi Marco.

Avukatı neredeydi? Ona ne olmuştu? Neden hiç kimse ondan bahsetmiyordu? Bir kez daha gözlerini açmak istedi. Birileri onun üzerindekileri çıkarıyordu, ter boşanıyordu vücudundan. Nefesleri hâlâ yarımdı ama bunun en büyük nedeni avukatının nerede olduğunu bilmemesiydi.

Uzaktan bir yerlerden televizyon ses geliyordu. "BL örgütünün kurucusunun aslında Eftalya Atalar olduğu ortaya çıktı," diyordu kadın spiker. "Hâkim Ali'yi öldüren Eftalya Atalar Tugay Demir'i maşası olarak kullanıyordu."

Bulundukları yeri sessizlik kapladı. Sonra Giray'ın sesini işitti. "Ona bundan nasıl söz edeceğim?" Kısık bir nefes, korkulu belki de. "Eftalya Atalar artık her şeyiyle bir suçlu ve Krallık'ın elinde."

Dişlerini sıktığında inler gibi bir ses çıkardı ama kimseden tek kelime dökülmedi, bunu da içinden yaptığının farkındaydı.

"Eftalya'yı öyle ya da böyle konuşturacaklar," dedi Sinan. Avukatının koruması da buradaydı ama avukatı yoktu. "Ve belki de onu öldürecekler, biz ise burada öylece duruyoruz." Haklıydı, kendisinin bir önemi yoktu; avukatın kurtarılması gerekiyordu.

"Ya da," dedi Defne. İkizi ondan saklasa da aralarında bir şeyler olduğunu biliyordu. "Avukata öyle güzel bir oyun oynayacaklar ki avukat bizi satacak."

Yapmazdı; Tugay her şey üzerine yemin edebilirdi. Eftalya Atalar ona ihanet etmezdi.

O sırada televizyondaki kadın spikerin sesi yeniden ona ulaştı.

"Bir son dakika haberiyle geliyoruz sayın seyirciler," dedi, sesi keyifliydi. "Tugay Demir Çeviker hayatını kaybetti!"

Yaşıyordu. Yaşıyordu ama öldüğü söyleniyordu. Burası cehennem miydi?

"Siktir," diye fısıldadı biri, kim olduğunu anlamamıştı.

Ölmediyse Krallık onu öldü göstererek hem halka hem de avukatına son kozunu oynuyordu.

İki saat önce...

Tugay'ın gözleri yavaşça açıldığında bembeyaz bir tavanla karşılaştı. Başı delicesine dönüyor, midesi hâlâ bulanıyordu ama artık gözlerini açabiliyordu, tabii bu bir kâbus ya da rüya değilse. Çünkü geçirdiği o saatlerde bin kez öldüğünü ve bin kez de yaşadığını görmüştü. Hepsinin sonunda da acılar içinde boğulmuştu.

Zihnini toplamanın oldukça zor olduğu o anlarda başını sağa çevirdi ve ilk gördüğü kişi Giray oldu. Elleri çenesindeydi, gözleri kapalıydı, dizleri titriyordu ve endişeyle bekliyordu. Arkasındaki televizyonun sesi kısıktı ama alt başlıkta kendi ölümünü okuyabiliyordu.

Avukatı ise hâlâ yoktu. Fakat sadece bu kadar da değildi. Gardiyanlar da üzerinde mahkûm üniforması da bileklerinde kelepçeler de yoktu. Üstü çıplaktı, altında sadece iç çamaşırı vardı, elleri de çıplaktı.

O artık özgür bir adamdı.

"Öldüm mü?" diye mırıldandı Tugay.

Giray hızla gözlerini açtığında ve bakışlarını Tugay'a çevirdiğinde göz göze geldiler. Giray'ın bakışlarına neşe doldu, gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi mutluluktan dudaklarında donup kaldı. Tugay o an kardeşiyle kavuşma anını defalarca hayal ettiğini ama bunu yaparken içindeki özlemi yok saydığını fark etti. Öyle bir özlemle Giray'a baktı ki aynı gülümseme onun da yüzündeydi.

"Sanmıyorum," dedi Tugay. "Ölseydim ilk gördüğüm yüz, kendi yüzüme benzer başka çirkin bir yüz olmazdı kardeşim."

"Siktir," dedi Giray başını iki yana sallarken. "Siktir, siktir, siktir."

Tugay üzerindeki çarşafı diğer tarafa fırlattığında hâlâ başı dönüyor, dengesini sağlayamıyordu ama yine de kardeşine sarılmak için doğrulup ayağa kalktığında Giray da onunla aynı anda ayaklandı. Birbirlerinin yüzüne baktılar, ikisi de aynı şekilde gülümsüyordu. Tugay, Giray'ı ensesinden tutup kendine çekti ve sıkıca sarıldı. O an Giray çocuk gibi omzunda ağlamaya başladığında Tugay kollarını iyice ona doladı.

"Bitti amına koyayım," dedi Giray ağlamaya devam ederek. "Siktir, gerçekten gözlerini açtın!"

Tugay kardeşinin kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı. Sanki o an ikisi de küçük bir çocuktu ve sarılırken on dört yaşına dönmüşlerdi. Bir an bile bırakmadılar birbirlerini, saniyeler dakikalara dönüştüğünde birbirlerine doladıkları kolları gevşemek yerine daha sıkı dolandı.

Hayır, *diyemedi Tugay.* Her şey bitmedi, yeni başlıyor, *diyemedi. Tek diyebildiği, "Çok özledim," oldu. "Bir kardeşe sarılmayı çok özledim."*

Giray geriye çekilip Tugay'ın yüzünü tuttu ve yaş dolu gözlerle başını iki yana sallarken, "Harbiden sensin," dedi inanamayarak. "Tam karşımdasın, her şeyinle."

"Tam değil," dedi Tugay alaylı bir şekilde. "Artık bir kolum yok, yarım adam diyelim ona." Gülmeye çalıştı ama Giray yeniden başını iki yana sallayıp bir kez daha onu çekip sarıldı.

"Mahvolduk amına koyayım!" diye bir ses duyuldu dışarıdan. Tam o anda içeriye Defne, Gamze, Marco, Javier ve Ufuk girdi. Tugay'ı ayakta bulduklarında hepsinin bakışlarını önce şaşkınlık, sonra neşe kapladı. Ardından bakışları sevgiyle doldu.

Tugay gözlerini onlara çevirdiğinde Gamze, "Şaşkınlıktan bayılacağım," diye mırıldandı, sonra baştan aşağı Tugay'ı inceledi. "Ve kurucuya yeniden kavuşacağımız anı iple çeksem de onu bir iç çamaşırıyla seksi bir şekilde görmeyi hiç hayal etmemiştim. Bu çok tuhaf oldu." Koşup Giray'ı itti ve Tugay'ın boynuna atıldı. İkisinin arasındaki bağ çok farklıydı. Tugay, Gamze'yi her şeye rağmen kabul eden tek kişiydi; saçlarını kesmesini bile istememişti. Tugay gülerek sarılmasına karşılık verdi.

"Ben..." dedi Ufuk zorlukla konuşarak. Afallamıştı. "Ufuk." Diğerleri gülerken elini uzattı ciddiyetle. "Ben Ufuk, senden çok bahsettiler ya." Gamze kahkaha attığında Defne dirseğiyle Ufuk'a vurdu.

"Defne," dedi Tugay gözlerini kısarak. "Ufuk. Gamze." Arkada kapının önünde onları izleyen Marco ve Javier'e baktı. "Marco ve Javier."

"Sanırım," dedi Javier. "Hafızasını yeniliyor." Yeniden gülüşmeler olduğunda Marco öne doğru yürüdü. Gamze geriye çekildiğinde göz göze geldiler. Marco o esnada elindeki mandalinayı uzatıp, "Al," dedi. "Al şerefsiz herif. Vitamin iyi gider götümüzü belledikten sonra." Tugay güldüğünde ellerini çarpıp sarıldılar.

"Eller yukarı," dedi Tugay, Marco'yu taklit ederek.

"Senin eller aşağı ama," dedi Marco gözlerini kısıp. "Ve bilin diye söylüyorum..." Gamze'ye baktı özellikle. "...ben bu adamı tamamen çıplak gördüm, hem de defalarca. Hiç de heyecan verici değildi amına koyayım."

Yeniden gülüşürlerken kapıdan hızla Sinan ve Blue girdi. Tugay'ı görür görmez ikisinin de mutsuz bakışlarını şaşkınlık kapladı. Sinan baştan aşağı Tugay'ı süzdü, ardından yutkunup kaşlarını çattı. Sessizlik oluştuğunda Sinan'ın dudakları bir şey söylemek için aralandı ama tekrar kapandı. Tugay öne doğru adım atıp sağ elini uzattı. Sinan uzatılan ele baktı, ardından bakışlarını Tugay'ın gözlerine çevirdi.

"Sinan," dedi Tugay başını sallayarak. "Seni tanıyorum elbette."

Sinan uzattığı eli saniyeler sonra sıktığında hiçbir şey söylemeden öyle ce bakmaya devam etti. Odayı yine sessizlik kapladığında Giray tedirginlikle boynunu çıtlattı birkaç kez. Bu Tugay'ın gözünden kaçmazken Sinan elini Tugay'dan kurtardı.

Tugay omuzlarını dikleştirdi, boğazını temizledi. Ardından, "Şimdi," dedi hepsine doğru. "Avukatım nerede?"

Büyük bir sessizlik yeniden ortaya tıpkı Marco'nun emriyle meydana düşen sis bombası gibi düştüğünde konuşmaya cesaret eden kişi de yine Marco oldu. "Bilmiyoruz, tek bildiğimiz seni öldü gösterdikleri ve bütün suçların avukatın üzerine kaldığı."

Birileri Hâkim Ali'nin avukat tarafından öldürüldüğünü Krallık'a söylemişti ama sadece bu kadar da değildi, birileri Tugay'ın üzerindeki bütün suçu da avukatın üzerine bırakmıştı. Şu an buradaydı belki ya da değildi ama içlerinde bir hain olduğu ortadaydı. Öylesine bir hain de değildi, zekiydi, oyunu kurallarına göre oynuyordu.

"Ondan önce..." dedi Giray boğazını temizleyerek. "Başka önemli bir konu daha var."

Tugay'ın bakışları Giray'a döndüğünde kardeşinin bakışlarından haini neden ona söylemediğini anlamasını bekledi ama Giray zaten tamamen endişeye batmıştı. "Avukatımdan daha önemli ne olabilir?"

Sinan kesik bir nefes verdi, hak veriyormuş gibi. Giray gözlerini kapattı, nefeslendi ve gözlerini tekrar açıp, "Nida'nın..." dedi yarım ağız, "...ve Meryem'in yerini biliyorlar. Büyük ihtimalle Avukat'ı da bununla tehdit edecekler. Sadece bu kadar da değil..."

"Ne?" dedi Tugay sağ elini kaldırıp Giray'ı susturarak. "Bunu nasıl bilebilirler?"

"Bilmiyorum," dedi Giray hızla. "Onların yerini sadece sen, ben ve Avukat biliyorduk ama ulaşmışlar." Tugay'ın kalbine kor düştü. Tam Nida'ya kavuşma ihtimalini ele geçirmişken onu kaybetme ihtimaliyle yüzleşti.

"Koruma ordusu o evin önünde, sayımız onlardan az ama şimdi gitsek kurtarabiliriz." Giray cümleleri kurarken dikkatliydi. "Avukat da şu an senin öldüğünü, bunların dışında bütün suçu ona yüklediğini düşünüyor. Krallık'ın bu hamlesi gerçekten zekiceydi. Onun da haberi var kardeşinin ellerinde olduğundan, az önce dediğim gibi muhtemelen onu bununla tehdit edecekler." Sinan yine kesik bir nefes verdi. "Kısacası..." dedi Giray fikrini söylerken çekinerek. "Yüksek ihtimalle avukat zaten artık bize güvenmiyordur ve hakkımızdaki her şeyi söylemiştir." Tugay bakışlarını ona öyle bir çevirdi ki Giray duraksadı. "Hâkim Ali'yi..." diye fısıldadı. "Biliyordur artık Tugay. Her şeyi biliyordur."

Tugay sadece yarım nefes aldı ve üzerinde birkaç saniye bile düşünmeden, "Avukat'ım," dedi üstüne basa basa. "Bana asla ihanet etmez. Her ne olursa olsun."

Diğerleri şaşkınlıkla Tugay'a bakarken Giray, "Bilemezsin," dedi. "Hiçbirimiz bilemeyiz, tek bildiğim şu an Nida ve Meryem'in yanına gitmemiz gerektiği. Avukat'ı zaten öldürmezler..."

Tugay onu bakışlarıyla susturduğunda kelimeler Giray'ın boğazına dizildi. "Ölümden daha acı işkenceler vardır," dedi Tugay otoriter bir sesle.

"O halde ne istiyorsun?" dedi Marco ciddiyetle.

Tugay'ın iki seçeneği vardı: Ya ilk önce Nida ve Meryem'in yanına gidecek ve adam kaybetmeden daha güçlü bir şekilde savaşacaktı ya da Avukat'ını bulacaktı, kayıplar yaşansa da işkence çekmesini engelleyecekti.

Bu kez daha uzun düşündü, gözleri boşluğa odaklandı; başı hâlâ dönüyor, dengesi hâlâ sarsılıyordu ama gözlerini birkaç saniye kapattığında aslında çoktan hangi yolu seçtiğini biliyordu. "Avukat'ı..." dedi gözlerini yeniden açtığında. "İlk önce onu kurtaracağız."

"Çocuklar..." dedi Giray.

"Hapishane bana duygusal düşünmemeyi öğretti Giray," dedi Tugay kendinden emin bir sesle. "Önümüzde iki seçenek varsa ve çocukları zaten tehdit olarak kullanıyorlarsa Krallık ilk onların yanına gideceğimizden emindir ama Avukat'ı kurtaramazsak hiç kimseyi kurtaramayız. Bütün planı çocuklar üzerine kurdular, Avukat'ıma güvenmeyeceğimi düşünecekler."

Marco acımasız bir sesle, "Hapishane sana daha fazla duygusal düşünmeyi öğretmiş olmasın," dedi. Orada bunu dile getirebilecek tek kişi Marco'ydu. "Ve Avukat'ın yerini bile bilmiyoruz."

Marco'nun ilk söylediği cümleyi duymazdan gelerek, "Cehennemin dibine götürmediler ya," dedi Tugay. "Elbet Krallık'ın insanları sakladığı bir yer vardır."

"Tugay," dedi Giray başını iki yana sallayarak. "Bu kararından pişman olabilirsin. Çoktan bize ihanet ettiyse, yani her şey için çok geçse..."

"Avukat'ım," dedi Tugay dişlerini sıkarak. "Bana asla ihanet etmez."

"Güven de duygudur," diyen Marco'ydu. "İhanet ettiyse hem avukatı kaybedeceksin hem de çocukları."

Tugay bir kez daha tekrar etti: "Benim Avukat'ım her ne olursa olsun bana ihanet etmez, benim de ona ihanet etmeyeceğimi bilir."

Defne sözü devraldı. "Zaman kaybediyoruz tartışarak," dedi. "Zaten eninde sonunda Tugay'ın dediği olacaksa neyi tartışıyoruz? Gidip Avukat'ı kurtaralım."

"Nereye gidip?" diye sordu Javier. "Nerede olduğunu bilmiyoruz ki."

Sessizliğini bozan kişi Ufuk'tu. "Senelerce Krallık için çalıştım ve bildiğim birkaç yer var." Tugay'ın bakışları çekinerek konuşan Ufuk'a döndü. "Oralara bakabiliriz."

Tugay hiç düşünmeden, "Tamam," dedi. "Gidip bakalım o halde."

Eftalya Atalar

"Tugay," dedim zorlukla. *Öldü*, diyemedim.

Başını omzuna düşürdü tıpkı Tugay gibi. Gülümsediğini fark ettim, sonra ise kar maskesini yavaşça çıkardığında kalbim duracak gibi oldu. "Efendim benim güzel, Sevgili Avukat'ım," dedi. Giray değil, Tugay'dı; tam karşımdaydı ve bana bakıyordu en gerçek duygularıyla. "Beklettiğim için özür dilerim, sana ulaşmak hep çok zor oldu."

Özgürdü, bileklerinde kelepçe, üzerinde mahkûm üniforması yoktu. Altında siyah kargo pantolon, üzerinde siyah boğazlı kazak ve çelik yelek, ayağında siyah postallar vardı. Ve tabii siyah eldivenleri de ellerindeydi. O ölmemişti, tam karşımdaydı; o artık özgür bir adamdı ve beni kurtarmak için gelmişti.

Kalbim öyle heyecanla atıyordu ki duracağını düşündüm. Hem güldüm hem ağladım; hem sevindim hem dağıldım ama onun nefes aldığını görmek, onu karşımda kanlı canlı bulmak aileme kavuşmuşum gibi hissettirdi.

O an her şeyi aynı anda düşünüyordum ama dudaklarımdan çıkan ilk cümle, "Seni öldüreceğim," oldu. Bunu kendi kendime düşündüğümden neredeyse emindim ama yüzündeki tebessüm genişlediğinde ve içten bir kahkahaya dönüştüğünde öyle olmadığını anladım. Dışarıdan silah sesleri gelirken içeriye doluşan bizim tarafımızdakiler savaşın

başka sinyallerini veriyordu. "Yemin ederim," dedim gözlerimden yaşlar düşerken. "Ellerimi açtığın an seni öldüreceğim."

Hızla arkama geçip ipleri açmaya başladığında önümüzde BL'den ve Ölüm Timi'nden ikişer kişi durdu. Onlardan birinin Sinan olduğunu anladığım an huzurlu bir nefes verdim.

"Avukat," dedi biri, bu Javier'in sesiydi. "Seni çok özledik ve sana sürpriz yaptık. Beğendin mi?"

Kollarımdaki ipler çözüldüğünde Tugay önüme geçti ve dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımdaki ipleri sökmeye başladı. Tam o esnada bakışları yerdeki baltaya kaydığında düğümü açan elleri duraksadı. Her ne düşündüyse bu kapana kısılmasına neden oldu ve düğümü açmakta zorlandı. Gördüğü annesini öldüren baltaydı.

O baltanın ardından bakışları yüzüğe döndü. Bana baktı, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Ölmüş olsaydı ölecektim, kendimi o zehirle öldürecektim.

Tugay düğümü açmadan önce yüzüğü alıp pantolonunun cebine koydu. Ardından Javier'e, "Baltayı alın," diye emir verdi. O baltayı ne yapacaktı? Ona sahip olmak sadece acı verirdi, bunu çok iyi biliyordum.

Yeniden göz göze geldiğimizde aklımdan geçenleri okuduğunu biliyordum ama o konuyu değiştirerek, "Bu dizlerimin üzerine çöküşüm ipleri çözmek için Sevgili Avukat," dedi. "Diğer türlüsünü sonra düşünürüz."

Birkaç dakika önce, sadece birkaç dakika önce kolumu keseceklerdi fakat şimdi Tugay buradaydı. Bir hapishanede de değildik, hücrede de. Hatta kilidi kapıların ardındaki bir hastane odasında da değildik. Biz ikimiz onun özgürlüğündeydik.

Bacaklarımdaki ipler de uzaklaştığında ayağındaki postalları çıkarıp benim çıplak ayaklarıma geçirdi. "Hava soğuk ve dışarıda kar yağıyor," diye de açıklama yaptı. "Üşürsün." Ayaklarıma kocaman gelen postalların bağcıklarını sıkıca bağladı. Öldürdüğü insan sayısını ben bile tam bilmezken, muhtemelen birazdan öldürmeye de devam edecekken benim kar yüzünden üşüyecek ayaklarımı düşünmesi bunun bir rüya olma ihtimalini düşündürdü bana. Sertçe kolumu çimdiklediğimde acıyla inledim. Hayır, rüya değildi.

Çöktüğü yerden doğruldu, sol elini uzattığında yutkunarak ona baktım. Bütün yaşananlardan haberi var mıydı? Suçlu çıktığımdan,

artık kurucu olarak anıldığımdan... Fakat bütün bunlardan öte bir durum vardı. "Meryem," diye fısıldadım. "Ve Nida..."

"Biliyorum," dedi Tugay sol elini biraz daha uzatarak. "Fakat şimdi bunları konuşmak için zamanımız yok." Yüzündeki renk gitmişti, dudakları kurumuştu ama özgürlüğünden mi bilinmez, hiç olmadığı kadar sağlıklı gelmişti gözüme. Belki de bakışları artık daha cesur bakıyordu. "Ve emin ol, artık kısıtlı değil, bol bol zamanımız var. Şimdi elimi tut, seni buradan çıkaralım güzelim."

Titreyen sol elimi uzatıp ayağa kalktığımda Tugay kargo pantolonunun kemerinden bir şarjör çıkarıp dişlerinin arasına aldı. Diğer cebinden de kurşunları çıkardı ve birkaç saniyeden daha kısa sürede şarjörü doldurdu. Silahı bana uzattığında aldım, ağır gelmişti, artık iyice güçten düştüğümün farkındaydım. "Ben," dedim silaha bakarak. Dışarıdaki çatışma sesleri yaklaşıyordu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum şu an."

Tugay elinde bıçağını çevirip eldiveninin içine gizledi, belinden başka bir silah daha çıkardı. İki eli de silahlandığında, "Bana sırtını daya Sevgili Avukat," dedi kendinden emin bir sesle. "Bu şekilde ne sana ne de bana zarar gelir çünkü birbirimizin sırtı bizim için en güvenli yer."

Sesinde bir ima aradım fakat bakışları öylesine samimiydi ki, "Tugay," diye fısıldadım. "Senin beni özgürlüğün için gözden çıkardığını söylediler ve artık BL kurucusu olarak anılıyorum ama sadece bu kadar da değil. Hâkim Ali..."

"Biliyorum," dedi Tugay başını sallayıp cebinden kar maskesini çıkarırken. Hızla başımdan geçirip beni gizledi, ardından kendi kar maskesini giydi. "Onlara inanmadın çünkü sen bana asla ihanet etmezsin."

Ben bile kendimden emin değilken onun benden bu denli emin olması, onun bana ihanet edeceğini düşünmeyeceğimden emin olması beni bozguna uğratmıştı. "Meryem ve Nida," dedim sadece bir kez daha. Üzerimden günlerdir çıkmayan ve parçalanan çiçekli elbiseme baktı; yaralı dizlerime, yüzümdeki tokat izlerine. Hepsi çenesini sıkmasına, hatta öfkeyle nefesini vermesine neden oldu.

"Javier," dedi arkada savaş olmasına rağmen. "Ceketini ver, ben almayı unuttum." O an Krallık'tan önce kendine öfkelendiğini anladım.

Birkaç saniye sonra büyük bir ceket omuzlarımı örttü ve Tugay bir çocukmuşum gibi kollarımdan ceketi geçirip fermuarını çekti. "Tugay," dedim. "Çocuklar..."

"İlk önce sen," derken omzuma gelen saçımı arkaya attı. Ardından eli çenemi buldu ve başımı kaldırdı. "Her şey bir yana ilk önce seni kurtaracağım ki sonra kendi dünyamı da kurtarabileyim. Çünkü bütün yolların başlangıcında ve sonunda sen varsın. Unuttun mu? Vardır bir nedeni, vardır bir izi, vardır bir lekesi, vardır bir hayali, vardır bir korkusu ve vardır bir tutsaklığı." Başını salladı. "Ekleme yapıyorum: *Vardır bir kaderi*, kendi çizdiğimiz ya da biz hiç farkında olmadan bizi karşılaştıran."

Kalbim heyecanla atarken sorularım da o soruların cevapları da gözlerindeydi. Baktığımda *mutlak güveni* görüyordum. Her ne olursa olsun bana güvenen bir Tugay Demir Çeviker vardı; ne sebep olursa olsun bana güvenmekten hiç vazgeçmeyen bir Tugay Demir Çeviker. Bu ikimizin de yıkılmaz kalesiydi.

Ve o an ben de her şeye rağmen, bütün yollara rağmen, bütün ihtimallere rağmen ona karşı yıkılmaz bir güvenim olduğunu fark ettim. Hiçbir kuvvet beni ona güvenmekten alıkoyamamıştı. Alıkoyacak gibi olduğunda bile bir cümlesi kulaklarımdaydı: *Vardır bir nedeni* demişti ve ben o nedenin ikimizi de ayakta tutacağına inanmıştım.

Ben de gülümsediğimde nerede olduğumuzu zerre umursamadan kollarımı acıyla ona doladım ve sıkıca sarıldım; bir ölüye sarılır gibi değil, artık özgür bir adama sarılır gibi. Bu kez kolları kelepçeler olmadan belimi bulduğunda ve o da bana sıkıca sarıldığında ayaklarım yerden kesildi. Yüzü boynuma gizlendi, dudakları tam nabzımın attığı noktayı öptüğünde kokusunu içine çektim. Yeri değildi, zamanı değildi ama gözlerimden yaşlar bu kez mutluluktan aktığında kalbim onunkinin üzerinde hızla atıyordu. O ölmemişti, yaşıyordu ve buradaydı. Bundan daha büyük bir olay olamazdı.

Geriye çekilmeme neden olan bize sertçe çarpan Javier'di. Başımı iki yana salladığımda Tugay ağladığımı fark edip sağ elinin tersiyle gözlerimi sildi; yaşlar kar maskesine bulandı. "Hatırlat bana," dedim titreyen bir sesle. "Buradan kurtulduğumuz an seni öldüreceğim."

Güldü, arkasını bana döndü, ben de arkamı döndüğümde sırtıyla sırtım birleşti. Bunun anlamı büyüktü; hem kurşunlardan koruyacaktı bizi hem de düşersek birbirimize destek olacaktık. "Ah Güzel Avukat'ım benim..." dedi Tugay. "Gözümü kırpmadan beni öldürmene izin vereceğim ama ondan önce seni doyasıya öpmem gerekiyor çünkü seni öptüğümde bir avukattın oysaki şimdi benimle aynısın, bir suçlusun. Tadından yenmez."

"Ve ben de seni öldürmeden önce bir kez daha sarılacağım," dedim burnumu çekerek. "Çünkü bileklerinde kelepçe yok Tugay. Bileklerinde kelepçe yok."

"Yok," dedi kendisi de inanamıyormuş gibi. "Ve sen, bütün bunların sonunda benim kollarımda olacaksın. Ben seni öperken, sen beni öldürmeden hemen önce."

Silahlarından birini kaldırıp köşedeki adamı tam alnından vurduğunda yürümeye başladı. Ben de onunla aynı anda yürüdüğümde postallar neredeyse ayağımdan çıkacaktı ama o öylesine çevikti ki ben de onunla yürürken sanki herkesi alt edebilecekmiş gibi hissediyordum.

O art arda kurşun sıkarken kapıdan çıktık ve bizim tarafımızdakilerin daha fazla ve bir yandan da karşı taraftakileri gördüm. Ayaklarım karların içine battığında Tugay, hızlı bir şekilde koşup köşedeki minibüsün arkasına geçti, beni ise duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Kalbim daha fazla heyecanla attığında şarjörünü yine birkaç saniyede değiştirdi. Islık çaldığında eliyle bir tarafı gösterdi.

O sırada yan tarafımızdan, "Avukat," diyen Giray'ın sesini işittim. O da sırtını Defne'ye yaslamıştı. Göz göze geldiğimizde diğer minibüsün arkasındaydı. "Nasılsın görmeyeli?" Başını minibüsün arkasından çıkardı, ateş etti, Defne ise onun şarjörünü değiştirdi. "Biz..." dedi bir kez daha başını çıkarıp ateş etti. "İyi gibiyiz ya."

Marco'nun minibüsün sol tarafından çıktığını gördüm. Bir an bile düşünmeden bana mandalina attı; mandalinayı Tugay tuttuğunda şaşkınlıkla ona baktım. "Avukat," dedi Marco. "Selam vermek istedim sadece."

Tugay mandalinayı bana uzattı, bu daha fazla şaşırmama neden oldu. "Ye," dedi, düşünceli bir sesle. "Ben seni korurum, içeride hiçbir şey yiyememişsindir."

"Şu an..." dedim şaşkınlıkla, "...mandalina mı yiyeceğim gerçekten?"

Marco, "Aşağılamazsan sevinirim," deyince Giray güldü. Hemen yanımıza Sinan ulaştığında o da minibüsün arkasına, Tugay'ın yanına geçti. "Birazcık ye, kuvvetini toplayacaksın."

"Sinan," dedim mandalinayı ceketin cebine sıkıştırırken. Sinan'ın bakışları bana döndüğünde buğulu gözlerinin ardında neler döndüğünü anlayamıyordum ama acı çektiğine neredeyse emindim. "Sana zarar vermediler, değil mi?"

"Hayır," dedi Sinan sadece. *Hoş geldin*, demedi, beni sevdiğini söylemedi, normal şartlarda bana sarılırdı ama bunu da yapmadı. Soğuk bir hayır cevabı dudaklarından çıktığında omuzlarım gerildi, bunu Tugay da hissetti.

"Yeter!" diye haykırdı Gamze, ardından kendini ortaya atıp art arda ateş etmeye başladı, kahkahası ise boş araziyi doldurdu. İlk kez bir çatışmanın ortasında değildim ama ilk kez o çatışmada Tugay'la birlikteydim. Bunun bile beni heyecanlandırması o kadar aptalcaydı ki kendime gülmeye başladım.

O sırada başka Krallık araçları da yaklaştığında ve yerlere Ölüm Timi'nden de BL'den de insanlar düşmeye başladığında Tugay'ın dudaklarının arasından, "Sikeyim," kelimesi döküldü. Kulağına dokunduğunda hepsinin kulağında kulaklık olduğunu anladım. "Üç dediğimde minibüslere bineceğiz, bu şekilde alt edemeyiz." Her ne cevap verildiyse, "Ufuk," dedi bu kez Tugay. "Sen diğerlerinin aracını kullanacaksın, ben bu minibüsü. Giray, Marco, Defne, Sinan." Gözleri Sinan'a döndü. "Benimle geliyorsunuz."

"Yakalarlar," diye fısıldadım korkuyla.

"Hayır," dedi Tugay. "Araba kullanmayı unutmadıysam imkânı yok."

"Ah," dedi Marco diğer taraftan kulaklığa konuşmadan. "İnanılmaz güven verdin TDÇ. Teşekkür ederim."

Tugay'ın güldüğünü işittim, onun da keyif aldığını düşünüyordum nedense. "Avukat," dedi bana. "Üç dediğimde kapıyı açacağım, yanımdaki koltuğa geçeceksin." Başımı salladım. Tugay elini kaldırıp saymaya başladı. "Üç," dediğinde önünde durduğumuz minibüsün kapısını açtı. Hızla şoför koltuğundan yolcu koltuğuna geçtiğimde kurşunlar, kurşun geçirmez camlara isabet etmeye başladı. Arka kapılar da aynı şekilde açıldı; arkaya diğerleri bindiğinde Tugay arabayı çalıştırdı. Tekerlekler karda yüksek ses çıkarırken Tugay hızla döndü ve tam dört Krallık askerini arabanın altına alıp ezdi. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptuğunda direksiyonu sertçe çevirdi, yolun diğer tarafına doğru sürüp Krallık araçlarından birine çarptı. Araç biraz savrulurken biz de olduğumuz yerde sarsıldık.

Başka bir yola girdiğinde dikiz aynasından arkamızdaki Ufuk'u ve onun kullandığı aracı gördüm ama onun ardından da Krallık'ın başka araçları vardı. Caddeye dönen yola girdiğimizde, "Amına koyayım!"

diye bağırdı Marco. "Camları açacak mısın yoksa seyahat mı edeceğiz böyle?"

Tugay elleriyle etrafı aradı. "Sikeyim," dedi dişlerini sıkarak. "Hangisi camları açıyor?" Otomatik olmasına rağmen eli vitesi değiştirmek için uzandığında kendi kendine birkaç küfür daha etti. O sırada elini hafifçe itip camları açan tuşa uzandım. Ufuk hemen yanımıza geçtiğinde Marco ve Giray pencerelerden kafalarını çıkarıp silahlarla arkaya doğru ateş etmeye başladılar. Defne diğer pencereye uzandı, Sinan da onunla beraber başını çıkardı ve birlikte iki Krallık aracını alt ettiler.

Gün doğmak üzereydi fakat öyle yoğun bir trafiğin içine düştük ki otoyol tır ve kamyon doluydu. Tugay tırlara makas atarken Ufuk'un kullandığı araçtaki pencerede Ölüm Timi'nden birinin sallandığını gördüm, kendini savunurken ölmüştü. Öyle hızlı gidiyorduk ki ibrenin iki yüzü geçtiğini gördüm. Krallık yüzünden ölmesek de kaza yapıp ölecektik bu gidişle.

"Siktir," dedi Giray. "Yeterli değiliz."

Tugay derin bir nefes aldı, birkaç saniye bakışları bana döndü. Ardından, "Direksiyon kontrolü sağlayabilir misin?" diye sordu.

"Ne?" dedim dehşetle.

"Avukat," dedi. "Araç kullanmayı bildiğini biliyorum."

"Araç kullanmayı biliyorum, araçla kaçmayı bilmiyorum!" diye haykırdım. "Bana öyle bakma! Bunu yapamam!" Tugay gülümsediğinde uzanıp sol elimi tuttu ve avcumun içini öptüğünde gözlerim kocaman açıldı.

"Marco," dedi Tugay bana bakarak. "RPG 7'yi bana ver."

Marco küfretti. "Şu an burada onu kullanamazsın!"

"Marco," dedi Tugay bir kez daha. "Onu hemen bana ver." RPG 7'yi biliyordum, tanksavar olarak geçiyordu ve atış yaptığı yeri mahvetmesiyle ünlüydü. Savaşlarda kullanılan bir silahtı. Başımı iki yana salladığımda Marco küfrederek arkaya yürüdü ve oradaki çantanın içinden silahları çıkardı. Ardından iki tane RPG 7'yi Tugay'a uzattığında benim tutmamı bekledi. Bir tanesine uzandım, ağırlığından dengem sarsıldı. Tugay aldığında zorlansa bile hiçbir tepki vermedi, sonra diğer silahı da aldı. Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında direksiyonu tutmak zorunda kaldım ve dudaklarımdan çığlıklar çıkmaya başladı.

O bir pilottu, her şeyden önce de bir askerdi ve onun bir başka yüzünü görüyordum; bu yüzü öylesine soğukkanlı ama bir o kadar da

çevikti ki... "Sol elimi kaybetmemin bana yararları da oldu elbette," dedi Tugay ağzının içinde. "Mesela artık sol tarafım daha güçlü." Göz kırptı bana bakıp. "Her anlamda."

"Şu an..." dedim direksiyonu tutmakta zorlanırken. "Benimle flört ettiğine inanamıyorum!"

"Her an," dedi Tugay ve ayaklarını gazdan çektiğinde başka bir çığlık dudaklarımdan döküldü. "Her an, her yerde, hiç fark etmez, inan bana."

Minibüsün dengesi sarsıldığında Tugay dizlerini sürücü koltuğuna yasladı, başını minibüsün tepe camından çıkardı ve iki silahı da ortaya çıkardı. O sırada ben hemen koltuğa geçtiğimde ve ayağım gazı bulduğunda önümde kocaman bir tır vardı. Çığlık atarak sert bir manevra yaptığımda arkamda birinin düşme sesi geldi. Ardından da patlama sesi. Birkaç saniye sonra hemen arkamızdaki tam üç Krallık aracı patladığında yolun yarısı kapandı. Aracı bu kez sağa kaydırdığımda yine arkada biri yine düştü. Bense hâlâ çığlık çığlığaydım. Tugay bir kez daha ateşlediğinde ve iki Krallık aracı da patladığında yol tamamen kapandı. Devasa bir yangın bir kilometre gerimizde gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.

Tugay geri indiğinde ve silahları yolcu koltuğuna bıraktığında oturmak için müsaade istedi, ben zaten dünden razı olduğum için hemen yolcu koltuğuna geçtim. İlk önce dikiz aynasından, ardından pencereden başımı çıkarıp arkaya baktığımda bütün Krallık araçlarının o yangının gerisinde kaldığını ve kurtulduğumuzu fark ettim. Derin bir nefes vererek başımdan kar maskesini çıkardım. Adrenalin yüklüydüm. "Siktir," diye fısıldadım. "Siktir, ben ne yaptım?" Gözlerim kocaman açılmış karşıma bakarken ellerim tir tir titriyordu.

Tugay gaza bastı, direksiyonu daha sıkı kavradı ve arkaya doğru, "İyi misiniz?" diye seslendi. Bakışları bana döndüğünde ruh gibi olduğumu gördüğü için olsa gerek güldü. "Ve sana öğretmemiz gereken birçok şey var Sevgili Avukat. Bunların hepsini not ediyorum."

"Teşekkürler," dedim korkudan titreyen bir sesle. "Fakat ne bomba kullanmayı öğrenmek ne de araç kaçırmayı öğrenmek istiyorum. Ben yaprak sarması yapsam yeter." Tugay bu kez daha yüksek bir sesle güldüğünde dehşetle ona baktım.

"Teşekkürler Avukat," dedi arkadan Giray. "Artık bir bacağım kırık galiba sayende."

Tugay, güldüğünde Marco da ona katıldı, sonra öne bir sigara paketi attı. Tugay da kar maskesini çıkardı ve saçlarını karıştırıp diziyle direksiyona destek sağladı. Sağ eliyle paketi açtı, içinden bir tane sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı ve ateş için arkaya uzandı. Giray'ın elinden çakmağı alıp sigarasının ucunu ateşlediğimde bir duman çekti, ardından bir duman daha ve gülümseyerek derin bir nefes verdi.

Özgür Tugay Demir Çeviker, mahkûm olandan çok daha çekiciydi; bu aksi iddia edilemez bir gerçekti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Defne arkadan. Sesinde korku vardı, dikiz aynasından ona baktığımda Giray'la arasındaki mesafe gözümden kaçmadı. "Nida ve Meryem'in olduğu yere gideceksek evin önünde yüze yakın adamın ve onlarca aracın durduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Tugay sigarasından bir duman daha çekti ve dikiz aynasından Defne'ye baktı. "Ama onların unuttuğu bir şey var: Tugay Demir Çeviker yaş tahtaya basmaz."

"Nasıl yani?" dedi Defne.

"Nida ve Meryem'in bulunduğu ev seneler önce zorda kalacağımız zamanlar için ayarlanmış bir ev," dedi Marco. "Kısacası her şey düşünüldü onların yakalanma ihtimaline karşı."

"Bu da ne demek?" diye sordum yan taraftan.

"Şu demek güzelim," dedi Tugay sigarasından son dumanı çekerken. "Bulundukları arazinin altında düzenek var, toprağın içinde bombalar. Dışarıdaki adamlar birkaç tuşla yerle bir olacak."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandığında Sinan'ın, "Siktir," diye fısıldadığını işittim. Defne de öylesine şaşkındı ki gözleri kocaman açılmıştı. Tek şaşırmayan Giray ile Marco'ydu; üçü beraber seneler önce bu kadar şeyi düşünmüştü. Giray'a şaşırmıyordum ama Marco'yla Tugay'ın yollarını kesiştirenin ne olduğunu öylesine merak ediyordum ki bunu da soracaklarım listesine ekledim.

"Peki ya içerideki adamlar?" diye sordu Giray. "Krallık'ın içeriye adam yerleştirmediğini düşünmüyorum."

"Onları da biz halledeceğiz," dedi Tugay. "Önlerine yem atacağız, içerideki adamlardan bazılarının da dışarıya çıkmasını sağlayacağız, onları da patlatacağız. Sonra içeriye gireceğiz. Kaç adamımız sağ?"

"Bilmiyorum," dedi Marco.

"Bak," dedi Giray arkadan ve Tugay ona aynadan bakana kadar bekledi. "Bir kişiyi daha kaybetmek istemiyorum Tugay." Başını iki yana salladı. "Özellikle sevdiğim birini," dedi üstüne basa basa. Kastettiğinin Defne olduğunu anladım. "Kaybetmek istemiyorum."

Sessizlik oluştu. Hepimiz biliyorduk gün sonunda birilerini kaybedebileceğimizi. Tugay mahkûm olduğu günlerde kısıtlı zamanı olduğunu söylüyordu fakat şimdi de zamanımız kısıtlıydı, her an ölebilirdik. Bu kez kaybımız gerçek bir ölüm olurdu.

"Bir an önce," dedim sadece Tugay'ın duyabileceği şekilde. "Bütün bunlar bitsin istiyorum." Bitmeyecekti, onu öldü olarak göstermişlerdi; BL yanlıları tamamen kimsesiz kalmıştı, ben kurucu olarak anılıyordum ve insanlar Krallık'ın elinde olduğumu sanıyordu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Tugay ve o kadar savaşın, o kadar kanın, o kadar hengâmenin ortasında bana yine gülümseyerek baktı. O gülümseyerek baktığında ben her şey bitecekmiş gibi hissettim. Sağ elini üzerindeki yeleğinden içeriye soktu ve bir orkide çıkardı. Bir tarafı yanmamıştı, ölmemişti ama elindeki kan beyaz orkideye bulaşmıştı. "Sana özgür kaldığım gibi kendi ellerimle çiçek vereceğime dair bir söz vermiştim."

Orkideyi arkada oturan hiç kimseden çekinmeden bana uzattığında şaşkınlıkla çiçeği elinden aldım ve gövdesine bağlanan mektup zarfını gördüm. "Bu..." dedim fakat başka bir şey söyleyemeden zarfı açtım. İçinden bir fotoğraf düştü; fotoğrafta bir uçak vardı, yolcu uçağı değildi, özel bir uçaktı. Pistte duruyordu. Krallık'a ait bir uçak olduğu her halinden belliydi ama önünde duran kişi pilot kıyafetleri içindeki Tugay'dı.

Fotoğrafın arkasını çevirdiğimde onun eliyle yazdığı cümleleri okudum.

Sevgili Avukat'ım,

Özgür kaldığım gibi sana çiçek verme sözünü tutluğum gibi doğum günü hediyeni de vermek istedim. Bu uçak senin. Merak ediyorsan en doğru zamanda sadece senin için o kolluğa oturacak ve senin pilotluğunu yapacağım.

Sana layık olabilecek en güzel uçağı yapamadım; yaptığımı düşündüğüm bile beni tatmin etmedi fakat Victor Hugo'nun söylediği ve seneler önce benim de sana aslında göstermediğim gibi bir zincirli saç teliyle koparabileceğimi sandım. Sanmakla kalmadım, başardım da.

Şimdi sen söyle, bizi birleştiren kaderimiz değil de ne?
Diğer bütün duygular bir yana elbette.
"Özgür olmasına rağmen senin mahkûmun,
Tugay Demir Çevriker"

Zihnimin içinde bambaşka bir anı canlandı. Çocuktum, ayaklarımda anneme başkaldırmak için giydiğim pembe rugan ayakkabılarım vardı. Hiçbir çocuk benimle oynamazken gözlüklü bir çocuğun yanına gidip oturmuştum. Kâğıttan uçaklar yapıyordu. Benimle arkadaş olmamıştı ama olması için çok çabalamıştım. Sırf onu bir kez daha görürsem diye hediye olarak vermek için kâğıttan uçak yapmayı öğrenmiştim lakin onu bir daha görmemiştim.

O çocuk istememe rağmen bana uçaklarından hiçbirini vermemişti çünkü en güzelini yapmadığını söylemişti. Şimdi ise avuçlarımın içinde gerçek bir uçağın fotoğrafı duruyordu ama bu kadarla da sınırlı değildi. Başka bir şeyler daha olmalıydı, hatırlamadığım daha neler vardı?

"Tugay," dedim o küçük çocuğu hatırlayarak. "Sendin." Hatırlamam, gözlerinin bana dönmesine neden oldu birkaç saniye. "O çocuk sendin, o bardaki adam da sendin."

Tugay'ın dudakları aralandı, ardından yutkundu. "Havai fişekler seven bir kadın vardı," diye fısıldadı. "En imkânsız anlarda bile o havai fişekleri patlattım. Benden uçak isteyen bir çocuk vardı, en güzelini ona hediye ettim."

Bu kadarı nasıl gerçekleşebilirdi? Bunun adı sahiden kader miydi yoksa seçmek zorunda kaldığımız yollar mıydı? "Bu kadarı kader olamaz," derken başımı iki yana salladım.

"İnsan bazen kendi kaderini kendi yaratır Sevgili Avukat," dedi içten bir sesle. "Fakat hepsi değil, tamamen değil. Benim sana anlatacağım uzun bir hikâyem var her şeyiyle. İçinde sen varsın. Ben varım. Biz varız. Çocuğuz, genciz, mahkûmuz, suçluyuz ama birlikteyiz. Sana anlatacağım güzel bir hikâyem var canımın içi, en kötü anları bile güzelleştirdiğim."

Bu kez ellerim heyecandan titremeye başladığında onunla aslında aynı çevrede büyüdüğümüzü görebiliyordum. Belki de birçok kez birbirimizin yanından geçip gitmiştik. Çünkü babasıyla benim babam eski arkadaşlardı.

"Kaç kez daha yollarımız kesişti?" diye sordum. Aslında kendime soruyordum ama sesli dile getirmiştim.

"*Kaç kez yollarımız kesişti*, diye değil de," dedi Tugay. "*Kaç kez birbirimizi fark etmeden öylece yürüyüp geçtik*, diye sorman daha doğru olurdu." Sonra ikinci sigarasını paketten çıkardı. "Seni ilk gördüğüm gün kar yağıyordu," dedi. "Hikâyemiz de yeniden böyle başlayacak ve nasıl bir tesadüf ki özgür kaldığım ilk gün de karlar var." Gözleri kısıldı. "Seviyorum, karları." Bakışlarını bana çevirdi. "Seviyorum, tesadüfleri." Başını salladı. "Seviyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Her şeye rağmen hikâyemizi."

Sustuğumda Tugay benden gördüğü tuşa basıp pencereleri kapattı, ardından ısıtıcıları açtı. Arkadakilerin konuşmaların ne kadarlık kısmını duyduğunu bilmiyordum ama ben, hikâyemiz için, her şeyin birazcık da olsa durulması için ve ondan bizi dinlemek için yanıp tutuşuyordum.

Araç, Nida ve Meryem'in içinde bulunduğun evin neredeyse iki yüz metre ötesinde durdu. Marco bizi çevirmelerin olmadığı yoldan getirmeyi başarabilmişti. İki minibüs yan yana dururken herkes araçlardan indi. Sayıca çok azdık, Marco Ölüm Timi'den kalanların geleceğini söylemişti lakin ne gelen vardı ne de giden. Tam on kişiydik. Ben, Tugay, Giray, Marco, Javier, Defne, Ufuk, Sinan, Gamze, Blue. Bu kadardık ve içeridekileri bu şekilde alt edebilmemiz neredeyse imkânsızdı. Evin dışına koyulan dinamitler işimize yarayabilirdi ama bu Meryem'le Nida'nın zarar görmesine de neden olabilirdi.

Hava aydınlanmış, sabahın ilk ışıkları yüzümüze vurmaya başlamıştı. Hepimizin yüzünde kar maskeleri vardı, Tugay'ın ayaklarında hâlâ postalları yoktu. Dışarıdan biri bunu tuhaf bulabilirdi ama o hapishanede o kadar çok vakit geçirmişti ki sanki üşümüyordu, sanki ayaklarının dokunduğu karlar onun buz kesmesine neden bile olmuyordu.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde her şeye rağmen kalbimi kaplayan o kasvetten kurtulamıyordum. Sanki durmadan yağan kar sadece güzelliklerin değil, yaşanacak o kötülüklerin de sinyallerini veriyordu.

Gözlerimi gökyüzünden yavaşça ayırdığımda ilk göz göze geldiğim kişi yine Sinan oldu. Gözlerini benden ayırmıyordu, bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi fakat artık beynim durmuştu, düşünecek takatim de yoktu.

Giray ve Defne minibüsün köşesine dayanmıştı. Marco ve Javier karların ortasına oturuyorlardı. Gamze ve Blue minibüse geri girmişti.

Ufuk, Sinan ve ben ayakta öylece duruyorduk. Tugay ise elinde dürbünle evin olduğu tarafa bakıyordu. Neredeyse yarım saattir buradaydık.

"Ne yapacağız?" diye sordu en sonunda Giray. "Artık bu şekilde duramayız, çocukları oradan çıkarmamız gerekiyor."

"Sayıca azız," dedi Marco cebinden çıkardığı mandalinayı soyarken. "Şu an girersek her şey mahvolur."

"Fakat girmezsek de çocuklar zarar görebilir." Defne'nin sesi öfkeli çıkıyordu. "Bence dinamitleri patlatıp bir an önce girelim."

Javier, "Ve sonra da ölelim mi?" diye çıkıştı Defne'ye. "Ölmek için henüz çok gencim, seni önden alalım şöyle." Giray bacağına tekme attığında Javier inleyerek eğildi.

"Bir şeyler..." dedi Tugay sonunda, "...ters gidiyor."

"Ne?" deyip ona doğru yürüdüm, vücudum soğuktan buz kesmişti ve hareket etmeye ihtiyacım vardı. "Ne gördün?"

"Ne görmedim demek daha doğru," dedi ve elindeki dürbünü bana uzattı. "Nida'nın odası üst katta ve pencerenin önünde bir adam bekliyor." Dürbünü alıp baktığımda takım elbiseli adamın gölgesini gördüm ama ne demeye çalıştığını anlamadım. "Ve o adam dakikalardır ufacık bile hareket etmedi."

Marco doğruldu, elindeki mandalinayı yere attı ve ellerini pantolonuna silip dürbünü aldı. Birkaç saniye sonunda ise küfretti. Tugay'ın bakışları bize döndü, herkesle tek tek göz teması kurdu. "Tuzağa düştük, o ev bomboş, çocuklar burada değil."

Vücudum buz kesti ama bu kez soğuktan değildi. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Tugay'ın yüzündeki o sert ifade konu Nida olduğunda cam gibi dağıldı. "Krallık çocukları gerçekten de aldı demek," dedi ve yutkunurken sağ elinin yumruk halini aldığım gördüm. Giray yaslandığı yerden doğrulduğunda birbirlerine baktılar. "Onunla en son idamımdan saatler önce konuştum ve iyiydi." Bakışları diğerlerine döndü. "Ve bu yeri bilen üç kişi vardı: ben, Giray ve Avukat. Giray o aralıkta tutuklanmıştı, Avukat sorgudaydı, ben de zaten kardeşimi Krallık'a satacak değilim."

Öne doğru bir adım attı, herkese baktı. "Biri..." dedi. "Biri o çocukların yerini biliyordu ve Krallık'a haber verdi."

O an yüzleşme olmamalıydı fakat tam zamanı gibi görünüyordu. "Sadece bu kadar da değil," derken ben de öne doğru bir adım atıp Tugay'ın yanına geçtim. "Hâkim Ali'yi öldürdüğüm görüntüleri Krallık'a

Ufuk, Sinan ve ben ayakta öylece duruyorduk. Tugay ise elinde dürbünle evin olduğu tarafa bakıyordu. Neredeyse yarım saattir buradaydık.

"Ne yapacağız?" diye sordu en sonunda Giray. "Artık bu şekilde duramayız, çocukları oradan çıkarmamız gerekiyor."

"Sayıca azız," dedi Marco cebinden çıkardığı mandalinayı soyarken. "Şu an girersek her şey mahvolur."

"Fakat girmezsek de çocuklar zarar görebilir." Defne'nin sesi öfkeli çıkıyordu. "Bence dinamitleri patlatıp bir an önce girelim."

Javier, "Ve sonra da ölelim mi?" diye çıkıştı Defne'ye. "Ölmek için henüz çok gencim, seni önden alalım şöyle." Giray bacağına tekme atmışında Javier inleyerek eğildi.

"Bir şeyler..." dedi Tugay sonunda, "...ters gidiyor."

"Ne?" deyip ona doğru yürüdüm, vücudum soğuktan buz kesmişti ve hareket etmeye ihtiyacım vardı. "Ne gördün?"

"Ne görmedim demek daha doğru," dedi ve elindeki dürbünü bana uzattı. "Nida'nın odası üst katta ve pencerenin önünde bir adam bekliyor." Dürbünü alıp baktığımda takım elbiseli adamın gölgesini gördüm ama ne demeye çalıştığını anlamadım. "Ve o adam dakikalardır ufacık bile hareket etmedi."

Marco doğruldu, elindeki mandalinayı yere attı ve ellerini pantolonuna silip dürbünü aldı. Birkaç saniye sonunda ise küfretti. Tugay'ın bakışları bize döndü, herkesle tek tek göz teması kurdu. "Tuzağa düştük, o ev bomboş, çocuklar burada değil."

Vücudum buz kesti ama bu kez soğuktan değildi. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Tugay'ın yüzündeki o sert ifade konu Nida olduğunda cam gibi dağıldı. "Krallık çocukları gerçekten de aldı demek," dedi ve yutkunurken sağ elinin yumruk halini aldığım gördüm. Giray yaslandığı yerden doğrulduğunda birbirlerine baktılar. "Onunla en son idamımdan saatler önce konuştum ve iyiydi." Bakışları diğerlerine döndü. "Ve bu yeri bilen üç kişi vardı: ben, Giray ve Avukat. Giray o aralıkta tutuklanmıştı, Avukat sorgudaydı, ben de zaten kardeşimi Krallık'a satacak değilim."

Öne doğru bir adım attı, herkese baktı. "Biri..." dedi. "Biri o çocukların yerini biliyordu ve Krallık'a haber verdi."

O an yüzleşme olmamalıydı fakat tam zamanı gibi görünüyordu. "Sadece bu kadar da değil," derken ben de öne doğru bir adım atıp Tugay'ın yanına geçtim. "Hâkim Ali'yi öldürdüğüm görüntüleri Krallık'a

veren, hatta BL kurucusu olarak damgalanmamı sağlayan kişiyle bu kişi aynı." Tugay omzunun üzerinden bana baktı.

"Herkes bilir ki..." dedi Tugay. Karşısındaki herkes donuk gözlerle ona bakıyordu. "BL örgütünde ihanetin bedeli candır. Ben BL örgütüne iki çocuğun canını tehlikeye atacak kadar kam bozuk birini almadım," dedi ve bakışlarını Giray'a çevirdi. "Sen böyle birini biliyor musun?"

Giray yutkundu. "Hayır," dedi hızla.

"Şimdi," dedi Tugay. "Çıkıp biri itiraf ederse o kişiyi en acısız şekilde öldürürüm ama kardeşimin, Nida'nın..." Dişlerini sıkarak öne çıktı. "Onun kılına ufacık bir zarar gelirse çektireceğim işkencelerin haddi hesabı yok."

Gözlerim hepsinin üzerinde gezindi. Herkes diken üstünde gibiydi; en umursamaz görünen kişi ise Marco'ydu ama o zaten Tugay'ı kurtarmak için kendi askerliğinden bile vazgeçmişti, ayrıca Marco'nun ufacık çocuklara zarar verebileceğini sanmıyordum. Javier'in de.

Gamze dikkatle Tugay'a bakıyor, abisini hayranlıkla izleyen bir çocuk gibi görünüyordu. Yanındaki Blue neredeyse korkudan titriyordu, Ufuk ise öfkeli görünüyordu çünkü onun da ihanetten hiçbir şekilde hoşlanmadığına emindim.

Defne kaskatı kesilmiş Tugay'ı izliyordu, Giray'ın bir adım arkasındaydı. O olamazdı, olmamalıydı fakat öyle çekimser duruyordu ki bu dikkatimden kaçmamıştı. Sanki bildiği bir şeyler vardı, sanki bir şeyler gizliyordu. Giray ise onu korumak istiyormuş gibi önünde siper olmuştu.

Sinan... Ona baktığım anda, "Kim olduğunu biliyorum," dedi dişlerinin arasından. Ardından bir anda belinden silahını çıkarıp Defne'nin sırtına dayadı. Giray hiddetle atılıp Defne'yi korumak istedi ama Sinan bu kez silahı Giray'ın yüzüne tuttu. "Neden tutuklanmadan önce Defne'ye Nida'nın yerini söylediğini anlatmıyorsun ikizine?" diye sordu. "Sizi duydum, salonda konuşuyordunuz. Sana bir şey olursa, size bir şey olursa Nida'ya onun bakmasını söylüyordun. Ona yerini söyleyen sendin!"

Şaşkınlıkla nefes verdim, onu gördüğümden beri içinde verdiği savaş bu muydu? Dönüp Tugay'a baktım, gözleri Defne'de değil, Giray'daydı. Sadece Giray'a bakıyordu. O an Giray önüne geçtiği Defne'yi korumak ister gibi kolunu havaya kaldırdı ve bakışlarını Tugay'a

çevirdi. Sinan ise onların arkasına geçip silahı Defne'ye doğrultmaya devam etti.

"Doğru mu?" diye sordu Tugay. Kalbim korkudan atmaya başladığında Defne'nin endişeyle nefes aldığını ve başını iki yana salladığını gördüm. Korkuyordu. Giray sessizce ikizine bakarken geriye doğru bir adım attı. "Doğru mu Giray?" dedi Tugay soğuk bir sesle.

O an Giray'ın dudaklarından, "Hayır," kelimesi döküldü. "Defne yapmaz." Doğruydu, Defne'ye çocukların yerini söylemişti. "O yapmaz, bunu yapmaz." Gözleri Defne'ye döndüğünde Defne çaresizlikle art arda başını sallamaya başladı. "Asla yapmaz, bunu yapmaz. Yapmazsın, değil mi Defne? Bana ihanet etmezsin değil mi?" Onu koruyan kolları düştüğünde önünden çekildi, ellerini saçlarına geçirdi. "Defne, bunu yapmazsın değil mi?" Giray'ın sesi kırgınlıkla titrediğinde Defne'nin dudakları aralandı ama konuşamadı. O esnada Giray, "Bir şey söyle!" diye haykırdı. "Yapmadığını söyle!"

Fakat tam o anda, Defne bir cevap dahi veremeden susturuculu bir silah sesi duyuldu. Ellerimle ağzımı kapattım, bakışlarım Tugay'a döndüğünde Defne'yi onun vurduğunu düşünüyordum ama hayır, Defne'yi vuran kişi hemen arkasındaki Sinan'dı.

Sırtından vurulan Defne'nin dudakları acıyla aralandı ve vücudu sarsılmaya başladı. Giray'ın gözleri kocaman açıldı, onu tutmak istedi ama Defne kanlar içinde karların üzerine düştü. Bakışlarımı Sinan'a çevirdim. Herkes ona bakıyordu. Giray dışında. Ayaklarının ucundaki Defne'nin hareketsiz vücuduna bakarken, "Defne," dedi. Sesi titriyordu. Bakışları Sinan'a kaydığında bir anda ellerini Sinan'ın boynuna dolayıp onu boğmaya başladı.

İkisi yere düştüğünde Giray öfkeyle sert bir yumruğu Sinan'ın yüzüne geçirdi, ardından bir tane daha ve bir tane daha. "Yapmadı!" diye haykırdı. "O yapmadı! O bunu yapmaz!" Marco onu çekmek istediğinde Giray çevik bir hareketle Defne'yi vurduğu silahı alıp Sinan'ın alnına dayadı. Tam o esnada dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu, öne doğru atılmak üzereyken Tugay beni tuttu.

Sinan'ın burnundan ve ağzından kan geliyordu. "Yaptı," dedi Giray'a. "Yaptı ve ben bunu gördüm. Kabullen, o kadın sana ihanet etti, bize ihanet etti."

Giray'ın silahı tutan eli titrerken vücudu da sarsılmaya başladı. Yerdeki Defne'nin hareketsiz bedenine bir kez daha baktıktan sonra

bakışlarını Tugay'a çevirdi. "Yapmadı," dedi ve gözleri acıdan doldu. "Bunu yapmadı, bana ihanet etmez o."

Sinan'la gözlerimiz kesiştiğinde korkuyla bana baktı ama korkunun yanında bambaşka bir duygu daha gördüm. Bakışlarından birçok şeyi anlıyordum çocukluk arkadaşımın. Yalan söylüyordu. Defne'yi hain olmakla suçlamıştı ama bu doğru değildi, onları kandırıyordu.

Gözlerim korkudan doldu ve bakışlarım Defne'nin bedenine kaydı. Onu vurmuştu, o halde asıl hain Sinan mıydı? Hayır, bu imkânsızdı, Sinan'ı tanıyordum. Kalbini, hislerini, yaşadıklarını biliyordum. O hain olamazdı, Meryem'in canını tehlikeye atamazdı. Bakışlarım Tugay'a kaydı, anladığım şeyi fark edecek diye ödüm kopuyordu ama onun da zaten beni izlediğini gördüm.

Giray art arda, "Defne yapmadı, yapmadı..." demeye devam ediyordu mırıldanır gibi. Elinde silahla yere çöküp Defne'yi kucağına aldığında Defne'nin başı ve kolu yana düştü. "Yardım edin," dedi Giray. "Ölecek." Bakışları Tugay'a döndü. "O yapmadı, ben aptal bir adam değilim Tugay. O yapmadı, biliyorum." Tugay'ın gözleri benden ayrılıp Giray'ı buldu. "Yemin ederim o yapmadı," diyen Giray ağlamaya başladı ve Defne'yi kaldırıp göğsüne bastırdı. "Neyi anlamıyorsunuz? Ben anlamaz mıyım öptüğüm, sevdiğim, âşık olduğum kadının yapıp yapmadığını?" Marco'yla Javier'e baktı. "Yardım edin, onu hastaneye götürelim." Eliyle nabzına baktı, gözleri irileşti ve kulağını kalbine yasladı.

"Yapmadı," dedi ama artık daha çok kendine söylüyor gibiydi. "Yapmadı. O yapmadı." Bir anda öfkeyle ayaklandığında Defne'nin bedenini karlara bıraktı ve Tugay'ı omzundan itti. "Yapmadı!" diye haykırdı. "Onu senin yüzünden kaybetmeyeceğim! O hiçbir şey yapmadı!" Tugay kardeşinin yüzüne bakıyordu sadece. Giray onu yakalarından tuttu ve başını iki yana salladı. "O benim..." dedi, "...bu hayatta tek âşık olduğum kadın Tugay. Yapmaz, öptüğüm o kadın yalan olamaz, bilirim ben."

Tugay bakışlarını Giray'dan ayırdı ve yerde uzanan Sinan'ın yanına gitti. "Ne konuşuyorlardı?" diye sordu Sinan'a. "Kardeşim ve Defne. Ne duydun?"

"Evin yerini söyledi ona..."

"Tamam," dedi Tugay soğuk bir ifadeyle. "Ama ne duyduysan anlat. Defne zaten Nida'yı tanıyordu. Nida onu annesi gibi görüyordu. Neden zaten bakacağını bilirken Defne'ye Nida'yı emanet etsin ki?"

Hayır, Defne'yle Nida tanışmamıştı, Tugay blöf yapıyordu. Sinan'ın doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ve o anda aslında Sinan'ın da Defne'yle Giray'ı duymadığını fark ettim. Ya o da blöf yapmıştı ya da başka biri ona bunu söylemişti. "Söylesene Sinan," dedi Tugay sakince. "Anlattığın hikâyede ucu açık detaylar var. Defne zaten Giray'a bir şey olursa Nida'ya bakardı ki."

Sinan'la göz göze gelmeyi bekledim. Bana bakarsa bir şekilde ona belli edecektim bunları. Bunun ihanet olacağını bilerek yapacaktım bunu. O Sinan'dı, onu tanıyordum, biliyordum kötü biri olmadığını. Büyük bir oyun dönüyordu, maşa olarak da Sinan kullanılıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Sinan başını iki yana sallayarak. Gözlerini kaçırmak istedi ama Tugay gözlerini onunkilerden ayırmıyordu. "Bilmiyorum," dedi Sinan yeniden. "Ben duyduğumu söylüyorum."

"Duyduğunu söylüyorsun," dedi Tugay. "Ama sana kimse Defne'yi vurmanı söylemedi Sinan." Tugay'ın sesine ürkütücü bir hava bulaşmıştı. "Sen bildiğini anlattın, tamam ama ona ne olacağına sadece ben karar verebilirdim. Onu neden vurdun?"

"Çünkü..." dedi Sinan yutkunup. "Çünkü ihanet etti. İhanetin cezası BL için ölüm demektir."

"Ve o ölümleri sadece ben gerçekleştiririm Sinan," dedi Tugay bu kez. "Sen de bu kez başka bir kuralı çiğnemiş olmadın mı?" Sinan ayağa kalkmak istediğinde Tugay çöktüğü yerden kalkıp eliyle Sinan'ı durdurdu. "Onu neden vurdun?"

"Çünkü..." dedi Sinan. Ardından bakışları onu izleyen herkese döndü, en sonunda benimle göz göze geldiğinde, "Çünkü öyle emir aldım!" diye bağırdı.

Bu kez ben hariç herkes Sinan'a silah çekti. Giray, "Siktiğimin şerefsizi!" diye öne atılacakken Sinan başını iki yana salladı.

"Bize sen mi ihanet ettin?" diye sordu Tugay buz gibi bir sesle.

Sinan geri adım atmadı. " Meryem Atalar'ı kurtarmak için ne emredildiyse onu yaptım."

Tugay burnundan nefes verdi, başındaki kar maskesini çıkardı ve bir anda belindeki silahı Sinan'ın alnına dayadı. Koşup Sinan'ın hemen arkasına geçtim. "Bana..." dedi Tugay korkutucu bir sesle, "...üç saniye içinde kimden emir aldığını söyle."

Hayır, Sinan ihanet etmezdi, onu tanıyordum. Biliyordum, başka bir şeyler vardı. O benim çocukluğumdan beri yanımda olan

dostumdu, arkadaşımdı, kardeşimdi; bakışlarındaki masumiyet her şeyi gösteriyordu aslında. Tugay onu burada vurursa hem onu kaybedecektim hem de ne halt döndüğü açığa çıktığında Tugay masum bir adamı öldürmenin acısını çekecekti.

"Tugay," dediğimde gözlerim dolmuştu. Önüne geçip onu durdurmak istedim ama Tugay gözlerini kırpmadan Sinan'a bakıyordu. Giray'ın acısı omuzlarındaydı, Defne'nin cansız bedeni de.

Sinan bunu nasıl yapardı? Kim bunu yaptırıyordu? Aklımı kaçıracaktım, cehennemin başka bir yüzüyle karşılaşmıştım sanki.

"Üç," dedi Tugay beni duymazdan gelerek. "İki." Silahın kilidini açtı, namluyu sertçe ittiğinde onu öldüreceğinden emindim. Emindim ve babamı kurtaramadığım gibi sevdiğim başka birini de kurtaramadan öylece susmak istemedim çünkü kendimi tıpkı babam idam edilirken ağlayamayan Eftalya gibi hissediyordum.

Tam üç diyeceği sırada olaya dahil olup, "Benden emir aldı!" diye haykırdım. "Ona bütün emirleri ben verdim. Birini öldüreceksen o kişi benim!"

Tugay'ın bakışları yavaşça bana döndüğünde silik bir şekilde gülümsedi. "Sevgili Avukat," dedi. "Şu an onu kurtarmak için böyle aptalca bir yalan söyleme çünkü buna asla inanmam."

"Bendim," dedim daha net bir sesle. Gülümsemesi silinmedi fakat elinde duran silahın hafifçe indiğini gördüm. "Krallık özgürlüğün adına yaptıklarını söyledi ve bugüne dek yaşananlar bunun doğru olduğunu gösteriyordu. O mendil ilk bana verildi, BL adını ilk ben öğrendim. Babanı öldürdüm, bu seni bana mecbur bırakmak için başka bir sebepti onların gözünde. Sonra beni örgütün lideri yaptın, yetmedi, cümlelerimi duvarlara yazdın. Ben senin babanı öldürdüm!" dedim üstüne basa basa. "Ve bunu bile önceden planladığına eminim! Her şey ama her şey senin bütün suçunu üzerime yıkabileceğini ve özgürlüğün için benden vazgeçebileceğini gösteriyordu. Bütün bunlar bir yana, senin öldüğünü söylediler bana."

Başımdaki kar maskesini çıkardım ve yere fırlattım. "Ölmüştün, hiç kimse yoktu, kardeşim vardı sadece ve ben de kardeşimi korumak adına bunu yapmak zorunda kaldım! Ne sanıyorsun? Bütün bunları bugün öğrendiğimi mi? Hayır, hepsini sorgu odasında anlattılar!" Başımı iki yana sallayarak kendimi işaret ettim. "Ama ölümün son damlaydı. Artık yapacak hiçbir şeyim yoktu. Birini öldüreceksen o kişi benim. Sinan sadece beni korumaya çalışıyordu."

Tugay'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Yalan söylüyorsun," dedi kısık bir sesle. "Sen bana ihanet etmezsin." Gözleri kısıldı, anlamaya çalışıyordu. "Yalan söylüyorsun şu an iki cihan bir araya gelse, herkes bana ihanet eder ama sen etmezsin."

Yutkunup, "Ölmüştün," dedim.

"Ölüme bile ihanet etmezsin sen," dedi bu kez büyük bir inançla. "Çünkü bu hayatta affetmeyeceğim tek duygunun ihanet olduğunu bilirsin."

"Beni özgürlüğün için sattığına inandım," dedim bu kez.

"Ama biliyordun," dedi. "Özgürlüğüm sendin. Artık sendin. Sadece sendin."

Gözlerim acıyla doldu. "Sana ihanet ettim," dedim çenemi kaldırarak. "Ve hiçbir sebep bunun üzerini örtemez Tugay." Elindeki silahı aldım ve sertçe göğüskafesime yasladım, parmaklarım parmaklarının üzerine kapandı. "Şimdi öldüreceksen birini bu benim. Düşünme, bas tetiğe."

Tugay gözlerimin içine bakarken artık gülümsemiyordu.

Tamamen dağılmış bir adamdan ibaretti fakat tam gözlerimin içine bakarken. "Bana söylediler," dedi. "İhanet edebileceğini. İmkân dahilinde bile tutmadım ama sen vurdun mu beni? Yapmazsın. Yapmazsın bunu." Yüzüme yaklaştığında gözlerinden ateşler çıkıyordu. "Bana yalan söylediğini söyle, bu yalan olsa bile sana inanayım." Silahı tutan elim titredi, hiçbir şey söylemeden başımı iki yana salladım. "Şimdi söyle Avukat, sonradan söylersen doğruysa bile inanmam," derken namlu göğüskafesime baskı yaptı.

Hiçbir şey söylemeden yüzüne bakarken ikimizin de bakışlarından aynı duygular geçti. O ihaneti asla affetmezdi, ben ise yalanları. Bu olay yüzünden ben hem kendimi affetmeyecektim hem de ona beni affetmemesi nedenler vermiştim. Fakat gözlerimizde bu yoktu, gözlerimizde hayaller vardı, yaşayacaklarımız vardı, özgürlüğümüz vardı.

"Yaptım," dedim sadece. "Yaptım Tugay."

"Kardeşin için bile olsa ihanet etmezsin bana," dedi çaresizlikle. "Neden gözlerimin içine bakarak böyle yalan söylüyorsun? Neden gerçekten ihanet etmişsin gibi bakıyorsun? Sen avukatsın," dedi bu kez. "İyi yalan söylersin ve şu an yalan söylüyorsun." Bakışlarımdaki değişimi bekledi ama fakat aynı baktım. "Yapmazsın be güzelim," dedi çaresizlikle. "İhanetin yoktur bir nedeni."

Son kez, "Yaptım," dedim. Acı içindeydim. "Yaptım Tugay. İhanet ettim sana."

"Giray haklıydı," dedi Tugay. "Şimdi hem seni hem kardeşimi kaybettim." Fakat silahı indirmedi, bin parçaya bölündüm ama Sinan'ın o bakışlarındaki masum ifadeyi asla zihnimden atamadım. "Arkana bile bakmadan git ve bir daha karşıma asla çıkma çünkü çıkarsan bu kez namlunun ucundaki kurşun birimizin kalbini deler."

Silahı indirdiğinde geriye doğru bir adım attı ve çenesini kaldırdı. İhanetime inanıp inanmadığını bilmiyordum. Yalan söylediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Sinan'ı korumak için onun karşısında durduğumu fark edip etmediğini bilmiyordum. Tek bildiğim bana bambaşka bir adam gibi bakmasıydı.

Gözlerim diğerlerine kaydı, ardından uzanıp Sinan'ı kaldırdım. Sinan hemen yanıma geçtiğinde beni dengede tutan bir omurgam bile yok gibiydi artık.

Birbirimize baktık Tugay'la. Silahı tutan eli titrerken bakışlarını benden ayırmadı. Sırtımı ona döndüğümde ise son kurduğu cümle, "Bütün dünya uğraştı, seni solumdan sağıma geçiremedi. Sen nasıl kendini sağ tarafıma layık gördün *Eftalya*?" oldu.

Dudaklarım aralandığında ona dönüp bakmama dahi fırsat tanımayan bir silah sesi duydum. O kurşun uğruna savaştığım her şeyi alaşağı etti.

İhanet artık üzerime giydiğim kanlı bir gömlekti.

Devam edecek...

